மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும்

முதற் பகுதி

★

கழக வெளியீடு

கழக வெளியீடு: ௧௧௩

அ. சதீஷ்

ஓம் சிவம்

மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும்

ST. MANICKAVACHAKAR - HIS LIFE AND TIMES

பல்லாவரம்
பொதுநிலைக் கழக ஆசிரியர்
மறைத்திரு. சுவாமி வேதாசலம்
என்னும்
மறைமலையடிகள்
இயற்றியது

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி. :: சென்னை-1.

First Edition: (Author) 1930.
Reprint: (Kazhagam) Dec., 1957.

MANICKAVACHAKAR VARALARUM KAALAMUM

[All Rights Reserved]

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY, MADRAS-1.

Head Office:

98, EAST CAR STREET, TIRUNELVELI.

Appar Achakam, 2/140, Broadway, Madras-1—C. 1100.

பதிப்புரை

ஒரு நாட்டின் உண்மையான வரலாற்றை ஓர்ந்துணர்தற்குக் கருவியாக நிற்பது அவ்வந்நாட்டுச் செந்நாப்புலவர் நடுநின்றாய்ந்து ஒருபாற்கோடாது நெடுநுகத்துப் பகலாணி போன்று வடுவின்று மொழிந்த வரலாற்று ஆராய்ச்சி பொதுளும் வாய்மைப் பெருநூலேயாகும். நம் செந்தமிழ் நாட்டு வரலாற்றினை ஆராயப்புகுந்தார் பலருள்ளும் பெரும்பாலோர் அயன்மொழிப் பற்றும், அத்தகைய பற்றுக்கொண்டார்பாற் பயின்ற பயிற்சிச்சார்பும், தம் தாய் மொழியினும் அயன்மொழி மிக்கதெனை மருளாற்கொண்ட திரிபுணர்வின் ஏர்பும் கூடியவராய் நின்று ஆராய்வா ராயினர். அதனால் அவர்தம் ஆராய்ச்சிகள் அனைத்தும் பெரியதோர் தலைதடுமாற்றமாய்ப் பெருங்குழப்பத்தினை யுண்டுபண்ணிப் புரைபடுவவாயின.

மேலும் அவர்தம் அடிப்படையிற் கொண்டெழுந்த கடும்பற்றுள்ளம், அவர் உண்மையெனக் கண்டுவைத்தும் உண்மைக்கு மாறாக முன்னுக்குப்பின் முரணாய்த் திரிவு படுத்தி மொழியத்தூண்ட அவரெல்லாம் அதற்கு அடிமையாய் அங்ஙனம் மொழிந்து இடர்ப்படுவாராயினர். இங்ஙனமாயுள்ள பெரியதோர் இன்னற்காலத்து ஆசிரியர் மறைமலையடிகளார் இறைவன் அருளால் தமிழ்த்தாயின் தவத்திருமகனாராய்த் தோன்றினர். தோன்றித் தம் கட்டிளமைக் காலத்தே செந்தமிழ்க்கடலும், பரந்துபட்ட ஆங்கிலக் கடலும், கரந்துநின்ற ஆரியக்கடலும் சீரிதின் உணர்ந்து முந்நீர்கடந்த செந்நீரராய்த் திகழ்ந்தனர்.

"மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும்" என்னும் இவ்வரும் பெருநூல் செந்தமிழ்க் களஞ்சியம், சிவநெறிக்

கருவூலம், திருமுறை விளக்கம், சித்தாந்த மணிச்சுடர், சங்கநூல் தெளிவு, தொல்காப்பிய நல்லணி, திருக்குறட் சிறப்பு முதலிய பல நலங்கனிந்து பொன்மலை மேலிட்ட நந்தாமணி விளக்கெனச் சுடர்ந்து ஒளிவிட்டுக்கொண் டிருக்கின்றது. உண்மை காணும் வேட்கையுடையார் இவ் ஒருநூலின்கண்ணே விரிந்த பேருலகில் மக்கள் தோற்றத்திற்குத் தகுதி வாய்ந்ததாய்ப் பல்லாயிரக்கணக் கான ஆண்டுகளின்முன் முதன்முதல் தோன்றிய மக்களின் வழியினராய் எல்லா நாகரிகத்திலும் சிறந்து வாழ்ந்தோர் உறைந்த இடம் பெருங்கடல்கோளால் மறைந்த பெரு நிலப்பரப்பாகிய "குமரிக்கண்டம்" என்னும் மெய்ம்மை யினைத் தக்க பல சான்றுகளுடன் காண்பர். மேலும் முச்சங்க வரலாறுகளும், அவ்வச் சங்கங்களில் தோன்றிய நூல்களும், அந்நூல்களை யாத்தருளிப் பொய்யா நாவின் மேலோராய் வயங்கிய புலவர்களும், அப்புலவர்களைப் புரந்த முடியுடை வேந்தரும், குறுநில மன்னரும் ஆகிய பல்லோர் மெய்வரலாறுகளை காலவரையறையுடன் ஐய மின்றி உறுதிபெறத் துணிந்து தெளிவர்.

மேலும் ஆரிய வேதகாலத்தையும், சீரிய குமரிக் கண்டம் கடல்கோளால் மறைந்த காலத்தையும் மேனாட் டறிஞர்களும் வடநாட்டறிஞர்களும் நடுநின்றாய்ந்துகாட்டிய நன்முடிபு, தாம் தமிழ்நூல் ஆரியநூல், ஆங்கிலநூல், பாளி நூல் முதலிய பன்மொழிநூல்களால் பன்னாண் முயன்று பேருழைப்போடும் பெரும்பொருட் செலவோடும், மிக்க பொறையுடனும் அரிது கண்ட முடிபுடன் ஒத்திருத்தல் கண்டு அம்முடிபினையும் சான்றாக எடுத்துக்காட்டி அடிகளார் நன்கு விளக்கியுள்ளார். மெய்ம்மையாக நிகழ்ந்த மாபாரதக் கதையின் காலமும், அப்பெரும்போரின்கண் இருதரப் படைக்கும் பெருஞ்சோறு நல்கிய உதியஞ்

சேரலாதனைப் பாடிய தலைச்சங்கப் பாட்டின் காலமும் விளக்குமுகத்தான் அப்பாடலுக்கும் பன்னெடுங்காலம் முந்தியதாகிய "தொல்காப்பிய"க் காலம் இற்றைக்கு ஐயாயிரத்து அறுநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாம் என வலிய பல சான்றுகளுடன் விளக்கியுள்ளார்கள். மேலும் தெய்வப்பெற்றி வாய்ந்த ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல் காப்பிய முனிவரனும், திருவள்ளுவ நாயனும் பண்டைச் செந்தமிழ்ச் சிவநெறியினர் என்னும் மெய்ம்மையினை அகச்சான்று புறச்சான்றுகளுடன் துணிந்து தெளிவுற மொழிந்துள்ளார்கள்.

பண்டைச் செந்தமிழர் செம்பொருளாம் சிவ வழிபாட்டினரென்பது தொல்காப்பியத்திற் காணப்படும் "சேயோன்" என்னும் மொழியாலும், புறநானூற்றில் தலைச்சங்கத் திருப்பாட்டாகிய காரிகிழார் பாடலிற் காணப் படும் "முக்கட் செல்வர்" என்னும் முதுமொழியானும் மறுக்கொணா வாய்மையுடன் வலியுறுத்தி விளக்கியுள் ளமையால் ஐயுறவின்றித் தெளியலாம். சிவபெருமான் பண்டைச் செந்தமிழ் முன்னோரால் 'முக்கட்செல்வராய்' வழுத்தப்பட்டு அம்மரபு இன்றுகாறும் நின்று நிலவும் உண்மை, தொல்காப்பியத்தின்கண் "கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி" எனத் தொடங்கும் புறத்திணையியல் முப்பத்து மூன்றும் நூற்பாவால் தெளிவுறுத்தப்படும் சிறப்பினை விளக்கி அந்நூற்பாவுக்கு மெய்யுரையும் விரித்துள்ளார்கள்.

"ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்" என்னும் ஒப்பில் மெய்ம்மையும், முத்தீ வேட்கும் முறைமையும், முப்பொருள் உண்மையும், நான்மறை மேன்மையும், கொலையும் புலையும் நீத்த நிலைத்தவவாழ்க்கையும், மெய்யறிவு நூல் ஆய்வும், பொய்யா வொழுக்கமும், தொய்யா நாகரிகப் பண்பும் தொன்றுதொட்டு இன்றுகாறும் இடையறாது

கைக்கொண்டு ஒழுகிவருபான்மையும் நன்கு விளக்கியுள்ளார்கள். இவையனைத்தும் தனித்தமிழ்ப் பண்பே என்பதும், ஆரியர்பால் பெற்றவை அல்ல என்பதும் அவ்வாரியரே இவற்றுட் சில தமிழர்பால் பெற்றுள்ளார் என்பதும் கூறியுள்ளார்கள். ஆரியர் சிறுதெய்வ வழிபாட்டினர் என்பதும், கொலைபுலை குடிமிகு வேள்வியினர் என்பதும், மெய்யறிவு சாலாதாரென்பதும், பொய்யும் புனைசுருட்டும் நிரம்பிய கட்டுக்கதைப் புராணமே சிறந்த தெய்வமொழியெனப் பாராட்டித் திரிபவரென்பதும், தெய்வங்கட்குப் பிறப்பு இறப்புக் கொண்டாடுபவரென்பதும், தங்களைத் தேவரெனக் கூறிச் செருக்குறுவரென்பதும், பிறப்பால் மக்கட்குள் உயர்வு தாழ்வு கற்பித்து ஒற்றுமையைக் கெடுத்து வேற்றுமையைப் பெருக்குபவரென்பதும் விளக்கியுள்ளார்கள்.

'இறையனாரகப்பொருள்' உரை கடைச்சங்கப் புலவர் நக்கீரனார் உரையேயாம் என்பதும், ஆனால் அதன்கண் பிற்காலத்தார் புனைந்து சேர்த்துள்ள உரைகளும், கட்டளைக்கலித்துறைகளும் கொள்ளத்தக்கன அல்ல என்பதும் பிரித்தெடுத்துக்காட்டியுள்ளார்கள். மாணிக்கவாசகப் பெருமான் காலம் கி. பி. மூன்றும் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி என்பதை வலியுறுத்தி வைரத்தூண்போல் நிலைநாட்டியுள்ளார்கள். அதன்பொருட்டு வரலாற்று முறைக்கு மாறாக வழுப்பட எழுதி வெளிப்படுத்துள்ள எல்லா ஆராய்ச்சியுரைகளையும் அளவைநூன்முறை வழுவாது தக்க சான்றுகள் எடுத்துக்காட்டி மறுத்துள்ளார்கள். அவ்வுரைகளுட் சில வருமாறு: 'தமிழ் வரலாறு,' 'சேரன் செங்குட்டுவன்,' 'ஜி. யூ. போப்புரை,' 'திருமலைக் கொழுந்துப் பிள்ளையுரை,' 'இன்ஸ்துரையுரை,' 'சுந்தரம் பிள்ளையுரை,' 'து. அ. கோபிநாதராவ் உரை' முதலியன.

இனிப் பாமுறையானும் 'மாணிக்கவாசகப் பெருமானார்' காலத்தை முன்னதென்றே விளக்கியுள்ளார்கள். புத்தரும், மாவீரரும் பிறந்த சாக்கிய குலத்தார் வடநாட்டின்கண் சிவபெருமானைத் தொன்றுதொட்டு முழுமுதலாக வழுத்தியுள்ளார் என்பதையும் விளக்கியுள்ளார்கள். திருமுறை வகுத்தமைத்த வாய்மையினை நனிமிகப் பொருத்தங்காட்டித் தெரித்துள்ளார்கள். கல்வெட்டுக்கள் தோன்றிய காரணமும், முன் தோன்றாமைக்குக் காரணமும் விளக்கினர். இன்னும் பலவும் நூலின்கண் புகுந்து கற்பார் உணர்வாராக.

இந்நூல் அடிகளாரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்ட தமிழ் ஆங்கில முன்னுரைகளுடனும் திகழ்கின்றது. அவர்கள் இந்நூலை விரித்தெழுதுவதற்குப் பல ஆண்டுகளுக்குமுன் தம் 'அறிவுக் கடல்' என்னும் திங்கள் வெளியீட்டிலும், சென்னைக் கிறித்துவக்கல்லூரித் திங்கள் வெளியீட்டிலும் வெளிப்படுத்தியுள்ள 'மாணிக்கவாசகர் கால ஆய்வு' இரு பகுதிகளையும் இதன்கண் பின்னிணைப்பாகச் சேர்த்துள்ளோம். அடிகளார் மிகவும் முற்காலத்தே எழுதியவை இவ்விரு பகுதிகளும். ஆதலால் அவற்றின்கட் களையப்படாமல் உள்ள ஒன்றிரண்டு ஆரியச் சொற்களை இருந்தவாறே பதிப்பித்துள்ளோம். எல்லாமாக் கூடி ஏறத்தாழ ஆயிரம் பக்கங்களைக் கொண்டு திகழ்கின்றது இந்நூல்.

இந்நூல் செந்தமிழ் அன்பர்கள், செந்நெறிச் செல்வர்கள், வரலாற்றுண்மை காணும் வேட்கையினர், வரலாறு வழுவின்றி எழுதப்பயில்வார், இலக்கண இலக்கிய நுண்பொருள் காணும் நோக்கத்தார், ஆசிரியர், மாணவர் ஆகிய எத்திறத்தார்க்கும் எய்ப்பில் வைப்பாம் பெரும்பொரு

ளாகும். பல்கலைப் பாடத்திட்டத்தில் பகுதி பகுதியாகப் பிரித்துக் கல்லூரிப்பாடமாக அமைப்பது நாடு மொழி நன்னெறியின் நல்வளர்ச்சிக்குப் பெரும்பயன் உடைய தாகும். எல்லா நூல்நிலையங்களிலும், படிப்பகங்களிலும், கல்லூரிகளிலும், பள்ளிகளிலும், திருக்கோவில்களிலும், தொழுகைக் கூடங்களிலும், வீடுகளிலும் இன்றியமையாது என்றும் நின்று விளங்கவேண்டிய பேரணியாகும். எனவே எல்லாரும் இதனை வாங்கியும் வாங்குவித்தும் கற்றும் கற்பித்தும் இறையருளால் முறைநலம் பெற்று இன்புற்று வாழ்வாராக.

அடிகளாரால் ௧௯௩0-ஆம் ஆண்டில் முதற்பதிப்பாக முந்நூறு படிகளே அச்சிடப்பட்டுள்ளன. அதனால் அந் நூல் தமிழ்நாடெங்கணும் பரவித் தக்க பயன் விளைவிக்கும் வாயில் இல்லாது போயிற்று.

அடிகளார் ௧௯௫0-செப்டெம்பர்த் திங்கள் ௯-ஆம் நாள் எழுதிவைத்துள்ள விருப்ப ஆவணத்தின்படி இப்பொழுது இரண்டாம் பதிப்பாக இதனை இரண்டு பகுதிகளாக்கி வெளியிடுகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

	பக்கம்
பதிப்புரை	5
ஆங்கில முகவுரை	13
தமிழ் முகவுரை	37
பொருளடக்கம்	i—lxxiv
மாணிக்கவாசகர் வரலாறு	௧
மாணிக்கவாசகர் காலம்	௧௪௫
பின் இணைப்பு :	
மாணிக்கவாசகர் காலம் (முதற் பகுதி)	௮௯௯
மாணிக்கவாசகர் காலம் (இரண்டாம் பகுதி)	௯௧௭
இவ்வாராய்ச்சிக்கு அரண் செய்யும் அப்பர் அருட்பாடல்	௯௪௨
பிழை திருத்தம்	௯௪௫

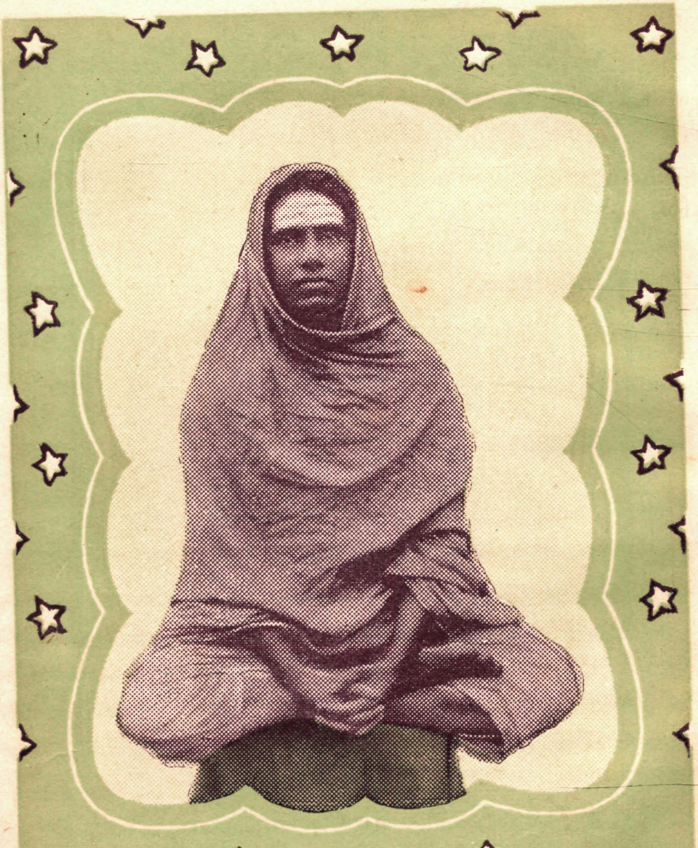

மறைமலையடிகள்

1876 — 1950

ENGLISH PREFACE

The Tamil work on 'St. Manickavachakar's Life and Times' which appears in the following pages, is the fruit of six years' arduous labour almost unremitting except on a few occasions when it had to be laid aside for a short period of a month and a half each time, in order to make room for the preparation of smaller works that demanded my exclusive attention on such occasions. The work was begun on the 16th of August, 1922 and completed only on the 5th of September, 1928.

During this long interval, the first call came to me from the Secretary of the All-India Oriental Conferance for the contribution of a paper in English on the system of Saiva Siddhanta, to be read at its sittings that were to commence then in Madras on the 23rd of December, 1924. In response to the call, I prepared a paper in English on 'The Conception of God as Rudra' but at the end of a month and a half when the work had progressed to three-fourths of the whole, the secretary pressed me for the paper. I, therefore, sent a copy of it so far written and after the emergency was over, left it incomplete and returned to this my Tamil work, for its subject-matter was ever present in my mind and interested me more than anything else.

Again in the first quarter of the year 1926, many of my readers and friends repeatedly expressed their

wish for a second edition of my Tamil treatise on 'Caste and its Evil' which was long out of print. And in compliance with their wish I had to leave the present work for a time and direct my attention to rewriting the book on 'Caste and its Evil.' To keep it abreast of the times, much new and additional matter was introduced into it, and the book grew four times in size its first edition and appeared in June, 1926, in its full and final form.

Again, from the time my Tamil work on 'Personal Magnetism' began to appear part by part in my magazine 'Jnanasagaram,' demands for it in a complete book-form increased so much that towards the end of 1926, I found it no longer possible to delay its publication. And so, I took up that most useful work, completed and published it in book-form in Feb., 1927.

In the middle of 1923, a hot controversy was opened in the Tamil papers on the subject whether the *Velala* people should be included in the Vaisya, the mercantile caste or in the Sudra, the slave caste of the Aryan classification. I was called upon to decide this moot point, and consequently a critical and historical study of that interesting question was made on the basis of facts gathered from Tamil and Sanscrit literatures. I traced the origin and growth, the rank and station of the Velala community and the results were published in a book-form in Nov., 1923. The copies of the first edition having sold off in three years and a half, the

second edition was called for early in 1927, and was, with a few more additions, published in July, 1927.

Besides these interruptions caused by literary works, many a public function, which I was called upon to perform, delayed the present work still more. Every now and then I had to go to Perur, Tanjore, Trichinopoly, Madras and Thiruppathirippuliyoor, for presiding over the grand annual celebrations of Tamil Sangams and Saiva Siddhanta Societies that were held in those places.

In the midst of such varied activities, I was also for a time striving my utmost to print my English lecture on 'Saiva Siddhanta as a philosophy of practical knowledge,' but the printing of it could not be finished as yet, since some of its parts require expansion which I can do only after my present literary works leave my hands.

In addition to being the author and publisher, I have to be the printer of my own writings. This causes me no little trouble and allows me not even sufficient time for taking necessary rest.

With all these troubles, difficulties and frequent interruptions, it gives me no small pleasure to think that I was enabled by the grace of Lord Siva to complete this most important work of mine after so long a time.

This work comprises two parts. The first part treats of the Life of St. Manickavachakar and the second of the times in which he lived. The method pursued in

dealing with the two subjects would seem to be quite novel to the present day Tamilians who, having, for the last four or five centuries, come under the influence of the Aryan priesthood, have lost their independent and rational way of thinking and have become slaves to the Aryan laws, customs and manners. They now remain hopelessly unprogressive and inimical to all kinds of salutary reforms. Their observances of rites, of religious practices and social customs are formal and inflexible, for they care little to understand the significance of what they so strictly but unwittingly observe. This slavishness, this petrified conservatism has so thickened the gloom of their ignorance as to render them thoroughly impervious to the ray of light coming from the critical and historical spirit of the modern culture. Even the few who have acquired an extensive knowledge of Tamil grammar and modern Tamil literature, are unable to recognize the great value and importance of the critical and historical methods of inquiry, for a clear comprehension of the subject they have taken to study. This is due partly to their want of acquaintance with the pure subject-matter of the ancient Tamil classics which depict nature and human nature as they truly appear, and partly also to their indiscriminate understanding of the later Puranic literature which contains nothing but exaggerated and distorted accounts of national conflicts as well as the mythical and legendary histories of gods and goddesses. These Puranic stories being quite foreign to the Tamil genius which keeps

itself strictly close to nature, are either things imported into Tamil from Sanscrit, or fabricated by self-interested persons after the fashion of Sanscrit narratives. In this state of our Pandits' knowledge, it is no wonder that my way of treating the history of our St. Manickavachakar should appear novel, nay, even strange to their mind.

But it is most gratifying to note that, within the last three decades, from the time I began the publication of my Tamil magazine Jnanasagaram in which for the first time appeared not only my essays on comparative religion, science of language and literary criticism, but also historical studies of ancient authors and Tamil translations of some notable works in Sanscrit and English, a new inquiring spirit has been kindled perceptibly in the minds of educated youngmen but imperceptibly in the aged Tamil scholars, in a way that it has forcibly opened the eyes of the latter to recognise the merit of this kind of study to an appreciable extent. At the present time there are many here and there who can understand and admire works of this kind, although those who can produce the like of which are still few and far between.

The fact, however, cannot be denied that, during the past ten or fifteen years, a few books in English and a very few in Tamil purporting to deal with the history of the Tamil language and literature did come out; but it is deplorable that many of them bear no marks of

originality nor do they indicate that their authors possessed much first-hand knowledge of the sources from which they pretend to have drawn the materials for their works.

As the only exception to this charge might be cited an earlier English work, called 'The Tamils Eighteen Hundred Years Ago' but it treats of the Tamils that lived before the third century A. D., and leaves out of account the important period—important from a religious point of view, which intervened between the third and the twelfth century A. D., and in which the language, the religion, the literature and the social conditions of the Tamils had undergone a marked change by the introduction of the Buddhist, the Jain, and the Brahmanical religions into this country.

This defect might have been removed by a later English work called 'Tamil Studies' in which the treatment of this period, though not full, is correct in many respects; but sadly the merit of it has been detracted by the brahmanical bias and haughtiness which drove the author most unjustifiably to stigmatize the whole Tamil people as liars and extol the whole of brahmins as the only truth-tellers. Further, the author's mind is prepossessed with a strong desire to attribute the civilization of the Tamils solely to the influence of the Aryans that migrated to the south. For a true, impartial, and sympathetic study of an ancient civilized race as the Tamils, I need hardly say that such a biased state of

mind is quite unfit. In the body of this work, I have gone fully into a discussion of such malicious views and opinions expressed in 'Tamil Studies' and have exposed their fallacy and shallow reasoning, by drawing parallel pictures of the Tamils' and the Aryans' ethical and religious lives. This is done either by quoting my authorities from the literatures of the two languages or by referring to the chapter and verse of the works in which they occur and in this way the contrast that have existed from early times between the moral and religious life of the one race and that of the other is set forth, I believe, as clearly as possible.

From such unjust and uncharitable estimates of a nation's life and gross racial prejudices against a highly civilized race, Dr. Krishnaswamy Iyengar's 'Ancient India,' and 'Some Contributions of South India to Indian Culture' may be regarded as free to a large extent, though not *in toto.* For, in these too is visible the tendency to attribute to the Aryan influence whatever is excellent in the ancient and modern Tamil classics. Of course, this tendency of the author might have been due either to his brahmanical caste-prejudice or simply to an inadvertence to take cognizance of the schemes and methods of government and of the social, moral, philosophical and religious ideas that were common in olden times to the ruling powers and thinkers, both in the southern and the northern parts of India. There are clear evidences to prove that almost all the kings

who ruled over India in the past, were of the Tamilian stock, whom the Aryan priests had called the Kshattriyas. Should any system or scheme of government be found mentioned in the sacred Kural of St. Thiruvalluvar in Tamil and should the same be found also in the Artha Sastra of Kautilya in Sanscrit, one bearing a striking resemblance to the other, an able historian as Dr. Krishnaswamy would not be justified, as he has done in his 'Contributions,'[1] in concluding from that and that alone that Thiruvalluvar borrowed his knowledge of it from Kautilya. You must show several other coincidences, not one or two stray points of similarities as in the present case, before you venture to establish the indebtedness of the one to the other. The fact must not be forgotten that ancient writers on politics were in a large measure recording in their works not their own ideas with regard to what ought to be the principles of an administrative system and how they have to be carried into execution, but only the ideas they had observed to prevail already among the kings and to guide their ruling operations. Unfortunately this has been overlooked by Dr. Krishnaswamy when, in his eagerness to establish the influence of the Aryan writers over the Tamilian, he had lighted on a passage in the sacred Kural of St. Thiruvalluvar which makes reference to a state-craft, resembling that in the Artha Sastra of **Kautilya.**

1. 'Some Contributions of South India to Indian Culture' **p. 124.**

The root-cause of such a misapprehension even on the part of great scholars who have imbibed the ideas of refined western education, lies deep in the high opinion which one forms of himself, and of his caste at the expense of others and other castes. It is a lamentable fact that, in spite of their extreme reluctance to mingle with the brahmins of the north, the South Indian brahmins identify themselves with the former, thinking it derogatory to their birth-right to admit relationship with the Tamils. Still, there is not a shadow of proof to establish their claim of descent from the Aryans of the north. Probably they imagine that their caste-superiority can be maintained only by keeping themselves entirely aloof from the people of this country and by claiming only Sanscrit as their own language which, being dead and therefore little understood by the people, serves their purpose to make it the language of the celestials and the exclusive repository of revealed scriptures. Further, they repudiate the very idea that any one, not born brahmin, can be intelligent and any language other than Sanscrit can contain works of original thoughts and higher sentiments. Whoever calls himself a brahmin, even though his mind be imbued with the culture of European learning, is scarcely free from this feeling of his caste-supremacy. His mind has become so saturated with it that it has become part and parcel of his being. He cannot, therefore, brook the thought that anything excellent or original can exist outside the pale of the brahmin caste and brahmin litera-

ture. This extremely self-conceited state of the brahmin mind has so frequently and so prominently shown itself in almost all branches of Sanscrit literature that it has not escaped even the admiring eyes of some great oriental scholars. Forced by its undue prominence, they have not disdained to avow their disapproval of it. To quote one instance : Zenaide Ragozin observes : "At a later period, the followers of Vasistha and his descendants represent the narrowly orthodox brahmanic school, with its petty punctiliousness in the matter of forms, rites, observances, its intolerance of everything un-Aryan, its rigid seperatism."[1] It is no wonder then that Dr. Krishnaswamy should attempt, of course without success, to make the divine sage Thiruvalluvar, the most original of Tamil poets and ethical philosophers and the reputed author of the sacred Kural, the crest-jewel of Tamil classics, a debtor to Kautilya whose existence prior to the first century A. D., the age of Thiruvalluvar, is still in dispute.[2]

Apart from such flaws—fortunately they are very few, the writings of Dr. Krishnaswamy dealing with the history of Tamil kings and poets, form, on the whole, a reliable source of valuable information, although the dates assigned by him to the Vaishnava Alwars are incorrect as is shown in the following work of mine.

---

1. 'Vedic India,' p. 320.

2. Prof. A. B. Keith assigns 'The Arthasastra of Kautilya' to the third century, A. D., see his 'History of Sanscrit Literature,' pp. 458-462.

Coming now to a few Tamil books and magazine articles that have appeared within the last one or two decades, treating of the history of Tamil literature, I find only two books which require special mention here, for in the whole range of the following work, no other views than what were advocated in the two, have had to be taken for a searching criticism and an elaborate discussion. In the course of his perusal, the reader cannot fail to notice the necessity which impels me to meet at every turn the arguments set forth in both the works. Of these two works, one is 'A History of Tamil Literature' by Mr. K. Srinivasa Pillai and the other is 'The Life of Seran Senguttuvan' by Pandit M. Raghava Iyengar.

The first is replete with errors resulting from guesses and conjectures and from twisted interpretations hut by the author on the verses quoted in support of his views. Apart from the matter taken out of the excellent exegetical editions of Tamil classics brought out by the veteran Tamil scholar Pandit V. Saminatha Iyer and some others, what constitutes the original contributions of the author is, I am very sorry to say, mostly erroneous. Had such matter been presented at least in a style as artistic and as fascinating as that in the historical writings of J. A. Froude, the reader would have been benefited to a degree. Even such a compensating virtue cannot be met with in this 'History of Tamil Literature.' Its Tamil style is impure, commonplace, insipid and ungrammatical, while the matter is mostly incorrect.

The subject-matter of my book, being necessarily related to all that is treated in this book, it has become indispensable for me to expose the errors lurking in it and give a true and connected account of almost all the standard Tamil works that preceded and succeeded the time of St. Manickavachakar. For Manickavachakar lived at a time that stands midway between the classical and mediaeval periods of Tamil literature and one who inquires into the characteristic features of his age and its literary productions cannot do full justice to his subject without comparing them with the nature and conditions of the works that were produced both before and after his time.

Now, the second treatise not only relates the life of the powerful Sera monarch Senguttuvan, but also attempts to fix his age, as well as the ages of the classical epics the Silappadhikaram and the Manimekhalai, of the prose commentary of Nakkirar on the Tamil poetics called Iraiyanar Ahapporul, and of the lyrics composed by the poet Mamoolanar. The biographical portion of the book is admirable in every way, whereas the historical is grounded mainly on bare suppositions, wild conjectures and on wrong interpretations of verse-quotations. If a student who has familiarised himself with the classical Tamil poems and the old exegetical prose writings, would take the trouble to inquire into the conditions of time that called them into being, he cannot but be struck with the author's fruitless endeavour to reduce the antiquity of the above mentioned classics to a

comparatively later age. The brahmins, as a whole, hold that there cannot exist in any language, except in their own Sanscrit, any valuable intellectual product that can claim high antiquity. Should any irrefutable facts be forthcoming to prove the contrary, they evince a pronounced tendency to twist their meaning and character so as to render them conformable to their own favourite views and opinions. This tendency of the brahmins to distort the meanings of the original text that contain matter unpalatable to them may best be seen in the commentaries written skilfully by their forefathers on several old works in antique Sanscrit. In the present instance the same is what we find to be the case with the author of the treatise called 'Seran Senguttuvan.' In the following work I have reviewed one by one all the facts he brought in proof of his views, and have considered them in the light of the indisputable evidence furnished by Tamil aad Sanscrit literatures and by epigraphical records, to see whether they lend any support to his theories. The result is that my conclusions have reached a position diametrically opposed to those he arrived at in his treatise 'Seran Senguttuvan. I have placed before the reader all my evidence drawn from a first-hand knowledge of the original sources, with the help of which he can himself test the points of difference between us and can easily distinguish what is true from what is untrue.

Thus the two treatises and several others that had equally claimed my attention in the matter of correctly

fixing the time of St. Manickavachakar, have had to be unavoidably subjected to a searching criticism and analysis, simply for the sake of truth.

My first attention to the subject was awakened in this wise: Twenty seven years ago when Dr. G. U. Pope's excellent and scholarly English translation of Thiruvachakam made its appearance, the learned translator's opinion as regards the date of St. Manickavachakar,[1] gave a strong impulse to an investigation of the views held on the subject by Tamil Pandits and by some English scholars who possessed also a knowledge of Tamil. Between the first and the ninth century A. D. did the opinions of these two distinct classes of learned people oscillate for the age of our Saint. At that time I was running the first volume of my Tamil periodical 'Jnanasagaram', and the question of our Saint's age, being then discussed everywhere in educated circles, drew my attention to it and kindled my interest so much that I immediately made a careful study of it and published the results in an article contributed to that organ. This article was also translated into English by my student Mr. F. T. Peters, B. A. (then in the Madràs Christian College, now Deputy Post-Master General) and was published in 'The Christian College Magazine' for 1904. A little later the epigraphist Mr. Gopinatha

1. Dr. Pope indifferently assigns the date of Manickavachakar to the 9th century in one place and to the 10th in another. See his English translation of 'The Thiruvachakam', p. LXVII and p. LXXV.

Rao, M. A. contested my arguments and published his views on the same subject in the same magazine. And a rejoinder to it was written by me in my Jnanasagaram for 1908 and with that the controversy about the age of St. Manickavachakar was set at rest. But after a long time it was raked up by Mr. Srinivasa Pillai in his 'History of Tamil Literature'. Of course for the edification of Tamil students, the same subject may be brought up for discussion any number of times, I am far from objecting to it, but every time that it is thus brought up, it must be made to gain ever so much greater light and show the way to a true historical knowledge based on a sound co-ordination of literary and epigraphical evidence. On no account must the writer of a historical treatise allow himself to be carried away by conjectures and fancied theories about literal facts so as to live in a sphere unreal but agreeable to his own favourite purposes but must restrain himself in order that the facts themselves may make room for the emergence of truth and help it live there. But sadly the author of the work in question betrays a want of this sound historical sense. For a just and adequate treatment, the history of Tamil literature still awaits the hand of a MaxMuller or a Weber, a Macdonell, or a Ragozin. In the following work, I have, to the best of my ability, surveyed the whole extent of Tamil titerature beginning with the Tholkappiam the age of which goes back to 3500 B. C., and ending with the Sivajnanabodham of the 12th century A. D. For the time of St. Manickavachakar

stands midway between the close of the ancient pure classical Tamil period and the beginning of a some-what mixed kind of literary Tamil period, and cannot be adequately treated of without entering fully into the causes that led to the formation of a wholesome literature and into those that introduced extraneous matter into its system and made way for its decay. I believe I have not passed over any point of importance in fixing the times of several literary and religious strata and if any one will have the kindness to point out omission of any important point, I shall be very thankful to him and shall not fail to notice it in the second edition.

I have to say a word concerning the way in which the life of our Saint is treated here. Of the verse-compositions that narrate the life of our Saint, only four have been taken for a comparative study of his life. Of these four, The Thiruvilaiyadal Puranam by Perumpatrap-puliyoor Nambi is the earliest, being, as has been shown by its learned editor Pandit Saminatha Iyer, composed in the eleventh century A. D. The author of this treatise seems to have had a fair historical sense, since many of his accounts, I find to my great astonishment, are reliable. Next in point of time comes 'The Thiruvilaiyadal Puranam' by Paranjoti, a contemporary of the king Ati Vira Rama Pandian whose reign began between 1562 and 1563 A. D. (See Dr. Krishnaswmi Iyengar's **Ancient** India, p. 375). The author of this work being much influenced by the Sanscrit Puranas, gives not only a false colouring even to historical incidents but

introduces also many things new and unhistorical and unauthorized by previous works. And the third one is 'The Thiruvathavurar Puranam' written by Kadavulmamunivar at the beginning of the 19th century A. D. Unlike the above two, this is devoted exclusively to a graphic account of the life of our Saint; and this for the most part follows what is given in the first-mentioned treatise, but enters fully into the last part of our Saint's life which is touched but very briefly and incompletely in the other. And the last one 'The Thirupperunthurai Puranam' by Meenakshisundarampillai, was written in the latter half of the 19th century and possesses little or no historical value for our purpose. Though the four treatises agree in giving a general description of his life as a whole, points of differences in details are many and numerous among them. Wherever it seemed useful and necessary to note the differences between one narrative and the other, I have not only shown them but also argued for and against the one or the other and chose what was possible and reasonable under the circumstances pertaining to our Saint's life. In many a place I have quoted the very words of our Saint to make clear why I have chosen one account in preference to another. For, fortunately for us and for the whole religious world, the sacred lyrical utterances themselves of our Saint are interspersed with a number of incidental references to all the important events of his life, so that a careful student who studies them with a critical understanding cannot but notice the points which, if picked up and

strung together, will constitute a coherent and genuine autobiography of a great soul that saw God face to face and attained spiritual perfection. In the matter of studying the lives of such great religious founders as Gautama Buddha, Jesus Christ, Mahomed and others, it is not given for us to rely upon the words uttered by the teachers themselves—for they were irretrievably lost unrecorded, but are left to look up to the accounts given by interested persons who came long after them. The description of a rose-flower by a poet, however glowing it may be, cannot set before us the exquisite beauty of its form and its colour and the sweetness of its perfume, as the flower itself can directly do. So too the accounts given of a great saint by others, even though they be his intimates, can never draw a true picture of his real self, nor can express the inner workings of his heart as faithfully as he himself can do. Nothing in the world is more mysterious than the ways of a saintly person who struggled through the experience of this lower world to that of a higher one which transcends the knowledge of ordinary mortals. Unless a man can reach the summit of self-realization attained by that great soul, he cannot hope to place himself in a standpoint different from his own, and view the extent as well as the profound depth of that great mind. For a true comprehension, therefore, of the essential nature of sanctified souls, the history written of them by others who stand not only much below their level but also far from their time, cannot help us much. If we be so fortunate as to

possess the very utterances of such holy men, as in the case of St. Manickavachakar and other great Saiva Saints, we may with the necessary equipment, venture to enter into the sacred precincts of their life and hope to obtain the inexhaustible treasures of spiritual experience they so surely acquired within so short a time.

The glory of Tamil literature consists in its possession of such spiritual legacies as have come down to us directly from our great Saints and Sages as Manickavachakar, Appar, Thirujnanasambandar, Sundarar and Meikandadevar. The like of which, we are sorry to say, have not been bequeathed to posterity by any other Saint or religious founder in any language, literature, or religion so far as our knowledge goes. The value of a literary production that has come from a great soul who saw God in a visible form and described Him in a way that makes it easier for us all to bring his image before our mental eye, cannot be rated too highly. One can estimate the value of our Saint's utterances only by bringing before his mind the great and irreparable loss the world sustains in ignoring them. So long as humanity blindly follows the precepts of the so-called world-teachers, who, according to their own followers, seem to have long groped for the Supreme basic principle of the universe, but who, finding at last their efforts fruitless, gave them up in despair, and took to preaching what they deemed best under such circumstances; so long the humanity can have no true conception of the Personality of God, nor can they know anything definite

of Him to fix their mind upon. Without a form physical or ideal before him, man will never be able to think of God in the true sense of the term. It is this necessity of his nature that makes him create from his crude imagination a multitude of fantastic forms and ascribe them to God. But God has a personality of his own which man can never perceive, unless God himself appears before him and reveals it by His grace. In the case of St. Manickavachakar and St. Thirujnanasambandar we have strong internal evidence in their hymns to establish that God appeared before them in the form of a resplendent person uniting in itself the rose-coloured side of the father and the blue coloured side of the mother. I have given a scientific treatment of this dual aspect of Godhead in my paper on 'The Conception of God as Rudra' and so I do not like to enter again into this subject in a preface like this. To the reader it will be now plain how clear, how definite has been the manifestation of God's Personality to St. Manickavachakar, and how graciously, how mercifully God himself came to the Saint and touched his lips with the Heavenly breath and made him pour forth the warblings of his joyous heart. Instead of indulging their imagination in their own grotesque conceptions of God's Personality, it would be better for mankind to meditate on His gracious form that revealed itself to Manickavachakar and is described by him in vivid and unambiguous words. For it is plainly laid down in the Isavasyopanished that those who worship the forms and images of

their own make mistaking them for the real Person of God, enter, at their death, into the regions of blinding darkness. Therefore let those who hanker after the salvation of their souls, accomplish it by a whole-hearted devotion of their mind to the contemplation of the one Almighty Parent of the universe as He is depicted in the Sacred Utterances of St. Manickavachakar.

Now, with the object of presenting the life of Manickavachakar in the form in which it discloses itself incidentally in his own hymns addressed to Lord Siva, I studied his 'Thiruvachakam' and 'Thiruchitrambalakkovaiyar' for days and nights together in a way quite different from that in which his Puranic biographers and others have viewed it. And the method of my study will be clearly seen in the extreme closeness in which the following narrative is bound up with the quotations taken from the two poems just mentioned. In spite of my ceaseless efforts to enter fully into a description of the life and experiences of our Saint, I cannot claim to have exhausted the subject in the large work that follows. As my study deepens, new facts are daily coming into light, and I cannot hope to embody them all in a single treatise of this kind. If God be willing I may be spared to publish the present work in a much more enlarged form, say, in three or four volumes.

When I first entered upon this work some seven or eight years ago, I never thought that the work would swell to its present size of more than thousand pages. Within the last twenty seven years from the time when

my interest was first kindled in the investigation of our Saint's Life and Times, many a magazine-article, many a book and booklet, came from able hands, and most of these I had to study and criticize from time to time, in order to reach definite and positive conclusions as regards the two. This was how the work increased to its present size. After so careful and comprehensive a study of the subject, it gives me no small pleasure to find that my position remains the same as it was nearly three decades back, that nothing that came in the interval from any has shaken it in the least, and that other theories, however antagonistic to my own, have, when viewed in their proper perspective, only tended in the end to bring the truth of my conclusions into fuller relief. My study of the evidences then led me to fix the age of Manickavachakar in the third century A. D., and now the same conclusion is ratified by further evidences that have come to light during this long interval.

To the following Tamil work I have prefixed an English introduction epitomizing the salient points in the Life and Times of our Saint, so that it my serve as a guide to the English knowing students who do not possess a scholarly knowledge of Tamil but who ardently wish to acquaint themselves with the treasures in Tamil literature. It is my belief that those who have imbibed English education can appreciate better the method of historical criticism used in this book than most of the Tamil Pandits who do not and want not to know what is history, and what is myth.

Finally I wish to call the attention of the reader to the pure Tamil style of the treatise, which is entirely free from Sanscrit and other foreign words. Let him judge from it whether a living and at the same time a very ancient language, which can deal with all the higher aspects of human thought, without borrowing words from any other language, can be called poor and ordinary. Let him remember that Tamil is the only living language on this globe that unites in itself the glories of the vanished past with the culture of the living present. And let him therefore endeavour his best to spread Tamil learning and uplift his Tamil brethren in the social, moral, intellectual and religious culture that is within the easy reach of them all.

The Sacred Order of Love,
Pallavaram,
22nd Jan., 1930.

VEDACHALAM.

தோற்றந் துடியதனில் தோயுந் திதியமைப்பில்
சாற்றியிடும் அங்கியிலே சங்காரம்—ஊற்றமாய்
ஊன்று மலர்ப்பதத்தே உற்றதிரோ தம்முத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு.

(படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல்.)

முகவுரை

' வான்கலந்த மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தை
நான்கலந்து பாடுங்கால் நற்கருப்பஞ் சாற்றினிலே
தேன்கலந்து பால்கலந்து செழுங்கனித்தீஞ் சுவைகலந்தென்
ஊன்கலந்து வுயிர்கலந்து வுவட்டாமல் இனிப்பதுவே."

" வருமொழிசெய் மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தில்
ஒருமொழியே என்னையுமென் உடையனையும் ஒன்றுவித்துத்
தருமொழியா மென்னில்இனிச் சாதகமேன் சஞ்சலமேன்,
குருமொழியை விரும்பியயல் கூடுவதேன் கூறுதியே."

(இராமலிங்க அடிகள்.)

மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருளிச்செய்த திருவாசகத் தென்றமிழ் மாமறையின் அளப்பரு மாட்சியினை அளந்து கூறிய இராமலிங்க அடிகளின் மேலைத் திருச்செய்யுட்களால், திருவாசகத்தை உள்ளுணர்ந்து ஓதுவாரெவரா யிருப்பினும், அவர் வேறெங்குங் காணாத ஒரு பேரின்பம் எய்தித் தம் உடம்பும் உயிருமெல்லாம் அதன் வயமாய் நிற்கப் பெறுவரென்பதூஉம், மக்களாற் காணவுங் கருதவும் இயலாத இறைவனை அவர் எளிதிலே தமதகத்துக் கண்டு அவனோடு ஒருமைப்பட்டு நின்று பேரின்ப வாழ்விற் பிரிவின்றி வாழ்வரென்பதூஉம் நன்கு தெருட்டப்பட்டமை காண்க.

இங்ஙனமாகத், தன்னை ஓதுவா ருள்ளத்தையும் உணர்வையும் உயிரையுமெல்லாம் பேரின்ப வுருவாக்குந் திறம் ஏனை எந்த நூல்களுக்கும் வாயாமல் திருவாசகத்திற்கு மட்டும் வாய்த்ததென்னை யெனின்; இவ் வுலக வாழ்க்கையில் வரும் இன்ப நுகர்ச்சிகளில் எங்கும் புலனாகாத ஒரு பேரின்பம் இதனை யோதுவா ரெல்லா

ரிடத்தும் பிறழாது நிகழக் காண்கின்றேமாகலானும், அத்துணை விழுமிய அவ்வின்பம் ஒன்றையும் பற்றாது தனித்து நிற்பதின்றி உலகு உயிர்களிலெல்லாம் நிறைந்து நிற்கும் ஒரு முழுமுதற் பெரும்பொருளான கடவுளைப் பற்றிக்கொண்டே நிற்பதொன்றாகலானும், அத் தன்மைய ரான கடவுளைத் தலைக்கூடினார்க்கன்றி அது வாயாதாக லானும், இறைவனை இறுகப் பற்றிக்கொண்ட மாணிக்க வாசகப் பெருமான்றன் மன மொழி மெய்கள் எல்லா வற்றையும் அப் பேரின்ப வெள்ளமானது தேக்கி அவரது திருவாயின் வழியே திருவாசகமாய்ப் பெருக்கெடுத்துப் போந்ததாகலானும் அந் நூலுக்கு அத் திறம் உளதாயிற் றென்று அறிதல்வேண்டும். கற்கண்டின் பாகும் முப்பழச் சாறும் நறுநெய்யும் ஒருங்கு கலந்த அடிசில் தீஞ்சுவைத் தெள்ளமிழ்தமாய்த் திகழ்தல் காண்டுமன்றே; அதுபோற் சிவத்தின் எல்லையற்ற பேரின்பத்தில் முழுதுந் தோய்ந்த வாதவூரரின் மன மொழி மெய்களும் பேரின்ப வுருவாய்த் துலங்கலாயின. இளவள ஞாயிற்றொடு கூடிநிற்கும் மாசற்ற நீலவான் பரப்பெல்லாம் அதன் பேரொளியால் ஊடுருவப் பெற்று மிளிர்தல் காண்டுமன்றே; அதுபோற் சிவத்தின் எல்லையற்ற அறிவாற் கவரப்பெற்ற அடிகளின் தூய அறிவும் அளப்பிலாச் சிறப்பினதாய்ச் சுடர்வதாயிற்று. சுடர்ந்தெரி தீயின் சேர்க்கையால் தூய ஆன்இழுது நீராளமா யுருகி யொழுகுதல் காண்டுமன்றே; அதுபோற் சிவத்தின் வரம்பி லடங்கா அருளாலும் அன்பாலும் நிறையப்பெற்ற அடிகளின் திருவுள்ளமும் அன்பாலும் அருளாலும் பொங்கித் ததும்பித் திருவாசகம் பொழிவதாயிற்று என்க.

உலகில் வேறெங்குங் காணப்படாத ஒரு தனித் தெய்வ மாட்சி மாணிக்கவாசகப் பெருமான் ஒருவரிடத்தே மட்டுங் காணப்படலான இந் நுட்பத்தை ஆழ்ந்து ஆராயுங்கால்,

அஃது எல்லாம்வல்ல கடவுளே வலியவந்து அவரை ஆட்கொண்ட பேரருட்டிறத்தின் பெருவிளைவாதல் புலனுகா நிற்கும். கடவுள் ஒருவர் உண்டு என அதன் இருப்பை மட்டும் உணர்வார்க்குப் பொதுவகையால் ஒரு மெய்யறிவு விளங்குமேயல்லாமல், அதனின் மேற்பட்ட ஓர் இன்ப வுணர்வு தோன்ருது. கடவுளின் பேரறிவு விளக்கத்தினை அவனுற் படைக்கப்பட்ட புற்பூண்டுகள்முதல் மக்க ளுடம்பு ஈருக வுள்ளவற்றிற் கண்டு கண்டு வியப்பார்க்கு அவ் வறிவுக் காட்சியில் ஒருவகை மகிழ்ச்சியுங் களிப்புந் தோன்றுமேயல்லாமல் அதனின் மேற்பட்ட மாரு இன்ப நிலை தோன்ருது. தமது சிறுமையுங் கடவுளின் பெருமை யும் அறிந்து தமக்கு வேண்டுவனவெல்லாந் தந் தலைவன்பாற் கேட்க அறியாத என்பில்லாப் புழுமுதல் எல்லா உயிர் கட்குந் தானுகவே உளங்கனிந்து பலவேறு வியத்தகு யாக்கைகளையும் அவற்றின் நுகர்ச்சிக்குப் பலவேறு வியத் தகு பண்டங்களையும் அமைத்துவைத்த முதல்வனின் அருட்பெருந் தகைமையினை ஆராய்ந்து நினையுந்தொறும் நினையுந்தொறும் அங்ஙனம் நினைவார்க்கு முன்னில்லாத ஓர் உள்ளக் கசிவும் ஓர் உள்ளக் களிப்புந் தோன்றுமே யல்லாமல், அதனின் மேற்பட்டு என்பெலாம் புரைபுரை யுருக்கும் பேரின்பநிலை தோன்ருது. இவ்வாறு நம்மனோர் தமது சிற்றறிவு முயற்சி கொண்டு எத்துணைதான் கடவுள் நிலையினை உணர்வாராயினும், அவர் அங்ஙனம் உணரும் உணர்ச்சிதான் இறைவனை அண்முதற்கு ஒரு வழியினைத் தோற்றுவிக்குமே யல்லாமல், அவன்றன் உண்மை நிலை யினை வருவித்துக் காட்டமாட்டாது. மற்றுத் தமது சிற்றறிவுமுயற்சி அவிந்து சிவத்தையே களைகணுய்ப் பற்றி ஏசற்றிருப்பார்க்கே, சிவம் தானே முனைந்து தோன்றித் தன் முழுமுதல் இன்ப விளக்கத்தை அவரது உள்ளத்தில்

ஏற்றிவைத்துத், தன் உண்மைநிலை முற்றும் அவர்க்கு நன்கினிது புலனுமாறு செய்யும்.

இவ்வாறு, சிவம் தானேவந்து அருள்செய்யப் பெற்றார் தம்முள் மாணிக்கவாசகப் பெருமானே தாம் பெற்ற அப்பெறலரும் பேற்றைத், தம்மைச்சார்ந்த எம்போல்வாரெல்லாம் எளிதிற்பெற் றின்புற்றிருக்குமாறு தாம் திருவாய் மலர்ந்த திருவாசகச் செந்தமிழ் மாமறைவழியே வழங்கிய வள்ளன்மை யுடையராகலின், அவர் எம்மனோர்க்குத் தலைக்கணியாய் நிற்குந் தனிமுதன்மை யுடையரென்பது நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று. மாணிக்கவாசகரைப் போல் இறைவனைக் கண்டு அவனருளை முற்றப் பெற்றார் பலர் அவர்க்கு முன் இருந்தது உண்மையா யிருக்கலாமேனும், அவரெல்லாந் தாங் கண்ட அருட்பெருங் காட்சிகளையும், அவற்றால் தாம் பெற்ற பேரின்ப நிலைகளையும், இறைவன் தமக்குச் செய்த அருட்பேறுதவிகளையும், தாம் இறைவற்கு ஆளாய் நின்று உருகின வகைகளையும் இவர்போற் செந் தமிழ்ப் பாக்களில் நிறைத்து யாமெல்லாம் பருகிக் களிக்க வழங்கியவரல்லர். மாணிக்கவாசகரால் "கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பு இன்மை கண்டபின்" என்று உயர்த்துப் பாடப்பெற்ற கண்ணப்பநாயனார்தம் ஒப்பற்ற அன்பின் நிலையினையும் பிறர் வாயிலாக அறியப்பெறுகின்றனமே யன்றி, அவர் உற்ற அவ் வன்பின் நிகழ்ச்சிகளை அவர் வாயிலாகவே அறியப்பெறுகின்றனம் இல்லையே! மற்று, மாணிக்கவாசகப் பெருமானே தாம் இறைவனைக் கண்டடைந்த இன்ப நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம் நெஞ்சம் நெக்கு நெக்குருகக் கண்ணீர் ஆறாய்ப் பெருகக் குழைந்து குழைந் தலறித் தம் அருந்தமிழ்ச் செய்யுட்களில் மிழற்றுகின்றார். இவரது இந் நிலையினை எளிதினுணர விழைவார்க்கு,

" ஓய்விலாதன உவமனில் இறந்தன
ஒண்மலர்த் தாள் தந்து,
நாயிலாகிய குலத்தினுங் கடைப்படும்
என்னைநன் னெறி காட்டித்,
தாயிலாகிய இன்னருள் புரிந்தஎன்
தலைவனை நனி காணேன்,
தீயில் வீழ்கிலேன் திண்வரை
யுருள்கிலேன் செழுங்கடல் புகுவேனே."

என்று அவரருளிச்செய்த ஒரு திருவாசகச் செய்யுளே போதும். ஏனை எல்லா மக்கட்கும் புலனாகாத அருவ நிலையில் நிற்கும் இறைவன் தம்பொருட்டுக் கட்புலனும் மேதகும் அருளுருவிற் றோன்றித் தமக்கு அருள்செய்து உடனே மறைந்து சென்றமையால், அவ்வருளுருவினை எந்நேரமுங் காணப்பெறாத ஆற்றாமையினை "நனிகாணேன்" என்னும் அருமைத் திருமொழிகளாற் புலப்படுத்தி அழுது அலறும் இச்செய்யுள், அவர் இறைவனைக்கண்டெய்திய பேரன்பின் பெருக்கினை எத்துணை வெளியாகக் காட்டிக், கல்லினும் வல்லென்ற நெஞ்சினையும் எத்துணையெளிதிற் கரைக்குந் தகையதாய் மிளிர்கின்றது!

தம்மாற் காணப்படாத ஒருவரின் குணநலங்களைக் கேட்டு அவர்பால் அன்புமீதூரப் பெற்ற மற்றொருவர் அவர் மாட்டு எத்துணைதான் அன்பு பூண்டு ஒழுகுவாராயினும், அவர்க்குள்ள அவ்வுள்ள நெகிழ்ச்சி அந் நண்பரை அவர் நேரே காணப்பெறுங்கால் அடையும் பேரின்பப் பெருக்கிற்கு ஒரு சிறிதும் ஒவ்வாது; அவரைக் காணுமுன் வைத்த அன்பு அவரைக் கண்டபின் கரைகடந்து பெருக, அதனை ஆற்றாராய் அம்மற்றவர் கண்ணீர் உகுத்துக் கதறியழுது ஆடிப்பாடித் தன்னை மறந்த தன்மையினராய்க் குழைந்து நீராயுருகும் நிலையினை நேரிற் கண்டுணர்ந்தவர்க்கே யாம்

கூறும் இவ் வுண்மை தெற்றென விளங்கா நிற்கும். இங்ஙனமே, முழுமுதற் கடவுளின் அருட்பெருந் தன்மைகளை நேரே காணப்பெறாமல் உய்த்துணர்ந்தறிந்து அவ் வாற்றால் அவர்பால் அன்பு நிகழப் பெற்றார்க்குள்ள அன்பின் நிலை, அக்கடவுளைத் தம் கண்ணெதிரே கண்டு அவர்மாட்டுக் கரையிகந்து பெருகும் அன்புடையராயி னார்க்கு மீதூரும் பேரின்ப நிலைக்கு ஒரு சிறிதனையும் ஈடாகாது. மாணிக்கவாசகர் தாங் கண்ட இறைவன் திரு வுருவினையும், அவ் வுருவின் நிறத்தினையும், அவ் வுருவின் அடையாளங்களையும் தாம் அருளிச்செய்த திருவாசகத்திற் பலகாலும் பலவிடத்தும் அடுத்தடுத்து ஓதுகின்றார்; அவற்றுட் சில இங்கே காட்டுதும்:-

"எந்தாய் உன்றன்
வண்ணந்தான் அதுகாட்டி வடிவுகாட்டி
மலர்க்கழல்கள் அவைகாட்டி வழியற் றேனைத்
திண்ணந்தான் பிறவாமற் காத்தாட்கொண்டாய்
எம்பெருமான் என்சொல்லிச் சிந்திக்கேனே."

"அரத்த மேனியாய் அருள்செய் அன்பரும்
நீயும் அங்கெழுந்தருளி இங்கெனை
இருத்தினாய் முறையோ வென் எம்பிரான்."

என்று திருச்சதகத்தும்,

"கனவேயுந் தேவர்கள் காண்பரிய கனைகழலோன்
புனவேயன வளைத் தோளியொடும் புகுந்தருளி
நனவே எனைப்பிடித் தாட்கொண்டவா நயந்து நெஞ்சஞ்
சினவேற்கண் நீர்மல்கத் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ."

என்று திருத்தெள்ளேணத்தும்,

"நான் தனக்கு அன்பின்மை நானுந்தானும் அறிவோம்
தான் என்னை யாட்கொண்டது எல்லாருந் தாமறிவார்."

"கருவாய் உலகினுக்கு அப்புறமாய் இப்புறத்தே
மருவார் மலர்க்குழல் மாதினொடும் வந்தருளி
அருவாய் மறையயில் அந்தணனாய் ஆண்டுகொண்ட
திருவான தேவற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ."

"நானும் என்சிந்தையும் நாயகனுக்கு எவ்விடத்தோம்
தானுந் தன்தையலுந் தாழ்சடையோன் ஆண்டிலனேல்."

என்று திருக்கோத்தும்பியினும் போந்த அருமைத் திரு மொழிகள் என்றும் நினைவிற் பதிக்கற்பாலனவாகும். இங்ஙனமாக, எவரானுங் காணப்படாத அரும்பெரும் பேரின்பக்கடலினை நேரேகண்டு அதன்கட் டினைத்துப் பேரின்ப வுருவான அடிகள் அருளிச்செய்த திருவாசகம் அவர் நுகர்ந்த அப்பேரின்பத் தேறலைத் தன்னிற் பொதிந்து வைத்திருத்தலின், அதனைப் பருகுவா ரெல்லாம் அப் பேரின்ப நிலையினை எளிதில் எய்துவரென்பது சொல்லவும் வேண்டுமோ? இத்துணை விழுமிதான திருவாசகத்தை ஓதியும் உருகாத ஓருயிர் இருக்குமாயின், அதனைக் கல்லென்று கழறுதுமோ, அன்றி மண்ணென்று வகுக்குதுமோ, இரும்பென்று இயம்புதுமோ, சொன்மின்கள்!

மேலுங், கடவுளை நேரே காணாதவர்கள், காணாமையின், அதன் பேரின்பத்தை நுகர்ந்தறியாதவர்கள், பிறதுறையில் எவ்வளவுதான் சிறந்தவர்களாயினும், அவர்கள்பால் யாம் அப்பேரின்பச் செல்வத்தைப் பெறுதல்கூடுமோ? கூடாது. பெரும்பொற்றிரள் புதைந்ததோர் இடம் இக் கானகத் தின்கண் உளதென்று மட்டும் ஒருவாற்றானறிந்து, அதன்கண் அஃதுள்ள இடம் இதுதான் என்று குறித் துணரமாட்டாது அல்லும் பகலும் அப் பொருளுக்காக ஏக்கற்று நின்று வருந்தும் ஒரு வறிஞன் மற்றையொரு வறிஞனுக்கு அதனை எடுத்துத்தர மாட்டுவனோ? இங்ஙனமே கடவுளைக் காணப்பெறாத ஆசிரியர்களைப் பின்பற்றிச்

செல்வாரெல்லாருந் தாம் கருதிய பயனைப் பெறுமல் ஏமாந்து, மண் குதிரையை நம்பி ஆற்றில் இறங்கினவரோடு ஒப்பத் தம் அரும்பெறற் பிறவிப்பயனையும் இழப்பர். "ஒருவன் உலகம் எல்லாம் பெற்றாலுந் தன் உயிரை இழந்து விடுவனாயின் யாது பயன்?" என்று மேனாட்டு ஆசிரிய ரொருவர் வினவியாங்குக், கடவுள் அல்லாத மற்றைப் பொருள்களின் உண்மையெல்லாம் ஒருவன் ஓராசிரியர்பால் உசாவித் தெளிந்தானாயினுந், தன் னுயிர்க்குயிராய் நின்று பிறவிகடோறுந் தனக்குப் பெருந்துணையா யிருந்து உதவுங் கடவுளின் உண்மைநிலையைத் தெளிந்திலனாயின், யாது பயன்? பொறுத்தற்கரிய விடாய்கொண்டு தீம்புனல்வேட்டு வருவான் ஒருவனுக்கு, அவன் வேண்டிய அந் நீரினைக் காட்டாமல், நீரின் நலங்களைமட்டும் விரித்து உரைத்துக் கொண்டிருப்பான் ஒருபேதை எதிர்ப்படின், அவன் இவன் சொல்லை ஒரு பொருட்டாகக் கருதிக் கேட்டு நிற்பனே? நில்லானன்றே; தான் வேண்டிய குளிர்ந்த நீர்நிலையைக் காட்டும் ஏனையொருவனை நாடியேயன்றோ செல்வன். அதுபோல், நம்மைப் படைத்த நம் அப்பனைக் காணும் விழைவு மிக்கு அதனை ஆற்றுதே நிற்கும் நாமும், அவனைத் தாம் கண்டு நமக்குங் காட்டவல்ல உண்மை யாசிரியரைச் சார்ந்தன்றோ அப் பெறலரும் பேற்றைப் பெறுதல் வேண்டும்.

அத்தகைய உண்மையாசிரியன்மார் மாணிக்கவாசக ரும் அவர்க்குப்பின் திருஞானசம்பந்தர் அப்பர் சுந்தரருமே யாதலை அவர்கள் அருளிச்செய்த திருவாசகந் தேவாரம் என்னும் அருட்செம் பாடல்களால் நன்கறியப் பெறு கின்றேம். கடவுளைக் கண்டவரின் நிலைகளும் அவர் கண்ட காட்சிகளும் அவர்தாமே எடுத்துரைக்க வல்லுநரன்றி, ஏனையோர் வல்லுநர் ஆகார். புதிது விரிந்த ஒரு கொழுந்

தாமரை மலரின் நறுமணமும் பெருநலனும் அது தானே நமக்கு விளங்கக்காட்டி நம்மை இன்புறுத்துமல்லால், அவற்றை வாயாற் சொல்வாரொருவர் அங்ஙனம் அவற்றைக் காட்டி நம்மை இன்புறுத்த மாட்டுவரோ? மேலும், ஓராசிரியரின் நிலைகளை எடுத்துரைக்கப் புகும் மற்றொருவர் அவர்பால் மிகுந்த பற்றுடையராயின், அவரை அளவிறப்பப் புகழ்தலோடமையாது, அவர் காணாதவைகளைக் கண்டன வாகவுஞ் செய்யாதவைகளைச் செய்தனவாகவுஞ் சொல்லி உண்மைக்கு மாறான பொய்களைப் புனைந்து கட்டிவிடுவர். அங்ஙனமே ஓராசிரியர்பாற் பகைமைகொண்டா ரொருவருந் தம் பகைமையை வெளிக்காட்டாது அகத்தடக்கி அவர் தம் நிலைகளைக் கூறப் புகுவராயின், இவர் அவரைக் குறிப்பா லிகழ்தலோடமையாது, அவரிடத்தில்லாத குற்றங் குறை களையெல்லாம் ஏற்றிப் பொய்யான பலவற்றையும் புனைந்து கட்டிவிடுவர். இவ்வாறாக, ஆசிரியரின் நிலைகளைக் கூறப் புகும் ஏனையோர் இருதிறத்தினராய் அவர்தம் உண்மை நிலைகளைப் புரட்டிவிடும் பெற்றியினராகவே பெரும்பாலுங் காணப்படுதலால், அவருரைகள் ஏற்கற்பாலன அல்ல. கடவுளைக் காண்டற்குரிய பேறு வாயாதவர்களையெல்லாம் அது வாய்த்தவர்களாகக் கட்டிவிட்டுப் பிறர் சொல்லிய கதைகட்கோர் அளவேயில்லை. ஆதலால், அத் தன்மைய வாம் பொய்க்கதைகளுட் சேர்ந்தனவாகாமற், சைவசமய ஆசிரியன்மார் கடவுளை நேரே கண்டு தாம் எய்திய பேரின்ப நிலைகளும், தாம் பெற்ற அப் பேரின்பநிலைகளை இவ் வையக மெல்லாம் பெறல்வேண்டுமெனக் கருதி அவர் செய்த செயற்கருஞ் செயல்களும் அவரருளிச் செய்த திருவாசக தேவாரச் செந்தமிழ் மாமறைகளிலிருந்தே நன்கு புலனாகிக் கமழ்தலால், அவர்தம் வரலாறுகளை ஆய்ந்துணரும் உணர்ச்சியொன்றே பிறவிக்கடலிற் கிடந்துழலும் நம்ம

னோரைப் பேரின்பக்கரையில் ஏற்றவல்லதா மென்பதை யாவருங் கடைப்பிடித்தல் வேண்டும்.

இனிச், சைவசமயாசிரியன்மார் நால்வருள்ளுந் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் மூன்றாண்டுச் சிறுகுழந்தையாயிருந்தபோதே அம்மையப்பராம் இறைவன்றன் அருளுருவினை நேரே கண்டு, அருட்பால் ஊட்டப்பெற்றுப், பதினாறாயிரஞ் செந்தமிழ்த் தெய்வப்பாடல்களைப் பொழிந்து, கடவுள் இல்லையென்று பாழ்ங்கொள்கை பேசிய சமணராற் கடவுளை நம்பினார்க்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுந் தீங்குகளை யெல்லாம் வியத்தகு கடவுளருள் நிகழ்ச்சிகளாற் சுவடறத் தொலைத்து, எல்லாம்வல்ல இறைவ னருட்பேற்றிற்கு எல்லாரும் உரியராம்படி அவ் வருள் ஒளியை இத் தமிழ்நாடு யாங்கணுந் திகழச்செய்த அளப்பருந் தெய்வமாட்சியில் தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இலராயினும், அவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தெய்வப் பாக்கள், மாணிக்கவாசகர் அருளிச் செய்த 'திருவாசகத்'தைப்போல் ஓதுவார் நெஞ்சத்தை உருக்குந் தகையஅல்ல. அஃது ஏனென்றால், திருஞானசம்பந்தர், இந் நிலவுலகின்கண் மக்கள் வாழ்க்கையில் அடுத்தடுத்துவருங் கவலை நோய் காமம் வெகுளி பொய் புரட்டுக் கொலை களவு துயர் முதலான பல்வேறு அல்லற் படுகுழிகளைக் கண்டு, அவற்றின்கட் கிடந்து துன்புறும் மக்கட் பகுப்பினர்தம் நிலைகளையெல்லாம் உணர்ந்தவர் அல்லர். இவ் வுலகவாழ்க்கையின் இடர்களை உணர்வதில்லாச் சிறு குழவிப்பருவத்திலேயே, அம்மையப்பர் அருளுருவினை நேரே கண்டு அதன்கட் டமது உணர்வு முற்றும் பதியப் பெற்றவர். உலக இயற்கைத் தோற்றங்களிலுள்ள அழகுகளும், இறைவன்றன் அருள்மாட்சிகளுமே இவர்தம் பாடல்களிற் பெரும்பாலுங் காணப்படுதற்கு இதுவே ஏதுவாகும். இவர் குழவிப்பருவங் கடந்து இளமைப்பருவத்தை

எய்தியகாலத்தே, உலக வாழ்க்கையிலுள்ள துன்பங்கள் சில இவரது உணர்வுக்குப் புலனாகத் துவங்கினவென்பது, அப்போது அவரருளிச்செய்த சில திருப்பதிகங்களால் உய்த்துணரக் கிடப்பினும், துன்பம் நிறைந்த இவ் வுலக வாழ்விற் பெரிதும் வெறுப்புற்று, அவர் தமது திருமணம் நிகழ்ந்த அஞ்ஞான்றே இறைவன் றிருவருளிற் கலந்திட்டா ராகலின், மக்களின் துன்ப நிலைகளையும், அவற்றினின்று திருவருளுதவியால் மீண்டு இறைவனருளைத் தலைக்கூடும் வகைகளையும் மாணிக்கவாசகரைப்போல் அத்துணை உருக்க மாக எடுத்து விரித்துப் பாடுதற்கு அவர் இடம்பெற்றிலர். மற்று, மாணிக்கவாசகரோ அவரைப்போல் தமது குழவிப் பருவத்திலேயே இறைவனைக் கண்டு, சிறிதுகாலத்தில் அவனருளிற் கலந்தவரல்லர்; ஏனை மக்களுட் சிறந்த குடிப் பிறந்த மகாரைப்போல், அஞ்ஞான்றுள்ள கலைகளை யெல்லாம் பல்லாண்டுகள் முயன்று கற்று அறிவு நிரம்பித், தாய்தந்தையர் சுற்றத்தவரால் மணஞ் செய்விக்கப்பெற்று, அவரிடையே செல்வவாழ்க்கையில் வாழ்ந்து, பின் பாண்டிய அரசற்கு அமைச்சராய் அமர்ந்து, உலகியலுள் விரசிக் காணப்படும் நலந் தீங்குகளையெல்லாம் மாறிமாறி நுகர்ந்து, பின்னர்ச் சடுதியிலே திருப்பெருந்துறையில் இறைவனைக் கண்ணாரக் காணப்பெற்று அவன் றிருவடிக்கு ஆளானவர்; இவ்வாறவர் உலகவாழ்வி னூடுசென்று சிவபிரான் றிரு வருளைப் பெற்ற குறிப்பு,

> "மாடுஞ் சுற்றமும் மற்றுள போகமும்
> மங்கையர் தம்மோடுங்
> கூடி அங்குள குணங்களால் ஏறுண்டு
> குலாவியே திரிவேனை
> வீடு தந்துஎன்றன் வெந்தொழில் வீட்டிட
> மென்மலர்க் கழல் காட்டி,
> ஆடுவித்துஎனது அகம்புகுந்து ஆண்டதோர்
> அற்புதம் அறியேனே."

என்று அவர் தாமே அருளிச்செய்த திருப்பாட்டால் நன்கு விளங்காநிற்கின்றது. இத்தகையதொரு செய்யுளைத் திருஞானசம்பந்தர் அருளிய திருப்பதிகங்களிற் காண்டல் அரிதினும் அரிது; மற்றுத், திருவாசகத்திலோ இன்னோரன்ன கருத்துக்கள் உள்ளடங்கிய செய்யுட்கள் பற்பல.

இங்ஙனம் மக்கள் வாழ்க்கையில் எங்குங் காணப்படுங் குற்றங் குறைகளை ஒருவர் நினைந்து, அத்துணைத் தீங்குகளையும் பொறுத்து எத்துணையுந் தூயனாகிய இறைவன் எத்துணையும் எளிய தம்மை ஒரு பொருட்டாக்கி ஆளும் அருட்டிறத்தையும் நினைந்து, அவை இரண்டனையும் ஒப்பிட்டு நோக்கி நெஞ்சம் நெக்கு நெக்குருகி அலறிப் பாடுவராயின் அவர் பாடும் அச் செய்யுட்களே, நமது சிறுமையினையும் எல்லாம்வல்ல ஐயன்றன் அருட் பெரும் பெருமையினையும் மறுதலைப்படுத்துக் காட்டி நமதுள்ளத்தை உருக்கி நம்மை இறைவன் றிருவடிக்கு ஆளாக்குவனவாகும். இவ்வாறு மக்கட்பிறவியின் இழிபினை இறைவன் முன்னிலையில் எடுத்தெடுத்து விளம்பி, அம் மக்களுள்ளத்தைக் கரைத்துத் தூய்மை செய்தற்கண் மாணிக்கவாசகர் திருவாசகத்துக்கு ஈடாவதொரு நூல் எம்மொழியினுமே இல்லை. இதற்கு,

"நடித்து மண்ணிடைப் பொய்யினைப் பலசெய்து
நான்எனது எனும்மாயக்
கடித்த வாயிலே நின்றுமுன் வினைமிகக்
கழறியே திரிவேனைப்
பிடித்து முன்னின் றுஅப் பெருமறை தேடிய
அரும்பொருள் அடியேனை
அடித்துஅடித் துஅக் காரம்முன் தீற்றிய
அற்புதம் அறியேனே."

என்னும் ஆரமிர்தன்ன அடிகளின் திருப்பாட்டே பின்னும் ஒரு சான்றாம்.

மேலும், அடிகள் இறைவனை முன்னிலைப்படுத்து அழுதுரைக்கும் பாக்களைப் போல்வன, ஏனை ஆசிரியன்மார் தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் மிகுதியாயில்லை. அவர் அருளிச்செய்த திருப்பதிகங்களெல்லாம் பெரும்பாலுஞ் சிவபிரானைப் படர்க்கையிடத்துவைத்தே பரவுகின்றன. தன் தலைவன் முன்நின்று அவனை முன்னிலைப்படுத்து ஓர் அடியவன் தனக்குள்ள குற்றங் குறைகளை எடுத்து மொழிந்து அவனது அருளை வேண்டுங்கால், அவன் நெஞ்சம் நெகிழ்ந் துருகுமாறுபோல், தன் தலைவனைக் காணாவிடத்தே யிருந்து அவன் எத்துணைதான் தன் சிறுமையினையுந் தன் றலைவன்றன் அருட்பெருமையினையும் நினைந்து பார்ப்பினும் உரைப்பினும் அவன் நெஞ்சம் அத்துணை மிகுதியாய் உருகாது. இவ் வியற்கை மன நிகழ்ச்சிக்கு இசையவே, இறைவனை முன்னிலைப்படுத்துப் பாடிய அடிகளின் திருவாசகமுங் கன்னெஞ்சினையும் உருக்குந்திறம் பெறலாயிற்றென்றும், அவனைப் படர்க்கை யிடத்து வைத்துப் பாடிய ஏனையாசிரியன்மார் மூவரின் திருப்பதிகங்கள் அத்துணை யுருக்கம் பெரும்பாலும் வாயா வாயினவென்றும் அறிந்துகொள்ளல் வேண்டும். அது வல்லாமலும், இறைவனைக் கண்ணாரக் கண்டு அவனுக்கு ஆளான காலந்தொட்டு, மாணிக்கவாசகர் தமக்கு எளியனாய் வந்த அவ் வாண்டவனுருவினைத் தமது அகக்கண் எதிரே ஓவாது கண்டு உருகுதற்கு உரியவரானார். திருப்பெருந் துறையிற் குருந்தமரநீழலில் அடியவர் குழாத்தொடும் போந் தமர்ந்து தம்மை ஆட்கொண்ட குருவடிவினையும், அதன்பிற் குதிரைகள் கொணர்ந்த வாணிகச்சாத்திற்குத் தலைவனாய் ஒரழகிய பரிமீது இவர்ந்து பாண்டியன்முன் போந்து தம்பொருட்டு அக் குதிரையின் பல்வேறு நடைகளையும் அவ் வரசன்முன் நடாத்திக்காட்டிய சேவகன் வடிவினையும்,

அதன்பின் மதுரைப் பிட்டுவாணிச்சி பொருட்டு மண் சுமக்குங் கொற்றுளாய்ப் போந்து பாண்டிவேந்தன் கையாற் பிரம்படியுங்கொண்டு மறைந்த ஐயனருமைத் திருவுருவினை யும் மாணிக்கவாசகர் நேரே கண்டவராதலின், பொல்லாத புல்லறிவிற் கடைப்பட்ட மக்களுக்காகத், தேவர்க்கும் அரியனை சிவபிரான் அத்துணை எளியனாய் வந்து செய்த பேரருட்டிறத்தை நினைந்து நினைந்து ஆற்று நிலையினராகி, அவ் வாண்டவன்பால் வைத்த பேரன்பால் ஆவியோடு ஆக்கை புரைபுரை கனியப் பெற்ருர். பலகாற் பல்லாருங் காணவந்து இறைவன் மாணிக்கவாசகர்க்கு அருள்செய்த வாறுபோல் வேறெவர்க்குஞ் செய்திலன். இஃது அடிகளே,

"கல்லாத புல்லறிவிற் கடைப்பட்ட நாயேனை
வல்லாள னாய்வந்து வனப்பெய்தி யிருக்கும்வண்ணம்
பல்லோருங் காணஎன் றன் பசுபாசம் அறுத்தானை
எல்லோரும் இறைஞ்சுதில்லை யம்பலத்தே கண்டேனே."

என்று அருளிச்செய்தவாற்ருல் தெற்றென விளங்கா நிற்கின்றது. திருஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்குப் புலனாய்த் தோன்றிய இறைவனுருவம் வேறெவர்க்கும் புலனாயிற்றில்லை. அப்பர்க்குத் தோன்றியதும் அப்பெற்றியதே. சுந்தரர்க்குப் பார்ப்பன முதியோனாய்த் திருமணப்பந்தலிற் றேன்றிய வடிவமும் பல்லாருங் காண வந்ததொன்றே யாயினும், அது திருவெண்ணெய் நல்லூர்க்கு அவரை ஈர்த்துச் சென்று மறைந்தக்கால், அதனைக் கண்டு தெய்வமெனத் தெளிந்தவர் சுந்தரரைத் தவிர மற்றையோர் அல்லர். மற்று, மாணிக்க வாசகர் பொருட்டுக் குருவடிவிற் போந்து மறைந்த முதல் வனையோ எல்லாருங் கண்டனர்; கொற்றுளாய் வந்து பாண்டியன் கைப்பிரம்பால் அடியுண்டு மறைந்த கோலத் தினையும் அங்ஙனமே ஆண்டிருந்தாரெல்லாருங் கண்டு மெய்ம்மறந்த நிலையினரானர். அதனல், எல்லாம்வல்ல

சிவபிரான் மாணிக்கவாசகர் பொருட்டு எல்லார்க்கும் எதிரே எளியனாய்த் தோன்றி மறைந்தாற்போல், வேறெவர் பொருட்டும் எங்கேனுஞ் செய்ததுண்டோவெனின், அதற்குச் சான்றின்மையின், அவ்வாறு செய்ததில்லை யென்பதே தேற்றமாமென்று முடிக்க.

இவ்வாறு, எல்லாம்வல்ல முழுமுதற்கடவுளை நேரே கண்டு அவற்கு அடிமையாகி அவன்மேற் குழைந்து குழைந்து அழுதழுது பாடிய மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகத்தை ஓதியுருகாதார் நெஞ்சம் வேறெதனாலும் உருகாதென்பதுபற்றி யன்றோ,

"திருவாசகத்தின்உருகார் மற்றொருவாசகத்தும் உருகார்."

என்னும் பழமொழியும் யாண்டும் வழங்கிவருகின்றது. நெஞ்சக்கசிவு, நெஞ்சக்குழைவு இல்லாதவர்கட்கு அருளும் அன்பும் இரக்கமும் உண்டாகா; அவையில்லாதவர்கள் தம்மோடொத்த மக்களிடத்தும் ஏனைச் சிற்றுயிர்களிடத்தும் அருளும் அன்பும் இரக்கமும் உடையராகார்; இச்சிறந்த மென்குணங்கள் இல்லாதவர்கள் இம்மையிலும் இனிய வாழ்க்கையினை எய்தாராய்ப் பெரிதுந் துன்புற்று மடிவதோடு, மறுமையிலும் இறைவனருளைப் பெறாராய், இழிந்த பிறவிகளிற் சென்று புகுந்து துன்புறுநிற்பர். தமக்கு இப்பிறவியைத் தந்த தலைவன்பால் நன்றிமிக்கு, அவனை உருகி வழுத்தாதவர்க்கு இம்மை மறுமை யிரண்டிலும் இன்பமில்லையாதலாலும், தமக்குப் பேருதவி செய்த தலைவனை வணங்கி வழுத்துதல்விட்டுத் தம் தலைவனல்லாத மக்களையும் ஏனைச் சிற்றுயிர்களையுந் தம் தலைவனாகப் பிழைபடக்கொண்டு வழிபடுவார்க்கும் அங்ஙனமே இம்மை மறுமைப் பயன்கள் வாயாவாதலாலும், தந்தலைவன் இன்னவன்றான் என்றுணராருந் தமக்குத் தலைவனேயில்லையென்று

மறுப்பாருமான போலியாசிரியர்களைப் பின்பற்றி நிற்பார்க்கும் அங்ஙனமே இம்மை மறுமைப் பேறுகள் வாயாவாதல் திண்ணமாமாதலாலும், உலகுயிர்கட்கெல்லாம் ஒரே தலைவனும் தாயுமிலி தந்தையிலியாய்த் தனிநிற்குஞ் சிவபிரானை நேரே கண்டு அவன்பால் என்பெலாம் நெக்குநெக்குருகப் பாடிய மாணிக்கவாசகர்தந் திருவாசகம் ஒன்றே நமக்கு இம்மை மறுமைப் பேறுகளெல்லாம் ஒருங்கே யுதவுமென்று கடைப்பிடித்தல் வேண்டும்.

இத்துணைச் சிறந்த தெய்வத் திருவாசகத்தையும், அதனை அருளிச்செய்த மாணிக்கவாசகப் பெருமானையும் இத் தென்றமிழ்நாட்டிலுள்ள நன்மக்கள் முறையே ஒப்புயர்வில்லாத் தமிழ்மறையாகவும் சமயாசிரியராகவும் வைத்து வழிபட்டுவருதல், அவர்தம் மெய்யறிவின் மாட்சியையே விளக்கிக் காட்டுகின்றது. ஏனை எந்த நாட்டவர்க்கும் வாயாத இவ் வரும்பெரும்பேறு தமக்கு வாய்த்திருத்தலை நன்குணர்ந்த தமிழ்மக்கள், திருப்பெருந்துறையில் உள்ள திருக்கோயிலில் மாணிக்கவாசகரையே சிவபிரானாக வைத்து வழிபாடு செய்துவருவது பெரிதும் போற்றற்பாலதொன்றாம். வெறு நாடகக்காப்பியம் இயற்றிய செகப்பிரியர் என்னும் ஆங்கில நல்லிசைப்புலவர் உயிர்வாழ்ந்த இல்லத்தையும் ஒரு கோயிலாக்கி, இவ் வுலகமெங்கணுமுள்ள ஆங்கில அறிஞர்கள் மெய்யன்புடன் அங்கே சென்று அங்கு அமைத்திருக்கும் அவர்தம் உருவத்தை வணங்கிச் செல்கின்றார்களென்றால், எவராலுங் காணமுடியாத கடவுளைக் கண்டு அவர்க்குந் தமக்கும் உண்டான கெழுதகைமைகளை யெல்லாம் எம்மனோர்க்குத் தெய்வத் தமிழ்ப் பாக்களால் தெளிய அறிவுறுத்திய இத்தெய்வ ஆசிரியர் மாணிக்கவாசகரை, இத் தென்றமிழ் நாட்டவரேயன்றி இவ் வுலகமெங்கணுமுள்ள அறிஞர்களெல்லாரும் வந்து வணங்

கிப் பெறற்கரும் பேற்றைப் பெறுகவென் றழைத்தல் எம்ம ஞேர்க்கு இன்றியமையாத கடமையன்ருே?

இவ் வரும்பெருங் கடமையினை நன்கு நிறைவேற்றுதற் பொருட்டாகவே, மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும் என்னும் இப் பெருநூலினை மாணிக்கவாசகப் பெருமான் திருவடித் துணைகொண்டு ஆறு ஆண்டுகளாக ஆராய்ந் தெழுதி வெளியிடலானேம். இப் பெருமான்றன் திருவடித் தூசின் மிகச் சிறு துகள் ஒன்றிற்கும் ஒவ்வாத சிற்றறிவினே மாகிய எம்மையும் இம் முயற்சியிற் புகுத்தி, இதனை நிறை வேற்றி வைத்த சிவபிரான் திருவடிப்போதுகளுக்கே இந் நூலை மாலையாக அணிந்து அவற்றை வழுத்துகின்றேம்.

இனி, இந் நூல் எழுதுதற்கட் கைக்கொள்ளப் பட்ட ஆராய்ச்சிமுறைகள் சிலவற்றைப்பற்றிச் சில கூறவேண் டுவது இன்றியமையாததாகின்றது. மாணிக்கவாசகர் வரலாற்றுக் குறிப்புகளிற் பல, அவ் வரலாறு நுவலும் நூல் களில் உள்ளபடியே இங்கு எடுத்து எழுதப்படவில்லை. ஏனென்ருல், அக் குறிப்புகளிற் பல ஒரு புராணத்திற் காணப்பட்டபடியே, மற்ெருரு புராணத்திற் காணப் படவில்லை; ஒன்றுக்கொன்று முரணுகவே காணப்படு கின்றன; வேறுசில ஒரு புராணத்திலின்றி மற்ெருரு புராணத்தில் மட்டுங் காணப்படுகின்றன. அம் மாறுபாடு களும் பிறவும் இந்நூலின்கண் ஆங்காங்கு எடுத்துக்காட்டி அவற்றுட் கொள்ளற்பாலன இவை, தள்ளற்பாலன இவை யென்பதை நன்கு விளக்கிக்காட்டி யிருக்கின்றேம். இவ்வாறு காட்டுமிடங்களிலெல்லாந் திருவாசகச் செந் தமிழ்ப் பாக்களிலிருந்து தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட சான்றுரை கள், அடிகளின் உண்மைவரலாற்றுக் குறிப்புகள் இவை யென்று நாட்டுதற்கு உதவியாகக் காட்டப்பட் டிருக்

கின்றன. இறைவனை வழுத்திப் பாடுஞ் செய்யுட்களில் அடிகள் தம் வரலாற்றுக் குறிப்புகளைத் தம்வய மின்றியே மொழிந்துவிடுமாறு நேர்வித்த சிவபிரான்றிருவருட்கு எங்ஙனம் நன்றி பகரவல்லேம்! அடிகளின் வரலாற்றுக் குறிப்புகளைத் திருவாசகந் திருக்கோவையாரிற் காணப்படுங் குறிப்புகளுடன் வைத்து ஒத்துநோக்கி அவைதம்மை எழுதியிருந்தனராயின், புராணகாரர்கள் அங்ஙனந் தம்முள் மாறுகொண்டுரையார். புராணகாரருரைகளில் மாறுகோள் கண்டவழியும், அவற்றுட் காணப்படாத குறிப்புகளை ஆராய்ந்துகண்டு எழுதுகின்றுழியுந், திருவாசகந் திருக் கோவையாரின் இடை மிளிரும் வரலாற்றுக் குறிப்புகளே அடிகளின் வரலாற்றுண்மையினைத் துணிதற்குக் கருவி களாயின. இவ்வாறாக ஓர் ஆசிரியரின் உண்மை நிலையைத் துணிதற்கு அவரியற்றிய நூல்களிலுள்ள சொற்பொருட் குறிப்புகளையே பெருந்துணையாய்க் கொள்ளும் ஆராய்ச்சி முறை இந் நூன்முழுதும் ஊடுருவி நிற்றல் கண்டுகொள்க. அடிகளின் வரலாறு கிளக்கும் பகுதியில் இம்முறை மிக்கு நிற்றல் தெற்றெனப் புலனாம்.

இனி, அடிகளிருந்த காலமும் அக் காலநிலையும் உண்மையாக விளங்கினாலன்றி, அவரது வரலாற்றினுண்மை யும், அவர் அருளிச்செய்த நூல்களின் உண்மையும், அவற்றின் வாயிலாக அறியவேண்டி நிற்கும் முற்கால பிற்கால நூல்களின் உண்மையும், சைவம் வைணவம் பௌத்தம் சமணம் மாயாவாதம் முதலான சமயங்களின் உண்மையும், அவ்வச் சமயங்களிற் காலங்கடோறும் புகுந்த புராண கதைகளின் உண்மையும், அவ்வக் காலங்களில் தமிழ்மொழி தனித்தமிழுங் கலப்புத்தமிழுமாய் நின்ற உண்மையும், அவ்வக் காலங்களில் நின்ற அரசியல்களின் உண்மையும், அவ்வக் காலங்களில் திரிபெய்திவந்த ஒழுக்கங்

களின் உண்மையும் பிறவும் உள்ளவாறறிதல் இயலாது. நூல்களின் காலவரையறை தெரியாதவரையிற், பழையது புதியதாகவும் புதியது பழையதாகவும், மெய் பொய்யாகவும் பொய் மெய்யாகவும், முன்னிருந்த ஆசிரியர் பின்னிருந்தவ ராகவும் பின்னிருந்தவர் முன்னிருந்தவராகவும் கொள்ளப் பட்டு உண்மை சிறிதும் விளங்காமற் பெரியதொரு தலைதடு மாற்றமே தலைவிரித்தாடும். இத் தலைதடுமாற்றப் பேயாற் பிடியுண்டு நிற்கும்வரையில் மக்கள் பொய்யான வழிகளில் அலைந்து திரிந்து மீளாத் துன்பத்திற்கு ஆளாகி நிற்பர். ஆனதனாற்றான், உண்மையை யுள்ளவாறுணர்ந்து இம் மக்கட்பிறவியை உண்மைநெறியிற் செலுத்தி முன்னேற்று தற்கு, அறிவையும் இன்பத்தையும் நமக்கு வழங்கிய நம் மாசிரியரிருந்த காலங்களையும் அக் காலநிலைகளையும் உணர் வதில் ஐரோப்பிய அறிஞர்கள் பெருவேட்கையும் பெரு முயற்சியும் உடையவர்களா யிருக்கின்றனர். முற்காலத் திருந்த அறிஞரின் உண்மைநிலைகளை யெல்லாம் உண்மை யாக ஆராய்ந்தறிந்து, உண்மையறிவில் தலைசிறந்து வருதலி னாற்றான் மேனாட்டு வெண்மக்கள் அறிவினும் ஆற்றலினும் நாகரிகத்திலும் இன்பவாழ்விலும் நாளுக்குநாள் வளர்பிறை போல் வளர்ந்து, அவ் வுண்மையறிவு வாயாத மற்றை நாட்டவர்களையெல்லாந் தம் அடிக்கீழ்ப் படுத்துச் செங்கோ லோச்சி வருகின்றனர். காலஆராய்ச்சி செய்து அவ்வக்கால நிலைகளையும் அவ்வக்காலத்திருந்த ஆசிரியர் நிலைகளையும் உணராமையினாற்றான், நம்நாட்டவர்கள் பொய்க் கதை களினும் பொய்த் தெய்வ வணக்கங்களினும் போலியாசிரியர் மருளுரைகளினும் வீழ்ந்து மயங்கி உண்மையறிவு வாயாத வர்களாய், அதனாற் றம் பிறவியைப் புனிதப்படுத்தும் வழி வகைகள் தெரியாதவர்களாய், அறிவும் ஆற்றலும் இன்றித், தம்முட் பகைமையும் பொறாமையுங்கொண்டு, நோயினும்

வறுமையினும் உழன்று, தீவினைக்காளாகி மங்கி மடிந்து போகின்றனர்! எனவே, இம் மக்கட்பிறவியைத் தெய்வப் பிறவி யாக்குதற்கு இன்றியமையாத கருவியாய் மேம்பட்டு விளங்குவது, கால ஆராய்ச்சியால் உரங் கொண்டு துலங்கும் மெய்யறிவு விளக்கமேயாம். இத்துணைச் சிறந்த கால ஆராய்ச்சிமுறை இத் தமிழ்நாட்டகத்திலுள்ள அறிஞரெவரானும் ஒழுங்காகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு, நந் தமிழ் மொழிக்கண் உள்ள எந்த நூலினும் இதுகாறும் விரிவாகக் காட்டப்படாமையின், மாணிக்கவாசகர் வரலாற்றினும் மாணிக்கவாசகர் காலம் எம்மால் நன்மடங்கு பெருக்கி எழுதப்படுவதாயிற்று.

புதிது புகுந்த தமிழ்ச்சொல் வடசொற்களானும், முற் காலத்தின்றிப் பிற்பிற் காலங்களிற் றோன்றிய தெய்வ வணக்கங்களானும், முன்நூல்களி லின்றிப் பின் நூல்களிற் புனைந்து சேர்க்கப்பட்ட புராண கதைகளானும், முற்பிற் காலங்களிற் பொருள் வேறுபட்ட சொற்களானுஞ் சமயக் கோட்பாடுகளானுங், காலங்கடோறும் புதிது தோன்றிய பாவகைகளானும், முன்னாசிரியர் நூலிலுள்ள சொற் பொருட் குறிப்புகளைப் பின்னாசிரியர் தம்நூலுள் எடுத் தாளும் வகைகளானும், முன்னிருந்தோரைப் பின்னிருந் தோர் குறிப்பானும் வெளிப்படையானும் நுவலும் நுவற்சி களானும், அவ்வந்நூல்களிற் குறிப்பிடப்பட்ட சிவபிரான் கோயில்கள் திருமால் கோயில்களைக் கணக்குச் செய்த தொகைகளானும், கல்வெட்டுகள் செப்பேடுகள் முதலாயின வற்றிற் புலனும் அரசரின் காலக்குறிப்புகளானும், வட மொழி நூல்கள் அயல்நாட்டவர் வரைந்துவைத்த வரலாற்று நூல்கள் முதலாயினவற்றில் தமிழர் ஆரியரைப்பற்றி நுவலும் பகுதிகளானும், இன்னோரன்ன பிறவற்றானுந் தமிழாசிரியர் தமிழ்நூல்களின் காலவரையறைகளும், அவ்வக்கால வியல்பு

களும், அவற்றிடையே படும் மாணிக்கவாசகரது காலமும் மிகவும் விழிப்பாக ஆராய்ந்து தெளிவுபடுத்தப்பட் டிருக்கின்றன. இவ்வாறு செய்கின்றுழி, ஒவ்வொன்றுக்குஞ் சான்றுகள் காட்டப்பட்டிருப்பதோடு, சான்றாக எடுக்கப் பட்ட மேற்கோள் உள்ள நூற்பெயர்களும், அவற்றின்கண் அவை உள்ள இடங்களுஞ் சுட்டிச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு மேற்கோள்கள் உள்ள இடங்கள் கிளந்து குறிக்கப்பட்டிருத்தலால், இந் நூலைக் கற்பவர்கள் யாம் செய்துகாட்டும் ஆராய்ச்சி முடிபுகட்கு உள்ள சான்றுகளைத் தாமும் எளிதிற்கண்டு, எம்முடைய முடிபுகள் பொருந்துமா பொருந்தாவா எனத் தாமே வருத்தமின்றி ஆராய்ந்து தெளிதல்கூடும். பெரும்பாலுந் தமிழில் உரை நூல்களும் ஆராய்ச்சி நூல்களும் எழுதும் அறிஞர்கள், தமது கோட்பாடுகட்குச் சான்றாகக் காட்டும் மேற்கோள்கள் உள்ள நூற்பெயர்களைக்கூட மொழியாதுபோவர்; ஏனென்றால், அங்ஙனங் குறித்துக் காட்டுதற்குப் பொறுமையும் பேருழைப்பும் நூல்களும் வேண்டும். யாம் எம்முடைய வருத்தத்தையுங் காலக்கழிவினையும் பொருட்செலவினையும் பாராது, உலகத்தில் உண்மை விளங்கி எல்லாரையும் உய்வித்தல்வேண்டும் என்பதொன்றனையே கடைப்பிடியாகக் கொண்டு, ஒவ்வொன்றுக்கும் மேற்கோள்களும் அவையுள்ள இடங்களுங் குறித்திருத்தலை அன்பர்கள் கருதிப்பார்த்து, இம் முறையினைத் தாமுங் கையாண்டு உண்மையாராய்ச்சியினை ஓம்புவாராக!

இங்ஙனம் ஆராய்ந்து செல்லும் நெறியிற் பிழையெனக் கண்டவைகளை மறையாது, அவை பிழைபடுதலைக் கிளந்து சொல்லியிருக்கின்றேம். எல்லாராலுந் தெய்வத்தன்மையுடையவராகக் கொள்ளப்பட்ட ஆசிரியர் நூல்களிலும் பிழையெனக் கண்டவைகளை மறையாது வெளிப்படையாக

எடுத்துக்காட்டி யிருக்கின்றேம். கடவுளல்லாத ஏனை மக்களெல்லாரும் எத்துணைதான் சிறந்தவராயிருப்பினும் பிழைபடாதிரார். இது, தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனுரே,

"அரியகற்று ஆசற்ருர் கண்ணுந் தெரியுங்கால்
இன்மை யரிதே வெளிறு."

என்று அருளிச்செய்தமையானுந் தெளியப்படும். ஆகவே, அறிவில் மிகச் சிறந்த சான்ருேர்களும் ஒரோவழிப் பிழைபடுவராயின், அவர் செய்த அப் பிழைகளை உண்மை விளக்கத்தின்பொருட்டு எடுத்துக்காட்டுதல், அவர்பால் யாம் வைத்துள்ள அன்புக்கும் நன்கு மதிப்புக்கும் எள்ளளவும் பழுதுசெய்யாது. ஒரோவொருகாற் பேரறிவினர்பால் மெய்யல்லாதன தோன்றுதலுஞ், சிற்றறிவினர்பால் மெய்யாவன தோன்றுதலும் உலகியல் நிகழ்ச்சிகளிற் காணக்கிடத்தலின், உண்மையாராய்ச்சி செய்பவர்கள், அவ்வவர்தம் பெருமைசிறுமை பாராது, அவ்வவர்பாற் புலனுவனவற்றிலுள்ள பொய்ம்மை மெய்ம்மைகளை ஆராய்ந்து கண்டெழுதுதலே, உலகினை வஞ்சியாது அதற்கு நன்மைபயக்கும் விழுமிய ஒழுகலாறும்; இது தேற்றுதற்கன்றே ஆசிரியர் திருவள்ளுவனுரும்,

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."

என்று அருளிச்செய்வாராயினர்? இவ்வாறு உண்மையைக் கண்டெழுதுதலிற் கடைப்பிடியாய் நில்லாது, "இவர் தெய்வத்தன்மைவாய்ந்த ஆசிரியர்; இவரியற்றிய இந்நூலிற் குற்றங் குறையாவது ஏதும் இராது" என்று குருட்டுப் பிடியில் உறைத்துநின்று, தாமும் அவர் நூற்பொருளை யாராயாது, ஆராய்வார் சிலர்தம்மையுங் கண்டவாறு புறம்

பழித்துப் பேசி உலகினை அறியாமையில் அழுத்துவாரும் உளர்; அத்தன்மையினுருரைகளை ஒருபொருட்டாக வையாது, மெய்ம்மை யாராய்ச்சியிற் செல்லுதலே உலகினைத் தேற்றுஞ் சான்றோர் கடனாமென்க.

மாணிக்கவாசகப் பெருமான் இருந்த காலம் இற்றைக்கு ஆயிரத்து எழுநூறு ஆண்டுகட்குமுன், அஃதாவது கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்கட்படுவதாமென்பதனை, இருபத்தேழு ஆண்டுகட்குமுன் வெளிவந்த ஞானசாகர முதற் பதுமத்தின்கண் வெளியான 'மாணிக்கவாசகர்கால நிருணயம்' என்னுங் கட்டுரையில் நன்கு விளக்கினேம். அக் கட்டுரையும் இந் நூலின் இறுதியிற் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது.

அதன்பின் அக் கட்டுரையினைக் கண்டு அதனொடு மாறுபட்டு எழுதினார் கோள்களை ஆராய்ந்து மறுத்து, 'மாணிக்கவாசகர் காலம்' எனப் பெயரிய பின்னுமொரு கட்டுரையினை 1908-ஆம் ஆண்டு வெளியான எமது ஞானசாகர நான்காம் பதுமத்தின்கண் வெளியிட்டேம். அக் கட்டுரையும் இந்நூலின் இறுதியிற் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது.

அதன்பின் இருபஃதாண்டுகளாய்ப் பொதுவாகத் தமிழ்நூற் கால அளவைகளைப் பற்றியுஞ் சிறப்பாக மாணிக்கவாசகரிருந்த காலவரையைப் பற்றியும் அறிஞர் பலரால் எழுதி வெளியிடப்பட்ட கட்டுரைகளையும் நூல்களையுஞ் செவ்வனே ஆராய்ந்துபார்த்து, அவற்றுட் பொருந்துவனவும் பொருந்தாதனவும் வேறுபிரித்துக் காட்டிப், பண்டைத் தமிழ்ப்பெரும் பனுவலாகிய தொல்காப்பியம் முதற் பின்றைத் தமிழ்ப் பேரறிவு நூலாகிய சிவஞான போதம் ஈறாக வந்த தென்னூல் வடநூல்களின் காலங்களை

யெல்லாம் வரையறைசெய்து நிறுவி, அம் முகத்தால் மாணிக்கவாசகப் பெருமான் காலம் திருநாவுக்கரையர், திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரமூர்த்திகள் முதலான சைவசமயாசிரியர் ஏனை மூவர் காலத்திற்கும் முன்னே கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டின்கண் மிளிர்வதாதலை இப்போது மீண்டும் வலியுறுத்தியிருக்கின்றேம். இங்ஙனம் யாம் எமது இளமைக்காலத்திலேயே இவ் வுண்மையைக் கண்டுணருமாறு எமதுணர்வுக்கு உணர்வாய் நின்று விளக்கி, அதனை என்றும் நிலைபெறச் செய்த "சிற்றம்பலத்தெங்கள் செல்வப்" பெருமான் திருவடிகட்கு எமது புல்லிய வணக்கம் உரியதாகுக! ஓம்சிவம்.

பல்லவபுரம்,
பொதுநிலைக்கழக நிலையம்,
திருவள்ளுவர் ஆண்டு ௧௯௬0,
மாசி, முதல்நாள் மாலை.

மறைமலையடிகள்.

பொருளடக்கம்

பக்கம்

மாணிக்கவாசகர் வரலாறு க—கரு௪

முதல் இயல்

மாணிக்கவாசகர் பிறப்பும், அவர் பாண்டிய மன்னற்கு அமைச்சராய்க் குதிரைகொள்ளச்சென்று திருப்பெருந்துறையில் ஞானசிரியனைக்கண்டு அருள் பெற்றமையும், க—ரு

இரண்டாம் இயல்

அருள்பெற்றவரையில் நிகழ்ந்தவற்றின் ஆராய்ச்சிகள், ரு—கக

நம்பியார் திருவிளையாடலும் திருவாதவூரர் புராணமும் அடிகள் திருபெருந்துறையடைந்ததும் அவருடன் போந்த பரிவாரங்களின் அகற்சியைக் கூறுதற்கண் மாறுபடுதல்; அடிகள் தம் குரவனுக்கு ஆளாகித் தம்மை மறந்திருக்கப் பரிவாரங்கள் தாமாகவே அகன்றமையே பொருத்தம். ௬

அடிகள் தம் குரவனைக் கண்ட இடத்தைக் கூறுதலிலும் அவ்விரண்டும் முரணல்; மாணிக்கவாசகர் சென்ற காலத்தில் திருப்பெருந்துறையிற் கோயில் இல்லாமையும், அவர்க்குப்பின் அஃதுண்டானமையும். கூ

குரவன் அடிகட்கு மெய்அறிவுறுத்திய வரலாறும் அவையிரண்டிலும் வேறுபடுதல்; குரவன் 'சிவஞான போதத்தை' அவர்க்கு அறிவுறுத்தினனென்னுந் திருவாதவூரர் புராண உரை பொருந்தாமை; பெரும் பற்றப்புலியூர் நம்பி 'சிவஞானபோதம்' என்னும்

*

பக்கம்

நூலை மொழியாமையும், அவர் மெய்கண்டதேவர்க்கு முன்னிருந்தமையும், கடவுண்மாமுனிவர் பின்னிருந்தமையும்; இறைவன் அடிகட்கு அறிவுறுத்தியது 'ஐந்தெழுத்தருணிலை' ஒன்றுமேயென்னும் நம்பியார் உரையே உண்மையாதல். எ

மூன்றும் இயல்

இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்டபின் அடிகள் திருப்பெருந்துறையிலிருந்த பின்நிகழ்ச்சி, கக—உசு

கடவுளே ஆசிரியனாய்த்தோன்றி அடிகளைத் திருப்பெருந்துறையிற் குருந்தமரநீழலில் ஆண்டுகொண்டமைக்குத் திருவாசகத்திற் சான்று; அடிகள் பேரன்பின் வயப்பட்டு இறைவனை யுருகிப்பாடிய திருவாசகப் பகுதிகள்; மாணிக்கவாசகரெனப் பெயர் பெற்றமை. கக

இறைவன் அடிகட்கு ஐந்தெழுத்து அறிவுறுத்திய அன்றே மறைந்தனனென்னும் வரலாறே உண்மையாதல். கரு

அடிகள் தாம் கொணர்ந்த பொருளையெல்லாம் ஆசிரியன் பணித்தவாறே அறத்துறைகளிற் செலவிட்டமையும், அங்ஙனஞ் செலவிட்டமை அடிகட்காதல் அவரை ஆட்கொண்ட இறைவற்காதல் குற்றமாகாமையும். கதி

அடிகளின் அருமைத் திருமனைவியார் திருப்பெருந்துறை போந்து அவரது நிலையுணர்ந்து தாமும் இறைவன்பால் அன்பு மீதூரப்பெற்றமை. உஉ

திருவெம்பாவை, திருவம்மானை, திருப்பொற்சுண்ணம், திருக்கோத்தும்பி, திருத்தெள்ளேணம், திருச்சாழல், திருப்பூவல்லி, திருவுந்தியார், திருத்தோணோக்கம், திருப்பொன்னூசல் முதலான திருவாசகப் பகுதிகள் இன்னார்பொருட்டு இவ்விவ்விடங்களில் இயற்றப்பட்டனவென்பது. உசு

பக்கம்

நான்காம் இயல்

பாண்டிமன்னன் தன் அமைச்சரான மாணிக்க வாசகர் தாம் கொண்டுசென்ற தன் பொருளைக் குதிரை கொள்ளுதலிற் செலவிடாது, வேறு துறைகளிற் செலவிட்டமை கேட்டு வருந்தி, அவர்க்குத் திருமுகம்விடுத்து அவரை மதுரைக்கு வருவித்தமையும், அடிகள் ஆவணிமூலத்திற் குதிரைத்திரள் வரும் என்றமையும், அரசன் அது வரும்முன் அவரை வருத்தினமையும், ௨௯—௩௭

திருவாசகத்திலுள்ள 'வாழாப்பத்து,' 'அருட்பத்து,' 'குழைத்தபத்து' என்னும் மூன்றும், அடிகளைப் பாண்டியன் ஏவலர் துன்புறுத்தியகாலையில், அவராற் பாடப்பட்டமை. ௩௨

இறைவன் மிழலைநாட்டு நரிகளைப் பரிகளாக்கித் திருப்பெருந்துறையிலிருந்து மதுரைக்குக் கொணர்ந்தமையும், அதற்குத் திருவாசகத்திற் காணப்படும் அகச்சான்றுரையும். ௩௩

நரிபரியாக்கியது அடிகள் பொருட்டு நிகழ்ந்ததன்று என்றுரை சான்றில்லாப் பிழைபாட்டுரையாதல். ௩௬

திருவாதவூரில் அடிகள் சிறையில் இருந்துழிக் குதிரைத்திரள் கொணர்ந்த இறைவன்றன் திருவடிச் சிலம்பொலி அவர் கேட்டமை. ௩௭

ஐந்தாம் இயல்

பரித்திரள் வரவுகண்ட காவலர் மாணிக்கவாசகரைச் சிறையினின்றும் விடுதலைசெய்ய, அவர் வேந்தன்பாற் சென்று அதனை அறிவிப்ப, அவனும் அவ்வரவுக்கு எதிர்பார்த்தும் பின்னும் வந்திலாமையிற் பின்னும் அவரை வருத்தாநிற்ப, உடனே வாம்பரிகள்

பக்கம்

வந்தமையும், பரித்திரள் கொணர்ந்த குதிரைப் பாகற்கும் மன்னற்கும் இடைநிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளும், ௩௭—௪௫

அடிகள் 'அடைக்கலப்பத்து' பாடியநேரம். ௩௮

பாண்டிமன்னன் குதிரைகளை ஏற்றபின் குதிரைப்பாகற்குப் பொற்பட்டுத்தூசு நல்கிய உண்மையும், இவ்வரலாறுகளைக் கூறுதலிற் பரஞ்சோதிமுனிவர் திருவிளையாடல் பலகாற் பிழைபடுதலும், குதிரைப்பாகனாய் வந்த கடவுளைப் பாண்டியன் தெரிந்துகொள்ளாமையும். ௪௨

அடிகள் 'பிடித்தபத்துப்' பாடியநேரம் ஈது அன்று என்பது. ௪௪

ஆறும் இயல்

வந்தபரிகள் அன்றிரவில் நரிகளாய் மாறினமையும், பாண்டியன் ஏவுதலாற் காவலர் அடிகளை வையையாற்று மணலிற் கடுவெயிலில் நிறுத்தி வருத்த வையையாறு பெருகினமையும், ௪௫—௫௪

நரிகளைக் குதிரைகளாக்கிய நிகழ்ச்சி அடிகள்பொருட்டு நிகழ்ந்தமைக்கு அகச்சான்று. ௪௬

மறித்தும் அரசன் அவரை ஒறுப்பித்த ஞான்று 'எண்ணப் பதிகம்' அவர் அருளிச்செய்தமை; 'திருவேசறவு' அப்போது பாடப்பட்டதெனும் நம்பியார் கூற்றுப் பொருந்தாமை. ௪௯

வையையாறு பெருக்கெடுத்த புதுமையின் ஆராய்ச்சி. ௫௦

ஏழாம் இயல்

வையையாற்றின் பெரும்பெருக்குக் கண்டு பாண்டியன் அறிவுதெளிந்து தான் அடிகளை வருத்

பக்கம்

தியது பிழையென உணர்ந்து அவரை வருவித்து, உடைந்த வையையாற்றின் கரைகளை அடைப்பித்த முயற்சியும், மதுரைப் பிட்டுவாணிச்சிக்குக் கூலியாளாய் வந்த இறைவன் திருவிளையாட்டும், ௫௪—௬௨

இறைவன் இங்ஙனம் பிட்டுவாணிச்சிக்குக் கொற்றாளாய்ப் போந்து மண்சுமந்து பாண்டியனால் அடியும் பெற்றமைக்கு அகச்சான்றுரைகள்; இவ் வரலாறு கூறும் புராணங்களின் மாறுபாடுகளும், அவற்றுள் உண்மை யாவது ஈதென்பதும். ௬0

எட்டாம் இயல்

அடிகள் அமைச்சுரிமையின் நீங்கித் திருப்பெருந்துறைக்கு ஏகிப், பின்னர் அங்கு நின்றும் பெயர்ந்து சிவபிரான் திருக்கோயில்கள் பலவற்றைப் பலவூர்களிலுஞ் சென்று வணங்கிக், கடைப்படியாகத் திருத்தில்லைநகர் சேர்ந்தமை, ௬௩—௭௪

பாண்டியன் அறிவுதெருண்டு தன் பிழையைப் பொறுக்குமாறு மாணிக்கவாசகர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வேண்டுதல். ௬௩

அடிகள் அரசன்பால் விடைபெற்றுத் திருப்பெருந்துறைக்குத் திரும்பியகாலையில், அவரை ஆட்கொண்ட ஞானகுரவனுந் தொண்டர்களும் அங்கேயே யிருந்தனரென்னுந் 'திருவாதவூரர் புராண' உரை பொருந்தாமை; அடிகள் அங்கிருந்து 'திருச்சதகம்' பாடியருளினமை; அங்கே அடிகளின் கனவிற்றோன்றி இறைவன் அவர்க்கு இட்ட கட்டளை; இறைவன் தழல்வடிவாய் 'மொய்யார் தடம்பொய்கை'யிற்றோன்றி அடிகட்குக் காட்சி தந்தமை. ௬௪

பக்கம்

அடிகள் திருப்பெருந்துறையை விட்டகன்று திருவுத்தரகோசமங்கை சென்று அங்குந் தழல்வடிவிற் றோன்றிய இறைவனைத் தொழுதமையும், 'நீத்தல் விண்ணப்பம்' அங்கேயே அருளிச்செய்தமையும். ௬௮

திருவுத்தரகோசமங்கையினின்றும் புறப்பட்டு அடிகள் சென்று வணங்கிய திருக்கோயில்களும், ஆங்காங்கு அவர் அருளிச்செய்த திருவாசகப் பகுதிகளும். ௬௯

தில்லைமூதூர் சேர்ந்து 'கண்டபத்து' அருளிச்செய்து அடிகள் தவத்தில் அமர்ந்தமை. ௭௪

ஒன்பதாம் இயல்

இலங்கையிலிருந்த பௌத்தகுரு தம் மாணாக்கர் குழாத்தொடுந் தில்லைநகர் புகுந்து சைவரை வழக்கிட அழைத்தமையுஞ், சைவர்கள் மாணிக்கவாசகப்பெருமானை அழைத்துச் சென்று அவர் அவரொடு வழக்கிட அமர்வித்தமையும், புத்தகுரு எடுத்துரைத்தமையும், ௭௫—௮௧

'பொன்னம்பலம்' எனுந்திருப்பெயரை ஓவாதுகூறுஞ் சிவனடியார் ஒருவர் இலங்கை சென்றமையும், பௌத்த குருமார் அவரைத் தம் அரசன்பால் அழைத்துச் சென்றமையும், அவர் 'பொன்னம்பலம்' என்பதன் உள்ளுறைபொருளை அவ்வரசற்கு விளக்கிச் சொன்னமையும். ௭௬

அதுகேட்டு வெகுண்ட புத்தகுரு 'யாம் தில்லை சென்று சைவத்தை ஓட்டி எமது சாக்கிய மதத்தை அங்கு நிலைநாட்டுவேம்' என வஞ்சினங்கூறித், தம் அரசனுடன் தில்லைக்கு ஏகி, அங்கே தில்லையம்பலத்தின் கண் தொண்டுசெய்யுஞ் சைவரை வழக்கிட அழைத்தல். ௭௭

சைவர்கள் சோழவேந்தன் முன்னிலையில் ஒரு பேரவை கூட்டலும், மாணிக்கவாசகரை வழக்கிட அழைக்கு

பக்கம்

மாறு இறைவன் அந்தணர்க்குக் கனவிற்றோன்றிக் கூறலும், அடிகள் அங்ஙனமே அவரால் அழைக்கப் பட்டுப் போந்து அப்பேரவையில் எழுந்தருளுதலும். ௭௮

மாணிக்கவாசகர் வினவியதற்கிணங்கிப் புத்தகுரு தம் பௌத்த மதக்கோட்பாடுகளை எடுத்துரைத்தல். ௮௦

பத்தாம் இயல்

அடிகள், பௌத்தகுரு மொழிந்த புத்தசமயக் கோட்பாடுகளை மறுத்துரைத்தல், ௮௨—௯௧

முற்கணத்தில் இருந்ததொன்று பிற்கணத்தில் இல்லையா மென்பதன் மறுப்பு. ௮௨

புத்தமுனிவன் பிறவுயிர்களின் துன்பத்தைத் தான் ஏன்று கொள்ளல்வேண்டிப் பல்பிறவி யெடுப்பன் என்பதன் மறுப்பு. ௮௨

புத்தமுனிவன் பிடகநூல் அருளிச்செய்தா னென்றல் பொருந்தாமை. ௮௪

உடம்பும் உயிரும் ஐவகைக் கந்தங்களின் தொகுதியே யல்லாமல், அவை வேறு தனிப்பொருள்கள் அல்ல என்பதன் மறுப்பு. ௮௫

உயிர்கள் பல; உயிர்களின் உள்ளத்தை மறைப்பது அறியாமை; அவ்வறியாமையை நீக்குதற்குக் கருவி யாவன: உடம்பும், உடம்பினுறுப்புகளும், உலகமும், உலகத்துப் பல்பொருள்களும்; இவற்றைத் தந்து அறியாமை களைவோன் இறைவன்; இறைவன் திருவடிப் பேரின்பத்தை எய்துதலே வீடுபேறு; உணர்வு முழுதுங் கெடுதலாகிய 'நிருவாணம்' வீடுபேறாகாமை. ௯௦

வினையே பிறவியைத் தரும், இறைவன் வேண்டாம் என்னும் புத்தனுரையின் மறுப்பு. ௯௦

பக்கம்

பதினோராம் இயல்

பௌத்தகுரு வினவியதற்கிசைந்து மாணிக்க வாசகர் சைவசமயக் கோட்பாடுகளை யெடுத்துரைத்து விளக்கல், கூஉ—க0சா

இறைவன், உயிர் உலகங்களோடு ஒன்றாயும் அவற்றின் வேறாயும் நிற்கும் இயல்பினனென்பது. கூஉ

கடவுள் ஆணும் பெண்ணுமாகிய ஈருயிராய் அம்மையப்பராய் நிற்கும் உண்மை. கூங

இறைவன் அன்பர்பொருட்டு உருவத்திரு மேனியிற் றோன்றியருளுதலும், அவனெடுக்குந் திருமேனி நம்மனோர்க்குள்ள ஊனுடம்பின் உருப்போலாது அருளுருவாதலும். கூச

இறைவனெடுக்குந் திருவுருவந் தீயினுருவை ஒக்கும் உண்மையும், இறைவனும் இறைவியுஞ் செந்நிற நீலநிறமுடையராதலும், சிவலிங்கவடிவின் வரலாறுந், திருநீற்றின் நுட்பமும் விளக்கல். கூசா

பேரின்பப் பேற்றை யெய்துதலே வீடுபேறாதலும், அப்பேரின்பத்திற்கு உறையுளான கடவுள் அதுபற்றியே 'சிவம்' என்னுஞ் சிறப்புப் பெயரால் வழங்கப் படுதலும். கூஅ

சைவசமயத்தவராற் 'சிவம்' என வழிபடப்படுவது, பிறப்பு இறப்பு இல்லாப் பேரின்ப உருவினதான முழுமுதற் கடவுளே யல்லாமல், ஆரியவேதங்களிற் கூறப்படும் இந்திரன் வருணன் மித்திரன் முதலான சிறுதெய்வங்களும் அன்று, பிற்காலத்திற் கட்டப்பட்ட கட்டுக்கதைகள் அடங்கிய புராணங்களுட் சொல்லப்பட்ட பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளுள் ஒன்றாவதும் அன்று, மற்று இவையெல்லாவற்றிற்கும் மேலதான பேரறிவுப் பொருள் என்பது. க0க

பக்கம்

கொல்லாமையும் கொன்றதன் ஊனைத் தின்னாமையும் சைவத்திற்கே உரித்தாதலும், பௌத்த மதத்திற்கு அவ்வருளொழுக்கம் உரித்தாகாமையும். க0க

இறைவன் உயிர்களின் அகத்தே நெஞ்சத்தாமரையுள் நின்றும், புறத்தே தில்லையம்பலத்துள் நின்றுந் திருக்கூத்தியற்றும் நுட்பம். க0ச

பன்னிரண்டாம் இயல்

மாணிக்கவாசகரொடு வழக்கிட்டுப் பௌத்த குரு தோற்றபின் நிகழ்ந்தவை, க0ரு—ககஉ

தோல்வியுற்ற பௌத்தகுரு அறவொழுக்கத்தின் வழுவி அடிகளை வாய்க்கு வந்தவாறு வைது இழிந்துப்பேச, அடிகள் அவரை ஊமையாக்கினமை; இலங்கை மன்னன் புதல்விக்குப் பிறவிமுதலிருந்த ஊமையை நீக்கி, அவள் வாயாற் சைவசமய உண்மைகளை அடிகள் விளக்கினமை; புத்த குருவும் அவர் மாணாக்கருஞ் சைவசமயந் தழுவினமை. க0ரு

தோற்ற புத்தரைச் சோழவேந்தன் செக்கிலிட்டு அரைப்பித்தான் எனக்கூறும் பரஞ்சோதியார் திருவிளையாடலுரை பொய்யுரையாதல்; பழைய நம்பியார் திருவிளையாடலுந், திருவாதவூரர் புராணமும் அங்ஙனம் உரையாமை. க0அ

மாணிக்கவாசகர் மறுத்த 'சௌத்திராந்திக புத்தமத' மறுப்புச், சிவஞானசித்தியார் பரபக்கத்திற் போந்த சௌத்திராந்திக புத்தமத மறுப்பையே ஒத்ததாக இருத்தல் வேண்டுமென்பது. ககக

பதின்மூன்றும் இயல்

பௌத்தசமய முதலாசிரியராகிய கௌதம சாக்கியர் அறிவுறுத்திய அறவுரைகள், சைவசித்

பக்கம்

தாந்த முதலாசிரியர் அறிவுறுத்திய அறிவுரைகளே யெனக் காட்டுதல், ககஉ—கஉசு

பழைய புத்தசமய வேதமாகிய பிடகத்திற் போந்த 'தீக நிகாயத்'தின் 'தேவிச்சசுத்தத்'தில் 'வாசெட்டன்' என்னும் பார்ப்பனனுக்குக் கௌதம சாக்கியர் செவி யறிவுறுத்திய அறிவுரை. ககஉ

பல சிறுதெய்வ வணக்கப் பாட்டுகள் பொதிந்த ஆரிய வேதங்களை ஓதுதலும், அச் சிறுதெய்வங்களின் பொருட்டு யாடு மாடு எருமை குதிரை ஆண்மக்களைக் கொலை செய்து வேள்விவேட்டலும் முழுமுதற் கடவுளின் பேரின்பப் பேற்றைத் தரா; அருளொழுக்கமும் அன்புமே அதனைத் தரும் என்னுங் கௌதம சாக்கியர் அறிவுரைக்கு ஒப்பவே, சைவசமய முதலாசிரியரான திருவள்ளுவர் மாணிக்கவாசகர் திருமூலர் திருஞானசம்பந்தர் அப்பர் சுந்தரர் அறிவுரை கூறுதற்கு அவ்வவர் நூல்களிலிருந்து மேற்கோள். ககசு

சைவசமயாசிரியர் கூறிய தமிழ்நான்மறை; அவர் தழுவிக் கூறிய ஆரியவேத மென்பன மந்திரம் பிராமணம் என்னும் இருபகுதியும் அல்லாமல் ஓரே முழுமுதற் கடவுள் நிலையை வலியுறுத்தும் பழைய உபநிடதங் களேயாதல். கஉக

ஆரியவேதமும், அதனை ஆக்கியோரும், அதனை ஓதும் பார்ப்பனருங் கடவுளைக் கண்டவர் அல்லரெனப் புத்தர் கூறுமாறு போலவே சைவ சமயாசிரியருங் கூறுதல். கஉரு

புத்தருந் தாம் கடவுளை நேரே காணாமையின் அதனைப் பற்றிப் பேசும் உரிமை தமக்கு இல்லையெனத் தம் மாணாக்கர் மாலூங்கியா புத்தருக்கு எடுத்துச் சொன்னமை. கஉரு

பக்கம்

பதினான்காம் இயல்

கடவுளை நேரேகண்டு அவன் றிருவருளைப் பெறும் பெருந்தவம் வாய்ந்த மாணிக்கவாசகர் திருஞானசம்பந்தர் முதலான ஆசிரியன்மார் சிலரே கடவுளின் பேரருட்டன்மைகளைப் பிறர்க்கெடுத்து அறிவுறுக்கும் பேருரிமை யுடையாரென்பது, **௧௨௭—௧௩௬**

கடவுளைக் கண்டாரெனக் கூறுங்கதைகள் எல்லாம் நம்பற்பாலன அல்ல; சான்றோர்கள் தாம்பாடிய பாட்டுக்களிலிருந்தே அவ்உண்மை இன்னதென்பது துணியற்பாலது; சைவசமயாசிரியர் கடவுளைக்கண்ட உண்மை அவர் அருளிச்செய்த பாடல்களிலேயே காணப்படுதல். ௧௨௭

திருஞானசம்பந்தர் பால்பருகுஞ் சிறுமதலையாயிருந்தபோது கடவுளைக் கண்டமைக்குச் சான்று. ௧௩௩

திருமூலருங் கடவுளைக் கண்டவரென்பதற்குச் சான்று. ௧௩௪

கடவுளைக் கண்ட ஆசிரியர் அறிவுறுக்குங் கடவுள் நிலைகளையே எல்லாருங் கடைப்பிடித்தல் வேண்டும்; கடவுளைக் காணாத மற்றை ஆசிரியரைத் தலைவராய்க் கொண்ட மற்றைச் சமயத்தவர் கடவுளியல்புகளைப் பேசுதல் விட்டு அறவொழுக்கங்களை மட்டுங் கைப்பற்றற் பாலார். ௧௩௫

பதினைந்தாம் இயல்

கௌதம சாக்கியர்க்குப் பின்வந்த புத்தகுருக்கள் தம் முதலாசிரியர்க்கு மாறாய்ப் பல பொருந்தாப் பௌத்தக் கொள்கைகள் ஆக்கினமை, **௧௩௬—௧௫௧**

கௌதமர் இறந்த சில ஆண்டுகளிற் பின் வந்தோராற் கிளைத்த மாறான கொள்கைகளைத் திருத்த மகாகாசியபர் தலைமையில் ஒரு பேரவை இராஜகிருகத்திற் கூட்டப்பட்டமை. ௧௩௬

பக்கம்

அதன் பின்னும் பலப்பலவாய்க் கிளைத்த மாறுபடுகொள்கைகளைத் திருத்த ஒருநூறாண்டு கழித்து மற்றுமொரு பேரவை வைசாலியிற் கூட்டப்பட்டமை; புத்த குருக்கள் தம்முட் பெரிதும் மாறுபட்ட கொள்கையினராய் வழக்கிட்டுப் போராடினமையை ஹையூன்ஸ்தாங் என்னுஞ் சீன அறிஞர் நேரே கண்டமை; தமிழ்நாட்டில் வழங்கின புத்தமதங்கள் சௌத்திராந்திகம், யோகாசாரம், மாத்தியமிகம், வைபாஷிகம் என நால்வேறு வகைப்பட்டமை. ௧௩௭

மாணிக்கவாசகரால் மறுக்கப்பட்ட சௌத்திராந்திக பௌத்தமே மிகப் பழைய ஈனயான வழக்காதல்; யோகாசார பௌத்தந் தோன்றிய காலம். ௧௩௭

மாத்தியமிக பௌத்தந் தோன்றிய காலம்; யோகாசார மாத்தியமிக பௌத்தக் கொள்கைகள்; பௌத்த மதங்களெல்லாம் புறத்தேயுள்ள உலகத்தையும், அகத்தேயுள்ள உயிரையும் இல்பொருள்களெனக் கொள்ளுதலில் ஒருங்கொத்தலின் அவை 'மாயாவாதம்' என வழங்கப்பட்டமை; சங்கராசாரியார் கொள்கையும் இதுவே யாதல்பற்றி அதுவும் 'மாயாவாதம்', 'பிரசின்ன பௌத்தம்' எனப் பெயர் பெற்றமை; வைபாஷிக பௌத்தம் இற்றைக்கு எழுநூறு ஆண்டுகட்கு மேற்பட்டதாகாமை. ௧௩௯

மகாயான பௌத்தந் தோன்றிய வரலாறும், ஈனயான பௌத்தக் கொள்கைகள் மக்களியற்கை உலகவியற்கைகட்குப் பொருந்தாமையும், சைவசமயக் கொள்கைகளே எவ்வாற்றானும் பொருத்தமுடையவாதலும். ௧௪0

பதினாறாம் இயல் (முன் தொடர்ச்சி)

மகாயானம், சைவ சாத்தமதக் கொள்கைக் கலப்புடையதாதலும், இக் கலப்பாற் பௌத்த

பக்கம்

மதமும் இந்துமதப் பிரிவாக ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டமையும், கரு௦—கருக

மாயாவாத வேதாந்தத்தை ஆக்கிய சங்கரருந் தமது சூனிய வாதம் அறிவுடையாரால் ஏற்றுக் கொள்ளப் படாமைகண்டு, அதனையுஞ் சைவசமய அடையாளங் களோடு கலப்பித்து அதனைப் பரவச்செய்த சூழ்ச்சி. கருக

மாணிக்கவாசகர் மறுத்த சௌத்திராந்திக பௌத்தமே சைவத்திற்கு முழுமாறான பழைய ஈனயான மென் பது. கருச

பதினேழாம் இயல்

மாணிக்கவாசகர் பௌத்த குருவுக்கு விளக்கிக் காட்டிய சைவசமய உண்மைகள் எல்லாமக்களும் ஏற்கத்தக்கனவாய் இருந்தனவாகல் வேண்டுமென் பது, கருசு—கசு௦

உண்மைகாணும் வேட்கையுடையார் இன்றென்பது. கருஎ

எல்லா மக்கட்கும் உடம்பாடான கொள்கைகள் மேற் சமயவுண்மைகள் நிற்கற்பாலன ; எல்லார்க்கும் ஒத்த கொள்கைகள். கருஎ

பதினெட்டாம் இயல்

மாணிக்கவாசகர் 'திருவாசகம்,' 'திருச்சிற்றம் பலக்கோவையார்' அருளிச்செய்து, தில்லையம் பலத்தே சிவவொளியில் மறைந்தமை, கசு௦—கசுச

புத்தரை வழக்கில் வென்றபின் அடிகள் அருந்தவத்தில் அமர்ந்தமை. கசு௦

பெரியார் ஒருவர் அடிகள்பாற் போந்து 'திருவாசகம்,' 'திருக்கோவையார்' எழுதிக்கொண்டு மறைய,

பக்கம்

மறைந்த அவர் சிவபிரானேயெனத் தெளிந்து அடிகள் குழைந்தமை. கசுO

திருவாசகந்திருக்கோவையார் எழுதிய ஏடு பொன்னம்பலத்தின் படியிலே இருக்கக்கண்ட புதுமை. கசுஉ

கோயிலிலுள்ள அடியார்கள் அடிகட்குஅதனை அறிவித்து, அவற்றின் பொருள் கேட்ப, அவரும் 'அம்பலக்கூத்தனே' பொருளென விளம்பி அருளொளியில் மறைந்தமை. கசுரு

மாணிக்கவாசகர் காலம் கசுரு—கூசக

முதல் இயல்

நந்திதேவர் ஒருவர் மாணிக்கவாசகராய்ப் பிறந்தமை, கசுரு—களஉ

அடிகளின் காலங் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டு என்றவர்கள். கசுரு

மாணிக்கவாசகர் முற்பிறவியிற் சிவபிரான் பக்கலிருந்தவரென்பதற்குத் 'திருவாசகத்'திற் சான்று; நந்திகள் நால்வரென்பது. கசுசு

நந்தியே மாணிக்கவாசகராய் வந்தனரென அப்பரும் அருளிச்செய்தமை; புராணக் கூற்றுகளின் முரண். கசுஎ

'வாசகன்' என்னுஞ்சொல் அடிகளையே யுணர்த்துதல்; அது 'தூதுவன்' என்னும் பொருளை யுணர்த்துமென்றார் கூற்றுப் பொருந்தாமை. கசுஅ

இரண்டாம் இயல்

மாணிக்கவாசகர் குறிப்பிட்ட 'வரகுணன்' இன்னனென்பதும், பாண்டிய அரசு வடுகக்கருநாடரால் கைப்பற்றப்பட்டமையும், களஉ—களஅ

பக்கம்

மாணிக்கவாசகர் தமது 'திருச்சிற்றம்பலக்கோவையா'ரிற் குறிப்பிட்ட 'வரகுணபாண்டியன்,' தமிழ்நாட்டிற் கல்வெட்டுகள் உண்டாதற்குமுன் அஃதாவது கி. பி. ச-ஆம் நூற்றாண்டுக்குமுன் இருந்தவன்; கல்வெட்டுகளிற் குறிப்பிடப்பட்ட வரகுணபாண்டியர் இருவர்; கல்வெட்டுகள் ஆராய்வோர் செய்த பிழை. கஎஉ

ச-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட தமிழ்வேந்தர் பெயர் பழந்தமிழ் நூல்களிலன்றிக் கல்வெட்டுகளிற்காணப் படாமை; கல்வெட்டுகள் தோன்றுதற்குமுன் இருந்த 'கரிகாற்சோழன்' பெயர் பூண்ட மூன்றரசர் கல்வெட்டுகளிற் காணப்படுதல்; பழங்காலத்திற் கல்வெட்டுகள் தமிழ்நாட்டில் இல்லாமைக்குக்காரணம். கஎந

வடுகக்கருநாடர் வேங்கடமலைக்கு வடக்கேயிருந்து வந்தவரென்பதற்குச் சான்றுகள்; சமணமதந் தமிழ்நாட்டிற் பரவிய காலம். கஎ௫

திருஞானசம்பந்தரால் வெப்புநோய் தீர்ந்த 'நின்றசீர் நெடுமாற பாண்டியன்' நெல்வேலியில் வடபுல அரசரோடு பொருது அவரைத் துரத்தினமை. கஎஎ

வடுகக்கருநாடர் பாண்டியனரசை வௌவிய காலம். கஎஎ

மூன்றும் இயல்

'கல்லாடம்' என்னும் அரிய அகப்பொருள் நூலின் காலம், கஎஅ—கஅஅ

நச்சினார்க்கினியர் முதலான உரையாசிரியர் தமது தொல்காப்பிய உரையுட் 'கல்லாடம்,' 'திருக்கோவையார்' முதலிய நூல்களிலிருந்து மேற்கோள் எடுத்துக்காட்டாத காரணம். கஎஅ

கல்லாடத்திற் குறிப்பிடப்பட்ட நாயன்மாருங் குறிப்பிடப்படாத நாயன்மாரும். கஅ0

பக்கம்

சிவபிரான் எழுதிவிட்ட 'திருமுகப்பாசுரக்' குறிப்புக் கல்லாடத்திற் காணப்படுதலின், அத் திருமுகம் சேரமான்பெருமாள் நாயனுர்க்கு விடுக்கப்பட்டதெனும் 'பெரியபுராண' உரை பொருந்தாமை. கஅ0

இறைவனது திருக்கூத்துச் சிலம்பொலியைக் கேட்டவர் சேரமான் பெருமாளே என்னும் 'பெரியபுராண உரை'யும் பொருந்தாமை. கஅச

இறைவன் திருவடிச் சிலம்பொலிகேட்ட சேரமன்னன் வேறென்பது. கஅரு

பழைய சேரமன்னரிற் பலர் சிவபிரான்மாட்டுப் பேரன்புடையரென்பதற்குக், கண்ணகி காலத்தவனுன 'சேரன் செங்குட்டுவன்' சிவபிரானிடத்துப் பேரன்புடையனுயிருந்தமை சான்றுதல். கஅகூ

நான்காம் இயல்

கல்லாடகாலத்தொடர்ச்சி; திருஞானசம்பந்தர் தம்முடைய திருப்பதிகங்களிற் குறிப்பிட்ட பாணரென்பார் 'பாணபத்திரரே' யல்லால் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் அல்லரென்பது, கஅஅ—உ0ரு

சம்பந்தர் கூறிய 'தாரம்' என்பது ஏழிசையுள் முதற்றேன்றும் இசைக்குப்பெயர் ; அஃது ஆகுபெயராய் இறைவன் பாணபத்திரர் பொருட்டுப் பாடிய இசையை உணர்த்திற்று. கஅஅ

'தாரம்' என்பதற்கு வேறு பொருளுரைத்தார் கூற்றுப் பொருந்தாமை. ககூ௩

இறைவன் பலகை இடுவித்தது பாணபத்திரர்க்கேயன்றித் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்க்கு அன்றென்பது; இறைவன் திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர்க்குப் பலகையிட்டானென்னும் 'பெரியபுராண' உரை பொருந்

பக்கம்

தாமை; பாணபத்திரர்க்கு இறைவன் பலகையிட்டா னென்னும் 'நம்பியார் திருவிளையாடற்புராண' உரையே பொருத்தமாதல். க௯௫

'பாணபத்திரர்' கல்லாட காலத்திற்கும் மாணிக்கவாசகர் காலத்திற்கும் முற்பட்டவர். உ0உ

பாணபத்திரர், நக்கீரர், இடைக்காடர் முதலான சிவனடியார் பலர், சுந்தரமூர்த்திகள் அருளிச்செய்த 'திருத்தொண்டத்தொகை'யிற் கூறப்படாமையின் காரணம். உ0உ

திருஞானசம்பந்தர் குறிப்பிட்ட பாணபத்திரரைத் தமது 'கல்லாட' நூலிற் குறிப்பிட்ட ஆசிரியர் கல்லாடனார், அங்ஙனமே சம்பந்தரை அதன்கட் குறிப்பிடாமை கொண்டு அவரது காலம் இன்னதென்பது. உ0௪

ஐந்தாம் இயல்

கல்லாடகாலத் தொடர்ச்சி; பாவகையாராய்ச்சியால் 'திருவாசகம்,' 'கல்லாடம்' என்பன இயற்றப் பட்டகாலம் இன்னதென்பது, உ0௫—உஉ௪

தமிழுக்குப் பழமையானது அகவற்பா; கட்டளைக்கலித் துறை, கலிவிருத்தம், ஆசிரியவிருத்தம் முதலிய புதுப்பாக்கள் கி. பி. உ-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டன அல்ல; இப் புதுப்பாக்கள் 'தொல்காப்பியத்'திற் சொல்லப்படாமை; 'சிலப்பதிகாரத்'தும் இவை காணப்படாமை. உ0௫

கி. பி. ௩-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து ௬-ஆம் நூற்றாண்டு வரையிற் பழைய பாக்களும், புதிய பாக்களும் விரவிய தமிழ்நூல்கள் எழுந்தமை; 'திருவாசகம்,' 'திருக்கோவையார்' இத்தகைய காலத்தில் எழுந்த வென்பது; ஆறும் நூற்றாண்டிற்குப் பின்வந்த நூல்கள் பெரும்பாலும் புதிய பாக்களால் ஆக்கப்

பக்கம்

பட்டமை; திருவாசகத்துக்கும் முல்லைப்பாட்டுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகள். உ0எ

உ-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழ்நூல்களிற் கலந்த வடசொற்கணக்கும், அந் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்ட நூல்களில் வரவரக்கலந்த வடசொற்கணக்கும்; வடசொற் கலக்கலான காரணம்; இவ்வாற்றால் துணியப்படுங் 'கல்லாட,' 'திருவாசக' காலம். உக0

திருவாசகத்தில் விரவிய பழைய புதிய தமிழ்ப்பாக் கணக்கு; 'கலித்தாழிசை' பழந்தமிழ்ப்பா அன்று என்ற 'தமிழ் வரலாறுடையார்' தம் அறியாமை; 'திருவாசகந்,' 'திருக்கோவையார்' இரண்டும் பெரும்பாலும் பண்டைத் தமிழ் வழக்கே தழுவி வந்தன வென்பது. உகரு

'திருக்கோவையார்' பழைய தமிழ்வழக்கைத் தழீஇ இயற்றப்பட்டமையினை நாட்டுதற்பொருட்டாகவே 'கல்லாடம்' என்னும் நூல் யாக்கப்பட்டமை; 'ஞானாமிர்தம்,' 'சங்கற்பநிராகரணம்' என்பன அகவற்பாவால் யாக்கப்பட்டிருத்தல்கொண்டு, அவை முழுதுந் தமிழ் வழக்கே தழீஇயின ஆகாமையுங், 'கல்லாட' நூலை அவை ஒவ்வாமையும்; இவையிரண்டின் காலம். உகசு

தனித்தமிழ் காலம், புத்த காலம், சமண காலம், சைவ வைணவ காலம், பார்ப்பன காலம், ஆங்கில காலம் என்னுங் காலவரையறைகளும், 'மணிமேகலை' 'பெருங்கதை,' 'சூளாமணி,' 'சிந்தாமணி,' 'திருமந்திரம்,' 'ஞானாமிர்தம்,' 'தேவாரம்,' 'பெரியபுராணம்,' 'சிவஞானபோதம்,' 'சிவஞானசித்தியார்' முதலிய நூல்கள் அவற்றிற் றோன்றியவாறும்; சைவசமயக் கொள்கைகள் எல்லார்க்கும் பொதுவாய்ப் பண்டைத் தமிழர்தங் கொள்கைகளேயாதல்; 'திருவாசகங்,' 'கல்லாடம்' புத்தகால சமணகாலங்களில் முறையே தோன்றினமை. உகக

பக்கம்

ஆறும் இயல்

கல்லாடகாலத் தொடர்ச்சி; திருவாசகந் திருக்கோவையார் தேவாரம் என்பவற்றிற் காணப்படும் பாவகைகள், உ௨௪—௨௩௫

கட்டளைக்கலித்துறை இலக்கணம்; இது தேவாரத்தில் 'விருத்தம்' என வழங்கப்பட்டமை. ௨௨௪

திருவம்மானை, திருவுந்தியார், திருப்பொன்னூசல், திருச்சாழல் முதலான பாவகைகள் பண்டைக்காலத்தன வாதல்; திருவாசகத்திற்போல அதனினும் பழைய 'சிலப்பதிகாரத்'தில் அம்மானைவரி, ஊசல்வரி உள வாதல்; அங்ஙனமே 'திருக்கோத்தும்பி,' 'திருத்தோணோக்கம்,' 'திருச்சாழல்,' 'திருவுந்தி,' 'திருப்பொற்சுண்ணம்,' 'திருப்பூவல்லி,' 'திருப்பள்ளியெழுச்சி' முதலியனவும் பண்டை இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் நூல்களில் உளவென்று உரையாசிரியர் அடியார்க்கு நல்லார் காட்டினமை. ௨௨௭

'கோவை' என்னும் நூல்வகை பிற்காலத்ததென்றுரைத்தது உரை பிழையாதல்; 'இந்திரகாளியம்' என்னும் நூலில் உலா, அந்தாதி, மும்மணிக்கோவை என்னும் நூல் வகைகள் குறிக்கப்பட்டமை; அ-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்த சேரமான்பெருமாள் நாயனாராலும், ச-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்த காரைக்காலம்மையாராலும் இந்நூல் வகைகள் இயற்றப்பட்டமை; இவைபோன்ற நூல் வகைகள் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் வகுத்துரைத்த எண்வகை வனப்பினுட்படுதல்; திருக்கோவையாரின் செய்யுட்பொருள்கள் 'அகநானூறு,' 'நற்றிணை' முதலான பழைய அகப்பொருணூல்களோடு ஒத்தல். ௨௨௯

'கட்டளைக் கலித்துறை' ௩-ஆம் நூற்றாண்டிற் புதிது புகுந்த தமிழ்யாப்பே யாதல்; தேவாரத்திற் பழைய தமிழ்ப்பா வகைகள் காணப்படாமற் புதுத் தமிழ்ப்

பக்கம்

பாவாகிய 'விருத்தமே' காணப்படுதல்; இவை தோன்றி வளர்ந்த காலம்: 'கல்லாடம்', 'பெருங் கதை', 'ஞானாமிர்தம்' என்பன பழைய அகவற் பாவால் ஆக்கப்படினும் அவை கி. பி. ஐந்து ஆறும் நூற்றாண்டுகட்கு முற்பட்டனவாதல் செல்லாமை. உ௯௧

'கல்லாடம்' கி. பி. ௧௩-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்ன தென்றார் கூற்றுப் பிழையாதல்; கல்லாடர் இயற்றிய 'திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம்' ௧௧-ஆம் நூற் றாண்டிற்கு முற்படுதல்; பரிமேலழகியார் நச்சினார்க் கினியர்க்கு முன்னிருந்தோராதலும், அவர் தாம் நச்சினார்க்கினியர்க்கு முன்னெழுதிய 'திருமுருகாற் றுப்படையுரை'யிற் கல்லாடச் செய்யுட்களை மேற் கோளாக் காட்டினமையும்; இவ்வாற்றால் 'திருவாச கம்', 'கல்லாடம்' என்பவற்றின் காலங் கி. பி. ௧௦-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முற்சென்று முன்னையது ௩-ஆம் நூற்றாண்டிலும் பின்னையது ௬-ஆம் நூற்றாண் டிலும் படுதலும். உ௯௯

ஏழாம் இயல்

திருவாதவூரடிகள் குறிப்பிட்ட 'வரகுண பாண் டியன்' இத் தமிழ்நாட்டிற் கல்வெட்டுகள் உண்டா தற்குமுன் இருந்தோனென்பது, உ௯௮—உசஎ

போர்க்களத்திற் புறமுதுகு காட்டாது இறந்துபட்ட மற வர்க்கு மட்டுங் கல்நாட்டும் வழக்கம் பண்டிருந்ததே யல்லால், அரசர்க்குக் கல்வெட் டமைக்கும் வழக்கம் பண்டிருந்திலது; பண்டைத் தமிழர் எழுத்தெழுத அறியார் என்றவருரை அறியாவுரையாதல்; பண் டைச் சேர சோழபாண்டியரை அசோக வேந்தனுந் தன்கீழ் அடக்கமாட்டாமல் அவரை நண்பராய்க் கொண்டமை; 'பெருஞ்சோற்று உதியஞ்சேரலாதன்' என்னுந் தமிழ்வேந்தன் இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆண்டு

பக்கம்

கட்குமுன் வடக்கே சென்று பாண்டவர் கௌரவர் படைக்கு உணவளித்தமை. உ௩அ

வடநாட்டிற் கல்வெட்டுகள் உண்டானமைக்கு ஏது; பல்லவ அரசர் தமிழ்நாட்டிற் புகுந்த பின்னரே இதன்கட் கல்வெட்டுகள் உண்டானமை; பல்லவ ராட்சிக்கு முன்னிருந்த தமிழ்வேந்தர்தம் வரலாறுகள் பழைய தனித்தமிழ் நூல்களாலன்றி அறியப் படாமை. உ௪உ

'வடுகக் கருநாடர்' இன்னவரென்பது; பல்லவரும் ஆந்திரரும் உறவினராதல்; தக்கணதேயத்தின் எல்லை; 'குமரிநாடு' கடல்கொண்ட காலத்து அங்கிருந்த தமிழரே வடமேற்கு வடக்கு வடகிழக்கிற் சென்று 'பிராகுவியர்,' 'ஆந்திரர்', 'கோடர்', 'தோடர்,' 'கோண்டர்', 'நாகர்', 'துளுவர்', 'கருநடர்,' 'மலையாளர்,' 'வேளாளர்' எனப் பல்வேறு பெயர் பெற்றமை; பல்லவர் சாளுக்கியர் ஆந்திரர் என்பாரும் வேளாளரும் ஓரினத்தவராதல். உ௪௪

நாகபட்டினத்துச் சோழன் நாகநாட்டிற் சென்று அதன்கண் அரசுபுரிந்த நாகமன்னன் புதல்வி 'பீலிவளை'யை மணந்து அவள் வயிற்றிற் பிறந்த மகனுக்குத் தன் நாட்டிற் பாதியரசு கொடுத்தமை; ஆதொண்டைச் சோழன் அரசாண்ட நாடு 'தொண்டை நாடு' எனப் பெயர் பெற்றமை; இச்சோழன் வழிவந்த 'தொண்டையரே' பின்னர்ப் 'பல்லவர்' எனப் பட்டனர். உ௪௬

எட்டாம் இயல்

பல்லவர் வரலாறும், மாணிக்கவாசகர் குறிப்பிட்ட வரகுணபாண்டியன் காலமும், உ௪௯—உ௭௬

காஞ்சி நகரில் அரசுபுரிந்த 'சிவஸ்கந்தவர்மன்' என்னும் 'ஆதொண்டைச் சோழன்' என்பான், ஆந்திரபிருத்

பக்கம்

திய அரசரிற் சிறந்த 'புளுமாயி' என்பவன் மகனுன 'சிவஸ்கந்தவர்ம'னின் பேரனென்பது; பீலிவளேயின் மகனுன இவ் ஆதொண்டைச் சோழனைப் பற்றிக் கூறும் 'மணிமேகலை' வரலாற்றின் உண்மை. உசஅ

சோழன் கிள்ளிவளவனுக்கு முன்னிருந்த சோழவேந்தர்கள், தமது நாட்டில் வடுகமன்னர் புகாதபடி அவரைத் தடுத்து ஓட்டினமை. உரு0

வடுகர் தமிழ்நாட்டிற் புகுதற்கு இடம்பெற்ற காலந் தொட்டுத் தமிழ்மன்னர் வலிசுருங்கினமை; கண்ணகியின் சீற்றத்தாற் சோழபாண்டிய நாடு சீர்குலைந்தமை; கடைச்சங்கம் இல்லையாய்ப் போன காலம் கி. பி. உஉ0-ஆம் ஆண்டென்பது. உருக

கடைச்சங்கமும் உக்கிரப் பெருவழுதியும் இல்லையாய்ப் போனபின் அரசுக்கு வந்தோன் 'வரகுண பாண்டியன்' ஆதலும், அவன் சிவபிரான் திருவடிக்கட் பேரன்புடையோன் ஆதலும், அவன் அரச வாழ்க்கை துறந்து இறைவன் திருக்கோயில்கடோறுஞ் சென்றமையும். உருஉ

இவ்வரகுணனுக்குப் பின் வந்த பாண்டியனிடத்தேதான் மாணிக்கவாசகர் அமைச்சரா யிருந்தனரென்பதும், வரகுண பாண்டியன் அரசுதுறந்து தில்லைச் சிற்றம்பலத்தே போந்து இறைவனை வணங்கியிருந்த ஞான்று, மாணிக்கவாசகருந் தமது அமைச்சியற் கடமை துறந்து தில்லைச்சிற்றம்பலம் போந்து அவ்வரசனைக் கண்டு அவன்றன் மெய்யன்பினை வியந்து அவனைத் தமது 'திருக்கோவை'யாரிற் குறிப்பிட்டனரென்பதும். உருரு

கல்வெட்டுகளிற் குறிப்பிடப்பட்ட வரகுண பாண்டியர் இருவருங் கி. பி. எட்டாம் நூற்றுண்டிற்குப் பிற்பட்டவராதலும், இவ் விருவருக்கும் முற்பட்டவனே திருவாதவூரர் குறித்த வரகுணனுதலும். உருசு

பக்கம்

ஒன்பதாம் இயல்

திருநாவுக்கரசு நாயனுர் தமது தேவாரத்திற் குறிப்பிட்ட சில திருவிளையாடல்கள் மாணிக்கவாசகர் பொருட்டே நிகழ்ந்தனவென்பது, உஎசு—உஅகூ

"நரியைக் குதிரை செய்வானும்" என்ற அப்பர் திருமொழிக்குச் சிலர் கொண்ட பொருளும், அப்பொருள் பொருந்தாமையும்; இறைவன் அன்பர்க்கு எளியனுய் வந்து அருள்செய்தலின் சிறப்பு. உஎசு

இத் திருவிளையாடல் இன்னுர்பொருட்டு நிகழ்ந்ததென்று நாயனுர் கூருமைபற்றி அது பொதுவாகாமை; இங்ஙனம் ஆன்றோர் கூறுதற்குச் சான்று. உஎக

"கழுமலமதனிற் காட்சி கொடுத்தது" பொதுவாதல். உஅ0

"நரியைக் குதிரை செய்வானும்" என்று அதனை எதிர் காலச் சொல்லாற் கூறுதல் கொண்டு, அந் நிகழ்ச்சி இனி நிகழ்வதாதல் செல்லாமை; இறந்த காலத்தில் நிகழ்ந்தவற்றை எதிர்காலச் சொல்லாற் கூறும் வழக்குப் பண்டைய தென்பதற்கு, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர் காட்டிய இலக்கணமும், ஆன்றோர் ஆட்சியும். உஅஉ

வரகுணபாண்டிய மன்னன் மாணிக்கவாசகர் காலத்தவனென்பதற்குத், திருக்கோவையாரில் அவனைக் குறித்த குறிப்பில் நிகழ்காலச் சொற் காணப்படுதலே சான்றென்று கொண்டவர், "நரியைக் குதிரைப் பரியாக்கி ஞாலமெல்லாம் நிகழ்வித்துப், பெரிய தென்னன் மதுரையெல்லாம் பிச்ச தேற்றும் பெருந் துறையான்" என்று அடிகள் குறித்த குறிப்பிலும் 'ஏற்றும்' என நிகழ்காலச் சொற் காணப்படுதலை அறியாது பிழைபட்டமை. உஅந

நரிபரியாக்கிய நிகழ்ச்சியும், பிட்டுக்கு மண்சுமந்த நிகழ்ச்சியும் கி. பி. சு-ஆம் நூற்றுண்டின் துவக்கத்ததான 'கல்லாட' நூலிற் காணப்படுதல். உஅ௫

பக்கம்

“மணியார் வைகைத் திருக்கோட்டில் நின்றதோர் திறமுந் தோன்றும்” என்ற அப்பர் திருமொழிக்கு, இறைவன் மண்சுமந்த திருவிளையாடற் குறிப்பை விட்டு வேறு பொருள் கொண்டார் உரை வழுவாதல். உ அ௬

‘திருப்பெருந்துறை’ என்பது தமிழ்நாட்டிற்கு மேல்பாலதான மலையாளக்கரையி லுள்ளதெனக் கொண்டாரது கோள் தவறுதல்; திருப்பெருந்துறை தென்னாட்டின் கண்ணதான ‘மிழலைக் கூற்றத்’தின்கண்ணுள்ளதென்பதற்குச் சான்றுகள். உ அ எ

பத்தாம் இயல்

இலங்கைத் தமிழ்மன்னர்களும், மகாயான ஈனயான பௌத்தமத வகைகளும், மாயாவாதம் பௌத்தமதமே யாதலும், உ அ௯—௩௦௩

கிறித்து பிறப்பதற்குமுன் முதலிரு நூற்றாண்டுகளிலும், அவர்க்குப் பின் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுவரையிலும் இலங்கையை ஆண்ட தமிழ்மன்னர்கள். உ அ௯

கௌதமர் கூறுத ‘சௌத்திராந்திக பௌத்தமே’ ஈனயானம் என்னும் பெயருடைத்தாய் இலங்கைத்தீவிற் குடிபுகுந்தமையும், சைவசமயத் தொடர்புடைய ‘மகாயான பௌத்தமே’ இவ் விந்திய நாட்டில் நிலவினமையும், கி. பி. முதல்நூற்றாண்டில் வடநாடாண்ட அரசர்கள் சிவபிரானிடத்து அன்பராய்த் திகழ்ந்தமையும், மாணிக்கவாசகரோடு இலங்கைப் பௌத்தர்களே வழக்கிட வந்தமையும். உ௯0

‘வேதுல்யமதம்’ என்பது சைவசமயத் தொடர்புடையதாய்க் கி. பி. ௩, ௪-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இலங்கையிற் பரவினமை; இலங்கைப் பௌத்தர்க்கும் மாணிக்கவாசகர்க்கும் இடையே நடந்த சமய வழக்குக் கி. பி. உ௫0-க்கும் கி. பி. உ௬0-க்கும் நடுவில் நிகழ்ந்ததாகல் வேண்டுமென்பது. உ௯௪

பக்கம்

பௌத்தமதந் தமிழ்நாட்டில் தலையெடுத்ததும் பின் ஒடுங்கியது மெல்லாங் கி. பி. ௨-ஆம் நூற்றாண்டின் துவக்கம் முதல் ௪-ஆம் நூற்றாண்டின் நடுவரையிலாதல்; கல்வெட்டுகளிற் குறிப்பிடப்பட்ட பின் வரகுண பாண்டியர் இருவர் காலத்திற் பௌத்த சமயம் இல்லாமை; கி. பி. ௯-ஆம் நூற்றாண்டில் அடிகள் இருந்தவராயின் அவர் சேரசோழபாண்டியர்களைக் குறிப்பிட்டதுபோல், அக் காலத்திற் சிறந்து விளங்கிய பல்லவ அரசரையுங் குறிப்பிட்டிருத்தல் வேண்டும்; ஆனால் அக் குறிப்பு அவர் நூல்களில் இல்லாமை. ௨௯௫

'மணிமேகலைக்'காப்பியம் இயற்றப்பட்டகாலத்தில் அறுவகைச் சமயக்கோட்பாடுகள் இருந்தனவேனும், அவற்றுட் புத்தசமயக்கோட்பாடே அஞ்ஞான்று தலைசிறந்து நின்றமை; மாணிக்கவாசகர் புத்த சமயத்தையன்றிச் சமண்சமயத்தைத் தந்நூலுட் குறிப்பிடாமையும், அப்பர் சம்பந்தர் சுந்தரர் என்னும் ஏனைமூவரும் புத்தத்தொடு சமணத்தையுந் தம் திருப்பதிகங்களிற் குறிப்பிட்டமையும், புத்தமதத்தையே அடிகள் மாயாவாதம் என்றமையும். ௨௯௮

மாயாவாதம் சங்கராசாரியார்க்கு முன்னிருந்த தென்பது 'திருமந்திரத்'துள் அது கூறப்படுவது கொண்டு அறியப்படுதல்; திருமந்திர நூல் ௭-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டதாதல். ௩00

'சிவம் ஆதல்' என்னுஞ் சொற்றொடர்ப் பொருள்நிலை சைவசமயாசிரியர் நால்வர்க்கும் உரித்து; அச் சொற்றொடர் மாயாவாதப் பொருள் பயவாமை. ௩0௨

பதினோராம் இயல்

'சிவம் ஆதல்' என்பதற்கு உண்மையில் உரிய சைவசித்தாந்த மெய்ப்பொருள், ௩0௪—௩௩௪

பக்கம்

மலம் மாயை வினையென்னும் மூன்றும் இயற்கையில் இல்லாததே 'சிவம்' என்பதும், அம் மூன்றும் இயற்கையில் உள்ளனவே 'உயிர்' என்பதும், மலம் மாயை வினையென்பன இவையென்பதும், படைப்பின் நோக்கமும், பேரின்ப வீடுபேற்றினை எய்தும் உயிர்கள் அவ்வீடுபேற்றின்கண்ணும் உளவாதலும். ௩0௬

பதி பசு பாசம் மூன்றும் என்றும் உள்ள மெய்ப்பொருள்களாதல்; மாயாவாதம் பிரமத்தைத் தவிர ஏனையவற்றை இல்பொருளென்பது; சைவசித்தாந்தம் மூன்றையும் உள்பொருளென்பது; சிவத்துக்கும் உயிர்கட்கும் உள்ள வேறுபாடு. ௩0௭

மூலமலத்தின் பலவேறு தன்மைகளையும் அடிகள் பலவேறு பெயர்களால் வழங்கினமை; அங்ஙனமே சிவத்தினியல்புகளையும் அவர் பலவேறு அடைமொழிகளால் விளங்கவைத்தமை; வீடுபெற்ற உயிர்கள்பாற் சிவம் முனைத்துத்தோன்றும் முறை. ௩0௯

வீடுபெற்ற உயிர்களிற் சிவம் முனைத்துநிற்கும் உண்மையை அடிகள் கூறுமாறு போலவே, திருமூலர், அப்பர், சம்பந்தர், மெய்கண்டதேவர், திருவள்ளுவர் முதலாயினோருங் கூறுதல். ௩௧0

இறைவன் திருவடிப்பேறுந் திருவருட்பேறும் ஒன்றேயாதல்; அத்துவிதமுத்தியின் உண்மை; வடமொழி மறைநூல்களிலும் அத்துவிதச்சொல் வழக்கு இப்பொருட்டாதல்; அத்துவிதச் சொல்லின் மெய்ப்பொருள் கண்டவர் மெய்கண்டதேவர் ஒருவரேயாதல். ௩௧௨

"தான் ஒருவனுமே பலவாகி நின்றவா" என்று அடிகள் அருளிச்செய்த சொற்றொடர்ப் பொருள் மாயாவாதப் பொருளாகாமை. ௩௧௫

"சென்று சென்றணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்தொன்றும்" என்றருளிய அடிகளின் திருமொழிப் பொருள் விளக்கம். ௩௧௭

பக்கம்

பன்னிரண்டாம் இயல்

சைவசித்தாந்தக் கொள்கைகளும், அவற்றைக் கூறுந் தமிழ் ஆகம வடமொழியாகம ஆராய்ச்சி களும், அவற்றின் கால அளவைகளும், ௩௩௪-௩௫௩

திருஞானசம்பந்தர் திருவாவடுதுறைக்குச் சென்றஞான்று திருமூலரது திருமந்திர ஆகமநூலை ஆண்டுள்ள கோயிலிற் கண்டெடுப்பித்து வழங்கவைத்தமை; ௬-ஆம் நூற்றாண்டின் இடையில் இயற்றப்பட்ட திரு மந்திரத்திற் சைவசித்தாந்தக் கொள்கைகள் விளக் கப்பட்டமை; ௬-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னமே இக் கொள்கைகள் உளவாதல்; அடிகளும் இக் கோட்பாடுகள் உடையர். ௩௩௪

தேவார காலத்திற்கு முன்னரேயே ஆகமங்கள் உண்மை; முதலிலிருந்த ஒன்பது ஆகமங்களிலிருந்தே இருபத் தெட்டாகமங்கள் பிறந்தமை; சைவாகமங்கள் தோன்றிய காரணம்; பௌத்த சமய காலத்திற்கு முன்னெழுந்த நூல்கள் சமய ஆராய்ச்சி செய்யாமை; தமிழறிவு நூல்கள் மக்கட்குப் பயன்படுமாறு வகுக் கப்பட்டமை. ௩௩௭

'பௌட்கராகமம்' பௌத்தமத மாயாவாதமதக் கொள்கை களை மறுத்தல்; சமணர்கள் தமிழ் ஆகமங்களை அழித்தமை; 'ஞானமிர்தம்' ஒரு தமிழ் ஆகமம்; இஞ் ஞான்று வடமொழியில் எழுதப்பட்டு வழங்குங் 'காமிகம்' முதலியன மிகப் பிற்பட்ட காலத்தன வாதல். ௩௪௧

'சிவஞானபோதம்' என்னுந் தமிழாகம முதல் நூல் வட மொழியிலிருந்து வந்ததாகாமை. ௩௪௩

சிவஞானபோதச் சூர்ணிகைக் கொத்துப் பொல்லாப் பிள்ளையார் செய்ததென்பது பொய்க்கதையாதல்; 'காமிகம்', 'காரணம்' முதலிய வடமொழியாகமங்கள்

பக்கம்

தேவார காலத்திற்குப் பின் கோயிற்குருக்களால்
ஆக்கப்பட்டமை; திருமூலர் குறிப்பிட்ட தமிழ்
ஆகமங்கள் கி. பி. ௬-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முற்
பட்டவை. ௩௪௭

இறைவனை யுணரும் மெய்யுணர்வு ஆகமநூலறிவினு
லேயே வரும் என்று சான்றோர் கூறுதலால், மெய்ப்
பொருளாராய்ச்சி செய்யாது கோயிலமைக்கும் முறை
களையும் வழிபாடாற்றும் வகைகளையும் மட்டும்
விரிக்கும் இக்காலத்துக் 'காமிகம்', 'காரணம்' முத
லிய ஆகமங்கள் பழைய தமிழ்க் கற்றச்சு நூல்களின்
மொழிபெயர்ப்பாகுமென்பது; 'பௌட்கரம்' முதலிய
உபாகமங்களே பழைய தமிழாகம மொழிபெயர்ப்
பாய் மெய்ப்பொருள் தேற்றுமென்பது. ௩௪௯

'திவாகர' நிகண்டு வடமொழியாகமங்களை எடுத்தோ
தாமை; வடமொழி யாகமப் பெயர் ஒன்பது கூறுந்
'திருமந்திரச்' செய்யுள் திருமூலர் செய்ததாகாமை;
திருமூலர் செய்யாத பல செய்யுட்கள் 'திருமந்திரத்'
திற் கலந்துள்ளமை; யானைமுகக் கடவுள் வழிபாடு
கி. பி. ௬-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிற் றோன்றி
னமை; மாணிக்கவாசகர் யானைமுகமுடைய பிள்ளை
யாரை எங்குங் குறிப்பிடாமை; பிறரால் எழுதித்
திருமந்திரத்திற் சேர்க்கப்பட்ட செய்யுட்கள்; பெரிய
புராணத்திலும், இறையனாரகப்பொருளுரையிலும்
பிறராற் சேர்க்கப்பட்டவை உளவென்பது. ௩௫0

'திருமந்திரம்' சிறந்த தமிழாகமம் ஆதல்; இதனை வட
நூல் மொழிபெயர்ப்பு என்ற பார்ப்பனருரை பழுதா
தல்; "தத்துவ ஞானம் உரைத்தது தாழ்வரை"
என்னுந் திருமூலர் திருமொழியின் உண்மைப்
பொருள்; திருமூலர் வேதங்களென்றவை இருக்கு
எசுர் சாமம் ஆகாமை; உபநிடதங்களை யொத்த
பழைய மெய்ப்பொருள் நூல்களே அவையாதல்;
ஆகமம் என்றனவும் இஞ்ஞான்றுள்ள 'காமிகம்'

பக்கம்

முதலியன ஆகாமை; உபநிடதங்களும் உண்மையில் வேதங்கள் ஆகாமை. ௩௫௩

வேதாங்கங்கள் அறிவுடையோர் இயற்றியனவென்பது; அறிவுடையோர் இயற்றிய நூல்களைக் கடவுளே இயற்றினாரெனக் கரையும் ஆரியப் பார்ப்பனருரையின் குற்றம்; தமிழ்ச்சான்றோர், சமயாசிரியர் திருமொழிகளையும் அங்ஙனம் உரையாத மாண்பின் வாய்மை; ஆரியப் பார்ப்பனர் தம் ஆரிய நூல்களைக் கடவுள் வாய்மொழியென்று கூறுதலின் சூழ்ச்சியும் புரட்டும். ௩௬௦

பதின்மூன்றும் இயல்

தமிழரைப் 'பொய்யர்', 'ஒழுக்கம் இல்லாதவர்' என்று வைத பார்ப்பனர் உரையின் ஆராய்ச்சியும், ஆரியப் பொய்யும் ஒழுக்கமில்லாமையும்,

௩௬௩—௩௭௨

சீநிவாச ஐயங்கார் தமிழரை வைதமை; பழைய தமிழ் நூல்களையும் ஆரிய நூல்களையும் ஒப்பிட்டு நோக்குதலாற் பழைய தமிழ்மக்கள் உயர்ந்தோராதலும் ஆரியர் இழிந்தோராதலும் விளங்குமென்பது. ௩௬௩

தமிழ்நாட்டில் ஆரியர் குடியேறியபின் அவர்க்குரிய தீய செயல்கள் இங்குப் பரவினமையின், அத் தீயவற்றைத் தடைசெய்யவே 'திருக்குறள்', 'நாலடியார்' முதலான ஒழுக்க நூல்கள் தோன்றினவென்பது. ௩௬௬

ஆரியமீமாஞ்சரும் பின்னர்ப் பௌத்தருங் கடவுளையின்றியே வீடுபேறெய்தலா மென்றதையும், உயிர்க்கொலை குற்றமன்று என்றதையுந் 'திருவள்ளுவர்', 'திருமூலர்' என்னும் ஆசிரியர் மறுத்தல்; ஆரிய நூல்களான இருக்கு எசுர் முதலியனவெல்லாம் உயிர்க்கொலை நிரம்பி யிருத்தல். ௩௬௯

பக்கம்

ஆரியப் பார்ப்பனர் தம்மைத் தேவரினும் உயர்ந்தோராக உயர்த்துக்கூறித் தாம் எத்தகைய தீய செயலுஞ் செய்யலாமென்று ஆரிய நூல்களில் எழுதிவைத்தமையும், அங்ஙனம் எழுதிய அவர்தந் தீதுகளைத் தமிழ்ச் சான்றோர் மறுத்தமையும். ௩௬௧

கட்குடியனான ஆரியன் ஒருவன் தான் குடித்த கள்வெறியாற் பாடிய பாட்டுஞ், சூதாடுவோனான ஆரியன் மற்றொருவன் தானாடுஞ் சூதுகாய்களை உயர்த்துப் பாடிய பாட்டும் இருக்கு வேதத்தில் உண்மை; இத்தகைய இழிந்த பாட்டுகளையுடைய இருக்கு முதலிய ஆரிய நூல்களுக்கும், இஞ்ஞான்றை இழிசினர்க்குள் வழங்குங் 'கள்ளுக்கடைச் சிந்து' முதலிய பொல்லாப் பாட்டுகட்கும் ஏதொரு வேறுபாடும் இல்லையாகவும், இவை தம்மை ஆராய்ந்து பாராது இந்நூல்களையெல்லாஞ் சிவபிரானுரை என்பா ருரையின் இழுக்கு; ஆரியத் தலைவரின் காமவெறி; தமிழ்த்தெய்வமான சிவபிரான் காமனை எரித்தமை. ௩௭௨

தமிழ்மக்கட்குரிய சிறந்த காதலொழுக்கம். ௩௭௩

ஆரியமாதர்தங் கற்பில்லாக் காமநெறி; நல்லொழுக்கமும் இரக்கமும் இறைவனிடத்து அன்பும், உயர்ந்த நோக்கமும் ஆரியர் உடையரல்லாமை. ௩௭௭

பண்டைத் தமிழர்தங் காதலன்பி னைந்திணைவாழ்க்கை; ஆரியர் வந்தபின் தமிழர்மாட்டுப் பொய்யும் வழுவுந் தோன்றினமையும், அவற்றைக் கடியவே ஒழுக்க நூல்கள் தமிழின்கண் மிகுந்து தோன்றலானமையும். ௩௮0

பதினான்காம் இயல்

'திருமந்திரம்', பெரியபுராணம்' என்பன வடநூல் மொழிபெயர்ப்பு ஆகாமையும், அகத்தியரே முதன்முதல் தமிழுக்கு இலக்கணஞ் செய்தாரென்

பக்கம்

பது கட்டுக் கதையாதலும், பண்டைச் சிவாகமங்க ளெல்லாந் தமிழேயாதலும், ௩௫௨—௪௦௫

தமிழ்மண்டலம் ஐந்தில் மட்டும் அஞ்ஞான்று ஞானம் பரவியிருந்தமை; வடநூல்கள் சிலவற்றிலன்றி ஏனைப்பலவற்றில் முழுமுதற் கடவுளான சிவபிரான் வழிபாடு காணப்படாமை; சிவபிரான் றிருக்கோயில்கள் தமிழ்நாட்டிற் பல்லாயிரக்கணக்காய் இருத்தல்போல் வடநாட்டில் இல்லாமை. ௩௮௨

'மந்திரம்' என்னுஞ்சொல் தூயதமிழ்ச் சொல். ௩௮௪

'மாலை' என்னுஞ் சொல்லுந் தமிழ். ௩௮௬

திருவாதவூரடிகளுந் திருமூல நாயனாருங் குறிப்பிட்ட வேதம் ஆகமம் என்பன இஞ்ஞான்று அப் பெயரால் வழங்கும் ஆரிய நூல்களாகாமைக்கு ஆரிய நூல்களி லிருந்தே பின்னும் பல சான்றுகள். ௩௮௭

'தீக்ஷை' ஆகமங்களில் மட்டுமே சொல்லப்பட்டதென்ற ருரையின் பொய்ம்மை; அதர்வ வேதத்திலும், பாரதத் திலும் அது சொல்லப்பட்டமை. ௩௮௮

உபமந்யு முனிவரைத் திருநாவுக்கரசர் தமது பதிகத்திற் குறிப்பிட்டமை; அதனால் 'உபமந்யு பக்தவிலாசம்' அம் முனிவர் செய்ததாகாமை; அங்ஙனமே 'அகத்திய பக்தவிலாசமும்' அகத்தியர் செய்ததாகாமை. ௩௮௮

அகத்தியரைப் பற்றிய கதைகள் கி.பி. ௫-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் ஆரியப் பார்ப்பனராற் கட்டி விடப்பட்டமை; 'புறப்பொருள் வெண்பாமாலை'யின் காலம். ௩௯௦

'பன்னிரு படலம்' அகத்தியர் மாணாக்கர் பன்னிருவரால் செய்யப்பட்டதென்னுங் கதைப் பொய்மை. ௩௯௧

தொல்காப்பியனார் அகத்தியர்க்கு மாணாக்கரென்னுங் கதைப் புரட்டு; 'புறநானூறு,' 'அகநானூறு,' 'கலித்தொகை' முதலான நூல்களின் செய்யுட்கள்

பக்கம்

இயற்றப்பட்ட காலத்தில் அகத்தியரென்பார் தமிழ் நாட்டில் இல்லாமை; 'சிற்றகத்தியம்,' 'பேரகத்தியம்' என்பன அகத்தியர் செய்தன அல்லாமை. ந௲௨

அகத்தியர் எனப் பெயர்கொண்டார் பலர் இருந்தமை; நக்கீரர் காலத்து அகத்தியர்; மக்கள் யாக்கை மிக நீண்டகாலம் உயிரோடிருந்தமை. ந௲௪

அகத்தியரை இராமன் கண்டானென்னுங்கதை பொய் யென்பது; மழைக் கடவுளாகிய இந்திரன் 'ராமன்' எனவும், உழவுசால் 'சீதை'யெனவும் இருக்குவேதத்திற் சொல்லப்பட்ட இயற்கை நிகழ்ச்சியே பின்னர் இராமாயண கதையாகக் கட்டிவிடப்பட்டது. ந௲௬

புத்தசமய நூலாகிய 'ஜாதககாதை'யிற் சொல்லப்பட்ட இராமன் கதையில் இராமன் தெற்கேபோந்து இராவணனைக்கொன்றான் என்பது சொல்லப்படவில்லை; 'வான்மீகி இராமாயணம்' புத்தசமய நூலாகிய 'ஜாதக காதை'க்குப் பின்னர்ச் செய்யப்பட்டமைக்குச் சான்றுகள். ந௲௭

கிறித்துவுக்கு ஒரு நூற்றாண்டு முற்பட்ட பழந்தமிழ்ப் பாட்டுகளில் 'இராம இராவணரை'ப்பற்றிய குறிப்புக் காணப்படாமை; இவரைக் குறிப்பிட்ட 'ஊன் பொதி பசுங்குடையார்' ஒருவர்மட்டும் இராமாயண கதை தமிழ்நாட்டிற் பரவத்துவங்கிய கி. மு. முதல் நூற்றாண்டிலிருந்தவர்; பெரும்பாலும் உள்ளது கூறும் பாரதக்கதை தமிழ்மக்கள் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தாற்போல் இல்லதுகூறும் இராமன்கதை அவரைத் தன்வயப்படுத்தியதில்லை; கண்ணபிரானைப்போல் இராமன் உண்மையில் இருந்தோன் அல்லன்; தமிழ்நாட்டிற் கண்ணபிரான் வணங்கப் பட்டாற்போல் இராமன் வணங்கப்படாமை; கி. பி. எ-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னரே இராமவணக்கம் உண்டானமை. ௪00

பக்கம்

வான்மீகிராமாயணத்தில் அகத்தியர் பலர் இருந்தமை நுவலப்படுகின்றது; 'அகத்திய ஜாதகத்'திற் சொல்லப்பட்ட அகத்தியர் பௌத்தமுனிவர்; கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் ஆசிரியர் நக்கீரனாரோடு ஒருங்கிருந்த அகத்தியர் கி. பி. அ-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்த சுந்தர மூர்த்திகள் வரலாற்றையும், அவர்க்கு முன்னிருந்த நாயன்மார் வரலாறுகளையும் விரித்து 'அகத்தியபக்த விலாசம்' இயற்றினாரென்பது ஆரியப் பார்ப்பனப் புராணப்புரட்டாதல். ௪0௨

காசுமீரத்திற் றோன்றிய 'பிரத்தியபிஞ்ஞாதரிசனமே' சைவசித்தாந்தத்திற்குப் பிறப்பிடமென்ற பார்ப்பன ருரையின் பொய்ம்மை; பிரத்தியபிஞ்ஞைக்கு முதல் நூலாகிய 'சிவசூத்திரங்கள்' தமிழ்ச்சிவாகமங்களிற் றோன்றி வடக்கே சென்றமை; 'சைவசித்தாந்தம்' பிரத்தியபிஞ்ஞைக்கு முற்பட்ட காலத்ததாதல்; 'பௌட்கரம்,' 'மிருகேந்திரம்' என்னும் உபாகமங்களே பழந்தமிழாகம மொழிபெயர்ப்பு; 'காமிகம்' முதலியன பழந்தமிழ்த் தச்சுநூல் மொழிபெயர்ப்பு; கி.பி.௬-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்த 'வராகமிகிரர்' தமிழில் 'நக்நஜித்' என்பவர் இயற்றிய தச்சுநூலைக் குறிப்பிட்டமை; கோயிற்றச்சு நூல்கள் தமிழ் நாட்டிற்கே உரியவை. ௪0௫

பதினைந்தாம் இயல்

மாணிக்கவாசகர், நம்மாழ்வார் என்னும் இருவரில் முன்னிருந்தவருந் தெய்வத்தன்மையுடையவரும் இன்னாரென்னும் ஆராய்ச்சி, ௪0௬—௪௫௫

நம்மாழ்வாரைப்பற்றி வைணவர் கூறுங்கதை. ௪0௬

பெரியார் ஒருவரின் உண்மை வரலாற்றைத் துணிதற்குக் கருவியாகும் 'அகச்சான்று,' 'புறச்சான்று'கள்: நம்மாழ்வார் மக்கட்டன்மையுடையரென்பது அவர்தம்

பக்கம்

வாய்மொழியினாலேயே பெறப்படுதல்; வைணவர் கூறும் நம்மாழ்வார் வரலாறு, சைவசமயாசிரியராகிய திருஞானசம்பந்தரது உண்மை வரலாற்றுக்கு மாறாகக் கட்டிய பொய்க்கதை. ௪௧0

திருஞானசம்பந்தர் மூன்றாண்டுள்ள சிறுபிள்ளையாயிருந்த போதே கடவுளால் ஞானப்பால் ஊட்டப்பெற்றமைக்கு அகச்சான்று. ௪௧௨

மாணிக்கவாசகர் கடவுளை நேரே கண்டமையாற் கடவுட்டன்மையுடையரென்பதற்கு அகச்சான்று. ௪௧௪

நம்மாழ்வார் பல நூல்களையும் ஓதியுணர்ந்த ஒரு புலவரேயல்லால், ஓதாதுணர்ந்தவர் அல்லரென்பதற்கு அவர் இயற்றிய செய்யுட்களிலிருந்தே சான்றுகள். ௪௧௫

பழைய தமிழ்நூல் வழக்கிற் காணப்படாமற் பிற்கால வழக்கிற் காணப்படுஞ் சொற்கள் சொற்றொடர்கள் பல நம்மாழ்வார் பாட்டுகளில் விரவியிருத்தல்; இவ்வாற்றால் இவ் வாழ்வார் கி. பி. ௧0-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னிருந்தவராதல். ௪௧௮

திருஞானசம்பந்தர் இறைவனருளாற் பாடினர்; நம்மாழ்வார் பயிற்சியாற் பாடினர்; மாணிக்கவாசகரும் அருள்வயமாய் நின்றே பாடினர். ௪௨0

நம்மாழ்வார் முழுமுதற் கடவுளிலக்கணம் அறியாமல், பார்ப்பனர் கட்டிவிட்ட மும்மூர்த்திகளை நம்பினர்; அந் நம்பிக்கையிலுள்ள பிழை; அம் மூவருள்ளும் ஒருவரை அவர் முழுமுதற் கடவுளாக்கிய தவறு; திருமால் வழிபாட்டிலும் அவர் உறைத்து நில்லாமல், அச்சத்தாற் சிவபிரானையும் அவர் வழுத்தினமை. ௪௨௧

முழுமுதற் கடவுள் அம்மையப்பராய் நிற்றலின் உண்மை விளக்கம். ௪௨௬

பக்கம்

படைப்பும் அழிப்பும் எனத் தொழில்கள் இரண்டே உள வல்லால், அவற்றின்மேலுங் காப்பு என்ப தொன் றில்லையென்பது. ௪௨௭

சம்பந்தர் முதலான சைவசமயாசிரியர் மும்மூர்த்திகளை வழுத்தாமல் அம் மும்மூர்த்திகட்கு மேலான சிவத் தையே முழுமுதற் கடவுளாக வழுத்தினமை. ௪௩0

சைவசமயாசிரியர்க்கு முன்னிருந்த சான்றோரும் பிறப்பு இறப்பு இல்லாச் சிவம் ஒன்றையே வழுத்தின ரென்பது. ௪௩௧

பிறப்பு இறப்புகளுடைய உயிர்களையே நம்மாழ்வார் தெய்வமாகத் துணிந்து பாடினமை. ௪௩௪

பதினாறும் இயல்

சைவசமயச் சான்றோர்க்கும் பொய்கையாழ் வார்க்கும் உள்ள கருத்தொற்றுமையும், அவர் வழுத் திய சிவந் திருமாலென்னும் முழுமுதற் கடவுள் உண்மையும். ௪௩௫—௪௫௧

மாணிக்கவாசகரும், அப்பரும், பொய்கையாழ்வாருஞ் சிவ பெருமானைப் 'புண்ணியன்' என்று வழங்கினமை; பொய்கையாழ்வார் காலமும், அவர் அம்மையப்ப ருருவினை நேரே கண்ட தெய்வத்தன்மையினராத லும்; இவருஞ் சைவசமயச் சான்றோருந் தாங்கண்ட தெய்வ உருவினைக் கூறுதலில் ஒருங்கொத்தல். ௪௩௬

தமிழ்ச்சான்றோர் வணங்கிய திருமால் முழுமுதற் கடவு ளாதலும், ஆரியப்பார்ப்பனர் வணங்கிய விஷ்ணு வும், அவர்தம் அவதாரங்களுஞ் சிற்றறிவுடைய மக்களேயாதலும்; பாரத ராமாயணக் கதைகள் தமிழ்நாட்டிற் புகுந்தபின், தமிழர்மதம் 'சைவம்,' 'வைணவம்' என இரண்டாகப் பிரிந்தமை. ௪௩௯

பக்கம்

பாரத ராமாயண கதைப்புரட்டுகளைக் காட்டி, இறைவனுண்மையை நாட்டுதற்கே தமிழ்ச்சான்றோர் சைவ புராணங்கள் ஆகமங்கள் ஆக்கினமை. ௪௪௨

சிற்றறிவுடையார்க்கு முழுமுதற்கடவுளுண்மைகளை அறிவுறுக்கும்பொருட்டுத் தமிழ்ச்சான்றோர் புனைந்துரை வகையாற் கட்டிய புராண கதைகளே அவர்தம் நோக்கத்திற்கு மாறாய் இஞ்ஞான்று சைவத்திற்கு இழுக்குத்தேடுதல்; திரிபுரம் எரித்த கதையின் நுண்பொருள்; யானைமுகமுடைய பிள்ளையார் பிறப்புக் கூறுங்கதையின் நுண்பொருள். ௪௪௩

திருமாலுக்குப் பத்துப் பிறவி ஏற்றுங்கதை ஆரியப் பார்ப்பனராற் கட்டப்பட்டமை. ௪௪௬

திருமால் அம்மை வடிவில் நிற்குங் கடவுளாம் உண்மை; திருமாலை ஆண்வடிவாகக் கருதியதற்குக் காரணம். ௪௪௭

பண்டைத் தமிழரது தெய்வக் கொள்கை எல்லா மக்களானுந் தழுவப்படும் பொதுக் கொள்கையென்பதும், அதுவே பின்றைக்காலத்திற் 'சைவசமயம்' எனப் பெயர்பெறலாயிற் றென்பதும், பொய்கையாழ்வார் பேயாழ்வார் இருவருமே பண்டைத் தமிழ்க்கொள்கையின் வழிப்பட்டவரென்பதும், நம்மாழ்வாரோ ஆரியர் கட்டிய புராணமதவழிப்பட்டு மும்மூர்த்திகளைநம்பினவரென்பதும். ௪௫0

பதினேழாம் இயல்

சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார், பெரியாழ்வார், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் என்னும் வைணவசமயத்து அடியார்களைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியும், இவர்கள் காலம் சைவசமயாசிரியர் காலத்திற்குப் பின்னதாதலும், ௪௫௨—௪௬௫

பக்கம்

சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாரின் பிறப்பைக் கூறுங்கதைப் பொய்ம்மை; இந்நாச்சியார் முழுமுதற்கடவுளுண்மையை அறிந்தவர் அல்லர்; இவரியற்றிய செய்யுட்களிலும், இவர்தந் தந்தையாரான பெரியாழ்வார் செய்யுட்களிலும் பிற்காலத்துக் கொச்சைத் தமிழ்ச் சொற்கள் வடசொற்கள் கலந்துள்ளமை; இவ் விருவருங் கி. பி. ௧௦-ஆம் நூற்றுண்டின் துவக்கத்திலிருந்தவர். ௪௱௨

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பாடிய 'திருப்பள்ளியெழுச்சிக்'கும் மாணிக்கவாசகர் அருளிச்செய்த 'திருப்பள்ளியெழுச்சிக்'கும் உள்ள வேறுபாடு; தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் பாடிய செய்யுட்களிற் பிற்காலத்துப் புராண வழக்குகளும் வடசொற்களுங் கலந்தமை; சைவசமயாசிரியர் வழங்கிய சொற்பொருள் வழக்குகளையும் பாவகையினையும் இவர் தழுவிப்பாடினமை; இவருங் கி. பி. ௧௦-ஆம் நூற்றுண்டின் துவக்கத்தேயிருந்தனரென்பது. ௪௱௪

திருமங்கையாழ்வாருங் கி. பி. ௧௦-ஆம் நூற்றுண்டின் மூற்பகுதியிலிருந்தவரென்பது; முதலாழ்வார் மூவர் காலத்தில் திருமால் கோயில்கள் இருபதுக்குமேல் இல்லை; திருமங்கையாழ்வார் காலத்தில் அவை எண்பத்தைந்தாகப் பெருகிவிட்டன; மாணிக்கவாசகராற் குறிப்பிடப்பட்ட சிவபிரான் திருக்கோயில்கள் ஐம்பத்துநான்கு; ஏனைச் சைவசமயாசிரியர் மூவராற் குறிப்பிடப்பட்ட சிவபிரான் திருக்கோயில்கள் இருநூற்றெழுபத்து நான்கு. ௪௱௯

பழையநாளிற் சிவபிரான் கோயிலினுள்ளேயே திருமாலும் ஒருங்குவைத்து வணங்கப்பட்டமை. ௪௬௧

பொய்கை, பேய், பூதம் என்னும் முதலாழ்வார் மூவரிற் பொய்கையார் தொண்டைநாடு விட்டுச் சென்றிலாமையும், ஏனையிருவருந் தமிழ்நாடெங்குமுள்ள திருமால் கோயில்களைச் சென்று வணங்கினமையும்;

பக்கம்

திருமங்கையாழ்வார் பாடல்களிற்கலந்த இராமாயண கதைப் பெயர்கள். ௪௬௨

பதினெட்டாம் இயல்

திருமங்கையாழ்வார் காலமும், வான்மீகிராமாயண ஆராய்ச்சியும், ௪௬௬—௪௯௯

முதலாழ்வார் மூவர்தம் பாடல்களிற் கண்ணன், வாமநன், வராகன், நரசிங்கன்மேற் பாடப்பட்டனவே மிகுந்துள்ளன, இராமன்மேற் பாடப்பட்டன மிகச்சில; இதன் காரணம். ௪௬௬

மாபாரதக் கதை தென்னாட்டிற் குடிபுகுந்த ஆரியப் பார்ப்பனரால் வரவரப் பெருக்கி யெழுதப்பட்டமை; கண்ணனுக்குக் குழவிக்கால ஆண்மைச் செயல்களைக் கூறுங்கதைகள் மாபாரதத்தின் பழம்பகுதியிற் காணப்படாமை. ௪௬௭

இராமாயண கதையும் அங்ஙனமே பற்பலராற் பெருக்கி யெழுதப்பட்டு வந்தமையின், அதன்கண் உள்ள கதைகள் முன்னுக்குப்பின் முரணாய் நிற்றல். ௪௬௮

வான்மீகிராமாயணத்திற்கு முற்பட்டதாகிய 'தசரஜாதகத்'திற்சொல்லப்பட்ட இராமன் கதையில் இராமன் தெற்கேபோந்த வரலாறு சிறிதுங் குறிக்கப் படாமை; பழந்தமிழ் நூல்களிலும் அக் குறிப்பு இல்லை; வான்மீகிராமாயணத்துக்கும் 'இரகு வம்சத்'துக்கும் உள்ள கதைமாறுபாடு. ௪௬௯

அகலியை கல்லுருவாக்கப்பட்ட கதை வான்மீகியில் இல்லை; இராமன் மனிதனேயல்லால் விஷ்ணுவின் அவதாரம் அல்லனென்பது வான்மீகியிற் குறிக்கப் பட்டமை; உத்தரகாண்டத்திற் போந்த இராமாவதாரக்கதை வான்மீகி ராமாயணத்தொடு முரணுதல்; இராவணன் பத்துத்தலைகளும் இருபது கைகளும்

பக்கம்

உடையனென்பது பழைய வான்மீகிராமாயணத்திற் சொல்லப்படவில்லை; பழைய தமிழ் நூல்களும் அங்ஙனம் உரையாமை; உத்தரகாண்டப் பகுதி பின் வந்தோரால் படைத்துச் சேர்க்கப்பட்டது; பம்பாயிற் பதிக்கப்பட்ட வான்மீகிராமாயணத்துக்கும் வங்காளத்திற் பதிக்கப்பட்ட வான்மீகிராமாயணத்துக்கும் உள்ள பல வேறுபாடுகளும் மாறுபாடுகளும்; தமிழிற் பிற்காலத்தெழுதப்பட்ட கம்பராமாயணம் இன்னும் பலப்பல பிறழ்ச்சிகளுடையது. சசுக

திருஞானசம்பந்தர் முதலான சைவசமயாசிரியர் பத்துத்தலை இராவணன் கதையை யெடுத்துப் பாடுதல் கொண்டு அக் கதை உண்மையாதல் செல்லாமைக்குக் காரணம்; பொய்யான கதைகளால் மக்களைத் தெய்வமாக்கும் ஆரியப் பார்ப்பனர் தீச்செயலை, முள்ளை முள்ளாற் களைதல்போல், முழுமுதற் கடவுளியல்புகளைத் தெரிக்கும் புனைந்துரை கதைகளாற் களைதலே சைவாசிரியர் நோக்கமென்பது. சஎச

முருகன் சூரனைவென்ற உண்மைக் கதையொன்று தென்னாட்டின்கண் வழங்குதலை, அங்கு வந்து குடியேறிய ஆரியப் பார்ப்பனர் கண்டு, அதனையே இராமன் கதையாகத் திரித்துக் கட்டிவிட்டமைக்குச் சான்றுகள். சஎஎ

கந்தபுராணத்திற் சொல்லப்படும் 'முருகன்கதை' முழுமுதற் கடவுளாகிய முருகப்பிரானைப் பற்றியதன்றென்பதும், வடநாடாண்ட அரசன் ஒருவனையே பற்றியதாமென்பதும்; தடாதகைப் பிராட்டியார் கதையும் இங்ஙனமே இறைவியைப் பற்றியதன்று. சஅக

தக்கன்வேள்வி தகர்த்த வீரபத்திரரும், தாருகாவன இருடிகளின் செருக்கடக்கிய பிட்சாடனரும் அங்ஙனமே முழுமுதற் கடவுளாகாமை; இவரெல்லாஞ் சிவபிரான் மாட்டு அன்புபூண்ட விடலை மறவரும் அருந்தவத்

பக்கம்

தோறும் ஆதல்; எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் சிவம் இவர்க்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டதென்னும் அறிவு நூல்கள். ௪௮௨

சூரனைக் கொன்ற முருகன் எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுளான 'முருகவேள்' அல்லனென்பதற்கு மிகப் பழைய தமிழ்நூற் சான்றுகள். ௪௮௩

பரிபாடலிற் சொல்லப்பட்ட முருகன் பிறப்பின் உண்மை. ௪௮௪

இந்திரன் என்னும் ஆரிய அரசனும் அவனைச் சார்ந்த ஆரியர்களும், ஆற்றலிற் சிறந்த தமிழ்வேந்தனை முருகனைத் தம்வயப்படுத்திய சூழ்ச்சி; சூரன் என்பான் ஆரியரின் வெறியாட்டு வேள்விகளை யழித்த தென்னாட்டரசனாதல் பற்றி, வடஆரியர் முருகனென்னுந் தமிழ்வேந்தனையே அவற்குப் பகைவனாய்க் கொணர்ந்து அவனை அழித்தமை; அதன்பின் அவ்வாரியர், முருகனுஞ் சிவபிரானடியனாய்த் தமிழ் மன்னனாயிருத்தல் கண்டு, அவன் செய்த ஆண்மைச் செயலை இராமன் செய்ததாக மாற்றி இராமாயண கதை படைத்தமை; அதற்குமாறாய்ச் சைவசமயச் சான்றோர்கள் 'உத்தரகாண்டம்' ஆக்கினமை. ௪௮௭

பத்துத்தலையிராவணன் சிவபிரானிருந்த நொடித்தான் மலையைப் பெயர்த்தெடுத்து உடல் நெரிவுண்டகதை ஆசிரியர் கபிலராற் குறிஞ்சிக்கலியிற் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் கொண்டு, அக் கதை மிகப் பழையதென்பாருரை பொருந்தாமை; இதைக்குறித்த ஆசிரியர் கபிலரின் கால ஆராய்ச்சி; கபிலர்க்கு நண்பரான பரணரென்னும் புலவர் பெருமான் இருந்த காலங் கி. பி. முதல் நூற்றுண்டின் இடையிலிருந்து இரண்டாம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதி வரையிலென்பது. ௪௯0

கபிலர் முதியராயிருந்த காலத்துப் பரணர் இளைஞராயிருந்தனரென்பதுங், கபிலரது காலங் கி. பி. முதல் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியிற்படுதலும். ௪௯௩

பக்கம்

இவ்வாற்றால் இராவணன் நொடித்தான் மலையைப் பெயர்த்த உத்தரகாண்டக் கதை கி. மு. முதல் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டதாகாமை. ௪௧௪

இராமனைத் திருமாலவதாரமாகக் கொண்டு அவனைத் தமிழ்நாட்டவர் வணங்கலானது கி. பி. எ-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னதாதல்; இதற்குக் கற்றச்சுக் குறிப்பின் சான்று; வான்மீகிராமாயணம் எ-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னரே தமிழ்நாட்டிற் பரவினமை; முதலாழ்வார் மூவர் பாடல்களிலுங் கண்ணன், நரசிங்கன், வாமநன் என்பார் மிகுத்து வழுத்தப்பட்டாற்போல் இராமன் வழுத்தப்படாமை; இராமாயண கதைக் குறிப்புகளைத் தம்முடைய பாட்டுகளில் விரித்துப் பாடிய திருமங்கையாழ்வார், குலசேகர ஆழ்வார் முதலான ஏனை ஆழ்வார்களின் காலங் கி. பி. அ-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டதாதல். ௪௧௫

பத்தொன்பதாம் இயல்

திருமங்கையாழ்வார் இருந்த காலத் திட்டமும், பழைய வடநூல்களிலெல்லாஞ் சிவபிரான் முழுமுதற்றன்மையே நுவலப்படுதலும், ௪௧௧—௫௨௧

'நந்திப்போத்தவர்மன்' அரசாண்ட காலம்; இவ்வரசற்கு முன்னிருந்த பல்லவ மன்னர்களை, அவர் தமக்குப் பகைவரான தக்கண சாளுக்கியர் வெல்லமாட்டாதிருந்தும், இவன், தன் காலத்திருந்த சாளுக்கிய வேந்தனான இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தனாலும், இவன் மகன் 'தந்திவர்ம'னும் அங்ஙனமே ராஷ்ட்ரகூட மன்னன் மூன்றாங் கோவிந்தனாலும் வெல்லப்பட்டமை; இவ்வாறு பல்லவராட்சி சீர்குலைந்த நிலைமையினைச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் குறிப்பிட்டமை; இவ்வாற்றால் துணியப்படுஞ் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் காலம். ௪௧௧

பக்கம்

திருமங்கையாழ்வார் தம் பதிகங்களிற் குறிப்பிட்ட பல்லவ வேந்தன், 'நந்திக்கலம்பகம்' கொண்ட மூன்றும் நந்தி வர்ம பல்லவன் ஆவனென்பது; திருமங்கையாழ்வார் இவன் காலத்திற்குச் சிறிது பின்னே, 'வைரமேக பல்லவன்' காலத்திருந்தனரென்பதற்குச் சான்றுகள். ௩0௨

கண்ணன் வாணனை அழித்த கதையைத் திருமங்கையாழ் வாரும் முதலாழ்வாரான பேயாழ்வாரும் எடுத்தாளும் வகையில், திருமங்கையாழ்வார் கூறுவது சிவபிரானை இழித்துரைக்கும் இயல்பிற்றாதலும், பேயாழ்வார் கூறுவது அவ்வியல்பிற்றன்றாதலும்; இவ்வாற்றால் முதலாழ்வார் காலத்தில் இல்லாத சைவப் பகைமை திருமங்கையாழ்வார் காலத்தும் அவர்க்குப் பின் வந்த வைணவர் காலத்தும் வரவர மிகுந்தமை அறியப்படு மென்பது; திருமங்கையாரைவிடத் திருமழிசையாழ் வார் சிவத்தின்மேற் கொடும்பகை கொண்டு பாடி னமை: சைவசமய ஆசிரியர்களாற் பௌத்த சமண மதங்கள் ஒடுக்கப்பட்ட பின், வைணவ மதங் கிளர்ச்சி பெற்றமை; திருமழிசையாழ்வார் பாடல் களிற் காணப்படும் இழிசொற்களும் வடசொற் களும்; திருமழிசையாழ்வார் காலங் கி. பி. ௧0-ஆம் நூற்றாண்டென்பது. ௩0௬

பிற்காலத்து வைணவப் புலவர் வடமொழியினையே பெரிதுகொண்டாடித் தமிழையுஞ் சைவசமயத்தை யுங் கீழறுக்கலானமையுஞ், சைவசமயச் சான்றோர் கள் இற்றைஞான்றுவரை தமிழைப் பாதுகாத்து வருதலும்; பௌத்தம், சமணம், மாயாவாதம், வைணவம் என்னும் மதங்கள் தமிழ்நாட்டவர்க்குப் புறம்பாதல் பற்றியே அவை புறச்சமயம் எனப் பொது நூலுள்ளுங் குறிக்கப்பட்டமை; சிவபிரானை இகழும் வாணன் கதை கி. பி. ௧0-ஆம் நூற்றாண்டிற் புதிதாக வைணவர்களாற் படைக்கப்பட்டுப் பாரதத் தில் நுழைக்கப்பட்டமை. ௩௧0

பக்கம்

வடமொழிப் பழம்புராண கதைகளான 'மற்சம்', 'வாயு' என்பன சிவபிரான் முழுமுதற்றன்மையினையே நாட்டுகின்றன; இவற்றிற்குப் பின்வந்த அக்நி, இலிங்கம், ஸ்கந்தம், வாமநம், கூர்மம், தேவிபாகவதம், பிரமாண்டம், மார்க்கண்டேயம், பவிஷ்யம் முதலான புராணங்களுஞ் சிவபிரான்றன் முழுமுதன் மாட்சியினையே எடுத்து விரிக்கின்றன. ௫௧௩

விஷ்ணுபுராணம், பிரமபுராணம், பத்மபுராணம், விஷ்ணுபாகவதம், நாரதபுராணம், பிரமவைவர்த்தபுராணம், வராகபுராணம், கருடபுராணம் முதலாயின கி. பி. ௧0-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இயற்றப்பட்டமையும், அவை பழைய பதினெண்புராணங்களிற் சேராமையும், சிவபிரான்றன் மாட்சிவிரிக்கும் பழைய புராணங்கள் கி.பி. ௨-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து ௬-ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் இயற்றப்பட்டனவாதலும். ௫௧௪

புராணங்களினும் முற்பட்டது 'வான்மீகிராமாயணம்' என்பதும், இதன்கட் பல இடங்களிலுந் தேவர்கள் சிவபிரானையும் அம்மையையும் வழுத்திப் பேறு பெற்றமை நுவலப்பட்டிருக்கின்றது என்பதும், விஷ்ணுபாதத்திலிருந்து வீழ்ந்த கங்கையைச் சிவபிரான் முடிமேல் ஏற்றனர் எனத் திருமழிசையாழ்வார் ஒரு பொய்யான கதை கட்டிச் சிவத்தை இகழ்ந்தனர் என்பதும், 'விஷ்ணுபாதம்' என்னுஞ் சொற்றொடரின் உண்மைப் பொருளும், விஷ்ணு மூவுலகளந்த கதையின் உண்மையும், திருப்பாற்கடல் கடைந்த காலத்தெழுந்த நஞ்சைப் பருகித் தம்மையெல்லாங் காக்கும்படி விஷ்ணு சிவபிரானை வேண்டினமையுஞ், சிவபிரான் தக்கன் வேள்வி தகர்த்தமையும். ௫௧௬

வான்மீகிராமாயணத்திற்கு முற்பட்டது 'மாபாரதம்' ஆதலும், அதன்கட் சிவபிரான்றன் இறைமைத் தன்மையை நாட்டும் பழம் பகுதிகளும், வைணவர்கள் புதிதாகக்கட்டி அதனிடையிடையே புகுத்திய புதுப்

பக்கம்

பகுதிகளும், அவற்றுட் சிவபிரானை வாணன்கதையில் தொடர்பு படுத்திய பொய்க் கதையும் ஒன்றாதலும். ருஉ0

சிவபிரான்றன் முழுமுதன் மாட்சியினை விரிக்கும் மாபாரதப் பகுதிகள் பழையன வென்றற்கு, மாபாரதத்தினும் பழையதாகிய 'கேநோபநிடதத்'திற் சான்று. ருஉச

உபநிடதங்களினும் பழையனவாகிய 'ஐதரேய பிராமணம்,' 'கௌஷீதகி பிராமணம்,' 'சதபத பிராமணம்' என்பவற்றுள்ளுஞ் சிவபிரானே முழுமுதற் கடவுளாதலும், பிரஜாபதி, விஷ்ணு முதலான தேவர்கள் சிற்றுயிர்களே யாதலுந் தெரிக்கப்பட்டமை. ருஉசு

வடமொழி நூல்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் மிகப் பழையதாகிய 'இருக்குவேதத்'திற் சிவபிரானே 'உருத்திரன்' எனும் பெயரால் முழுமுதற் கடவுளாக வைத்துத் தெளித்தோதப்பட்டமை. ருஉஅ

பழைய வடநூல்களெல்லாஞ் சிவபிரான்றன் முழுமுதற் றன்மையினை நாட்டுதலில் ஒருமுகமாய் ஒத்துநிற்க, அவற்றிற்கு மாறாக விஷ்ணுவையும் விஷ்ணுவின் அவதாரங்களாகக் கண்ணன் இராமனையும் உயர்த்துக் கூறிச் சிவபிரானை இழிக்கும் மாபாரதப் பகுதிகள் ஒருசிலவும், விஷ்ணு புராணம், பாத்மோத்தரம், வைணவபாகவதம், பிரமாண்டபுராணம், இராமோபநிஷதம், நாராயணோபநிஷதம், ஆத்மோபநிஷதம், ஆங்கிரஸோபநிஷதம், மகோபநிஷதம், பைங்களோபநிஷதம் முதலியனவுங் கி. பி. கூ-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்பொய்க்கதை புனைந்து இந்து மக்களின் ஒற்றுமை கலைத்து மதச்சண்டை விளைக்க வைணவர்களாற் கட்டப்பட்ட புரட்டு நூல்களாதல். ருகூ0

சிவபிரான் திரிபுரமெரித்ததையும், நஞ்சமுண்டதையுந், தக்கன் வேள்வி தகர்த்ததையுந் திருமங்கையாழ்வாரே தம் பாடல்களில் எடுத்துரைக்கின்றார். ருகூஉ

பக்கம்

சிவபிரானுந் திருமாலும் பிரிவின்றி ஒரு வடிவினராயிருத்தலையும் அவர் பலகாற் பாடுகின்றார்; இவ் வாழ்வார் தமது இறுதிக் காலத்திற் பாடிய 'பெரிய திருமடல்' என்னும் பாட்டிற் சிவபிரான்றன் முழுமுதற் றன்மையை எடுத்தோதி அகங்கரைந் துருகுகின்றார். ருகூரு

பரசுராமனைத் திருமாலவதாரமாக்கி, அவன் அரசர் கூட்டத்தை இருபத்தொரு முறை அழித்ததாகப் பார்ப்பனர் ஒரு பொய்க்கதை கட்டலானது கி. பி. கூ-ஆம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்ததென்பது. ருகூரு

'திவாகரநிகண்'டின் திட்டமான காலங் கி. பி. க0-ஆம் நூற்றாண்டென்பதும், முதலாழ்வார் மூவருந் தம் பாடல்களிற் பரசுராமனைக் குறித்திலரென்பதும்,

'கற்கியவதார'மும் அங்ஙனமே க0-ஆம் நூற்றாண்டு முதற் படைக்கப்பட்டதென்பதும், பரசுராம கற்கியவதாரங்களைத் தம் பாடல்களில் வழுத்திய திருமங்கையாழ்வார் கி. பி. க0-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னிருந்தவராதல் செல்லாதென்பதும், பரசுராமனை வணங்கிப்பாடாத குலசேகர ஆழ்வார் திருமங்கையாழ்வார்க்கு முன்னும், இவரைப்போல் அப்பரசுராமனை வணங்கிப் பாடிய பெரியாழ்வாருஞ் சடகோபருந் திருமங்கையாழ்வார் காலத்தோ அல்லதவர்க்குச் சிறிது பின்னோ இருந்தாராவரென்பதும். ருகூசு

இருபதாம் இயல்

பன்னிராழ்வார்களின் காலவரையறை,

கூஎஉ—சஉ0

பொய்கை பேய் என்னும் ஆழ்வாரிருவரும் ஒரு காலத்தினராய்க் கி. பி. அ-ஆம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலும் பூதத்தாழ்வார் அவர்க்குப் பின்னே அந் நூற்றாண்டின் நடுவிலும் இருந்ததற்குச் சான்றுகள். ருகூக

குலசேகர ஆழ்வார் வரலாறுங் காலமும். சஉ0

பக்கம்

தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாருங் குலசேகரரும் ஒரே காலத்தினர். ௫௪௧

திருமழிசையாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார் காலம். ௫௪௨

திருமங்கையாழ்வார் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரைக் கண்டு தொழுதமை. ௫௪௩

திருமங்கையாழ்வார்தம் முதுமைக்கால இயற்கை. ௫௪௩

பெரியாழ்வார், சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாரின் காலம்; சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் 'திருவாசகத்'தை நன்கு பயின்றவ ரென்பதற்குச் சான்றுகள். ௫௪௩

நம்மாழ்வா ரென்னுஞ் சடகோபரின் காலம்; பெரியவாச் சான்பிள்ளை முதலான நாலாயிரப்பிரபந்த உரைகாரர் காலத்துக்குச் சிறிது முன்னே இவர் இருந்தமைக்குச் சான்றுகள்; இவர்காலத்தில் உண்டான இலக்கண வழுச்சொற்கள் இவர்தம் பாடல்களிற் கலந்தமை. ௫௪௬

'களவழி' பாடிய பொய்கையாரும், 'இன்னிலை' பாடிய பொய்கையாரும், பொய்கையாழ்வாரும் வெவ்வேறு காலத்திருந்தவ ரென்பதற்குச் சான்றுகள். ௫௪௭

'இன்னிலை'யைப் பதிப்பித்தவர், இன்னிலையாசிரியர் பொய்கையாரும் பொய்கையாழ்வாரும் ஒருவரே யென்று நாட்டுதற்குப் புகுந்து, அவரின் வேறான 'களவழி' பாடிய பொய்கையாரை இழித்துப் பேசியவை பொருந்தாவென்பது. ௫௫௬

பொய்கையாழ்வார் பாடிய பாட்டின் றன்மை. ௫௬௩

'இன்னிலைச்' செய்யுள்கட்கு'ம் 'முதற்றிருவந்தாதிச்' செய்யுள்கட்கும் இன்னிலைப் பதிப்புரைகாரர் காட்டிய ஒற்றுமை பொருந்தாமையின் அந் நூல்களை இயற்றிய பொய்கையார் இருவரும் வெவ்வேறு காலத்தவ ரென்பதுங், 'களவழி' இயற்றிய பொய்கையார் இவ் விருவர்க்கும் முற்பட்டவரென்பதும். ௫௬௪

பக்கம்

'இன்னிலை' இயற்றிய பொய்கையார் கி. பி. உ-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டவரல்லரென்பதற்குப் பின்னும் ஒருசான்று. ௫௬௭

'முதற்றிருவந்தாதிக்'கும் 'இன்னிலைக்'கும் இன்னிலைப் பதிப்புரைகாரர் காட்டிய வேறு சில சொல்லொற்றுமை பொருளொற்றுமைகளும் பொருந்தாமை. ௫௬௯

பேராசிரியர் தாம் தொல்காப்பியச் செய்யுளியலுக்கு எழுதிய உரையிற் பொய்கையாழ்வாரது முதற்றிருவந்தாதியை எடுத்துக் கூறியது கொண்டு அதனைக் கடைச்சங்க நூலாகத் துணிந்தார்தம் பிழைபாடு. ௫௭௫

இளம்பூரணர், பேராசிரியர் என்னுந் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர் இருவரும் இருந்த காலவரையறைகள். ௫௭௬

'கைலைபாதி காளத்திபாதியந்தாதி' பாடிய நக்கீரர், கடைச்சங்க காலத்துக் கணக்காயனுர் மகனுர் நக்கீரனுர் அல்லரென்பது; 'இன்னிலை' பாடிய பொய்கையார் கி. பி உ-ஆம் நூற்றாண்டிலும், 'முதற்றிருவந்தாதி' பாடிய பொய்கையாழ்வார் கி. பி. அ-ஆம் நூற்றாண்டிலும் இருந்தாரென்பது. ௫௭௭

'களவழி' பாடிய பொய்கையார் இவ்விருவர்க்கும் முன்னே கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் இருந்தமைக்குச் சான்றுகள். ௫௭௯

ஆழ்வார்களெல்லாருஞ் சைவசமயாசிரியர் அருளிச்செய்த தேவார திருவாசகங்களை நன்குபயின்று அவற்றின் சொற்பொருட் பாநலங்களைப் பொன்னே போற் போற்றி அவைதம்மிற் சில பலவற்றைத் தம்பாடல்களிற் றழீஇ யமைத்தன ரென்பதற்குச் சான்றுகள். ௫௮௦

திருமங்கையாழ்வார் தேவார திருவாசகங்களை நன்கு பயின்றவரென்பதற்குச் சில குறிப்புகள். ௫௮௨

திருஞானசம்பந்தர்க்கு உ௫௦-ஆண்டு பிற்பட்டிருந்த திருமங்கையாழ்வார், சம்பந்தப் பெருமானைக் கண்டு

பக்கம்

அவரொடு வழக்கிட்டனரென வைணவப் புலவர் கட்டிவிட்டகதை முழுப்பொய்யாதல்; சீநிவாச ஐயங்கார் வைணவர் கதைகள் அத்தனையும் பொய்யென் றுரைத்தமை; மாணிக்கவாசகர் நாலாயிரப் பிரபந்தத்தைப் பார்த்துத் திருவாசகம் பாடினாரெனத் 'தமிழ் வரலாறு' எழுதினவர் உரைத்த உரை ஆராய்ச்சியில்லாத் தலைதடுமாற்ற உரையென்பது. ௫௮௭

இருபத்தோராம் இயல்

மாணிக்கவாசகர் குறித்த கடைச்சங்ககால ஆராய்ச்சி, ௫௭௯—௬௪௦

மதுரையிலிருந்த கடைச்சங்கம் கி. பி. ௮-ஆம் நூற்றாண்டின்கண் இருந்ததாகலின், அதனைக் குறிப்பிட்ட மாணிக்கவாசகர் அந் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னே இருந்தாராகல் வேண்டுமென்றார் உரையின் பிழை. ௫௮௧

'சேரன் செங்குட்டுவன்' நூலாரும், 'தென்னிந்திய சைன மத ஆராய்ச்சிகள்' நூலாரும் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கங் கி. பி. ௫-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன் இருந்ததாகாதென்று கூறினமை; கி. பி. ௪௭௦-ஆம் ஆண்டில் 'வஜ்ரநந்தி' என்பார் மதுரையில் ஒரு தமிழ்ச்சங்கம் நிறுவினராகலின், கடைச்சங்கம் அதற்கு முற்பட்டதென்பது; கடைச்சங்கம் நிலைகுலைந்தமைக்குக் காரணம். ௫௯௦

'உக்கிரப் பெருவழுதி' எனப் பெயர்கொண்ட பாண்டி மன்னர் இருவரின் வரலாறுங் காலமும். ௫௯௨

கி. பி. ௩-ஆம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலிருந்த உக்கிரப் பெருவழுதிக்குப் பின் அரசுக்கு வந்த 'வரகுண பாண்டியன்' காலம் முதல், வடுகக்கருநாடர் சோழ மன்னரது துணைபெற்றுப் பாண்டிநாட்டின்மேற் படையெடுத்து வந்து, அவன்றன் பேரன்காலத்திற் பாண்டியரரசைப் பற்றிக் கொண்டமை; பாண்டிய

பக்கம்

ரரசு நிலைகுலைந்த ௩-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின் கடைச்சங்கம் இருந்ததாகாமை; கருநட அரசர் சமண மதத்தினரென்பது; கருநடர் ஆட்சி மதுரையிலிருந்த காலம்; 'வஜ்ரநந்தி' வகுத்த தமிழ்ச்சங்கங் கருநட அரசரது ஆட்சி முடிவிற் றோன்றினமை; இவ்வாற் ருல் மதுரைக் கடைச்சங்கமிருந்தது கி. பி. ௨-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னென்னும் முடிவு. ௫௯௩

மேற்குறிப்பிட்ட 'செங்குட்டுவன்' நூலாரும் பிறரும், வடநாட்டுமோரியர் தென்னாட்டின்மேற் படை யெடுத்துவந்தது கி. பி. ௪-ஆம் நூற்றாண்டிலென் றும், அம்மோரியர் படையெடுப்பினைத் தமது பாட லிற் குறிப்பிட்ட மாமூலனாரும் அவரிருந்த கடைச் சங்கமும் ௫-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்த தாகுமென்றுங் கூறிய பிழைபாட்டுரையின் ஆராய்ச்சி. ௫௯௭

மேலும், அச்செங்குட்டுவன் நூலார், கங்கையாறு பாடலி நகரை யழித்தசெய்தி மாமூலனாராற் குறிப்பிடப் பட்டதெனக் காட்டிய உரைப் பொய்ம்மையும், மாமூலனார் குறித்த செய்தியின் உண்மையும். ௬௦௮

நக்கீரனார் சேரன்செங்குட்டுவன் காலத்தினரென்று மேற் குறித்த செங்குட்டுவன் நூலார் கூறியது பொருந்தா வுரையாதல். ௬௧௦

இறையனாரகப் பொருளுரை நக்கீரனார் உரைத்ததன்று என்ற செங்குட்டுவன் நூலாரது கூற்றுப் பிழை யாதல் காட்டும் முகத்தால், இறையனாரகப் பொரு ளுரையில் நக்கீரனா ருரைத்த உரைப்பகுதிகள் இவை யென்னும் வரையறையாராய்ச்சி. ௬௧௬

இருபந்திரண்டாம் இயல்

இறையனாரகப் பொருளுரை யாராய்ச்சியின் தொடர்புந், தமிழ்முச்சங்க வரலாறுந், தொல்காப் பிய காலமும், ௬௪௦—௭௯௫

§

பக்கம்

தலைச்சங்கத்திற் சிவபிரான், முருகவேள் இருந்தார் என்னும் வரலாறும், அதுவும் இடைச்சங்க கடைச்சங்கமும் நடைபெற்ற காலவளவை தெரிக்கும் பகுதியும் நக்கீரனுருரையாகாமை. ௬௪0

கடைச்சங்க வரலாறும் நக்கீரனுர் வரைந்ததன்றென்பது. ௬௪௨

முச்சங்க வரலாறு கூறும் உரைப்பகுதி முற்றும் பொய்யாகாமைக்குச் சான்றுகள்; மாபாரதப்போர் நிகழ்ந்த காலம் இற்றைக்கு ரு000-ஆண்டுகட்கு முன்னரென்பது; தலைச்சங்கம் அழிந்துபட்டதுங் குமரிநாடு கடல்கொண்டதும் இற்றைக்கு ௪000-ஆண்டுகட்கு முன் நிகழ்ந்தமைக்குச் சான்றுகள். ௬௪௪

'சதபதபிராமணத்'திற் சொல்லப்பட்ட கடல்கோள் பண்டைத்தமிழகமான குமரிநாட்டைக் கவர்ந்த தொன்றே என்பதற்குச் சான்றுகள். ௬௪௮

பாரதப்போரிற் பாண்டவர் படைக்குச் சோறு வழங்கிய 'உதியஞ்சேரல'னும் அவனைப்பாடிய 'முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர்' என்னும் புலவர்பெருமானுங் கிறித்துவுக்குமுன் ௩௧0௧-ஆம் ஆண்டிலிருந்தனரென்பது. ௬௪௯

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுரைச் சமண்மதத்தவர் என்றுருரையும், அவர் கி. மு. ௩ அல்லது ௪-ஆம் நூற்றுண்டிலிருந்தா ரென்றுருரையும், அவர் கி. பி. ௭-ஆம் நூற்றுண்டிலிருந்தாரென்றுருரையும் ஒன்றிஞென்று மாருன பெரும் பிழைபாட்டுரைகளாதல் காட்டும் முகத்தால் விரிந்த பேராராய்ச்சியின் முதற்பகுதி ௬௫0

'படிமை' என்னுஞ்சொல் 'ப்ரதிமா' என்னும் வடசொற்றிரிபாய்த் 'தெய்வத்தோடொத்த வடி'வினையும், 'அருந்தவத்தோர் வடி'வினையும், 'அருந்தவவொழுக்கத்தினை'யும் உணர்த்துமென்பது. ௬௫௪

அந்தணரின் தவவொழுக்கமே பண்டைத்தமிழ் நூல்களிற் 'படிவம்' எனப்பட்டமை. ௬௫௪

பக்கம்

அந்தணர் தவவடிவம் இறைவன் வடிவத்தையொத்தமை; 'கொடிநிலை,' 'கந்தழி,' 'வள்ளி' என்னும் மூன்றும் முத்தீக்கள் ஆதல்; இவற்றை ஞாயிறு தீ திங்கள் என வெளிப்படைச் சொற்களால் ஆசிரியர் தொல் காப்பியனார் கூறாத காரணம். ௬௫

முத்தீ வழிபாடு கடவுள் வழிபாட்டை யொப்பது; தமிழந்தணர் ஆற்றிய முத்தீ வேள்வியின் வரலாறு; முத்தீ வழிபாட்டை முதன்முதற் கண்டறிந்தவர் பண்டைத்தமிழ் மக்களேயென்பதற்குத் தமிழ்வடநூற் சான்றுகள். ௬௬

இருக்குவேதத்திற் சொல்லப்பட்ட 'பரதர்' என்பார் தமிழ்நாகரிக மக்களென்பதும், அவர் ஆண்ட இந் நாடு 'பரதகண்டம்' எனப் பெயர் பெற்றமையும்; வடக்கிருந்துவந்த ஆரியர் இவ் விந்தியநாட்டுட் புகாதபடி இப் பரதர் எதிர்த்து நின்றமை; பரதர்க் குதவியாக நின்ற பக்தர்கள், பலாநர்கள், அலிநர்கள், சிவர்கள் விஷாநியர்கள் என்பார் ஐவகைப் பழந் தமிழ்க்குடிகளாம் உண்மை;ஆரியர் தமிழரைவென்றா ரென்னும் உரை பொய்யென்று ஐரோப்பிய ஆசிரியரான 'ராகொசின்' விளக்கினமை. ௬௯

வசிட்டமரபினரே ஆரியராதலும் விசுவாமித்திரமரபினர் தமிழராதலும், சிவபிரான் வழிபாட்டை ஆரியர் இகழாநிற்கத் தமிழர் அதனை விடாப் பிடியாய்க் கொண்டொழுகினமையும். ௭0

இருக்குவேதகாலத்து ஆரியர் முத்தீவேள்வி வேட்க அறியாமையும், எசுர்வேத சாமவேதகாலத்து ஆரியர் அதனைத் தமிழாசிரியருதவிகொண்டு வேட்கலானமையும்; அதனை வேட்கத் தெரிந்தபின் ஆரியர் அவ் வேள்விகளில் உயிர்க்கொலைபுரிந்து கட்குடித்துச் சிறு தேவதைகளை வணங்கினரென்பது; தமிழர் வேட்ட வேள்விகள் உயிர்க்கொலையில்லாது கடவுளை

பக்கம்

நோக்கிச் செய்தனவாதலும், ஆரியர் வேள்விகள் கொலையுங் குடியும் வாய்ந்து சிறுதெய்வங்களை நோக்கிச் செய்தனவாதலும். ௩௭௮

ஒரே முழுமுதற் கடவுள் வணக்கத்தை வலியுறுத்துஞ் சைவசமயாசிரியர் கொள்கைகளுக்கு மாறாகப், போலிச் சைவர்கள் ஆரியர் சூழல்களில் அகப்பட்டு ஆரிய வேதங்களைப் பகுத்தறிவின்றிப் பாராட்டும் முறை; ஆரியர் வணங்கிய தெய்வங்கள் சிற்றறிவுடைய மக்களாதலும், ஆரிய நூல்களிற் கூறப்பட்ட ஆரிய வொழுக்கங்கள் தீயவாதலும், அத்தீமையை மறைக்கப் போலிச்சைவர் செய்தமுயற்சி பயனிலதாதலும். ௩௮௧

வடக்கிருந்துவந்த ஆரியர், நாகரிகத்திற்சிறந்த தமிழரைத் தாம் வெல்லமாட்டாமை யுணர்ந்து, தம்மைத் தேவரெனவுந் தமது மொழியைத் தேவமொழியெனவுஞ் சொல்லிப் பல சூழ்ச்சிகளால் தமிழரைத் தம் வயப்படுத்தித் தமக்கு அடங்கச்செய்த வரலாறுகள். ௩௮௫

ஆரியர் சூழ்ச்சிகளிற் சிக்காத பண்டைத் தமிழ்வேந்தர், ஆரியமுறைகளை மறுத்து உண்மை தெருட்டி 'உபநிடதங்கள்' இயற்றினமை; தமிழ் முனிவரர் பலர் ஆரியச் சிறுதெய்வ வெறியாட்டு வேள்விகளைத் தொலைப்பான்வேண்டிச், சிவபிரான்மேற் பலபதிகங்கள் ஆரியமொழியிலேயே யியற்றி, அவைதம்மை ஆரிய நூல்களிற் சேர்த்தமை; அஞ்ஞான்றைத் தமிழர் ஆரியமும் பேசினமைக்குச் சான்று; அறிவும் ஆற்றலுஞ் செல்வமும் மிக்க தமிழரைத் தாம் கொண்டாடுவதுபோற் காட்டி அவரை 'க்ஷத்திரிய,' 'வைசிய' பெயர்களால் வழங்கி, உண்மையில் அவர்களை ஆரியர் தங்கீழ்ப்படுத்தமை. ௩௮௭

க்ஷத்திரியர், வைசியர் எனத் தாங் கொண்டாடிய தமிழரையுந், தாம் வேண்டாத காலங்களில் 'தஸ்யுக்கள்' அல்லது 'சூத்திரர்' என்று இழிபுபட அவ் வாரியர் வழங்

பக்கம்

கினமை; பொருள் அவாவினால் ஆரியர் எத்தகைய கொடுந்தொழிலுஞ் செய்ய முன்வந்தமை; தமிழர் ஆரியர்மாட்டும் இரக்கமுடையராய் ஒழுகினமை; ஆரிய வேதத்தின் வேறாகத் தமிழர்க்குத் தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த மற்றொரு வேதம் இருந்ததென்று 'ஐதரேய பிராமணம்' புகன்றமை; தமிழ் வேந்தரை யுந் தமிழ் வகுப்பினர் எல்லாரையும் க்ஷத்திரிய ரெனக் கொண்டாடிய ஆரியர் பின்னர் அவரைத் 'தஸ்யுக்கள்' என இகழ்ந்தமைக்குச் சான்றுகள்; இஞ்ஞான்றைப் பார்ப்பனரின் ஒழுகலாறுகளும் பண்டை ஆரியர்தம் ஒழுகலாறுகளை ஒத்தல்; ஆரியர் வழிப்பட்ட தமிழர் தம்மினத்தவர்க்குச் செய்யுந் தீதுகள்; வடமொழியில் ஆரியர் இயற்றிய நூல்கள் இவை, தமிழ்ச்சான்றோர் இயற்றிய நூல்கள் இவை என்பதும், அவற்றின் பொருள்வேறுபாடும். ௬௮௮

உலக இயற்கையிற் காணப்படும் ஞாயிறு முதலிய ஒளிப் பொருட் டோற்றமே இறைவனாக வைத்து உருவகப் படுத்தப்பட்டமை; 'சிவன்,' 'முருகன்' என்னும் பெயர்ப்பொருட் காரணம்; திருநீறு, முத்தலைவேல், புலித்தோலுடை முதலிய அடையாளங்களின் உண் மைப்பொருள்; 'சேயோன்,' 'மாயோன்' என்னுந் திருவுருவ வியல்பு; குமரிநாடு கடல்கொள்ளப்படு தற்கு முன் இறைவனை 'முக்கண்ணன்' என வைத் துத் தமிழர் வணங்கினமை. ௬௯௭

உருத்திரன்மேற் பாடப்பட்ட இருக்குவேதப் பதிகங்கள் சிலவற்றிலுங்கூட இறைவன் 'முக்கண்ணன்' எனக் கூறப்பட்டிலன்; 'சதருத்திரிய'த்திலும் அவன் அங் ஙனங் கூறப்பட்டிலன்; பழைய தமிழ்வடநூல் களில் 'மும்மூர்த்திகள்' நுவலப்படாமை; இறைவ னைப் பழநூல்கள் 'சடையன்' என வழங்கினமை; இறைவன் திருமுடிமேற் பிறை விளங்குதலின் உண்மை. ௭௦௨

பக்கம்

அந்தணர்கொண்ட தவ வடிவத்தின் உண்மை. எ0௬

'படிமை,' 'படிவம்' என்பன சமணரின் தவவொழுக்கத்தை யுணர்த்துதற்குப் பழைய தமிழ் நூல்களிற் சான்றில்லை; பழைய தமிழ் நூல்களிலெல்லாம் அச்சொற்கள் அந்தணரின் தவவொழுக்கத்தையே உணர்த்துதற்குச் சான்றுகள்; 'அங்குத்தரநிகாயம்' என்னும் புத்தசமய நூலுள்ளும் அந்தணரின் தவக்கோலந், தமிழ் நூல்களிற் சொல்லப்பட்டபடியே காணப்படுகின்றது; 'படிமா' என்னுஞ் சொற் பழைய சமண் நூல்களிற் காணப்படவில்லை; கி. பி. ௬-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னெழுந்த சமண் நூல்களிற் காணப்படும் 'படிமா' என்னுஞ் சொல்லும் பொருளுஞ் சைவ அந்தணர்தம் வழக்கிலிருந்து சமண்புத்த வழக்கிற்கு வந்தமை; ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர் சைவ அந்தண முனிவரென்பது. எ0அ

கௌதம சாக்கியரும் மகாவீரருந் தோன்றுதற்கு முன்னமே சாக்கிய வகுப்பினர் சிவபிரானை வணங்கி வந்தமைக்குக் கல்வெட்டுச்சான்று; இறைவனை ஒரு திருவுருவத்தில் அமைத்து வணங்கும் முறை இருக்கு வேதத்திலேயே காணப்படுகின்றது; தெய்வத்தோடொக்கச் செய்த வடிவம் 'ப்ரதிமா'என எசுர்வேதத்தில் நுவலப்பட்டமை. எகச

பண்டைச் சைவ வேளாள அரசர் கொல்லா அறத்தினர்; கௌதம சாக்கியரும் மகாவீரருந் தமிழ வேளாள மரபிற் பிறந்தவர்; ஆரியர் வடநாடு புகுந்து குடியேறியபோது, அவர்க்கு முன்னேதொட்டு அங்கே பதினறு நாடுகளில் அரசு புரிந்தோர் தமிழவேளாள அரசரேயென்பது; ஐவகை உயிர்ப்பாகுபாடுகள் முதன்முதல் தமிழ்ச்சான்ருேரால் வகுக்கப்பட்டது; சமண்முனிவர் வகுத்த நால்வகையுயிர்ப் பாகுபாடு, நிலன்நீர் நெருப்புக் காற்று என்னும்நால்வகையிடத்தைப் பற்றியதென்பது; உயிர்களை இடவகையாற்

பக்கம்

பகுத்து ஓதாத ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் சமண் மதத்தின ரல்லரென்பது. எகசு

தொல்காப்பியனார் சமண்முனிவர் அல்லரென்பதற்குப் பின்னுஞ் சில சான்றுகள். எ௨0

இருபத்துமூன்றும் இயல்

தொல்காப்பிய காலத்தொடர்ச்சி, எ௨௩—எசுரு

'தொல்காப்பியம்' இடைச்சங்க நூலென்றுரை பொருந்தாமைக்குச் சான்றுகள்; 'குமரிநாடு' கடல்கொள்ளப் படும்முன் இருந்த 'பாண்டியன் பல் யாகசாலை முதுகுடுமிப்பெருவழுதி'யின் காலம்; அவன்மேற் பாடப் பட்ட பழம்பாட்டொன்றில் ஞகரத்தை முதலாக வுடைய 'ஞமன்' என்னுஞ்சொற் காணப்படுதலுந் தொல்காப்பியனார் காலத்தில் அத்தகைய சொற்கள் வழங்காமையும்; தொல்காப்பியனார் தலைச்சங்க காலத்தவர். எ௨௩

'ஐந்திர' வியாகரணஞ்செய்த இந்திரனும், 'அட்டாத்தியாயி' செய்த பாணினியும் ஒரே காலத்தவரென்றுரையின் பிழை; வடமொழியில் முதல் இலக்கண ஆசிரியன் இந்திரனேயல்லாற், பாணினி அல்லனென்பது; அவ் விந்திரனுக்கும் பாணினிக்கும் இடையே வரிசையில் வந்தார் அறுபத்து நால்வர் இலக்கண ஆசிரியரென்பது; இந்திர ஆசிரியனது காலம் இற்றைக்கு சரு00-ஆண்டுகட்கு முன்னதாதல்; தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிரத்திற் குறிக்கப்பட்ட ஐந்திரமாவது, 'காதந்தரம்' அல்லது 'ஜைநேந்திரம்' ஆதல் வேண்டுமென்றுரையின் பொய்ம்மை. எ௨௫

பாணினி முனிவர் காலங் கி.மு. ௩-ஆம் நூற்றுண்டு என்றுரை பொருந்தாமை; அவரது காலங் கி. மு. எ-ஆம் நூற்றுண் டென்பதே பொருத்தமுடைத்தாதல்; தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுள் தொல்காப்பியனார் காலத்திலேயே செய்யப்பட்டதென்பது. எ௨அ

பக்கம்

'பத்ரபாகு' என்னுஞ் சமண் முனிவர் இயற்றிய 'ஜைநேந்திரமே' சிலப்பதிகாரத்திற் குறிக்கப்பட்டதெனக் கரைந்தார் கூற்றின் பொய்ம்மை. ௭௫0

சிலப்பதிகாரத்திற் குறிக்கப்பட்டது 'காதந்தரம்' என்னும் வியாகரண நூலாதலுஞ் செல்லாமை; ஆண்டுக் குறிக்கப்பட்டது இந்திரன் எனப் பெயரிய அரசனொருவனாற் செய்யப்பட்டு வீட்டுநூற் பொருளை அறிவுறுத்துவதாமென்பது. ௭௫௨

இலங்கைத் தீவின் வரலாற்றிற் குறிக்கப்பட்ட மூன்று கடல்கோள்களிற் கி.மு. ௫-ஆம் நூற்றாண்டில் நேர்ந்த மூன்றாங் கடல்கோளுக்குச் சிறிது முன்னேதான் தொல்காப்பியம் இயற்றப்பட்டதா மென்றார் உரையும் பொருந்தாமை ; குமரிநாட்டைக் கவர்ந்த கடல்கோள் முதற்கடல்கோளே யாமென்பதும், அதற்கு முன்னேதான் தொல்காப்பியம் இயற்றப்பட்டதாகு மென்பதும், இதற்குக் குமரிநாட்டிற் செய்யப்பட்டதாகிய 'செங்கோன்றரைச் செலவு' என்னும் நூலினும் 'சிலப்பதிகாரம்' என்னும் நூலினும் அதன் உரையினும் உள்ள சான்றும். ௭௫௪

இப்போதுள்ள 'இந்திய மாக்கடல்' பல்லாயிர ஆண்டுகட்குமுன் 'குமரிநாடு' எனும் பெருநிலனாயிருந்தமைக்கு ஆங்கில நூலாசிரியர் காட்டுஞ் சான்றுகள் ; வட ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள 'சகாரா' எனும் பெரும் பாலைநிலங் கடலாயிருந்த தொன்று, இந்திய மாக்கடல் நிலனாயிருந்ததென்பதும், பின்னர் அப் பாலை நிலத்தில் நின்ற பெருநீரே குமரிநாட்டைக் கவர்ந்ததென்பதும். ௭௫௬

மக்கட்டோற்றத்திற்குப் பின் எழுந்த கடல்கோள்களுட் குமரிநாட்டை வாய்ப்பெய்துகொண்ட கடல்கோளே மிகப் பெரியது; அக் கடல்கோளுக்கு முன் இயற்றப்பட்டதே 'தொல்காப்பியம்' என்னும் முடிபு. ௭௬0

பக்கம்

தொல்காப்பியத்துட் போந்த 'ஓரை' என்னுஞ் சொல்லைக் கிரேக்க மொழியெனக் கொண்டு, அவ்வாற்றால் தொல்காப்பிய காலத்தைக் கணக்குச் செய்யப் புகுந்தார் தங் கூற்றுப் பொருந்தாமை ; கி. மு. ௩-ஆம் நூற்றாண்டிற்குமுன் இயற்றப்பட்ட கிரேக்க நூல்வட நூல்களில் அச்சொற் காணப்படாமை; கி.மு. உ-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்துதான் வான்நூலாராய்ச்சி கிரேக்கருட் டோன்றினமை ; 'தொல்காப்பியம்' கி. மு. ௩-ஆம் நூற்றாண்டிற் செய்யப்பட்டதென நாட்டப் புக்கவர், கி.மு. உ-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன் கிரேக்க மொழியிற் காணப்படாத 'ஓரை' என்னுஞ் சொல்லை அம் மொழிக்கு உரியதெனத் துணிந்த செயலின் இழுக்கு ; 'ஓரை' என்பது தூய தமிழ்ச்சொல்லேயா மென்பது ; இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே தமிழ்நாட்டவர்கள் கடல்தாண்டிச் சென்று மேல்நாட்டவர்களுடன் வாணிகம் நடாத்தினமைக்குச் சான்றுகள்; அதனால் தூய தமிழ்ச் சொற்கள் மேல்நாட்டவர் மொழிகளிற் கலந்தனவென்பது. எ௪உ

பண்டை நாளில் வான்நூலாராய்ச்சி 'பாபிலோனியர்' 'சாலடியர்'பால் இருந்ததென்பாருரை பழுதாதல் ; அந்நாளில் இப் பரதநாட்டின்கண்ணும் அவ்வாராய்ச்சி இருந்தமைக்குச் சான்றுகள் ; பண்டைத் தமிழர் அறிந்திருந்த 'பகல்வழியளவு', 'மதிவழியளவு' என்னும் இருவகைக் கோளாராய்ச்சியுட் பகல்வழியளவைப் பாபிலோனியர் சாலடியரும், மதிவழியளவை ஆரியரும் அவர்பாற் கற்றறிந்தமைக்குச் சான்றுகள் ; 'ஓரை' எனுஞ் சொல்லைக் கிரேக்கரும் ஆரியருந் திரித்து வழங்கின முறை. எ௪சு

'வட்டெழுத்துக்'களிற் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகளின் ஆராய்ச்சியால் தொல்காப்பிய காலத்தை நாட்டப்புகுந்தார் செய்த பிழை; வட்டெழுத்துக்கள் வடநாட்டில் வழங்கிய 'பிராமி' எழுத்துக்களின் திரி

பக்கம்

பாகாமை; இதற்கு வரலாற்று நூலாசிரியர் காட்டுஞ் சான்றுகள்; வட்டெழுத்துக்கள் ௬000 ஆண்டுகளாக வழங்குவன ; பிராமி யெழுத்துக்கள் ௨௫00 ஆண்டு களாக வழங்குவன. ௭௫௬

கி. பி. ௮-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன் வட்டெழுத்திற் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டு ஒன்றுதானுங் காணப் படாமைக்குக் காரணம்; பண்டைத் தமிழர் நாகரிகம் ஏட்டுச் சுவடிகளால் நடைபெற்றமை; பண்டை நாளிற் கல்வெட்டுகள் தமிழ்நாட்டில் உண்டாகா திருந்து, பின்றைநாளில் உண்டானமைக்குக் காரணம்; சமஸ்கிருத மொழியிற் பொறிக்கப்பட்ட கல் வெட்டுகளுங் கி. பி. ௨-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின் னரேதான் உண்டாயினமை; பண்டைக்கால வரலாறு களை உணர்தற்குப் பண்டைத் தமிழ் ஆரிய நூல் களே உதவியாமல்லது, கல்வெட்டுகள் உதவி யாகாமை. ௭௫௭

குமரிநாடு கடல்கொள்ளப்படும்முன் 'தொல்காப்பியம்' இயற்றப்பட்டமைக்குப் பின்னுஞ் சில சான்றுகள் ; தொல்காப்பியனார் குறித்த வேனிற்காலக் கொடுமை யும் பெரும் பாலைநிலமும் இப்போதுள்ள தமிழ்நாட் டில் எங்குங் காணப்படாமையின், அவை வெம்மை மிகுந்த நடுக்கோட்டை (Equator)ச் சார்ந்து குமரி நாட்டில் இருந்தனவென்பது; பாலைநிலத்துக்குரிய ஒட்டகம் அக் காலத்திருந்த தமிழர்களாற் பெரிது பயன்படுத்தப் பட்டமையின், தொல்காப்பியனார் அவ்விலங்கைக் குறிப்பிட்டனரென்பது ; 'ஒட்டகம்' வடநாட்டு விலங்கு அன்று; தொல்காப்பிய காலம் ௫௫00-ஆண்டுகட்கு முன்னென்பது முடிபு. ௭௬௧

இருபத்து நான்காம் இயல்

இறையனா ரகப்பொருளுரை யாராய்ச்சித் தொடர்பு, ௭௬௫—௭௯௩

பக்கம்

இடைச் சங்கம் இருந்தது கபாடபுரத்தென்ற இறையனாரகப்பொருட்பாயிர உரை உண்மை வரலாறாதல்; வான்மீகி ராமாயணத்திற் குறிக்கப்பட்ட 'கபாடபுரம்' என்பது திருச்செந்தூர்க்குப் பக்கத்தேயிருந்து கடல்கொண்டழிந்த 'திருச்சீரலைவாய்' என்னும் நகரேயாமென்பது. ௭௬௩

கடைச்சங்கம் நடைபெற்றஞான்று பாண்டிநாடு ௧௨ ஆண்டு மழையின்றி வறந்த வரலாறும் உண்மையாதல்; இதற்குச் சமண் நூற் சான்று; கடைச்சங்கம் நடைபெற்ற காலம் ௯௫௦ ஆண்டுகளாமென்பது. ௭௬௭

'இறையனாரகப்பொருள்' வந்த வரலாறு தெரிக்கும் உரைப் பகுதி நக்கீரனார் வரைந்ததாகாமைக்குச் சான்று. ௭௭௦

இறையனாரகப்பொருளுரையின்கண் நக்கீரனார் எடுத்துக் காட்டிய மேற்கோட் செய்யுட்களும், பின்னையோர் எடுத்துக்காட்டாச் சேர்த்த செய்யுட்களும் இவ்விவை யென்பது. ௭௭௩

மாணிக்கவாசகர் அருளிச் செய்த 'திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்' செய்யுட்களை மேற்கோளாய் எடாது, வேறு புதிய செய்யுட்களைப் படைத்துப் பின்னையோர் அவ்வுரையிற் சேர்த்தமைக்கு ஏது; புதியவாய்ச் சேர்க்கப்பட்ட கட்டளைக் கலித்துறைச் செய்யுட்கள் அத்தனைக்கும் பாட்டுடைத் தலைவனாவான் 'அவனிசூளாமணிமாறன்' என்னும் பாண்டிமன்னனே யாவன் என்பதற்குச் சான்றுகள்; இம் மன்னன், திருஞானசம்பந்தர் காலத்தவனான 'நின்றசீர்நெடுமாற' பாண்டியனுக்குப் பாட்டனாவனென்பது; அவனிசூளாமணிமாறன்மேற் பாடிய துறைச்செய்யுட்களை அவனது காலத்துப் புலவர் ஒருவர் இறையனாரகப் பொருளுரையிற் சேர்த்தனரென்பது; 'நயப்பு' என்பதற்கு மேற்கோளான துறைச்செய்யுளும் அதன் உரையும் நக்கீரர் செய்தன ஆகா. ௭௭௮

பக்கம்

இறையனாரகப்பொருளுரைக் கலித்துறைச் செய்யுட்களிற் குறிப்பிடப்பட்டோன், செப்புப்பட்டையங்களிற் குறிப்பிடப்படும் 'அரிகேசரி பராங்குசனே' என்பாருரையின் பிழை; அவ்விருவரும் வெவ்வேறு காலத்தவரென்பது; அக் கலித்துறைச் செய்யுட்கள், தென்னாட்டிற் பல்லவராட்சி நிலைபெறுவதற்கு முன் இயற்றப்பட்டன வென்பது; 'மாறன்' என்னும் பெயரடுத்த பாண்டியர் மூவரும் அவரது காலமும்; 'அவனிசூளாமணிமாறன்'றன் மகனான 'சேந்தன்'றன் அவைக்களத்திற் 'சூளாமணி' என்னுஞ் செந்தமிழ்க் காப்பியம் அரங்கேற்றப்பட்டமை; கலித்துறைச் செய்யுட்கள் களவியலுரையிற் செருகப்பட்ட காலம் கி. பி. சு-ஆம் நூற்றாண்டின் இடையிலென்பது. எஅச

'களவியலுரை' பத்துத்தலைமுறை வரை வாய்ப்பாடமாக வந்ததென்றுரையின் பிழைபாடு; எழுத்தெழுதத் தெரியாத ஆரியர்போலன்றிப், பண்டைத் தமிழர் எழுத்தெழுதத் தெரிந்தவரென்பது; களவியலுரை ஆசிரியர் மாணாக்கர் பரம்பரையில் வந்த வரலாற்றின் உண்மை; மாணாக்கர் வரிசையினைக் கூறும் உரைப் பகுதி நீலகண்டனார் எழுதியிருக்கலாம்; களவியலுரைக் கலித்துறைச் செய்யுட்களைச் சேர்த்தவர் நீலகண்டனார் அல்லரென்பது; நீலகண்டனாரது காலங் கி. பி. ச-ஆம் நூற்றாண்டின் நடுவென்பது; இதுகொண்டு கடைச்சங்கத்திருந்த நக்கீரனாரது காலங் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டென்னும் முடிபு. எஅஅ

இருபத்தைந்தாம் இயல்

கடைச்சங்க காலத் தொடர்ச்சி, எகூரு—அ௦ரு

சேரன்செங்குட்டுவன் தன்னைப் பழித்துப் பேசிய ஆரிய மன்னரான 'கனகவிசயர்'மேற் படையெடுத்து வடக்கே சென்றஞான்று, அவனுக்குத் துணைபுரிந்தோர் 'நூற்றுவர்கன்னர்' என்னும் வடபுல மன்ன

பக்கம்

ராவரென்று 'சிலப்பதிகாரம்' நுவன்றமை; அவன் திரும்பிப் போந்து கண்ணகிக்குக் கோயில் சமைத்து விழவெடுத்தபோது, அவனாற் சிறைவிடுவிக்கப்பட்ட ஆரியமன்னரும், குடகக்கொங்கரும், மாளுவவேந்தரும், இலங்கைக் கயவாகு மன்னனும் அவ்விழவுக்கு வந்திருந்தனரெனச் சிலப்பதிகார ஆசிரியரான இளங்கோவடிகள் அந் நிகழ்ச்சியினை நேரே கண்டு குறித்தமை; நூற்றுவர் கன்னரும் மாளுவவேந்தரும் வடக்கே வெவ்வேறு நாட்டையாண்டவரென்பது; எகரு

'சேரன்செங்குட்டுவன் நூலார்' நூற்றுவர்கன்னரையும் மாளுவ வேந்தரையும் ஒன்றுபடுத்துரைத்த உரையின் பிழை; சமுத்திரகுப்தனும் அவன் மகன் இரண்டாஞ் சந்திரகுப்தனும் அரசாண்ட கி. பி. ச-ஆம் நூற்றாண்டில் மாளுவநாடு குடியரசின்கீழிருந்தது; இளங்கோவடிகள் காலத்தில் அந் நாடு வேந்தராட்சியில் இருந்தது; வெவ்வேறு கால நிகழ்ச்சிகளைச் 'செங்குட்டுவன் நூலார்' ஒருங்கு குழப்பி வழுக்கினமை; அடிகள் குறித்த மாளுவ வேந்தர் 'சகசத்திரபதி' மன்னன் ஒருவனும், ஆந்திர அரசனான 'கௌதமீ புத்ரயஜ்ஞஸ்ரீ' என்பவனுமே யாவரென்பது. எகரு

இளங்கோவடிகள் நூற்றுவர் கன்னரையும் மாளுவ வேந்தரையுஞ் சிலப்பதிகாரத்தில் வேறு வேறெனக் கொண்டன ரென்பது; 'நூற்றுவர்கன்னர்' கண்ணகி விழவுக்கு வராத காரணம்; இலங்கைக் கயவாகு மன்னன் காலமும், மாளுவ வேந்தரென அடிகள் குறிப்பிட்ட சகசத்திரபதி மன்னன், கௌதமீ புத்ர யஜ்ஞஸ்ரீ என்னும் ஆந்திர மன்னன் இருந்த காலமும் ஒன்றுதற்கு வரலாற்று நூற் சான்று; இவ்வாற்றாற் கடைச்சங்ககாலங் கி. பி. உ-ஆம் நூற்றாண்டின் நடுவுக்கு முற்பட்டதென்பது. எகக

முதற்கயவாகு வென்னும் இலங்கையரசன், செங்குட்டுவ வேந்தன் காலத்திருந்தோனாதலை மறுத்தற்குச் 'செங்

பக்கம்

குட்டுவன் நூலார்' செய்த வெறுமுயற்சி பயன் படாமை: முதற்கயவாகு, சேரன் செங்குட்டுவன் காலத்தினனென்பதற்குப், பழைய இலங்கை வர லாற்று நூல்களிற் சான்று. ௪0௨

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ் செழியன் காலத்தவனை 'திதியன்' என்னுந் தமிழ் மன்னனையும், இலங்கையை அரசாண்ட 'ததியன்' என்னுந் தமிழ்மன்னனையும் ஒன்றுபடுத்த முயன்ற 'செங்குட்டுவன் நூலாரது' முயற்சியும் பழுதாதல்; மாணிக்கவாசகர் குறிப்பிட்ட தமிழ்ச்சங்கம் கி. பி. உ-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டதென்னும் முடிபு. ௪0௪

இருபத்தாறும் இயல்

திருத்தொண்டத் தொகையுந் திருவாதவூரடிகளும், ௪0௫—௪உ௬

திருத்தொண்டத் தொகையிற் போந்த 'பொய்யடிமை யில்லாத புலவரைத்' தொகையடியாரென நம்பியாண்டார் நம்பி கொண்டமை, சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் கருத்தறிந்து செய்ததாகாது; தொகையடியாரைத் தொகுத்துக் கூறுவது 'பத்தராய்ப் பணிவார்கள்' என்னுஞ் செய்யுளாதலும், பொய்யடிமையில்லாத புலவரைக் கூறுவது தனியடியாரைக் கூறுஞ் செய்யுளாதலும்; திருத்தொண்டத் தொகையின் முதற் செய்யுளிலுள்ள "தில்லைவாழந்தணர்" என்னுஞ் சொற்றொடர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அருளிச்செய்த தல்லாமை; 'தில்லைவாழந்தணர்' என்னுஞ் சொற் றொடரினை இறைவன் எடுத்துக் கொடுத்தானென் பதற்குப் பிறர் கூறுவது; தில்லைவாழந்தணரை முதற் செய்யுள் முதலில் ஆசிரியர் எடுத்தோதிய கருத்து. ௪0௫

பக்கம்

சாதியுயர்வு தாழ்வு குறித்துத் தில்லைவா ழந்தணரை முதற்கண்ணும், திருநீலகண்டத்துக் குயவனாரை அவர்க்குப் பின்னும் வைத்து ஆசிரியர் அருளிச்செய் தார் என்பாருரை பொருந்தாமை; முதல்நிற்கும் அச் சொற்றொடர் இறைவ னெடுத்துக் கொடுத்ததாகா மல் ஆசிரியரே அமைத்ததெனக் கொள்வார்க்கும், அது முதல் நிறுத்தப்பட்ட கருத்துப், பின்றொடருந் தனியடியார் வரிசையினின்றும் அதனை வேறு பிரித் தற்கேயெனக் கொள்ளல்வேண்டும். அகக

ஆசிரியர் அருளிய 'பொய்யடிமையில்லாத புலவர்' என்பார் மாணிக்கவாசகப் பெருமானே யாவரென்பது. அகஉ

நாயன்மார் வரலாறுகளை நம்பியாண்டார் நம்பி பொல்லாப் பிள்ளையார்பாற் கேட்டுணர்ந்தார் என்பது கட்டுக் கதையாதற்கு ஏதுக்கள். அகஉ

சேக்கிழார் காலத்தில் அக் கட்டுக் கதை வழங்கவில்லை யென்பது; பெரிய புராணச் சிறப்புப் பாயிரத்திற் சேக்கிழார் செய்த செய்யுட்களும், பிற்காலத்தார் சேர்த்த செய்யுட்களுங் கலந்துநிற்கும் உண்மை; நம்பியாண்டார் நம்பிகள் சிறந்த சிவநேயம் அடியார் நேயம் உடையராயினும், அவரைத் தெய்வப் பெற்றி யுடையரெனக் கோடற்குச் சான்றில்லாமை; எத் துணைப் பெரியாரும் பிழைபடுதல் இயல்பு; நம்பிகள் பொருட்டுப் பொல்லாப் பிள்ளையார் நிகழ்த்தியன வாகச் சொல்லப்படும் அற்புதங்களுக்கு நம்பிகள் இயற்றிய நூல்களில் அகச்சான்று சிறிதும் இல் லாமை; இவ் வற்புதங்களைக் கூறுந் 'திருமுறைகண்ட புராணம்' உண்மை நூலாகாமையும், அது சந்தான குரவரான உமாபதிசிவாசாரியார் செய்ததாகாமையும். அகரு

நம்பியாண்டார் சொல்லை நம்பித், தெய்வப் பெற்றி யுடையரான சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அருளிய திரு மொழிக் கருத்தைத் திரித்துச் சொல்லுதல் குற்ற

பக்கம்

மாதல்; 'பொய்யடிமையில்லாத புலவர்' என்னுஞ் சொற்றொடர்க்கு நம்பிகள் கொண்ட பொருளைச் சேக்கிழார் தழுவாமை. அகஅ

பொய்யடிமையில்லாத புலவரைச் சேக்கிழார் மாணிக்க வாசகப் பெருமானேயெனத் துணிந்துரையாமையின் ஏது; சுந்தரமூர்த்திகள் காலத்திற்கு முன்னிருந்த தமிழ்ச் சான்றோர், மாணிக்கவாசகரைச் சைவசம யாசிரியராய்க் கொள்ளாமைக்குக் காரணம்; பட்டி னத்தடிகள் காலத்திலேதான் அவர் சமயகுரவரில் நாலாமவராகச் சேர்க்கப்பட்டன ரென்பது. அஉ0

மாணிக்கவாசகர் சமயகுரவரில் நாலாமவராக வைக்கப்பட் டிருப்பது, அவர் ஏனைமூவர்க்குப் பிற்பட்டவராதல் பற்றி என்ற 'தமிழ் வரலாறுடையார்' கூற்றுப் பொருந்தாமை; திருமூலர் அருளிய 'திருமந்திர நூல்' மூவர் அருளிய தேவாரத்திற்குப் பின் வைக்கப்பட் டிருத்தல் பற்றி அது பிற்காலத்ததாகாமை; சமய குரவரில் திருஞானசம்பந்தர் முதல் வைக்கப்பட் டிருப்பது அவர்க்குள்ள தனிப்பெருஞ் சிறப்புப் பற்றியேயல்லால், அவர் அருள்ஒளியில் முதற் கலந்தார், அப்பர் பின் கலந்தாரென்னும் போலி யாராய்ச்சி பற்றியன்றென்பது; சேக்கிழார் சம்பந் தரை அப்பரினும் பார்க்கச் சிறப்பித்துக் கூறல்; அப் பருஞ் சம்பந்தரைத் தம்மினும் உயர்ந்தவராக வைத் துப் பாடிய உண்மை; சுந்தரரும் அவர்க்குப் பின் வந்த அடியாரெல்லாருஞ் சம்பந்தரையே மிகுத் தெடுத்து வழுத்துதல். அஉச

இருபத்தோராம் இயல்

அப்பர் சம்பந்தர் இருந்த காலஆராய்ச்சியும், நால்வரும் அவரருளிய தேவாரதிருவாசகங்களும் நிறுத்தப்பட்ட முறையும், அ௫0—அசுசு

பக்கம்

அப்பர் சமண் சமயம் விட்டு மீண்டுஞ் சைவ சமயந் தழுவிய காலையில் முதுமைமிக்கிருந்தா ரென்பதற்குச் சான்றுகள்; இவ் வாராய்ச்சியில் 'தமிழ் வரலாறுடையார்' செய்த குழறுபாடுகள்; அப்பர் முதன்முதல் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானைச் சீர்காழியில் வந்து கண்டு வழுத்தியஞான்று முதுமைமிக்கிருந்தமை; அப்பர் சமண்சமயம் விட்டுச் சைவம் புகுந்தஞான்று முதியரா யிருந்தமைக்கு அகச்சான்று; அப்பரும் சம்பந்தரும் அருளிச்செய்த திருப்பதிகத் தொகைக் கணக்கு; இவ்வாற்றால் அப்பர் மீண்டுஞ் சைவஞ் சார்ந்தபின் இருந்த திட்டமான காலம். அ௯0

மேற்காட்டிய வரலாறுகள் கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியால் அறியக்கிடக்கும் பல்லவ அரசர் பாண்டிய அரசர் வரலாறுகளானும் உண்மையாதல்; முதலாம் மகேந்திரவர்ம பல்லவன் அப்பர் அருளாற் சமணமதம் விட்டுச் சைவனாகிச் சிவபிரான் திருக்கோயிற் றிருப்பணி செய்தமை. அ௯௬

சம்பந்தப் பெருமான் முதன் முதல் அப்பரைக் கண்டஞான்றுந், திருப்புகலூரிற் சிறுத்தொண்டரைக் கண்டஞான்றும் நாலாண்டுடைய சிறுமதலையா யிருந்தமைக்குச் சான்று; அவர் மதுரைக்கு எழுந்தருளி மங்கையர்க்கரசியாரைக் கண்டு பாண்டியனுக்கு வெப்புநோய் தீர்த்துச், சமணரை வழக்கில் வென்றஞான்று ஐந்தாண்டு வளர்ந்த சிறுபிள்ளையாயிருந்தனரென்னும் உண்மைவரலாறும் அதற்கு அகச்சான்று புறச் சான்றுகளும். அ௯அ

கூன்பாண்டியன் சம்பந்தப் பெருமானால் வெப்புநோய் தீர்க்கப்பட்ட காலங் கி. பி. ௬௨௯-ஆம் ஆண்டென்பதற்குக் கல்வெட்டுச் சான்று; நின்ற சீர்நெடுமாற பாண்டியன் நெல்வேலிப் போரில் மாற்றாரை வென்ற காலமும், அவன் இறைவன் திருவடிநீழல் எய்திய காலமும்; நெல்வேலிப் போர்க்களத்தில் நின்றசீர்

பக்கம்

நெடுமாறனால் முறியடிக்கப்பட்டுத் தோல்வியுடன் சென்றோன் வடநாட்டுச் சாளுக்கிய வேந்தனை இரண்டாம் புலிகேசனுவ னென்னும் ஆராய்ச்சி. ௮௪௨

இந்நெல்வேலிப் போர் நிகழ்ந்தது திருஞானசம்பந்தப் பெருமானால் வெப்புநோயுஞ் சமண்நோயும் நீங்கி, நின்றசீர் நெடுமாறன் சைவ சமயத்தைத் தழுவிய பின்னரே யாமென்பது; சம்பந்தர் கி. பி. ௬௩௬ அல்லது ௬௩௮-ஆம் ஆண்டில் அருளொளியிற் கலந் தமைக்கும், அதற்கு நாலாண்டுகளின்முன், அஃதா வது கி. பி. ௬௩௨ அல்லது ௬௩௪-ஆம் ஆண்டில் அப்பர் அருளொளியிற் கலந்தமைக்குச் சான்றுகள்; 'தமிழ் வரலாறுடையார்' இவ் வுண்மைகளை மாறு படுத்திப் பிழைபட்டமை. ௮௪௬

சம்பந்தப் பிள்ளையார்க்குப் பூணூற்சடங்கு நடத்தப்பட்ட காலையில் அவர் ஏழாண்டுடைய ராயிருந்தா ரென்ற 'தமிழ் வரலாறுடையா'ரின் கூற்றுப் பிழையாதல்; சம்பந்தர் திருச்செங்காட்டங் குடிக்குச் சென்ற காலங் கி. பி. ௬௪௬-ஆம் ஆண்டென்ற அவர் கூற் றும் பிழைபடுதல்; வாதாவிப் போர் நிகழ்ச்சிக்கு முன்னமே சிறுத்தொண்டரையுஞ் சீராளரையுஞ் சம்பந்தப் பெருமான் கண்டளவளாவினமை ஆராய்ச் சியிற் புலனாதலின், இவ் வுண்மையைப் பெரிய புராணந் திரித்துரைத்துப் பிழைபட்டமை; சம்பந்தர் திருச்செங்காட்டங் குடிக்குச் சென்றது கி. பி. ௬௨௨-ஆம் ஆண்டென்பது; சம்பந்தர்க்கு முன்னமே அப்பர் அருளிற் கலந்தமையின், சம்பந்தர் திருமணத் திற்கு வந்திருந்த அடியார் பெயர்வரிசையில் அப்ப ரின் பெயர் காணப்படவில்லை யென்பது; மாணிக்க வாசகர் ஏனை மூவர்க்கும் பின்வைக்கப்பட்டது; அவர் அவர்தங் காலத்திற்குப் பின்னே இருந்தமையால் அன்று என்பது. ௮௫௨

தேவார திருவாசகம் முதலிய தமிழ்மறைகள், ஆரிய வேதாகம வரிசையோ டொப்பவைத்து முறைப்படுத்

பக்கம்

தப்பட்டமை; தமிழ்மறை அருளிச்செய்த ஆசிரியரும் அந் நூல்வரிசைக் கிணங்கவே முன்பின்னுக வைக்கப் பட்ட உண்மை. அ௫௬

மாணிக்கவாசகர் வடநாட்டின்கணிருந்து தமிழ்நாட்டிற் குடிபுகுந்து வைகிய வீர சைவ மரபிற் ரேன்றியவர் என்பதற்குச் சான்றுகள்; மாணிக்கவாசகரின் முன் ஞேர்கள் 'கஞ்சம்' மாகாணத்தின்கண் உள்ள 'மகேந் திரமலைப்' பக்கத்திருந்தவர்களென்பது; கைலாயமலை வேறு மகேந்திரமலை வேறென்பது; கைலையில் இறை வன் செய்த அருட்செயல்களை அவன் றிருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் இடங்களிலும் நிகழ்ந் தனவாகக் கூறும் ஆன்ரேர் மரபு; தமிழகத்துச் சொற்கள் அல்லாத வடுகுமொழிச் சொற்கள் திரு வாசகத்தின்கட் காணப்படுதல்; சிவலிங்க அருட் குறியினைத் தம்மேனிமேல் அணியும் வீரசைவ மர பினரின் அடையாளம் மாணிக்கவாசகர்பாலுங் காணப்படுதற்கு அகச்சான்று; திருத்தொண்டத் தொகையுட்போந்த 'பொய்யடிமை யில்லாதபுலவர்' மாணிக்கவாசகரே யாவரென்னும் முடிபு. அ௬௧

இருபத்தெட்டாம் இயல்

மாணிக்கவாசகர் காலத்திட்டத்திற்குப் பின்னுஞ் சில சான்றுகள் காட்டி முடித்தல், அ௬௬-அ௬௨

இறையனுரகப்பொருளுரை யாசிரியரான நக்கீரனுர், மாணிக்கவாசகர்க்கு முன்னிருந்தவராகலின், அவர் தமதுரையில் 'திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார்' செய் யுட்களை மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டல் இய லாமையும், அதனுல் 'தமிழ்வரலாறுடையார்' கூற் றுப் பெரிது பிழைபடுவதாதலும். அ௬௬

கி. பி. ௬-ஆம் நூற்ருண்டிற்கு முன்னிருந்தவரான உரை யாசிரியர் இளம்பூரணர் தமது தொல்காப்பிய உரை

பக்கம்

யில் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார் செய்யுட்களை எடுத்துக்காட்டாமை கொண்டு, மாணிக்கவாசகர் அவர்க்குப் பின்னிருந்தாரெனக்கூறிய 'தமிழ் வரலாறுடையா'ரின் உரைப்பிழை; எல்லார்க்கும் பொதுவான இலக்கண நூலுரைகளை இயற்றிய தொல்லாசிரியர் ஒரு சமயச் சார்பான நூல்களிலிருந்து மேற்கோள்கள் எடாமை; மாணிக்கவாசகர்க்குப் பின்னிருந்தவராகத் துணியப்படும் உரைகாரருந் தொல்காப்பிய உரைக்குத் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையாரிலிருந்து மேற்கோள்கள் எடுத்திலர். ௮௬௭

திருவாசகந் திருக்கோவையாரில் எங்கும் யானைமுகக் கடவுளாகிய 'கணபதி'யைப் பற்றிய குறிப்பாதல் வணக்கமாதல் காணப்படாமை: யானைமுகமுடைய பிள்ளையார் வணக்கங் கி. பி. ௫-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன் இல்லையாய் அதன் இறுதியிலிருந்து தோன்றினமைக்குச் சான்றுகள்; கி. பி. ௨-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன் இயற்றப்பட்ட பழந்தமிழ்ச் சங்கநூல்களில் எங்கும் பிள்ளையார் வணக்கங் காணப்படாமை; கி. பி. ௬-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்துவந்த சைவசமய ஆசிரியரும் பிறரும் எல்லாம் யானைமுகப் பிள்ளையாரைக் குறிப்பிடுதலுந் தம் நூன்முகத்து வணங்குதலுஞ் செய்துபோதரும் உண்மை. ௮௬௮

மாணிக்கவாசகர் காலத்தில் தில்லைநகருக்கருகே நின்ற கடல், திருஞானசம்பந்தர் காலத்தே வற்றி எட்டிச் செல்ல அதன் மருங்கே உப்பங்கழி யிருந்தமையும், இஞ்ஞான்று அக்கழியும் இல்லையாய் அக் கடல் அந் நகருக்கு ஏழுகல் விலகிப்போய்விட்டமையும்; இவ்வாறு கடல்நீர் எட்டிச்செல்லுதற்கு வேண்டுங் காலக்கணக்கு; இங்ஙனமே, மாணிக்கவாசகர் குதிரை வாங்கச் சென்றகாலத்தில் திருப்பெருந்துறை யருகே நின்ற கடல், இப்போது அதனை விட்டுப் பதினான்கு கல் விலகிச்சென்ற காலஅளவை; இவ்வாற்றால் திரு

பக்கம்

வாதவூரடிகள் கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டில், ஏனை மூவர்க்கு முன்னிருந்தவரென்பது. ௮௭௧

திருமூலர் திருமந்திரத்திலும், ஏனைமூவர்தந் தேவாரங்களிலும் உள்ள சொற்கள், சொற்றொடர்கள், குறியீடுகள், பா அமைப்புகள், பொருள்கள் முதலியன ஒரு சிறிதுந் திருவாசகந் திருக்கோவையாரிற் காணப்படாமையுந், திருவாசகந் திருக்கோவையாரில் உள்ள அவைகள் பலவுந் திருமந்திரந் தேவாரம் என்பவற்றிற் காணப்படுதலும்; திருவாசகமுந் திருமந்திரமுஞ் சைவசித்தாந்தக் கொள்கையளவில் ஒற்றுமையுடையவாயினும், மூலமலத்தின் பெயரான 'ஆணவம்' என்னுஞ் சொல்லுஞ், சுத்தமாயையின் பெயரான 'மாமாயை' என்னுஞ் சொல்லுந் திருமந்திரத்திற் காணப்படுமாறுபோலத் திருவாசகந் திருக்கோவையாரில் யாண்டுங் காணப்படாமை. ௮௭௫

திருவாசகந் திருக்கோவையாரிலுள்ள சொற்கள், சொற்றொடர்கள், பொருள்கள் மூவர்தேவாரத்தில் அமைந்திருத்தற்கு எடுத்துக்காட்டுகள். ௮௭௭

திருவாசகந் திருக்கோவையாரிற் காணப்படுங் 'கட்டளைக் கலித்துறை' என்னுங் கலிப்பாவகையிலிருந்தே, தேவாரத்திலும் அதற்குப் பிற்காலத்து நூல்களிலும் பெரிது வழங்கும் 'விருத்தப்பா' தோன்றினமை; மாணிக்கவாசகர் அருளிச்செய்த நூல் வழக்குப் பண்டைத் தமிழ்வழக்கிற்கு அணுக்கமாய் நிற்றலுங், கி. பி. ௬-ஆம் நூற்றாண்டிற் றோன்றிய 'சூளாமணி'க் காப்பிய காலமுதல் பண்டைத் தமிழ் வழக்கினின்று பெரிது விலகிய பின்றைத் தமிழ் வழக்குத் தோன்றுதலும்; கி. பி. ௨௮0-ஆம் ஆண்டுக்குப் பின் ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் நடுவரையில் மதுரையிற் பாண்டியர் அரசு இல்லாமையின், அடிகள் அமைச்சராயிருந்தது கி. பி. ௨௮0-ஆம் ஆண்டுக்குமுன் அரசுபுரிந்த வரகுணபாண்டியன் மகனது ஆட்சியிலாமென்பது. ௮௮௭

பக்கம்

கி. பி. உ-ஆம் நூற்றாண்டுக்குமுன் தமிழ் நாட்டிலிருந்த சிவபிரான் திருக்கோயில்கள் மிகச்சிலவேயாதலும், அதற்குப்பின் அவை வரவரப் பெருகலானமையும்; தமிழ் மூவேந்தரிற் சோழ அரசர்களே சிவபிரான் றிருக்கோயில்களை வரவரப்பெருக்கினமை; மாணிக்க வாசகர் குறிப்பிட்ட திருக்கோயில்கள் ருச; ஏனை மூவருங் குறிப்பிட்டவை உஎரு; இவ்வாற்றானும் அடிகள் காலங் கி. பி. ௩-ஆம் நூற்றாண்டாதல். அஅகூ

அறுபத்துமூன்று நாயன்மாருள் மாணிக்கவாசகராற் குறிப்பிடப்பட்டவர் இருவரேயாதலும், அப்பர் சம் பந்தராற் குறிப்பிடப்பட்டவர் பதினால்வராதலுங், கி. பி. சு-ஆம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட 'கல்லாட' நூலிற் குறிப்பிடப்பட்டவர் நால்வ ராதலும். அகூஉ

மாணிக்கவாசகர் பொருட்டு இறைவன் நிகழ்த்திய திரு விளையாடல்களைக் 'கல்லாட' நூல் எடுத்து நுவன் றமை; இன்னோரன்ன பல ஏதுக்களால் மாணிக்க வாசகர் காலங் கி. பி. ௩-ஆம் நூற்றாண்டின் முற் பாதிக்கண்ண தென்னும் முடிபு திண்ணமாய் நாட் டப்பட்டதென்னும் முடிபு. அகூசு

[பின் இணைப்பு]

முதற் பகுதி, அகூகூ—கூகசு

மாணிக்கவாசகர் காலங் கி. பி. க0-ஆம் நூற்றாண்டின் கண்ணதென்றும், இவர்க்கு ஒரு நூற்றாண்டு பின்னே திருஞானசம்பந்தர் முதலான ஏனை மூவருந் தோன் றினரென்றும் போப்துரை கூறினமை; கடைச்சங் கத்தில் திருக்குறள் அரங்கேறிய கி. பி. முதல் நூற் றாண்டுக்குச் சிறிது பின்னே மாணிக்கவாசகர் இருந் தாரென்று திருமலைக்கொழுந்து பிள்ளை கூறினமை;

பக்கம்

திருஞானசம்பந்தர் கி. பி. எ-ஆம் நூற்றுண்டி லிருந்தாரென்னுங் கல்வெட்டாராய்ச்சி வல்லார் கூற்றை யுடம்பட்டு, அவர்க்கும் அப்பர் சுந்தரர்க்கும் பின்னே மாணிக்கவாசகர் இருந்தாரென இன்ஸ் துரை மொழிந்தமை; இங்ஙனமே சுந்தரம்பிள்ளையும் ஐயுற்றமை; வரலாற்று நூலாராய்ச்சியில்லாத் தமிழ்ப்புலவர், திருஞானசம்பந்தர் ௨000 ஆண்டு கட்கு முன்னும், மாணிக்கவாசகர் சம்பந்தர்க்கு முன் னும் இருந்தாரெனக் கரைந்தமை. அகக

திருமுறை வகுப்புச்செய்த 'நம்பியாண்டார் நம்பி'களும், அதனைச்செய்வித்த 'இராசராச அபயகுலசேகர சோழ'னுங் கி. பி. க0-ஆம் நூற்றுண்டின் ஈற்றில் இருந்தமை; அதனுற் சமயாசிரியர் நால்வரும் கூ-ஆம் நூற்றுண்டுக்கு முற்பட்டவராதல். கூ0க

சிறுத்தொண்ட நாயனுர், 'முதலாம் நரசிம்மவர்ம'னுக்குப் படைத்தலைவராய், வடக்கே வாதாவியாண்ட 'இரண் டாம் புலிகேச' அரசன்மேற் படையெடுத்துச் சென்று அவனையும் அந்நகரையும் அழித்த வரலாறு 'பெரியபுராணத்'திலுங் கல்வெட்டுகளிலுங் காணப் படுதல்; புலிகேச அரசன் இறுதிக்காலங் கி. பி. சுசஉ என்பதுஞ், சிறுத்தொண்டரைத் திருச்செங் காட்டங்குடியிற் கண்டு அளவளாவிய திருஞான சம்பந்தர் கி. பி. சுசஉ-க்கு முன்னேயிருந்தாரென்ப தும்; முதல்நரசிம்மவர்மன் தந்தையான 'குண பரன்' அல்லது 'முதலாம் மகேந்திரவர்மன்' என் பான் காலம்முதல் அப்பர் இருந்தமை. கூ0உ

அப்பர் குறித்தருளிய 'நரியைக் குதிரையாக்கிய திருவிளை யாடல்' மாணிக்கவாசகர் பொருட்டே நிகழ்ந்ததென் பது; இவ்வாற்றுல் மாணிக்கவாசகர் காலங் கி. பி. சு-ஆம் நூற்றுண்டிற்கு முற்பட்டதாதல். கூ0சு

திருவாசகந் திருக்கோவையார் என்பன கடைச்சங்க காலத்து நூல்கள் ஆகாமைக்குச் சான்றுகள்; அடி

பக்கம்

களே கடைச்சங்க காலந் தமக்கு முற்பட்டதென்பது போதர அருளிச்செய்தமை; அதனாலுந் திருவாசகச் செய்யுள் வழக்காலும் அடிகள் காலங் கி. பி. ௩-ஆம் நூற்றாண்டாதல்; 'கல்லாடநூல்' கடைச்சங்க காலத்தது ஆகாமை; அங்ஙனமே, அது மூவர் காலத்திற்குப் பிற்பட்டதூஉம் ஆகாமை; அக் கல்லாட நூலிற் குறிக்கப்பட்ட திருவிளையாடல்கள். ௩௦௮

அப்பருஞ் சுந்தரரும் மாணிக்கவாசகரை வெளிப்படையாகக் கூறுமற் குறிப்பாற் கூறிய காரணம்; வீரசைவர்கள் மாணிக்கவாசகரை முதலாசிரியராய் வைத்துத் தொன்று தொட்டு வழிபட்டுவரும் இயல்பு; பழைய சங்க நூலாகிய 'திரிகடுகத்'தில் வீரசைவர்கள் 'இலிங்கிகள்' என வழங்கப்பட்டமை; நம்பியாண்டார் நம்பிகள் 'திருவாசகந் திருக்கோவையாரை' ஒன்பதாந் திருமுறையாகக் கோத்தமை; திருவாசகந் திருக்கோவையாரென்பன தமிழ்த்தொன்மை வழக்கே தழீஇயினவாதலுந், தேவாரந் தமிழ்ப் புது வழக்கே தழீஇயினவாதலும்; அதனால் திருவாசகந் திருக்கோவையாரும் அவைதம்மை அருளிச்செய்த மாணிக்கவாசகருங் கடைச்சங்க காலத்தை யடுத்த கி. பி. ௩-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்தா ரென்னும் முடிபு. ௩௧௨

இரண்டாம் பகுதி, ௩௧௭—௩௪௧

கோபிநாதராவ் என்பார் எழுதிய மாணிக்கவாசகர் கால ஆராய்ச்சி பிழை மலிந்திருத்தல். ௩௧௭

நரிபரியாக்கிய திருவிளையாடல் தம்பொருட்டே நிகழ்த்தப் பட்டதென அடிகளே பலவிடத்துந் திருவாசகத்தில் அருளிச்செய்தமை. ௩௧௮

"நரியைக் குதிரை செய்வானும்" என்னுந் திருப்பாட்டில் மாணிக்கவாசகர் பொருட்டும், ஏனையடியார் சிலர்

பக்கம்

பொருட்டும் இறைவன் நிகழ்த்திய திருவிளையாடல்களை அப்பர் தொகுத்தருளிச் செய்தமை. ௯௨௦

கல்வெட்டுகளில் திருவாதவூரடிகள் பெயர் காணப்படவில்லையென்ற ராவ் 'திருவலஞ்சுழிக்' கல்வெட்டு ஒன்றில் அவரது பெயர் காணப்படுகின்றதென முன்னொடுபின் முரண உரை நிகழ்த்தினமை. ௯௨௨

பழந்தமிழ் மன்னர் வரலாறுகளும் புலவர் வரலாறுகளும் பழந்தமிழ் நூல்களாலன்றிக் கல்வெட்டுகளால் அறியப்படாமை; பண்டைக்காலத்திற் கல்வெட்டுகள் இல்லாமைக்குக் காரணம். ௯௨௨

மாணிக்கவாசகர் இருந்த காலத்தில் திருப்பெருந்துறையிலுந் திருவுத்தரகோசமங்கையிலுஞ் சிவபிரான் திருக்கோயில்கள் இல்லாமை; மாணிக்கவாசகர் திருப்பெருந்துறையில் திருக்கோயில் எடுப்பித்தாரென்பதும் பொருந்தாமை; திருவுத்தரகோசமங்கையும் அத் தன்மையதே; அப்பர் சம்பந்தர் சுந்தரர் காலத்தும் அவ்வூர்களில் திருக்கோயில்கள் இருந்திலவென்பது; நால்வர்க்கும் பின்னேதான் அங்குத் திருக்கோயில்கள் உண்டாயினமை. ௯௨௪

அடிகள், சம்பந்தரையுஞ் சுந்தரரையுந் தாமருளிச் செய்த 'திருவாசகத்'திற் குறிப்பிட்டாரென்ற ராவ் உரை பொருந்தாமை; அடிகள் குறித்ததெல்லாந் தங் குருநாதனுடன் போந்த அடியார்களையேயாதல். ௯௩௧

ஏனை மூவரினும் பார்க்க அடிகளே திருவிளையாடல்களை மிகவெடுத்துக் கூறினரென்ற ராவ் உரையும் வழுவாதல்; அப்பர் சம்பந்தரே திருவிளையாடல்களை மிக வெடுத்துரைத்தன ரென்பது. ௯௩௩

கி. பி. ௯௦௪-இல் அரசு செலுத்திய 'பராந்தகச்சோழன்' தில்லைச்சிற்றம்பல முகட்டுக்குப் பொற்றகடு வேய்ந்த பிறகே, தில்லையம்பலம் 'பொன்னம்பலம்' எனப் பெயர்பெற்றதென்ற ராவ் உரையின் பிழை; அப்பர்

பக்கம்

அருளிய திருப்பாட்டுகளிற் போந்த "பொன்னம் பலம்" என்பதற்குப் 'பொன்போன்ற அம்பலம்' எனப் பொருளுரைத்தல் பிழைபடுதல்; பண்டு தொட்டே தில்லையம்பல முகடு பொற்றகடு வேயப் பட்டு வந்ததென்பது. ௧௩௪

'தக்ஷிணாமூர்த்தி யுபாசனை' மாணிக்கவாசகர்க்குப் பின் உண்டாயதென்பதும் பிழையாதல். ௧௩௭

தில்லையம்பலத்தே மாணிக்கவாசகர்க்கும் புத்தர்க்கும் வழக்கு நடந்தஞான்று, அவ்வவையில் வந்திருந்த சோழமன்னற்குப் பாண்டிய அரசன் திறை கொணர்ந்து செலுத்தினனென்ற ராவ் கூற்றுமுழுப் பொய்யாதல். ௧௩௭

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் குறித்த 'வரகுணபாண்டியன்' கி. பி. ௯-ஆம் நூற்றாண்டின்கண் இருந்தானென்னும் ராவ் உரை பொருந்தாமை ௧௩௮

புத்தமதங் கி. பி ௯-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னரும் இருந்ததென்பதனால் மாணிக்கவாசகர் காலம் அவ் வொன்பதாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னையதென்றல் ஆகாமை. ௧௩௯

மாணிக்கவாசகர் கி.பி. ௯-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன் கி.பி. ௩-ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்தாரென்னும் முடிபு. ௧௪0

'திருப்பெருந்துறை'யைப் பற்றிய குறிப்பு அப்பரடிகள் திருப்பதிகத்திற் காணப்படுதல். ௧௪௧

ஓம்

புகழ்ப் பாடல்கள்

“விளங்கிழை பகிர்ந்த மெய்யுடை முக்கட்
காரணன் உரையெனும் ஆரண மொழியோ
ஆதிசீர் பரவும் வாதவூர் அண்ணல்
மலர்வாய்ப் பிறந்த வாசகத் தேனோ
யாதோ சிறந்த தென்குவீ ராயின்
வேதம் ஓதின் விழிநீர் பெருக்கி
நெஞ்சநெக் குருகி நிற்பவர்க் காண்கிலேம்
திருவா சகமிங் கொருகால் ஓதின்
கருங்கல் மனமுங் கரைந்துகக் கண்கள்
தொடுமணற் கேணியிற் சுரந்துநீர் பாய
மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப விதிர்விதிர்ப் பெய்தி
அன்ப ராகுநர் அன்றி
மன்பதை உலகின் மற்றையர் இலரே.” (௯)

“தானே முத்தி தருகுவன் சிவனவன்
அடியன் வாத வூரனைக்
கடிவின் மனத்தாற் கட்டவல் லார்க்கே.” (௲)

—துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச அடிகள்.

“வான்கலந்த மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தை
நான்கலந்து பாடுங்கால் நற்கருப்பஞ் சாற்றினிலே
தேன்கலந்து பால்கலந்து செழுங்கனித்தீஞ் சுவைகலந்தென்
ஊன்கலந்து உயிர்கலந்து உவட்டாமல் இனிப்பதுவே.” (எ)

“வருமொழிசெய் மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தில்
ஒருமொழியே என்னையுமென் னுடையனையும் ஒன்றுவித்துத்
தருமொழியாம் என்னிலினிச் சாதகமேன் சஞ்சலமேன்
குருமொழியை விரும்பிஅயல் கூறுவதேன் கூறுதியே.” (அ)

"பெண்சுமந்த பாகப் பெருமான் ஒருமாமேல்
எண்சுமந்த சேவகன்போல் எய்தியதும் வைகைநதி
மண்சுமந்து நின்றதுமோர் மாறன் பிரம்படியாற்
புண்சுமந்து கொண்டதுநின் பொருட்டன்றோ புண்ணியனே."

—திருவருட்பா,

"தேவர் குறளுந் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும்—கோவை
திருவா சகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றுணர்." —நல்வழி, ௪௦.

திருநான்மறையாம் மூவர் தமிழும்; திருநான்மறைமுடிவாம் கோவை திருவாசகமும்.

"பெருந்துறையிற் சிவபெருமான் அருளுதலும்
பெருங்கருணைப் பெற்றி நோக்கிக்
கரைந்துகரைந் திருகண்ணீர் மழைவாரத்
துரியநிலை கடந்து போந்து
திருந்துபெருஞ் சிவபோகக் கொழுந்தேறல்
வாய்மடுத்துத் தேக்கிச் செம்மாந்து
இருந்தருளும் பெருங்கீர்த்தி வாதவூ ரடிகளடி
இணைகள் போற்றி." (௧௫)

—காஞ்சிப்புராணம்

ஓம்

மாணிக்கவாசகர் வரலாறு

க. மாணிக்கவாசகர் பிறப்பு

பாண்டிநாட்டில் வைகையாற்றங்கரையில் உள்ள திருவாதவூரின்கண் மானமங்கலத்தில் மறையோதும் ஓர் அந்தணர் குடியில் மாணிக்கவாசகப்பெருமான் பிறந்தருளினர். இவர் தாய்தந்தையர் பெயர் புலப்படவில்லை. இவர் தந்தையார் பெயர் சம்புபாதாசிரியர் எனவும், அன்னையார் பெயர் சிவஞானவதியார் எனவும் இஞ்ஞான்றுள்ளார் சிலர் கூறினும் இப்பெயர்கள் நம்பியார் திருவிளையாடலினும், திருவாதவூரர் புராணத்தினுங் காணப்படாமையானும், இத்தகைய வடமொழிப்பெயர்கள் பழைய நாளிலிருந்த தமிழர்க்குள் வழங்காமையானும், திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் தந்தையார் பெயராகக் கூறப்படுஞ் சிவபாதவிருதயர் என்பதன் மொழிபெயர்ப்பாகச் சம்புபாதாசிரியர் என்னுஞ்சொற் காணப்படுதலோடு அவர்தம் அன்னையாரின் பெயரான பகவதி என்பதைப்போற் சிவஞானவதி என்னும் மொழியுங் காணப்படலானும் இப்பெயர்கள் பிற்காலத்தார் எவரோ புனைந்து கட்டிவிட்டனவாதல் தேற்றமாம். இனி, இவர் பிள்ளைப்பருவத்தினராய் இருந்தஞான்று இவர்க்கு வழங்கிய பெயரும் இன்னதென்று புலனாகவில்லை. 'திருவாதவூரர்' என்பதும் அவர் திருவாதவூரிற் பிறந்தமைபற்றிப் பிறரொருவரான்று வழங்கியதொன்றேயல்லது, அஃது அவர்தம் இயற்பெயரன்று. இனி 'மாணிக்கவாசகர்' எனபதும் அவர் அருளிச்செய்த நூல்களின் சொல் விழுப்பம்நோக்கிப் பின்வந்த பெயராக விளங்குதலின், அதுவும் அவரது இயற்பெயரன்று. அது நிற்க.

திருவாதவூரடிகள் பிள்ளைப்பருவத்தே இயற்கை நுண்ணறிவு மிக்கவரா யிருந்தமையாற், பதினறியாண்டு நிரம்புதற்குள் தமிழ் ஆரியம் முதலான மொழிகளில் உள்ள கருவிநூல்களும் அறிவுநூல்களுமெல்லாம் முற்றக்கற்று மறுவற்ற முழுமதிபோற் செயற்கையறிவும் நிறைந்து திகழுவாராயினர். அக்காலத்து மதுரையிற் செங்கோ லோச்சிய பாண்டிய மன்னன் அடிகளின் நுண்ணறிவை யுங் கல்விப்புலமையையும் ஏனை நல்லியல்புகளையும் ஆன் றோர் பலர் வியந்துரைக்கக்கேட்டு, அவரைத் தன்மாட்டு வருவித்துப் பார்த்து, அவ்வான்றோர் உரைத்ததற்கு மேலாய் அவரியல்புகள் இருத்தல் உணர்ந்து அவர்பாற் பேரன்புபூண்டு, அவர்க்குச் சிறந்ததொரு பட்டப்பெயருஞ் சூட்டி, அவரைத் தனக்கோர் அமைச்சராகவும் அமர்த்திக் கொண்டான். இங்ஙனந் தன்மாட்டு அவர்க்கு அமைச் சுரிமை நல்கிய பாண்டியமன்னன் பெயர் பழைதாகிய நம்பியார் திருவிளையாடலிலாதல் திருவாதவூரர் புரா ணத்திலாதல் எடுத்துக் கூறப்படாமையின், பிற்காலத் தினரான பரஞ்சோதிமுனிவர் அவன் பெயர் அரிமர்த்த னன் எனச் சொல்லியதற்குத் தக்க சான்று இதுதான் என்று துணிதல் ஏலாது. பழையநாட் பாண்டியமன்னர் பெயர்களெல்லாம் பெரும்பாலுந் தூய தமிழ்ச்சொற்களா யிருக்க, 'அரிமர்த்தனன்' என்னும் இது வடமொழியா யிருத்தலும் ஐயுறற்பாலதொன்றும்.

இனி, அடிகள் அமைச்சராயிருந்தபொழுது எல்லாச் செல்வ வளங்களும் உடையராய், எல்லா இன்பங்களும் நுகர்ந்திருந்தாரென்பது மேற்குறித்த இரு புராணங்க ளாலும் விளங்குதலோடு, திருவாசகந் திருக்கோவையாரில் அவர் ஆங்காங்கு அருளிச்செய்திருக்குங் குறிப்புகளானும் நன்கு புலப்படும். இவர் பிறவியிலேயே உளந்தூயராய்ச் சிவபிரான் திருவடிக்கண் மெய்யன்புபூண்டு ஒழுகினமை யின், உலகவின்பங்களை ஆரத்துய்த்து, அவற்றின்கண் உவர்ப்பு வரப்பெற்றாராய்த், தம்மைத் திருவருணெறிக்கட் படுவித்துத் தம் பிறவிவேர் அறுப்பானாகிய மெய்க்குரவ

னைத் தேடியடையும் வேட்கை மீதூரப்பெற்றார். ஞானாசிரிய னைப் பெறுதற்கு மேன்மேலெழும் வேட்கை ஒருபால் ஈர்க்க, அரசன் தம்மேல் வைத்த அமைச்சியற் றொழிற் கடன் மற்றொருபால் ஈர்க்க இங்ஙனம் இவ்விரண்டன் இடையே சிவபிரான் றிருவருள் உதவியை எதிர்நோக்கிய படியாய் அடிகள் ஒழுகிவரலானார்.

இங்ஙனம் இருக்க, ஒருநாட் பாண்டியமன்னன் அத் தாணி மண்டபத்தின்கண் வந்து வைகியவழிக், குதிரைத் துறைக்காவலர் அவன் திருமுன்போந்து பணிந்தெழுந்து "ஐயனே! அளவிறந்த குதிரைகள் நோயால் இறந்து வீழ்ந்தன; எஞ்சி நிற்பனவும் பிழைக்குமோ பிழையாவோ என்னும நிலையில் இருக்கின்றன; இதனாற் குதிரைப்படை கேடுறுமாதலால், உடனே ஓரிலக்கங் குதிரைகள புதிய வாய்க் கொண்டுவந்து சேர்த்தற்குத் திருவுளம்பற்றி யருள்க!" என மொழிந்தனர். அதன்மேல் அரசன் குதிரை கள எங்கே விலைகொள்ளலாம் என்று உசாவச், 'சோழ நாட்டில் திருப்பெருந்துறையை யடுத்த கடற்கரைப்பட்டி னத்திலே மிலேச்சநாட்டு ஆரியர்கள் உயர்ந்த குதிரை களைத் திரள்திரளாகக் கொண்டுவந்து இறக்கியிருக்கின்ற னர்; அவற்றை யாங்கள் கண்டுவந்தோம், பெருமானே' என்று ஒற்றர் சிலர் தொழுது கூறினர். அதுகேட்ட அரசன் தனக்கு முதல் அமைச்சராய்த் திகழும் மாணிக்க வாசகரைத் தன்மாட்டு வருவித்து 'நங் குதிரைத்துறைக் காவலர் நம் பரிகள் பெரும்பாலும் நோயால் இறந்தன வென் றறிவித்தார். ஆதலால், நீர் நமது களஞ்சியத்தி லிருந்து வேண்டியவளவு பொன் எடுத்துச்சென்று, பரி நூல் இலக்கணத்திற்கு ஒத்த உயர்ந்த குதிரைகள் விலை கொண்டு வருதல்வேண்டும்' என்று மொழிந்தான். அடி களும 'அங்ஙனமே விரைவிற் செய்வேன்' எனக்கூறி விடை பெற்றுப் போந்து, கருவூலத்தைத் திறந்து, வேண்டும் பொருள் எடுப்பித்துக்கொண்டு, எடுத்த பொருள் இவ் வளவெனக் கணக்கிலும் பதிவித்துப், பரிவாரங்களைப் பயணத்திற்கு ஒழுங்குசெய்கவெனக் கற்பித்துக், கூடலால

வாய்க் குழகனையும் அங்கயற்கண்ணியையுந் தொழுதற்குக் கோயிலுட் சென்ருர். சென்று இறைவனையும் இறைவியையும் அன்பால் அகங்கரைந்து பணிந்து 'அம்மையே அப்பா, ஒப்பிலாமணியே, பாண்டியமன்னன் ஏவல்வழிச் செல்லும் அடியனேற்குச் செல்லும்வினை தீதின்றி இனிது கைகூடுமாறு அருள்செயல் வேண்டும்; எளியனேற்கு நின்னையல்லாற் பிறிது துணையுண்டோ பெம்மானே!' என வேண்டிப் பணிந்து திரும்புகின்றபொழுது, ஓர் அந்தணன் அவரெதிரே போந்து உவப்புடன் திருநீறு அளிக்க, அதனைப்பெற்று அணிந்து 'மேற்கொண்டவினை கைகூடும்' என மனங்களித்துவந்து, தமது சிவிகையிலேறிக், கூடப்போதுவார் குழாம் சூழ்ந்துவர, மதுரைவிட்டு அகன்ருர்.

அகன்று பரிவாரங்களோடும் பெருவழிகடந்து **திருக்கானப்பேர்** என்னுஞ் சிவபிரான் திருக்கோயில் கொண்டருளிய ஊருக்கு வந்துசேர்ந்தார். அங்கே பரிவாரங்களுந் தாமுமாக இறங்கி நாட்கடன்கள் கழிப்பிச் சிவபிரானை வழிபட்டு, அயர்வு தீர்ந்தபின், அவ்வூரைவிட்டுப் புறப்பட்டு வழிச்செல்வாராயினுர். இவ்வாறு நெடுவழி போய், முடிவாகத் திருப்பெருந்துறை என்னும் ஊருக்கு அணித்தாக வந்தனர்.

அவ்வூர்க்கு மிக அருகில் வந்துசேர்தலும், நெஞ்சமும் உரையும் வேறுதன்மையை அடைய, அன்பு கரைகடந்து எழக், கண்களில் நீர்ஒழுக, அனல்சேர் மெழுகென உள்ளங் கரையப்பெற்றுர். இதற்குமுற் செல்வத்தின்மேலிருந்த அவாவானது அற்றுப்போகத் தமது நெஞ்சம் ஒருவழி யொடுங்குதலைக் கண்டு மிகவும் வியப்புற்று, 'இவ்விடத்தின்கண் ஏதோ ஒரு புதுமை இருத்தல் வேண்டும்' என்று உணர்ந்தாராய், அவ்வூரின்கண் ஒரு பூஞ்சோலையின் பக்கமாய் அடிகள் தம் பரிவாரங்களோடுஞ் செல்வுழி, அச் சோலையினின்றும் அறிவுநூல் ஓதுவார்தம் ஒலியானது வரக்கேட்டுத், தம் ஏவலர் சிலரை யழைத்து "அஃதென்னை என்று பார்த்து வம்மின்!" என ஏவினுர்.

அவ்வேவல்வழிச் சென்றார் மீண்டு வந்து 'ஒரு குருந்தமர நீழலிலே அடியார் பலர் புடைசூழச் சிவபிரானை யொத்தவ ரான ஒரு பெரியார் எழுந்தருளியிருக்கின்றார்' என்று கூறினார்கள். அதுகேட்டதும், அவரைக் காணும் வேட்கை பெரிதுடையராய் அக் காவினருகே சென்று, சிவிகைவிட்டு இழிந்து, அதனுட்புகுந்து, அம்மெய்க்குரவனைக் கண்ட வளவானே தஞ்செயலற்று, உடல் நடுங்கி நிலத்தின்மீது விழுந்து பன்முறை பணிந்துநின்றார். அவ்வாசிரியனுந் தனது திருநோக்கத்தான் அடிகளை முடிமுதல் அடிகாறும் நோக்கி, அவரைப் புனிதராக்கித், தனதருகே அழைத்துப் பலகாலும் முறுவலித்து, அவர்தம் முடிமிசைத் தன் திருவடிகளைச் சூட்டித், திருவைந்தெழுத்தின் உண்மையை அவரது செவிப்புலத்து அறிவுறுத்தருளினான்.

உ. அருள்பெற்றவரையுள்ள ஆய்வு

இதுவரையிற்போந்த வரலாற்றின்கண் ஆராய்ந் தறியற்பாலன சில உள. நம்பியார் திருவிளையாடலிலும், கடவுள் மாமுனிவர் திருவாதவூரர் புராணத்திலுங் காணப் படும் இவ் வரலாற்றுப் பகுதியிற் சிற்சில மாறுபாடுகள் உள்ளன. அடிகள் திருப்பெருந்துறைக்கு அருகில் வருத லும் தந்நெஞ்சம் ஒடுங்கி அன்பின்வழிப்படுதல் கண்டு, அவ்விடத்தின்கண், தாமெடுத்துவந்த பொருட்டிரளோ டும் வைகுதற்குக் கருதித், தம்முடன்வந்த பரிவாரங்களை யெல்லாம் நோக்கி 'ஆவணித்திங்களிற்றான் குதிரைகள் வந்திறங்கும்; அப்போது அவற்றை யான் விலைகொண்டு வருவேன்; நீங்கள் இப்போதே பாண்டியமன்னன்பாற் சென்று இச்செய்தியை அறிவிமின்கள்!' என்று சொல்லி விடுத்தருளினாரென்று நம்பியார் திருவிளையாடல் கூறு கிற்கும். மற்றுத் திருவாதவூரர் புராணமோ, அடிகள் அங் கெழுந்தருளிய மெய்க்குரவனால் ஆட்கொள்ளப்பெற்றுத், தாம் மேற்கொண்டுவந்த மன்னனது வினையை மறந் திருக்க, அவருடன் போந்த பரிவாரங்கள் அவரை யழைத்

தும், அவர்களை இன்னுரென்றறியாமல் அப்புறம் அகல்க வென்றுரைக்க, அவர்கள் தாமாகவே பாண்டியன்பாற் சென்றனரென்று கூறும். இவ்வாறு முரணும் இவ்விரு வேறு வரலாறுகளையும் ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால் திரு வாதவூரர் புராணவுரையே இவ்விடத்திற்குப் பொருத்த மாகக் காணப்படுகின்றது. என்னை? திருப்பெருந்துறையை அணுகியவுடன் தமக்கு நேர்ந்த உள்ள உருக்கத்தைக் கண்டு, சடுதியில் தம் பரிவாரங்களைப் பாண்டியன்பால் திருப்பிவிட்டனரென்னும் நம்பியார் கூற்று ஆராய்ந்து செய்யாக்குற்றத்தை அடிகள்பால் ஏற்றுவதாய் முடித லானும், எதனையுந் தீரத்தெளிந்து செய்யும் அமைச்சியற் றிறத்தில் தலைநின்ருர் அடிகளென்பது இரு புராணங் களுக்கும் உடன்பாடாகலின் அவரது அத்தன்மைக்கு இழுக்காகாமல் அவர் தம் ஆசிரியனுல் அடிமைகொள்ளப் பட்டபின் தாம் மேற்கொண்டுவந்த வினையை மறந்திருக்க அப் பரிவாரங்கள் தாமாகவே அவரை அகன்று பாண்டி யன்பாற் சென்றனவென்று மற்றுத் திருவாதவூரர் புராணங் கூறுதலானும் என்பது. தஞ்செயலற்றுச் சிவன்செயலாய் நின்று உலகியல் நிகழ்ச்சிகளை மறந்திருப் பாரைக் குற்றங் கூறுவார் யாண்டும் இலர். பேய் பிடி யுண்டாரையும் வெறிபிடித்தாரையுந் தங் கடமைகளின் வழீஇயினுர் எனக் குறைகூறுதல் எவர்க்கும் உடன்பா டன்று.

இனி, அடிகள் தம் பரிவாரங்களையெல்லாம் போக்கிய பின் தாம் திருப்பெருந்துறையிலுள்ள திருக்கோயிலுட் புக, அங்கு ஒருபக்கத்தே அடியார் புடைசூழ மெய்க் குரவன் எழுந்தருளியிருத்தலைக் கண்டார் என நம்பியார் திருவிளையாடல் கூறத், திருவாதவூரர் புராணம் அடிகள் திருப்பெருந்துறையில் ஒரு பூஞ்சோலைப் பக்கமாய்ப் போது கையில் அதனினின்று அடியார் ஓதும் அறிவு நூல்ஒலி வருதல்கேட்டு, ஒற்றரைவிடுத்து, அவர் வந்துரைத்ததன் மேல், அச்சோலையுட் புக்கு ஆசிரியனையும் அவனைப் புடை சூழ்ந்த அடியார் குழாத்தினையுங் கண்டாரெனப் புகலும்

இவ் வரலாற்றுப் பகுதியிலும் நம்பியார் திருவிளையாடல் பிழைபடுகின்றது. திருப்பெருந்துறையில் அடிகள் சென்ற காலத்து ஆண்டுச் சிவபிரான் திருக்கோயில் இருந்த தில்லையென்பதற்கு அதன்கண் இஞ்ஞான்றும் சிவலிங்க வடிவம் இல்லாமையும், ஆண்டுச் செய்யப்படும் நாள் வழிபாடு மாணிக்கவாசகப் பெருமாற்கும் அவரை ஆண்டருளிய ஆசிரியன் வைத்துச்சென்ற திருவடிச்சுவட்டிற்குமே ஆற்றப்படுதலும், திருவிழாவென்னுஞ் சிறப்பு வழிபாடு மாணிக்கவாசகப் பெருமாற்கே செய்யப்படுதலும் சான்றுமென்க.

தம்மைத் திருப்பெருந்துறையில் இறைவன் ஆசிரிய வடிவிற் றோன்றி அடிமைகொண் டருளியவாற்றினையே அடிகள் திருவாசகத்தின்கண் அருளிச்செய்கின்றனரன்றி, ஆண்டுத் திருக்கோயில் உண்டெனக்கொண்டு அதன்கட் சிவபிரானை வழுத்துந் திருப்பதிகங்கள் அருளிச்செய்யாமையும், "திருப்பெருந்துறையில் நிறைமலர்க்குருந்தம் மேவியசீர் ஆதியே" என்றருளிச்செய்தாரல்லது திருக் கோயிலுட் குருந்தம் மேவியசீர் ஆதியே என்று அருளிச் செய்யாமையுங் கருதற்பாலனவாம். மாணிக்கவாசகப் பெருமாற்கு அருட்பாடு நிகழ்ந்த பல நூற்றாண்டுகட்குப் பின்னரேதான் திருப்பெருந்துறையில் திருக்கோயில் அமைக்கப்பட்டதென்பது தேற்றமாம். அற்றன்று, அடிகட்கு முன்னும் ஆண்டுத் திருக்கோயில் உண்டெனின் அதன்கண் இன்றுகாறுஞ் சிவலிங்கவடிவம் இல்லாமையும், அடிகட்கு முற்காலத்ததாயின் ஆண்டுச் சிவலிங்க வடிவம் இருந்ததாதல் வேண்டுமாகலின், அது பின் இல்லையாதல் இசையாமையும் தேர்ந்துணரவல்லார்க்கு அவ்வாறுரைத்தல் பொருந்தாது என்க. எனவே, அடிகள் திருப்பெருந்துறை சென்றஞான்று தம் மெய்க்குரவனைக் கண்டது ஒரு பூங்காவிலேயாமென்னுந் திருவாதவூரர் புராணவுரையே உண்மை வரலாறுமென்று கடைப்பிடிக்க.

இனி, அடிகள் தம் ஆசிரியனைக் காண்டலும் நெஞ்சம் உருகப்பெற்றாரேனும், அவரை மனத்தினல் வணங்கி

மெய்யினால் வணங்காராய் அவரெதிரே சென்று அவர்தம் திருக்கையில் உளதாகிய ஓர் ஏட்டுச்சுவடியைக் கண்டு, "அஃது யாது?" என்று வினவினாரென்றும், 'அது சிவ ஞானபோதம்' என்று ஆசிரியன் விடையளிக்க அடிகள மறித்தும் 'சிவமாவது யாது?' ஞானமாவது என்னை? போதம் என்பது எதனைக் குறிப்பது?" என்று கேட்க ஆசிரியன் 'சிவமென்பது ஒன்றேயாம், ஞானமாவது அச் சிவத்தினியல்பை உள்ளவாறறிவது, போதமோ வென்றால் அங்ஙனம் உணர்ந்ததனைத் தன்வயிற் றெளியக் காண்ட லாம்,' என்று விளக்கி விடை மொழிந்தருளினரென்றும், அவ்விளக்கவுரையைக் கேட்டு அடிகள் ஆசிரியன் திருவடி களில் வீழ்ந்திறைஞ்சித் தம்மை யடிமைகொள்கவென வேண்டினாரென்றும், அதற்கிணங்கி ஆசிரியன் அப் பூங்கா வில் தம்மடியார் பலரையும் ஏவிப், பட்டினாலும் பூமாலைக ளாலும் ஓர் அழகிய கோயில் சமைப்பித்து அதன்கண் மாணிக்கவாசகரோடு தனியிருந்து சிவஞானபோதப் பொருள் முழுவதூஉம் விரித்துரைத்து அவரை அடிமை கொண்டருளினாரென்றுங் கடவுண்மாமுனிவர் திருவாத வூரர் புராணத்தின்கட் கூறினார். ஆனால், இங்ஙனமொரு வரலாறு பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி திருவிளையாடலிற் காணப்படுகின்றிலது.

பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி, கடவுண்மாமுனிவர் காலத் திற்கு மிக முற்பட்டிருந்தவரென்பது நன்கு புலனாகின்றது. குருந்தமரநீழலில் எழுந்தருளிய குரவன் அடிகளுக்கு மெய்ப்பொருள் அறிவுறுத்துவதாகக் கடவுண்மாமுனிவர் தாங் கூறிச்செல்லும் பகுதியிற் சிவஞானசித்தியில் உள்ள வாறே உயிரினியல், மலத்தினியல், இருவினையியல், இறை வன்றன் அருவுருவினியல், சரியை, கிரியை, யோக ஞானங் களினியல், வீடுபேற்றினியல் முதலாயினவெல்லாந் தெளித்தெடுத்துக் கூறுதலின், அவர் சிவஞானசித்தி யாக்கியோரான அருணந்தி சிவனார்க்கும் பிற்பட்டவராதல் ஒருதலை. இனி, அருணந்திசிவனார்க்கும் அவர்தம் ஆசிரி யர் மெய்கண்டதேவ நாயனார்க்கும் முற்பட்ட காலத்தே,

திருவிளையாடலியற்றிய பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி இருந்தா ரென்பது அதன் பதிப்பாசிரியர் அவரது காலம் ஆராய்ந் துரைத்த பகுதியால் நன்கு விளங்கா நிற்கின்றது. சிவ ஞானபோதநூல் அருளிச்செய்த மெய்கண்டதேவ நாயனார் காலத்திற்குப் பின்வந்தவரான கடவுண்மாமுனிவர் அச் சிவஞானபோதங் குருந்தமரநீழலில் எழுந்தருளிய ஆசிரி யன் திருக்கையில் இருந்ததெனக் கூறுதலும், மெய்கண்ட தேவர் காலத்திற்கு முற்பட்ட பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி சிவஞானபோத நூலையாதல் அந்நூலிற்போந்த பொருளை யாதல் அம் மெய்க்குரவன் அடிகட்கு அறிவுறுத்தருளினு னென்று சிறிதாயினுங் கூறாமையும் என்னென்று புடை படவைத்து ஆராய்ந்து உணர்வார்க்குக் கடவுண்மா முனிவர் ஈண்டுக் கூறிய இவ்வரலாறு உண்மையன்றென் பதூஉம், அஃது அவரே கட்டிச் சொன்னதாமென்பதூ உம் நன்கு விளங்காநிற்கும். தமது காலத்திற் சிவஞான போதநூல் இருந்ததாயின், அதனையே குருந்தமரநீழலில் எழுந்தருளிய குரவன் மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்கு அறிவுறுத்தருளியது உண்மையாயின் அவ்விரண்டனை யும் பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி தமது திருவிளையாடலில் நன்கு எடுத்து மொழிந்திருப்பார். அவர் காலத்தில் அந் நூலும், அந்நூலை அறிவுறுத்தருளினுரென்னும் வரலா றும் வழங்காமையின் அவர் அவற்றைக் கூறிற்றிலர்.

மற்றுக், கடவுண்மாமுனிவர் மெய்கண்டதேவ நாய ஞர் காலத்திற்குப் பிற்பட்டிருந்தமையின், அக் குரவன் அடிகட்கு அறிவுறுத்தது சிவஞானபோதநூலாயிருக்கலா மென்று தாமாகவே கருதி அங்ஙனம் உண்மையல்லாத தொன்றைப் புனைந்துகட்டிச் சொல்லினர்; அதுவேயு மன்றிச், சிவஞானபோதநூல் அளவை நான்முறையொடு படுத்து முப்பொருளுண்மையினைப் பரக்க ஆராய்ந்து அதனைத் தேற்றுங் கடப்பாடே பெரும்பான்மையும் உடைத்தாய், உயிர் மாசுதீர்ந்து தூய்தாகி இறைவன் திரு வருளோடு இரண்டறக்கலந்து நிற்குமாற்றினைச் சிறு பான்மை கூறுவதன்றி அதனைத்தான் எடுத்துக்காட்டுவ

தன்று. அவ்வருளோடு தலைக்கூடி நிற்கும்நிலை அருட்குரவன் நேரே எழுந்தருளி அடையாளங்களான் அறிவுறுக்கும் முகத்தானன்றி வாயாது. அவ்வருணிலை முடிபே ஐந்தெழுத்தின் குறிகளால் ஆசிரியன் அறிவுறுத்தத் தெளியப்படும் முடிபொருணிலையாம். நன்மாணுக்கனது மிக முறுகிய அன்பின் பதத்தினையறிந்து அருட்குரவன் நேரே யெழுந்தருளிக் காட்டுவது ஐந்தெழுத்தருணிலையே யாகுமல்லாமல், இதன்கீழ் அறிவுநிலையாய் நிற்கும் பரந்த முப்பொருளாராய்ச்சி யாகாது. அம் முப்பொருளாராய்ச்சி முற்றும் அறிவுநூலாசிரிய னுதவிகொண்டு பலகாலும் பலநாளும் ஆராய்ந்து தெளிந்து மெய்யறிவு விளங்கி, இறைபணி பேணி, அன்புமிக முறுகி முதிர்ந்து, அறிவு நிலைக்கு மேற்கண்ணதான அன்புநிலையிற் சென்றுவைகிய மாணுக்கற்கு அருட்குரவன் தானே எழுந்தருளி வந்து, ஐந்தெழுத்தருணிலை காட்டி, ஒரு நொடிப்பொழுதில் அவனைத் தனக்குரிமையாக்கி ஆண்டுகொள்வன். ஆதலால், இங்ஙனம் நடைபெறுவதாகிய அருளுரை மரபுக்குப் பொருந்த நம்பியார் திருவிளையாடல் 'அடிகள் அருட்குரவனைக் கண்டஞான்றே அவனால் ஐந்தெழுத்துண்மை அறிவுறுக்கப்பட்டு அருளொடு தலைக்கூடினர்' என்னும் வரலாற்றுரையே உண்மைநெறி திறம்பாததாமென்க.

மற்று, அடிகள் தாம் இளைஞராயிருந்த காலத்தும் அமைச்சராயிருந்த காலத்தும், வடமொழி தென்மொழிகளிலுள்ள கருவிநூல் அறிவுநூற்பொருள்களெல்லாம் ஒருங்காராய்ந்து அவற்றிற்கோர் எல்லையாய் நின்றாரென்பது இவரது வரலாற்றினைக் கூறும் எல்லாப் புராணங்கட்கும் ஒப்பமுடிந்தமையின், அவர் குருந்தமரநீழலில் அருட்குரவனைத் தலைப்பட்டு அவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட வழியும் அவ்வறிவுநாற் பொருளாராய்ச்சியே அறிவுறுத்தப்பட்டாரெனக் கொண்டு அம் முப்பொருளாராய்ச்சியினை விரித்துக் கூறும் கடவுண்மாமுனிவரது திருவாதவூரர் புராணவுரை ஈண்டும் பிழைபடுகின்றதென ஆராய்ந்துணர்ந்து கொள்க. இவ்வாற்றால், திருவாதவூ

ரடிகட்கு அருட்குரவன் அறிவுறுத்தது ஐந்தெழுத்தருணிலையே யாமென்பதூஉம், அவர் காலத்துச் சிவஞானபோதம் என்பதொருநூல் இருந்ததில்லையென்பதூஉம், அதனால் அந்நூல் அறிவுறுக்கப்பட்டதென்னும் வரலாறு பொருந்தாமையோடு அந்நூற்பொருள் அறிவுநூலாராய்ச்சிக்கட் படுவதாகலின், அவையெல்லாம் முன்னரே முற்றுமுணர்ந்துபோந்த அடிகட்கு மறித்தும் அவற்றையே மெய்க்குரவன் செவியறிவுறுத்தருளினு னென்றல் அருளுரை மரபொடும் மாறுமென்பதூஉம் இனிது பெறப்படும். அடிகளும் செத்திலாப்பத்தில் "என்னையோர் வார்த்தையுட்படுத்துப் பற்றினாய்" எனத் தெரித்துரைத்தலும், சிவபுராண முதலில் "நமச்சிவாய" எனத் தொடங்கிக் கூறுதலும் அவர்தம் ஆசிரியன்பாற் பெற்றது ஐந்தெழுத்துண்மையேயாதலைத் தெற்றெனப் புலப்படுக்குமென்க.

---

௩. ஆட்கொள்ளப்பட்டபின் நிகழ்வு

இனி, அடிகள் இவ்வாறு அருட்குரவனால் ஆட்கொள்ளப்பெற்று அன்புருவாகி ஆசிரியனை வழுத்தியபடியாய் அவனை அகலாதிருந்துழிக், குரவனாய் எழுந்தருளிய பெருமான் தன்னைப் பாடுகவென்று கட்டளையிட்டருளச் 'சென்னிப்பத்தும்', 'அச்சோப்பத்தும்' அங்ஙனமே அருளிச்செய்தார் என்று நம்பியார் திருவிளையாடல் கூறு நிற்கும். இறைவனே அருட்குரவனாய் எழுந்தருளித் தம்மை ஆண்டுகொண்ட அருட்டிறத்தைச் சென்னிப்பத்தில்,

"பத்தர் சூழப் பராபரன் பாரில் வந்து பார்ப் பானெனச்
சித்தர் சூழச் சிவபிரான் தில்லை மூதூர் நடஞ் செய்வான்
எத்த னாகிவந் தில்பு குந்தெமை ஆளுங் கொண்டெம் பணிகொள்வான்
வைத்த மாமலர்ச் சேவ டிக்கணஞ் சென்னி மன்னி மலருமே"

என்று அடிகள் தாமே அருளிச்செய்தல் காண்க.

இறைவன் அங்ஙனம் அருட்குரவனாய் எழுந்தருளித் தம்மை ஆட்கொண்டதுந் திருப்பெருந்துறையிற் குருந்த

மரம் ஒன்றன் நீழலிலேயாம் என்பதனை அடிகளே திரு வாசக அருட்பத்தில்,

"திருந்துவார் பொழில்சூழ் திருப்பெருந்துறையிற்
செழுமலர்க் குருந்தம் மேவியசீர்
இருந்தவா றெண்ணி ஏசறா நினைந்திட்
டென்னுடை எம்பிரான் என்றென்
றருந்தவா நினைந்தே ஆதரித்தழைத்தால்"

என்றருளிச் செய்தவாற்றானும் நன்கு பெறப்படும்.

இவ்வாறு அடிகள் இறைவனைத் தலைப்பட்டு அவன் றிருவருட்பேற்றிற் குரியரானபின், அவருள்ளம் முழுதும் அருள்வழிப்பட்டு முன்னை இயல்பு முற்றுந் திரிபுற்றுப் பேரின்ப வெள்ளந் தேக்கப் பெற்றமையிற், புன்சிரிப் புடையராய்க், கண்களில் இன்பநீர் வார்ந்திழியத் திரு நீற்றை மேனியெங்கும் பூசிக், குறுவியர் பொடித்த மெய் யுடன், அன்பின் பெருக்கால் உரை தழுதழுப்ப உள்ளம் பொங்கித் திருவாசகம் ஓதி உருகியபடியாய் நின்றார். பின்னர் அவ்வருட்குரவன், தன்னொடும்போந்து அங்கு மறையோதிக்கொண்டிருந்த அடியார் குழாத்தினைச் சென்று காண்கவென்று அடிகளைப் பணிப்ப, அங்ஙனமே அவர் அவ்வடியார் கூட்டத்தை யடைந்து, அத்தன் "ஆண்டுதன் அடியரிற்கூட்டிய அதிசயங்கண் டாமே" என்பதனை ஈறாகவுடைய அதிசயப்பத்தைப் பாடியுருகி னார். சொல்விழுப்பமும் பொருள்விழுப்பமுந் துறும, அன்புநறை யொழுக, அரும்பெருஞ் செந்தமிழ்ப் பாடல் கள் அருளும் அடிகளின் ஒப்புயர்வில்லாத் திறத்தினை உலகம் உணர்ந்து உய்தற்பொருட்டு அவ்வருட்குரவன் அடிகளை "மாணிக்கவாசக!" என்றழைத்து "நம்மைத் தில்லையம்பலத்தின்கண்ணே வந்துகாண்; இப்போது இங்குநில்!" என்று கட்டளையிட்டுத் தன்னடியார் குழுவி னொடும் மறைந்தருளினன். இவ்வாறு தம்மை இந்நில வுலகத்தே நிறுத்தித் தன்னொடும்போந்த அடியார் குழாத் தொடும் இறைவன் மறைந்து சென்ற வரலாற்றினைக் கீர்த்தித்திருவகவலில்,

" நாயி னேனை நலமலி தில்லையுட்
கோலம் ஆர்தரு பொதுவினில் வருகென
ஏல என்னை ஈங்கொழித் தருளி
அன்றுடன் சென்ற அருள்பெறும் அடியவர்
ஒன்ற ஒன்ற உடன்கலந் தருளியும்"

என்று அடிகளே அருளிச்செய்தல் காண்க.

அருட்குரவனாய் எழுந்தருளிய இறைவன் அடிகளுக்கு மெய்ப்பொருள் அறிவுறுத் தருளியபின், திருப்பதிகங்கள் பாடுமாறு அவருக்குப் பணித்து, அங்ஙனமே சில பாட, அவற்றைக் கேட்டு உவந்து, அவரை விடுத்து மறைந்தருளினான் என்று நம்பியார் திருவிளையாடல் கூறுமாற்றால், இறைவன் அடிகளை ஆட்கொண்டருளிய அஞ்ஞான்றே மறைந்தருளினானென்பது பெறப்படும். மற்றுக், கடவுண்மாமுனிவர் புராணமோ, மாணிக்கவாசகருடன் போந்தவர், அவர் துறவொழுக்கத்தினராய் மாறியது கண்டு, பாண்டியமன்னன் வினைமேற்கொண்டுவந்த கடமையை நினைவுறுத்தி அவரை யழைப்பவும், அவர் அன்னார் சொற்களை உணராமல் தம்மை மறந்திருத்தல் தெரிந்து திரும்பிப் பாண்டியமன்னன்பாற் சென்று நிகழ்ந்தமை அறிவிப்ப, அவன் பெரிதும் வெகுண்டு அடிகட்கு ஒரு திருமுகம் எழுதிவிடுப்ப, அடிகள் அதனை ஏற்றுத் தம்மையாண்ட நல்லாசிரியன் முற்சென்று வைக்கப், பின்னர் அவ்வருட்குரவன் அவரை அஞ்சாவண்ணந் தேற்றி, அவர்க்கு மணிக்கலன்கள் பலவும் நல்கி "ஆவணித்திங்கள் மூலநாள் அன்று பரித்திரள் வரும் என்று மீனவன்பாற் சென்று இயம்புதி, யாமே அந்நாளில் அழகிய வாம்பரித்திரள் கொண்டுவருவம்" எனக்கூறி விடுத்தனன் என்றுரைக்குமாற்றால், அவ்வாசிரியன் அடிகளை அடிமைகொண்டருளிய பின்னும் பலநாட்கள் அத்திருப்பெருந்துறைப் பூங்காவின்கண் அமர்ந்தருளினானெனக் கொள்வதாயிற்று. இங்ஙனம் முரணும் இவ்விருவேறு வரலாறுகளுள் எது மெய்யென்று ஆராயின், நம்பியார் உரையே உண்மையாமென்பது புலனாம். மாணிக்கவாசகப்

பெருமானை ஆண்டருளிய ஆசிரியன் இந்நிலவுலகத்து மக்களுள் ஒருவனாயின், அவன பலநாள் இந்நிலமிசைத் தங்கினான் என்றல் பொருத்தமேயாம். மற்று, ஆங்ஙனம் எழுந்தருளிய குரவன் இறைவனே என்பது நன்கு புலப்பட,

"ஈறி லாதநீ எளிமை யாகி வந்து
ஒளிசெய் மானுட மாக நோக்கியுங்,
கீறி லாதநெஞ் சுடைய நாயினேன்
கடைய னாயினேன் பட்ட கீழ்மையே."[1]

என்று அடிகளே அருளிச் செய்தமையின், அவன் அடிகளை யாட்கொண்ட பின்னும பலநாள் இம் மண்மிசைத் தங்கினானென்றல் அமையாது. அதனால், அவரை அடிமைகொண்டு ஐந்தெழுத்துண்மை உணர்த்திய ஞான்றே இறைவன் மறைந்தருளினான் என்னும் நம்பியார் உரையே வாய்வதாமெனக. அடிகளும தம் ஆசிரியனைப் பலநாளுங் காணப்பெறாது கதுமெனப் பிரிந்தமையாற் பெரிதும் ஆற்றாராய்,

"ஓய்வி லாதன உவமனில் இறந்தன
ஒண்மலர்த் தாள்தந்து
நாயி லாகிய குணத்தினுங் கடைப்படும்
என்னைநன் னெறி காட்டித்
தாயி லாகிய இன்னருள் புரிந்தஎன்
தலைவனை நனிகாணேன்
தீயில் வீழ்கிலேன் திண்வரை உருள்கிலேன்
செழுங்கடல் புகுவேனே."

என்று நைந்தழுது பாடுதல் காண்க; இதனுள் 'மிகுதியுங் காணேன்' எனப் பொருள்படும் "நனிகாணேன்" என்னுஞ் சொற்றொடர் அடிகள் தம் ஆசிரியனைப் பல நாளுங் காணப்பெறாது பிரிந்ததனை நன்கு புலப்படுத்துதல் உணர்ந்து கொள்க.

---

1. திருவாசகம், திருச்சதகம், ௬௧.

இனிக், குதிரைத்திரள் விலைகொள்ளும் பொருட்டுக் கொணர்ந்த பொருட்குவையும் பிறவும், தாம் இறைவனால் அடிமைகொள்ளப்பட்டஞான்று அடிகள் தம் ஆசிரியன் திருவடிக்கீழ் வைத்துத், தம்முயிரையும் உடம்பையுங் கூடச்சேர்த்து எல்லாவற்றையும் அவற்கே உரிமையாய்க் கொடுக்க, ஆசிரியனும் அவைதம்மை யெல்லாம் ஒருங் கேற்றுப், பின்னர்ச், செல்வப்பொருளை அடிகளுக்கே நல்கி "இப்பொருளை யெல்லாம் கோயில்கள் எடுப்பித்தற் கும் அவற்றைப் பழுதுபார்ப்பித்தற்கும் பிறவற்றிற்கும் ஆகப், பல திருப்பணிகட்குக் கொடுமின்! மேலான அருந் தவத்தினர்க்கு வழங்குமின்! நுகர்தற்கின்றி வறுமை யான் நலிந்தார்க்கு உதவுமின்!" என்று அருள்செய்து மறைந்தமையின், அடிகளும் அப்பொருண் முழுமையும் அங்ஙனமே செலவிட்டார்.

அடிகள் தம்மையுந் தமக்குரிய பொருளையுந் தம் ஆசிரியனுக்கு உரிமையாக்குதலே பொருத்தமாமன்றித், தம்முடையவல்லா அரசன் பொருளை அவற்குரிமையாக் குதலும், பின்னர் அவன் பணித்தவாறு செலவிட்டு அழித்தலும் அமைச்சியற் கடமையின் வழுவுதலாதலொடு பிறர் பொருளைக் கவர்ந்து செலவழித்த குற்றத்தினையும் அடிகள்பால் ஏற்றுமன்றோவெனின்; அற்றன்று, அடிகள் அமைச்சராய் நின்றநிலையில் அரசனது பொருளைத் தாம் வேண்டியவாறு செலவழித்தாரல்லர்; குருவடிவிற்போந்த இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பெற்றுத் தமது பழைய நிலைமாறி அவன்றன் திருவடித்தொண்டரானபின் தமது முன்னைநிலையை முற்றும் மறந்து அன்புவடிவினரானமை யின், அஞ்ஞான்று தம்மையுந் தம்மோடு உடனிருந்தவை களையும் தம்மை யடிமைகொண்ட தலைவற்கு உரிமை யாக்கிப் பின்னர் அத்தலைவன் ஏவியபடியே தம்பாலுள்ள பொருண்முழுதுஞ் செலவிட்டார். அன்புவடிவாய்த் திரி புற்ற அடியவர் செயலும் பேய்பிடியுண்டோர் மருள் கொண்டோர் இளஞ்சிறார் என்னும் இவர் செயலுந் தம்முள் ஒக்குமென்பது பேரன்பின் றிறம் அறிந்தார்க்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்ததொன்றாம். இவ்வுண்மை,

“ ஞாலமதின் ஞானநிட்டை யுடையோ ருக்கு
நன்மையொடு தீமையிலை நாடுவதொன் றில்லை
சீலமிலை தவமில்லை விரதமொடாச் சிரமச்
செயலில்லை தியானமிலை சித்தமல மில்லை
கோலமிலை புலனில்லை கரண மில்லை
குணமில்லை குறியில்லை குலமு மில்லை
பாலருடன் உன்மத்தர் பிசாசர்குண மருவிப்
பாடலினொ டாடலிவை பயின்றிடினும் பயில்வர்.”

என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருப்பாட்டில் தெருட்டப்பட்டமை காண்க. அடிகள் தம் ஆசிரியனைத் தலைப்பட்டு அவற்கு அடித்தொழும்பரானபின் தமது முன்னைநிலை முற்றும் மாறி அன்புருவானாரென்பது, திருவாதவூரர் புராணத்தில்,

“ அன்புடன் நோக்கி நிற்பர் அழுவர்கை தொழுவர் வீழ்வர்
இன்புற வெழுவர் பின்பால் ஏகுவர் இரங்கி மீள்வர்
நன்பகல் கங்குல் காணார் ஞானநல் வடிவே கண்டு
கொன்புனை பித்தர் பாலர் பிசாசர்தங் கொள்கை யானார்.”

எனவும்,

“ ஐயர்நீர் வருதல் வேண்டும் என்றவர் அழைத்த போதிற்
றெய்வநீ றணிவார் தானைத் திறத்தினர் தம்மை நோக்கி
மையலாம் உணர்வின் மிக்கீர் யாவர்நீர் மாயா பேதப்
பொய்யெலாம் உரைத்தல் வேண்டா போமினி யகல வென்றார்.”

எனவும்,

“ மீனவன் எழுது மோலை கேட்டபின் மின்பால் அன்பர்
ஆனவர் அடியார் எம்மை யடிமையா உடைய ரல்லால்
தானெனக் கண்ணல் என்றுந் தன்னையான் பிழைத்தே னென்றும்
மாநில மன்னன் சொன்ன தென்னென மனத்தி லெண்ணி.”

எனவும் போந்த செய்யுட்களால் நன்கு விளங்கா நிற்கும். தமதுநிலை மாறிநின்ற அடிகள்திறம் அறியாது, அவர் அரசன்விடுத்த திருமுகங் காண்டலுந் தாஞ்செய்த பிழையினை நினைந்து உளங்கலங்கினாரெனக் கூறும் நம்பியார்

திருவிளையாடலுரையும், பரஞ்சோதியார் திருவிளையாடலுரையும் இவ்விடத்திற்குப் பொருத்தமில்லனவாய்க் காணப்படுகின்றன. அடிகள் இறைவனால் அடிமை கொள்ளப்பட்டபின் தந்நிலை திரியாது முன்னையுணர்வொடு நின்றனராயின், தாம் மேற்கொண்டு வந்த அமைச்சியற் கடனை மறந்திரார். மற்று அவர் அவ்வாறின்றித் தம துணர்வு முற்றும் மாறிச் சிவவுணர்வினராய் நின்றமை,

"நவமாய செஞ்சுடர் நல்குதலு நாமொழிந்து
சிவமான வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ."[1]

என்று தாமே தமது திருமொழியிற் கிளந்துகூறுதலானும், தாம் நின்ற அந்நிலையினுண்மை தெரியாமற் பிறர் தம்மை யிகழ்ந்துரைத்தமையினையும் "ஏசாநிற்பர் என்னை யுனக் கடியானென்று பிறரெல்லாம் பேசாநிற்பர்"[2] எனத் தாமே மொழிந்தருளுதலானும், தம்மை 'உன்மத்தன்' என்றே கொண்டு அஞ்ஞான்றுள்ளார் தத்தம் மனத்திற் குத் தோன்றியவாறெல்லாந் தம்மை ஏசிப் பேசினமையும்,

"உத்தம னத்தன் உடையா னடியே நினைந்துருகி
மத்த மனத்தொடு மால்இவன் என்ன மனநினைவில்
ஒத்தன ஒத்தன சொல்லிட ஊர்ஊர் திரிந்தெவருந்
தத்த மனத்தன பேசஎஞ் ஞான்றுகொல் சாவதுவே."[3]

என்னுந் திருப்பாட்டிற் றாமே குறிப்பிடுதலானும் அவரது பின்னைநிலையைக் கூறுதற்கண் திருவாதவூரர் புராண வுரையே பொருத்தமுடைத்தாதல் தெளியப்படும். பிறர் பழிதூற்று முரையைக் கேட்குங்கால் வருந்துமுணர்வுங் கெடுதல் வேண்டுமென இப்பாட்டின்கண் அடிகள் வேண் டுதலும் நினைவுகூரற்பாற்று. எனவே, தஞ்செயல் இழந்து அருட்செயல் வழியராய் நின்று தம்பாலிருந்த பொருட் டிரளையெல்லாஞ் செலவு செய்தமையின், அஃது அடிகள் பாற் குற்றமாகாதென்று தெரிந்துணர்ந்து கொள்க.

---

1. திருத்தெள்ளேணம், ௪.
2. கோயின்மூத்த திருப்பதிகம், ரு.
3. திருச்சதகம், ௩.

அடிகள்பால் அது குற்றமாகாதாயினும், குரவனாய் வந்து அவரை அடிமைகொண்ட இறைவன் நடுநிலை வழீஇ அரசனுக்குரிய அப்பொருளைப் பலதுறைகளிற் செலவிட்டு அழிக்கும்படி ஏவியது அவனது இறைமைத் தன்மைக்கு இழுக்காகாதோவெனின்; எண்ணிறந்த வுலகங்களுக்கும், அவ்வுலகங்களிலுள்ள எல்லையில்லாப் பொருள்களுக்கும் எஞ்ஞான்றும் உண்மையில் உரியவன் முழுமுதற் கடவுள் ஒருவனேயாம்; இவ்வுலகங்களில் இடையிடையே வந்து போம் மக்களெல்லாரும் அவனருளால் அவற்றிற் சிறிது சிறிது பெற்றுச் சிலகாலம் அவற்றைக் கையாண்டு கழியும் நீரர் ஆவர். ஆகவே, இறைவன் அவர்க்கிரங்கித் தனது பெரும்பொருளில் ஒரு சிறுகூற்றை அவர்க்குச் சிறிது காலத்திற்கு நல்கியதுபோலவே, மீட்டும் அவர்பானின்றும் அதனைப் பிரிப்பித்துத், தன் மெய்யடியார் வேண்டும் போது அவர்க்குப் பயன்படுமாறு அதனை வழங்குதலுஞ் செய்வன். இங்ஙனமே ஒருகாற் பாண்டிய மன்னனுக்கு நல்கிய பெரும் பொருளில் ஒரு பகுதியைப் பிறிதொருகால் அடியவர்க்குப் பயன்படுமாறு அவனினின்றும் பிரிப்பித்துச் செலவிடுவித்தது இறைவற்குக் குற்றமாதல் செல்லாது. அற்றன்று, பாண்டியனுக்கென்றே தந்தபொருளை அவன் வேண்டியவாறு செய்யவிடுதலே முறையாமல்லது, அவனது கருத்துக்கு மாறாக அவனை ஏமாற்றி அதனை வாங்கிச் செலவிடுவித்தல் முறையாகாதாலெனின் ; மக்கள் முதலான உயிர்கட்கும் இறைவற்கும் உள்ள உறவு ஒரு தந்தைக்கும் அவன் புதல்வர்க்கும் உள்ள உறவு போல்வதாம. புதல்வர்க்குப் பகுத்துக்கொடுத்த பொருள்களை அவர் தம்மிற் சிலர் நல்வழியிற் பயன் படுத்தாது தமது சிற்றறிவால் தீயவழிகளிற் செலவு செய்து தமக்கும் பிறர்க்குங் கேடு சூழ்குவராயிற், பேரறிவும் பேராற்றலுமுடைய தந்தையாயினன் அது கண்டு வருந்தி, அவர்க்குத் தான் றந்த அப்பொருளை அவர்பானின்றும் பிரிப்பித்து வேறு நல்லார்க்கு நல்ல துறைகளிற் பயன்படுத்துவானல்லனோ? அதுபோலவே, தான் பாண்டிய மன்னனுக்குத் தந்தபொருளை அவன்

தன் குதிரைப் படையைப் பெருக்கி வலிவாக்கி அதன் றுணையால் வேற்று வேந்தர்மேற் படையெடுத்துச் சென்று அவருடைய நாடு நகரங்களைக் கைக்கொள்ளல் வேண்டினனல்லது, அப்பொருளால் நாட்டை வளம் படுத்துக் குடிகளைக் கல்வியிலுஞ் செல்வத்திலும் அன்பிலும் வாழ்வித்தற்கு முயன்றன் அல்லன். அதனல், குதிரைத் திரள் கொள்ளுதற்கு அவன் தந்த பொருளை வேறு நல்ல துறைகளிற் பயன்படுத்துமாறு செய்தது இறைவற்குக் குற்றமாகாதென்க. நன்னெறியிற் பயன்படுத்தாத பிள்ளைகளின் பொருளை அவர்தந் தந்தை அவர்பானின்றும் வலிந்து பற்றியாதல் மறைவாய்ப் பற்றியாதல் வேறு பயன்படு நெறிகளிற் செலவு செய்தலைக் குற்றமெனக் கூறுவார் இவ்வுலகத் தியாரும் இலர். திருவாதவூ ரடிகளை அமைச்சராய்க் கொண்டிருந்த பாண்டியமன்னன் போரில் மிகு விருப்புடையனுய், வேற்றரசர் நாடு கவரல்வேண்டியே தனது குதிரைப் படையைப் பெருக்கி வலிவாக்கக் கருதினனென்பது,

> " பொற்பிலங்கு புதுப்பரி இங்குநங்
> கோற்றம்ஓங்க விரைவிற் கொளப்படும் "

என்றும்,

> " மண்ணின் நீள்மறு மண்டலங் கோள்பவர்க்
> கெண்ணி லங்கொர் இலக்கம் இவுளிகள்
> கண்ணு பந்தியிற் கட்டத்தகும்."

என்றுங் குதிரைத் துறைக்காவலர் கூறியதாக நம்பியார் திருவிளையாடல் கூறுமாற்றல் நன்கு பெறப்படும். மேலும், இவன், சிவபிரானிடத்துஞ் சிவனடியாரிடத்தும் அன்புடையன் அல்லன் என்பதற்குத், திருவாதவூரடிகள் இறைவனல் அடிமை கொள்ளப்பட்ட வியத்தகு நிகழ்ச்சியும், அவர் தாங் கொண்டு சென்ற பொருட்டிரளை யெல்லாஞ் சிவனடியார்க்கும் சிவபிரான் றிருக்கோயிற் றிருப்பணிக்குஞ் செலவிட்டுத் தம்மை மறந்து சிவபிரான் திருவடிப் பேரன்பில் மூழ்கியிருந்த நிலையுங் கேள்வியுற்றும்

மனங்கசியப் பெருஞய் 'எடுத்துச் சென்ற பொருளுக்குத் தக்க குதிரைகள் விலைகொண்டு உடனே வாரீரேல், நுமக்குப் பழுதுநேரும்' என அவன் கடிந்து அவர்க்கு ஒரு திருமுகம் எழுதி விடுத்தமையும், பரிகளெல்லாந் திரும்ப நரிகளாய ஞான்று நடுநிலை வழீஇ அடிகளைப் பெரிது வருத்தினமையுமே சான்ரும். இஃதிங்ஙனமாகவும், "ஓடும் பல்நரி ஊளைகேட்டு அரனைப், பாடின என்று படாம்பல அளித்த" வரகுண பாண்டிய மன்னனே அடிகளை அமைச்சராய்க் கொண்டிருந்தவன் ஆவன் என்று ஒருவர் கூறியது நகையாடற்பாலதாமென்க. சிவபெருமானிடத்தும் அவனடியாரிடத்துங் கரை கடந்த பேரன்புடையராய் விளங்கிய வரகுண பாண்டியரே அடிகளை அமைச்சரா வுடையராயின் தமது அரசுரிமைச் செல்வமெல்லாம் அவர் தந் திருவடிக் கீழ்வைத்து அவர் வேண்டியவாறு செலவிடக் கொடுத்திருப்பாரல்லது, சிவபிரான் திருவடிப் பேரன்பிற் பிணிப்புண்ட அடிகளைச் சிறிதும் வருத்தி இரார். ஆகலான், அடிகளை அமைச்சராய் உடைய பாண்டிய மன்னன் வரகுணர் அல்லன் என்பது ஒருதலை; இன்னும் அவ்வரலாற்றினை, அடிகள் காலத்தை ஆராய்ந்து வரையறுக்கும் மூன்ரும் பகுதியில் நன்கு விளக்கிக் காட்டுதும்.

இனி, அடிகள் நனவே தமைப்பிடித்தாண்ட அருளாசிரியன் திருவடிப்பேரன்பாற் றமதுள்ளந் தேக்கப்பெற்றுத், தமக்குள்ள இவ்வுலகத் தொடர்புகளை முற்றும் மறந்தாராய் என்பெலாம் புரை புரை கனிய அன்புரை ததும்புந் திருவாசகத் திருப்பதிகங்கள் பல அருளிச்செய்தபடியாய்த் தாம் அருள்பெற்ற குருந்தமரத்தி னருகிருப்பா ராயினர். இவ்வாறு பல நாட்கள் கழிந்தன. அரசனுக்குரிய வினை மேற்கொண்டு குதிரைத்திரள் விலைகொள்ளச் சென்ற தங் காதலர் பல நாட்களாகியுந் திரும்பிவராமை கண்டு, திருவாதவூரடிகளின் கற்பிற் சிறந்த மனைவியார், அவரோடு உடன் சென்று மீண்டாரை வினவி, அவர் சிவபிரான் திருவடித் தொண்டராகித், தமது முன்னைநிலை

திரிபுற்றமை தெரிந்து, அவரைப் பிரிதல் ஆற்றாராய், உடனே திருப்பெருந் துறைக்குப் போந்து, தம் அருமைக் கொழுநரான அடிகளை வணங்கி அன்பினால் நெஞ்சம் நெக்குருகி வருந்தாநிற்பத், திருவருள் இயக்கத்தால் அதனை உணரப்பெற்ற அடிகள், தம் ஐயன் திருவடிக்கட் பதிந்த தமதுணர்வு சிறிது அதனினின்றும் மீண்டு புறத்தே இவ்வுலகியல் நிகழ்ச்சிகளிற் செல்லப்பெற்றார்; பெற்றுத் தங் கற்புடை மனைவியார்க்கிரங்கி அவரைத் தேற்றி அவர்க்குச் சிவபெருமான் திருவருட் பாங்குகளை விரித்தோதா நின்றார். தமது பிரிவாற்றாமையால் வந்து வருந்திய தங் கற்புடை மனைவியார்பொருட்டே, இறைவன் றிருவருளால் உந்தப்பட்டு அடிகள் இவ் வுலகியலுணர்வு மீளப்பெற்றார் என்பதற்கு,

"முடித்தவாறும் என்றனக்கே தக்கதேமுன்
அடியாரைப்
பிடித்தவாறுஞ் சோராமற் சோரனேன்இங்
கொருத்திவாய்
துடித்தவாறுந் துகிலிறையே சோர்ந்தவாறும்
முகங்குறுவேர்
பொடித்தவாறும் இவையுணர்ந்து கேடென்றனக்கே
சூழ்ந்தேனே."[1]

என்று அவர் தாமே அருளிச் செய்தமையே சான்றாம். மாதரை நோக்கிக் கூறுவனவாக அடிகளால் அருளிச் செய்யப்பட்ட திருவெம்பாவை, திருவம்மானை, திருப்பொற் சுண்ணம், திருக்கோத்தும்பி, திருத்தெள்ளேணம், திருச்சாழல், திருப்பூவல்லி, திருவுந்தியார், திருத்தோணோக்கம், திருப்பொன் னூசல் என்னும் பத்துள் திருச்சாழல் ஒழிய ஏனைய வெல்லாந் தங் கற்புடை மனைவியாரும் அவர்தம் அன்புடைப் பாங்கிமாரும் தம் இறைவற்கு ஆட்படல் வேண்டி அவர் தம்மை நோக்கியே அருளிச் செய்யப் பட்டனவாகப் புலனாகின்றன; இவை பத்தின் ஈற்றி லுள்ள அன்னைப்பத்து அடிகள் தம் அருமைப் புதல்வியை

1. திருச்சதகம், ருஎ.

நோக்கி அருளிச் செய்தாராகல் வேண்டுமெனவே கருதற் பாலதாயிருக்கின்றது; இளஞ்சிறுர் தம் அன்னையை நோக்கிக் கூறுவதாக அடிகள் அதனை அருளிச் செய்திருப்பதே அதற்குச் சான்றுமென்க. சிவபிரான் றன் அளப்பரிய அருட்பெருமைகளை அடிகள் எடுத்தோதக் கேட்ட அவர்தம் மனைவியார் தாமும் அப்பெருமான்பாற் பேரன்பு மீதூரப் பெற்றுராதல்,

> "ஒரொருகால் எம்பெருமான் என்றென்றே நம்பெருமான்
> சீரொருகால் வாயோவாள் சித்தங் களிகூர
> நீரொருகால் ஓவா நெடுந்தாரை கண்பனிப்பப்
> பாரொருகால் வந்தனையாள் விண்ணோரைத் தான்பணியாள்
> பேரரையற் கிங்ஙனே பித்தொருவர் ஆமாறு"[1]

என்று அடிகளே ஓதுமாற்றுல் நன்கு தெளியப்படும்.

இனித், திருவெம்பாவையை அடிகள் அருளிச் செய்தது திருப்பெருந்துறையிலேயாம்; இதன் பதிஞேராஞ் செய்யுளில் "மொய்யார் தடம்பொய்கை புக்குமுகேரென்னக், கையாற் குடைந்து குடைந்துன் கழல்பாடி" எனத் திருப்பெருந் துறையிலுள்ள 'மொய்யார் தடம் பொய்கை' என்னுந் திருக்குளத்தில் நீராடுமாறு சொல்லப்பட் டிருத்தலின், இது திருப்பெருந்துறையிலன்றித், திருவண்ணுமலையில் அருளிச் செய்ததாக மாட்டாது; அதனுல், இதன் றலைப்பின் கண் 'திருவண்ணுமலையில் அருளிச் செய்யப்பட்டது' என எவரோ குறித்து வைத்தது தவறுடைத்தாமென்க.

இதற்கடுத்த திருவம்மானை திருவண்ணுமலையில் அருளிச் செய்ததாகல் வேண்டும்; என்னை? "பேணு பெருந்துறையிற், கண்ணுர் கழல்காட்டி நாயேனை யாட்கொண்ட, அண்ணுமலையானைப் பாடுதுங்கா ணம்மாணுய்" என்று தாம் பெருந்துறையில் ஆட்கொள்ளப்பட்டதனை இறந்த காலத்தும், அண்ணுமலையானைப் பாடுதலை எதிர் காலத்தும் வைத்து அடிகளோதுதலின் என்பது; மேலும்,

---

1. திருவெம்பாவை, கடு.

இதன்கட்,

"பந்தம் பரியப் பரிமேற் கொண்டான்"

எனவும்,

"கண்சுமந்த நெற்றிக் கடவுள் கலிமதுரை
மண்சுமந்து கூலிகொண்டக் கோவான் மொத்துண்டு
புண்சுமந்த பொன்மேனி பாடுதுங்கா ணம்மானாய்."

எனவும் நரியைப் பரியாக்கி அதன்மே லெழுந்தருளிய இறைவன்றிறத்தையும், மதுரையிற் பிட்டுக்கு மண்சுமந்து பாண்டியனால் அடியுண்ட ஐயனருள் விளையாட்டையும் அடிகள் எடுத்தோதுதலின், அவர் அவை யிரண்டும் நிகழ்ந்தபின் மதுரையைவிட்டுப் புறம்போந்து திருவண்ணா மலையில் இறைவனைத் தொழுதிருந்தக்கால் இஃது அருளிச்செய்த தாகுமென்பது பெறாம்.

இதற்கடுத்த **திருப்பொற்சுண்ணம்** என்பது,

"அணிதில்லை வாணனுக்கே ஆடப்
பொற்சுண்ணம் இடித்துநாமே,"

"அம்பலத் தாடினனுக் காடப்பொற் சுண்ண
மிடித்து நாமே,"

"சிட்டர்கள் வாழுந்தென் றில்லைபாடிச்
சிற்றம் பலத்தெங்கள் செல்வம்பாடி."

எனத் தில்லைவாணனைப் பலகாற் பாடுதலின், அது தில்லையி லருளிச் செய்யப்பட்டதாதல் விளங்கா நிற்கும்.

இதற்கடுத்த **திருக்கோத்தும்பி** என்பதூஉந் தில்லையம் பலவனையே பலகாலுங் குழைந்துருகிப் பாடுதலின் அதுவுந் தில்லைக்கண் அருளிச் செய்யப்பட்டதெனவே கருதற்பாற்று.

இதற்கடுத்த **திருத்தெள்ளேணம்** என்பதூஉந் தில்லை யம்பலவன் மேற்றாய் வருதலின் அதுவுந் தில்லைக்கட் பாடப்பட்டதெனவே கோடற்பாற்று.

இதற்கடுத்த **திருச்சாழல்** என்பது ஈழ மண்டலத்தி னின்றும் போந்த புத்தரும் புத்த அரசனும் தில்லைக்கண்

அடிகளோடு வழக்கிட்டுத் தோல்வியுற்றாராக, அப் புத்த மன்னன் வேண்டுகோட்கிசைந்து ஊமையாயிருந்த அவன் புதல்வியை வாய்பேசச்செய்து, அவள் வாயிலாக விளக்கிய சைவ வுண்மைகளை அடிகள் வினாவும் விடையுமாக வைத்துப் பாடியருளினாராகலின் இதுவுந் தில்லைக்கண் அருளிச்செய்ததென்பது தானே போதரும்.

இதற்கடுத்த **திருப்பூவல்லியில்** "மண்பான் மதுரையிற் பிட்டமுது செய்தருளித், தண்டாலே பாண்டியன் றன்னைப் பணிகொண்ட" வரலாறு கூறப்படுதலின் இஃது அதற்குப் பின் பாடப்பட்டதா மென்பதூஉம், அம்பல வனையே பெயர் கிளந்தோதிப் பாடுதலின் இதுவுந் தில்லைக் கண்ணேதான் அருளிச் செய்யப்பட்டதா மென்பதூஉம் பெறப்படும்.

இதற்கடுத்த **திருவுந்தியாரின்** இரண்டாஞ் செய்யுளில் ஏகம்பர் ஒருவருமே குறித்துச் சொல்லப்படுதலானும், இதன்கண் வேறெங்கும் வேறு திருக்கோயில்களிலுள்ள சிவபெருமான் சிறப்புப் பெயர்களுள் ஏதும் அங்ஙனங் குறித்துச் சொல்லப்படாமையானும் இது திருக்கச்சியே கம்பத்திற் செய்யப்பட்டதென்பது பெறுதும்; இது தில்லையிற் செய்ததென்பது பிசகு.

இதற்கடுத்த **திருத்தோணோக்கம்** என்பது தில்லையம் பலவன் மேற்றாய் வருதலின் இது தில்லைக்கண் அருளிச் செய்ததாகு மென்க.

இதற்கடுத்த **திருப்பொன்னூசலில்** ஒவ்வொரு செய்யுட் கண்ணுந் திருவுத்தரகோச மங்கை கிளந்தெடுத்துப் பாடப்படுதலின், இஃதத் திருப்பதியின்கட் செய்யப்பட்ட தாகுமன்றி, எவரோ இதன் றலைப்பிற் குறித்து வைத்தவாறு இது தில்லைக்கண் அருளிச் செய்யப்பட்ட தன்று. இதன்கண் எட்டாஞ் செய்யுளில் "ஞாலம் மிகப் பரிமேற்கொண்டு நமை யாண்டான்" என்று அடிகள் ஓதுதலின், இவர் தமது அமைச்சுரிமையை முற்றும் விட்டுத், திருவுத்தரகோசமங்கை போந்த பின் இதனை

அருளிச் செய்தாராகல் வேண்டுமென்பதூஉந் தானே பெறப்படும்.

இதற்கடுத்த அன்னைப்பத்து இளஞ்சிறுமகார் தாம் அன்னையோ டுரையாடும் பரிசாகவைத்து அடிகள் இதனை யருளிச் செய்திருத்தலின், அடிகள் தம் அருமைச் சிறு புதல்வியின் பொருட்டு இதனைப் பாடினாரென்றல் இழுக்காது. இதன்கண் ஏழாஞ் செய்யுளிற் "பள்ளிக் குப்பாயத்தர் பாய்பரிமேல் கொண்டென், உள்ளங் கவர்வரால் அன்னே யென்னும்" என்று தம்பொருட்டு மதுரையிற் குதிரைமேல் வந்த பெருமானைக் குறித்த லானும், ஆறாஞ் செய்யுளில் உத்தரகோச மங்கைப் பெருமானை எடுத்து மொழிதலானும் இதுவும் உத்தர கோச மங்கையில் அருளிச் செய்யப்பட்ட தல்லது, தில்லையில் அருளிச் செய்யப்பட்டதன்று இதன் மூன்றாஞ் செய்யுளிற் "றென்னன் பெருந்துறை அத்த"ரை நினைவு கூரும் அவ்வளவே சொல்லப்படுதலின் இஃது அங்கு அருளிச்செய்த தாகாது.

இங்ஙனம், 'திருவெம்பாவை' திருப்பெருந்துறை யிலும், 'திருவம்மானை' திருவண்ணாமலையிலும், 'திருப் பொற்சுண்ணம்,' 'திருக்கோத்தும்பி,' 'திருத்தெள் ளேணம்,' 'திருச்சாழல்,' 'திருப்பூவல்லி,' 'திருத்தோ ணோக்கம்' என்னும் ஆறுந் தில்லையிலும், 'திருவுந் தியார்' திருக்கச்சியேகம்பத்திலும், 'திருப்பொன்னூசல்,' 'அன்னைப்பத்து' என்னும் இரண்டும் திருவுத்தரகோச மங்கையிலும் ஆக ஐந்து வேறு திருப்பதிகளில் அவை பதினொன்றும் அருளிச் செய்யப்பட்டனவாயினும், தம்மைப் பிரியாது தம்மோ டுடன்போந்த தம் காதற் கற்புடை மனைவியாரும், அவர்தம் இன்னுயிர்ப் பாங்கிமாரும், ஈழமண்டலத்துப் புத்தமன்னன் மகளாரும், தம் அருமைச் சிறு புதல்வியாரும் ஆகிய மகளிர் பொருட்டுச் செய்யப் பட்டமையால் அப்பதினொன்றும் ஒரு தொகுதியாய் ஒருங்கு வைக்கப்பட்டமை பொருத்தமேயா மென்க.

இனி, அடிகளைப்போலவே அவர்தம் மனைவியாருந் தன் றிருவடிக்கண் அளவுபடாப் பேரன்புவைத்து ஒழுகுதல் கண்ட சிவபெருமான் அவர்க்குமிக இரங்கி அவர் பொருட்டு அடிகளின் உணர்வைச் சிறிது நெகிழ்த்திப் புறத்தே செல்லவிட, அடிகளுந் தம்பால் வந்து குழுமிய தம் மனைவியார்க்கும் பிறர்க்கும் சிவபிரானுடைய அருட்பெரும் பரிசுகளைச் செழுந் தமிழ்ப்பாக்களில் எடுத்தோதி எல்லாருள்ளங்களையும் பேரன்பாம் பெரும்பெருக்கிற் படிவித்துத் தாமும் அதிற் றலைநின்று வரலானார்.

---

௪. ஆவணி மூலத்திற் குதிரைவருமென்றல்

இஃதிவ்வாறிருப்ப, அடிகளோடு உடன்போந்த ஏவலாளர், அவர் தம்மை மறந்து அன்பால் என்புநெக்குருகிக் கண்ணீர்வார ஆடுதலும் பாடுதலுஞ் செய்து மால்கொண்டார்போ லிருத்தலைக் கண்டு 'இவர் பித்துப் பிடித்தவரானார்' எனக் கருதி, அவரை விட்டுப் பிரிந்து, மதுரையிற் பாண்டியன்பாற் சென்று அவனுக்கு அடிகளின் வேறுபட்ட நிலையை அறிவித்தார். அதுகேட்ட அம்மன்னன் அடிகளின் உண்மைநிலை யுணராமே புடைபடக் கவன்று, நாலைந் தன் ஒற்றரை விடுத்து, அடிகள் உணர்வு தெளிந்திருக்கும் நிலையை அவரால் தெரிந்து கொண்டபின், "தென்னவர் பரவுந் தென்னவன் எழுதும் ஓலை தென்னவன் பிரமராயர் காண்க! பொன் நிறைந்த பொருட் களஞ்சியத்திற் பல பொருள் எடுத்துக்கொண்டு பரித்திரள் கொள்வதற்குப் பரியொடு சென்ற நீர், இன்னுந் திரும்பி வந்திலாமை யாது நினைந்து? அமைச்சற்கு இப்படிச்செய்தல் தக்கதாங்கொல்! இது காண்டலும் வலிமை மிக்க வாம்பரித்திரள் கொண்டு விரைந்து வருதலே செயற்பாலது; இல்லையேல் அது நுமக்குப் பழுதாம்" என்றெழுதி அடிகட்கு ஒரு திருமுகம் விடுத்தான். அதனை எடுத்துவந்த தூதுவர் அதனை

அடிகள்பால் உய்க்க, இப்போது தமது புறத்துணர்வோடும் இருந்த அடிகளும் அதனை வாங்கிப் பார்த்துத் துணுக்குற்றுத், தாம் குதிரைத் திரள் கொள்ளும் பொருட்டுப் பாண்டியனது பெரும் பொருட்குவையை எடுத்துவந்த தமது முன்னைவகையெல்லாம் நினைவு கூர்ந்து, உள்ளஞ் சிறிது கலங்கிப், பின்னர்த் தாம் தம்மையாண்ட ஐயன் அருள் வழியொழுகினமை நினைந்து தேறித், தங் குருமுதல்வன் எழுந்தருளிய குருந்தமரத்தின் எதிர்சென்று தங்குரவனைத் தமது அகக்கண்ணிற் கண்டு தொழுது அழுது தமது குறையறிவிப்பாராயினர்; "அருள்வளர் விளக்கே, ஏழை அடியேனை யாட்கொண்ட அருந்தவப் பேறே, தேவர்தந் தேவே, பாண்டிய மன்னன் பரிமாக்கொண்டு வல்லே வருகவெனப் பணித்திட்டான்; அடியனேன் அவன் பணித்தவாறு அவன்பாற் செல்லுமாறு யாங்ஙனம்? அருள்செய்யாய், குருந்தின் மறைந்த மறைக்கொழுந்தே!" என்று கூறி இரப்ப, ஐயனும் அம்மெய்த்தவர்க்கு இரங்கி "நினக்கு யாம் உண்டு, உள்ளத்தில் அச்சங்கொள்ளேல், உயர்ந்த புரவிகள் விரைவில் வருமெனப் பாண்டிய மன்னனுக்கு ஓர் ஓலையெழுதிவிடு" என்று அவரது செவிக்கு மட்டும் புலனாகக் கட்டளையிட்டருளினார்.

அதுகேட்ட அடிகளும் தம்மிறைவனைப் பணிந்து போந்து, "புகழ்மிக்க பாண்டிய அரசர்க்கு அடியனேன் வாதவூரன் தெரிவிப்பதைத் தாம் திருவுளத்து ஏற்றருளல் வேண்டும்; பிறர் கூறும் புறங் கூற்றுரைகளைக் கேட்டலாகாது; ஐந்தாறு நாட்களிற் றிரண்ட குதிரைகள் வரும்; அவைதம்மைக் கட்டி வைப்பதற்குப் பந்திகளும், அவை அருந்துவதற்குத் தண்ணீர்த் தடங்களும் அமைத்துத், தெருக்களையும் நகரங்களிலுள்ள வையாளிகளையும் ஒப்பனை செய்வித்து, அடியேனைக் குற்றமாக நினையாமற் பண்டு போல் மெய்யாகத் தெளிந்து அன்பு பாராட்டல்வேண்டும்" என எழுதிய திருமுகத்தைத் தூதுவர் கையிற் கொடுத்து விடுத்தபின், அமைந்த வுள்ளத்தோடுங் குருந்தமரத்தின்

மருங்கே, அகமுகமாய்த் திரும்பிய வுணர்வைத் தம் குரு முதல்வன் திருவுருவின்கண் நிறுத்தி அறிதுயிலில் அமர்ந்திருந்தார். அப்போது, அவரையாண்ட ஐயன் அவரது அகக்கண்ணெதிரே தோன்றி, "நாம் குதிரைகளைப் பாண்டியற்குச் சேர்ப்பித்தல் திண்ணம்; அவற்றை யாம் சேர்ப்பிக்குமுன் நீ பாண்டியன்பாற் சென்று, மனத்திட்பத்தோடும் அவன் களிகூரத்தக்க சொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டிரு" என்று புகன்று மறைந்தருளினன்.

அடிகளும் அவ்வறிதுயில் நிலையினின்றும் விழித்தெழுந்து, தங்குரவன் தம்மை அடிமைகொண்ட குருந்தமரத்தினையுந் திருப்பெருந்துறையினையும் பிரிதற்கு ஒருப்படாராய்ப் பெருக வருந்திப், பின்னர்த் தம் ஆண்டவன் கட்டளையை நினைந்து ஒருவாறுளந்தேறி மதுரைக்குத் திரும்பினர். தாம் வருதற்குமுன் எழுதி விடுத்த திருமுகத்தைக் கண்டு சினம் அவிந்தபாண்டியமன்னனும், அடிகளை அன்பாக ஏற்றுத் தன தரசிருக்கை மண்டபத்தில் தனதருகே அவரை இருத்தி, ஏனை யமைச்சரை யெல்லாம் போகவிட்டு, அவரோடு தனி யிருந்து, "எடுத்துச்சென்ற பொருளுக்குக் குதிரை எவ்வளவு கொண்டீர்? அக்குதிரைகள் வந்திறங்கிய துறைமுகங்களும் நாடுகளும் எவ்வெவை? அக்குதிரைகள் எவ்வளவு உயரமும் எவ்வெந் நிறங்களும் உடையன? அவை தம்முள் எமக்கு இசைந்தது யாது? அதன் இலக்கணங்கள் யாவை? கூசாமற் சொல்லல்வேண்டும்" என்றுகேட்ப, அடிகளும் வெள்ளியம்பலப் பெருமானை நினைந்து, "மன்னரேறே, மாராட்டகம் காம்போசம் ஆரியம் சாம்பிராணி சைந்தவம் முதலான நாடுகளிலிருந்து போந்த குதிரைகளையே மிகுதியாய்க் கொண்டேன். அவை சொல்லுதற்கரிய விரைந்த செலவினையுடையவை; கடலலையினும் அதன் முழக்கத்தினும் ஒன்றுக்கொன்று மிக்கெழுபவை; அவை தமக்கெல்லாம் இம்மதுரைமா நகரும் இடம் போதாது. அவற்றின் இலக்கணங்களையும் வகைகளையும் விரைந்த செலவினையும் விரித்துரைக்கப் புகுந்தால் அவை

என் ஒரு நாவினால் உரைக்கப் படுந் தகையவல்ல. அப்பரிகளை நேரே காணும்போது மாட்சிமையுடையீரே நன்குணர்வீர். யான் இவ்வாறு விலைகொண்ட பரித் தொகுதியெல்லாம் மதுரை ஏகுதற்கு நன்னாள் ஆவது எதுவென்று கோள்நூல் வல்லாரை உசாவ, அவர் ஆவணித் திங்களின் மூலநாளே அதற்கு ஏற்பதாமென் றுரைத்தமையின் அந்நாளை எதிர்பார்த்தவாறுய்த் திருப்பெருந்துறையிலே யிருந்தேன், நும் படைஞரோ வென்றால் தாம் மதுரைக்கு மீளும் விருப்பால் என்னைவிட் டகன்று இங்கே முந்துறப் போந்தார். போந்தவர் என்மேற் பொய்யானவைகளைப் புனைந்துகட்டி நுமக்கு உரைப்ப, நீரும் எளியேன்மேற் பெரிதும் வெகுண்டு, ‘கடிது வருக’வென ஓலை வரைந்து விடுத்தீர்; அதுகண்டு உடனே இங்குப் போந்தேன். குறிப்பிட்ட நாளிற் சிறந்த பரித்தொகுதி இங்கு வரும்.” என்று விடை கூறினார்.

அச்சொற்களைக் கேட்ட அரசன் மிகவும் உள்ளங் களித்தானாய், “நுமக்கும் எமக்கும் உண்டான நட்பினைச் சிதைக்க நினைந்த கரவுடையார் சொற்களைக் கேட்டு, அங்ஙனம் அன்பிலாதேம்போல் எழுதிவிடுத்தேம். அது பற்றி இனி நீர் வருந்துதல் ஒழிமின்!” என்று பழைய நட்புரிமை பாராட்டிப் பேசி, மணிக்கலன்கள் குதிரைகள் வெண்பட்டுக்குடை முத்துமாலை பொற்சரிகை மிடைந்த போர்வைகள் பட்டாடைகள் முதலியனவெல்லாம் அடிகட்கு வழங்கி, அவர் தமது மனையகம் ஏகவும் விடை கொடுத்தான். அடிகள் அதுபெற்றதும், சொக்கப் பெருமான் திருக்கோயில் புக்குக் கரைகடந்த அன்பினால் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து நீராய் உருக இறைவனை இறைஞ்சி யேத்தி, “நாயிற் கடைப்பட்ட அடியேனையும் ஒரு பொருட் படுத்தி யாண்ட தாயினுஞ் சிறந்த பரிவுடைப் பெருமானே, குதிரைகள் வருமெனப் பாண்டியற்கு உரைசெய்தேன்; அவன் தந்த பொருள்களையோ அடியார் தமக்குப் பயன் படுத்திவிட்டேன்; இனி ஆமாறு சொல்லாய் அருளுடை யரசே, நின்னை யன்றி வேறு புகலிடங் காணேன் அம்பலத்

தெய்வமே" என்று கூறி யழுது குறையிரப்ப, 'அஞ்சற்க' எனும் ஓர் ஓசை அடிகளுக்குச் செவிப் புலனாயிற்று. அது கேட்டலும் ஆறுதல் உடையராய் அடிகள் தம் மனையகஞ் சென்று தம் மனைவியார் மக்கள் சுற்றத்தாரிடை அமர்ந்திருந்தார். அப்பொழுது அடிகளின் சுற்றத்தாரெல்லாம் ஒருங்கு திரண்டு அவர்பாற் போந்து, 'அரசற்குரிய வினைமேற்கொண்டு குதிரைகொள்ள எடுத்துச்சென்ற பெரும்பொருட்டிரளை யெல்லாம் வறிதே செலவிட்டது பெரிதும் ஏதமாம், வேந்தன் சீறின் யாதாய் முடியுங் கொல்!' என்று இடித்துரைப்ப, அடிகள் அவர் சொற்களுக்கு அஞ்சாது, "எம்பெருமானே மக்கள் வடிவிற் போந்து எளியேனை யாட்கொண்டருளினான்; அதனால் எனது பிறவித் துன்பமும் அற்றேன்; மன்னவற்குப் பிழைசெய்தல் ஆகாதென்பதுபற்றி இங்கு மீண்டேன்; அவற்குரிய பெரும் பொருட் கடனை ஒருவிரகாற் போக்குவேன்; இதற்கோர் ஐயம் இன்று. நீவிர் யார்? யாம் யார்? எல்லீரும் எமக்கு அயலவரே யாவீர்; இம்மா நிலத்தின்கண் எம்மை வெறுப்பார் யார்! உவப்பார் யார்! நீவிர் நுமக்குரிய வினைமேற் சென்மின்!" என்று கூற, அவரெல்லாரும் அடிகளை யகன்றுபோயினார்.

மற்றை ஞான்று, அரசற்கு நெருங்கிய ஏவலாளராய் உள்ளார் அடிகள்பாற் போந்து "புரவிகள் வந்தனவோ?" எனத் தொழுதுவினவ, அவர் "அவை மெய்யாகவே வரும், இப்போது விரைதல்வேண்டாம்; தெருக்களை யெல்லாம் கோடித்து வைக்கச் சொல்லுமின்! யாம் உரைத்தசொல் தப்பாது; அரசற்குக் கூறுமின்!" என்று சொல்லிவிடுப்ப, அவ்வேவலரும் அரசன்பாற் சென்று அடிகள் கூறியவற்றை அங்ஙனமே எடுத்துச்சொல்ல, வேந்தனும் மகிழ்ச்சி மிக்குத் தெருக்கடோறும் பசிய வாழைமரங்கள் நாட்டி, நிறைகுடங்கள் வைத்து, நறுமணங் கமழும் பூமாலைகள் தொங்கவிட்டு, இடங்கடோறும் விளக்குகள ஏற்றிப், பட்டாடைகளை மேன்மறைப்பாகக் கட்டிக், குதிரைப் பந்திகள் வையாளிகள் கழக

மண்டபம் பண்டாரங்கள் மாடங்கள் திருமடங்கள் கோபுரங்கள் சொக்கப்பிரான் திருக்கோயில் அதன் வாயில்கள் முதலியனவெல்லாம் அழகுமிக்கு விளங்கக் கோடித்து, அம்மதுரைமாநகர் வான்நகரே யென்னப் பொலிவுறச் செய்தான். இப்பெருஞ் சிறப்புக்களையெல்லாங் கண்ட அமைச்சரில் ஒருவன், பாண்டிய மன்னன் தனித்திருக்கும் நேரம் பார்த்து அவனுழைச் சென்று வணங்கி, "எம் பொருநை நாட்டரசே! அடியேன் கூறுவதொன்றுண்டு; நும்பாற் சிறப்புப் பெயர்பெற்ற திருவாதவூரர் குதிரைகொள்ளும் பொருட்டுச் சோழநாட்டை யடைந்தவர் நீறு பூசிய சிவனடியார் கையில் நின்பொருளையெல்லாங் கொடுத்துச் செலவு செய்துவிட்டார். நீர் விடுத்த தூதுவர் ஏகி நுமது ஓலையைக் காட்டியபின்னர், அவர் நும்பால் வந்து நுமது சீற்றத்தைத் தணித்துத் தாம் உயிர் பிழைக்கல் வேண்டி அன்புடையார்போல் நின்று ஆவணி மூலத்திற் பரித்திரள் வருமெனக் கூறினார்; அவர் கூறிய வெல்லாம் பொய்யுரைகளாகும் மன்னரேறே!" என்று புகன்றனக, அச்சொற் கேட்ட பாண்டியன் அருகுநின்ற தூதுவரை, வெகுண்டு நோக்கி "நீவிர் திருப்பெருந் துறைக்கு விரைந்துபோய் அங்கே குதிரைகள் உளவோ வெனக் கண்டு விரைந்துவந் துரைமின்!" என்று பணித்தான்.

உடனே, வலிய தூதுவர் வல்லே திருப்பெருந்துறை சென்று அதன் கண்ணும் அதனைச்சூழ்ந்த பிறவூர்களின் கண்ணுந் தேடிப் பார்த்துங் குதிரைகளைக் காணமையின் வருத்தத்தோடுந் திரும்பிவந்து "பெருமானே! பரிகளைக் கண்டிலேம்" எனப் பகர்ந்தார். பகர்தலும், பாண்டியன் மிகச் சினந்து தண்டத் தலைவரை நோக்கி, "நமது வினையைத் தான் முடிப்பதாகச் சொல்லி நமக்கு இடரே செய்வானாகிய அவ்வாதவூரனைத் துன்பறுத்திச் சிறையி லிட்டு நம்முடைய பொருளையெல்லாம் அவன்பானின்றும் வாங்குமின்கள்!" என்று கட்டளையிட்டான். அத்தண்டத் தலைவர்களும் உடனே அடிகளின் எதிரே சென்று முனிவு

கொண்ட முகத்தினராய் நின்று, "சீற்றமுடைய நம் மன்னன் அந்நாள் நுமக்குக் குதிரைகொள்ளக் கொடுத்த பொருளையெல்லாம் நும்பால் நின்றும் வாங்கும்படி எமக்குக் கட்டளையளித் திருக்கின்றனன். அரசன் இங்ஙனங் கூறியது என்னையெனின், மன்னவனால் ஏவப் பட்ட ஒற்றர் பெருந்துறை சென்று அங்கே குதிரைகளைக் காணாராய்த் திரும்பி வந்து கூறிய மாற்றங்கேட்டு அரசனும் நும்பால்வைத்த நேசத்தை விட்டான்; இனி நீர் அமைச்சராயிருந்து அரசாளுதற்கும் விடான்; இனிமேல் நீர் அரசற்குரிய பொருளையெல்லாந் தருதல்வேண்டும்" என உரைப்ப, அடிகள் ஏதுங் கூறமாட்டாராய் வாளா இருப்ப, அவரை வலிந்துபற்றிச் சென்று சிறையில் அடைத்தார்கள். சிறையில் அடைப்பித்த அத்துணையிற் பாண்டிய மன்னன் சினம் அடங்கானாய்ப், பின்னும் அவரை வருத்துதற்பொருட்டுப் பிரம்படிகாரரை ஏவ, அவரும் அவர்பாற் போந்து, அவரை அடித்துத் துன்புறுத்துதற்கு நெருங்கினவர் அவர்பால் வியக்கத் தக்க சில கடவுள் நிகழ்ச்சிகளையும் குழைந்துருகும் அன்பின் பெருக்கையுங் கண்டு அவரை அடித்துத் துன்புறுத்தமாட்டாராய் அஞ்சிநிற்ப, அஃது ஒற்றரால் உணர்ந்த அரசன் கூற்றினுங் கொடிய சிலரை ஏவ அவர் போந்து அவரைக் கடுவெயிலில் நிறுத்தி, அவரது அருமைத் திருமேனியை வளைத்து வருத்துவாரானார். அக்கொடுந் துன்பம் பொறுக்கமாட்டாமற்,

"பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்தஎம் பரனே
    பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்,
சீரொடு பொலிவாய் சிவபுரத் தரசே
    திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே,
யாரொடு நோகேன் யார்க்கெடுத் துரைக்கேன்
    ஆண்ட நீ அருள்இலை யானால்,
வார்கடல் உலகின் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
    வருகவென் றருள்புரி யாயே."

என்பதை முதலாக உடைய **வாழாப்பத்தும்,**

"சோதியே சுடரே சூழொளி விளக்கே
சுரிகுழற் பணைமுலை மடந்தை
பாதியே பரனே பால்கொள்வெண் ணீற்றாய்
பங்கயத் தயனும்மால் அறியா
நீதியே செல்வத் திருப்பெருந் துறையில்
நிறைமலர்க் குருந்தம் மேவியசீர்
ஆதியே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே என்றரு ளாயே."

என்பதை முதலாகவுடைய **அருட்பத்தும்** அருளிச்செய்து அடிகள் மிக நைந்துருகினார் என்பது புலனாகின்றது. இவ்வாறு துன்புறுத்தப்பட்ட காலத்திலேயே "குழைத்தாற் பண்டைக் கொடுவினை நோய்" எனத் துவக்குங் குழைத்தபத்தையும் அடிகள் அருளிச் செய்தாரென நம்பியார் திருவிளையாடல் உரையாநிற்கும்.

இவ்வாறு திருவாதவூரடிகள் அரசன் ஏவிய வன்கண்ணரால் துன்புறுத்தப்பட்டு அத்துன்பம் பொறாமல் அழுது பாடுதலும், அடியார் துயர்நீக்குந் திருப்பெருந்துறை யாண்டவன் அவ்வூர்க்குப் பக்கத்தேயுள்ள மிழலைநாட்டு நரிகளையெல்லாம் வருவித்து, அவை தம்மையெல்லாம் அழகிலும் நடையிலுஞ் சிறந்த வாம்பரிகளாக உருமாற்றிக், கட்புலனாகாத நுண்ணுடம்பில் அணுக்கராய் நிற்குந் தன் றிருவடித் தொண்டரைக் குதிரைச் சாத்தாய்க் கட்புலனும் உருவில் வருமாறு கற்பித்துத், தானுமோர் அளவுபடாச் சிறப்பினையுடையதொரு புரவிமீது அமர்ந்து, அக் குதிரைத் திரளும் அதனை நடாத்தும் வணிகச் சாத்துந் தன்னைப் புடைசூழ்ந்துவரத், திருப்பெருந்துறையிலிருந்தும் புறப்பட்டு, அவ்வூர்க்கு மேல்பால் உள்ளதாகிய மதுரைமாநகரை நோக்கி விரைந்து வந்தனன். இவ்வாறு வந்தமையினை அடிகளே,

" குதிரையைக் கொண்டு குடநா டதன்மிசைச்
சதுர்படச் சாத்தாய்த் தானெழுந் தருளியும்." [1]

---

1. கீர்த்தித் திருவகவல், உஎ, உஅ.

என்று கூறுதல் காண்க. திருப்பெருந்துறையிலிருந்தே சிவபெருமான் குதிரை கொண்டு குதிரைச்சேவகனாய் வந்தருளினானென்பதூஉம்,

"பெற்றி பிறர்க்கரிய பெம்மான் பெருந்துறையான்
கொற்றக் குதிரையின்மேல் வந்தருளி." [1]

எனவும்,

"மன்னன் பரிமிசை வந்த வள்ளல்
பெருந்துறை மேய தென்னவன்." [2]

எனவும்,

"ஆடலமர்ந்த பரிமாவேறி ஐயன்
பெருந்துறையாதி அந்நாள்
ஏடர்களை எங்கும் ஆண்டுகொண்ட
இயல்பறிவார்." [3]

எனவும்,

"வண்சாத்தினோடுஞ் சதுரன்
பெருந்துறையாளி அன்று
மங்கையர் மல்கு மதுரைசேர்ந்த
வகையறிவார்." [4]

எனவும்,

"பரியின் மேல்வந்த—வள்ளல் மருவும்
பெருந்துறையை." [5]

எனவும்,

"நாட்டிற் பரிப்பாகன் நம்வினையை—வீட்டி
அருளும் பெருந்துறையான்" [6]

எனவும்,

---

1. திருவம்மானை, ௨௦. 2. குயிற்பத்து, ௭.
3. திருவார்த்தை, ௪. 4. திருவார்த்தை, ௧௦.
5. பண்டாய நான்மறை, ௨. 6. பண்டாய நான்மறை, ௩.

"நரியைக் குதிரைப் பரியாக்கி
ஞாலமெல்லாம் நிகழ்வித்துப்
பெரிய தென்னன் மதுரையெல்லாம்
பிச்சதேற்றும் பெருந்துறையான்."[1]

எனவும், அடிகளே பலகாலும் பலவிடத்தும் அருளிச் செய்திருத்தல் கொண்டு நன்கு தெளியப்படும். அங்ஙனம் திருப்பெருந்துறையிலிருந்து சிவபிரான் கொணர்ந்த குதிரைகள் நரிகளால் ஆக்கப்பட்டனவேயாமென்பதூஉம் இறுதியிற் காட்டிய "நரியைக் குதிரைப் பரியாக்கி" என்பதனாலும்,

"அரியொடு பிரமற் களவறி யொண்ணான்
நரியைக் குதிரை ஆக்கிய நன்மையும்"[2]

"ஒருங்குதிரை உலவுசடை யுடையானே நரிகளெல்லாம்
பெருங்குதிரை யாக்கியவா றன்றேயுன் பேரருளே."[3]

என்பவற்றாலும் நன்கு தெளியப்படும்.

இவ்வாறு இறைவன் நரிகளையெல்லாம் பரிகளாக்கிக் கொணர்ந்தது திருவாதவூரடிகள் பொருட்டே யாமென்பதூஉம்,

"ஞாலம் மிகப் பரிமேற்கொண்டு நமையாண்டான்."[4]

எனவும்,

"பரிமேற் கொண்ட சேவகனார் ஒருவரை யன்றி
யுருவறியாது என்றன் உள்ளமதே."[5]

எனவும்,

"இரும்புதரு மனத்தேனை ஈர்த்தீர்த்தென் என்புருக்கிக்
கரும்புதரு சுவைஎனக்குக் காட்டினை உன் கழலிணைகள்
ஒருங்குதிரை யுலவுசடை யுடையானே நரிகளெல்லாம்
பெருங்குதிரை யாக்கியவா றன்றேஉன் பேரருளே."

---

1. ஆனந்தமாலை, எ.
2. கீர்த்தித் திருவகவல், ௩௫, ௩௬.
3. திருவேசறவு, க.
4. திருப்பொன்னூசல், அ.
5. திருப்பாண்டிப் பதிகம், க.

எனவும் அடிகளே தம் அருமைத் திருமொழிகளால் எடுத்தோதுதல் கொண்டே தெற்றென விளங்கற் பாலதாம்; இம்மூன்று மேற்கோள்களுள் முன்னையது 'மாயம் மிகக் குதிரைமேல் எழுந்தருளிவந்து நம்மை ஆண்டு கொண்டான்' என்றும், அடுத்தது 'குதிரைமேல் எழுந்தருளி வந்த பாகனார் ஒருவரையல்லாமல் வேறொரு வரது உருவத்தினை என் உள்ளமானது அறியமாட்டாது' என்றும், மூன்றாவது, 'இரும்பை யொத்த மனத்தினை யுடைய என்னை இழுத்து இழுத்து, என் என்பினையும் உருகச்செய்து, கரும்பின் சாற்றை யொத்த பேரின்பச் சுவையை நின்றிருவடித் துணைகளால் எனக்குக் காட்டி யருளினை; அஃது ஒன்றோ, முழுதுங் கங்கைநீர் உலவுஞ் சடையினை உடையானே! நரிகளையெல்லாம் பெருங் குதிரைகளாக்கிய வாற்றானும் அந்நாளில் உனது பேரருளை எனக்குக் காட்டினை' என்றும் பொருள் தந்து அடிகள் பொருட்டே இறைவனால் நரிகள் பரிகளாக்கப் பட்டன என்னும் உண்மையினை நன்கு வலியுறுத்திக் காட்டுதல் காண்க; மூன்றாஞ் செய்யுளின் ஈற்றடிகட்கு 'நரிகளையெல்லாம் பெருங் குதிரைகளாக்கிய வகையானு மன்றோ உனது பேரருளை எனக்குக் காட்டினை' என்று பொருளுரைப்பினும் ஆம். இவ்வரிய பெரிய மேற்கோள் களாலும், அடிகள் வரலாற்றினைக் கூறும் எல்லாப் புராணங்களாலும் 'நரியைக் குதிரையாக்கிய திருவிளை யாடல்' அடிகள் பொருட்டாகவே ஒருகாலத்து ஒரு முறையே நிகழ்த்தப்பட்டமை வெள்ளிடை மலைபோல் இனிது விளங்கிக் கிடப்பவும், இவற்றுக்கெல்லாம் முற்றும் மாறாக ஏதொரு மேற்கோளும் இன்றி 'நரிபரியாக்கியது' அடிகள் பொருட்டாகவன்றி அவர்க்கும் முற்பட்ட காலத்தே பிறிதொன்றும் நிகழ்ந்திருக்கலாம் எனத் தமக்குத் தோன்றியவாறே பிழைபடக் கூறிப் பெரிது மகிழ்வாருஞ் சிலர் உளர். ஒரு மேற்கோடானும் இன்றி முன்னை நூல்கட்கெல்லாம் முழுதும் முரணாகக் கூறும இவரது பிழையுரை தான் ஆராய்ச்சியுரை போலும்! இவர் தம் இப் பிழைபாட்டுரையை அறிவுடையார் கண்டு

நகுதலே செய்வராகலின் அதுபற்றி வரக்கடவதோர் இழுக்கின்று. இப் பிழைபாட்டுரையின் இயல்பை, அடிகள் காலம் இதுவென்று வரையறுக்கும் மூன்றும் பகுதியிற் பரக்க ஆராய்ந்தொழிப்பாம்.

இனி, இறைவன் பரிமீதிவர்ந்து வராநிற்ப, அடிகளோ தாம் பிறந்தருளிய திருவாதவூரின்கண்ணே சிறையில் இடப்பட்டு வருந்தாநின்றார். அடிகள் திருப்பெருந் துறையினின்றும் மீண்டபின், பாண்டியனுக்கு அமைச்சரா யிருந்து அரசாளுதலில் விருப்பில்லாமையின், மதுரைமா நகரில் இருத்தலைவிட்டுத் தமது திருவாதவூரில் தமது உரிமை மனையகத்தே வந்திருந்தாரென்பதும், திருப்பெருந் துறையிற் குதிரைகள் இல்லாமையை வேவுகாரரால் உணர்ந்த பாண்டியன் தன் தண்டற்காரர்களை ஏவி அவரைச் சிறையில் அடைப்பித்துப் பலவாற்றானும் வருத்தியது திருவாதவூரிலேயா மென்பதும் நம்பியார் திருவிளையாடலை உற்றுநோக்குதலாற் புலப்படுகின்றன. குதிரைத்திரளை நடாத்திவந்த பெருமானே வாதவூர்ப் புறமாய்ப்போந்து, தனது திருவடிச் சிலம்பின் ஒலியை எழுப்ப, அதனைச் சிறையிலிருந்தவாறே கேட்ட அடிகள் "ஈதென்னையாண்ட எம்பெருமான் திருச்சிலம் போசையே யாம்" எனத் தெளிந்து இறைவனை வழுத்தி, மதுரைக்கு ஒரு காதந் தொலைவில் உள்ள தமதூரின்கட் பரிகள் வந்தமை யறியாராய் அவை வருதலைவேண்டி அழுது குறையிரப்பாரானார். இங்ஙனம் வருந்தாநின்ற அடிகளின் திருச்செவிகட்குப் புலனாகக், குதிரைமேல்வந்த பெருமான் தனது திருச்சிலம்போசை எழுப்பிய அருட்டிறத்தை,

> "வாத வூரினில் வந்தினி தருளிப்
> பாதச் சிலம்பொலி காட்டிய பண்பும்"[1]

என்று அடிகளே அருளிச் செய்திருத்தல் காண்க,

---

1. கீர்த்தித் திருவகவல், ௫௨, ௫௩.

ரு. குதிரைப்பாகற்கும் மன்னற்கும் இடை நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி

இனி, வாதவூரிற் சிறைக்காவலரா யிருந்த தூதுவர் பரித்திரள் வருகையைக் கண்ட அளவானே மனம மகிழ்ந்தாராய், உள்ளே அடிகள்பாற் சென்று புரவிகள் வந்தமையினை அறிவித்து அவற்றின் வருகையைப் பாண்டிய மன்னற்குச் சென்று அடிகளே நேரிற்றெரிவிக்குமாறு ஏவி, அவரைச் சிறையினின்றும் விடுதலை செய்தார். அதனைக் கேட்டதும், அடிகளும் அளவில்லாத மகிழ்ச்சிமிக்காராய், மதுரை ஏகிப் பாண்டிய மன்னனை நெருங்கித் "தென்னர் பெருமானே! நுமது சீற்றந் தணிதல் வேண்டும்; நமது மதுரைப்புறத்தே குதிரைத் திரள்வந்ததென்று தூதுவர் வந்து கூறினார்" என்றுரைப்ப, அம்மன்னனுங் குதிரைகளின் வரவை எதிர்நோக்கித், தெருவின்கண்ணதோர் அழகிய மண்டபத்தில் வந்து வைகினான். வைகி நெடுநேரங் காத்திருந்தும், இறைவனது திருவிளையாட்டாற் பரிகள் வந்தில. அதனால், அரசன் மனம் புழுங்கி ஒற்றரை ஏவ, அவரும் மதுரைப் புறத்தே நாற்பாலுஞ் சென்றுநோக்கி மீண்டு 'பரிகளின் வரவை எப்பக்கத்துங் காணகிலேம்' என்று கூறினார். அச்சொற் கேட்ட மன்னன் வெஞ்சினம் மிக்கு "ஐயகோ! நமக்கு நல்ல அமைச்சன் வாய்த்தான்! நம்பொருளையெல்லாம் எடுத்துச் சென்று வீணே அழித்ததல்லாமலும், 'வென்றி மிக்க குதிரைகள் இப்போது வரும்! இதோ வந்தன!' எனவும பொய்த்து உரையாடா நின்றான். குறும்பனாகிய இவ்வமைச்சனை ஊர்க்குட் கொண்டுபோய் நிறுத்திப் புளிய மிலாறுகளால் இவனை முதுகின்மேல் அடித்துத் துன்புறுத்துமின்கள்! அங்ஙனஞ் செய்தற்கு நீவிர் அஞ்சிக் கூசாதீர்கள்! இது நீவிர் அரசற்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையாம்" என்று கூறிவிடுப்ப, அவர்களும் அங்ஙனமே அடிகளை ஈர்த்துப் போய் அவரை அடிப்பதற்கு நெருங்கக்கண்டு, விழிகளில் நீர் ஒழுகத் திருமுகம்

வியர்க்கச் சிவபெருமானை நினைந்து அடைக்கலப்பத்துப் பாடுவாரானார். இதனோடு, குயிற்பத்தும் இவ்விடர்ப் பாடான நேரத்திலேயே அடிகள் அருளிச் செய்தாரெனக் கூறும் நம்பியார் புராணவுரை ஈண்டைக்குப் பொருத்த முடைத்தாகக் காணப்படவில்லை; யாங்ஙனமெனிற், குயிற் பத்தின் ஏழாஞ் செய்யுளின்கண் "மன்னன் பரிமிசை வந்த வள்ளல்" எனப் பரிமேல் வந்ததனை இறந்த காலத்தில் வைத்துக் கூறுதலின்; இப்பதிகம் அடிகள் மதுரையை விட்டகன்று திருவுத்தரகோச மங்கை சென்றபின் அருளிச் செய்ததாகல் வேண்டும்.

இனி, அடைக்கலப்பத்துப் பாடி அடிகள் உள்ளம் நைந்து வேண்டியவளவிலே பரித்தொகுதிகள் தாம் வாவி வரும் விரைவால் எழுப்பிய புழுதிகள் வானத்தை மறைப்பவும், தம்மேல் வருவார் ஊதும் எக்காள ஓசை மதுரைமா நகரிலுள்ளார் செவிகளைச் செவிடுபடுத்தவும் எல்லாருங் காண நகர்க்குள்ளே வந்து புகுந்தன. இதனைக் கண்ட பாண்டியமன்னன் பெரிதும் வியப்படைந்து, கேட்போர் உள்ளம் உருகியுகுமாறு திருவாசகச் செழும் பாடல்கள் அழுதழுது கூறும் அடிகளை அழைத்து அருகு இருத்தி, அவர்தங் கண்ணீரைத் துடைத்துத், தாஞ் செய்த பிழையினைப் பொறுக்கும்படி வேண்டினான். இதற்குட் சொல்லுதற்கரிய சிறப்பினையுடைய அப் பரிகளைச் செலுத்திக்கொண்டு குதிரைச்சாத்தவர்கள் அம் மதுரைமா நகரின் கோமறுகினூடே வந்தார்கள். கடலின் அலைகள்போற் பிடரிமயிர் குலுங்கப், பல்வகை நடையும் ஓங்கிய எழிலும் கடிவாளம் பொருத செவ்வாயும் உடைய வாய் வந்த அக் குதிரைகளின்மேல் இருந்த சாத்தவர்கள் எல்லாரும் தலையிற் பாகையும் உடம்பிற் குப்பாயமும் கையிற் சம்மட்டியும் உடையராயிருந்தனர். அவர்கட்கு நடுவே, மழமழவென மிளிரும் ஒரு வெள்ளைக் குதிரையின் மேல் அமர்ந்து, தோள்மிசை நித்திலமாலை புரள மாணிக்கக் குழைகள் செவியின்கட் சுடர்விரிந்து விளங்கப் பளபளப்பான குப்பாயம் உடம்பின்கண் மினுமினுவென்று

திகழ அவர்கட்குத் தலைவனான ஒருவன் தன் குதிரையின் கடிவாளங்களை ஒரு கையில் வலித்துப் பிடித்து மற்றொரு கையிற் செண்டு ஏந்தியபடியாய் அதனை வலமிடமாகச் செலுத்திக்கொண்டு வந்தனன்.

இங்ஙனம் வரும் இத் தலைவனது பேரழகினைக் கண்டு அத் தெருவின்கண் நிறைந்த மகளிர் ஆடவர் என்னும் இருபாலாரும் அவன்மேற் கரையிகந்த பேரன்பு கொள்ளப் பெற்றார். இங்ஙனம் பரிமேல்வந்த பாகனாரைக் கண்டு மங்கையர் தம்முட் காதல்கொண் டுரையாடினமை பொரு ளாகக் கொண்டு அடிகள் 'அன்னைப்பத்து' இயற்றி யருளினாரென்னும் நம்பியாருரை பொருத்தமாகக் காணப் படவில்லை; என்னை? குதிரைப்பாகன கோலத்தோடு பலியேற்ற கோலத்தினையும் புணர்த்துக்கூறுதலின்; அந் நேரத்திற் செய்யப்பட்டதாயிற் பரிப்பாகன் கோலம் ஒன்றுமே கூறுதல் வேண்டுமென்க. கண்டாரெல்லாங் காதல்கொண்டு உள்ளம் வியப்பத் தோன்றிய இப் புரவித் தலைவனும் அவன்றன் சாத்தவர்களும், அரசனால் முன்னமே வகுத்து ஒப்பனை செய்யப்பட்டிருந்த வையாளிப் பெருந் தெருவின்கண் வந்து நிரல்பட நின்றனர். அவர்க டமமைக் கண்ட பாண்டிய மன்னன், அத் தலைவ னும் அவனுடன் போந்த சாத்தவர்களும் உருவம் பருவம் அணி படை முதலிய எல்லாவகையிலும் ஒருங்கொத் திருத்தல் நோக்கி வியப்புற்று, "இவர்களுள் தலைவர் யார்?" என்று வினவப், பக்கத்திருந்த வாதவூரடிகள், "இதோ அவர் எதிரில் வருவர்," என்று விடைபகர்ந்த அளவிலே, அத்தலைவனும் தன்னிரண்டு கால்களாலுந் தன் குதிரையின் விலாப்புறங்களை அதுக்கிக், கசைக்கோலால் அதன் புறத்தில் அடித்துக், கடிவாளத்தைச் சிறிது தளர்த்திப் பிடித்தபடியாய் பாண்டியன் எதிரே வந்தனன். அதனைக் காண்டலும் பாண்டியவேந்தன் அடிகளைநோக்கி, "இவ் வாரியப் பாகர் இவ் வையாளிப் பெருந்தெருவின்கட் பலபடியாய் அதனை நடத்திக்காட்டுமாறு சொல்லும்!" என்று கூற, அச் சொற்கேட்ட அடிகள் எல்லாம்வல்ல

தம் பெருமானைத் தாம் ஏவும்படி கற்பித்தானே யென்று உள்ளம் நைந்து, ஆயினும் அதனைப் புறத்தே காட்டாராய் அக் குதிரைப்பாகன்பாற் சென்று அவனை மனத்தாற் றொழுது, "எம்பெருமானே! கல்லாத புல்லறிவிற் கடைப் பட்ட நாயினேன் பொருட்டாகக், கடவுளராலுங் காண்டற் கரிய நுமது திருவுருவத்தைப் புழுத்தலை நாயினேன் கண்ணாரக் காண எத்தவம் புரிந்தேன்! பெம்மானே! நீர் இப்போது எழுந்தருளியபடியாக நுமது திருவுருவத் தைக் கண்டு வணங்கும் அவ்வளவேயல்லாமல், வேறு எவ்வாற்றால் எவர்தாம் நுமது வடிவினை யறியவல்லார்! எல்லையற்ற இவ் வருட்பெருக்கினைக் கண்டன்றோ உயர்ந்தா ரெல்லாருந் தேவரீரை அடியார்க்கு எளியர் என்பர்!" என்று கண்ணீர் யாறாய்ப் பெருகப் பலவாறு வழுத் துரை கூறிப், பாண்டியனது விருப்பத்தைத் தெரிவித் தருளினார்.

குதிரைப்பாகனாய் வந்த ஐயனும் அவரது வேண்டு கோளைத் திருச்செவியேற்றுக், குதிரையேற்றத்தில் மிக வல்லுநராயிருப்பவரும இதற்குமுன் எங்கும் காட்டியிராத அத்துணைப் புதுவகையா லெல்லாம் அதனைத் திறம்உற நடாத்திக்காட்ட, அவற்றையெல்லாங் கண்ட மன்னன் வியப்பினாலுங் களிப்பினாலுந் தன்னை மறந்தானாய்க், கைகள் தலைமேற்குவிய அப் பெருமானை வணங்குதற் கெழுந்தவன், பின்னர்த், தன்னுணர்வுபெற்று அரசன் ஒரு குதிரைப்பாகனை வணங்குதல் தக்கதன் றெனத் தன்னைத்தான் தடுத்திருந்தான்; மற்று அங்குநின்ற பிற ரெல்லாந் தமமை மறந்து ஐயனைத் தொழுதார்.

அதன்பின், அக் குதிரைப்பாகன் வென்றிவேந்தர் கொள்ளத்தக்க பரிகளுக்கு ஆகும் இலக்கணங்களும் ஆகா இலக்கணங்களும் விரிவாக வகுத்து விளக்கித், தான் கொணர்ந்த புரவிகள் எத்தகைய குற்றமும் இல் லாத நற்பரியினத்திற் சேர்ந்தவாதலையும் எடுத்துக் காட்டி, அப் பரிகளெல்லாம் அம் மன்னன் ஏறுதற் கிசைந்தனவேயா மென்பதும் உணர்த்தித், தான் திரட்டி

வந்த குதிரைகள் ஓரிலக்கத்திற்கும் விலைகள் இவ்விவ்வள வாயின வெனவுங் கணக்குச் சொல்லி மாற்றுரை வெல்லு தல் வேண்டிய அரசர்க்குச் சிறந்த குதிரைப்படை இன்றி யமையாததாதலும் அக்குதிரைகளைத் தான் சிறிது காலந் தாழ்த்துக் கொணர்ந்தமை இறைவன் திருவிளையாட் டாதலும் அவன் ஏற்கக்கூறி, அக் குதிரைகளைக் கயிறு மாறிக் கொண்டபின் வரும் நன்மை தீமைகள் அரசன் பாலவே யாகுமல்லால் தன்பால் ஆகா எனவும் வற் புறுத்தி அப் பரித்திரள் முற்றும் பாண்டியன் கையில் ஒப்படைத்தான். பாண்டிய மன்னனும், அக் குதிரைத் தலைவன் சொல்லியவற்றிற்கெல்லாம் முழுதும் உடன்பட்டு, 'நாம் இவை விலைகொள்ளுதற்குக் கொடுத்த பொன் முழு தும், இவற்றுள் ஒரு குதிரைக்கும் போதாது' என்று எண்ணினவனாய் அவற்றைக் கைக்கொண்டான்; கொண்டு, பரித்துறைக் காவலாளரைக் கூஉய், அப் புரவிகளை யெல்லாம் அவர்பால் ஒப்புவித்து, அவை தம்மையெல் லாம் பந்திகளிற் சேர்ப்பிக்குமாறு கட்டளையிட்டான்.

பின்னர்க், கிடைத்தற்கரிய துள்ளுவாம்பரிகள் கிடைக்கப்பெற்ற பெருங்களிப்பினாலும், அக் குதிரைப் பாகன் காட்டிய குதிரையேற்றத்தைக் கண்டு அவனை வியந்த வியப்பினாலும் பாண்டிய மன்னன் விலையிடுதற் கரிய பொற்பட்டாடை ஒன்றைத் தன் கையாலெடுத்து அதனை அக் குதிரைத் தலைவற்கு நல்க, அத் தலைவன் அதனைத் தன் சாட்டைக்கோலின் முனையால் வாங்கித், தன்னடியாரான வாதவூரர் பொருட்டு அதனைத் தன் முடிமிசைப் புனைந்துகொண்டான். இங்ஙனங், குதிரைத் தலைவன் குதிரையேற்றங் காட்டித் தான் கொணர்ந்த புரவிகளின் குற்றமற்ற இலக்கணங்களையெல்லாம் விரித் துரைத்து அவை தம்மையெல்லாம் பாண்டிய மன்னன் பால் ஒப்படைத்தபின், விலைவரம்பற்ற பரிகளைப் பெற் றமைக்கும், அவற்றுள் ஒன்றை வியக்கத்தக்கவாறாய் நடாத்திக்காட்டிய பெருந்திறமைக்கும் மிக உவந்து இறுதியில் அம் மன்னன் அத் தலைவற்குப் பொற்பட்டுத்

தூசு நல்கினான் என்று நம்பியார் திருவிளையாடல் உரையா நிற்கத், திருவாதவூரர் புராணமோ அக் குதிரைப்பாகன் தன் புரவியை நடாத்திக்காட்டிய அளவிலே பெரிது மகிழ்ந்து அரசன் அவற்குப் பட்டுத்தூசு நல்கினானென்று கூறும். குதிரையேற்றங் காட்டி அவற்றின் இலக்கணங்களும் முற்றவுரைத்து அவை தம்மைப் பாண்டியன்பால் ஒப்படைத்தபின், அவன் அக் குதிரைத் தலைவற்குப் பொற்றூசு வழங்கி அவனை வழிவிடுத்தா னென்றலே இயற்கை நிகழ்ச்சிக்கு ஒத்ததாகலின் நம்பியாருரையே ஈண்டைக்குப் பொருத்தமுடைத்தாதல் காண்க.

இனிப், பாண்டியன் விலைவரம்பற்ற அப்பொற்பட்டினை எடுத்து நல்கியக்கால், அக்குதிரைத்தலைவன் அதனைத்தன் செண்டுக்கோலின் முனையால் வாங்க, அதுகண்டு மன்னன் சினங்கொள்ள, அருகிருந்த அடிகள் "அஃது அவரது நாட்டு வழக்கம்" என்றுகூறி அவனது சினத்தைத் தணிவித்தார் என்று நம்பியார் திருவிளையாடலும் திருவாதவூரர் புராணமுங் கூறுநிற்கப், பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடலோ அங்ஙனம் பாண்டியன் நல்கிய துகிலினை அக் குதிரைத் தலைவன் தன் குதிரையினின்றும் இறங்கிப் பணிவுடன் ஏற்றுத் தன் தலைமேற் சூடிக்கொண்டான் எனக் கூறும். நம்பியார் திருவிளையாடல் பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற்கும் திருவாதவூரர் புராணத்திற்கும் மிக முற்பட்ட பழைய காலத்தே இயற்றப்பட்ட தொன்றாகலானும், அதன்கட் கூறப்படும் வரலாறுகள் ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால் சிற்சில வகைகளிற் றவிரப் பெரும்பாலும் பொருத்தமாகவே காணப்படுதலானும், அதற்குப் பின்வந்த திருவாதவூரர் புராணமும் அந்நூலுட் கூறுமாறே இவ் வரலாற்றினைக் கூறுதலானும், இவ் விரண்டு நூல்கட்கும் மாறாகப் பரஞ்சோதியார் திருவிளையாட லுரைக்குமுறை கொள்ளற்பால தன்றென மறுக்க. ஆராய்ந்து பார்க்குந்தோறும் பரஞ்சோதியார் திருவிளையாடல் ஒருகாற் சிலகாலன்றிப் பலகாலும் பிழைபடக் காண்டலின் முன்னை நூல்களோடு முரணும் இடங்

களினும், ஆராய்ச்சிக்குப் பொருந்தா இடங்களிலும் இதனுரை உண்மையெனத் துணியற்பாற்றன்று.

இனிக் குதிரைமேல் வந்த அத் தலைவன் சிவபிரானே யென்பதூஉம், நேரே கண்டு வைத்தும் அவன் அப் பெரு மானுதலைப் பாண்டியன் சிறிதும் உணர்ந்திலனென் பதூஉம் அடிகளே,

"ஈண்டிய மாயா இருள்கெட எப்பொருளும் விளங்கத்
தூண்டிய சோதியை மீனவனுஞ் சொல்லவல்லன் அல்லன்." [1]

என அருளிச் செய்தவாற்றால் நன்கு பெறப்படும். இது கொண்டு, இப் பாண்டிய மன்னன், வேப்பங் கனிகளையுஞ் சிவலிங்க வடிவாய்க் கண்ட வரகுண பாண்டியன் அல்ல னென்பதூஉம் மேலுமேலும் வலியுறுத்தப்படுதல் காண்க.

இனிக், குதிரைமேல் வந்த இறைவன் ஆரியர்க்குரிய குப்பாயச்சட்டை அணிந்திருந்தானென்பதூஉம,

"பள்ளிக் குப்பாயத்தர் பாய்பரி மேல்கொண்டென்
உள்ளங் கவர்வரால் அன்னே என்னும்." [2]

என்று அடிகளே ஓதுமாற்றாற் பெறப்படும்.

இனிப், பாண்டிய மன்னன் அக் குதிரைத் தலைவனோ டுடன்போந்த சாத்தவர்கட்கெல்லாம் உயர்ந்த தூசுகள் நல்கி எல்லாரையும் விடைகொடுத்துப் போக்கியபின், திரு வாதவூரடிகட்குப் பொற்பட்டம் முதலான வரிசைகள் அளித்து அவரையும் மனைக்கேகப் பணித்துத், தானுந் தன் அரண்மனைக்கட் புகுந்தான். குதிரைச் சேவகனாய் வந்த பெருமான் பாண்டியன்பால் விடைபெற்று ஏகத் துவங்குகையில் அடிகள் 'பிடித்தபத்துப்' பாடியருளினா ரென்னும் நம்பியாருரை பொருத்தமாகக் காணப்பட வில்லை; என்னை? தம்மையுந் தம் மனைவிமக்கள் முதலான குடும்பத்தாரையும் உலக வாழ்க்கையில் வாழவொட்டாது

1. திருப்பாண்டிப்பதிகம், ரு.
2. அன்னைப்பத்து, எ.

பிரித்துத் தனது திருவடிப் பேரின்பவாழ்வில் வாழவைத்த இறைவனது திருவருட்டிறத்தை வியந்து,

" ஊத்தையேன் றனக்கு
வம்பெனப் பழுத்தென்
குடிமுழு தாண்டு
வாழ்வற வாழ்வித்த மருந்தே."[1]

என்று அதன்கட் டாம் அமைச்ச வாழ்க்கையினின்றும் விடுவிக்கப் பட்டமையினை நன்கெடுத்துக் கூறுதலானும், தாம் இறைவற்குத் திருவடித் தொண்டரான சிறப்பும் தம் பொருட்டுக் குதிரை கொண்டு குதிரைமேல் வந்த எல்லாம வல்ல பெருமானின் உண்மையும் அறியாமல் தம்மை அமைச்சராகவும தம்பொருட்டு வந்த ஆண்டவனைக் குதிரைச் சேவகனுகவுமே நினைந்து அதற்கேற்பவே ஒழுகிய அம் மன்னன் முன்னிலையில் தம்மியல்பையுந் தம் தலைவனியல்பையுந் தமக்குள்ள அன்பின் பெருக்கையுந் தெற்றெனப் புலப்படுத்தி அப் பிடித்தபத்தினை அருளிச் செய்தல் ஆகாமையானும என்பது. அது நிற்க.

கூ. நரிபரியாக்கியது அடிகள் பொருட்டே

இனி, அரசனையுள்ளிட் டெல்லாருந் தத்தம் இருக்கை சேர்ந்தபின் பகலவனும் மேல்பால் மறைந்தனன். குதிரைத்துறைக் காவலரும் அக் குதிரைகளைப் பந்தி களில் நிரல்படக் கட்டி, அவை தமக்கு உணவாகப் பருப் பும் நெய்யுங் கருப்புக்கட்டியும் சேர்த்துக் கலந்து, இனிய புல்லைக் கொணர்ந்து இட்டுப், பயறுங் கொள்ளுங் கடலையுந் துவரையுங் கழுவி வேவ்வித்துப் பையில் நிறையப் பெய்து கட்டி எவ்வளவோ முயன்று தீனி கொடுத்தும், அவைகள் அவற்றை அயின்றில. பின்னர் வரவர இருள்மிகுந்து நடுயாமம் ஆதலும், வந்த அப் புதுப்பரிகளெல்லாம் நரிக

1. பிடித்தபத்து, க.

ளாக உருமாறி, அப் பந்திகளில் தமக்கு முன்னரேயிருந்த குதிரைகளின் அடிவயிற்றைக் கடித்து உள்ளுள்ள குடர்களைப் பிடுங்குவனவும், கழுத்தைக் கடித்து இரத்தத்தை மாந்துவனவும், உயிர்துறந்து கீழ்வீழ்ந்த பழங் குதிரைகளின் உடம்பைக் கிழித்து உள்ளுள்ள தசை நிணம் மூளை முதலியவற்றைக் கிண்டிக்கிளறித் தின்பனவுமாய்ப் பந்தியிலிருந்த பழங் குதிரைகளையெல்லாம் ஒருமிக்கக் கொன்று, பிறகு அவற்றினின்றும் புறப்பட்டுத் தெருக்களிலும், ஆவணங்களிலும், அங்கணங்களிலும், வீடுகள் மடங்கள் சாவடிகளென்னும் இவற்றின் முற்றங்களிலுந் திரள் திரளாய்ச் சென்று ஊளையிட்டு ஓடுவவாயின. இந் நிகழ்ச்சியைக் கண்டு வெருக்கொண்ட பரித்துறைக் காவலரும் நகர் காவலரும் அவற்றை அடித்துக் கொல்லுதற்குப் படைக்கலங்களோடு எதிர்த்தும், அந் நரித்தொகுதிகள் அவர்க்கு அஞ்சாவாய்த் தாமும் அவரை எதிர்ப்பவாயின. இதற்குள் ஊரிலுள்ள குடிமக்களெல்லாருந் துயிலினின்று திடுமென எழுந்து கூக்குரலிடுவாராயினர். இது,

> "நரியைக் குதிரைப் பரியாக்கி
> ஞாலமெல்லாம் நிகழ்வித்துப்
> பெரிய தென்னன் மதுரையெல்லாம்
> பிச்சதேற்றும் பெருந்துறை யான்."[1]

என்று அடிகளே ஓதுமாற்றால் உண்மையாதல் தெளியப்படும்.

நரிகளின் ஊளையொலியும், காவலர் அவற்றை வெருட்டும் ஒலியும், நகரமாந்தர் துயில்நீங்கி எழுந்து அச்சத்தாலிடுங் கூக்குரலொலியும் ஒருங்குசேர்ந்து பேரிரைச்சலை விளைக்கவே பாண்டிய மன்னனுந் துயிலினின்று திடுக்கிட்டெழுந்து அவ் விரைச்சல் நிகழ்தற்கு ஏதுவென்னையென்று தன் மெய்காப்பாளரையும் வாயில் காவலரையும் வினவாநிற்கப், பரித்துறைக் காவலரிற் சிலரும் விரைந்து வந்து அவனை வணங்கி, "நேற்றுவந்த புதுப் பரிகளெல்லாம் இன்றிரவின் நடுயாமத்தில் நரிகளாக

1. ஆனந்தமாலை, எ.

மாறிப் பழும்பரிகளையுங் கொன்று பிடுங்கித்தின்று கூட்டங் கூட்டமாய் ஊளையிட்டுக் கொண்டு ஊரெங்கும் உலவா நின்றன" என்று அவ்வகைகளையெல்லாம் விரித்துச் சொல்லி முறையிட்டார். அச் சொற் கேட்ட மன்னவன் இடிமுழக்கங்கேட்ட அரவென மனம் மடிந்து ஆற்றொணுத் துயரமும், அதனூடேயூடே, 'பரிகள் நரிகளானவாறு யாங்ஙனம்!' என வியப்புங் கொள்வானுனன். சிவபிரான் தன் மெய்யடியார் பொருட்டுச் செய்யும் அருட்டிறங்களை யும், அவற்றை அவனுற் செய்வித்துக்கொளளும் மெய்யடி யார் உண்மைகளையும் அறியமாட்டாத அப் பாண்டிய மன்னன், "இத்தகைய மாயஞ் செய்தற்கு வாதவூரன் இந்திரசாலங் கற்றவனு யிருத்தல் வேண்டும். நாம் தந்த பொருட்டிரளை யெல்லாம் வீணே செலவிட்டு, அவற்றிற்கு ஈடுகட்டுவான்போல் நரிகளையெல்லாம் பரிகளாக உருமாற் றிக் கொணர்வித்து நம்பால் ஒப்படைத்தான்!" என்று தன்னுள்ளே எண்ணிச் சீற்றங்கொண்டான். இதனுலும், இவன் "வெள்ளை நீறு மெய்யிற்கண்டு, கள்ளன்கையிற் கட்டு அவிழ்ப்பித்த" வரகுண பாண்டிய மனனன் ஆகான் என்பது பின்னும் வற்புறுத்தப்படுதல் காண்க.

இவ்வாறு பாண்டியன் சீற்றமுந் துயரமும் வியப்புங் கொண்டிருக்கையில் புலரிக்காலம வந்தது; பகலவன் தன் அலர்கதிர்களைப் பரப்பிக்கொண்டு கீழ்பாலிற் செம் பொற்றிரளைபோற் ருேன்றினன். திருவாதவூரடிகள் அன்றைக்காலையில் மிக்கதொரு மனமகிழ்வோடும் எழுந்து செய்கடன்கள் கழிப்பிப், பாண்டியனைக் காண்டற்குத் தமது வாதவூரினின்றும் புறப்பட்டுச் சிவிகையூர்ந்து வந்தார். வந்து அரண்மனை புகுந்து பாண்டிய அரசனை வணங்கி அவனது முகத்தைத நோக்கினவர், அது தழ லிடைப்பட்ட தாமரைபோல் வாடியிருக்கக் கண்டு, "பெரு மானே! வாடியிருப்ப தென்னை?" என்று வினவினுர்.

அதற்கவன் சினநகை புரிந்து, "நீநல்ல அறிவுடைய அமைச்சன்! தேடிப்பார்த்தால் உன்னையொப்பார் யாவர்! நல்ல பரிகள் கொண்டுவந்தனை! நீ தேடிச் செய்த

அருமை சிறிதோ! பொல்லாங்கும் வேறுண்டோ!" என்று கடுகடுப்போடு கூறினன். அதுகேட்ட அடிகள் துணுக்குற்று, "வேந்தர் பெருமானே! சிறந்தனவாக ஆராய்ந்து தெரிந்தெடுத்துக் கொணர்வித்த குதிரைகளுள் ஏதேனும் பழுதுண்டோ? நேற்று அவைகளை ஒவ்வோரினமாய்ப் பிரித்துணர்ந்து அறிஞர் முன்னிலையில் அகமகிழ்ந்து கைக்கொண்டீரன்றோ?" என்று வினவினர். அச் சொற்களைச் செவிமடுத்த மன்னன் நெருப்பில் நெய் சொரிந்தாலொப்ப மேன்மேற் சினங்கிளர்ந்து, "நெஞ்சம் அஞ்சாமல் என்னை யணைந்து இவற்றைக் கூறுகின்றனையோ? நேற்று நீ கொணர்வித்த பரிகளெல்லாம் நரிகளாகி முன்னமேயுள்ள எம்முடைய குதிரைகளையுங் கொன்று பிணமாக்கி ஊளையிட்டுத் திரிகின்ற செய்தியைப் பித்தா, நீ உணர்ந்திலையோ! ஆசிரியர்மாட்டும் அரசரிடத்தும் தூய அருளாளர்பாலும் அன்பிற்சிறந்த தோழர்மாட்டும் அருந்தவத்தோரிடத்தும் நெஞ்சம் அஞ்சாமற் கரவு செய்வோர்க்குக் கொலையல்லாது வேறு செய்யத் தக்கதோர் ஒறுத்தல் உண்டோ! நரிகளையெல்லாம் பரிகளாக்குவித்து அழைத்து எம்முடைய குதிரைப்பந்திகளிற் கட்டுவித்தாய்! அறிவை மயக்கி இந்திரசாலஞ் செய்வது எம்மிடத்திலேயோ! வேந்தர்க்குரிய பொற்றிரளை அழிப்போர் தாமோ வீடுபேற்றினை யடையும் நல்லோர்! மாவேறிக் காட்டிய குதிரைச் சேவகன் எங்கே? அவனுடன போந்த சாத்தவர்கள் எங்கே! நீ மறைநூல்கள் ஓதினமை யெல்லாம் இங்ஙனம் செய்தற்குத்தானோ! நின்னுடம்பினை வருத்தி ஒறுத்தலே செயற்பாலது," என்று கொடுஞ் சொற்களை வாரி இறைத்துக், கூற்றினுங் கொடியரான தண்டக்காரர்களை விளித்து, "இவனைக் கொண்டுபோய்ச் சிறையிலிட்டு வளைத்து, இவன் நமக்குத் தரவேண்டும் பொருள்களையெல்லாம் வாங்குமின்கள்!" என்று ஏவினன்.

அவர்களும் அங்ஙனமே செய்தற்கு அவரை அழைத்துச் சென்றவர்கள் அவரது பேரன்பின் திறத்தைக் கண்டு

உள்ளம் உருகி, அவரது உடம்பினை வருத்துதற்கு மனம் இசையாராய், அவரை ஒருமல் விடினும் அரசன் தமக்குத் தீங்குபுரிவானென உன்னி அச்சத்தால், அவரைச் சிறையில் அடைத்து வளைத்துவைத்தார்கள். இவ்வாறு சிறையில் வளைத்துவைக்கப்பட்ட அடிகள் அத் துன்பம் பொறுக்க மாட்டாமற் "பாருருவாய பிறப்பறவேண்டும்," என்பதனை முதலாகவுடைய எண்ணப்பதிகம் அருளிச்செய்து அழுது குறையிரந்திருக்கலா மென்று கருதற்கு இடமிருக்கின்றது. திருப்புலம்பலும் இந் நேரத்தில் அருளிச்செய்ததா யிருக்க லாமேனும், அதன் முதற் செய்யுளில் திருவாரூர் குறிக்கப் பட்டிருத்தலால், அஃது அத்திருக்கோயிலை வணங்குதற்கு அடிகள் சென்றபோது அருளிச்செய்ததா யிருக்கலாமோ என்று ஐயுறுதற்கும் இடஞ்செய்கின்றது. மற்று, இந் நேரத்தில் அவர் அருளிச்செய்தது "இரும்புதரு மனத் தேனை" என்னுஞ் செய்யுளை முதலாகவுடைய திருவேசறவே யாம் என்று நம்பியார் திருவிளையாடல் உரைக்குமேனும், அப் பதிகத்தின்கண் அடிகள் தாம் துன்புறுவதனைக் கூருமல், தாம் துன்பங்கள் பலவற்றிற்கு ஆண்டவன் திரு வருளாற் றப்பிப் பிழைத்தமையினையும், ஆண்டவன் தம்மை 'அஞ்சேல்' என்று ஆண்ட திறத்தினையுமே,

> "நஞ்சாய துயர்கூர நடுங்குவேன் நின்அருளால்
> உய்ஞ்சேன்எம் பெருமானே யுடையானே அடியேனை
> அஞ்சேல்என்று ஆண்டவா றன்றே."

என்றாற்போல அத்திருப்பதிகத்தில் அடுத்தடுத்து ஓதுத லானும், அதன் ஒன்பதாஞ் செய்யுளில்,

> "அருள் எனக்கு இங்கு இடைமருதே
> இடங்கொண்ட அம்மானே."

எனத் திருவிடைமருதூரைக் கிளந்து கூறுதலானும் அப் பதிகம் இந் நேரத்தில் அருளிச்செய்யப்படாமல், அடிகள் மதுரையையும் அமைச்சுரிமையையும் விட்டகன்று திரு விடைமருதூர்க்குச் சென்றபோது அருளிச்செய்யப்பட்ட தாகுமென்பதே தேற்றமாம்.

இனி, அரசனேவலால் அவன் தண்டற்காரர் அடிகளைக் கொண்டுபோய்ச் சிறையிலிட்டு வளைத்துவைத்தாரென்று நம்பியார் திருவிளையாடல் கூறுமேனும், அடிகளின் துயர் நீக்கும்பொருட்டு இறைவன் வைகையாற்றிற் பெருவெள்ளத்தைப் பெருகவிட்ட பின்நிகழ்ச்சியை ஆராய்ந்து காணுமிடத்து அரசன்றன் ஏவலர் அடிகளைக் கொண்டுபோய் வைகையாற்று மணலில் நண்பகற்போதிற் கடுவெயிலில் நிறுத்தி, அவரது அருமைத் திருமேனியை வளைத்து முதுகின்மேல் கருங்கல்லை ஏற்றிவைத்து வருத்தினாராதல் வேண்டுமென்பதே கருதற்பாலதாயிருக்கின்றது. இத்தகைய பொல்லாக் கொடுந்துன்பத்தைப் பொறாமல் அடிகள் நைந்தழுது புலம்புதலைக் கண்ட எல்லாம்வல்ல சிவபிரான் மிக இரங்கித் தன் றிருவருளாணையால் உலகினைக் கெடுப்பதும் எடுப்பதுஞ் செய்யும முகிற்குழாங்களை நினைந்து அவை பெருமழை பொழிகவெனத் திருவுளத்தெண்ணினான். எண்ணுதலும் அளவுக்கு மிஞ்சிய பெருமழை அன்றைக்குப் பொழிந்தது.

இங்கொன்று ஆராயற்பாற்று. சித்திரை வைகாசி ஆனி ஆடி என்னும் நான்கு திங்களுமே கதிரவன் கடுவெயில் எறிக்கும் வேனிற்காலமாம். ஆவணித் திங்களோ கார்காலந் துவங்குங்காலமாம். அடிகள் மதுரைமாநகர்க்குக் குதிரை கொணர்வித்தது ஆவணித்திங்கள் மூலநாளிலேயாமென்பது நம்பியார் பரஞ்சோதியார் என்னும் இருவர் தம் திருவிளையாடற் புராணங்கட்குந், திருவாதவூரர் புராணத்திற்கும் ஒப்பமுடிந்தது. ஆவணி மூலத்திற்கு அடுத்த நாளிலேயே பரிகளெல்லாம் நரிகளாகி மதுரைமாநகரைப் பித்தேறச் செய்தமையால், அன்றைக்கே பாண்டியன் அடிகளைத் தன் ஏவலரிடம் ஒப்பித்து வருத்தினுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் அவரை வருத்திய அந்நாளும் அத் திங்களும் கார்காலத்து வான் தலைப்பெயலை நிறையப்பெய்தற்குரிய காலமேயாதலின், அவ்வாறு கார்காலத்தில் இயற்கையாகவே மழை மிகப் பெய்து வைகையாறு பெருகியதனை இறைவனருளால்

நிகழ்ந்ததெனக் கூறுதல் யாங்ஙனமெனிற் கூறுவாம்.
மாணிக்கவாசகப் பெருமானை அமைச்சராகப் பெற்ற
பாண்டியன் சிவபெருமானிடத்தும் அவனடியாரிடத்தும்
முதிர்ந்த பேரன்பு கொண்டவன் அல்லன்; வேற்றரசர்
மேற் படையெடுத்துச்சென்று அவரை வென்று அவர்தம்
நாடுகளைக் கைப்பற்றுதலிலேயே கருத்துடையவன். குடிக
ளிடத்து வாங்கிய இறைப்பொருள்களை அவர்களுடைய
நன்மைகளுக்காகப் பயன்படுத்தாமல், அவற்றைக்
கொண்டு உயர்ந்த வாம்பரிகள் திரட்டித் தனது குதிரைப்
படையை வலிதாக்கி வேற்றரசரோடு போர்புரிதற்கு
முனைந்தான். அந் நினைவுடைய அவன் றந்தபொருள்
அவனோடு ஒத்தநினைவுடைய ஓர் அமைச்சர் கைப்படாமற்,
சிவபிரான் றிருவடிக்கட் பேரன்புபூண்டு பிறவி வேரறுக்
கும் நினைவுடைய அடிகள் கையிற்பட்டமையால், அந்
நற்பொருள் பலவகையான அறங்களுக்கும் பயன்படுத்தப்
பட்டது. தன் பொருளாகாமல் தன் குடிகளால் தரப்
பட்ட அப்பொருள் அக் குடிமக்களின் நன்மையின்
பொருட்டே செலவழிக்கப்பட்டதனை உணர்ந்தும் பாண்டி
யன் அதற்குடன்படாமல் அப்பொருளுக்குக் குதிரை
கொள்ளுதலிலேயே கருத்துவைத்து, அக் கருத்தின்படி
நடவாராயின் அடிகளை வருத்துவதற்கே உறுதி கொண்
டிருந்தான். ஆகவே, தன்னடியவரைப் பாதுகாத்தற்
பொருட்டும், பாண்டியனது போர் வேட்கையை அவித்து
அவனது செருக்கை அடக்குதற்பொருட்டுமே இறைவன்
நரிகளைப் பரிகளாக்கிக் கொணரத் திருவுளம் இசைந்தான்.

இனிப், பரிகள் திரும்ப நரிகளாய் உருமாறி ஓடிப்
போகக் கண்டும் அப் பாண்டியன் உளந்திருந்தி அடிகளின்
பெருமை யுணரானாய் அவரைப் பெரிதும் வருத்துவனென்
பதும், அங்ஙனம் வருத்தும்வழி மழையை மிகப் பொழி
வித்து வையை யாற்றைப் பெருக்கி வெள்ளம் கரைபுரண்
டோடி நகர்க்குட் புகுமாறு செய்வித்தால் அவ்வரசன்
உணர்வு தெளியப் பெறுவன் என்பதும், அவ்வாறு
மழை பொழிவித்தற்கு ஏற்றதாக உலக இயற்கையில்

தன்னால் வருக்கப்பட்ட காலம் ஆவணித் திங்களே யாதலின் இந் நிகழ்ச்சிகட்கு இசைந்துவருமாறு குதிரைகளை அத் திங்களின் மூலநாளிலேயே கொண்டு செல்லல் வேண்டுமென்பதும் எல்லாம்வல்ல இறைவன் முன்னரே தன் றிருவுளத்தடைத்துக் கார்காலத்தின் கண்ணேயே அங்ஙனம் மழையை நிரம்பப் பெய்வித்துத் தான் கருதியதை முடித்தானென்க. அற்றேல், நரிகள் பரிகளாகவும், அப்பரிகள் திரும்ப நரிகளாகவும் உலகவியற்கை நிகழ்ச்சிக்கு மாறாய்ச் செய்து காட்டியதுபோலக், கார் மழை பெய்தற்கு ஏற்றதல்லாத வேனிற்காலத்தில் அதுபொழியுமாறு செய்துகாட்டாதவா றென்னையெனின்; முதன் முறை இயற்கை நிகழ்ச்சிக்கு மாறாய்ச் செய்துகாட்டிய நரிபரி மாற்றத்தின் அருமையையே உய்த்துணரமாட்டாது அதனை இந்திரசாலமென இகழ்ந்து அடிகளை வருத்திய அப் பாண்டிய மன்னனுக்கு மேலும் அங்ஙனம் ஒன்று செய்து காட்டுதலாற் போதரும் பயன் ஒன்றின்மையானும், தன்னடியரைக் காத்தலே இறைவன் றிருவுளக் குறிப்பாகலானும், இரண்டாமுறை அவரைக் காத்தல் வேண்டி இயற்கை நிகழ்ச்சியோடு ஒப்பவே வைத்து மழையைப் பொழிவித்தானென்க. ஒன்றை இயற்கை நிகழ்ச்சியோடு ஒவ்வாமல் வைத்துக் காட்டியது தன்னடியவரின் பெருமை தோற்றுவித்து அவரைப் பாதுகாத்தற்கும், மற்றொன்றை அந் நிகழ்ச்சியோடு ஒப்பவைத்துக் காட்டியது முன்னையதால் உணர்வு தெளியப் பெறாத அம் மன்னனை ஒறுத்துத் தன்னடியவரைப் பாதுகாத்தற்குமேயா மென்க.

அல்லதூஉம், கீழ்கடற்கரை மருங்கேயுள்ள ஊர்களிற் கார்காலத்தில் மழை தப்பாது பெய்தல் போலக், கடற்கரையை மிக அகன்றிருக்கும் உள்நாடுகளில் அக் காலத்திலும் மழை தப்பாது பெய்தல் இல்லையாகும். பாண்டிநாடு கீழ் கடற்கரைக்கு அருகிலில்லாமல் எட்டி உள்ளிடத்தில் இருப்பதொன் றாகையால், அதன்கட் கார் காலத்தில் மழைபெய்யாது போதலும், அதனால் அந்

நாட்டில் அடுத்தடுத்து வற்கடம் உண்டாதலும் பழைய நூல்களானும் உலகத்தார் உரையானும் அறியப்பட்டனவேயாம். இந் நிகழ்ச்சியுண்டான அப் பழையகாலத்திலுங்கூட மதுரைமா நகரத்திலும் அதனைச் சூழ்ந்த இடங்களிலும் வேனிற்கால வெப்பந் தணியாமல் அஃது ஆவணித் திங்கள் முற்றுந் தொடர்ந்திருந்தமையாலன்றோ பாண்டியன் ஏவலாட்கள் அடிகளை அக்கடு வெயிலிற் கொண்டுபோய் நிறுத்திவைத்து நலிவராயினர். அங்ஙனம் மழைபெய்தல் அரிதாய அவ்வாவணித் திங்களில் அடிகளை அவர் வருத்திய அன்றைக்கு அளவுபடாப் பெருமழை பொழிந்து வைகையாறும் உடைப்பெடுத்ததாயின், அஃது அடிகளைக் காத்தற்பொருட்டாகவே இறைவன் ஆணையால் நிகழ்ந்த புதுமையாமென்றே கொள்ளற்பாற்று.

அவ்வாறு கொள்ளாம், இயற்கையாய் நிகழ்ந்த அந் நிகழ்ச்சியே அடிகளைக் காத்தற்கும் உதவியாயினது 'காக்கை ஏறப் பனம்பழம் வீழ்ந்த' நிகழ்ச்சியோடொப்பதேயாமெனின்; அடிகளின் பொறுத்தற்கரிய துன்பத்தைப் போக்குதற்கு இன்றியமையாததான அந் நேரத்தில் அம் மழை பொழியுமாறு தொடர்பு படுத்தியது கடவுட்செயலேயல்லாமற் பிறிதென்னை? ஒரு பேரறிவின் செயலால் உந்தப்படாமல் அறிவில்லா மழை தானாகவே அந்நேரத்திற் பெய்ததென்று உரைக்கும் அறிவில்லா வழக்குப் பயனுடையதோ, தன்னடியரைக் காக்கும் பொருட்டு முற்றறிவுடைய ஒரு முழுமுதற் பொருளால் ஏவப்பட்டு அஃது அந் நேரத்திற் பெய்ததென் றுரைக்கும் அறிவுடை வழக்குப் பயனுடையதோ என்று ஆராய்ந்து பார்க்கவல்ல நுண்ணறிவுடையார்க்கு, எல்லா அறிவுமுடைய இறைவனருளாற் செலுத்தப்பட்டு அஃது அங்ஙனம் பெய்ததெனக் கொள்ளுதலே வாய்ப்புடைத்தாய்த் தோன்றும். எல்லா அறிவும் ஆற்றலும் உடைய ஒரு கடவுளின் றிருவருளால் உலகமும் உலகத்து நிகழ்ச்சிகளும் நடைபெறுகின்றன வெனக் கூறுதல் தமது அறிவுக்குப்

பெருமையாகாதென்று கருதி, எல்லாம் அறிவின்றி இயற்கையாகவே இயங்குகின்றனவென்று அறியாமைக்கே ஏற்றஞ்சொல்லி மகிழ்வோர் தம்மை ஒருவர் 'அறிவில்லாதவர்' எனவும், 'தாம் செய்வன வெல்லாம் அறிவின்மையேயாம்' எனவுங் கூறியக்கால் அச் சொற்கேட்டு வருந்துதல் என்னையோ? அதனால், அறியாமைக்கு ஏற்றஞ்சொல்லும் அவரது உள்ளமே அவர்தம் கொள்கைக்கு மாறாய் நிற்றலின், உலகத்து நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் எல்லையற்ற ஒரு பேரறிவால் தொடர்பு படுத்தப்பட்டு நிகழ்கின்றன வென்பதே தேற்றமாம். ஆகவே, அடிகள் பொருட்டு நரிகளைப் பரிகளாக்கி முன்னைநாட் கொணர்ந்த இறைவனே அவர்க்குப் பின்னைநாள் நேர்ந்த கொடுந் துன்பத்தினையுந் துடைத்தற் பொருட்டு அங்ஙனம் பெருமழை பெய்வித்து அருளினானென்று கடைப்பிடிக்க.

---

௭. இறைவன் மண்சுமந்து அடிபடுதல்

இவ்வாறு அளவுக்கு மிஞ்சிப் பெய்த பெருமழையினால் வெள்ளம் பெருகி வைகையாற்றிற் புரண்டு வரலாயிற்று. அடிகளை அவ்யாற்று மணலில் நிறுத்தி வருத்திய தண்டற்காரரும் அவரை விடுத்துத் தத்தம் மனையகம் நோக்கி ஓடினர். தம்மைக் காத்தருளிய சிவபிரான் திருவருளை நினைந்து நினைந்துருகிய உள்ளத்தினராயும் அழுத கண்ணினராயும் அடிகளும் வைகையாற்றை விட்டு அதன் கரைமீ தேறிச், சொக்கப் பெருமான் திருக்கோயிலுட் சென்று அவனைத் தொழுது வழுத்தியபடியாய் இருந்தார்.

இதற்குள் அவ்யாற்றின் வெள்ளங் கரைகளை நெடுக உடைத்து மதுரைமா நகர்க்குள் எங்கும் புகுந்து நிரம்பி மேன்மேல் உயர்தல்கண்ட அந் நகரத்து மாந்தரெல்லாங் கூக்குரலிட்டு ஓலமிடுவாரானார். இவைகளை யுணர்ந்த பாண்டிய மன்னன் நெஞ்சங் கலங்கித் "திருவாதவூரடிகளை யான் ஒறுத்துப் பெரும்பிழை செய்தமையால் இப் பேரிடர் நேர்ந்தது போலும்! என் செய்வேம்!" என

உளம்வருந்தித், தன் அமைச்சரை யெல்லாங் கூஉய் "என்றும் வாரா இப்பெருவெள்ளம் இன்றுவந்து இந் நகரை அழிப்பான்புக்க தென்னை ! இதற்குடனே செயற்பாலது யாது?" என்று வினவுதலும், அவரெல்லாம் முன்னாள் பின்னாள் நிகழ்ச்சிகளை நன்குணர்ந்து பார்த்துத், "திருவாதவூரர் சிவபிரான்மாட்டு வரம்பிகந்த பேரன்புடையராய்க் காணப்படுதலின், அவரது தன்மையுணராதே அவரை வருத்திப் பிழைசெய்ததனாலேதான் இது நேர்ந்தது! அவரை வருவித்து வணங்கி அவரது அருளைப் பெற்றால் மட்டும் இவ்வெள்ளந் தணியும்," என விடை பகர்ந்தார்கள். தனது கருத்தும் அவர்களது கருத்தும் ஒத்திருக்கவே பாண்டியன் தான் செய்தவை யெல்லாம் பிழையெனத் தெளிந்து, சொக்கப்பெருமான் திருக்கோயிலிலிருந்த அடிகளை வருவித்துத் தான் செய்பிழையினைப் பொறுக்கும்படி வேண்டி,"வெள்ளம் ஊர்க்குள்ளே புகாமல் வடிந்துபோகும்படி பணித்தருளல் வேண்டும்," எனக் குறையிரந்து, "உடைபட்ட கரைகளையும் ஊரிலுள்ளார் அனைவரும் ஒருங்குவந்து நின்று அடைக்குமாறும் தேவரீரே தலைவராய் நின்று செய்தல் வேண்டு" மெனவும் பணிவுடன் மொழிந்தான்.

முன்னர் அரசன் தம்மேற் சினந்தகாலத்தும் பின்னர் இப்போது மகிழ்ந்த காலத்தும் வெறுப்பு விருப்பற்று ஒரு நிலையில் நின்ற உள்ளத்தினரான அடிகள் தம்மையாட்கொண்ட ஐயனருளை வியந்து வெளிப்போந்து, பரிமேல் வந்த பெருமானது திருவுருவத்தை உள்ளத்தில் உருகி உன்னி வெள்ளந் தணிந்து ஏகுமாறு வேண்டியவாறாய் வைகையாற்றங் கரையில், வேந்தன் பணி செய்வாரொடும் வந்து சேர்ந்தார். சேர்ந்து, மதுரைமா நகரில் உள்ள ஒவ்வொரு வீட்டாரும் உடைந்துபோன கரையில் இவ்விவ்வளவு இடம் அடைத்துக் கரையை உயர்த்துதல் வேண்டுமென அப் பணியாளராற் பறையறைவித்து, அற்றைநாள் மாலைக்குள் அவரெல்லாம் அவை யடைபடுமாறு செய்விக்கவெனவுங் கட்டளையிட்டருளினார். தன்

அடியார் துயர் களையும்பொருட்டு வெள்ளத்தைப் பெருக விட்ட இறைவன் துயர்ஒழிந்த அடிகளின் வேண்டுகோளுக் கிணங்கி அஃது ஊரைவிட்டு வடிந்தேகவுஞ் செய்தான். பறையறைவிப்புக் கேட்ட ஊரவரெல்லாம் விரைந்துவந்து தத்தமக்கு அளந்துவிட்ட கரையினை அடைக்கும் முயற்சி யில் முனைந்து நிற்க, அப்பணியாளர் அவரை அத்தொழி லில் விரைந்தேவுதற்கண் முறுகி நிற்பாராஞர்.

இஃதிங்ஙனம் நடவாநிற்க, அம் மதுரைமா நகரிற் றென்கிழக்கு மூலையிலுள்ள ஒருமனையில் பிட்டுச்சுட்டு விற்றுப் பிழைக்கும் நரைமுதியோளான ஒரு பிட்டு வாணிச்சி இருந்தனள். அவள் சிவபிரான்மாட்டுப் பெருகி முதிர்ந்த பேரன்புடையவள். அவளுக்கு நெருங்கிய உறவினராயிருந்தாரெல்லாம் இறந்துபட்டமையின், அவள் தன்னந் தனியளாயிருந்து பிட்டு விற்பனையில் வரும் மிகச் சிறு ஊதியப் பொருளைக்கொண்டு உயிர் வாழ்ந்து வரும் ஏழையாவள். ஏனையோர்க்கு அளந்துவிட்ட பங்குகளை யெல்லாந் தங் கூலியாட்களைக் கொண்டு அடைப்பிப் போரும், கூலியாட்கள் கிடைக்கப்பெறுவிடின் தாமே யடைப்பாருமாய் நிற்க, இப் பிட்டுவாணிச்சிக்கு அளந்து விட்ட பங்கோ முதுகு கூனி வலிவிழந்த அவள் தன்ஞல் அடைக்கக் கூடாமலும் தக்க கூலிகொடுக்கப் பொருளில் லாதவளாகலின் கூலியாள்கொண்டு அதுசெய்ய இயலாம லும் வறிதே கிடந்தது.

அதனைக் கண்ட வேந்தன் பணியாளர் அவள்பாற் சென்று அவளை நெருக்க, அவள் அத்துன்பம் பொறுக்க மாட்டாமல் தனது நிலைமைக்கேற்ற கூலியாள் கொள்ளும் பொருட்டு அந்நகரெங்கும் மெல்லமெல்ல உழன்று திரிந் தும் எவருங் கிடைக்கப்பெருமையால், நெஞ்சம் அஞ்சிக் கலங்கி, மேலுந் திரிவதற்கு இயலாமல் இளைப்புற்றுச், சொக்கப்பிரான் திருக்கோயில் வாயிலிற் சென்று நின்று, அழுது குறையிரப்பாளாஞள். இவ்வாறவள் நிற்கையில், தலையிற் கவிழ்த்த கூடையும் தோள்மேல் மாட்டிய மண் வெட்டியுங் கொண்டு, புழுதிபடிந்த மேனியஞய், அரையில்

அழுக்கடைந்த பழந்துணி யுடுத்தவனாய்க் கட்டழகிற் சிறந்த ஓர் இளைய கூலியாள் 'என்னைக் கூலிக்கு ஏவல் கொள்வார் உண்டோ?' எனக் கூறிக்கொண்டு அவ் வழியே வரக்கண்டாள்.

கண்டதும், தான் உற்ற துயரஞ் சிறிது தணியப் பெற்றாளாய் அக் கூலியாளை அருகழைத்து, "மைந்தனே! வைகையாற்றங்கரை யுடைப்பில் எனக்கு அளந்துவிட்டிருக்கும் பங்கை அடைத்துத் தருவாயோ?" என்று கேட்டாள். அதற்கவன், "அன்னாய்! அப்படியே அடைத்துத் தருகின்றேன். எனக்கு யாது கூலிகொடுப்பாய்?" என்றான். "அப்பனே! உனக்குக் கூலிகொடுக்க என் கையிற் பொருளில்லை. யான் சுட்டுவிற்கும் பிட்டினையே உனக்குக் கூலியாகத் தருவேன். அது தின்பதற்குச் சுடச்சுட நறுவிதாய் மணமுடையதாயிருக்கும்," என்றனள் அம் முதியோளா. "அம்மே! நீ வட்டமாய்ச் சுட்டுவிற்கும் முழுப்பிட்டுக்கூடக் கொடுக்கவேண்டுவ தில்லை. அப் பிட்டுகளினின்று உதிர்வனவற்றை எனக்குக் கூலியாகக் கொடுத்தால் அவையே போதும். இப்போதெனக்கு மிகப் பசிக்கின்றது. உதிர்ந்துபோன சுவைப்பிட்டை எனக்கு இட்டால் அதனை முந்தத் தின்று இளைப்பாறிப் பிந்தி நின்கரையைப் போய்க் கட்டுவேன்," என்றான் அக் கூலியாள். அதற்கவள் மகிழ்வுடனிசைந்து அங்ஙனமே தந்த பிட்டினுதிர்வை அவன் ஏற்றுத் தனது அரைத் துணியிற் கட்டிவைத்து, 'இதனையொப்பதொரு சுவைப் பண்டம் வேறில்லை!' எனச் சொல்லியவாறாய் அதனைத் தின்றுகொண்டே வைகையாற்றங்கரை மருங்கு சென்றான்.

அம் முதியோளும் தனக்குரிய கோலறையைக் காட்டும் பொருட்டு அவனோடு கூடவே வைகையாற்றங் கரைக்குத் தானுஞ் சென்றாள். சென்று, அங்குநின்ற அரசன் கணக்கர் அவனைப் 'பிட்டு வாணிச்சியின் கூலியாள்' என்று தமது ஏட்டில் வரைந்துகொள்ளுமாறு செய்வித்து, மனமகிழ்வோடுந் தனது மனையகந் திரும்பிப் பிட்டுச் சுட்டிருப்பாளானாள்.

இவளது பங்காகிய கோலவறையை அடைக்கச்சென்ற அக் கூலியாளோ அதனை அடைக்குந் தொழிலைச் செய் யாமல், அம் முதியோள்பாற் பெற்றுவந்த அப் பிட்டை இடையிடையே தனது மடியினின்றும் எடுத்தெடுத்துத் தின்பதும், 'இது மிக்க சுவையினையுடைத்து' என்று சொல்லிக்கொண்டே ஆடுவதும் பாடுவதுஞ் செய்யா நின்றான். அரசன்றன் ஏவலாளர் தன்னருகே வரக்கண் டால் ஒருகூடை மண்ணை வெட்டி எடுத்துச் சுமந்து கொண்டு மெல்லப்போய்க் கரையிற் கொட்டி அதனால் இளைப்புற்றான்போல் நிற்பன். இவ்வாறு மண் சுமந்த உழைப்பால் வியர்வை மிக வரப்பெற்று அதனைக் கழுவு வான்போல் அவ்வாற்று நீருட்சென்று குளிப்பதும், அதன் கண் நீந்தி விளையாடுவதுஞ் செய்வன். பின்னர்க் கரை யேறி ஏனைக் கூலியாட்களையெல்லாம் நோக்கிப் பேசுவதும் நகைப்பதுஞ் செய்வன். அதன்பிற் றனக்குப் பசியெழுந்த தெனக் கூறிக்கொண்டு அம் முதியோள்பால் இடை யிடையே சென்று 'அம்மே! மண்சுமந்த உழைப்பால் எனக்கு மெத்தப் பசிக்கின்றது, உதிர்ந்த பிட்டை யிடு' என்று கேட்டு, அவளும் சுடச்சுடப் பெரும்பாலும் உதிர்ந்து போன நறுஞ்சுவைப்பிட்டை யிட, அவற்றைப் பெற்றுத் தின்றுகொண்டே அவ் யாற்றங்கரைக்கு மீள்வன். மீண்டு, முன்போலவே சிறிது மண்ணைச் சுமந்தும், அதனைக் கரை யிலிட்டும், பின்னர் நீரில் நீந்தி விளையாடியும், கரையேறி யாடியும், மற்றைக் கூலியாட்களோடு சொற்போர் தொடுத் தும், பின்னர் அவரொடு நகைத்தும், மன்னவர் காவலர் கடுகின் அதற் கஞ்சுவான்போற் காட்டி அவரை ஏமாற்றி யும், அவர்கள் தன்னைப் பிடித்தடிக்க நெருங்கினால் விரைந் தோடி ஆழமான ஆற்றுவெள்ளத்தினிடை நீந்திச் சென் றும், கண்டாரெல்லாம் 'இவன் பித்தனோ!' என்று சொல்ல வேலை செய்யாமல் அதனை மழுப்பிவிடலானான். உச்சிப்பகல் கழிந்து, ஞாயிறு மேல்பாற் சாயும் பிற்பகல் வருதலும், வேலை செய்தமையால் வந்த அயர்வு தீர்ப்பான் போல், மற்றவர்க்குத் தெரியாமல் மறைவாய்ச் சென்று அவ் யாற்றங்கரை மருங்கினதொரு கொன்றைமர நீழலில்

மணலை அணையாகச் சேர்த்து, மண் கூடையைத் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு துயில்வானாயினன்.

இவன் இவ்வாறு துயிலிலிருக்க மாலைப்பொழுதும் வந்தது. ஊரார் எல்லாம் தத்தமக்கு அளந்துவிட்ட கோலறைகளை அடைத்து, யாற்றங்கரையையும் உயர்த்து விட்டனர். பாண்டிய மன்னன் கரைமுழுதும் அடைக்கப் பட்டதாவெனக் காணும்பொருட்டுத், திருவாதவூரடிகளைத் தலைமையாக்கொண்ட அமைச்சர் குழாத்தோடும் வைகை யாற்றங் கரையருகே வந்துசேர்ந்தான். சேர்ந்ததும், அங்குள்ள கரை யுடைப்புகளை யெல்லாம் வரிசையாகப் பார்த்துக்கொண்டு வந்து கடைப்படியாகப் பிட்டுவாணிச்சி பங்கண்டை வருதலும், அஃது அடைபடாமல் இருக்கவும், அதன் வழியே வெள்ளம் மிகுந்து பெருகிப் பக்கத்துள்ள கரைகளையும் அறுக்கவுங் கண்டு பாண்டியன் கதுமெனச் சினங்கொண்டு, மருங்கே நின்ற ஏவலரைநோக்கி 'இஃதேன் அடைக்கப்படவில்லை?' என்று உறுக்கி வினவ, அவர் களுள் தலைவனாவான் அரசனைப் பணிந்து 'வேந்தர் பெருமானே! இது முதியோளான பிட்டுவாணிச்சி கோலறை; அவளுக்குக் கூலியாளாய் வந்த கொற்றாள் ஒருகூடை மண்ணாவது வெட்டியிட்டானில்லை; அவன் இன்று முழுதும் விளையாட்டிலேயே காலங்கழித்தான்; அவனைப் பிடித்து அடித்து வேலைவாங்க எவ்வளவோ முயன்றும் அவன் எம்கையிற் பிடிப்பட்டானில்லை,' என்று அஞ்சிக் கூறினான். அதனைக்கேட்ட அரசன் பின்னும் பெருஞ் சீற்றமுற்று 'ஆ! அப்படியா! அவனை எப்படியாவது தேடிப்பிடித்து என்பாற் கொணர்மின்கள்!' என்று கூறினான்.

உடனே அரசன் காவலர் பலர் அங்குமிங்குமாய் ஓடித்தேட, அக்கொற்றாள் அக்கரையின் ஓர் ஒதுக் கிடத்தே ஒரு கொன்றைமர நீழலிற் படுத்து உறங்கக் கண்டு அவனைப் பிடித்தற்கு நெருங்கினார்கள். அவர் நெருங்குதலைக் கண்ட அக்கொற்றாள் திடுமென எழுந்து, தன் மண்வெட்டியால் மண்ணையெடுத்துக் கூடையிலிட்டு

அதனைச் சுமந்துகொண்டு வேலை செய்வான்போல மெல்ல இயங்க, அவ்வேவலர் அவனைப் போய்ப் பற்றிக்கொண்டார்கள். பற்றியவாறே அவனை ஈர்த்துக் கொணர்ந்து பாண்டியனெதிரே நிறுத்த, அவன் அக்கொற்றனை நோக்கி, 'ஏடா! பிட்டுவாணிச்சிக்கு அளந்துவிட்ட இக் கோலவுறையை அடையாமல் நீ இன்று முழுதும் விளையாடியதென்னை?' என்று சினந்துவினவ, அவன் ஏது முறையாமல் வாளாநின்றனன். அதுகண்ட பாண்டியன் பின்னுஞ் சீற்றம் மிக்குத், தன்கையிற் பொற்பிரம்பொன்றை வாங்கி ஓங்கி வீசி அக்கொற்றனின் முதுகின்மேற் புடைத்தனன்.

புடைத்ததும் அவ்வடி சுந்தரனைப் பாண்டியன் முதுகிலும், திருவாதவூரடிகளை யுள்ளிட்ட அமைச்சர் முதுகிலும், அரசனேவலர்முதுகிலும், ஊரவர் எல்லார் முதுகிலும், உயிருடைப் பொருள்கள் எல்லாவற்றின் முதுகிலும் பட்டது; அதே நேரத்தில் எல்லார் வாயில்நின்றும் 'ஓ!' என்னும் ஓர் அலறுதல்ஒலி எழுந்தது; இங்ஙனம் அக்கொற்றனை அடித்த அடி எல்லார் முதுகிலும்பட்ட ஓர் இமைப்பொழுதிற்குள் அவன் தன்தலையிற் சுமந்திருந்த ஒருகூடை மண்ணையும் உடைபட்டிருந்த பிட்டு வாணிச்சி பங்கிற் கொட்டினன்; அவ்வுடைப்பும் அடைபட்டது; ஆனால் தம் கண்ணெதிரே சென்ற அக்கொற்றனை எவருங் கண்டிலர்.

உடனே, அங்கு நின்ற திருவாதவூரடிகள், அடிபட்டு மறைந்த அக்கொற்றன் சிவபிரானேயாதல் தெளிந்து, அடியற்ற பனைபோல் நிலத்தின்மேல் விழுந்து புரண்டு "கடவுளர்க்கும் அரியையாகிய நீ நாயினேம்பொருட்டு எளிய கொற்றனாய்ப் போந்தனையோ! போந்து திருமுடிமேல் மண்ணுஞ் சுமந்து திருமேனிமேல் அடியும் பட்டனையோ!" எனப் பலவாறு கூறித் தேம்பித் தேம்பியழுது புலம்புவாரானார். அவரது ஆற்றாமையைக் கண்டும், கொற்றனையடித்த அடி எல்லார் முதுகிலும் பட்டமையும், ஓர் இமைப்பொழுதிற்குள் ஒருகூடை மண்ணால் அப் பேருடைப்பினை அடைத்து அவன் மறைந்

தமையும் நேரே பார்த்தும் பாண்டியனும் அவனோடு அங்குநின்றோரெல்லாரும் கரைகடந்த வியப்பும் ஆற்றாமையு முடையராய் உள்ளங் கரையக் கண்ணீர் யாறாய் ஒழுக அழுது வருந்துவாராயினர். இப் பெற்றித்தாக இறைவனைப் பிரிந்து ஆற்றா நேரத்தே, நெஞ்சை நீராய் உருக்கும் 'செத்திலாப்பத்து'ப் போன்ற சிலபதிகங்களை அடிகள் அருளிச்செய்திருக்கலா மென்பது புலனாகின்றது. சிவ பெருமான், தன்பாற் பேரன்பினளாகிய ஒரு பிட்டு வாணிச்சி பொருட்டாகவே ஒரு கொற்றாளாய் வந்து, பிட்டமுதுசெய்து, தன் திருமுடிமேல் மண்ணுஞ் சுமந்த அருட்டிறத்தை நேரே கண்டிருந்தமையாலன்றோ அடிகள்,

> " ஆங்கது தன்னில் அடியவட் காகப்
> பாங்காய் மண்சுமந் தருளிய பரிசும்."[1]

என்றும்,

> " திண்போர் விடையான் சிவபுரத்தார் போரேறு
> மண்பான் மதுரையிற் பிட்டமுது செய்தருளித்
> தண்டாலே பாண்டியன் தன்னைப் பணிகொண்ட
> புண்பாடல் பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ."[2]

என்றும்,

> " பிட்டு நேர்பட மண்சுமந்த
> பெருந்துறைப் பெரும்பித்தனே."[3]

என்றும் தமது அருமைத் திருவாசகத்திற் பலவிடத்தும் எடுத்தோதுவாராயினர்.

கொற்றாளாய் வந்த அப்பெருமான் பித்தனைப்போல் ஆடிப் பாடி விளையாடி வேலை செய்யாது திரிந்தமையினைக் கண்ட ஏனையோர் அவனைப் 'பித்தனே!' என்று கூறினமை தெரித்தற்கே,

---

1. கீர்த்தித்திருவகவல், சசு, சஎ. 2. திருப்பூவல்லி, கக.
3. திருக்கழுக்குன்றப்பதிகம், உ.

"பிட்டு நேர்பட மண்சுமந்த
பெருந்துறைப் பெரும்பித்தனே."

என்றருளிச் செய்தார்.

இனி, அக்கொற்றுள் நாள்முழுதுங் கரையடையாமற் காலம் போக்கினமை கண்டு சினந்து அற்றை மாலையில் அவனை அடித்தவர் அரசன் றன் ஏவலரே என நம்பியார் திருவிளையாடலும் திருவாதவூரர் புராணமுங் கூறுநிற்கப், பரஞ்சோதியார் திருவிளையாடல் ஒன்றுமே அப்போது அக்கொற்றுளை அடித்தவன் பாண்டியன் எனக் கூறுவதாயிற்று. மற்றுத், திருவாதவூரடிகளோ,

"கண்சுமந்த நெற்றிக் கடவுள் கலிமதுரை
மண்சுமந்து கூலிகொண்டு அக்கோவான் மொத்துண்டு
புண்சுமந்த பொன்மேனி பாடுதுங்காண் அம்மானாய்."[1]

எனவும்,

"மண்பான் மதுரையிற் பிட்டமுது செய்தருளித்
தண்டாலே பாண்டியன் தன்னைப் பணிகொண்ட
புண்பாடல் பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ."[2]

எனவும், நேரிருந்துகண்டு பாண்டியனே சிவபிரானைத் தண்டாலே அடித்தனனென்று கூறுகின்றமையின், ஏனையிரண்டு புராணங்களின் கூற்றும் இதன்கட் பிழைபடுகின்றதெனவும், பரஞ்சோதியார் திருவிளையாடற் கூற்றொன்றுமே ஈண்டுப் பொருத்தமுடைத்தாய் நிற்கின்றதெனவுந் தேர்ந்துணர்ந்து கொள்க.

---

1. திருவம்மானை, அ. 2. திருப்பூவல்லி, கக.

அ. பாண்டியன் பிழைபொறுக்க வேண்டுதல்

இனிச், சிவபெருமான் கடவுளர்க்குங் காட்டாத தனது அருமைத் திருவுருவைத் தம்பொருட்டுக் காட்டித் திருமேனிமிசை அடியும் உண்ட பேரருட்டிறத்தை நினைந்து நினைந்து அடிகள் பெரிதும் ஆற்றாராய் அக் கரைமேற் புரண்டு புரண்டு அலறுதலைக் கண்ட பாண்டியன் நெஞ்சம் நெக்குருகி, உள்ளம் பொறாஅய் அவர்திரு முன்னர்ப்போந்து கீழ்விழுந்து வணங்கி, "வாதவூர் வந்த வள்ளற் பெருமானே! தேவரீர் தமியனேற்கு அமைச்சராய் வந்தருளியது, எல்லாம்வல்ல சிவபிரான் பரிமீது எழுந்தருளிவந்து ஒன்றுக்கும் பற்றாத புழுத்தலை நாயினேனுக்குந் தனது அருமைத் திருக்கோலத்தைக் காட்டி என்னைப் பிணித்த அறியாமைக்கட்டை அறுத்தற்கேயன்றோ! மறைத்தவக் கொழுந்தே! அன்பின் கனியே! எனது கரு மாளக் காட்டிய அத் திருக்கோலத்தின் அருமை யுணராதே பேயனேன் புல்லிய ஆடையொன்றும் எம் பெருமானுக்கு அளித்துப் பிழைசெய்தேனே! எம்பெருமானை ஏவல்கொண்ட அடிகளின மெய்த்தவப் பேரன்பின் பெற்றியை அறியாமே, தீவினைக் கேதுவாகிய செல்வப் பொருளை வேண்டித் தேவரீர் திருமேனியையும் வருந்தச் செய்த கொடியனேன் சிறுமையாற் செய்த பிழைகளை யெல்லாம் பொறுத்தருள்வீரோ! அன்பின் விளக்கே! ஆண்டவனே! முழுமுதற் கடவுளாகிய ஐயன் தூமுடிமேல் மண்ணுஞ் சுமந்து பொல்லாப் பாவியேனது கொடுவினைக் கையால் அடியும்பட்டது தேவரீர் பொருட்டு என்னும் புகழ் ஒன்றுமே தேவரீர்க்குப் போதுமே! இந் நிலத்தை ஆளும் அரசு தேவரீரதேயாக அடியேன் தேவரீருக்கு நாளும் பணிசெய்தொழுகுமாறு கடைக்கணித்தருளல் வேண்டும்!" என்று கண்ணீர்வார அழுது குறையிரந்தான்.

அச் சொற்களைச் செவிமடுத்த அடிகள் தாம் அமைச்சுரிமையினின்றும் நீங்கித் திருப்பெருந்துறை

செல்லுதற்கு இதுவே வாய்ப்பான நேரமெனத் தேர்ந்து எழுந்து, "மன்னர்பிரானே! நுமக்கு யான் அமைச்சனு யிருக்கப் பெற்றமையாலன்றோ நாய்க்குத் தவிசு இட்டா லென்ன யான் இங்ஙனமெல்லாம் என் ஆண்டவன் திரு வருட்பேற்றிற்கு உரியனுகப் பெற்றேன். நீர் என்னை இவ் வமைச்சுரிமையினின்றும் விடுவித்து, யான் திருப்பெருந் துறைக்கு ஏகுமாறு விடைகொடுப்பதொன்றே எனக்கு அரசவாழ்வு அளிப்பதாகும்," என்ருர். அதுகேட்ட மன்னவன் அவரைப் பிரிதற்கு ஆற்ருனுய் மிக வருந்தி, எல்லா வுலகங்களுக்கும உயிர்களுக்கும் முதலரசராகிய சிவபெருமான் றிருவடிகளைச் சார்ந்த மெய்யடியாராகிய அவர் இனித் தன்பால் இரார் என்பதைத் தெளிய வுணர்ந்து, "தேவரீர் திருவுளப்பாங்கின்படியே செய் தருளுக!" என்று கூறி, அவர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து இறைஞ்சித், தன் அரண்மனைக்கு ஏகினுன்.

அதன்பின் உடனே, அடிகள் தாம் அணிந்திருந்த அமைச்சர்க் குரிய கோலத்தைக் களைந்து, சிவபெருமான் திருவடித் தொண்டுபேணும் நற்றவக்கோலம் பூண்டு, ஆலவாய் அண்ணலுமைச்சென்று அன்பால் அகங் கரைந் துருகி யேத்தி விடைகொண்டு, தம் பெருமான் தம்மைக் குருவடிவிற் போந்து ஆண்டருளிய திருப்பெருந்துறைக்கு விரைந்தேகினுர்.

இவ்வளவில், நம்பியார் திருவிளையாடல் அடிகள் வர லாற்றைக் கூறி மேல் நடப்பனவற்றை இரண்டு செய்யுட் களிற் பாடி முடித்துவிட்டது. பரஞ்சோதி முனிவரோ, மதுரையை விட்டகன்றபின் அடிகள் சிவபிரான் திருக் கோயில்கள் பலவும் இறைஞ்சிக் கடைப்படியாகத் தில்லை யம்பலஞ்சென்று புத்தரை வழக்கில் வென்று சிவபிரான் றிருவடிநீழல் எய்தினுரெனப் பின்வரலாற்றைச் சுருக்கி முடித்துவிட்டார். மற்றுக் கடவுண்மாமுனிவர் இயற்றிய திருவாதவூரர் புராணம் மட்டுமே அடிகளின் பின்வர லாற்றை முற்றவெடுத்துக் கூறுதலின், அதன்வழியே சென்று அதன்கட் பொருந்துவனவற்றை யெடுத்து ஒரு

கோவைப்படுத்து அடிகளின் பின்வரலாற்றினை வரைகுவாம்:

மேற்சொல்லியவாறு அடிகள் மதுரைமாநகரை விட்டகன்று திருப்பெருந்துறைக்கு மீண்டபோது, முன்னே அவரைக் குருவடிவில் வந்து ஆட்கொண்ட பெருமானுந் திருத்தொண்டர்களும் பின்னும் அங்கேயே எழுந்தருளியிருந்தனரெனத் திருவாதவூரர் புராணங் கூறும். முன்னே குருவடிவில் எழுந்தருளிய முதல்வன் அடிகளையாட்கொண்டு அவர்க்குச் செவியறிவுறுத் தருளியது ஐந்தெழுத்தாலாய ஒரு சொல்லின் முடிந்த வுண்மையேயாமென்பது,

"மன்ன என்னையோர் வார்த்தையுட்படுத்துப், பற்றினாய்,"[1]

என்று அடிகளே ஓதுமாற்றாற் பெறப்படுதலானும், அவ்வாருட்கொண்டருளியவுடனே அக்குரவன் தன்னடியார் குழாத்தொடும் மறைந்தருளினமை,

"தொண்ட னேற்குஉள்ள வாவந்து தோன்றினாய்
கண்டுங் கண்டிலேன் என்னகண் மாயமே."[2]

என்று அடிகளே அருளிச்செய்யுமாற்றாற் பெறப்படுதலானும், அங்ஙனங் குரவன் மறைந்தவழி அடிகளைத் தனியே விடுத்துப் போயினானென்பது,

"அரத்த மேனியாய் அருள்செய் அன்பரும் நீயும்
அங்கெழுந் தருளி இங்குஎனை, இருத்தினாய் முறையோ,"[3]

என்பதனாற் றெளியக் கிடத்தலானும், குருந்தமர நீழலில் முன்னரொருகால் தம் குரவனைக் கண்ட அடிகள் பின்னர் அக் குருவடிவில் அவனை ஒருநாளுங் கண்டிலரென்பது,

"காணுமாறு காணேன் உன்னை அந்நாட் கண்டேனும்,"[4]

என்னும் அடிகள் திருமொழியானே நன்குணரக் கிடத்தலானும் திருவாதவூரர் புராணக் கூற்று உண்மைநிகழ்ச்சி

1. செத்திலாப்பத்து, உ. 2. திருச்சதகம், சஉ.
3. திருச்சதகம், கூ௩. 4. திருச்சதகம், அச.

யொடு மாறுபடுகின்றமையின், அஃது ஏற்றுக்கொள்ளற் பாற்றன்று.

அஃது அங்ஙன மாயினும், அடிகள் மீண்டுந் திருப் பெருந் துறைக்குச் சென்றபின் தங்குரவன் எழுந்தருளித் தம்மை ஆட்கொண்ட குருந்தமரத்தைப் பிரியாராய், அத னருகிருந்து, தங் குரவனை நினைந்து நினைந்து ஆற்றாமை மிக்கு அழுதழுது **திருச்சதகம்** பாடியபடியாய்த், தங் குரவ னது அருமைத் திருவுருவிற் றமது நினைவைப் பதித்துத் தம்மைத் தன்பால் இறைவன் வருவித்துக் கொள்ளுமாறு வேண்டியிருப்ப, ஒருநாள் இறைவன் அவர்க்குக் கனவிற் றோன்றி, ஆண்டுள்ள 'மொய்யார் தடம் பொய்கை'யைக் காட்டி "இதன்கண் ஒருநாள் தழல்வடிவிற் றோன்றி நினக் கும் நின்னைச் சூழ்ந்த அடியார்க்குங் காட்சி தந்தருளு வேம்; அப்போது நின்னைச் சூழ்ந்த அடியார் பலரும் அத் தழலின்கட் சென்று வீழ்ந்து மறைகுவர்; ஆனால், நீ மட்டும அவ்வாறு அதன்கட் சென்று வீழற்க! அதனைக் கண்டு இறைஞ்சிய பின்னர்த் திருவுத்தரகோச மங்கை சென்று ஆண்டும அங்ஙனமே தோன்றும் தழல் வடிவைக் கண்டு தொழுது, அதன்பின் யாம் எழுந்தருளி யிருக்குந் திருக்கோயில்கடோறுஞ் சென்று வணங்கித், திருக்கழுக்குன்றில் மீண்டுந் தோன்றும் அத்தழலுருவைக் கண்டிறைஞ்சிய பின்னர்த் தில்லைச் சிற்றம்பலம் போதுக!" எனக் கட்டளையிட்டு மறைந்தருளினன். அதன்பிற் சில நாட்கள் காறும் அடிகள் அக் கட்டளைப்படியே ஆங்குத் தவத்திலிருந்து, அதன் நிறைவேற்றத்தை எதிர்பார்த் திருக்கையில், ஒருநாள் அப் பொய்கையினூடே சொல்லற் கரிய பேரொளியோடும் ஓர் அனற்பிழம்பு கிளர்ந்து தோன்றி ஒளிர, அதனைக் கண்ட அடிகளை யுள்ளிட்ட அடியார் குழாத்துட் பலர் அதன்கட் சென்று வீழ்ந்து மறைந்தனர். எஞ்சி நின்ற அடிகளும் மற்றுஞ் சிலரும் அத் தழற் பிழம்பைக் கண்டு தொழுதுருகினர். தமக்கு வெளிப்பட்டு அருளல் வேண்டுமெனக் குறையிரந்த அடி கட்கு இரங்கி இறைவன் அழல் வடிவிற் றோன்றினமை,

"எமக்கு வெளிப்படா யென்ன வியன்றழல்
வெளிப்பட்ட எந்தாய்,"[1]

என்று அடிகளே அருளிச்செய்தவாற்றுல் தெளியப்படும். இனி, அடிகள் மட்டும எஞ்சி நின்றமையும் ஏனை அடியவர்க ளெல்லாரும் அத் தழலிற் புகுந்து மறைந்து இறைவன் திருவடி சேர்ந்த குறிப்பும்,

"விச்சுக்கேடு பொய்க்காகாதென்று
இங்கு எனைவைத்தாய்
இச்சைக்கு ஆனார் எல்லாரும்
வந்துன் தாள்சேர்ந்தார்."[2]

எனவும்,

"அடியேன் அல்லேன் கொல்லோதான்
எனைஆட் கொண்டிலை கொல்லோ
அடியாரானார் எல்லாரும் வந்துன்
தாள்சேர்ந்தார்."

எனவும்,

"சிவமாநகர் குறுகப்
போனார் அடியார் யானும் பொய்யும்
புறமே போந்தோமோ."

எனவும்,

"பேரா உலகம் புக்கார் அடியார்
புறமே போந்தேன் யான்."

எனவும்,

"அழுகேன் நின்பால் அன்பாம் மனமாய் அழல்சேர்ந்த
மெழுகே யன்னார் மின்னார் பொன்னார் கழல்கண்டு
தொழுதே உன்னைத் தொடர்ந்தா ரோடுந் தொடராதே
பழுதே பிறந்தேன் என்கொண் டுன்னைப் பணிகேனே."

எனவும்[2] அடிகளே ஓதுமாற்றுல் உணரப்படும்.

---

1. அருட்பத்து, ச.
2. திருச்சதகம், அக, அரு. அசு, அஎ, அஅ.

இனி, மொய்யார் தடம் பொய்கையிற் கிளர்ந்து தோன்றிய இறைவனது தழல்வடிவை அடிகள் கண்டு மெழுகாயுருகித் தொழுத பின்னர்த், தன்கட்புக்க அடியாரோடும் அவ்வனற்பிழம்பு மறைந்தது. இறைவன் தமக்கிட்ட கட்டளையை நினைந்து அடிகள் குருந்தமரத்தின் அடியைப் பலகாலும் வீழ்ந்திறைஞ்சி ஆற்றாமையோடும் அதனைப் பிரிந்து, திருப்பெருந்துறையை விட்டுப் புறப்பட்டுத், திருவுத்தரகோசமங்கையைச் சென்று சேர்ந்தார். அங்கே அடிகள் சின்னாள் இருந்து தவம் இயற்ற, ஆங்குள்ளதொரு குளத்தில் மறித்துந் தழல்வடிவு கிளர்ந்து தோன்றி விளங்கலாயிற்று. இவ்வாறு அங்குத் தோன்றிய தழல்வடிவினையே,

> "தெங்குலவு சோலைத் **திருவுத்தரகோச மங்கை**
> **தங்குலவு சோதித் தனியுருவம் வந்தருளி**
> எங்கள் பிறப்பறுத் திட்டு."[1]

என்று அடிகளும் ஓதியருளினார். உத்தரகோசமங்கையில் அடிகள் தவத்திலிருந்த காலத்து இறைவன் தமக்கு வெளிப்படுதலை வேண்டிக் குறையிரந்து பாடியது 'நீத்தல் விண்ணப்பம்' என்னும் செய்யுட் டொகுதியே யாதல், அதன்கண் முதல் இருபது பாட்டுக்களில் உத்தரகோசமங்கை எடுத்துக் கூறப்பட்டிருப்பதே சான்றாம். இனி, ஆண்டு இறைவன் தழலுருவிற் றோன்றி அவர்க்குக் காட்சி தந்து அருளியபின், அடிகள் பாடியது 'திருப்பொன்னூசல்' என்பதூஉம் அறியற்பாற்று. இத், 'திருப்பொன்னூசல்' தில்லையில் அருளிச் செய்யப்பட்டதென்று எவரோ வரைந்து வைத்தது சிறிதும் பொருந்தாது; என்னை? அத் திருப்பொன்னூசல் ஒன்பது செய்யுட்களிலும் திருவுத்தரகோச மங்கையே விதந்தெடுத்து வைத்துப் பாடப்படுதலின் என்க. அடிகள் திருவுத்தரகோச மங்கையிற் றோன்றிய தழற்பிழம்பைக் கண்டு தொழுதபின்னர், அங்கே தமது தவம் நிறைவேறப் பெற்றார்.

---

1. திருப்பொன்னூசல், ௧.

இறைவன் தமக்குப் பணித்தருளியவாறே திருவுத்தர கோச மங்கையை விட்டகன்று, பாண்டிநாட்டிலுள்ள திருக்கோயில்கள பலவற்றிற்குஞ் சென்று ஆண்டாண்டு இறைவனை வணங்கிக் கொண்டு, பின் சோழநாட்டின் கண்ணதான திருவாரூரை அடைந்து சிவபிரானைத் தொழுது 'திருத்தெள்ளேணத்'தில் முதற் பத்துப்பாட் டும், 'திருப்புலம்பலில்' முதற் பாட்டும பாடியருளினர். இங்கே திருவாதவூரர் புராணக் கூற்று மாறுபடுகின்றது. பாண்டிநாட்டை அகன்றபின் அடிகள முதலிற் சோழ நாட்டில் திருவிடைமருதூரை அடைந்தார் எனவும், அதன்பிற் றிருவாரூரை அடைந்து ஆண்டுத் 'திருப் புலம்பல்' முற்றும் ஓதினர் எனவும் அப் புராணங் கூறு கின்றது. மற்று மதுரையைவிட்டு வடக்கு நோக்கிச் சோழ நாட்டுத் திருக்கோயில்கட்குச் செல்வார் முதலிற் றிருவா ரூரை யடைந்தே, அதன்பின் அதற்கும் வடக்கேயுள்ள திருவிடைமருதூர் செல்ல வேண்டுதலின் அப் புராணத் திற் கூறியமுறை பொருந்தாதென் றுணர்ந்து கொள்க. அதுவேயுமன்றித், 'திருப்புலம்பல்' மூன்று பாட்டுக்களில் முதற்பாட்டொன்றுமே திருவாரூர் மேலதாய்ப் பாடப்பட் டிருப்பதல்லாமல், இரண்டாம் பாட்டுத் திருப்பெருந்துறை மேலும் மூன்றும் பாட்டுத் திருக்குற்றாலத்தின் மேலும் பாடப்பட்டிருத்தலின் இவை மூன்றும் ஒருகாலத்து ஒருங்கே திருவாரூரில் அருளிச் செய்யப்பட்டன வென்றல் பொருத்தமில் உரையாம்.

ஒவ்வொரு திருக்கோயிலில் ஒவ்வொருகால் ஒன்றுஞ் சிலவும் பலவுமாய் அடிகளாற் பாடப்பட்ட பாட்டுக்களே பின்னுள்ளோரால் தமக்குத் தோன்றியவாறு தொகுத் தும் வகுத்தும் வைக்கப்பட் டிருக்கின்றன. இவையெல் லாம் நுண்ணிய ஆராய்ச்சியுடையார்க்கன்றி ஏனையோர்க்கு ஒரு சிறிதும் விளங்கா. திருத்தெள்ளேணத்தில் பிற் பத்துப்பாட்டுக்கள் சிலவற்றில் தில்லையம்பலங் கூறப் பட்டிருத்தலின் அவை பத்தும் ஆண்டுச் செய்யப்பட்டன வென்பது பெறுதும்; முற்பத்தின் இரண்டாஞ் செய்யுளில்

திருவாரூர் கூறப்பட்டிருத்தலின் அவை பத்தும் ஆண்டுச் செய்யப்பட்டனவென்பது பெறுதும்; அற்றாயின், அவ்வத் திருக்கோயிற் பெயர் மட்டும் உடைய செய்யுட்கள் மட்டுமே ஆண்டாண்டுச் செய்யப்பட்டன, ஏனைய அல்லவெனக் கொள்ளாமோவெனிற்; கொள்ளாம். ஒரு திருக்கோயிலைப் பாடுங்கால் அதன்மேற் பெரும்பாலும் பத்துச் செய்யுட்கள் இயற்றுதல் தொல்லாசிரியர் முறையாய்ப் போதரலின், திருவாரூர்ப் பெயர் சொல்லிய செய்யுள் ஒன்றாயிருப்பினும் அதனோ டியைந்த ஏனை ஒன்பது திருத்தெள்ளேணச் செய்யுட்களும் அக்கோயின் மேலனவாகவே இயற்றப் பட்டனவாகு மெனக் கோடல் இழுக்காது.

இங்ஙனமே அதன் பிறபத்துச் செய்யுட்களும் தில்லையம்பலத்தின் மேலவாதல் கொள்ளப்படும். இனித், 'திருவேசறவு' ஒன்பதாஞ் செய்யுளில்,

"அருள் எனக்கு இங்கு இடைமருதே
இடங்கொண்ட அம்மானே."

என்று திருவிடைமருதூர் கூறப்பட்டிருத்தலின் அச் செய்யுட்கள் பத்தும் அங்கே அருளிச்செய்யப்பட்டமை பெறப்படும்; அற்றேல், அதன் ஏழாஞ் செய்யுளில்,

"தென்பாலைத் திருப்பெருந்துறை
யுறையுஞ் சிவபெருமான்."

என்றுரைக்கப்பட்ட தென்னையெனின்; தமக்கு இறைவன் ஆண்டுக் குருவடிவில் எழுந்தருளி அருள்செய்ததனை நினைந்துரைத்த அத்துணையே யல்லது, "இங்கு இடைமருதே இடங்கொண்ட அம்மானே" என்னும் அதன் ஒன்பதாஞ் செய்யுளிற் போலக் கூறாமையின், அப்பதிகம் திருப்பெருந்துறையிற் செய்ததாகாதென் றுணர்ந்து கொள்க. இனி, அடிகள் திருவிடைமருதூரை விட்டகன்று 'திருக்கழுமலம்' என்னும் சீர்காழியை அடைந்து ஆண்டு இறைவனை வணங்கினார். இவ்விடத்தே 'பிடித்தபத்து' அருளிச்செய்தார் என்று திருவாதவூரர் புராணங் கூறும். ஆனால், அப் பிடித்தபத்துப் பாட்டுக்களில் எங்குஞ் சீர்

காழியைப் பற்றிய குறிப்பு ஏதுங் காணப்படாமையால் அவை அங்கே தான் இயற்றப்பட்டனவென்று துணிந்து கூறல் இயலாததாயிருக்கின்றது. சிலநாட் சீர்காழியில் தங்கி, அதன்பின் தில்லையம்பலம் இருக்கும் மூலைநோக்கி வணங்கிக்கொண்டு, தமக்கு இறைவன் பணித்தவாறே அடிகள் 'திருக்கழுக்குன்றஞ்' செல்லும்வழி மேற்கொள் வாரானார். அவ் வழியினிடையே 'திருமுதுகுன்றம்,' 'திருவெண்ணெய் நல்லூர்' என்னுந் திருப்பதிகளையுஞ் சென்று அடிகள் வணங்கினாரெனத் திருவாதவூரர் புராணங் கூறுமேனும், அக் கோயில்களின் பெயரேனும் குறிப்பேனும் திருவாசகந் திருக்கோவையாரில் எங்குங் காணப்படாமையின் அவ்வுரை கொள்ளற்பாலதன் றென்க.

மற்றுத் திருக்கழுக்குன்ற நோக்கிச் செல்லும் அவ் வழியினிடையே அடிகள் 'திருவண்ணாமலை' சென்று, அங்கே இறைவனை வணங்கியுறையும் நாட்களில், மார்கழித் திங்கள் வந்தது. அங்கே சிவபிரான் கோயிலிற் றிருத் தொண்டு செய்யும் மாதர்கள் அத்திங்களின் புலரிக்காலை யிலே துயில் நீங்கி யெழுந்து, அங்ஙனம் முன் எழாது இன்னுந் துயிலிலிருக்குந் தம்மினத்தவரில் மற்றையரைத் துயிலெழுப்பிச் சென்று நீராடுஞ் சிறப்பைக்கண்ட அடிகள், அவர் கூறுமாறாகச் சிவபிரான்றன் அருட்டிறங்களைப் பாட விழைந்து, அவரையுந், தம்மோடுடன் போந்த தம் மனைவியார் அவர்க்குப் பாங்காயினார் முதலியோரையும் முன்னிலைப் படுத்தித் 'திருவெம்பாவை' அருளிச்செய்தார். இஃது இத் திருக்கோயிலின்மேல் அருளிச் செய்யப்பட்ட தென்பதற்கு, இதன் பதினெட்டாஞ் செய்யுளில் "அண்ணா மலையான் அடிக்கமலம்" என்று போந்த குறிப்பே சான்றாம். இஃது அக் கோயிற் றிருத்தொண்டு புரியும் மாதரை நோக்கிச் சொல்லப்பட்டமைக்கு அதன் பத்தாஞ் செய்யுளிற் "கோதி குலத்தரன்றன் கோயிற் பிணாப் பிள்ளைகாள்" என்று அவர்களை விளித்து அடிகள் அருளிச்செய்தமையே சான்றாம். இனி, அதன் பதினைந் தாம் செய்யுளில்,

"ஓரொருகால் எம்பெருமான் என்றென்றே நம்பெருமான்
சீரொருகால் வாய்ஓவாள் சித்தங் களிகூர
நீரொருகால் ஓவா நெடுந்தாரை கண்பனிப்பப்
பாரொருகால் வந்தனையாள் விண்ணோரைத் தான்பணியாள்
பேரரையர்க்கு இங்ஙனே பித்தொருவர் ஆமாறு."

என்று அடிகள் ஓதுதலை உய்த்து நோக்குங்கால், அவர் இதன்கட் டம் மனைவியார் சிவபிரான்மாட்டு வைத்த பேரன்பின் றிறத்தை வியந்து பாடினாரென்றல் இழுக்காது. இதனோடு, ஆண்டுக் கோயிலிற் றொண்டுபுரியும் அந் நங்கைமார் விளையாடிய அம்மனை விளையாட்டைக் கண்டு, அதனாலும் அவர்கள் சிவபிரான் அருட்டிறங்களில் நினைவைப் பதித்துப் பேரின்பத்திற் படிதல் வேண்டித், 'திருவம்மானை' இருபது செய்யுட்களும் அருளிச்செய்தார். இத் திருவம்மானை அண்ணாமலைக் கண்ணேதான் அருளிச் செய்யப்பட்ட தென்பது, அதன் பத்தாஞ் செய்யுளில் "அண்ணாமலையானைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்," என்று அடிகளே கூறியவாற்றாற் போதரும். இனி, அடிகள் திருவண்ணாமலைக்கு எழுந்தருளியதும் மார்கழித் திங்கள் வந்ததென்பதனால், அவர் ஆவணித் திங்கள் மூலநாளுக்குப் பின் மதுரையை விட்டகன்று சிறிதேறக்குறைய மூன்று திங்கள்வரையில் இடையிடையேயுள்ள திருக்கோயில்கட்குச் சென்று ஆண்டாண்டு இறைவனை வழிபட்டு வந்தாரென்பது பெறப்படும் என்க.

இனி, அடிகள் திருவண்ணாமலையை விட்டகன்று திருக்கச்சியேகம்பம் சேர்ந்து, ஆண்டு அம்மை தழுவக் குழைந்த பெருமானை யேத்தி, அங்கே 'உந்தி' என்னும் விளையாட்டைப் புரியும் மகளிரைக் கண்டு அவர்கூறும் பரிசாகத் 'திருவுந்தியார்' அருளிச்செய்தார். இஃது அங்கே அருளிச்செய்யப்பட்ட தெனபதற்கு,

"ஈரம்பு கண்டிலம் ஏகம்பர் தங்கையில் "

என்று அதன் இரண்டாஞ் செய்யுளில் 'ஏகம்பர்' என்னும் பெயர் கூறப்பட்டிருத்தலே சான்றாம். இத் திருவுந்தியார்

தில்லையில் அருளிச் செய்யப்பட்டதென்று உரைப்பதற்குச் சான்று அப் பாட்டுக்களில் எங்குங் கண்டிலம். அற்றேல், 'திருப்பொற்சுண்ணம்' நான்காம் பாட்டிற் "கச்சித் திருவேகம்பன் செம்பொற் கோயில் பாடி" என்று இத் திருக்கோயில் குறிக்கப்பட்டிருத்தலானும், அங்ஙனமே 'திருப்பூவல்லி' பதினொன்காம் பாட்டில் "ஏகம்பம் மேயபிரான்" என்று இத் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவபிரான் பெயர் கூறப்பட் டிருத்தலானும் அவையிரண்டுங் கச்சியேகம்பத்திலேதான் அருளிச் செய்யப்பட்டன வென்று கொள்ளாமோ வெனின்; திருப்பொற்சுண்ண முதற்பாட்டில், "அத்தன் ஐயாறன்" என்னுந் திருவையாற்றுப் பெருமான் பெயரும், அதன் ஒன்பதாம் பாட்டில்

"அணிதில்லை வாணனுக்கே."

எனவும், பதினோராம் பாட்டில்,

"அம்பலத் தாடினுக்கும்."

எனவும், பத்தொன்பதாம் பாட்டில்,

"தில்லைபாடிச் சிற்றம்பலத் தெங்கள் செல்வம் பாடி"

எனவுந் தில்லைப்பெருமான் பெயரும் போதரக் காண்டலின், பெரும்பான்மை பற்றித் திருப்பொற்சுண்ணம் தில்லையில் அருளிச்செய்யப்பட்டதென்றும், அங்ஙனமே திருப்பூவல்லி முதற்பாட்டு இரண்டாம் பாட்டு ஏழாம்பாட்டுப் பதினொன்காம் பாட்டுக்களில் தில்லையம்பலமும் தில்லைப் பதிக்கரசுங் கூறப்பட்டிருத்தலின் அத் திருப்பூவல்லியும் அவ்வாறே தில்லையில் அருளிச்செய்யப்பட்ட தென்றுங் கொள்ளுதலே பொருத்தமாம் என்க.

அதன்பின், அடிகள் திருக்கச்சியேகம்பத்தினின்றும் நீங்கித், 'திருக்கழுக்குன்றம்' வந்து இறைவனைத் தொழுது தவத்தில் வைகினார். அவ்வாறிருக்குநாளில் அவர்க்கு முன்னே சிவபிரான் தனது அருள்ஒளி வடிவினைக் காட்ட, அடிகள் அதனைக் கண்டு பேரின்ப வெள்ளத்து அழுந்தினராய்ப் "பிணக்கிலாத" என்பதனை முதலாக உடைய திருக்கழுக்குன்றப் பதிகச் செய்யுட்கள் ஏழும்

அருளிச்செய்தனர். அச் செய்யுள் ஒவ்வொன்றன் ஈற்றி லும் இறைவன் தனது திருக்கோலத்தைத் தமக்குக் காட்டியபடியை அடிகளே அருளிச்செய்திருத்தல் காண்க. ஈண்டு அடிகள் கண்ட கோலம் அனற்பிழம்பு வடிவே என்பது "எமக்கு வெளிப்படா யென்ன வியன்தழல் வெளிப்பட்ட எந்தாய்" என்று அவர் தாமே 'அருட்பத் தில்' ஓதுமாறுபற்றித் துணியப்படும். அவ் வடிவி லன்றித், திருப்பெருந்துறையில் முதற்கட்போந்த குருவடி விலேயே ஈண்டும் இறைவன் அவர்க்குக் காட்சி தந்தருளி ஞனென்று கொள்ளாமோ வெனிற், கொள்ளாம்; என்னை? முதற்கட் குருவடிவிற் போந்து தம்மை அடிமை கொண்ட ஐயனது அவ் வுருவத்தையே ஈண்டுங் கண்டன ராயின், அதன்பால் அன்புமீதூரப்பெற்ற அவர் அத் திருவுருவத்தின் இயல்பை இப் பதிகத்திற் கிளந்தெடுத் துக் கூறுது இரார் ஆகலின் என்க.

பின்னர் அடிகள் திருக்கழுக்குன்றத்தை ஆற்ருமை யோடும் விட்டகன்று, இறைவன் பணித்த கட்டளைப் படியே தில்லைமூதூர் வந்து சேர்ந்தார் அங்கே திருச்சிற் றம்பலத்தில் இடையருது திருக்கூத்தியற்றும் சிவபிரான் றன் இன்பவுருவினைக் கண்டு கண்ணீர்வார மெய்ம்மயிர் பொடிப்பப் பெருங் களிப்புற்று "இந்திரிய வயமயங்கி" என்பதனை முதலாக உடைய 'கண்டபத்து' அருளிச் செய்தார். அதன்பிற் பொன்னம்பலத்தை வலங்கொண்டு சென்று, புலிக்கால் முனிவனும் நாகமும் வழிபட்ட இறை வன் திருவடையாளங்களை வணங்கிப் போய், அத் தில்லை நகரின் புறத்தே யுள்ளதொரு காட்டில் தவத்தில் ஓவியம் போல் அசைவற்றிருந்தனர். இங்ஙனம் பன்னுள் தவத் தில் இருப்பதும், அவ்வாறு அகத்தே இறைவன் அருட் பெருக்கில் படிந்த தமது மெய்யுணர்வு ஒரோவொருகாற் புறத்தே திரும்பியவழித் திருவாசகச் செழும்பாடல்கள் ஓதுவதுமாக அடிகள் அகப்புறமிரண்டினுஞ் சிவபிரானது அருட்பெருந் திருவுருவிற் றேய்ந்த மெய்யன்பின் உரு வானர்.

---

௯௦. புத்தரோடு சொற்போர் தொடங்குதல்

ஈதிவ்வாறிருக்கச், சிவபிரான் திருவடிக்கண் இடையரு அன்புபெருகுந் திருத்தவம் உடையார் ஒருவர், சோழநாட்டின்கண் உள்ள தில்லை முதலான திருக்கோயில் களைத் தொழுதானபின், பழுதில்லா ஈழநாட்டின்கண் உள்ள திருக்கேதீச்சரம் திருக்கோணமலை முதலான திருக் கோயில்களையும் வணங்கல் வேண்டி அங்கே சென்றார். சென்றவர் அங்கே செல்லும் இடங்கடோறும் 'பொன்னம் பலம்' 'பொன்னம்பலம்' என்றே சொல்லிக்கொண்டு செல் வாரானார். அக்காலத்தே இலங்கைத் தீவானது பௌத்த சமயத்தவனான ஓர் அரசன் ஆளுகைக்குள் இருந்தது. பௌத்தசமயத்தைத் தழுவின குடிமக்களும் அந் நாடெங் கும் பரவியிருந்தனர். அப் பௌத்த சமயத்தவர்க ளிடையே அச் சிவனடியார் 'பொன்னம்பலம்' என்னுஞ் சொல்லை ஓவாது உரைத்தபடியாய்ச் செல்லவே, அவரது சிவ வடிவத்தைக் கண்டும், அவர் கூறும் 'பொன்னம்பலம்' என்னுஞ் சொல்லைக் கேட்டும் மனம் புழுங்கிய பௌத்தக் குருமார் சிலர் தம் அரசன்பாற் சென்று "அக்குமாலை பூண்டு நீறுபூசி ஐயம் ஏற்று உண்பானாகிய சைவன் ஒருவன் நிற்கும்போதும் இருக்கும்போதும் எக்காலும் 'பொன்னம்பலம்' என்று சொல்லியபடியாய் உலவு கின்றனன்," என்று கூறினர். அச் சொற்கேட்ட அம் மன்னவன், "அவனை இங்கே கொணர்வீராக!" என்று தூதுவர்க்குக் கட்டளை தந்தான். அங்ஙனமே, அவர் சென்று அவ்வடியாரை அரசன்பால் அழைப்ப, அதற்கு அவர் "ஒன்றை வேண்டுதலும், மற்றொன்றை வெறுத் தலும் இன்றி நாடோறும ஐயம் ஏற்று உண்டல் ஒன் றல்லது வேறேதுங் கருதாத எம்போல்வார்மாட்டும் அரசர்க்கு ஆவது ஏதும உளதோ?" என்று மறுத் துரைத்தார். மேலும், அத் தூதுவர் "நீர் ஊரில் ஐயம் ஏற்று உண்டாலும், உமக்குப் பிறிதொரு முயற்சி இல்லையா னாலும், தனது நாட்டில் இருப்பார் எல்லாரையுங் காத்தல்

மன்னற்குக் கடனுதலால், எம் அரசன் விருப்பப்படி நீர் வருதல் வேண்டும்," என்று மொழிந்து மீண்டும் அழைப்ப, அவ்வடியாரும் அதற்கு இசைந்து அவருடன் ஏகினர்.

தூதுவர் அவரை அரண்மனையினுள்ளே அழைத்துப்போய்ப், புத்த குருவினுடன் அத்தாணிமண்டபத்தே வைகியிருக்கும் மன்னவன் எதிரே விடுத்தார். அம் மாதவரும் அவ்வரசன் அருகே சென்று 'பொன்னம்பலம்' எனக் கூறியமர்ந்தார். அச் சொற்கேட்ட அப் புத்த மன்னன் அவ்வடியாரை நோக்கி, "இப்போது நீர் 'பொன்னம்பலம்' எனக் கூறியது என்னை?" என்று வினவினன். அதற்கு அவர், "சோழ அரசராற் செங்கோல் செலுத்தப் படுங் காவிரி நாட்டின்கண் தில்லையம்பலம் என்று ஒன்று உளது. அதுவே இந்நிலவுலகத்தில் முதற்கண் உண்டாகிய திருக்கோயிலாகும்; இந் நிலவுடம்பிற்கு நெஞ்சத் தாமரைபோல் வயங்காநின்ற அத்திருக்கோயிலினுட் பொன்னம்பலம் என ஒன்றுளது; இவ்வுடம்பினகத்தே எல்லா உயிர்களின் நெஞ்சத்தாமரையின் வெளியில் இறைவனது இயக்கமானது நடைபெற்று இவ்வுடம்பின் கண் உயிர் உலவுதற்கு உதவுதல்போல, உயிரோடு கூடிய இவ்வுடம்புகள் உலவுதற் பொருட்டும் இந் நிலவுடம்பை நிலைபெறுத்துவான் வேண்டி இறைவன் அதன் நெஞ்சம் போல்வதாகிய பொன்னம்பலத்திலே இடையறுது ஆடுதல்செய்து உதவிபுரிகின்றுன். மனுவின் மைந்தன் ஒருவன்கொண்ட தொழுநோயை மாற்றி அவனது உடம்பினைப் பொன்போல் ஒளிரச்செய்த சிவகங்கை யென்னுந் திருக்குளமும் அத் திருக்கோயிலினுள் உண்டு; அத் திருக்குளத்தின்கண் மெய்யன்புடன் மூழ்கியெழுந்து பொன்னம்பலத்தே ஐந்தொழில் அருட்கூத்து இயற்று நின்ற இறைவன்றன் திருவுருவை உள்ளம் நீராய் உருகித் தொழுவார்க்கு இவ் வுலகில் மீண்டும் பிறந்து வருந்தா வீட்டுநெறி எளிதிற் கிட்டும். இத்துணைப் பெருஞ்சிறப் புடையதான 'பொன்னம்பலத்'தை ஒருகாற் சொல்லும் அது, 'சிவ' எனுந் திருமறையை இருபத்தோராயிரத்து

அறுநூறுமுறை செப்பி உருவேற்றியதற்கு ஒப்பான பெரும்பயனைத் தரும்," என்று மொழிந்திட்டார்.

இச் சொற்களை அரசனருகிருந்த புத்த குரு கேட்டுப் பெரிதும் வெகுண்டு, "பிடகநூல் மூன்றும் உரைசெய்த எம் தலைவனாகிய சாக்கியமுனிவ னல்லாது வேறுமொரு கடவுள் உண்டோ! இப்போதே யாம் தில்லைநகர் சேர்ந்து, அங்குள்ள சைவரொடு வழக்கிட்டு, அப் பொன்னம்பலத்தில் ஆடுங் கூத்தனது அடிகளிற் றொடுத்த கழலையும் மேலெடுத்த ஆனேற்றின் கொடியையும் அறுத்துப், புத்த முனிவன் ஒருவனே முழுமுதற் கடவுள் என உலகோர் அறிய உரைசெய்து, அம் மன்றத்தை அரசின் நீழற் பெருமானுக்குப் பள்ளியாக ஆக்குவேம். இச் செயலை மூன்று நாட்களில் முடிக்கக்கடவேம்," என வஞ்சினம் புகன்று, தில்லைக்கேகத் தொடங்கினர். அப் புத்த அரசனும் தன் மகட்குள்ள ஊமைத் தன்மையானது தில்லைப் பொன்னம்பலஞ்செல்ல நீங்குமெனக் கோனூல் கூறினமை தெரிந்தானாகலின், தானுந் தன் மகளோடும் இலங்கைவிட்டும் புறப்பட்டு அத் தில்லைநகர் வந்து சேர்ந்தான்.

புத்தகுரு தில்லைத் திருக்கோயிலினுள்ளே தன்னரசனோடுஞ் சென்று ஒரு மண்டபத்தின்மீ தமர்ந்திருக்க, அது கண்டு அக்கோயிலில் திருத்தொண்டு செய்வாரெல்லாம் அவர்பால் வந்து குழுமி, "ஓ புத்தகுருவே! நீர் இங்கிருத்தல் ஆகாது. இத் தில்லைநகர் எல்லையை உடனே கடந்து செல்லுதலே தக்கது," என்று உரைப்ப, அதற்கு அப் புத்தகுரு, "சோழவேந்தன் முன்னிலையில் உயர்ந்த அளவை நெறியால், நீவிர் தழுவி யொழுகும் சைவம் மெய்ம்மையுடைத் தன்றென மறுத்து, எங்கள் கௌதமபுத்தரே முதற்கடவுள் என்பதை நிலைநிறுத்திய பின்னல்லது இதனைவிட்டு யாம் ஏகுவதில்லை," என்று மறுமொழி கூறினர்.

இவ்வாறு புத்தகுரு கூறுதலைக்கேட்ட அக் கூட்டத்தினர் சிவபிரானுக்கு வழிபாடு ஆற்றுங் கோயில்

அந்தணரிடத்தும், சைவநூலுணர்ச்சி யுடையாரிடத்தும் போய் நடந்தவைகளை எடுத்துச்சொல்ல, அவரெல்லாம் சினத்தோடும் அப் புத்தகுருவினருகே போந்து, "நீர் அச்சமின்றி இங்கே வந்தமை ஏன்?" என்று வினவ, அதற்கவர், "நுங்கள் சமயநூற்படி நுங்கள் கடவுளே முதற்கடவுள் என்று நீங்கள் நிலைநிறுத்துவீர்களாயின், அதனை மறுத்து, எமது சமய நூற்படி புத்தக்கடவுளே முதற்கடவுள் என்று நிலைநாட்டுவேம்; ஆதலால், எம் மோடு வழக்கிட வம்மின்கள்!" என்று அறைகூவி அழைத் தார். அதன்மேற் சினங்கொண்டு அக் குருவை வைத அந்தணர்கள் பிறகு தெளிவடைந்து, "புத்தன் வினவிய வற்றிற்கு விடைகூற அறியாமல் அவனை வைதார் அடித் தார் என்று உலகம் நம்மைப் பழிக்கும்; ஆதலாற் சோழ வேந்தன் முன்னிலையில் ஒரு பேரவை கூட்டி யாம் வழக் கிட்டால் தக்கதிது, தகாததிது வென்று ஏதொரு கலக மும் நடவாமல் முடிக்கலாம்," என்று தம்முள் ஒரு தீர் மானத்துக்குவந்து, பின்னர், நிகழ்ந்தவைகளையும் தமது தீர்மானத்தையும் விரித்தெழுதிச் சோழ மன்னனுக்கு ஒரு திருமுகமும், இங்ஙனமே தென்றமிழ் நாட்டிலுள்ள ஏனை மன்னர்க்கும் கற்றூர்க்கும் அருந்தவத்தோர்க்கும் பலப்பல் திருமுகங்களும் போக்கித், தத்தம் மனையகத்தே சென்று, அன்றிரவு பெரியதொரு மனக்கவலையோடுந் துயில்கொள்ளலானூர்.

அவ்வாறு அவரெல்லாம் துயில்கையில், அவ ரெல் லார்க்குங் கனவின் கண்ணே, தழைத்த சடைமுடியும் நீறு பொலிந்த திருமேனியும் பிரப்பங்கோல் தாங்கிய கையும் உடைய அழகிய ஓர் அருந்தவர் உருவந்தோன்றலாயிற்று; தோன்றிய அத் திருவுருவம் வாய் திறந்து, "நீவிர் மனங்கலங்குதல் ஒழிமின்! இவ்வூர் எல்லைப்புறத்தே வாதவூரன் என்னும் ஒரு முனிவன் அருந்தவத்தில் அமர்ந் திருக்கின்றான்; அம் முனிவனை அழைத்துவருவிரேல் அவன் அளவை நூன்முறை வழுவாதே புத்தரோடு வழக் கிட்டு அவரை வெல்குவான்," என்று உரைத்து மறைந்து போயிற்று.

வியக்கத்தக்க வகையாய் நிகழ்ந்த இக் கனவு கண்டு விழித்த அந்தணர் எல்லாம் இறைவனைத் தொழு தெழுந்து, புலரிக் காலையிலே கோயிலில் ஒரு மண்டபத்தே வந்துகூடித் தாந்தாங்கண்ட கனவு நிகழ்ச்சியினை எடுத் துக்கூறித், தம்மெல்லார்க்குந் தோன்றிய திருவுருவமும் அஃது உரைத்தனவும் முற்றும் ஒத்திருத்தல் கண்டு மிக வியப்புற்று, ஐயனருளை வாழ்த்தி மனக்கலக்கந் தீர்ந்து, எல்லாருமாய் ஒருங்கே திருவாதவூரடிகள் இருக்கும் அடவிநோக்கிச் சென்றனர். அடிகளோ புறத்துணர்ச்சி சிறிதும் இல்லாராய்ச் சிவபிரான் றிருவடிக்கண் முழுதும் பதிந்த நினைவினராய் இருப்ப, அவரை அழைக்கச் சென்ற அந்தணர்கள் அவரது அசைவற்ற தவநிலையினை யும், அவர் தமது வருகையையும் உணராராயிருத்தலையுங் கண்டு நிரம்ப மனம் வருந்தித் தத்தம் மனையகஞ்சென்று அன்றிரவு துயில்கொள்கையில் முன்னாட் கனவிற் றோன் றிய தவவுருவம் இந்நாட் கனவினுந்தோன்றி "அம்முனி வனை 'மாணிக்கவாசகன்' என்னும் பெயர் சொல்லி அழைமின்கள் !" என்று மொழிந்து மறைந்தது. அது கண்டு விழித்த அந்தணர் எல்லாரும் மீண்டும் அவ் வடவிநோக்கிச் சென்று அப் பெயர் சொல்லி அழைப்ப, உடனே அடிகள் அகத்தே நினைவு ஒருங்கியநிலை கலைந்து விழித்துத், தம்பால் வந்த அவ்வந்தணர் வேண்டுகோ ளுக்கு இசைந்து அவருடன் போந்து, அம்பலக்கூத்தனை வணங்கியெழுந்து, புத்தகுருவும் அவர்தம் குழாத்தினரும் ஒருங்குகூடியிருந்த மண்டபத்தின்கண் ஏறி, அந்தணருங் கற்றருந் துறவோருந் தம்மைப் புடைசூழ, ஆண்டு இடப் பட்ட ஓர் இருக்கைமீது அமர்ந்தருளினர்.

அப்போது, அந்தணர்களால் முன்னரே திருமுகம் விடுத்து அழைக்கப்பட்ட சோழமன்னனும் வந்து அவ் வவைக்களத்தே புகுந்து அடிகளின் திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கியெழுந்து, அவராற் பணிக்கப்பட்டவாறே அங் கிடப்பட்டதோர் அணைமேல் அமர்ந்தனன். அங்கு அதற்கு முன்னரே வந்திருந்த ஈழ மன்னன் அச் சோழனுக்கு அடங்கி அரசுபுரிவோனாதலின் அவனை

வணங்கி அவனது கட்டளைபெற்றுத் தன்னிருக்கையில் இருந்தான். இருதிறத்தார் வழக்குகளையுங் கேட்டு நடு நின்று சான்றுகூறுவாரான சான்றோரும்வந்து தாமிருக்கு மிடத்தே வீற்றிருந்தனர். வருதற்குரியாரெல்லாரும் வந்து நிறைந்து அப் பேரவை ஒழுங்குபெற்றபின், சோழ வேந்தன் எழுந்து அடிகளை வணங்கித் "தேவரீர் புத்த குரு கூறுங் கொள்கைகளை மறுத்துச் சைவக் கொள்கையினை நிலைநிறுத்துதற்குத் திருவுளம்பற்றுவீராக!" என்று வேண்டினன். அவ்வேண்டுகோளுக்கு ஒருப்பட்ட திருவாதவூரடிகள் புத்தகுருவை நோக்கி, "நுமது கடவுளின் இலக்கணமும், அக் கடவுளின் திருவடியைச் சேரும் வீட்டினிலக்கணமும் நீவிர் எடுத்துரைமின்!" என்று கூறினார்.

அதற்கு அப் புத்தகுரு, "எல்லாவற்றையும் முற்றும் அறிந்து, கொலை களவு பொய் கள் காமம் என்னும் ஐவகைக் குற்றமுங் கடிந்து, பழுதில்லா அருட்பெருந் தன்மையினாலே பல பிறவிகளிலும் பிறந்து அவ்வவ்வுயிர்த் துன்பமும் பொருஅய் அத் துன்பங்களைத் தான் ஏன்று கொண்டு அவற்றிற்கு நன்மை செய்து, விநயபிடகம் சுத்த பிடகம் அபிதன்மபிடகம் என்னும் வழுவில்லாத மூன்று ஆகமங்களையும அருளிச்செய்து, அரசமரநீழலில் எழுந்தருளியிருக்கும் புத்த முனிவனே எம் இறைவனவான் என்று அறிமின! இனி, உருவம் வேதனை குறிப்புப் பாவனை விஞ்ஞானம் என்னும் ஐவகைக் கந்தமும் ஒருங்கு தொக்கதொகையே உடம்பும் உயிரும் ஆவதன்றி, இவையைந்தின் வேருக உடம்பும் உயிரும் எனத் தனித்து இரு பொருள்கள் இல்லை. இக் கந்தங்களுள் எதுவும் உயிரன்று என்பது எம்முடைய பிடகநூல்களில் மறித்தும் மறித்தும் வற்புறுத்தப்படுகின்றது. உடம்பும் ஏனைப் பொருள்களும் இடையருது மாறிக்கொண்டே யிருக்கின்றன. முற்கணத் திருந்த அதே ஆண்மகன் பிற்கணத்து உள்ளவன் அல்லன்; அவனிடத்தில் என்றும் நிலைபேருய் உள்ளது எதுவும் இல்லை. இவ் வைவகைக் கந்தங்களும் ஒருங்கு தொக்கவழி 'யான் ஒருவன் உளன்' என்னும் உணர்ச்சி

தோன்று நிற்கின்றது. இவ்வைந்துங் கூடிய தொகை அழிந்தவழி 'யான் உளன்' என்னும் உணர்வும் அழியா நிற்கும். இவ் வைந்தின் கூட்டமுங் கலேவும் அறியா திருக்குங்காறும் வினையாற் பிறவியுளதாம்; அவை யுணர்ந்தவழி மெய்யுணர்வு தோன்றிப் பிறவி இல்லையாம்; இதுவே வீடுபேறும் என்று தெளிமின்! இனி, இங்ஙனம் இவை எல்லாவற்றிற்கும் முதலாகிய உருவம் வேதனை குறிப்புப் பாவனை விஞ்ஞானம் என்னுங் கந்தங்களைந்தும் யாவையென்பிரேல், அவை தம்மையும் ஒரு சிறிது விளக்கிக் காட்டுதும்: உருவக்கந்தமாவது பொருள்களின் உருவும் அப் பொருட் பண்புகளின் உருவும் என இருவகைத்தாய், ஒவ்வொன்றும் நந்நான்காம்; பொருள்களின் உரு: மண் புனல் அனல் கால் என நான்காம்; அப்பொருட் பண்பு களின் உரு: வன்மை சுவை ஒளி நாற்றம் என நான்காம். வேதனைக் கந்தமாவது இன்பமுந் துன்பமும் அவ் விரண்டும் இன்மையும் என மூன்றும். குறிப்புக் கந்தமா வது: மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும் ஐம்பொறி களும் அவற்றைப் பொருந்தி நிற்கும் மனமும் என ஆறும. பாவனைக் கந்தமாவது மனம் மொழி மெய் என்னும் மூன் றையும பற்றி நிகழும் நல்வினை பத்தும் தீவினை பத்து மென இருபதாம்; அவற்றுள் நல்வினை பத்தாவன: அருள் அவாவின்மை தவவிருப்பம் என மனத்தான் நிகழும் மூன்றும், இனியவை கூறல் மெய்ம்மை கூறல் பயனுளகூறல் அறமுரைத்தல் என மொழியான் நிகழும் நான்கும், வணக்கம் ஈகை தவம்புரிதல் என மெய்யான் நிகழும் மூன்றும் ஆம்; தீவினை பத்தாவன: தீயன நினைத்தல் அவா வெகுளி என மனத்தான் நிகழும் மூன்றும், கடுஞ்சொல் பொய்கூறல் பயனில சொல்லல் கோட்சொல்லல் என மொழியான் நிகழும் நான்கும், களவு கொலை வீண்செய்கை என மெய்யான நிகழும் மூன்றும் ஆம். விஞ்ஞான கந்தமாவது ஐம்பொறிகளையும் மனத் தையும்பற்றி நிகழும் ஆறறிவுகளாம் என்று இவ்வாறு உணர்ந்து கொண்மின்!" என்று விடை கூறினர்.

௧௦. புத்த சமயக் கோட்பாடுகளை மறுத்தல்

அதன்மேல் திருவாதவூரடிகள் அப் புத்தகுரு கூறிய வைகளை நிரலே மறுப்பாராய் பின்வருமாறு உரை நிகழ்த்துவாரானார்: "முற்கணத்தில் இருந்தது பிற்கணத் தில் இல்லையாம் என்பதே நுமது கோட்பாடாதலால், நும் புத்தமுனிவன் ஒருகணத்தில் அறிந்த அறிவும் அதற்கு அடுத்த கணத்தில் இல்லையாம் என்றே நுமது கோட்பாட்டின்படி முடிக்கப்படும். அவ்வாறு முடிக்கப் படவே, முற்கணத்து நிகழ்ந்த அறிவு மாய்ந்து போகப் போகப் பிற்கணத்து அவன் புதிது புதிதாக அறிதலே நிகழாநிற்கும். அதனால், அவற்கு நிகழ்கால அறிவே தோன்றித் தோன்றி மாயுமல்லது, இறந்தகால அறிவும் அக் காலத்து நிகழ்பொருளினறிவும் அவர்க்கு இலவாதல் வேண்டும். அல்லதூஉம், ஒருகணத்து மட்டுமே நிகழும் அறிவு அதன் பிற்கணங்களில் நிகழ்வனவற்றை அறியாத தாகல் வேண்டும்; அங்ஙனம் அறியாதாகவே அவற்கு வருங்கால அறிவும் இலதாதல் பெறப்படும். இனிக் கணங்கடோறுந் தோன்றும் நிகழ்காலவறிவும் நிலைபே றின்றி மாய்ந்தொழிதலின் அவ் வறிவு நிகழ்ச்சியாற் போந்த பயனும் ஒன்றும் இன்றாம். இங்ஙனம் முக்கால அறிவு நிகழ்ச்சிக்கும் ஒரு தொடர்ப்பாடு நுமது கொள்கை யின்கண் இன்மையின், நும் புத்தமுனிவன் எல்லாவற்றை யும் ஒருங்குணர்வன் என்பது பொருளில் கூற்றேயாம். 'நேற்று இதனைச் செய்தவன் யானே' என இறந்தகால வுணர்வும், 'இன்று இதனைச் செய்கின்றேன்' என நிகழ் கால உணர்வும், 'நாளை இதனைச் செய்து முடிப்பேன்' என எதிர்கால வுணர்வும், ஒரு தொடர்பாக நிகழப்பெறும் மக்களுக்குள்ள அத்துணை யறிவுதானும் நுமது கட வுளுக்கு இன்மையின், அஃது எல்லா அறிவும் முதன்மை யும் உடைய முழுமுதற்கடவுளாதல் யாண்டையதென் றொழிக!

"இனி, நும் இறைவன் பிறவுயிர்களின் துன்பம் பொறுனாய் அவ் வுயிர்களின் துன்பத்தைத் தான் ஏன்று

கொள்ளல் வேண்டித் தான் பல்லுயிர்களாய்ப் பிறவி யெடுப்ப னென்றதூஉம், அவன் கொலை முதலாய குற்றங்கள் கடிந்தோ னென்றதூஉம் பொருந்தாமை காட்டுவாம். ஓருயிர்க்கு வந்த துன்பத்தை நீக்கலுறு வோன் தான் அத் துன்பத்திற் பற்றப்படாதவனாய் இருந் தாலன்றி அத் துன்பத்தை நீக்கமாட்டுவான் அல்லன். கண்ணிழந்த ஒரு குருடனுக்கு உதவி செய்யவல்லவன், கட்பார்வை நன்குடைய மற்றொருவனே யல்லாமல் அவன் போற் கண்ணில்லாத வேறு ஒரு குருடன் அல்லனே. அவ்வாறிருக்கப், பிறவித்துன்பத்திற் கிடந்துழலும் உயிர்களின் துன்பத்தைத் துடைக்கல்வேண்டி நுமது கடவுளும் அவ்வுயிர்களைப்போற் பல பிறவிகளை யெடுத்தா னென்று நும்மனோர் கூறுவது, வலையில் அகப்பட்டுத் துடிக்கும் பல மான்களைக் கண்ட மற்றொரு மான் அவற்றின் துன்பத்தை நீக்குதற்பொருட்டுத் தானும் அவ் வலையிற் சென்று அகப்பட்டுக்கொண்டதனையே ஒக்கும். அற்றன்று, உயிர்கள் தம்மையறியாமலே பிறவி களிற் கிடந்துழன்று துன்புறும், எம் புத்தமுனிவனோ தன்னுணர்வும் தன்வலிமையும் முற்றும் உடையனாய் அவ் வுயிர்களி னிடையே பிறந்து அவற்றின் துன்பத்தைப் போக்குவான் என்றுரைப்பிரேல், அவ்வாறு எல்லா அறி வும் ஆற்றலும் உடையான் அவ்வுயிர்கள்போற் பிறவி யெடாமலே அவற்றின் துயர் களைய வல்லனாதல் வேண்டு மன்றி, அவர்போற் றானும் பிறவியெடுத்துழலல் எற்றுக்கு? மேலும், வினைநுகர்ச்சியின் பொருட்டாகவே பிறவி வரு மென்பது நும்மனோர்க்கும் உடன்பாடாகலின், பிறவி யெடுத்த உயிர்களுள் ஒன்றாய் நிற்கும் நும் புத்தமுனிவனை அவ் வினையின் நீங்கிய இறைவனாகக் கோடல் யாங்ஙனம்? வினையிலும் பிறவியிலுங் கூடிநிற்பனாயினும் எம் புத்த முனிவன் எல்லாம்வல்ல இறைவனேயாவன் என்று பொருந்தாவழக்குப் பேசுவிராயின், அங்ஙனமே வினையி லும் பிறவியிலுங் கூடிநிற்கும் ஒவ்வோருயிரையும் இறைவ னாகக் கொள்வேம் என்பார்க்கு நீர் விடைபகருமாறு இன்றாம்;

"இன்றாகவே, நும் புத்தமுனிவன் உயிர்களுள் ஒருவனேயாவ னல்லால், அவன் முதற்கடவுளாதல் செல்லாதென்றுணர்க. அற்றன்று, உயிர்கள் இரக்கத்தாற் பிறந்தாரல்லர், எம் புத்தமுனிவனே இரக்கத்தாற் பிறந்தானென்பிரேல், நும் புத்தன் பிறந்த ஞான்று தன் அன்னையின் வலது விலாப்புறத்தைப் பிளந்துகொண்டு பிறக்க, அதனால் அவனை ஈன்றாள் சில நாளெல்லாங் குற்றுயிராய்க் கிடந்து இறந்தாள் என நீவிரே கூறுதலின், தன் அன்னையின் துன்பத்திற்கும் சாவிற்கும் ஏதுவாய் வந்த அவன இரக்கமுடையனாதல் யாங்ஙனம்? அதுவேயுமன்றி, நும் முனிவன் நரியும் புலியும் அரிமாவுமாகப் பிறந்தவழி வேறு மெல்விலங்குகளைக் கொன்று தின்றானதல் வேண்டுமன்றோ? அதனாலும் அவன் இரக்கமுடையானென்றலுஞ் செல்லாது; கொலை முதலியன கடிந்தானென்றலுஞ் செல்லாதென் றுணர்ந்துகொள்க. அல்லதூஉம், ஐந்து கந்தங்களின் தொகையே உருவாவதல்லால், வேறுருவ மென்பதொன்றில்லை யென்பதே நுமது கோட்பாடாகலின், நுமது கடவுளுக்கு நீவிர் உரைக்கும் உருவமும் அத் தகையதே யாதல்வேண்டும்; இல்லாததோர் உருவத்தை அவன் பிறவிகடோறும் எடுப்பானென்றலும் அதனாற் பொருந்தாமையும் காண்க.

"இனி, நும் புத்தமுனிவன் வழுவில்லாத பிடகநூல்களை அருளிச்செய்தனன் என்றலும் ஆகாது. அறமும் அறமல்லாதனவும் விரவிக் கிடக்கும் இவ் வுலகத்தே உயர்ந்த அறங்களை ஆராய்ந்து பிரித்தெடுத்து ஒரு நூலாக அருளிச் செய்தற்குப் பலநாளும் ஒரு தொடர்பாக ஒருவற்கு உணர்வு நிகழ்தல்வேண்டும். மற்று நீவிரோ ஒரு கணத்து நிகழ்ந்த வுணர்வு அதன் பிற்கணத்து இல்லையாய் மாய்ந்தொழியப், பிற்பிற் கணத்துப் புதிது புதிதாக உணர்வு தோன்றுமென்கின்றீர். நுமது கூற்றின்படி பார்க்குங்கால், நும் புத்தமுனிவனுக்கு ஒரு தொடர்பான வுணர்வு இல்லை என்பதே பெறப்படுமாதலால், தொடர்பான வுணர்வு கொண்டன்றிச் செய்யப்படாத அறிவு நூல்களை அவன் அருளிச்செய்தானென்றல்

நுமது கோட்பாட்டுக்கு முற்றும் முரணும்; அதுவேயுமன்றி, அவன் அந் நூல்களை அருளிச்செய்யத் தொடங்குதல் எழுத்துக்களால் ஆக்கப்பட்ட சொற்கள் அச் சொற்க ளால் ஆக்கப்பட்ட சொற்றொடர்களென்னும் கருவிகளைக் கொண்டன்றிப் பிறிதொருவாற்றானும் இயலாமையினா லும், ஒரு கணத்துத் தொடங்கிய ஓர் எழுத்தோசை அதன் பிற்கணத்து இல்லையாய் ஒழிதல்வேண்டுமென்பதே நுமது கோளாகலின் அவ்வாற்றாற் பலவெழுத்துக்கள் தொடர்ந்த சொற்களும் பல சொற்கள் தொடர்ந்த சொற் றொடர்களும் அவற்றால் ஆகிய நூலும் உளவாதல் ஆகா மையினாலும் அவன் அந் நூல்களை ஆக்கினான் என்னும் நுமதுரை பொருளில் கூற்றே போலும்!

"இனி, உடம்பும் உயிரும் ஐவகைக் கந்தங்களின் தொகையேயல்லாமல், மற்று அவை வேறு தனிப் பொருள்கள் அல்லவென்றும், எல்லாப் பொருள்களுங் கணங்கடோறும் மாய்ந்து மாய்ந்து புதியனவாய்த் தோன்றுவனவே யல்லது நிலைபேறுயுள்ளது எதுவும் இன்றென்றுங் கூறுகின்றீர். அவ்வாறு கணங்கடோறும் மாறுவது இல்பொருளான வெறும் பாழோ அல்லது உள்ளதொரு பொருடானோ என வினாயினார்க்கு, அஃது இல்பொருளேயாமென உரைப்பிராயின், மயிரில்லாத திண்ணிய யாமை ஓட்டின்கண் மயிர்முளைத்ததென்றும், அம் மயிரால் கம்பலம் நெய்து மலடிபெற்ற மகன் போர்த்துக்கொண்டா னென்றுங் கூறும் முழுப்பொய் யுரைக்கே, நீர் கூறும் 'இல்லதன்கண் எல்லாந்தோன்றிக் கணங்கடோறும் மாயும்' எனும் போலியுரை ஒப்பாம். அற்றன்று, உள்ளதொருபொருளே பருவடிவில் மாறுத லுற்றுக் கெட்டு மடியும், நுண்வடிவில் என்றும் உளதாம் என் றுரைக்குவிராயின் அது சைவராகிய எமது கோட் பாடாவதே யன்றிப், புத்தராகிய நுமது கோட்பா டன்று.

"அன்றாகவே, பருவடிவிற் கட்புலனாய் நிற்கும் இவ் வுடம்பிற்கே மாறுதலுங் கேடுமல்லாமல் இதற்கு முதலாய் நிற்கும் நுண்பொருளான மாயைக்கு அவை யில்லையென்

றுணர்விராக. இன்னும் நீவிர் உரைக்குமாறே ஐவகைக் கந்தங்களின் தொகையே உயிராய், அவற்றின் வேறாகத் தொடர்ந்த உணர்விற்றாகிய உயிரென்பதொன்று இலதாயின், 'நேற்று இந்நூலை எழுதத் துவங்கினவன் யானே, இன்றிதனை எழுதுகின்றவனும் யானே, நாளை இதனை எழுதுவோனும் யானே' என ஒருவற்கு ஒரு தொடர்பான வுணர்வு நிகழாதாகல்வேண்டும். மற்று, இவ்வுலகத்து நிகழும் நிகழ்ச்சி ளெல்லாம் அவற்றைச் செய்யும் உயிர்களுக்கு ஒரு தொடர்பான வுணர்வு நிகழுமாறு பற்றி யன்றிப் பிறிதொருவாற்றானும் நிகழாமை எல்லார்க்குங் கண்கூடாய் அறியக்கிடத்தலின், இவ்வுண்மையொடு திறமபி ஐவகைக் கந்தங்களின் வேறாய்த், தொடர்புபட்ட வுணர்வுடைய உயிர் என்பதொன் றில்லையென்றல் சிறிதும் அடாது. மேலும், ஐவகைக் கந்தங்களையன்றி வேறு உயிர் இல்லையாயின், ஒருவன் விழித்திருக்கையிலும் உறங்குகையிலும் அவன் ஒரு படித்தான வுணர்வுடையனாதல் வேண்டும். அவ்வாறன்றி விழித்திருக்கையிற் பாம்பைக் கண்டாலும் அஞ்சுமவன், உறங்குகையில் அஃது அவன் மேல் ஏறிச் சென்றாலும் அதனையவன் உணராதிருத்தல் என்னை? விழிப்பினும் உறக்கத்தினும் அவ்வைவகைக் கந்தங்களும் உளவல்லவோ? கணங்கடோறும் உணர்வு கெட்டுக் கெட்டுத் தோன்றுமென்பதே எமது கோட்பாடாகலின் விழிப்பின்கட் காணப்படும் உணர்வு உறக்கத்தின்கட் கெடுமாறுபற்றி எமக்கு ஆவதோர் இழுக்கில்லையென்பிரேல், விழிப்பின்கண் நிகழ்ந்த வுணர்வு கெட்டு உறக்கத்தின்கண் வேறொரு புத்துணர்வு தோன்றுமாயினன்றே அது நுமது கோட்பாட்டிற்கு இசைந்ததாம்;

" அவ்வாறன்றி விழிப்பின்கண் எல்லாவுணர்வு முடையனாயிருந்தான் ஒருவன் அயர்ந்த உறக்கத்தின்கண் அவ் வுணர்வு ஒரு சிறிதும் நிகழப்பெறாது கட்டைபோலவுங் கற்போலவுந் தன்னைமறந்து கிடத்தல் கண்டாமாகலின், இது நும் மதத்தின் பொய்ம்மையையே அறிவிப்பதன்றி அதற் கெவ்வாற்றானும் உதவிசெய்வதன்று.

அதுவேயுமன்றி, நேற்றுப் பகல் விழித்திருந்தக்கால் ஒருவற்குண்டான உணர்வு நேற்றிரவு உறங்கச்சென்றக் காற் கெட்டு, இற்றைநாட்காலையிற் புதிது தோன்று மென்றலே எமது கோட்பாட்டிற்கு ஒத்ததாம் என்பிரேல், நேற்றுப் பகல் ஓர் ஆடையை நெய்தற்குத் துவங்கினன் ஒரு கைக்கோளன் அஃது அன்றே முடிந்திடாமையின், அதனை அரைகுறையாய் விட்டுவைத்து, நேற்றிரவு துயிலச்சென்ற அளவானே அதனை நெய்தற் குரிய எல்லா வுணர்வும் முற்றுங் கெடப்பெற்று, இற்றைக் காலையில் அத்துயில் நீங்கி எழுந்தவளவானே தன்னை இன்னுனென்று உணரும் உணர்வும் நேற்றுத் தான் நெய் தற்கு எடுத்து அரைகுறையாய் விட்டுவைத்த ஆடை யைப் பற்றிய வுணர்வும் ஆகிய எல்லாம் முற்றும் இழந்து, இற்றைக்குத் தன்னை ஒரு குயவனுக நினைந்து குடமும் பானையும் வனையப் புகுதல்வேண்டும். நேற்றுத் தன்னை அரசனுய்க் கருதினுனொருவன் இற்றைக்குத் தன்னை ஓர் ஏவற்காரனுகவும், இற்றைக்குக் கூலியாளாயிருப்பான் நாளைக்கு அரசனுகவும், இற்றைக்கு மக்கட்பிறவியி லிருப் பது நாளைக்குத் தன்னை ஒரு விலங்குப் பிறவியாகவும், நேற்றுப் பெண்ணுயிருந்தது இன்று ஆணுகவும், இன்று ஆணுயிருப்பது நாளைப் பெண்ணுகவும், நேற்றுக் கல்லா யிருந்தது இன்று தன்னை ஒரு மரமாகவும், இன்று மரமா யிருப்பது நாளைத் தன்னை ஒரு மகனுகவுங் கருதிக் கொள்ளல் வேண்டும்!

" திருவருட் செயலால் அத்தகைய பொய்ம்மாற்ற வுணர்வும், அதுபற்றி வரக்கடவனவாய பெருங் குழப்பங்களும் இலவாய், அறிவில்லாப் பொருள் முதற் கொண்டு ஓரறிவு ஈரறிவு மூவறிவு நாலறிவு ஐயறிவு ஆறறிவு உடைய உயிர்கள் ஈருக எல்லாம் ஒருமுறையுள் அடங்கித் தொடர்புபட்ட நிலையும் உணர்வும் வாய்ந்தன வாய் மிக வியத்தக்க ஒழுங்கோடும் நடைபெறக் காண்டல் கற்றுர் முதற் கல்லாதார் ஈருன எத்திறத்தார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததாகலிற், சிறிது கற்று ஆராய்ச்சியுணர்வு இலரா

யினுரை மயக்கும் நும்போலிக் கொள்கை எவர்க்கும் எத்தகைய பயனுந் தருவதன்றென உணர்விராக. அற்றேல், நேற்று நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளிற் சிலவும், முந்திய திங்களில் நிகழ்ந்தவைகள் பலவும், முன்னுண்டுகளில் நிகழ்ந்தவற்றில் மிகச் சில தவிர ஏனையெல்லாமும், முற் பிறவிகளில் நிகழ்ந்தவற்றிற் சிலதாமு மின்றி முற்றும் மறந்தொழிய வேறுவேறுணர்வுகள் புதிய புதியவாய் நம்மனோர்மாட் டெல்லாங் கண்கூடாய்க் காணப்படுதலின், எமது கொள்கை குற்றமாதல் யாங்ஙனமென்று உசாவுதி ராயின், முன் நாளினும் முற்றிங்களினும், முன ணுண்டு களினும், முற் பிறவிகளினும் நிகழ்ந்த உணர்வு நிகழ்ச்சிகள் மாய்ந்துபோயின வென்றல் உண்மையன்று; அவ்வுணர்வு நிகழ்ச்சிகள் அத்துணையும் ஒரு தினையளவுங் கெடாமல் மக்கள் உள்ளத்தினும் ஏனையுயிர்களின் உள்ளங்களினும் நன்கு பதிந்தே யிருக்கின்றன. அல்லாக்கால், ஒரு சிலர் வேறு பலரினும் மிக்க நினைவுடையராய்க் கழிந்தகால நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம நன்கு நினைவுகூர்தல் ஆகாது.

"சிலர் நினைவின் மிக்கவராயும் பலர் அதிற் குறைந்தவ ராயுங் காணப்படுதற்கு ஏது வென்னையென்று நுணுகி நோக்கும்வழி, நினைவினுற்றல் மிகுந்துள்ளார்க்கு அவருள் ளத்தைப் பொதிந்த அறியாமையிருள் விலகிநின்று அவர் தம் அறிவு சுடர்ந்துவிளங்க இடந்தந் திருக்கின்ற தென் றும், நினைவினுற்றல் மிகக் குறைந்துள்ளார்க்கு அவரது உள்ளத்தைக் கவிந்த அறியாமையிருள் விலகி நில்லாமை யின் அவரதறிவு அவ்வாறு விளங்குதற்கு இடம் இலதாயிற் றென்றும் அவ் வேறுபாட்டின் உண்மை புலப் படாநிற்கும். இவ் வேறுபாட்டினை ஓர் எடுத்துக்காட்டின் கண் வைத்துக் காட்டுதும்: ஈரம் ஏறிய விறகில் தீ உளதா யினும், அவ் ஈரம் உள்ளளவும் அதன்கண் அத் தீ புலப் பட்டுத் தோன்ருதாகும்; மற்று அவ்வீரம் நீங்கியவழி அவ் விறகின்கண் அது விளங்கித் தோன்றும். இங்ஙனமே, அறியாமை யுள்ளளவும் உயிரின் அறிவிற் பதிந்த உணர்வு நிகழ்ச்சிகள் புலப்பட்டுத் தோன்ருவாகும்; அறியாமை

நீங்கநீங்க அதன்கட் பதிந்த நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் படிப் படியாய்ப் புலப்பட்டு நினைவிற்கு வரும். கல்விக்கழகம் ஒன்றிற் பயிலும் மாணுக்கர் பல்லோரும் ஒரேவகையான நினைவுடையராய் இல்லாமையும், அவருள் அறிவு மிகுதியும் உடையார் சிலர்க்கு நினைவு மிக்குத் தோன்றுதலும், முதலில் அறியாமையாற் கவரப்பட்டிருந்தாரும் பயிலுந் தோறும் பயிலுந்தோறும் அவ்வறியாமை சிறிது சிறிதாய்த் தேய அம்முறையே அவரது நினைவும் படிப்படியாய் வலி வுற்று விளங்கித் தாங் கற்றபொருள்களை மறவாது நினைவு கூர்தலும் எமது சைவக்கொள்கையின் மெய்ம்மையை நன்கு நிலைபெறுத்தும். அதுவேயு மன்றித், தவத்தான் மனந் தூயராய் அறியாமை தேயப்பெற்ற அடியார் சிலர் முன்னும் முற்பிறவிகளினும் நிகழ்ந்தவற்றை யெல்லாம் ஒருங்குணர்தலை நூல்களானும், கண்கூடானும் இடை யிடையே அறிதுமாகலின் முன்நிகழ்ந்த உணர்வு நிகழ்ச்சி களெல்லாம் முற்றும் மாய்ந்துபோகப், பின் புத்துணர்ச்சி கள் உண்டாமென்னும் நுமதுரை உண்மையன்றுதல் தெளியக்கடவிராக. இனி, மக்களல்லாத சிற்றுயிர்களும் தொடர்புபட்ட வுணர்வுடைமையினலேதான் தத்தம் வாழ் நாள் எல்லையளவும் உயிர்வாழ்கின்றன.

“பறவைகள் தாம் முட்டையிடுங் காலம் வந்ததுணை யானே பலநாட்களும் முயன்று கூடுகள் கட்டுகின்றன. அக் கூடுகளைக் கட்டத்துவங்கிய நாளமுதல் அவை முடிவு பெறுங்காறும் அப் பறவைகள் தொடர்ந்த வுணர்வின வாய் அவைதம்மைச் செய்துமுடித்தல் கண்டாமன்றே. அவை தமக்குத் தொடர்ந்த வுணர்வு இல்லையாயின், முன் நாட்களிற் கட்டத்துவங்கிய கூடுகளை மறந்து பின நாட் களில் அவை வேறு பலவற்றைச் செய்யத் துவங்கித் துவங்கி ஒன்றையுஞ் செய்துமுடிக்க மாட்டாவாய் ஒழிதல் வேண்டும்; தாம் முன்நாளில் ஈன்ற குஞ்சுகளையும் மறந்து அவற்றிற்கு இரை தராதொழிதலும் வேண்டும். இவ்வா றெல்லாம் நுமது கொள்கைப்படி ஒரு சிறிதாயினும் நடை பெறக் காணுமையானும், உலகத்தின்கட் காணப்படும்

எல்லா நிகழ்ச்சிகளும் எமது சைவக்கொள்கையின்படியே ஒரு தொடர்பாய் ஓர் ஒழுங்கின்கட் பட்டு நடைபெறக் காண்டலானும் ஒரு தொடர்பான வுணர்வுடைய உயிர் இல்லையெனும் நுமதுகோள் உலக வழக்கோடும் ஆன்றோர் வழக்கோடும் ஒவ்வாத பொய்க் கோளாமென்று கடைப் பிடிப்பிராக.

"இனி, இதுகாறும் யாம் கூறியதுகொண்டே ஐந்து கந்தங்களின் வேறாய்த் தொடர்ந்த வுணர்வுடைய உயிர்கள் பல உளவென்பதும், தொடர்ந்த வுணர்வுடைய அவ்வுயிர் களின் உள்ளத்தைத் தொன்றுதொட்டே அறியாமை யென்னும் ஓரிருள் மறைத்துக்கொண்டிருத்தலின் அவற்றி னுணர்வுகள முற்றும் விளங்காமல் இடையிடையே மறைந்து போகின்றன வென்பதும், அவ்வறியாமை நீக்கத் தின் பொருட்டாகவே இவ் வுடம்பும் இவ் வுடம்பின்கண் அமைந்த வியத்தகும் உறுப்புகளும், இவ்வுலகமும், இவ் வுலகத்துப் பல் பொருள்களும் எல்லாம்வல்ல சிவபெருமா னால் இவ்வுயிர்கட்கு வழங்கப்பட்டன வென்பதும, இக் கருவிகளின் உதவிகொண்டு தமது அறியாமையைத் தொலைத்து உணர்வு முழுதும் விளங்கிச் சிவபிரான் றிருவடிப் பேரின்பத்தைப் பெறுதலே உயிர்கட்கு வீடு பேறுமல்லது உணர்வு முழுதுங்கெட்டு மீண்டும் பெரிய தோர் அறியாமையிற் சென்று புகுவதாகிய 'நிருவாணமே' வீடுபேறுமெனக் கூறும் நுமது கோட்பாடு பெரிதும் பிழை படுவதா மென்பதும் தாமே பெறப்படுதல் காண்க." என்று அடிகள் அருளிச்செய்தார்.

"அதுகிடக்க உடம்பும் உலகமும் ஆகிய கருவிகளை உயிரின்கட் கூட்டுதற்குச் சிவம் என்று ஒருகடவுள் வேண் டிற்றென்னை? ஒருவன் உணர்வோடு செய்த செயலால் 'வினை' யென்பதொன்று உண்டாக, அவனும் அவ்வுணர் வும் அழிந்துபட்ட விடத்தும் அவ்வினை அழியாதாய் நின்று அவனுக்குப் பின்னும் பின்னும் பிறவிகளை உண் டாக்கும் என்றலே எல்லார்க்கும ஒப்பமுடிந்ததாம்," என்று அப் புத்தமுனிவன் இடைமறுத்துக் கூறப்,

பின்னும் அவனுரையை மறுத்து அடிகள் அருளிச் செய்தார் :

"பிறவி உண்டாதற்கு 'வினை' ஓர் ஏதுவாமென்பதே எல்லார்க்கும் உடன்பாடாவதன்றி, அவ் வினையே பிறவியை உண்டாக்குமென்றல் எவர்க்கும் ஒத்ததன்று. கூலிக்கு ஊழியஞ்செய்தான் ஒருவனுக்கு, அவன் செய்த ஊழியமே அவனுக்குக் கூலியைக் கொடாது; அவன் செய்த ஊழியத்தின் இயல்பறிந்து அதனை அவற் குத் தருவானான தலைவன் ஒருவன் இன்றியமையாது வேண்டப்படும்.

"அஃது எதனாலெனின், அவன் செய்த ஊழியமாகிய வினை அறிவுடையதுமன்று, அவற்குரிய கூலியினைத் தரவல்லதுமன்று. அதுபோல ஒரு பிறவியில் ஒருவன் ஆற்றிய வினையின் தொகுதியும் அறிவிலதாகலின், அவற்கு இனித் தரத்தக்க பிறவி இன்னதென அறியவும் மாட்டாது, அதனை அது தானே படைத்துக் கொடுக்க வும் வல்லதன்று. இனி முற்றுணர்வும் அதுபற்றி நிகழும் பேராற்றலும் சிற்றறிவினராய உயிர்கட்கு இன்மை தெளியக்கிடந்த தொன்றாகலின், அவர் தாமே தமக்கு வேண்டும் பிறவியை அமைத்துக்கொள்ள மாட்டுவாரும் அல்லர்.

"இங்ஙனம் வினை தானே பிறவியைத் தராதாக, வினை செய்தாரும் அது தன்னைப் படைத்துக்கொள்ளா ராக, அவ் வவர் வினைக்குத் தக்க பிறவியைத் தருதற்கு எல்லாவறிவும் எல்லா ஆற்றலும் முதன்மையும் ஒருங்கு உடைய இறைவன் ஒருவன் இன்றியமையாது வேண்டப் படு மென்க. மேலும், ஊழியஞ் செய்தான் ஒருவன் இருந்தே கூலியைப் பெறுதல் வேண்டுமாகலின், வினை செய்த உயிர் அழியாதிருந்தே அதன் பயனான பிறவியைப் பெறுதல்வேண்டும்; அதனாலும், உயிர் இல்லையாக வினை மட்டும் உளதாம் என்னும் நுமது புத்தக்கொள்கை ஒரு வாற்றானும் ஒவ்வாதென் றுணர்க."

"அற்றேல், நீர் கூறும் அவ் விறைவற்குரிய இலக்கணந்தான் என்னை?" என்று அப் புத்த முனிவன் வினவ, அடிகள் அருளிச் செய்வார்:

௧௧. சைவ சமயக் கோட்பாடுகளை விளக்கல்

"எம்பிறைவன் எண்ணிறந்த உயிர்கட்கு உடம்புகளைத் தந்து, அவை தம்மை எண்ணிறந்த உலகங்களில் வைத்து, அவை தம்மை இயற்கையே பொதிந்த அறியாமையை நீக்கி அவைதமக்கு அறிவுச்சுடர் கொளுத்தல் வேண்டும் பேரிரக்கமும் அருளும் உடையனாகலின், அவன் அவ்வுயிர்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் அவ் வுலகங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் எள்ளும் எண்ணெயும்போற் கலந்து நிற்பனாவன்.

'நள்ளுங் கீழுளும் மேலுளும் யாவுளும்
எள்ளும் எண்ணெயும் போல்நின்ற எந்தையே.'

(திருச்சதகம், ௭௫)

"இங்ஙனம், அவ்வுயிர்களும் உலகங்களும் வேறு, தான் வேறு, என்று பிரித்துக்காணல் இயலாவாறு, அவை தம்மோடு ஒருங்கியைந்து அவையே தானாய் இரண்டற்று நிற்கு நிலையும், அங்ஙனம் நிற்பினும் சிற்றறிவினவாகிய உயிர்களினும் அறிவில்லனவாய் மாறுந் தன்மையவாகிய உலகங்களினும் வேறுந்தன்மை யுடைமையின் அவற்றின் வேறாய் ஒரு பெற்றியனாய் நிற்கும் உண்மை நிலையும் உடையனாம்.

'இருளை வெளியே இகபர மாகி இருந்தவனே.'

(நீத்தல் விண்ணப்பம், ௧௭)

'ஈசனேநீ யல்ல தில்லை இங்கும் அங்கும் என்பதும்
பேசி னேன்ஓர் பேதமின்மை.'

(திருச்சதகம், ௭௮)

'பெண்ணாகி ஆணாய் அலியாய்ப் பிறங்குஒளிசேர்
விண்ணாகி இத்தனையும் வேறாகி.'

(திருவெம்பாவை, ௧௮)

'போற்றிஇப் புவனம் நீர்தீக்
காலொடு வானம் ஆனாய்
போற்றிஎவ் வுயிர்க்கும் தோற்ற
மாகிநீ தோற்ற மில்லாய்
போற்றிஎல் லாவு யிர்க்கும்
ஈறாய்ஈ றின்மை யானாய்
போற்றிஐம் புலன்கள் நின்னைப்
புணர்கிலாப் புணர்க்கை யானே.'

(திருச்சதகம், ௭0)

'பித்தனே எல்லா வுயிருமாய்த் தழைத்துப்
பிழைத்து அவை அல்லையாய் நிற்கும்
எத்தனே.'

(பிடித்தபத்து, ௮)

'வான்கெட்டு மாருதம் மாய்ந்து அழல்நீர்
மண்கெடினுந்
தான்கெட்ட லின்றிச் சலிப்புஅறியாத்
தன்மையனுக்கு.'

(திருத்தெள்ளேணம், ௧௮)

"உலகத்துக் காணப்படும் உயிர்களின் உடம்புக ளெல்லாம் ஆண் பெண் என்னும் இருகூற்றின்கட் படுதலின், அவ் விருவகை யுடம்புகளின் நிற்கும் உயிர் களும் அவ்வுடம்புகளோடொத்த ஆண்டன்மையும் பெண் டன்மையும் உடையனவேயாம் என்பது பெறுதும். பெறவே, இவ்வுயிர்கட்கெல்லாம் முதல் உயிராய் நிற்குங் கடவுளும் ஆணும் பெண்ணுமாகிய ஈருயிராய் அம்மை யப்பராய் நிற்குமென உணர்ந்து கொள்க. இவ்வா றிரு வகைப்பட்டு நிற்கும் இறைமுதற் பொருள்களுள், இறை வன் தன் இறைவியோடு பிரிப்பின்றி உடங்கியைந்து நிற்க, இறைவி உலகுயிர்களில் அவ்வாறு ஒருங்கியைந்து நிற்க இங்ஙனமே எல்லாப் பொருள்களும உயிர்களும் அம் முழுமுதற் பொருளோடு கூடிநின்று ஆணும் பெண்ணு மாய்த் தொழிற்படா நிற்கின்றனவென் றறிவிராக. இங்ஙன

மல்லாக்கால், ஆணும் பெண்ணுமாய் நின்று நடைபெறும் இவ்வுலகத்தின் இயல்பு வேறு எவ்வாற்றானும் விளங்காதென்றறிக.

'உடையாள் உன்றன் நடுவிருக்கும்
உடையாள் நடுவுள் நீயிருத்தி
அடியேன் நடுவுள் இருவீரும் இருப்ப தானால்.'
(கோயின்மூத்த திருப்பதிகம், க)

'பந்தணை விரலியும் நீயும்நின் அடியார்
பழங்குடில் தொறும்எழுந் தருளிய பரனே.'
(திருப்பள்ளியெழுச்சி, அ)

'அண்ணல் தன் ஒருபால்
அவள் அத்தனும் மகனும்.'
(திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார், ௧௧௨)

'யாவையும் ஆம் ஏகத்து ஒருவன்.'
(திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார், எக)

'இனி, உலகங்களிலும் உயிர்களிலும் மறைந்துநின்று அவை தம்மை இயக்கும் இறைவன் அதுபற்றி அருவமாய் நிற்பனாகலின், அவனை அன்பராயினாரன்றி வேறெவரும் உணரவுங் காணவும் வல்லுநரல்லர்; அங்ஙனம் அன்பரல்லாரால் அறியப்படானாயினும், அன்பராயினார்க்குத் தனது அருளாலாய உருவத்திருமேனியிற் றோன்றிப் பேரருள் புரிதலும் உடையன். எனவே, அவற்கு அருவம் உருவம் என்னும் இருவகைத் திருமேனியும் உளவாம். அவன் தனது அருளால் மேற்கொள்ளும் உருவத்திரு மேனி, நம்மனோர் வினைவழியே ஒரு தாயின கருப்பையுட் புகுந்தெடுக்கும ஊனுடமபின உருப்போல்வதன்று; அஃதவன் நினைந்தவளவானே அருளிற் றோன்றி அருளில் மறைவதாகும்; அதனால், அவற்கு என்றொன்றுந் தாய் தந்தையர் இலரெனத் தெளிமின்!

'யாவராயினும் அன்பரன்றி
அறியொணாமலர்ச் சோதியான்.'
(சென்னிப்பத்து, க)

'மூவரும் முப்பத்து மூவரும் மற்றொழிந்த
தேவருங் காணாச் சிவபெருமான்.'
(திருவெண்பா, ௬)

'பூவேறு கோனும் புரந்தரனும் பொற்பமைந்த
நாவேறு செல்வியும் நாரணனும் நான்மறையும்
மாவேறு சோதியும் வானவருந் தாம்அறியாச்
சேவேறு சேவடி.'
(திருக்கோத்தும்பி, க)

'ஆவா அரிஅயன் இந்திரன்
வானோர்க்கு அரிய சிவன்
வாவா என்று என்னையும் பூதலத்தே
வலித் தாண்டு கொண்டான்.'
(திருத்தெள்ளேணம், எ)

'பத்தி வலையிற் படுவோன் காண்க.'
(திருவண்டப்பகுதி, சஉ)

'அருவாய் உருவமும் ஆனபிரான்.'
(திருத்தெள்ளேணம், உ)

'உருமூன்று மாகி உணர்வரிதாம் ஒருவனுமே.'
(திருப்பூவல்லி, ௬)

'செந்தழல்புரை திருமேனியுங் காட்டி.'
(திருப்பள்ளி யெழுச்சி, அ)

'தொண்டனேற்கு உள்ளவா வந்து தோன்றினாய்
கண்டுங் கண்டிலேன் என்னகண் மாயமே'
(திருச்சதகம், சஉ)

'மற்றும் யாவர்க்குந்
தந்தைதாய் தம்பிரான் தனக்கு அஃது இலான்.'
(திருச்சதகம், சஎ)

" இனி, அன்பராயினார்க்கு அருள்செய்தற் பொருட்டு எம்மிறைவன் எடுக்குந் திருவுருவம் தீயினோடு ஒப்பதாகும்; அதனால், அனற் பிழம்பையே எம் ஐயனுக்கு ஒரு திருமேனியாகவும் அறிவுநூல்கள் கூறுநிற்கும். அற்றேல், உலகின்கட் காணப்படும் எல்லாப் பொருள்களையும் விடுத்துத், தீயை இறைவற்கொரு திருமேனியாகக் கூறுவது என்னையென்பிரேல், மண் புனல் அனல் கால் வெளி என்னும் ஐம்பெரும் பகுப்பிலும், உயிரிலும் எல்லாப் பொருள்களும் அடங்கும; இவைதம்முட் காற்றும் வெளியும் உயிரும் கட்புலனாகாதவை யாகலின், அவை உருவத்திருமேனிக்கு ஏற்றன ஆகா; எஞ்சிய மண் புனல் அனல் என்பவற்றில் மண்ணும நீருங் கையாற் பற்றப்படும் பருப்பொருளேயாக இறைவன் மேற்கொள்ளும் அருளுருவோ அங்ஙனங் கையாற் பற்றப்படும பருப்பொருள அன்றாகலானும், அவையிரண்டுந் தோன்றியபடியே கிடப்பன வல்லால் இறைவனுருப்போல் தோனறியவுடன் மறையுந் தன்மைய அல்லவாகலானும் அவ்விரண்டும் இறைவனுருவத்திருமேனியோடு ஒப்பனவல்ல. மற்று, அனற் கொழுந்தோ கையாற் பற்றப்படாமையானும், கையாற் பற்றப்படா தாயினுங் கட்புலனுக்கு விளங்கித் தோன்றும் உருவுடைமையானும், உடன்தோன்றி உடன்மறையுந் தன்மைத்தாகலானும் அஃதொன்றுமே இறைவனது உருவத்திருமேனியோடு ஒப்பதூஉம் அதற்கு இடமாவதூஉம ஆம.

அதுவேயுமன்றி, இறைவன் இயற்கையொளியுடையனாய் உயிர்களின் அகவிருளாகிய அறியாமையை நீக்கி அறிவொளி தோற்றுவித்தல்போலத், தீக்கொழுந்தும் இயற்கையொளி யுடைத்தாய்க் கண்ணை மறைக்கும் புறவிருளையோட்டி எவற்றையும் விளங்கச் செய்தலானும், இறைவன் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் அருளல் என்னுந் தொழில்களைச் செய்தல்போலத், தீயும் ஓரெல்லையுள் நின்று உயிரோடுகூடிய உடம்புகளைத் தோற்றி நிலைபெறுவித்துத் தன்னெல்லை கடந்தவழி அவற்றை யழித்து

உயிர்கட்கு அறிவுவிளங்கச் செய்தலானும், கட்புலனாய்த் தோன்றும் இறைவன் உடனே மறைந்து எங்கும் அருவ மாய் நிற்றல் போலக் கட்புலனாய்த் தோன்றுந் தீயும் மறைந்தவழி எங்கும் உளதாகலானும், இறைவன் தான் தூயனாய் நின்றே தூயவல்லாப் பொருள்களோடு விரவிய வழியும் தான் அவற்றாற் பற்றப்படானாய் அவற்றின் தூவாமை நீக்கித் தூய்மை செய்தல்போலத், தீயும் தான் தூயதாய் நின்றே தூயவல்லாப் பொருள்களோடு கூடியக் காலும் தான் அவற்றால் அழுக்கடையாது அவற்றின் அழுக்கையெல்லாம் எரித்துத் தூய சாம்பராக்குதலானும், அருவும் உருவும் ஒளியும் ஒருங்குடைய இறைவனைப் போலவே அனற் கொழுந்தும் அருவும் உருவும் ஒளியும் ஒருங்குடையதாய் நிற்றலானும் கட்புலனாய்த தோன்றுந் தீயே கட்புலனாகா இறைவனது அருளுருவத் திருமேனி விளக்கத்திற்கு இடமாமென்று தெளியற்பாற்று. இது பற்றியன்றே, உலகத்தின்கண் ஆண்டாண்டிருந்த பண்டைமக்கள் எல்லாரும் தீவடிவினும், தீயின் கூறான ஞாயிறு திங்கள் வடிவினும் வைத்து இறைவனை வழிபட்டு வரலாயினாரென்க. இன்னும், ஆண்டன்மைக்கு அடையாளமான கடுந்தன்மையுடைய தீ சிவந்த நிறம் உடைய தாதல் பற்றியே ஆண் உருவினனாகிய சிவபிரானுக்குச் சிவந்த திருமேனியும், அத் தீயின்கண் அடங்கித் தோன் றுங் குளிர்ந்த நீர்வடிவு நீலநிற முடையதாதல் பற்றியே இறைவனாகிய சிவபிரான்கண் அடங்கி மிளிரும் மெல்லிய அருட்பெரும் பெண்டன்மையுடைய இறைவிக்கு நீலநிறத் திருமேனியும் நூல்களுட் கூறப்படுவவாயின. உலகத் துள்ள எல்லா உயிர்களும், பொருள்களும், பொருட்டன் மைகளும், நிறங்களும், ஆண் பெண், தீ நீர், வெப்பந் தட்பம், செம்மை நீலம் என இரு பெரும்பகுப்பில் அடங்கும் இயல்பினை நுனித்தாராயுங்கால், இவை யெல்லாவற்றிற் கும் முதலாய் நிற்கும் இறைவனும் இறைவியும் அவ்விரு வகை யியல்பு முடையராம் உண்மை தானே விளங்காநிற் கும். இனித், தீயின்கண் இறைவன் முனைத்து விளங்குதல்

பற்றியே அத் தீப்பிழம்பின் வடிவாகத் திரண்டு நீண்டு குவிந்த சிவலிங்கத் திருவடிவம் திருக்கோயில்கடோறும் நிறுத்தி வழிபாடு செய்யப்படுகின்றதெனவும், சிவமாகிய நெருப்பிற் படிந்த அடியார்க்கு அவரைப் பற்றிய மும்மலங்களும் அதனால் எரிக்கப்பட்டுத் தூயவாய் அவரை வருத்தாதொழிய அவரும் முற்றுந் தூயராகிச் சிவபிரான் திருவருளிற் றோய்ந்து பேரின்பம் நுகர்ந்திருத்தலைத் தெரிக்கும அடையாளமாகவே ஆவின் சாணத்தை நெருப்பிலிட்டுச் சாம்பராக்கி மூன்று வரியாக நெற்றிமேலிட்டும் மெய்யெங்கும் பூசியும் வெள்ளிய தூய ஆனேற்றினை அச் சிவலிங்கவடிவின் முன்வைத்தும் ஆன்றோரெல்லாம் பண்டுதொட்டுத் திருக்கோயில் வழிபாடு ஆற்றிவருகின்றன ரெனவும் உணர்ந்துகொள்க.''

'சுடர்கின்ற கோலம்
தீயேயென மன்னுசிற்றம் பலவர்.'
(திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார், ௩எ0)

'செந்தழல்புரை திருமேனியுங்காட்டி.'
(திருப்பள்ளியெழுச்சி, அ)

'எமக்கு வெளிப் படா யென்ன
வியன்தழல் வெளிப்பட்ட எந்தாய்.' (அருட்பத்து, ௪)

'சோதியாய்த் தோன்றும் உருவமே
அருவாம் ஒருவனே.' (கோயிற்றிருப்பதிகம், க)

'அரத்தமேனியாய்.' (திருச்சதகம், கூ௩)

'பைங்குவளைக் கார்மலராற் செங்கமலப் பைம்போதால்
அங்கங் குருகினத்தாற் பின்னும் அரவத்தால்
தங்கண் மலங்கழுவு வார்வந்து சார்தலினால்
எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிசைந்த
பொங்கு மடுவில்.' (திருவெம்பாவை, க௩)

'தென்பா லுகந்தாடுந் தில்லைச் சிற்றம்பலவன்
பெண்பால் உகந்தான் பெரும்பித்தன் காணேடீ
பெண்பா லுகந்திலனேற் பேதாய் இருநிலத்தோர்
விண்பாலி யோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ.'
(திருச்சாழல், க)

'மூலமாகிய மும்மலம் அறுக்கும்.'
(கீர்த்தித்திருவகவல், ககக)

'உள்ளமலம் மூன்றும் மாய.' (பண்டாய நான்மறை, உ)

'செம்மைநல மறியாத சிதடரொடுந் திரிவேனை
மும்மைமலம் அறுவித்து.' (அச்சோப் பதிகம், க)

'நீறு இட்ட அன்பரோடு.' (திருச்சதகம், சக)

'திருநீற்றை யுத்தூளித் தொளி மிளிரும்
வெண்மையனே.' (நீத்தல் விண்ணப்பம், உஉ)

'செம்மேனி யான் வெண்ணீற் றன்.' (திருவம்மானை, க)

'தோள் உலாம் நீற்றன் ஏற்றன்.' (அச்சப்பத்து, க)

'ஏறு உடையான்.' (திருப்படையாட்சி, உ)

'கோமான் நின் திருக்கோயில்
தூகேன் மெழுகேன்.' (திருச்சதகம், கச)

" இனி, அறியாமையினும், அறியாமை வாயிலாக, வரும் இருவினையினும், இவை இரண்டன் நீக்கத்தின் பொருட்டு இறைவனால் உலகும் உடம்புமாகத் தரப்பட்ட மாயையினுங் கிடந்து உழலும் உயிர்கள் ஓரறிவுடைய புல் முதல் ஆறறிவுடைய மக்கள் தேவர் ஈறுகப் பலப்பல பிறவிகள் எடுத்து, அவற்றால் அறியாமை தேய்ந்து தேய்ந்து அறிவு விளங்க விளங்க, இறுதியில் இறைவனே குருவடிவிற் றோன்றி அவர்க்கு முற்றறிவு விளங்கச்செய்து, அவரைத் தனது திருவருட் பேரின்பத்தில் அடக்கிக் கொள்வன். இதுவே வீடுபேறும்; இப்பேற்றை எய்தினார்க்கு மீளப் பிறவி உண்டாகாது; என்ஞான்றும் ஒரு பெற்றித்தாம் அழியாப் பேரின்பமே உளதாம். இப் பெற்றித்தாம் பேரின்பம் இறைவன்மாட் டன்றி வேறெங்கும் இன்மையானும், வரம்பிலறிவு வரம்பிலாற்றல் முதலாக இறைவற்குரிய ஏனை இலக்கணங்க ளெல்லாவற்றினும் வரம்பி லின்பமுடைமையாகிய ஈதொன்றுமே இறைவற்குச் சிறப்பிலக்கண மாகலானும், துன்பத்திற் கிடந்துழலும் உயிர்கள் ஏனை நினைவுகளை யெல்லாம் விட்டு

விட்டு அவற்குரிய அவ் வின்பவுருவினை இடையறாது நினைவு கூரக்கூர அவ்வுயிர்கள் அவன்றன் இன்பவுருவினை எய்துமாகலானும், அவ் வின்பவுருவினை அவ் வுயிர்கட்கு நினைவில் ஏற்றுதற்கண் இறைவற்குரிய ஏனை இலக்கணங்களை யுணர்த்தும் ஏனைப் பெயர்களெல்லாவற்றினும் 'அன்பு' 'இன்பம்' எனப் பொருடந்து அவன்றன் இன்ப வுருவினை மட்டும் நினைவுறுத்தும் 'சிவம்' என்னுஞ் சொல்லே கழிபெருஞ் சிறப்பிற்றாய் நிலையுதலானும் எல்லாம்வல்ல இறைவற்குச் 'சிவம்' என்னும் அப் பெயரே பெயராக எம் முன்னோராற் றொன்றுதொட்டு வழங்கப் பட்டு வரலாயிற்றென் றுணர்ந்துகொள்க.”

'வல்வினையேன் றன்னை, மறைந்திட மூடிய மாயஇருளை.'
(சிவபுராணம், ௩௰, ௩௧)

'கழிவில் கருணையைக் காட்டிக் கடியவினை யகற்றிப்
பழமலம் பற்றறுத் தாண்டவன்.'
(திருப்பாண்டிப் பதிகம், அ)

'கறங்கோலை போல்வதோர்
காயப்பிறப்போடு இறப்பென்னும்
அறம்பாவ மென்றிரண் டச்சந்
தவிர்த்தென்னை யாண்டுகொண்டான்.'
(திருத்தெள்ளேணம், அ)

'புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லாஅ நின்றஇத் தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன்.'
(சிவபுராணம், ௨௬—௩௧)

'வினையிலே கிடந்தேனைப் புகுந்து நின்று
போதுநான் வினைக்கேடன் என்பாய்போல
இனையன்நான் என்றுன்னை அறிவித்து என்னை
ஆட்கொண்டு எம்பிரான் ஆனாய்க்கு.'
(திருச்சதகம், ௨௨)

‘ நின் மலர்கொள் தாளிணை
வேறிலாப் பதப்பரிசு பெற்றநின்
மெய்ம்மையன்பர் உன்மெய்ம்மை மேவினார்.’
(திருச்சதகம், ௧௧)

‘ தென்னன் பெருந்துறையான்
காட்டாதன வெல்லாங் காட்டிச் சிவங்காட்டித்
தாட்டாமரை காட்டித் தன்கருணைத் தேன்காட்டி
நாட்டார் நகைசெய்ய நாம்மேலை வீடெய்த ’
(திருவம்மானை, ௬)

‘ புகுவதாவதும் போதரவு இல்லதும்.’
(திருச்சதகம், ௩௬)

‘ பேராவுலகம் புக்கார் அடியார்.’ (திருச்சதகம், ௮௭)

‘ என்னையுந் தன் இன்னருளால்
இப்பிறவி யாட்கொண்டு இனிப் பிறவாமே காத்து.’
(திருவம்மானை, ௧௨)

‘ பேதைகுணம் பிறருருவம் யானெனதென்
உரை மாய்த்துக்
கோதுஇல் அமுதானானை.’ (கண்டபத்து, ௫)

‘ நாம் ஒழிந்து
சிவமான வாபாடி.’ (திருத்தெள்ளேணம், ௪)

‘பேரா ஒழியாப் பிரிவில்லா
மறவா நினையா அளவிலா மாளா இன்ப மாகடலே.’
(பிரார்த்தனைப் பத்து, ௬)

‘ மாறிநின் றென்னை மயக்கிடும் வஞ்சப்
புலனைந்தின் வழியடைத்து அமுதே
ஊறிநின்று என்னுள் எழுபரஞ் சோதி
உள்ளவா காணவந் தருளாய்
தேறலின் தெளிவே சிவபெருமானே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
ஈறிலாப் பதங்கள் யாவையுங் கடந்த
இன்பமே என்னுடை அன்பே.’
(கோயிற்றிருப்பதிகம், ௧)

"இனி, யாம் வழிபடும் இன்பவுருவிற்றான சிவம் முழு முதற்கடவுளே யன்றிப் பிறிது அன்று என்பதற்குப் பிற வாமை, இறவாமை, என்றும் ஒரு பெற்றித்தாய் நிற்கும் பேரின்பநிலை, முதலாக எம் முன்னோர் பண்டுதொட்டு வழங்கிவரும் கடவுளிலக்கணங்கள் எம் மிறைவனாகிய சிவ பிரான்மாட்டு என்ஞான்றும் பிறழா இயல்பினவாய்க் காணப்படுதலின், அவன் புராணங்களிற் கூறப்படும் நான்முகன் மால் காலவுருத்திரன் என்னும் மூவரில் ஒருவன் அல்லன்; ஆரிய வேதங்களிற் கூறப்படும் இந்திரன் வருணன் மித்திரன் சீகண்டவுருத்திரன் முதலான தேவர்களுள்ளும் ஒருவன் அல்லன்; இத் தேவர்க ளெல்லாரும் பிறப்பும் இறப்பும் துன்பமும் உடையரென அந்நூல்களிலேயே சொல்லப்படுதலின் அவருள் எவரும் முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவம் ஆகார். மும்மல வயப்பட்ட சிற்றுயிர்களாகிய அவரெல்லாந் தவத் தால் எம்மிறைவனருளைப் பெற்றுத் தேவராயினர். அதனால், எம் முன்னோரும் யாமும் எம்மனோரும் அச்சிவ மாகிய முழுமுதற் கடவுளையன்றி வேறொன்றனைத் தெய்வ மாகக் கனவிலும் நினையேம். இன்னும், இவ் வின்பவுரு விற்றாகிய சிவம் எல்லாவுயிர்கட்குந் தனது பேரின்பத்தை ஊட்டல் வேண்டியும், தலைவனாகிய தன்னையும் உயிர்க ளாகிய தம் மியல்பையும் உணராமற் சிற்றுயிர்களெல்லாம் அறியாமையாற் கவரப்பட்டிருத்தலின் அவை தமக்கு அவ் வறியாமையை நீக்கி அறிவுச்சுடர் கொளுத்தல் வேண்டி யும் பிறவிகடோறும் அவற்றிற்கு மிக வியத்தக்க அமைப்போடு கூடிய பலவே றுடம்புகளை அமைத்துக் கொடுத்து வருகின்றான். ஒவ்வோர் உயிரும் தன் றனக்கு வரையறுக்கப்பட்ட காலம் வரையில் தன்றன் உடம்பிலி ருந்து அறிவு விளங்கல் வேண்டுமாகலின், அவ்வுயிர்களின் உடம்பை உணவின்பொருட்டுச் சிதைத்தலும் சிதைப்பித் தலும் அவன் கருத்துக்கு முற்றும் மாறாய், இரக்கமில்லாக் கொடுந் தீவினையாகும். ஆகவே, எல்லா வுயிர்களும் தத்தம் உடம்புகளில் இருந்து உயிர்வாழ்தற்கு ஏற்ற உதவிகளை எம்மாலியன்ற வரையிற் செய்யக் கடமைப்பட்

டிருக்கின்றோம். எவ்வுயிரையுங் கொல்லாமையும், கொன்று அதன் ஊனைத் தின்னாமையும் ஆகிய அருளொழுக்கம், எவ்வுயிர்க்கும் இன்பத்தைச் செய்யும் சிவபிரானை வழி படுஞ் சைவராகிய எமக்கே உரிய சிறந்த அறமாமெனத் தேறுமின்! இனி உயிர் என்பதுங் கடவுள் என்பதும் இல்லையென்னும் நுமது கொள்கையும், எவ்வுயிரையுங் கொல்லல் ஆகாது என்னும் நுமது அறிவுரையும், ஆயினும் பிறராற் கொன்று சமைக்கப்பட்ட ஓர் உயிரின் ஊனைத் தின்னும் நுமது செய்கையும் ஒன்றோடொன்று மாறுபடுதலின், அருளொழுக்கத்திற்கு முரணான நுமது புத்தசமயம் முற்றும் பொய்யாமென்று தெளிந்துகொள்ளக் கடவீராக!"

'யாவர்க்குந் தந்தைதாய் தம்பிரான்
தனக்கு அஃது இலான்.' (திருச்சதகம், ௬எ)

'தாயுமிலி தந்தையிலி தான் தனியன் காணேடீ.'
(திருச்சாழல், ௩)

'துன்பமே பிறப்பே இறப்பொடு மயக்காந்
தொடக்கெலாம் அறுத்த நற்சோதீ
இன்பமே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்.'
(பிடித்தபத்து, ௧0)

'அட்டமூர்த்தி அழகன்
இன்னமுதாய ஆனந்த வெள்ளத்தான்.'
(சென்னிப்பத்து, ௨)

'எண்ணிலி இந்திரர் எத்தனையோ பிரமர்களும்
மண்மிசை மால்பலர் மாண்டனர்காண்.'
(திருத்தோணோக்கம், ௯)

'செழும் பொழில்கள் பயந்துகாத்து அழிக்கும் மற்றை
மூவர் கோனாய்நின்ற முதல்வன்.' (திருச்சதகம், ௩0)

'முன்னானை மூவர்க்கும் முற்றுமாய்
முற்றுக்கும் பின்னானை.' (திருவம்மானை, ௧௧)

'பூவேறு கோனும் புரந்தரனும் பொற்பமைந்த
நாவேறு செல்வியும் நாரணனும் நான்மறையும்
மாவேறு சோதியும் வானவருந் தாமறியாச்
சேவேறு சேவடி.' (திருக்கோத்தும்பி, க)

'அந்தரர்கோன் அயன்றன் பெருமான்
ஆழியான் நாதன் நல்வேலன் தாதை.'
(திருப்பொற்சுண்ணம், ௩)

'ஆவா அரிஅயன் இந்திரன் வானோர்க்கு அரியசிவன்.'
(திருத்தெள்ளேணம், எ)

'முந்திய முதல்நடு இறுதியும் ஆனாய்
மூவரும் அறிகிலர்.' (திருப்பள்ளியெழுச்சி, அ)

'மூவர்நின்று ஏத்த முதலவன் ஆட
முப்பத்து மும்மைத்
தேவர்சென்று ஏத்துஞ் சிவன்.'
(திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார், ௩௩எ)

'கொள்ளேன் புரந்தரன் மால்அயன்
வாழ்வு குடிகெடினும்
நள்ளேன் நினதுஅடியாரொடு
அல்லால்நர கம்புகினும்
எள்ளேன் திருவருளாலே
இருக்கப் பெறின்இறைவா
உள்ளேன் பிறதெய்வம் உன்னையல்லாது
எங்கள் உத்தமனே.' (திருச்சதகம், உ)

'மற்றோர் தெய்வங் கனவிலும் நினையாது.'
(போற்றித்திருவகவல். எச)

'என்கடைக் கண்ணிலும் யான்பிற ஏத்தாவகை.'
(திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார், உகஅ)

'கற்றைவார் சடைஎம் அண்ணல்
கண்ணுதல் பாதநண்ணி
மற்றும்ஓர் தெய்வந்தன்னை
உண்டென நினைந்துஎம் பெம்மாற்

கற்றிலா தவரைக் கண்டால்
அம்மநாம் அஞ்சு மாறே;

'எம்பிரான் தம்பிரானும்
திருவுரு அன்றி மற்றோர் தேவர் எத்தேவர் என்ன
அருவரா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சு மாறே.'
(அச்சப்பத்து, க, உ)

'வேண்டேன் புகழ்வேண்டேன்
செல்வம்வேண்டேன் மண்ணும் விண்ணும்
வேண்டேன் பிறப்பிறப்புச் சிவம்
வேண்டார்தமை நாளுந் தீண்டேன்.'
(உயிருண்ணிப்பத்து. எ)

'எச்சத்தார் சிறுதெய்வம் ஏத்தாதே.'
(திருவேசறவு, ச)

வல்வினையேன் றன்னை
மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
அறம்பாவ மென்னும் அருங்கயிற்றாற் கட்டிப்
புறந்தோல் போர்த்தெங்கும் புழுவழுக்கு மூடி
மலஞ்சோரும் ஒன்பதுவாயிற் குடிலை
.........நலந்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி.'
(சிவபுராணம். ௫0—௫அ)

'உலைச் சமயங்கள் ஒவ்வாத சாத்திரமாம்
சலைக்கடல்.' (திருத்தெள்ளேணம், கஎ)

'புத்தன் முதலாய புல்லறிவிற் பல்சமயம்.'
(திருத்தோணோக்கம், சு)

"இனி உடம்போடு கூடி யியங்கும் எல்லா உயிர்களும் விழித்திருக்கையிலும் உறங்குகையிலும் அவை தம் உடம்புளிருந்து ஓவாது அசைவது நெஞ்சப்பை ஒன்றுமே யாகும். இவ்வசைவு அவ்வுடம்புகளிலிருந்து பலவகை முயற்சிகளைப் புரியும் உயிர்கள் தம்மால் நடத்தப்படுவ தன்று. தம்முடம்புக்குள் ளிருக்கும் நெஞ்சப்பையின்

அமைவும், அஃது எங்ஙனம் நடைபெறுகின்றதென அதன் ஏதுவும் உணரமாட்டாத உயிர்கள் அதனை அங்ஙனம் ஓவாது அசைக்கவல்லவாதல் எவ்வாறு கைகூடும்? அந் நெஞ்சப்பை அசையுங்காறும் உயிர்கள் உடம்புகள் நிலைபெறுதலும், அதன் அசைவு நின்றவுடனே உயிர் உடம்பைவிட்டு நீங்குதலுங் கண்கூடாய் அறியக்கிடந்த உண்மைகளாம். இவ்வாறு உயிர்கள் நிலைபெறுதற்கும் நீங்குதற்கும் முதல் ஏதுவாய் நடைபெறும் நெஞ்சப்பையின் அசைவு அந் நெஞ்சப்பையைத் தமக்கு உரிமையாவுடைய உயிர்கட்கே ஒரு சிறிதும் விளங்காமையானும், விளங்காததோடு அதனை அசைக்கும் ஆற்றலும் அவை தமக்கு இல்லாமையானும், எல்லா ஆற்றலும் உடைய ஓர் அறிவுப்பொருள் அசைத்தாலன்றி அவ்வசைவு நடைபெறுதல் ஒருவாற்றானும ஆகாமையானும், எல்லாம்வல்ல இறைவனே அந் நெஞ்சபபைகடோறும் முனைத்து விளங்கிநின்று அவை தம்மை இயக்கி, அவ்வாற்றால் உயிர்கள் உடம்புகளில் நிலைபெறநின்று அறிவுந்தொழிலும் உடையராய்ப் போதர உதவிசெய்து வருகின்றான் என்று தெளிமின்! இங்ஙனம் எல்லாவுயிர்களின் அகத்தே நெஞ்சத்தாமரையின்கட் சிவபிரான் முனைத்துநின்று ஆடி அதனை ஆட்டுவிக்கும் அருள் நிகழ்ச்சியை நினைவுகூர்ந்து மக்களெல்லாரும் அதன்கட் டமது உணர்வினை யொடுக்கி வழிபடுதற்கு எளிதாம் பொருட்டே, புறத்தே இந் நிலமடந்தைக்கு நெஞ்சத்தாமரை போல் வயங்குவதாகிய இத் தில்லை அம்பலத்தே அவ் வாண்டவன் அருட்கூத்தின் நிலை எம்முன்னோரால் அமைத்துக் காட்டப்பட்டதென்றுணர்க. அகத்தே உடம்பிலும் புறத்தே உலகத்திலும் எம் மையன் இங்ஙனந் திருக்கூத்து நிகழ்த்தி அவை தம்மை இயக்குதல் பற்றியே அவன் 'அம்பலக் கூத்தன்' எனவும் பெயர்பெறுவன் என்க. இங்ஙனம் எம்மிறைவன் இயற்றும் அருட்கூத்து உயிர்கள் உய்தற் பொருட்டேயன்றித் தன்பொருட்டு அன் றென்பதூஉம் உணரற்பாற்று. இவையே எமது சைவசமய வுண்மையென்று அறிவிராக!"

'உருகுதலைச் சென்ற உள்ளத்தும்
அம்பலத்தும் ஒளியே
பெருகுதலைச் சென்று நின்றேன்.'
(திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார், ௧0௪)

'சிறுநெறிகள் சேராமே திருவருளே சேரும் வண்ணங்
குறியொன்றும் இல்லாத கூத்தன்றன் கூத்தை எனக்கு
அறியும் வண்ணம் அருளியவாறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே.'
(அச்சோப்பதிகம், ௨)

'பத்திமையும் பரிசும் இலாப் பசுபாசம் அறுத்தருளிப்
பித்தன் இவன்என என்னை ஆக்குவித்துப் பேராமே
சித்தம் எனுந் திண்கயிற்றால் திருப்பாதங் கட்டுவித்த
வித்தகனார் விளையாடல் விளங்கு தில்லை கண்டேனே.'
(கண்டபத்து, ௭)

'நள்ளிருளின் நட்டம் பயின்றாடு நாதனே
தில்லையுட் கூத்தனே.' (சிவபுராணம், அ௯-௯0)

௯௨. புத்தகுரு தோற்றபின் நிகழ்ந்தவை

இவ்வளவிற் புத்தகுருவுக்கும் திருவாதவூரடிகட்கும் நடந்த எதிர்முக வழக்கு முடிந்தது. தமது புத்தக்கொள் கைகளை அளவைநூன் முறை வழுவாது அடிகள் நிரலே மறுத்துக் கூறியக்காலும், சைவசமய உண்மைகளை விரித்து விளக்கியக்காலும் மாறுசொல்ல மாட்டாது அவற்றின் உண்மைகண்டு வாய்வாளாதிருந்த அப் புத்த குரு தாமுந் தம்மதமுந் தோல்வியுற்றதனால் உண்டாய இழிபுபொறாது, நூல்வரம்புக்கு அடங்காத பொருந்தா வழக்குகளையும் கொடுஞ் சொற்களையும் உரத்த குரலால் வெகுண்டுரைத்துக் கூவ, அடிகள் அவரது செருக்கை யடக்கித் தெளிவு பிறப்பித்தற் பொருட்டு 'நீர் பேசும் வலி யிழந்து ஊமையாகுக' என்று கட்டளையிட்டார். எல்லாம் வல்ல சிவபிரான் திருவருள் வழிநின்று அடிகள் பணித்த

படியே, அப் புத்தகுரு பேசும் வலியிழந்து ஊமை ஆயினர். அதுகண்டு அவ் அவைக்களத்திருந்தார் அனைவரும் அச்சமும் வியப்பும் கலந்து மீதூரப்பெற்ற உள்ளத்தின ராய், அடிகளது தவப்பெருமையினையும் அவரை யாட் கொண்ட சிவபிரான் திருவருளையும் வியந்து செயலற் றிருந்தனர். அப்பொழுது, அப் புத்தகுருவினேடு உடன் போந்த இலங்கை மன்னன் எழுந்துநின்று அடிகளை வணங்கிப், "பெருமானே! ஊமையாய் இருக்கும் என்மகள் ஊமைதீர்ந்து, எம் புத்தகுருமார் நிகழ்த்துந் தடைகட் கெல்லாம் விடைகூறிச், சிவபெருமானே முழுமுதற் கடவு ளென்று நிலைநிறுத்துமாறு திருவுள்ளம்பற்றி யருள்க" என்று வேண்டினன். அடிகளும் சிவபிரான் திருவருளை நினைந்து, அவன் வேண்டுகோட்கிணங்கி, ஊமையாயிருக் கும் அப் பெண்மகளை அவ் அவைக்களத்தே வருவித்து இருத்தி, "நங்காய்! நீ ஊமைநீங்கி, இப் புத்த குருவின் மாணக்கர் வினவும் வினக்கட்கெல்லாம் ஏற்றவிடைகள் கூறி, நம் சிவபிரான்றன் முழுமுதற்றன்மையை நன்கு விளக்கி நிலைநிறுத்தக் கடவாய்!" என்று பணித்தருளி ஞர். அங்ஙனம் அடிகள் பணித்தவளவிலே, அவ்வரசன் புதல்வி பிறவி முதற் றனக்கிருந்த ஊமைநீங்கிப், பேசும் ஆற்றலும் பேரறிவும் வரப்பெற்றுள். அடிகள் பணித்த வாறே பேசும் ஆற்றலிழந்து ஊமையாய் ஒடுங்கியிருக்கும் அப் புத்தகுருவின் பக்கத்தேயிருந்த அவர்தம் மாணக்கர் இருபது பெயர் தம் ஆசிரியன் பேசமாட்டாதிருத்தல் கண்டு, தாமே ஒருவர்பின் ஒருவராய்த், தம் மன்னன் புதல்வியை நோக்கி இருபது வினக்கள் நிகழ்த்தினர். அவர் நிகழ்த்திய அவ் வினக்கட்கெல்லாம் அந் நங்கையார் மிகவும் பொருத்தமான விடைகளைப் பேரறிவோடும் எடுத் துக் கூறினர். அவற்றை அங்கிருந்தா ரெல்லாருங் கேட்டுப், பிறவிமுதல் ஊமையாய்க் கல்வி கல்லாதிருந்த அம் மடந்தை, அடிகள் பணித்தவளவிலே ஊமை தீர்ந்து சிவபிரான் முழுமுதற் றன்மையை நன்கு விளக்கிக்காட்டி யது, எல்லாம்வல்ல அப்பெருமானது அருட்டிறமும், அதற்கு இடனய்நிற்கும் அடிகளது பேரன்பின் றிறமும்

'அல்லாமற் பிறிதன்றெனத் தெளியவுணர்ந்து அடிகளை யும் ஐயனையும் வியந்து மகிழ்ந்து வாழ்த்திப் பேரன்பின் வழியரானார். இலங்கை மன்னன் தன் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்ட பேரன்பால் ஈர்க்கப்பட்டுச் சென்று மாணிக்கவாசகப் பெருமான் திருவடிகளில் வீழ்ந்து அழுது "தீவினையேனை அடிமைகொண்டருள்க! எம்பெருமானே!" என்று குறையிரக்க, அடிகள் உளம் இரங்கி அவற்குத் திருநீறு அளித்து அவனைச் சிவபிரான் திருவடிக்கு ஆளாக்கினார். அரசன் அவ்வாறானபின், அப் புத்தகுரு வின் மாணாக்கரும அடிகளை வணங்கித் திருநீறு பெற்றுச் சைவசமயந் தழீஇயினார். அதன்பின்னர் அம் மன்னனும் அம் மாணாக்கரும் தம் குருவின் ஊமைதீர்த்து அவரையும் அடிமை கொண்டருளல் வேண்டுமென அடிகளைப் பெரி துங் குறையிரப்ப, அதற்குந் திருவுளம் இசைந்து அப் புத்தகுருவும் ஊமைதீர்ந்து மீண்டும் பேசுமாற்றல் பெறக் கற்பித்தருளினார். தமக்குவந்த ஊமைத்தன்மை நீங்கப் பெற்றவுடன் அப் புத்தகுருவும் உளந்திருந்தி அடிகளை வணங்கித் திருநீறுங் காவியாடையும் பெற்றுச் சைவ சமயந் தழீஇயினார். இவ்வருட் புதுமைகளையெல்லாங் கண்டு நெஞ்சம் நீராய்க் கரையப்பெற்ற சோழவேந்தனை யுள்ளிட்ட எல்லாரும் அடிகளின் திருவடிகளைச் சென்னி மேற் சூடிப், பின் அம்பலக் கூத்தனை வணங்கி, அடிகள் பால் விடைபெற்றுத், தத்தம் இருப்பிடஞ் சேர்ந்தனர். பின்னர்த், திருவாதவூரடிகள் அப் புத்த குருவின் மாணாக்கர் இருபது பெயர் வினாய இருபது வினாக்களையும், ஊமை தீர்ந்து இலங்கை மன்னன் புதல்வி அவை தமக்குக் கூறிய இருபது விடைகளையும் அமைத்துத் 'திருச்சாழல்' இருபது பாட்டுக்கள் அருளிச் செய்தார் என்பது.

தோல்வியுற்ற புத்தர் உளந்திருந்திச் சைவ சமயந் தழீஇயினார் என்னும் அவ்வளவே திருவாதவூரார் புராணங் கூறாநிற்கப், பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடலோ அங்ஙனந் தோல்வியுற்ற புத்தரைச் சோழவேந்தன் செக்கி

லிட்டு அரைப்பித்தான் என்னுங் கொடியதொரு பொய்க் கதை கட்டிவிட்டது. சைவசமயத்திற் றலைசிறந்து நிற்குங் கொள்கை 'அருளொழுக்கத்'தைப் பற்றியதேயாகும். சைவசமயத்திற்கு உயர்வு கூறுவேமெனப் புகுந்து அதன் கொள்கைக்கு மாறான அறக்கொடிய நிகழ்ச்சிகளைப் பொய்யாக அதன் மேலேற்றிச் சான்றோரெல்லாம் அதனைப் பழிக்குமாறு பொய்ப்புன்செயல் புரிந்த பரஞ்சோதி முனிவர்தம் இழுக்குரை பெரிதும் அருவருக்கற்பாலதொன்றும். இங்ஙனமே தமிழ்ச் 'சிவதருமோத்தரம்' இயற்றினவர் புறச்சமயம் புக்காரைக் கொல்க வென அறிவுறுத்தியதும் சைவ அருளொழுக்கத்திற்கு முற்றும் மாறாயிருத்தலின் அதுவும் ஆன்றோரால் அருவருத்தொதுக்கற் பாலதாம். "விரிவிலா அறிவினார்கள் வேறொரு சமயம் செய்தே, எரிவினாற் சொன்னாரேனும் எம்பிராற்கு ஏற்ற தாமே," என்று சைவசமய ஆசிரியரான திருநாவுக்கரசடிகளும், "அறுவகைச் சமயத்தோர்க்கும் அவ் அவர் பொருளாய்," என்று சந்தான ஆசிரியராகிய அருணந்தி யடிகளும் அறிவுறுத்திய சைவ அருளொழுக்கப் பான்மையை உணரவல்லார்க்குப் பரஞ்சோதி முனிவருரை அறக்கொடிய பொய்யுரையாதல் நன்கு விளங்கும். தமது புத்தசமயக் கொள்கையைப் பரப்பவந்த அவ்வளவே யன்றிச், சைவசமயத்தவர்க்கு வேறு ஏதொரு தீங்குஞ்செய்யாத அப் புத்தர்களை, அருளொழுக்கமே தமக்கு உயிராய்க்கொண்ட மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அங்ஙனஞ் செக்கிலிட்டு அரைப்பித்துக் கொடுங்கொலை செய்தற்கு ஒருப்படுவரோ! அற்றேற், சைவசமயத் தலைவரான திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் தம்மொடு வழக்கிட்டுத் தோற்ற சமணக் குருக்கண்மாரைக் கூன்பாண்டியன் கழுவிலேற்றுவித்தற்கு ஏவிய காலையில், அதனை அவர் விலக்காதிருந்தது என்னையெனின்; அப் பாண்டியமன்னன் மனைவியாரான மங்கையர்க்கரசியாரது வேண்டுகோளுக்கிணங்கிப் பல்லாயிரம அடியார் திருக்கூட்டத்தோடும் மதுரைமாநகர்க்கு எழுந்தருளி, ஆண்டிருந்த சமணர்க்கு ஏதொரு தீதும் நினையாது, சிவபிரானை வணங்கிக்கொண்டு வாளாது

வைகிய தம்மையும் தம் அடியார் பல்லாயிரவரையும் அச் சமணர் ஓர் இரவில் தீயிட்டுக் கொளுத்தின கொடுங்குற் றத்தை நினைந்து, திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் அரசியல் முறை வழுவாது பாண்டியன் அச் சமணரை ஒறுக்கப் புக்க அதனை விலக்காராயினர். அஃதொக்குமாயினும், தமக்குப் பெருந்தீங்கு இழைத்தாரையும் அருளொழுக் கத்தில் மிக்கார் ஒறுது விடுதலன்றோ செயற்பாலதெனின்; தம் ஒருவர்க்கு மட்டுந் தீங்கியற்றினராயின் அவரை ஒறுது விடுதல் சால்பேயாம்: தம்முடன் போந்த குற்ற மற்ற பல்லாயிரஞ் சிவனடியா ருயிரைக் கொள்ளைகொள் ளுங் கொடிய கொலைச்செயலைப் புரிந்தாரைத் தாம் மன் னித்துவிடுதல் அருள் அன்றாம்; அதனாற் பிள்ளையார் பாண்டியனை விலக்காதிருந்தது அவர்க்கு ஒருவாற்றானுங் குற்றமாகாது. மற்றுத், தில்லைமா நகர்க்குவந்த புத்தரோ சைவர்க்கு ஏதொருதீங்கும் இழைத்த தில்லாமையால், வெறுங் கொள்கையளவில் தோற்றதே பற்றிச் சோழன் அவரைச் செக்கிலிட்டு அரைப்பித்தானென்றலும், அதற்கு மாணிக்கவாசக அடிகள் உடன்பட்டிருந்தா ரென்றலும் அரசியன் முறையும அன்று, அருளொழுக்க முறையும் அன்று. இம் முறைகளையெல்லாம் ஒரு சிறிதும் ஆய்ந்து பாராமல், திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரொடு வழக்கிட்டுத் தோற்ற சமணர்கள் கழுவில் இடப்பட்ட தற்கு ஒப்பாக, அடிகளொடு வழக்கிட்டுத் தோற்ற புத்தரும் செக்கிலிட்டு அரைக்கப்பட்டார் என்று சொல் லுதலொன்றுக்கே விழைந்து பரஞ்சோதி முனிவர் அங் ஙனம் ஒரு பொய்க்கதை கட்டிவிட்டார். இப்பெற்றிப் பட்டதொரு நிகழ்ச்சி திருவாதவூரடிகள் புராணத்திலா தல், பழைய நூலாகிய பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி திரு விளையாடற் புராணத்திலாதல் காணப்படாமையின் இப் பொய்க்கதை பரஞ்சோதி முனிவரே கட்டிவிட்டதென்பது ஒருதலை இங்ஙனமே பரஞ்சோதி முனிவர் ஆராயாது கூறினவும், தாமே கட்டிவிட்டனவும் மிகப்பல; அவை யெல்லாம் ஈண்டு எடுத்துக்காட்டலுறின் இது விரியுமென அஞ்சிவிடுத்தாம். அது நிற்க.

இனிப், புத்தகுருவுக்கும் அடிகட்கும் வழக்கு நிகழ்ந்த காலையில், அப் புத்தகுரு தம்முடைய புத்தசமயக் கொள்கைகளாக எடுத்துக்கூறியவை எவையென்பதும், அவை தம்மைத் திருவாதவூரடிகள் மறுத்துக் கூறியது எவ்வெவ்வாறு என்பதும் பழையநூலாகிய பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி திருவிளையாடலில் ஒரு சிறிதுங் கூறப்படாமையின், திருவாதவூரடிகள் புராணத்திற் சொல்லப்பட்ட படியே அவை நடந்திருக்குமோ என ஓர்ஐயுறவு தோன்றா நிற்கும். மெய்கண்டதேவ நாயனார் அருளிச்செய்த சைவ சித்தாந்த முதல்நூலாகிய சிவஞானபோதத்திற்கு வழி நூலாக அருணந்திதேவர் இயற்றியருளின சிவஞானசித்தியார் பரபக்கத்திற் சொல்லப்பட்ட சௌத்திராந்திக புத்தன் மதத்தையும் அதன் மறுப்பையும் பெரும்பாலுந் தழுவியே திருவாதவூரர் புராணங் கூறிச் செல்லுதலை உற்று நோக்குமிடத்துத், திருவாதவூரர் புராணம் அவ்விரண்டும் அவ்விருவர்க்கும் இடைநிகழ்ந்தபடி தானாகவே அறிந்தெடுத்துக் கூறுகின்றதெனக் கொள்ளுதற்கு இடமில்லை. என்றாலும், இற்றைக்கு எழுநூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதாகிய சிவஞானசித்தியாரிற் காணப்பட்ட படியாகவேதான் அப் புத்த குருவுக்கும் மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்கும் எதிர்முகவழக்கு நடைபெற்றிருக்க வேண்டுமென்று நம்புதற்கு இடம் உளது. யாங்ஙனமெனிற் சிவஞானசித்தியாரிற் சொல்லப்பட்டபடியாகவே பழையநாளிலிருந்த சௌத்திராந்திக புத்தமதக் கொள்கைகள் வழங்கினவென்பது, பாளி மொழியிலும வடமொழியிலும் உள்ள அப் புத்தசமய நூல்களை யாம் ஆராய்ந்து பார்த்தமையால் நன்கு விளங்கினமையானும், மாணிக்கவாசகப் பெருமான் சைவசித்தாந்தக் கொள்கைகளே முற்றும் உடையரென்பது அவர் அருளிச்செய்த 'திருவாசகம்', 'திருக்கோவையார்' என்னும் நூல்களிலிருந்து யாம் திரட்டியெடுத்து மேலே காட்டிய மேற்கோள்களைச் சைவசித்தாந்தத் தெளிபொருள் நூல்களாகிய 'திருமூலர் திருமந்திரம்', 'சிவஞானபோதம்', 'சிவஞானசித்தியார்' என்பவற்றின் பொருள்களோடு ஒப்பவைத்து நோக்கு

மாற்றால் தெற்றென விளங்குதலின், அங்ஙனஞ் சைவ சித்தாந்தக் கொள்கையுடைய அடிகள் மேற்காட்டிய புத்த சமயக் கொள்கைகளை மறுக்கும்முறை சிவஞானசித்தியார் பரபக்கத்தில் மறுக்கும் முறையாகவன்றி வேறொருவாற் றான் ஆதல் இயலாமையானும் அவ்வாறு கொள்ளுதல் பொருத்தமேயா மென்று துணியப்படும்.

இனி, மேற்காட்டிய புத்தமதக் கொள்கைகள் பழைய புத்தசமய நூல்களில் உளவாதல் காட்டுதும்: புத்த மதத் தைப் புதிது தோற்றுவித்த முதலாசிரியரான கௌதம சாக்கியர்க்கும், அவரைப் பின்பற்றிவந்த ஏனோர்க்குங் கொள்கை யளவில் வேறுபாடு மிகுதியாய்க் காணப்படு கின்றது. கௌதமசாக்கியர் கொண்ட கொள்கையை இனிது விளக்குதற் பொருட்டுப், புத்தசமயத்தின் பழைய வேதங்களாகிய பிடக நூல்களில் தீகநிகாயத்தின் தேவிச் சசூத்தத்தில் வாசெட்டன் என்னும் பார்ப்பனனுக்குக் கௌதமசாக்கியர் செவியறிவுறுத்திய அறிவுரைப் பகு தியை இங்கே மொழிபெயர்த் தெழுதுகின்றாம்:

கங. சமயக் கொள்கைகள் ஆராய்ச்சி

இரபிதி யாற்றங்கரையில் மனசாகடம் என்னும் இனியதோர் இடத்திற், செல்வத்தாற் சிறந்து புகழ்பெற்ற பார்ப்பனர் பலர் இருந்தனர். அவ்விடத்தைச் சுற்றிலும் வேலிகள் இட்டு அடைப்பாக்கி, அதனுள் தாம் இருத்தற் குப் பல குடில்கள் அமைத்து, அவர்கள் ஒருங்குகூடித் தம் வேத மந்திரங்களைப் பாராயணஞ் செய்தல் வழக்கமாய் நடந்து வந்தது. வாசெட்டன், பாரத்துவாசன் எனப் பெயரிய பார்ப்பன இளைஞர் இருவர் நாள்முழுதும் அவற் றைப் பாராயணஞ் செய்து உருவேற்றிய பின் மாலைக் காலத்தில் அவ் யாற்றுக்குப்போய்த் தலைமுழுகி, அதன் பின் அவ்வியாற்றங்கரை மணலில் அங்குமிங்குமாய் உலவு வர். ஒருநாள் அவர் அங்ஙனம் உலவுகையில், ஆழ்ந்த

நினைவுடையராய் 'எது மெய்யானவழி? எது பொய்யான வழி?' என்று தமக்குள் உசாவலாயினர். அவ்விருவருந் தாந்தாம் அறிந்த பார்ப்பன மறைஆசிரியரை மேற் கோளாகக் காட்டி உரையாடியும், ஒருவர்க்கும் உறுதி பிறக்கவில்லை. ஆகவே, வாசெட்டன் மற்றவனை நோக்கிக் கூறுவான்: "பாரத்துவாச! சாக்கியகுலத்திற் பிறந்த சமணகோதமர் எனபார் அக்குலத்தை நீங்கிப் போய்த் துறவொழுக்கம் பூண்டார். அவர் இப்போது மன சாகடத் திற்குத் தெற்கே யாற்றங்கரையில் உள்ள மாந்தோப்பில் வந்து தங்கியிருக்கின்றார். மாட்சிமை தங்கிய அக் கோதமரைப்பற்றி எங்கும் பெரும்புகழ் பரம்பியிருக்கின்றது. அவர் முழுதும் அறிவுவிளங்கி இம்மையிலேயே வீடு பெற்றவரென்றும், மெய்யுணர்ச்சியினும் நன்மையினும் மிக்கவரென்றும், மேலுலகங்களின் நிகழ்ச்சிகளை அறிந்து பேரின்பத்தில் வைகியிருக்கும் புத்தர் என்றும் பாராட்டிப் பேசப்படுகின்றார். ஆதலாற், பாரத்துவாச! வருக, நாம் அச் சமணகோதமர் இருக்கும் இடத்திற்குச் செல்வம். சென்று அவர்பால் இதைப்பற்றி உசாவும்; அவர் நமக்கு அறிவுறுத்துவதை நாம் நமது கருத்தில் இருத்தக் கடவம்."

அங்ஙனமே அவர்கள் அவர்பாற் சென்று தமக்கு நேர்ந்த இடர்ப்பாட்டை அறிவிக்கலாயினர். அவர் அவர்கள் கூறியவற்றை உற்றுக்கேட்டு, அவ்விருவர் உரையும் நூற் கருத்துகளைச் சார்ந்திருத்தல் கண்டு, அவ் விருவர் தமக்குள் உண்டான கருத்து வேறுபாட்டையும் வழக்கையும் எடுத்துச் சொல்லும்படி கேட்டார். வாசெட் டன் உரைப்பான்:

"கோதமரே! ஓர் ஊர்க்கேனும் நகரத்திற்கேனும் அருகிற் பலவேறு வழிகள் உள்ளனவாயினும், அவ்வழிக ளெல்லாம் அவ்வூரின்கண் வந்து ஒருங்கு கூடுதல்போல, அத்தரிய பிராமணங்கள், இத்திரிய பிராமணங்கள், சந்தோக பிராமணங்கள், சந்தவ பிராமணங்கள், பிரமசரிய பிராமணங்கள் என்னும் பலவேறு பிராமணங்களால்

அறிவுறுத்தப் பட்ட பலவேறு வழிகளும் இருக்கின்றன. இவையெல்லாம் வீடு பயக்கும் வழிகளா? அவை, தம்முட் கூறியபடி ஒழுகுபவனைப் பிரமத்தோடு ஒன்றுகூட்டும் வழிகள் தாமா?"

"வாசெட்ட! அவை யெல்லாந் தவறுமற் செலுத்து மென்று நீ சொல்லுகின்றனையா?" என்று கோதமர் வினவினர்.

"கோதமரே! யான் அங்ஙனந்தான் சொல்கின்றேன்."

அங்ஙனமாயின், வாசெட்ட! மூன்று வேதங்களிலும் வல்லரான பார்ப்பனருள்ளேனும், அல்லதவர் மாணுக்கருள்ளேனும், அல்லதவர் ஆசிரியருள்ளேனும், அல்லதவர் கால் வழியில் ஏழாந் தலைமுறைவரை வந்தவருள்ளேனும், பிரமத்தை எப்போதாயினும் நேர்க்குநேராகக் கண்டவர் எவராவது ஒருவர் உளரா?"

"இல்லை" என்று இவை யெல்லாவற்றிற்கும் வாசெட்டன் விடைகூறினன்.

"நல்லது, வாசெட்ட! மூன்று வேதங்களிலும் வல்ல இப் பார்ப்பனர்க்கு உரிய முன்னோரான இருடிகளாவது, இப் பாட்டுக்களை ஆக்கியோராவது, இவற்றை முற்காலத்தில் இருந்த சொற்களின் முறைப்படியே வைத்து ஓதுவோரும் பாராயணஞ் செய்வோருமாவது, முன் ஓதப்பட்ட அல்லது பாராயணஞ் செய்யப்பட்ட முறைப்படியே இப்போது அவை தம்மைத் திருத்தமாக ஓதுவோரான அல்லது பாராயணஞ் செய்வோரான பார்ப்பனராவது, 'பிரமம் எங்கே உளது, பிரமம் எங்கிருந்து வருகிறது. எங்கே செல்லுகிறது என யாம் அதனை அறிவேம், யாம் அதனைப் பார்த்திருக்கிறேம' என்று இங்ஙனஞ் சொல்லியிருக்கின்றனரா?"

"கோதமரே! அங்ஙனஞ் சொல்லவில்லை."

"அங்ஙனமாயின், வாசெட்டனே! ஏழு தலைமுறை வரையில் ஒரு பார்ப்பனனாவது பிரமத்தை நேருக்கு நேர்

என்றுங் கண்டதில்லையென நீயே சொல்லுகின்றனை. பண்டைநாளிலிருந்த இருடிகளேனும், தொன்றுதொட்டு வருகிற முறைப்படியே இஞ்ஞான்றுள்ள பார்ப்பனருந் தவறாமல் ஓதியும் பாராயணஞ் செய்தும் வருகிற அப் பழைய மந்திரமொழிகளை உரைப்போரேனும் ஆக்கினோரேனுங் கூடப் பிரமம் எங்குளது எங்கிருந்து வருகிறது எங்கே செல்லுகிறதெனத் தாம் பார்த்ததாகவாதல் அறிந்ததாகவாதல் கூறவில்லை என்கின்றாய். ஆதலினால், மூன்று வேதங்களிலும் வல்ல பார்ப்பனர் 'நாம் அதனைப் பார்த்ததும் இல்லை, அறிந்ததும் இல்லை, ஆகவே, அதனோடு ஒன்றுகூடி யிருத்தற்குரிய வழியை யும் நம்மாற் காட்டல் இயலாது!' என்று உண்மையைச் சொல்லிவிட்டார்கள். வாசெட்டனே! ஒருவரையொருவர் பற்றி நிற்கும் ஒரு கோவையான குருடருள் முதல் நிற்ப வரும் ஒன்றனைப் பார்க்கமாட்டுவாரல்லர், இடைநிற்ப வரும் அதனைப் பார்க்கமாட்டுவாரல்லர், கடைநிற்பவரும் அதனைப் பார்க்கமாட்டுவாரல்லர்; அங்ஙனமே, வாசெட்டனே! மூன்று வேதங்களிலும் வல்லுநராயினும் பார்ப் பனர் கூறும் உரைகளுங் குருட்டுஉரைகளாகவே இருக் கின்றன. முன்னோரும் அதனைக் காணவில்லை, அவர்தம் ஆசிரியரும் அதனைக் காணவில்லை, அவர்தம் மாணாக்கருங் காணவில்லை. ஆகவே, மூன்று வேதங்களிலும் வல்லுந ரான இப் பார்ப்பனர்தம் உரை நகைப்புக் கிடமான வெறுஞ் சொற்களாய்ப், பொருளற்ற வீண் உரைகளாய் முடிகின்றன!"

கௌதமர் கூறிய இவ் வுண்மைமொழிகளைக் கேட்ட வாசெட்டன், ஞாயிற்றிலுந் திங்களிலும் உள்ள கடவு ளோடு ஒன்றியைந்து நிற்றற்குரிய நெறியைப் பார்ப்பனர் காட்டவல்லுநர் அல்லரென ஒத்துக்கொண்டான். அவ்வா றவன் ஒத்துக்கொண்டபின் கௌதமர் பின்னும் அவனை உசாவுவார்:

"வாசெட்டனே! ஒருவன் யான் 'இந் நிலவுலகின்கண் நிகரற்ற அழகுடையளான ஒரு நங்கையை எவ்வளவு

காதலிக்கின்றேன், எவ்வளவு விழைகின்றேன்!' என்று உரைக்கக், குடிமக்கள் அவனை நோக்கி, 'நல்லது நண்பனே! நீ அங்ஙனங் காதலித்து விழையும் இந் நிலத்தில் நிகரற்ற அழகியாள் ஓர் அரசியோ, அல்லதொரு பார்ப்பனியோ, அல்லதொரு வணிகமாதோ, அல்லதொரு தொழுத்தையோ அறிவையா?' என்று வினவ, அவன் அதற்கு 'இல்லை' என்றுரைப்ப, மேலும் அக்குடிமக்கள் அவனை நோக்கி, 'நல்லது இனியநேசனே! இந் நிலவுலகத்திற் பேரழகியாய் நின்றால் விரும்பிக் காதலிக்கப்படும் அம்மாதின் பெயராவது, அல்லது அவள் குடும்பப் பெயராவது நீ அறிவையா? அல்லது அவள் உயரமா குள்ளமா, கறுப்பா நடுத்தரநிறமா, எந்த ஊரில், அல்லது எந்தப் பட்டினத்தில், அல்லது எந்த நகரத்தில் உறைபவள்?' என்று கேட்க, அவற்றிற்கெல்லாம் அவன் 'இல்லை' என்று விடைகூறப், பின்னும் அம் மக்கள் அவனை நோக்கி, 'அப்படியானால், நல்ல நண்பனே! நீ அறியாத அல்லது காணாத அந் நங்கையையோ நீ காதலிப்பதூஉம் விழைவதூஉம்?' என்று வினவ, அதற்கும் அவன் 'இல்லை' என்று விடுப்பனுயின், வாசெட்டனே! நீ யாது நினைக்கின்றாய்? அத்தகைய அவ் வாண்மகனது உரை அறிவற்ற மடவோனது உரையென்று முடிக்கப்படுமன்றோ?"

"கோதமரே! உண்மையாகவே அஃது அப்படித்தான் ஆகும்," என்று வாசெட்டன் விடை நவின்றான். அதன்பிற் கௌதமர் வேறோர் உவமையும் எடுத்துக் காட்டும் தொடுத்துக்காட்டி மேலுங் கூறுவார்:

"மறுபடியும், வாசெட்டனே! இந்தப் பெரிய இரபிதியாறு நீர்நிரம்பிக் கரைபுரண்டு ஓட, அப்பக்கத்துக் கரையில் ஓர் அலுவல்மேற் செல்லவேண்டுவான் ஒருவன் இப் பக்கத்துக் கரைமேல் வந்து நின்று எதிர்க்கரையை விளித்து 'ஓ எதிர்க்கரையே இங்கே வா, இந்தக் கரைக்கு வா!' என்று வேண்டினால், வாசெட்ட, இவ் விரபிதியாற்றின் அந்தக் கரை அவ் வாண்மகனின் அழைப்புக்கும், வேண்டுகோளுக்கும், நம்பிக்கைக்கும், புகழ்ச்சியுரைக்கும்

இணங்கி இந்தக் கரைக்கு வந்துவிடுமா, நீ யாது நினைக்கின்றாய்?"

"திண்ணமாய் வராது, கோதமரே!"

"அங்ஙனமே, வாசெட்ட! மூன்று வேதங்களிலும் வல்லரேனும், ஒருவனை உண்மையாகவே பார்ப்பனன் ஆக்கும் உயர்ந்த தன்மைகளிற் பழகுதலைக் கைவிட்டு, மெய்யாகவே மக்களைப் பார்ப்பனராக்க மாட்டாத இழிந்தவைகளை விடாப்பிடியாய்க் கைக்கொண்டிருக்கும் இப் பார்ப்பனரும் 'இந்திரனே நின்னை வேண்டுகின்றேம், சோமனே வேண்டுகின்றேம், வருணனே வேண்டுகின்றேம், ஈசானனே வேண்டுகின்றேம், பிரஜாபதி வேண்டுகின்றேம், பிரமனே வேண்டுகின்றேம், மகித்தி வேண்டுகின்றேம், யமனே வேண்டுகின்றேம்!' என்று கூறுகின்றார்கள். வாசெட்ட! மெய்யாகவே இப் பார்ப்பனர் தீமையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு, நன்மையைக் கைந்நெகிழவிட் டிருக்குங்காறும், கடவுளரை வேண்டுதலாலும் வழிபடுதலாலும் நம்புதலாலும் புகழ்தலாலும், இவ் வுடம்பு அழிந்துபோகும் சாக்காட்டிற்குப் பின் அவர்கள் பிரமத்தோடு ஒன்றாய்ப் போதல் கூடுமோ, அஃது உண்மையாகவே ஒருகாலத்தும் இல்லை."

இவ்வாறே, ஐம்புல அவாக்களினும் இணைவிழைச்சினும் ஈடுபடுதலும், பகைமை மடி செருக்கு தன்னலம் ஐயம் என்னும இவ்விழிந்த தன்மைகள் உடையராதலும் ஒருவர்க்கு உண்மையிலே விலங்குகளாயிருந்து தடை செய்வனவல்லால், அவை பிரமத்தோடு அவரை ஒன்று பொருத்தமாட்டா என்று பின்னும் பல உவமைகளாலும் வினாக்களாலும் அறிவுறுத்திக் கௌதமர் கூறுவார்:

"வாசெட்டனே! பார்ப்பனர் சினம் உடையராயும் அகத்தே பகைமை கொண்டவராயும் தீவினை யாளராயும் அடக்கமில்லாதவராயும் இருக்கின்றனரென நீயே கூறுகின்றாய்; மற்றுப் பிரமமோ சினமும் பகைமையுந் தீவினையும் இல்லாதது, அடக்கம் உடையது; இங்ஙனந் தம்முள்

மாறுபட்ட இயற்கையுடைய பார்ப்பனருக்கும் பிரமத்திற்கும் தம்முள் ஒப்புமையும் ஒற்றுமையும் உண்டாதல் யாங்ஙனம்?"

"உண்மையாகவே உண்டாதல் இல்லை, கோதமரே!"

"அங்ஙனமாயின், வாசெட்ட! இந்தப் பார்ப்பனர் தமது வேதவுணர்ச்சியில் நம்பிக்கையுடையராய் அமர்ந்திருக்கையிலேயே, அவர்கள் மெய்யாகவே சேற்றுள் அமிழ்ந்திப் போகிறார்கள். அவ்வாறு அமிழ்ந்தியும், தாம ஏதோ ஓர் இன்ப வுலகத்திற்குச் செல்வதாக நினைந்து, இறுதியில் மனத்தளர்ச்சி அடைகின்றார்கள். ஆதலினாற்றான் வேதங்களில் வல்ல அப் பார்ப்பனரின் மூவகைப்பட்ட உணர்ச்சியானது நீர் அற்ற பாலை நிலம் என்று சொல்லப்படுகின்றது, அவர்களின் அம் முத்திற உணர்ச்சி வழியற்ற காடு என்றும் புகலப்படுகின்றது. அவர்கள் தம அம முப்பாலுணர்ச்சி பெருங்கேடு என்றும் பகரப்படுகின்றது!"

இச் சொற்களைக்கேட்ட வாசெட்டன் மனம் நெகிழ்ந்தோனாய், ஆசிரியர் கௌதமர் தாமே, பிரமத்தோடு ஒன்றுபடும் நெறியைத் தனக்குக் காட்டல் கூடுமாவென்று கேட்க, அவரும் அது தன்னால் ஆகும் என்றுரைப்ப, அவ்வாறே அதனைத் தனக்குக் காட்டும்படி மன்றாடி, "மாட்சிமை தங்கிய கோதமர் பார்ப்பன இனத்தைப் பாது காக்க!" என்று புகன்றான்.

அதற்கு இணங்கி முதலிற் கொல்லாமை யறத்தை வற்புறுத்துவாராய், "ஓ வாசெட்டனே! உயிருள்ளவற்றைக் கொல்லுதலை நீக்கி, வீடுபேற்றை விரும்பினோன் எவ்வுயிரையும் அழிப்பான் அல்லன். அவன் கத்தியையும் தடியையும் அப்புறப் படுத்துகின்றான்; தூய்மையும் இரக்கமும் நிறைந்தோனாய், உயிருள்ள எல்லாவற்றினிடத்தும் அன்பும் உருக்கமும் வைத்து ஒழுகுகின்றான்," என்று உரைத்து, அதன்பிற் களவு, காமம், பொய், புறங் கூற்றுரை, இன்னாச்சொல், பயனில்சொல், என்றிவற்றது

தீமையும், இவற்றுக்கெதிரிடையான நல்லவற்றின் நன்மையும் விரித்துரைத்து இறுதியாக, "வாசெட்டனே! ஆர்வமுடையனுய், அன்பால் நிறைந்து, தூய உள்ளத்தோடுந் தன்னை அடங்கச்செய்யும் அந்த ஆண்மகனே, இவ்வுடல் கெட்டு இறந்தபின் பிரமத்தோடு ஒன்றுகூடப் பெறுவானுதல் வேண்டும். அத்தகைய நிலை எவ்வாற்ருனும் இயல்வதேயாம்!" என்று கோதமர் முடித்துக் கூறினர்.

இங்ஙனம் போந்ததாகிய கௌதம சாக்கியரின் அறிவுரையை நடுநின்று நன்கு ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால், அவருடைய கொள்கைகள் பழைய சைவசமயக் கொள்கைகளோடு முழுதும் ஒத்துநிற்கக்காண்கின்றனமே யல்லாமல், அவற்ரேடு மாறுபடுதலைச் சிறிதுங் காண்கின்றிலேம். இப்போது 'வேதங்கள்' என்னும் பெயரால் வழங்கப்படும் ஆரியரின் சிறு தெய்வப் பாட்டுகள் கௌதம சாக்கியர் இருந்த காலத்தில், அஃதாவது இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்து நானூறு ஆண்டுகளுக்குமுன், மூன்ருகவே இருந்தனவன்றி நான்காக இருந்தன அல்ல வென்பதற்குக் கௌதமர் அவற்றைக் குறிக்கும் இடங்களிலெல்லாம் 'மூன்று வேதங்கள்' என்று பேசுதலே சான்ரும். இது கொண்டு, பழைய செந்தமிழ் நூல்களிலும் பாட்டுகளிலும், இடைக்காலத்துத் 'திருவாசகம்', 'திருமந்திரம்', 'தேவாரம்' முதலாக, ஒரு முழுமுதற் கடவுளை வலியுறுத்தும் நூல்களிலுங் குறித்து ஓதப்பட்ட 'நான்மறை' என்பன, மேற்கூறப்பட்ட பல சிறு தெய்வ வணக்கப் பாட்டுகளான ஆரிய வேதங்கள் அல்லவென்பதூஉம் தெற்றென விளங்காநிற்கும். பல சிறுதெய்வ வணக்கப்பாட்டுகள் பொதிந்த ஆரிய வேதங்களை ஓதுதலானும், அத் தெய்வங்கள் பொருட்டு யாடு மாடு எருமை குதிரை ஆண்மக்கள் என்பவற்றைக் கொன்று வேள்விகள் வேட்டலானும் முழுமுதற் கடவுளைத் தலைக்கூடி யிருப்பதாகிய பேரின்பநிலை வாயாது; அருளொழுக்கமும் உண்மையன்பும் உடையார்க்கே அது வாய்ப்பதாகும் என்னுங் கொள்கை கௌதம சாக்கியர்க்கு உரியதாதல் போலவே, தமிழ்நாட்டின்கண் இருந்த

திருவள்ளுவர், மாணிக்கவாசகர், திருமூலர், திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரையர், சுந்தரமூர்த்திகள் முதலான சான்றோர்க்கும் உரியதா யிருக்கின்றது. இதற்கு,

"அவிசொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர்செகுத்து உண்ணாமை நன்று,"

"மனத்தது மாசாக மாண்டார் நீராடி
மறைந்தொழுகும் மாந்தர் பலர்,"

"ஆரா இயற்கை அவாநீப்பின் அந்நிலையே
பேரா இயற்கை தரும்."

என்று திருவள்ளுவரும்,

"தெய்வம் என்பதோர் சித்தம் உண்டாகி
முனிவிலாத தோர் பொருளது கருதலும்
ஆறுகோடி மாயா சத்திகள்
வேறு வேறுதம் மாயைகள் தொடங்கின,
ஆத்த மானார் அயலவர் கூடி
நாத்திகம் பேசி நாத்தழும் பேறினர்,
....
விரதமே பரமாக வேதியரும்
சரதமாகவே சாத்திரங் காட்டினர்."

என்று மாணிக்கவாசகரும்,

"கொலையே களவுகட் காமம் பொய்கூறல்
மலைவான பாதகமா மவைநீக்கித்
தலையாஞ் சிவனடி சார்ந்தின்பஞ் சார்ந்தோர்க்கு
இலையாம் இவை, ஞானனந்தத் திருத்தலே."

"வேதாந்தங் கேட்க விரும்பிய வேதியர்
வேதாந்தங் கேட்டுந்தம் வேட்கை ஒழிந்திலர்."

"சத்தியம் இன்றித் தனிஞானந் தான்இன்றி
ஒத்தவிடயம் விட்டு ஓரும் உணர்வின்றிப்
பத்தியும் இன்றிப் பரன்உண்மை இன்றிஊண்
பித்துஏறும் மூடர் பிராமணர்தாம் அன்றே."

என்று திருமூலரும்,

"வீடும் ஞானமும் வேண்டுதிரேல் விரதங்களால்
வாடி ஞானம் என்னாவதும், எந்தை வலஞ்சுழி
நாடி ஞானசம்பந்தன் செந்தமிழ் கொண்டுஇசை
பாடும் ஞானம்வல்லார் அடிசேர்வது ஞானமே."

என்று திருஞான சம்பந்தரும்,

"வேதம் ஓதில்என் வேள்விகள் செய்கில்என்
நீதிநூல்பல நித்தல் பயிற்றில்என்
ஓதி அங்கம்ஓர் ஆறும் உணரில்என்
ஈசனை உள்குவார்க் கன்றி இல்லையே."

"செத்துச் செத்துப் பிறப்பதே தேவென்று
பத்தி செய்மனப் பாறைகட்கு ஏறுமோ
அத்தன் என்று அரியோடு பிரமனுந்
துத்தியஞ் செயநின்ற நற்சோதியே."

என்று திருநாவுக்கரையரும்,

"குற்றொருவரைக் கூறைகொண்டு
கொலைகள் சூழ்ந்த களவெலாம்
செற்றொருவரைச் செய்ததீமைகள்
இம்மை யேவருந் திண்ணமே
மற்றொருவரைப் பற்றிலேன்
மறவாதெழு மடநெஞ்சமே,
புற்றரவுடைப் பெற்றமேறி
புறம்பயந்தொழப் போதுமே."

"பொய்யா நாவதனாற்
புகழ்வார்கண் மனத்தினுள்ளே
மெய்யே நின்றெறியும்
விளக்கேயொத்த தேவர்பிரான்."

என்று சுந்தரமூர்த்திகளும் அருளிச்செய் திருத்தலே சான்றாம்.

இனி, ஆரியப் பார்ப்பனர் தாம் கொணர்ந்த சிறு தெய்வப் பாட்டுகளை 'வேதம்' எனுஞ் சொல்லால் உயர்த்துக் கூறி வழங்கலாயினது பற்றிச் சைவசமய ஆசிரியர்கள்

அதனையுந் தழுவிக் கூறுவராயினும், அவ்வாரிய வேதங்களின் வேறாக அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கு உறுதிப் பொருள்களை யுணர்த்தும் தமிழ் நான் மறைகள் பிற உளவென்பதற்கு,

"அங்கமாய் ஆதியாய் வேதமாகி
அருமறையோ டைம்பூதந் தானேயாகி."

என்று திருநாவுக்கரசு அடிகளும்,

"பங்கமேறு மதிசேர் சடையார் விடையார் பலவேதம்
அங்கம் ஆறும், மறைநான் கவையுமானார்."

என்று திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரும் ஆரியர்க்குரிய வேதம் என்பதனோடு 'மறை' என்பதனையும் உடன்வைத்து ஓதுதலே சான்றாம். ஆரிய வேதங்களை அங்ஙனந் தழுவி ஓதுகின்றவிடத்தும் அவற்றுள் மந்திரம் பிராமணம் என்னும் இருபகுதியையும் விடுத்துத், தூய ஞானமாய் விளங்கும் 'உபநிடதங்'களையே தம் கருத்துட்கொண்டு ஓதுகின்றாரென்பது தெளியற்பாற்று. ஏனெனின், மந்திரம் பிராமணம் என்னும் அவ் விருபகுதிகளிலும் இந்திரன் வருணன் முதலான சிறுதெய்வ வணக்கமும், அவை தமக்குச் செய்யும் வேள்விமுறைகளுமே பெரும்பாலும் நிரம்பிக் கிடத்தலிற், 'சிவம்' என்னும் பிறப்பு இறப்பில்லா முழுமுதற் கடவுள் ஒன்றையன்றிப் பிறிதெதனையுங் கனவினும் நினையாத சைவசமய ஆசிரியர் அச் சிறுதெய்வப் பாட்டுகளை உயர்த்துக் கூறாராகலானும், மற்றுப் பழைய உபநிடதங்கள் பன்னிரண்டுமோ மந்திரம் பிராமணம் என்னும் அவ் விரண்டையும் அவற்றுட் கூறிய தெய்வங்களையும் அவற்றிற்கு ஆற்றும் வழிபாடுகளையும் 'அபரம்' எனக் கழித்துச் 'சிவம்' ஒன்றற்கே முழுமுதற்றன்மை கூறுதலின் அவை தம்மையே அவர் உயர்த்துக்கூற ஒருப்படுவராகலானும் என்பது. எனவே, திருக்குறள், திருவாசகம், திருமந்திரம், தேவாரம், சிவஞானபோதம் முதலான செந்தமிழ் மறைநூல்கள் ஆரியமொழி வேதங்களைத் தழுவிக்கூறும் இடங்களி லெல்லாம் 'வேதம்'

என்னுஞ் சொல்லுக்கு 'உபநிடதம்' எனப் பொருள் கோடலே ஆசிரியர் கருத்தாதல் தெளிக.

இனி, மந்திரப் பகுதியாய் உள்ள இருக்கு எசுர் சாமம் என்னும் வேதங்கள் இந்திரன் வருணன் முதலான சிறு தெய்வ வழிபாட்டினையே பெரும்பான்மையும் எடுத்துக் கூறுதலானும், அம் மந்திரப் பகுதிகட்கு உரையாய் விரிந்த பிராமணங்களும் அச் சிறுதெய்வங்கள் பொருட்டு வேட்கப்படுங் கொலையுங் குடியும் மலிந்த வெறியாட்டு வேள்விகளையே மிக்கெடுத்துச் சொல்லுதலானும் அவ் வேதநூல் உணர்ச்சி கொண்டும், அவ்வேதங்களை ஓதுவா ரான பார்ப்பனர்தம் உதவிகொண்டும் எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுளான சிவத்தையறிதல் செல்லாதென்பது கோதமர்க்கு உடம்பாடாதல் போலவே, சைவசமய ஆசிரி யர்க்கும் உடம்பாடாதல் மேலெடுத்துக் காட்டிய அவர்தந் திருமொழிகளால் நன்குவிளங்கும். இதனை இன்னும்,

"வேதநான்கும் ஓலமிட்டு
உணங்கும் நின்னை." (திருச்சதகம், எ௫)

"மறைஈறு அறியா மறையோனே." (,, அ௫)

"மறையில் ஈறுமுன் தொடரொணாதநீ." (,, கூ௫)

"பண்டாய நான்மறையும் பால்அணுகா
மால் அயனுங், கண்டாரும் இல்லை."
(பண்டாயநான்மறை, க)

என்றற் றொடக்கத்துத் திருவாசகத் திருமொழிகளும் வற்புறுத்துதல் காண்க. சிவம் அன்பராலன்றிப் பிறர் எவராலும் அறியப்படாமை,

"யாவராயினும் அன்பர் அன்றி
அறியொணா மலர்ச் சோதியான்." (சென்னிப்பத்து, க)

என்று அடிகள் தெளிவுறுத்திக் கூறுதலால் துணியப் படும்.

இனி, ஆரியவேதமும், அவ்வேதத்தை ஆக்கியோரும், அது தன்னை ஓதும் பார்ப்பனரும் சிவத்தைக் கண்டவர்

அல்லர் என்பது கௌதமசாக்கியர் காலத்திலேயே சான்றோர்க்கெல்லாந் தெரிந்த உண்மையாம். அதனால், கடவுளை நேரே கண்டு அவரது திருவருளைப் பெற்றார்க் கல்லாமல், அவரைக் காணப்பெறாத ஏனையோர்க்கு அவரது உண்மைத் தன்மையைத் தெரிந்துரைக்கும் ஆற்றல் உளதாகாது என்பதே கௌதமர்க்குக் கருத் தாகின்றது. அறவொழுக்கத்தின் மேன்மையை அஞ்ஞான் றுள்ளார்க்குப் பலகாலும் எடுத்து விரித்துரைத்த கௌதமசாக்கியருங்கூடத் தாம் கடவுளை நேரே கண்டதாக யாண்டும் மொழியாமையால், கடவுளின் உண்மைத் தன் மையை எடுத்துப் பேசும் உரிமை தமக்கு இல்லையென அவர் நன்கு கண்டு, தம்பால் அறவுரை கேட்கவந்தார்க் கெல்லாம் அவ்வுண்மையைக் கூறுதல்விட்டுத், தாம் நன் குணர்ந்த அறவொழுக்க வகையினையும் அதன் மேம்பாட் டினையுமே தெளிய விளக்கிப் பேசுவாராயினர். ஒருகால், மாலூங்கியா புத்தர் என்னுங் கௌதம மாணாக்கர் ஒருவர், "உலகம் என்றும் உள்ளதா இல்லதா; உலகம் ஒரு வரம் புடைப் பொருளா, அஃது இல்லதா; உயிரும் உடலும் ஒன்று, வேறு; இறந்த பின்னும் முனிவன் உளன், இலன்; அல்லது அவன் உளனும் இலனுமா; அன்றி அவன் உளனாவதும் இலனாவதும் இலனா?" என்னும் வினாக்களுக்கு விடை கொடுத்து, அவற்றுள் இன்னவை தாம் உண்மையெனத் தம் ஆசிரியர் தம்மைத் தெளிய வைத்திலரென்பது பற்றி மனக்கவற்சி மிகுதியும் உடை யோராய், அவரையணுகித் தமக்கு அவற்றின் உண்மைத் தன்மையை அறிவுறுத்தும்படி வேண்ட, அதற்குக் கௌதமசாக்கியர்,

"மாலூங்கியா புத்த! நீ என்னையடுத்துத் தவ வொழுக்கத்தை நடத்து, உனக்கு இவ்வுண்மைகளை அறி வுறுத்துவேன் என்று எப்போதாயினும் யான் உன்னி டம் சொன்னதுண்டா?" என விடைகூறி, அவரது வேண்டுகோளை மறுத்துப் பின்னும் பின்வருமாறு விளம்பினார்:

"மாலூங்கியா புத்த! நன்றாக நஞ்சு ஊட்டிய அம்பி னாற் புண்பட்டு வீழ்ந்த ஒருவன்பால், அவன் நண்பரும் தோழரும் உறவினருங் கேளிருந் தேடிச்சென்று ஒரு மருத்துவனைக் கொண்டுவந்தக்கால், அவன் அம் மருத்து வனை நோக்கி 'என்மேல் அம்பு எய்தவன் அரசனா, அல்லது பார்ப்பனனா, அல்லது வணிகனா, அன்றி உழவனா, அன்றி ஒரு தொழுத்தையா? அது தெரிந்தாலல்லாமல், என்னிலிருந்து அவ் அம்பினை எடுக்கவிடேன்' என்றும்; 'அங்ஙனம் அவ் வம்பெய்தவன் பெயரும், அவனது வகுப் பும், அவன் உயரமா குள்ளமா நடுத்தரமா என்பதும், அவன் கறுப்பா மாநிறமா பொன்னிறமா என்பதும், அவன் இவ்வூரானா அவ்வூரானா நகரத்தானா பட்டினத் தானா என்பதும், அவ் அம்பு எய்த வில் சாபமா கோதண் டமா என்பதும், அவ் வில்லின் நாண் புல் மூங்கில் நரம்பு முதலியவற்றுள் எதனால் ஆக்கியது என்பதும், என்னைப் புண்படுத்தின அக் கணை கழுகு நாரை மயில் முதலியவற் றின் சிறகுகளுள் எதனால் இறக்கை அமைக்கப்பட்ட தென்பதும் பிறவும் தெரிந்தாலல்லாமல் என்னிலிருந்து அவ் வம்பினை எடுக்கவிடேன்' என்றுஞ் சொல்லிக்கொண் டிருப்பானாயின், இவைகளைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு முன் னரே நஞ்சு தலைக்கேறி அவன் இறந்துபோவா னல்லனோ? இதைப்போலவே, மாலூங்கியா புத்தனே! 'உலகம் என்றும் உள்ளதா இல்லதா, அஃது ஒரு வரம்புடைப் பொருளா அஃதில்லதா, உயிரும் உடலும் ஒன்றா வேறா, இறந்த பின்னும் முனிவன் உளனா இலனா என்பவற்றின் உண்மைகளைத் தெரிந்தாலன்றி, யான் தவவொழுக்கத் தைச் செய்யமாட்டேன்' என்று சொல்லிக்கொண்டிருப்ப வனும், ததாகதர் அவற்றை அவனுக்கு விளக்கிக் கூறு தற்குமுன், இறந்துபோவான். மாலூங்கியா புத்தனே! தவவொழுக்கமானது, 'உலகம் என்றும் உள்ளது, அன்றி இல்லது என்னுங் கொள்கையைச் சார்ந்து நிற்கவில்லை. பிறப்பும் முதுமையும் இறப்பும் துன்பமும் துயரமும் கவலை யும் மனநோயும் மனத்தளர்வும் எங்குந் தங்கியிருக்கின் றன; அவற்றை இப் பிறவியிலேயே அவிப்பதற்கான

முறைகளையே யான் வகுத்துரைக்கின்றேன். நீ கேட்டவைகளை யான் ஏன் விளக்கவில்லை யென்றால், அதனாற் போதரும் பயன் ஒன்றுமில்லை; மேலும், அது சமய உட்பொருளோடும் இயைபுடைத் தன்று; அதனால் உலக வாழ்க்கையில் வெறுப்பாவது, அவாவொடுக்கமாவது, அமைதியாவது, உயர்ந்த அகக்கருவி விளக்கமாவது, மெய்யுணர்ச்சியாவது, நிருவாணமாவது வரப்போவது மில்லை; அதனாலேதான் யான் அதனை விளக்கிற்றிலேன். அற்றேற், பின்னை யாதுதான் விளக்கினேன் என்னையேல், துன்பம் இன்னதெனவும், அத் துன்பத்திற்கு முதல் இன்னதெனவும், அத் துன்பத்தின் அவிப்பு இன்னதெனவும், அதனை அவித்தற்குச் செலுத்தும் வழி இன்னதெனவும் விளக்கிக் காட்டியிருக்கின்றேன்.''

இங்ஙனங் கௌதமசாக்கியர் திறந்துசொல்லிய அறிவுரையை ஆராய்ந்துகாணுங்காற், கடவுளின் திருவருளால் அவரை நேரே காணப்பெற்றார்க்கன்றி, ஏனையோருக்குக் கடவுளின் இயல்புகளைப்பற்றியும், அவராற் றோற்றுவிக்கப் பட்ட உலகம் உயிர் என்னும் இருவேறு வகைப்பட்ட பொருள்களின் இயல்புகளைப்பற்றியும் உண்மையுணர்தல் ஏலாதாமென்பதூஉம், ஏலாதாகவே அவரெல்லாந் தம்மைத் தூயராக்கி அமைந்தொழுகுதற்கேற்ற அறநெறியைக் கடைப்பிடித்தலே செயற்பாலதா மென்பதூஉம் இங்ஙனஞ் செயற்பாலதாகிய அறத்தைக் கைவிட்டு வறிதே அத்தகைய ஆராய்ச்சியுட் புகுந்து வாணாட்கழித்தல் வீணாமென்பதூஉம் நன்கு புலப்படா நிற்கும். அறவொழுக்கங்களில் வழுவாதொழுகி ஒருவன் தன்னைத் தூயனாக்கிக் கொண்ட அளவானே, எல்லாம்வல்ல இறைவன் அவனுக்கு விளங்கித் தோன்றி அவனை அடிமைகொண் டருள் வனாதலால், அங்ஙனம் அவனருளைப் பெற்ற ஆன்றோர் மட்டுமே அவனையும் அவன்றன் அருட்டிறத்தையும் பற்றிப் பிறர்க்கு எடுத்துரைக்கும் ஆற்றலும் உரிமையும் உடையராவர்.

கச. நால்வரே நல்லாசிரியர்கள்

அவ்வாருயின், இறைவனை நேரே கண்டு அவன் திருவருளைப்பெற்று, அதனுல் அவனுடைய அருட்பெருந் தன்மைகளை எடுத்துப்பேசும் உரிமை வாய்ந்தார் எவரென்று நடுநின்று உண்மையை உள்ளவாறு ஆராய்ந்து நுணுகி நோக்குங்கால், மாணிக்கவாசகப் பெருமான் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் முதலான ஆசிரியன்மார் சிலரே முழுமுதற் கடவுளை நேரே காணும் பெரும்பேற்றையும் அவன் றன்மைகளைப் பிறர்க்கு எடுத்துரைக்கும் உரிமையையும் பெற்ருேராவரென்பது புலப்படும். அங்ஙனமே, மற்றைச் சமயத்தவரும் தத்தம் சமய ஆசிரியர் கடவுளை நேரே கண்டனரென எழுதிவைத்திருத்தலின், அவருள் எவர் கடவுளைக் கண்டவர் எவர் காணுதவர் எனத் துணிதல் கூடுமெனின்; பிறர் எழுதிவைத்த கதைகளைக் கொண்டு அவ்வாறு துணிதல் இயலாததேயாம். கடவுளை நேரே கண்ட சான்ருேரைப்பற்றிய உண்மையான கதைகளும் வழங்குகின்றன; கடவுளைக் காணுத மற்றையோரும் கடவுளைக் கண்டதாகப் பொய்ப்பற்றிஞற் பிறர் பொய்யாகக் கட்டிய கதைகளும் அவற்ருேடு உடன் வழங்குகின்றன. இங்ஙனம் பொய்யும் மெய்யுங் கலந்து காணப்படுதலாற் பிறர் கூறுங் கதைகளைக்கொண்டு கடவுளைக் கண்டவர் இவர்தாம் என்று துணிந்துரைத்தல் கூடாததாயிருக்கின்றது. அஃது அவ்வாருயினும், சான்ருேர்கள் தாந் தாமே பாடியிருக்கும் பாட்டுக்களைக்கொண்டும், அவர் பிறர்க்குக் கூறிய அறவுரைகளைக் கொண்டும் அவர்களுள் எவர் கடவுளைக் கண்டவர் எவர் காணுதவர் என்று பகுத்துணர்ந் துரைத்தல் கூடும். பழையகாலத் திருந்த அருட்சான்ருேர்கள் தாமே பாடிய பாட்டுகள் தமிழ்மொழியின்கண் இருத்தல்போல ஏனை மொழிகளுட் பெரும்பாலும் இல்லை. நக்கீரர், மாணிக்கவாசகர், திருமூலர், திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரையர், சுந்தரமூர்த்திகள் முதலான அருட்பெருஞ் சான்ருேர்கள் அருளிச்செய்த பாடல்களை நாம் நேரே காண்கின்றேம். ஆஞற், கௌதம

சாக்கியர், ஏசுக்கிறித்து முதலிய பெரியோர் தாமே கூறிய சொற்களை நாம் நேரே காணவில்லை; கௌதமரும் ஏசுவும் கூறியனவாக அவர்தம் மாணாக்கரும் அவர் வழியில் வந்தாரும் எழுதிவைத்தவைகளையே யாம் காண்கின்றேம். இவ்வாறிவர்கள் எழுதிவைத்தவைகளை முற்றும் பொய்யென்று நாம் தள்ளாவிடினும், சான்றுகளாகக் கொள்ளுங்கால், மாணிக்கவாசகர் முதலான ஆசிரியன்மார் நேரே அருளிச்செய்திருக்கும் பாடல்களைப் பார்க்கினும், பிறர் எழுதிவைத்தவைகள் வலிகுறைந்தனவாகவே காணப்படுகின்றன. என்றாலும், கௌதம சாக்கியர், ஏசுக்கிறித்து முதலியோர் கூறியனவாக வழங்கி வரும் உரைகளையும் எடுத்துக் கொண்டு அவை தம்மை மாணிக்கவாசகர், திருஞானசம்பந்தர் முதலியோர் நேரே அருளிச்செய்திருக்குஞ் செழுந்தமிழ்ப் பாடல்களோடு வைத்து ஒத்து நோக்கி ஆராய்ந்திடுவமாயின் இவருள் எவர் கடவுளைக் கண்டவரென்னும் உண்மை நன்கு தெளிந்து கொள்ளப்படும். கௌதமசாக்கியர் தாம் கூறிய அறவுரைகளுள் எங்குந் தாம் கடவுளைக் கண்டதாகக் கூறவில்லை. ஏசுக்கிறித்து 'மேலுலகத்துள்ள என் தந்தை' என்று கடவுளைக் குறித்துப் பலகாலும் பலவிடங்களிலும் பேசினாராயினும், தாம் அத் தந்தையை நேரே கண்டதாக எங்குங் கூறிற்றிலர். இனி, இருக்கு எசுர் முதலான ஆரியவேதப் பாட்டுகளை இயற்றினோரான ஆரியக் குருமாரும் தாம் கடவுளைக் கண்டதாக யாண்டுங் கூறக் காணேம்; அவ்வாரியக் குருமாரால் வணங்கப்பட்ட இந்திரன் வருணன் மாதரிஸ்வான் முதலான தேவர்களுங் கூடக் கடவுளைக் கண்டவர் அல்லரெனக் கேனோபநிடதங் கூறுகின்றது. இவரெல்லாம் இங்ஙனமாக, மாணிக்கவாசகப் பெருமானே தாம் பாடியருளிய திருவாசகச் செழுந்தமிழ் மறையில் எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுள் தம் கட்புலனுக்கு எதிரே வெளிப்பட்டுத் தோன்றித் தமக்கு அருள்செய்த அருட்பெருந்திறத்தை ஆராமையோடும் பல இடங்களிலுங் குறிப்பிட் டிருக்கின்றார்; அக் குறிப்புகளிற் சிலவற்றை இங்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றாம்:

" திகழாநின்ற திருமேனி காட்டி
என்னைப் பணிகொண்டாய்." (குழைத்தபத்து, க0)

"பேணு பெருந்துறையிற்
கண்ணார் கழல்காட்டி நாயேனை ஆட்கொண்ட
அண்ணுமலையானை." (திருவம்மானை, க0)

" உருநாம் அறியவோர் அந்தணனாய்
ஆண்டு கொண்டான்." (திருத்தெள்ளேணம், க)

இவ்வாறு இறைவன் தம் கண்ணெதிரே தோன்றித் தம்மை யாட்கொண்டது நனவிலேயே யல்லாமற் கனவில் அன்று என்பது நன்கு விளங்க,

" நனவிலும் நாயேற்கு அருளினை போற்றி."
(போற்றித் திருவகல், கசச)

" நனவே எனைப்பிடித்து ஆட்கொண்டவா."
(திருத்தெள்ளேணம், க0)

என்று அடிகளே அருளிச்செய்திருத்தல் நினைவுகூரற் பாலது.

அங்ஙனந் தமக்கு வெளிப்பட்ட இறைவனது திருவுருவம் பொன்வடிவாய்ச் சிவந்து மிளிர்ந்ததென்றும், அதன் பக்கத்தே நீலவடிவான அம்மையின் திருவுருவமும் ஒருங்கு காணப்பட்டதென்றும், அங்ஙனம் எழுந்தருளிய இறைவன் தம்மைக் கட்டுப்படுத்திய மும்மலங்களையும் அறுத்துத் தம்மைத் தூய்மை செய்தானென்றும் பல விடங்களிலும் அருளிச்செய்திருக்கின்றார்; அவற்றுட் சில வருமாறு :

" பாரிடைப் பாதங்கள் காட்டிப்
பாசம் அறுத்து எனை ஆண்ட
ஆருடை அம்பொனின்மேனி அமுதினை."
(குயிற்பத்து, கூ)

" அரத்தமேனியாய் அருள்செய் அன்பரும்
நீயும் அங்கெழுந்தருளி
இங்கு எனை இருத்தினாய்." (திருச்சதகம், கூரு)

" மருவார் மலர்க்குழல் மாதினொடும் வந்தருளி."
(திருக்கோத்தும்பி, ௧௪)

" பைங்குவளைக் கார்மலரால்
செங்கமலப் பைம்போதால்
....
எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும்
போன்றிசைந்த பொங்கு மடுவில்."
(திருவெம்பாவை, ௧௩)

" பல்லோருங் காண என்றன்
பசுபாசம் அறுத்தானை." (கண்டபத்து, ௪)

" மும்மைமலம் அறுவித்து முதலாய முதல்வன்றான்
நம்மையும்ஓர் பொருளாக்கி நாய்சிவிகை ஏற்றுவித்த
அம்மைஎனக் கருளியவாறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே."
(அச்சோப்பதிகம், ௧)

திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளித் தம்மை அடிமை கொண்ட முதல்வன் தம்மைவிட்டு மறையும்பொழுது 'தில்லையம்பலத்தேவா!' எனக் கட்டளையிட் டருளின மையை,

" நாயினேனை 'நலமலி தில்லையுட்
கோலம் ஆர்தரு பொதுவினில் வருக'என
ஏல என்னை ஈங்கு ஒழித்தருளி."
(கீர்த்தித் திருவகவல், ௧௨௭-௧௩௧)

என்று அடிகளே அருளிச்செய்திருத்தல் காண்க.

இங்ஙனமாக மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்கு இறைவன் தனது உண்மைத் திருவுருவத்தை நனவே விளங்கக் காட்டிப் பேரருள் புரிந்தமை, அவனை நேரே கண்ட அப் பெருமானே நமக்குத் தமது அருமைச் செந்தமிழ்ப் பாடல்களில் ஐயுறுதற்குச் சிறிதும் இடன் இல்லாதவாறு நவின்றிருத்தலால், அதுகொண்டு அவரது வரலாற்றினைக் கூறும் புராணவுரைகளும் மெய்யுரைகளெனவே துணியற் பாலனவாயிருக்கின்றன.

இனி, மாணிக்கவாசகர்க்கு இறைவன் கட்புலனாய்த் தோன்றி அருள்செய்தவாறு போலவே, ஏனையொரு காலத்து ஏனையொருவர்க்குத் தோன்றி அருள்செய்த திருவுருவமும் மாணிக்கவாசகர் கண்ட திருவுருவத்தினோடு ஒப்பதென அவ்வேனையோர் மிழற்றிய இன் உரை கொண்டுந் துணியப்படுமாயின், அவ்விருவர் கண்ட காட்சியும் மெய்க்காட்சியே எனப் பெறப்படுதலோடு, அவர்தங் காட்சிக்குப் புலனாய இறைவனது திருவுருவமும் இப் பெற்றியதேயாம் என்றும் இனிது துணியப்படுமன்றே! அற்றேற், பிறிதொரு காலத்து அங்ஙனம் இறைவனது உண்மையுருவினைக் கண்டார் யாவரெனின்; அவர்தாம் "திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்" என்று அறியற்பாற்று. திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் இறைவனைக் கண்டதிற், பின்னும் ஒரு பேருண்மை இருக்கின்றது. பிள்ளையார் இறைவனைக் கண்ட காலத்து மூன்று ஆண்டுமட்டும் உடைய ஓர் இளங் குழந்தையாய் இருந்தனர். உலக இயற்கையும் மக்களியற்கையும் சிறிதும் உணரப் பெறாததும், தான்வேண்டிய 'பால்' 'சோறு' முதலியவற்றையுங் கூடச் செவ்வையாகச் சொல்லத் தெரியாமற் 'பாச்சி' 'சோச்சி' என்று சொல்லுவதுமான ஒரு சிறுமகவு கடவுளின் திருவுருவத்தை நேரே கண்டு அதனாற் பேரருள் செய்யப்பெற்றுத், தான்கண்ட அத் திருவுருவத்தின் இயல்பினையும், அது தனக்குச்செய்த பேரருட்டிறத்தையுங் குறிப்பிட்டுப், பன்னெடுங்காலங் கல்வி பயின்றவர்களாலும் பாடமுடியாத அழகிய பாடல்களில் அக் கடவுளை வாய்திறந்து பாடுமெனின், அக் குழந்தையின் அருட்செம் பாடல்களைக் கேட்டோர் அதன் அருட்பேற்றை நினைந்து நினைந்து வியப்பரன்றி, அதன் சொற்களிற் றினைத்துணையும் ஐயம் உறாரன்றே! இங்ஙனமே, சிறுமதலையா யிருந்தபோது திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் இறைவனது திருவுருவத்தை நேரே காணப்பெற்று, அவ்வுருவத்தின் றன்மையினையும், அது தனக்குச் செய்த அருட்பேற்றினையுங் குறிப்பிட்டுச் சொல்லிக், கற்றவராலும் பாடமுடியாத அத்துணை அருட் செந்தமிழ்ப் பாடல் அப்போது தாமே பாடியிருக்கின்றார். அச் செய்யுள் வருமாறு :

"போதையார் பொற்கிண்ணத்து அடிசில் பொல்லாது எனத்
தாதையார் முனிவுஉறத் தான்எனை ஆண்டவன்
காதையார் குழையினன் கழுமல வளநகர்ப்
பேதையா ளவளொடும் பெருந்தகை இருந்ததே."

அரும்பெறல் மணியே அனைய இவ் அருந்தமிழ்ச் செய்யுளில் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார், தாம் சிறுகுழந்தையாய் இருந்தபோது தம் கண்ணெதிரே இறைவன் வெளிப்பட்டுத் தோன்றி ஒரு பொற்கிண்ணத்தில் தமக்குப் பால் ஊட்டித் தம்மை ஆட்கொண்டருளின அருட்பெருக்கினையும், அங்ஙனந் தமக்கு இறைவனே பாலூட்டின அதனை அறியாத தம் தந்தையார் தம்மேல் வெகுண்டமையினையும், தம்மெதிரிற் றோன்றிய இறைவன் றிருவுருவம் காதிற் குழையிட்ட ஆண்வடிவும் அதன் பக்கத்தே ஒரு பெண்வடிவும் உடையதாய்த் திகழ்ந்தமையினையும் தெளித்துக்கூறியிருக்கின்றார். இவ்வாறு சிறுமகவா யிருந்த காலத்தில் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் இறைவன் திருவுருவினை நேரே கண்டு அருள்பெற்று, அவ்வருட்பேற்றாற் பெரிதுஞ் சிறந்த செந்தமிழ்ப் பாட்டுகள் பாடுந் திறமும் அக் குழவிப் பொழுதிலேயே அடைந்து, அவ் விறைவன் திருவுருவம் இங்ஙனந்தான் இருந்ததென்வுந் திட்டமாகப் பாடியிருத்தலின், அவர் கண்டு சொல்லிய அவ்வரும்பெருங் காட்சி உண்மையோ அன்றோ என ஐயுறுதற்கு எவரும் இடம்பெறார் என்க. மேலும், பிள்ளையார் கண்டு சொல்லிய இறைவன் திருவுருவமும் மாணிக்கவாசகர் கண்டு சொல்லிய இறைவன் திருவுருவமும் ஒரு சிறிதும் மாறுபடாது எல்லாவாற்றானும் முழுதொத்துக் காணப்படுதலின், அவ்விருவரும் வெவ்வேறு காலத்துக் கண்ட அவ்வுருவமே இறைவற்கு உண்மையான உருவமாம் என்பதூஉம், அவ் விருவருமே இறைவனை உண்மையாகக் கண்டோராவர் என்பதூஉம், அதனால் அவ் விருவருமே தாம் உண்மையாக் கண்ட கடவுளின் இயல்புகளையும் அஃது உயிர்கட்குச் செய்யும் ஆரருள்களையும் எடுத்துப்பேசும் உரிமையும் ஆற்றலும் வாய்ந்தோராவர்

என்பதூஉம் கடைப்பிடித் துணரற்பாலன. இவ் விருவருங் கடவுளை நேரே காணப்பெற்ற அருளாளரானதனாலன்றோ, கடவுளைக் காணாது அறவொழுக்கத்தை மட்டும் அறிவுறுத்தி **வர்த்தமானர்** ஆக்கிய சமணமதமும், **கௌதமபுத்தர்** ஆக்கிய புத்த மதமும் அவ் விருவர்க்குமுன் நிற்கலாற்றாது தோற்று மறைந்தன. கௌதமர் கருத்துப்படி, முழுமுதற் கடவுளைக் கண்ட அவ் விருவருமே அக் கடவுள் வழிபாடாகிய சைவசமயத்தை இவ் விந்தியநாட்டின்கண் நிலைநிறுத்தும் உரிமைபெற்றார் என்க. பிள்ளையாரும், அடிகளுங் கண்ட திருவுருவமே முழுமுதற் கடவுளுக்கு உண்மையுருவமாதல் ஆராய்ச்சிவகையானும் இனிது விளங்குமாற்றை எமது '**சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி**'யில் 'அம்மையப்பர்' என்ற தலைப்பின்கீழ் விரித்துக்காட்டியிருக்கின்றேம்.

அஃதொக்கும், திருஞானசம்பந்தர் கடவுளைக் கண்ட ஞான்று சிறுமதலையாய் இருந்தார் என்பது அவரது வரலாற்றினைக் கூறும் 'திருத்தொண்டர் புராணத்'தாற் பெறுதுமோ, அதனினுஞ் சிறந்த பிறிதொரு சான்றாற் பெறுதுமோவெனிற், பிள்ளையார் மதுரைமாநகர்க்கு எழுந்தருளிய ஞான்று, சமணக் குருக்கண்மார் பிள்ளையார்க்கு இழைத்த தீங்குகளைக் கண்டு பெரிதும் உள்ளம்வருந்திய **மங்கையர்க்கரசியார்** என்னுங் கூன்பாண்டியன் மனைவியாரை நோக்கி,

> "மானினேர்விழி மாதராய்வழு
> திக்குமாபெருந் தேவிகேள்
> பானல்வாய்ஒரு பாலன்ஈங்குஇவன்
> என்றுநீபரி வெய்திடேல்
> யானை மாமலை ஆதியாய இடங்களிற்பல
> அல்லல் சேர்
> ஈனர்கட்குஎளி யேன்அலேன்திரு
> ஆலவாய்அரன் நிற்கவே."

என்று பிள்ளையார் திருவாய்மலர்ந்த கொழுந்தமிழ்ப் பாட்டின்கண் 'தம்மைப் பால்ஒழுகும் வாயையுடைய ஒரு

பாலன்' என்று தாமே தம்மைக் குறிப்பிட்டிருக்கும் சாலச் சிறந்த அகச்சான்றுகொண்டே நன்கு பெறுதுமென்க.

இங்ஙனங் கடவுளை நேரே கண்டு அவன் றிருவருளைப் பெற்றாரான திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாரும் மாணிக்கவாசகப் பெருமானும் அருளிச்செய்திருக்கும் மெய்யுரை கொண்டே, கடவுளின் திருவுருவ உண்மையினையும், மும்மலப் பிணிப்புண்ட உயிர்கள் அவன் திருவடியைச் சார்ந்து அம் மலக்கட்டு நீங்கிப் பேரின்ப வீடுபெறு மாற்றினையும் அறிந்து உய்தல் வேண்டுமேயல்லாமற், கடவுளைக் காணாதஏனையாசிரியர் கூறும் உரைகளை நம்பி வறிதே வழக்காடி வாணாளை வீணாளாக்குதல் மிகவும் இரங்கற்பாலதாம். மேற்கூறிய இரு சான்றோரைப் போலவே திருமூலரும் முழுமுதற் கடவுளை நேரே கண்டாராதலும், அக் கடவுள் அறிவுறுத்தமையால் மெய்ப்பொருளுணர்ச்சி முழுதும் பெற்றாராதலும் திருமந்திரத்தின்கண்,

"நான்அறிந் தன்றே இருக்கின்ற ஈசனை
வான்அறிந் தார்அறி யாது மயங்கினர்
ஊன்அறிந் துள்ளே உயிர்க்கின்ற ஒண்சுடர்
தான்அறி யான்பின்னை யார்அறி வாரே." (௧௭௧௭)

எனவும்,

"பிறவா நெறிதந்த பேரரு ளாளன்
மறவா அருள்தந்த மாதவன் நந்தி
அறவாழி அந்தணன் ஆதிப் பராபரன்
உறவாகி வந்துஎன் உளம் புகுந்தானே." (௧௮0௫)

எனவும்,

"நானும்நின் றேத்துவன் நாடொறும் நந்தியைத்
தானும்நின் றான்தழல் ஒக்குஞ்செம் மேனியன்
வானின்நின் றார்மதி போல்உடல் உள்உவந்து
ஊனின்நின் றாங்கே உயிர்க்கின்ற வாறே." (௫௭)

எனவும்,

"மாலாங்க னேஇங்கு யான்வந்த காரணம்
நீலாங்க மேனியள் நேரிழை யாளொடு
மூலாங்க மாக மொழிந்த திருக்கூத்தின்
சீலாங்க வேதத்தைச் செப்ப வந் தேனே." (அஎ)

எனவும்,

"பின்னைநின் றென்னே பிறவி பெறுவது
முன்னைநன் ருக முயல்தவம் செய்கிலீர்
என்னைநன் ருக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னைநன் ருகத் தமிழ்செய்யு மாறே." (கக)

எனவும், அவர் தாமே அருளிச் செய்திருக்கும் திருப்பாட்டு களால் நன்கு விளங்குதலின். அவர் அத் திருமந்திரவேதத் தின்கண் நுணுக்கமாக விரித்துக்காட்டி யிருக்குஞ் சைவ சித்தாந்தப் பொருள்களும், இங்ஙனமே தாம் இளங்குழவி யாய் இருந்த ஞான்று இறைவன் திருவருளால் அறி வுறுக்கப்பட்டு ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவ நாயனுர் அரு ளிச்செய்த சிவஞானபோதச் செம்பொருள்களும் முழுதொத் துக் காணப்படுதலின், இவ் விருநூல்களிலுங் கடவுள் உயிர் மலம் மாயை வினை வீடுபேறு என்பவற்றை ஆராய்ந்துகாட்டும் அறிவுரைகளே உண்மை உரைகளாம். இறைவனது அருட்பேறின்றிச் சிற்றறிவினரான நம்மனோர் தாந்தாம் வல்லவாறு அவ்வுண்மை உரைகளோடு திறம் பிக் கூறுவன மெய்ம்மை யுணராப் பொய்யுரைகளேயாதல் திண்ணம். கடவுள் முதலான மெய்ப்பொருள்களை ஆராயப் புகும் நம்மனோர், அக் கடவுளை நேரேகண்டு எல்லாம்வல்ல அம் முதல்வன் தனது முற்றறிவு கொண்டு அறிவுறுத்த மெய்ப்பொருளுணர்ச்சி வலியாற் செந்தமிழ்ப் பாடின மாணிக்கவாசகர் திருஞானசம்பந்தர் திருமூலர் மெய்கண்ட தேவர் என்னும் மெய்யுணர்வின் முற்றுப்பேறுடைய ஆசிரியர்கள் அருளிய மெய்யுரைகளையே அடிப்படையாகக் கருத்தி லிருத்தி அவற்ருெடு முரணுமல் ஆராய்ந்து தம தறிவை விளக்கிக்கொளற்பாலார். இதுவே, பண்டை நாளிலிருந்த புத்தசமய ஆசிரியரான கௌதமசாக்கியர் கருத்தாதல் இதுகாறுங் கூறியவாற்ருல் தெளிவுற

விளங்கும். கடவுளை நேரே காணுதாரும், அவனருளை நேரே பெறுதாரும், அவனருளால் மெய்யுணர்வு தெளியப் பெறுதாரும், தாந்தாம் வல்லவாறு தத்தம் அறிவிற்கு உண்மையெனத் தோன்றியவற்றைக் கூறுவாரும் ஆன ஏனையோரை ஆசிரியராகப்பெற்ற ஏனைச் சமயத்தவர்கள், கடவுள் முதலான பொருள்களைப் பற்றி வீணே வழக்குப் பேசிக் காலம் போக்குதலைக் கைவிட்டு, மக்கள் எல்லார்க்கும் நல்லனவாகிய அறவொழுக்கங்களின் வழுவா தொழுகித் தம்மைத் தூயராக்கிக்கொள்ளுதலே செயற் பாலதாம் என்க. இங்ஙனமாகக், கடவுளைக் கண்டாருங் காணுதாருங் கடைப்பிடித்தொழுகல்வேண்டும் முறைகளை வகுத்துக்கூறிய கௌதம சாக்கியருரை எல்லார்க்கும் உடம்பாடாவதேயாகலின், அது சிவநெறிக் கோட்பாட்டிற்கும் இணக்கமாவதேயா மென்று உணர்ந்துகொள்க.

---

௧௫. பொருந்தாக்கொள்கைகள் புகுந்தமை

இனிக், கௌதம சாக்கியர்க்குப் பின்வந்த அவர்தம் மாணுக்கரும் அவரைப் பின்பற்றினாரும், தம் முதலாசிரியர் கருத்து இதுவாதல் தெளியமாட்டாது, கடவுள் உயிர் உலகம் என்பவற்றைப் பற்றி அவர் ஏதும் மொழிந்திடாமைகொண்டு, அவை மூன்றும் உண்மையில் இல்லாத வெறும் பாழ் என்று இல்வழக்குப்பேசி வெவ்வேறு புத்த மதங்கள் கட்டினார் கௌதமர் இறந்துபட்ட சில ஆண்டுகளிலேயே, அவர்தம் மாணுக்கருள்ளும் அவரைப் பின்பற்றினாருள்ளும் கொள்கை வேறுபாடுகள் பலப்பலவாய்க் கிளைத்துக் கௌதமரின் அறவுரைகளைப் பலப்பலவாறு பிறழ்த்த, அவருள் முதியராய் இருந்தோர் அவைதம்மை ஒருநெறிப்படுத்தி ஒழுங்குசெய்தற்பொருட்டு இராஜகிருகம் என்னும் நகர்க்கருகே வேனிற்காலத்தில் ஒரு பேரவை கூட்டி, ஆண்டின் முதிர்ந்தோருங் கௌதமர் இருத்திய புத்தசங்கத்தில் முதல் உறுப்பினரும் ஆன மகாகாசியபர் தலைமையின்கீழ் அவற்றைச் சீர்திருத்தஞ் செய்தார்கள்.

இவ் அவையத்தார் ஒன்பது திங்கள் கூடியிருந்து இத்தகைய சீர்திருத்தங்களை செய்தனரென இலங்கைப் புத்த சமய சரித்திரங்களான **மகாவம்சம், தீபவம்சம்** என்னும் இரண்டு நூல்களும் புகலுகின்றன. இங்ஙனம் ஒழுங்கு செய்தும், புத்தசமயக் கொள்கைகள் ஒருவழிப்படாது பின்னும் பலவாறாய்ப் பல்க, முதற்கூடிய பேரவைக்கு நூறாண்டு கழித்து, இரண்டாவது பேரவை **வைசாலி** என்னும் நகரில் எட்டுத்திங்கள் வரையிற்கூடிப் புத்தசமய அறவுரைகளைப் பின்னுஞ் சீர்திருத்தஞ்செய்தது. இதனாலும் பயன் விளைந்திலது, வேறுபாடுகள் பின்னும் பின்னும் பெருகிக்கொண்டே போயினவென்று **தீபவம்சம்** கூறுகின்றது.முதலில் **மகாயானம், ஈனயானம்** என இருபெரும் பகுப்பாய்ப் பிரிந்த புத்தமதம், பின்னர்ப் பதினெட்டுச் சிறுசிறு வகுப்புகளாகப் பிரிந்ததென்று அச்சரித்திரங்களே நுவலுகின்றன. கி. பி. ஏழாவது நூற்றாண்டின் முற்பாதியில் (கா௨கூ—கா௪அ) இவ் விந்தியநாட்டிற்கு வந்து இதனோடு நெடுகச்சென்று ஆங்காங்குத் தாங்கண்ட காட்சிகளையெல்லாம் எழுதிவைத்த **ஹியூந்த்சாங்** என்னும் சீன அறிஞர் தாம் கண்ட புத்தமதப் பிரிவுகளைப்பற்றிப் பின்வருமாறு வரைகின்றார்:

"அறிவுநூற் பிரிவினர் எந்நேரமும் ஒருவரோடொருவர் மாறுபட்டு நிற்கின்றனர்; அவர்கள் மிக்க உறைப் போடும் இடும் வழக்குகளின் ஓசை கடலின் அலைகள்போல் எழுகின்றன. பலவேறுவகைக் கொளகையினரும் ஒவ்வோர் ஆசிரியரைப் பின்பற்றி நிற்கின்றனர்; ஆனற், பல வழிகளாலுஞ் சென்று ஓரிடத்திலேயே சேர்கின்றனர்."

இங்ஙனமெல்லாம் கௌதம சாக்கியர்க்குப்பின் பலப்பலவாறாய்ப் பிரிந்த புத்தசமயக் கொள்கைகளுள், தமிழ் நாட்டின்கண் வழங்கினவை **சௌத்திராந்திக பௌத்தம், யோகாசார பௌத்தம், மாத்தியமிக பௌத்தம், வைபாஷிக பௌத்தம்** என்னும் நான்கேயாதல் **சிவஞானசித்தியார்** பரபக்கத்தாற் புலனுகின்றது. இவருட் சௌத்திராந்திக

பௌத்தரே ஏனை மூவரினும் முற்பட்டவராகக் காணப் படுகின்றனர். கௌதம சாக்கியர் சிறுசிறு சூத்திரங்களாக அறிவுறுத்திவந்த அறவுரைகளின் முடிபை ஓர் அடிப்படையாகக்கொண்டு இவர் மதம் எழுந்தமையால் இவர் சௌத்திராந்திகர் எனப் பெயர்பெற்றார். மாணிக்கவாசகப் பெருமானால் மறுக்கப்பட்ட கொள்கைகளெல்லாம் இலங்கைப் பாளிமொழி நூல்களாகிய மூன்று பிடக நூல்களிற் காணப்படுதலால், அந் நூல்களை இயற்றினவர்கள் சௌத்திராந்திக பௌத்தர்களேயாதல் ஒருதலை. மேலும், தமது காலத்து மக்களாற் பேசப்பட்டன மாகதி, பிராகிருதம், பாளி, தமிழ் முதலிய மொழிகளேயாதலால்,[1] தம்முடைய அறவுரைகள் எல்லார்க்கும் விளங்கல் வேண்டிக் கௌதமர் அவைகளை அம் மொழிகளிலேயே அறிவுறுத்தி வந்தனர்; அக் காலத்திலேயும் ஆரியமொழி இறந்துபட்டதொன்றாய் எல்லார்க்கும் விளங்காதபடியிருந்தமையால், அவர்தம் அறவுரைகளை அதிற் பேசிற்றிலர். இவ்வாறாகக் கௌதமர் அறிவுறுத்திய அறவுரைகள் மாகதி, பாளி முதலான மொழிகளிலேயே முதன் முதற் பொதிந்துவைக்கப்பட்டமையானும், அவற்றுட் பாளிமொழி நூல்களாகிய திரிபிடகங்களும் அவற்றின் கொள்கைகளும் பண்டுதொட்டு இலங்கைத் தீவிலேயே வழங்கப்பட்டு வருதலானும், இலங்கையிலுள்ள இவ் ஈனயான வழக்கே பௌத்த மதத்தின் தொன்றுதொட்ட வழக்காமெனப் பௌத்தநூல் ஆராய்ச்சிவல்லார் இஞ்ஞான்றுங் கூறுதலானும், இலங்கையிலிருந்து வந்த புத்தர்களே மாணிக்கவாசகரோடு வழக்கிட்டவரென எல்லாப் புராணங்களும் உரைதருதலானும், மாணிக்கவாசகப் பெருமானால் மறுக்கப்பட்டவைகள் சௌத்திராந்திக பௌத்தர்தங் கொள்கைகளேயாதல் நன்கு புலனும்.

இனி, மகாயான பௌத்தத்திற் சேர்ந்த யோகாசாரமானது அசங்கர் என்பவரால் கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்

1. Buddhist India, pp. 153, 154.

டில் தோற்றுவிக்கப்பட்டதாகும்.[1] மகாயான பௌத்தத்தின் மற்றொரு பிரிவான மாத்தியமிகமானது **நாகார்ச்சுனர்** என்பவராலே கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் தோற்றுவிக்கப்பட்டதாகும். கி. பி. எஅ - இல் அரசியல் பெற்றுச் செங்கோல் ஓச்சிய **கானிஷ்க மன்னன்**[2] அவைக்களத்திருந்த நாற்பெரும் பௌத்த ஆசிரியரில் நாகார்ச்சுனரும் ஒருவராகச் சொல்லப்படுகின்றார்.[3] அறிவொன்றுமே உள்பொருளாகுமென்றும், உலகமும் உலகத்துப் பொருள்களுங் கனவுபோல் அவ்வறிவின் வெறுந்தோற்றமாய்க் காணப்படுவனவே யாதலால் அவை இல்பொருளே யாமென்றுங் கூறும் யோகாசார பௌத்தமும்; புலனுணர்வே உடல் எனத் தோன்றுதலின் அவ் வுணர்வு கெட்ட வழி உடலும் இல்லையாம், உடலின்றி அறிவு நிகழாமையின் அவ் வுடல்கெட்ட வழி அறிவும் இல்லையாம் எனக் கூறும் மாத்தியமிக பௌத்தமும் முறையே 'விஞ்ஞானவாதம்', 'சூனியவாதம்' என நுவலப்படும். இவ்விருவர்க்கும் முந்திய சௌத்திராந்திக பௌத்தம் எல்லாப் பொருள்களுங் கணங்கடோறுங் கெட்டுக்கெட்டுத் தோன்றும் எனக் கிளத்தலின் அது 'கணபங்கவாதம்' எனச் சொல்லப்படும். இவ்வாறு இப் பௌத்த மதங்களெல்லாம் புறத்தே காணப்படும் உலகத்தையும், அகத்தே காணப்படும் உயிரையும் இல்பொருள்களெனக் கோடற்கண் ஒருங்கு ஒத்தலின் இவையெல்லாம 'மாயாவாதம்' என ஒரு பெயரான் வைத்து வழங்கப்பட்டன.

பிற்காலத்தே தோன்றிய **சங்கராசாரியார்** கட்டிய கொள்கையும் உலகமும் உயிர்களும் இல்பொருள்களேயா மெனக் கோடலின், அதுவும் அப் பௌத்த மதத்தோடு

---

1. The Early History of India by Dr. Vincent Smith, p. 329.

2. Ibid. p. 255.

3. E. B. Cowell's Buddha Charita; see Introduction; Sacred Books of the East, Vol. XLIX.

ஒருங்குவைத்து 'மாயாவாதம்' எனவும் 'பிரசின்ன பௌத்தம்' எனவும் வழங்கப்படலாயிற்று. சங்கராசாரியார் காலத்திற்கு முன்னரே 'மாயாவாதி' என்னும் பெயர் வழக்கும், அதனாற் குறிக்கப்படுங் கொள்கையும் இருந்தமை அச் சங்கராசாரியார்க்கு முற்பட்டவரான திருமூலர் "ஐயைந்து மாயாவாதிக்கே" என்று அருளிச்செய்தமையால்[1] நன்கு புலனும். இவ் வுண்மையை ஆராய்ந்து பாராதார் ஒருவர் "மிண்டிய மாயாவாதம்" என்று[2] கூறியதேபற்றி மாணிக்கவாசகப் பெருமான் சங்கராசாரியார்க்குப் பின் வழங்கிய மாயாவாதக் காற்று வீசப் பெற்றார் என்று பொருந்தாவுரை நிகழ்த்தினர். இப் பொருந்தாவுரையின் பெற்றி காலவாராய்ச்சியில் விரித்துக் காட்டுதும். இனி, நான்காவதாய்க் கூறப்பட்ட வைபாஷிக பௌத்தமானது இற்றைக்கு எழுநூறு ஆண்டுகட்குமுன் இயற்றப்பட்ட 'சிவஞானசித்தி' யாரிலும், நானூற்றைம்பது ஆண்டுகட்குமுன் சாயனரால் எழுதப்பட்ட 'சர்வதரிசன சங்கிரகத்'திலும் இருநூறு ஆண்டுகட்குமுன் திபேத்நாட்டிலிருந்த தாரநாதர் எழுதிய 'பௌத்தசமய வரலாற்றி'லுங்[3] காணப்படுகின்றதேயல்லாமல் இவற்றிற்கும் முற்பட்ட நூல்களிற் கூறப்படுதலைக் கண்டிலம்.

---

௧௯. பொருந்தாக்கொள்கைகள் தொடர்ச்சி

இனி, யோகாசாரம், மாத்தியமிகம் என்னும் இவ் விரண்டையும் உள்ளடக்கின மகாயான பௌத்தம் தோன்றியவாறு யாங்ஙனமெனிற் கூறுதும்: அறியாமையென்னும் இருளில் அழுந்தித் தம்மையும் உணராமல், எல்லா அறிவுக்கும எல்லா இன்பத்திற்கும் இடனாய் விளங்குந் தம்தலைவனையும் உணராமல், தமக்குப் பல்வகை

---

1. திருமந்திரம், அ, ௩, ௩அ.
2. திருவாசகம், போற்றித்திருவகவல், ௫௪.
3. The History of Indian Literature by A. Weber, p. 309.

யிற் பயன்படுவனவாய்த் தம்மைச் சூழ்ந்துள்ள பொருள் களையும் உணராமற் கிடக்கும் சிற்றறி வுயிர்கட்கெல்லாம் அறிவை விளக்கிப் பேரின்பத்தை ஊட்டுதற் பொருட்டே எல்லாம்வல்ல இறைவன் பேரிரக்கம் உடையனாய், அவ்வவ் வுயிர்கட்கு அவ் வவற்றிற்கேற்ற ஆண் பெண் உடம்பு களைத் தந்து, அவை அவ் வுடம்புகளோடு கூடியிருந்து உயிர்வாழ்வதற்கேற்ற உலகங்களையும் அவ் வுலகத்துப் பல்பொருளகளையும் படைத்துக் கொடுத்து, இம்முறை யால் அவ்வவ் வுயிர்களின் அறியாமையைச் சிறிது சிறிதா நீக்கி அறிவை விளங்கச்செய்து, அவ்வறிவு விளக்கத்திற் கேற்ற இன்ப நுகர்ச்சியையும் முறைமுறையே மிகுதிப் படுத்தி வருகின்றான். இதனை உணராதார் யாவர்? பழுதற்ற இவ் வுடம்பினையும், இவ் வுடம்பிற் பழுதற்ற உறுப்புகளையும் பெற்றுப் பிறவாவிட்டால் மக்கள் முதற் புழுவீறான இவ் வுயிர்கட்குச் சிறிதேனும் அறிவு விளங்குமோ? உடம்போடு கூடிப் பிறந்தாலும் இவ்வுலகம் இல்லையானால் இவ்வுயிர்கள் எங்கேயிருந்து உயிர்வாழும்? உடம்பும் உலகமும் இருந்தாலும் இவ்வுலகின்கட் பலதிறப் பட்ட பொருள்கள் இல்லையானால், அவை அவற்றை நுகர்தலும் அவற்றால் அறிவு விளங்கி இன்புறுதலும் யாங்ஙனங் கைகூடும்? இவையெல்லாம் அமைக்கபபட் டிருந்தாலும், ஆண் பெண் என்னும் வியப்பான அரிய அமைப்பு இல்லையானால், உயிர்கள் ஒன்றை ஒன்று மருவி இன்பம் என்பது இத்தகையதுதான் என்று உணர்தலும், அதன் வழியே அதனினுஞ் சிறந்த பேரின்பத்தின் இருப்பை யுணர்ந்து அதனைப் பெறுதற்கு அவாவுதலும், அதன்வாயிலாய் ஏனையுயிர்கள் பிறவியெடுத்து இங் ஙனமே நலம்பெறுதற்கு இடஞ்செய்தலும் யாங்ஙனங் கைகூடும்? இருந்தவாற்றால், இவ்வுலகத்திற் காணப் படும் எல்லா அமைப்புகளும், உயிர்களின் அறிவு விளக்க மும் இன்ப நுகர்ச்சியுமாகிய நன்மையின் பொருட்டாகவே அமைக்கப்பட்டிருத்தல் எத்துணைச் சிற்றறி வுடையார்க் கும் விளங்காமற் போகாது. இத்துணைச் சிறந்த இவ் வமைப்புகளில் ஒரு தினையளவாவது மக்களில் மிகச்

சிறந்தோரானும் செய்தல் இயலுமோ, இயலாதே. இவை யெல்லாவற்றையும் வகுத்தவன் எல்லாம்வல்ல அறிவும் எல்லா ஆற்றலும் உடைய ஒரு முழுமுதற் கடவுளேயாதல் வேண்டுமென்னும உணர்ச்சியும் எல்லா மக்கள உள்ளத்திலும் இயற்கையாகவே அமைந்திருக்கின்றது.

இவ்வாறு மக்களின் நன்மையின் பொருட்டாகவே வகுக்கப்பட்டிருக்கும் இவ்வமைப்புகளைப் பெற்று உயிர் வாழும் ஆண் பெண் என்னும் இருபாலாரும், அவற்றை வகுததவனது நோக்கமும், அவற்றைத் தம்முடைய அறிவுவளர்ச்சிக்கும் இன்ப நுகர்ச்சிக்கும ஏற்றவாறு பயன்படுத்தித் தம்மைத் தூயராக்கிக் கொள்ளும முறையும் நன்கறிந்து ஒழுகி, இவற்றை இங்ஙனம் வகுத்துக் கொடுத்த இறைவனது பேரருட்டிறத்தை நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் நெக்கு நெக்குருகி, அவ்வாற்றால் தமது உணர்வானது, உலகு, உலகின் பொருள்கள், உடம்பு, உயிர் என்னும் இவற்றிற் பதிந்திருந்த பழக்கத்தைப் பையப்பைய நெகிழவிட்டுக், கடைப்படியாகத் தம்மையும் மறந்து தம தலைவனது பேரின்பவெள்ளத்திற் படிந்து அவ் வின்பவுருவாகி நிற்கும் பெயராப் பெருஞ்செல்வ வாழ்வைப் பெறுதலே செயற்பாலார். மற்றுக், கௌதம சாக்கியர்க்குப்பின் எழுந்த பௌத்தமதமோ 'உலகமும் இல்லை, உலகத்துப் பொருள்களும் இல்லை, உடமபும் இல்லை, உடம்பினுள் உயிரும் இல்லை, எல்லாம கணங்க டோறுங் கெட்டுக் கெட்டுத் தோன்றி மாயும்; எல்லாப் பொருள்களையும அருவருத்து நீக்கி, அவாவை யொழித்து உணர்வற்றுக் கிடத்தலே செயற்பாலது' என்று வற்புறுத்துக் கூறுவதாயிற்று. இங்ஙனம் அவாவை ஒடுக்கி உணர்வற்ற கற்போற் கிடத்தலால் யாது பயன்? ஆறறிவுடைய மக்களினும் இயற்கையிலேயே யறிவின்றிக் கிடக்குங் கல் உயர்ந்ததன்றோ? என்று வினவின், அப் பௌத்தர்கள் 'எல்லாந் துன்பமாகவே யிருத்தலின், அத் துன்பத்தை நீக்கும்பொருட்டு அவாவை ஒடுக்கி உணர்விழந்து கிடத்தலே நன்று' என்பர்.

உலகத்தின் அமைப்புகளையும், அவற்றை அமைத்தவனது நோக்கத்தையும் அறிந்து அவற்றிற்கு ஏற்ப ஒழுகினால் மக்களுக்குத் துன்பமே வராது, அவற்றிற்கு ஏலாமற் பிழைத்து ஒழுகுவதனாற்றான் துன்பம் உண்டாகின்றது; அத்துன்பம் வந்தவுடனே, தான்செய்த அப் பிழையினால் அத்துன்பம் வந்ததென் றுணர்ந்து," திரும்பவும் அப் பிழைசெய்யாமல் அறிவோடு கூடிஒழுக இன்பமே வருகின்றது. ஆகவே, துன்பம் வருதலும் அது தனக்கு ஏதுவாகிய அறியாமையை நீக்கி அறிவுமிகுத்து, இன்பத்தை வருவித்தற்கே யாதலால், 'எங்கும் துன்பமே உளது' என்னும் அப் பௌத்தருரை உலக வழக்கிற்கு ஒவ்வாததாகவே யிருக்கின்றது.

ஒவ்வோர் ஆண்மகனும் ஒவ்வொரு பெண்மகளும் நாடோறும் தாம் அடையும் இன்ப துன்பங்களைக் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால், துன்பமென்பது குறைவாயும் இன்பமென்பது மிகுதியாயும் இருக்கக் காண்பார்கள். நெற்றித் தண்ணீர் நிலத்தில்விழக் காலைப்பொழுது துவங்கி மாலை வரையிற் பெரும்பாடுபட்டு உழைப்பவர்களுங் கூடத், தாம்செய்யும் தொழிலை மனக்கிளர்ச்சியோடும் அறிவோடும் செய்வார்களானால் தமக்கு அதனால் இன்பமே யுண்டாகக் காண்பர். மிகவருந்தி முடிக்கவேண்டிய தொழில்களும் அறிவு நுட்பத்தால் வருத்தமின்றியே முடிவு பெறுகின்றன. முற்காலத்தில் வலிமைமிக்க ஆடவர்களால் நெடுங்காலம் அரிது முயன்று முடிக்கப்பட்டு வந்த தொழில்களெல்லாம், இப்போது அறிவுநுட்பம் உடையவர்கள் அமைத்து வைத்திருக்கும் நீராவிப் பொறிகள் மின்பொறிகள் முதலியவற்றால் வருத்தமின்றி விரைவில் முடிக்கப் படுகின்றன. அறியாமை தேய்ந்து அறிவு மிகமிகத் துன்பமும் முறைமுறையே குறைந்து இன்பம் மிகுதலைக் கண்ணெதிரே காண்கின்றனம் அல்லமோ? அறிவுநூல் நுட்பங்களை அமைந்தாராய்தலால் எவ்வளவு இன்பம் மிகுகின்றது! எவ்வளவு அறிவு விளக்கம் உண்டாகின்றது! அறியாமையைத் தேய்த்து அறிவை மிகுக்கும் முயற்சி

மேலோங்க மேலோங்க இன்பமும் மேலோங்குதல் திண்ணம்.

இவ்வுண்மை நாடோறும் எல்லாரானும் அறியப் பட்டு வரவும், இவ்வுண்மைக்கு மாறாய், 'எல்லாந் துன்ப மாகவே யிருத்தலால், அவாவை அவித்து உணர்விழந்து கற்போற் கிடத்தல்வேண்டும்' என்று கூறும் பௌத்த ருரையே, அது தன்னைக் கைப்பற்றுவோர்க்குச் சோம்பலை யும், அது பற்றிவரும் அறியாமையையும், அதனை யடி யாகக் கொண்டுவரும் பலவகைத் துன்பங்களையும் வரு விக்கும் என்க. எதுபோலவெனின்; உடம்பைப் பாது காத்தற்கு உணவு இன்றியமையாததாகலின், அவாவை முற்றும் அறுத்தேம் என்பார்க்கும் உணவை விடுதல் ஆகாது; ஆகவே, கிடைத்த உணவைச் சுவைவேண்டா மல் உண்ணலாம் என்றால், ஒருவரது உடம்பிற்கு ஏற்ற உணவு பிறனொருவர்க்கு ஏலாது; ஆகவே, தமக்கு ஏலாத உணவை ஏற்றுண்பதனாலும் நோயாகிய துன்பமே உண் டாகின்றதன்றோ? சுவையில்லாமல் எருப்போலிருக்கும் உணவை உண்டற்கண்ணும் துன்பமே உண்டாகின்ற தன்றோ? ஆகவே, முயற்சியும் உணர்ச்சியும் இன்றி, இன்பத்தை அவாவாம லிருப்பார்க்கும் துன்பமே வருவ தல்லால் அதனால் அவரடையும் பயன் ஏதும் இன்று. முயற்சியும் உணர்ச்சியும் கைவிட்டு, அவா அறுக்கின் றேம் என்பார்க்கு மேன்மேலுந் துன்பமே கிளைத்தலல் லால், அத் துன்பத்தைக் களைதல் சிறிதும் ஏலாது.

எல்லா உயிர்களின் இயற்கையானது துன்ப நீக்கத்தை மட்டுமே நாடிநிற்கவில்லை; அத்துன்ப நீக்கத் தோடு இன்ப ஆக்கத்தையே பெரிதும் விழைந்து நிற்கின்றது. இவ்விரண்டன்பொருட்டு எல்லாவுயிர்களும் எல்லா முயற்சியும் உடையனவாயிருக்கின்றன. முயற்சியும் உணர்ச்சியும் இல்லாதவன் தனக்கு ஏலாத உணவைப் பெற்று உண்டு துன்பத்தை எய்த, அவ் விரண்டும் உடையவனோ தான் நன்றாகப் பாடுபட்டுத் தேடிய

பொருளால் தன் உடம்பின் நலத்திற்கு இசைந்த உணவுப் பண்டங்களை வாங்கிக் கொணர்ந்து, அவற்றைச் சுவை யுண்டாக ஒருங்குகூட்டும் வகைதெரிந்து கூட்டிச் சமைத்து, அமைதியாக ஓரிடத்திருந்து வாயிற்பெய்து சுவைத்து உண்ணுங்கால் மிக்க இன்பத்தையும், உண்ட பின் உடம்பின் நலத்தையும் பெற்று இனிது வாழ்கின்றான். ஆதலால், முயற்சியும் உணர்ச்சியும் மிகபெற்றுப் பொருள் களைத் துய்க்கவேண்டு மளவறிந்து துய்த்தல் உயிர்க்கு நன்றே யாகுமல்லது, ஒருகாலுந் தீயதாகாது. அற்றேல், திருக்குறள் முதலான உயர்ந்த அறிவுநூல்களெல்லாம் அவாவறுத்தலை மிக வற்புறுத்திக் கூறுதல் என்னை யெனின்; அவ்வறிவு நூல்கள் 'அவா' என இழித்துக் கூறியது ஒருவனது அறிவின் ஆட்சிக்கு அடங்கி நில்லா மல் அதனை மேற்கடந்து சென்று தீதுபயக்கும் பெரு விருப்பினையேயாம். எவ்வாறெனிற், பாடுபட்டுத் தேடிய பொருள்கொண்டு சுவை மிக ஆக்கிய உணவினை உண் ணுங்கால் அதன்மேற் சென்ற பெருவிருப்பினால் அதனைத் தன் தீனிப்பை கொள்ளும் அளவினும் மிகுத்து உண்ப னாயின் அதனால் நோய்கொண்டு துன்புறுவனன்றே; அவ்வுணவின்மேல் வைத்த பெருவிருப்பினால், தானே வருந்திப் பொருள்தேடி அதுகொண்டு அவ் வுணவைப் பெறுமற் பிறர் பொருளைக் களவு செய்து அதனைப் பெற்றுண்பனாயின் அதனாற் றானும் தன்னாற் பிறருந் துன்புறுதற்கு இடஞ்செய்வனன்றே; இங்ஙனமாக, ஒரு வனது அறிவின் ஆட்சிக்கு அடங்காமல் மேற்செல்லும் அவா துன்பத்திற்கேதுவாய் முடிதலால், அத்தகைய அவாவினை அறுத்தல்வேண்டும் என்பதும், மேன்மேற் பொருளை நாட நாடக் கீழ்க் கீழ்ப் பொருளிற் செல்லும் அவாவைத் துடைக்கவேண்டும் என்பதும் அவ்வறிவு நூற் கருத்தாமல்லது, தீங்கு பயவாது நலம்பயக்கும் அவாவினைத் தன் அறிவின் ஆட்சிக்கீழ் வைத்து அவா விய பொருளைத் துய்த்து இன்புற்று நடத்தலுங் குற்றமா மென்பது அவற்றின் கருத்தன்று. இதுபற்றி யன்றே ஆசிரியர் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார்,

"ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசியாற்றல் அப்பசியை
மாற்றுவார் ஆற்றலிற் பின்."

எனவும்,

"ஆற்றின் ஒழுக்கி அறன்இழுக்கா இல்வாழ்க்கை
நோற்பாரின் நோன்மை உடைத்து."

எனவும்,

"அற்றது அறிந்து கடைப்பிடித்து மாறுஅல்ல
துய்க்க துவரப் பசித்து."

எனவும் அருளிச்செய்தார். பெருந்தவச் செல்வரான திருமூல நாயனாரும்,

"அஞ்சும் அடக்கு அடக்குஎன்பர் அறிவிலார்
அஞ்சும் அடக்கும் அமரரும் அங்கில்லை
அஞ்சும் அடக்கில் அசேதனம் ஆம்என்றிட்
டஞ்சும் அடக்கா அறிவறிந் தேனே."

என்று அறிவுறுத் தருளினமை காண்க. எனவே, பகுத்துணர்ச்சியோடு கூடி ஐம்புல நுகர்ச்சிகளையும் நுகர வேண்டும் அளவறிந்து நுகரல் இன்பமே பயப்பதல்லது துன்பத்தைப் பயவாதென்க. மற்றுத் துன்பத்தை நீக்குதற்கு வழிகாட்டுவேமெனப் புகுந்து ஐம்புலன்களையும் இடர்ப்படுத்தி அடக்கும் முறையைக் கற்பித்த பௌத்த சமயத்தினரோ அம்முறையாற் றுன்பத்தைக் களைய மாட்டாராய், மேன்மேற் றுன்பங்கள் கிளைத்தற்கு இடஞ் செய்வாராயினர். ஆமையானது தன்னுறுப்புக்களைத் தான் வேண்டும்போது இடர்புகுதாமற் றன்னுள்ளிழுத்து அடக்கிக்கொள்ளுதல் போலத், தான் நுகர்தற்குரிய தகுதியுண்டானவிடத்து ஐம்புலவின்பங்களை நுகர்தலும், அத் தகுதியில்லாவிடத்து அவற்றின்கட் செல்லும் அவாவை மறந்து தன்னை அடக்கிக்கொள்ளுதலுமே சைவசமய ஆசிரியரால் அறிவுறுக்கப்பட்ட அறிவுமொழியாம். இதற்கு,

"ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்துஅடக்கல் ஆற்றின்
எழுமையும் ஏமாப்பு உடைத்து."

என்னும் திருக்குறளே சான்றும்.

அதுவேயுமன்றி, வேண்டும்போது ஐம்புல வின்பங் களை நுகர்வதூஉம், வேண்டாக்கால் அவற்றினுஞ் சிறந்த தனது இயல்பையும் தனக்கு அவற்றைத் தருவானும் தராது மறுப்பானும் ஆன எல்லாம்வல்ல இறைவ னியல்பையும் உணர்ந்து அவனைப்பற்றி நின்று அவற்றை நுகராது விடுவதூஉமாகிய உயிர் ஒன்று உண்டெனக் கொள்ளும் சைவசமயக் கொள்கையே உலகமெங்கணுங் காணப்படுகின்றது. உலகின்கட் பகுத்துணர்ச்சியுடைய மக்களெல்லாரும், தம்மை என்றும் உள்ள உயிர் என்று கருதி வாழ்கின்றனரேயல்லாமல், ஒவ்வோர் இமைப் பொழுதும் தோன்றித்தோன்றி இல்லாமல் மாய்ந்து போகும் வெறும் பொய்ப்பொருளேதாம் என்று தம்மைக் கருதுகின்றிலர்; தாம் நுகர விரும்பிய பொருள்களைத் தகுதியுள்ளவிடத்து நுகர்கின்றார்கள், 'தகுதியில்லா விடத்துத் தமது கருத்தை அவற்றினின்றுந் திருப்பி வேறு துறைகளிற் செலுத்துகின்றனர். ஈதல்லாமல், தம்முடைய முயற்சியையும் உணர்ச்சியையுங் கைவிட்டு ஏதுஞ்செய்யாது மடிந்து வெறுங் கற்போற் கிடக்கின்றிலர்; இவ்வுலகத்திற் றம்மைப் படைத்து விடுத்துத் தமக்கு எல்லா நுகர்பொருள்களையுந் தந்த கடவுள் ஒரோவழி அப்பொருள் நுகர்ச்சிகளைத் தமக்குத் தந்திலனாயின், அஃது அவற்றினும் மேற்பட்ட தமது நிலையையும் தம்மை அடிமையாவுடைய அத் தலைவனது நிலையையும் உணர் வித்து எல்லாவற்றினும் மிக்க பேரின்பத்தை நுகர்வித் தற்பொருட்டேயாம் என்று கூறி வாழ்குநரை எங்குங் காண்கின்றனமே யல்லாமல், "துன்பம்! துன்பம்!" என்று சொல்லித் தம்மையுங் கடவுளையும் நினையாது மனம் மடிந்து சாவாரைக் காண்கின்றிலம்; அல்லது, அரிதாய் அங்ஙனஞ் சாவாருளராயின் அவரை அறிவுதிரிந்து மருண்டு உயிர்நீத்த கிறுக்கரெனவே கூறுநிற்கின்றேம்.

இவ்வாறு உலகமெங்கும் உண்மையாய்ப் பரவியிருக்குங் கொள்கைகளையே சைவசமய ஆசிரியர் அறிவுறுக்கின்றமை,

"மன்னுயிர் ஓம்பிஅருள் ஆள்வார்க்கு இல்லென்ப
தன்னுயிர் அஞ்சும் வினை,"

"உரனென்னுந் தோட்டியான் ஓரைந்துங் காப்பான்
வரனென்னும் வைப்பிற்கோர் வித்து,"

"சுவைஒளி ஊறுஓசை நாற்றம் என்றைந்தின்
வகைதெரிவான் கட்டே யுலகு,"

"வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி
தொகுத்தார்க்குந் துய்த்தல் அரிது,"

"தனக்குவமை யில்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
மனக்கவலை மாற்ற லரிது,"

"பற்றுக பற்றுஅற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு."

என்று திருவள்ளுவநாயனாரும்,

"நாயிற் கடையா நாயேனை
நயந்து நீயே ஆட்கொண்டாய்
மாயப் பிறவி உன்வசமே
வைத்திட் டிருக்கும் அதுவன்றி
ஆயக் கடவேன் நானோதான்
என்ன தோஇங்கு அதிகாரங்
காயத் திடுவாய் உன்னுடைய
கழற்கீழ் வைப்பாய் கண்ணுதலே,"

"கண்ணார் நுதலோய் கழலிணைகள்
கண்டேன் கண்கள் களிகூர
எண்ணாது இரவும் பகலும்நான்
அவையே எண்ணும் அதுவல்லால்
மண்மேல் யாக்கை விடுமாறும்
வந்துன் கழற்கே புகுமாறும்
அண்ணா எண்ணக் கடவேனோ
அடிமை சால அழகுடைத்தே,"

"வேண்டத் தக்கது அறிவோய்நீ
வேண்ட முழுதுந் தருவோய்நீ
வேண்டும் அயன்மாற்கு அறியோய்நீ
வேண்டி என்னைப் பணிகொண்டாய்
வேண்டி நீயாது அருள்செய்தாய்
யானும் அதுவே வேண்டின்அல்லால்
வேண்டும் பரிசுஒன்று உண்டென்னில்
அதுவும் உன்றன் விருப்பன்றே."

(குழைத்தபத்து)

என்று மாணிக்கவாசகப் பெருமானும் அருளிச்செய் திருக்கும் அருளுரைகளால் நன்கு தெளியப்படும். இவ் வாறு மக்கள் உள்ளத்தில் இயற்கையாகவே ஊடுருவிப் பாய்ந்து வேரூன்றி நிற்கும் உண்மைக் கொள்கைகளுக்கு மாறாய்ப், பௌத்த மதத்தினர் உயிரும் இல்லை, கடவுளும் இல்லை என்று கூறினால் அவைகள் அவர்கள் உள்ளத்தில் ஏறுமோ? உயிர் என்பதே ஒன்று இல்லையானால், பின்னை 'நான் துன்பத்தை அடைகின்றேன்' என்று சொல்வதும், 'அத் துன்பத்தை நீக்க நான் முயலல் வேண்டும்' என்று கருதுவதும் யாது? அற்றன்று, உண்மையில் இல்லாத உயிர் அறியாமையால் தன்னை 'உயிர்' என்னும் ஓர் உள் பொருளாகக் கருதிப் பிழைபடுகின்றதெனின், இல்லாத உயிர்க்கு அறியாமை எங்கேயிருந்து வந்தது? அவ்வுயிர் தான் நினைப்பனவுஞ் சொல்வனவும் முயல்வனவும் எல்லாம் அறியாமையேயாயின், அவ்வறியாமையின் வேறாய் அதனை நீக்கிக் கொள்ளவல்ல அறிவுடைய உயிர் என்பதொன்று இல்லாமை உண்மையேயாயின், அறியாமை ஒன்றுமே எங்குமுள்ள மெய்ப்பொருள் ஆம் என்பதும், அவ்வறியாமை யின் வேறான அறிவும் அதனையுடைய உயிரும் இல்பொருள் களேயாம் என்பதும் பெறப்பட்டுப், பௌத்தராகிய நீர் கூறுவனவெல்லாம் முழுதும் அறியாமையேயாய் முடிந்து, இவ் வறியாமையைக் கூறும் நீவிர் என்றும் இல்லாத வெறும் பாழாம் என்றும் கொள்ளுதற்கு இடன் உண் டாம் அன்றே? நீவிர் கூறுவனவெல்லாம் வெறிய அறி

யாமையாய், நீவிரும் வெறும் பாழாய் ஒழிந்தவழி, நீவிர் பிறவுயிர்களின் துன்பத்தைத் துடைத்தற்கு வழிகாட்டு கின்றேம் என்றுரைப்பனவெல்லாம் முன்னொடுபின் முரணான வெறும் போலியுரைகளாமன்றே? என்று இங்ஙன மெல்லாஞ் சொல்லிச் சிறிதறிவுடையாரும் பௌத்தமதக் கொள்கைகளை மறுத்து அவற்றை ஒரு பொருட்படுத் தாது போவர்.

இவ்வாறு உலக இயற்கைக்கும் மக்களியற்கைக்கும் மாறான பொய்க் கொள்கைகளைக், கோதமர்க்குப் பின்வந்த அவர்தம் மாணக்கர்கள் திறப்பாக வெளிவிட்டுச் சொல்லி வந்தமையினாலேதான், கோதமர் காலந்துவங்கி ஒரு முந்நூ ருண்டுகள் வரையில் எங்கும் பரவிவந்த பௌத்தமத மானது வரவரத் தன் ஒளி மழுங்கிச் சுருங்கலாயிற்று. அங்ஙனம் அது மங்குவதைக்கண்ட **நாகார்ச்சுனர்** என்னும் பௌத்தமத அறிஞர் ஒருவர், அதனை மங்காமல் நிலை நிறுத்துவதற்கு ஏற்றவழி: சைவசமயக் கொள்கைகளிற் சில பலவற்றையும், மந்திரக் கிரியைகளிற் சில பலவற்றை யும், எடுத்துச்சேர்த்துப் பௌத்தமதத்தை முழுதுந் திருத்திவிடுதலேயா மென்று உணர்ந்தார்: உணர்ந்து, சைவசமயத்தின் ஓர் உட்பிரிவாய்ச், சிவபெருமாற்குக் காதற்கிழத்தியென வமர்ந்து உலகுயிர் எல்லாம் வருந் தாது ஈன்ற இறைவியான அம்மையையே வழிபடுஞ் **சாத்தமத** மந்திரக் கிரியைகளையுங் கோட்பாடுகளையும் எடுத்துச் சேர்த்துத் திருத்தி, அங்ஙனந் திருத்திய பௌத்தமதத்தை **மகாயான பௌத்தம்** என்று வழங்கலா யினார். இவர்க்குப்பின் கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டில் வந்த **அசங்கா** என்பவரும் அங்ஙனமே **சாத்தமத தந்திரக்** கொள்கையும் மந்திரக் கிரியைகளையும் இன்னும் மிகுதியாய் எடுத்துச் சேர்த்து மகாயானத்தின் மற்றொரு பிரிவான **யோகாசார பௌத்தத்தை** உண்டாக்கினார். இவ்வாறு சைவசமயக் கோட்பாடுகள் கலந்த பின்னர்த்தான் மகாயான பௌத்தமானது வடக்கே இமயமலைக்கு அப்பா லுள்ள நேபாளம், திபேத்து, சீனம், யப்பான், சீயம், பர்மா முதலான நாடுகளில் மிக விரைந்து பரவி உலகத்தின்

அரைப் பகுதிக்குமேல் உள்ள மக்கட்கு உரிய மத மாயிற்று.

இங்ஙனம் சைவசமயக் கோட்பாடுகளை எடுத்துச் சேர்த்துத் திருத்திய பௌத்த மதமானது, இதற்கு முந்தியிருந்த பௌத்த மாணுக்கர்களாற் கட்டப்பட்டுக் கணபங்கவாதம் ஒன்றே நுதலுவதாகிய சௌத்திராந்திக பௌத்தத்தினுஞ் சிறந்ததெனை வடநாட்டிலுள்ள பௌத்தர்களாற் கருதப்பட்டது பற்றிச் 'சிறந்தவழி' எனப் பொருள்படும் 'மகாயானம்' என்னும் அடைமொழி கொடுத்து வழங்கப்படலாயிற்று. மற்று, இதனினும முற்பட்டுத் தோன்றி இலங்கையில் வழங்கிவரும் பௌத்தம் 'எல்லாம் இல்லை' என வெறும் பாழ்கூறுஞ் 'சூனியவாத' மாய் மட்டும் முடிதலின், 'இழிந்தவழி' எனப் பொருள் படும் 'ஈனயானம்' எனும் அடைபுணர்த்து வழங்கப்படலா யிற்று. சூனியவாதங் கூறுதற்கண் மகாயானமும் ஈன யானமும் ஒருங்கொக்குமேனும், மகாயானமானது சூனிய வாதத்தைக் கொள்கை யளவாய் வைத்துக்கொண்டு, கடவுளரை வழிபடும் முறைகளெல்லாம் சைவசமயத்தி லுள்ளவாறே செய்து மக்களியற்கைக்கு ஒத்து ஒழுகுவதா யிற்று. இவ்வாறு ஒழுகத் துவங்கியபின்னர்த்தான், புத்தசமயமும் இந்துமதத்தின் ஒரு பிரிவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படலாயிற்று; அப் புத்தசமயத்தின் முதலா சிரியரான கௌதமசாக்கியரும் திருமால் எடுத்த அவதார மூர்த்திகளுள் ஒருவராகக் கருதப்படுவாராயினர். எனவே, புத்தசமயத்திற்கு வந்த பிற சிறப்புக்களெல்லாம் அது சைவசமயக் கொள்கைகளோடு கலக்கப் பெற்றமையி னுலேயாமென்பது கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று.

இங்ஙனமே, இப் புத்தசமயத்தினின்றுந் தோன்றிச், சைவசமயத்திற் குரிய 'வேதாந்தம்' என்னும் பெயரையும் தானெடுத்துப் புனைந்துகொண்டு, இப்போது உலகமெங் கணும் பரவிவரும் 'மாயாவாத வேதாந்த'மானது, 'உலகமும் இல்லை, உயிரும் இல்லை, கடவுளும் இல்லை, எல்லாம் அறியாமையேயாம்' என்று சூனியவாதம் அறி

வித்தலின், அது தன்னை மக்களெல்லாருந் தழுவி நடவாமைகண்டு, அதனை நாட்டிய சங்கராசாரியாரும் அவர் வழியில் வந்தாரும், அதனைப் பரவச்செய்தற் கேற்ற வழி, சைவசமய அடையாளங்கள் வழிபாடுகள் மந்திரக் கிரியைகள் முதலியவற்றை அதன்கட் சேர்ப்பித்தலேயா மெனத் தெரிந்து, அவற்றை அங்ஙனமே சேர்ப்பித்து, அவ்வாற்றால் தமது மாயாவாத வேதாந்தமும் சைவ சமயமேயா மெனப் பிறர் நம்பும்படிசெய்து, முடிவில் தமது சூனியவாதத்தையே புகட்டி, அதனை யாண்டும் பரவச் செய்து வருகின்றனர். சைவசமயத்தினர்க்குரிய அடையாளங்களான திருநீறு சிவமணி காவியாடை முதலிய வற்றை மாயாவாத வேதாந்திகள் தாமும் அணிந்து கொண்டு, 'சந்திரமௌலீசுவரர்' என்னும் சிவபெருமான் திருவுருவின் வழிபாடும், 'நமச்சிவாய' என்னுஞ் சிவமந்திர மும், திருக்கோயில் எடுப்பித்தல், திருக்கோயிற் றொண்டு புரிதல், சிவனடியார்க்குத் திருவமுதூட்டல், அவர்க்குத் தொண்டு செய்தல், அறுபத்துமூவர் திருமடங்கள் அமைத்தல் முதலான சைவசமயக் கிரியைகளும் மேற் கொண்டு, உண்மைச் சைவர்க்குந் தமக்கும் வேற்றுமை தெரியாவாறு நடந்து வருதலைச் சைவசித்தாந்தம் உணர்ந் தார் எவரும் நன்கு அறிவர்.

சித்தாந்தக் கல்வி கல்லாத ஏனைச் சைவர்கள் இம் மாயாவாத வேதாந்திகளையே உண்மைச் சைவராக நம்பிப் பலவகையாலும் ஏமாற்றம் அடைந்து வருதலும் சைவசித்தாந்திகள் நன்குணர்வர். உலகமும் இல்லை, உயிருமில்லை, கடவுளுமில்லை; எல்லாம் அறியாமையே யாம் எனக்கூறும் மறைந்த பௌத்தர்களான[1] மாயாவாத வேதாந்திகள் தமது சூனியவாதக் கொள்கையை மட்டுந் திறப்பாக வெளிக்காட்டினால் அதனை மக்கள் எவருங் கைக்கொள்ள மாட்டாரெனத் தெரிந்துகொண்டு சைவ சமய அடையாளங்களையும் வழிபாட்டு முறைகளையும் தாம்

1. "மாயாவாதம் அசச்சாஸ்த்ரம் ப்ரச்சந்நம் பௌத்தம் ஏவச" பதுமபுராணம்.

தழுவினமையாலேதான், அவர்கள் தமது மாயாவாதக் கொள்கையை எங்கும் பரப்ப இடம் பெற்றூர்கள். பரப்பியும் என்! தாம் கூறுஞ் சூனியவாதக் கொள்கையின்படி அவர்தாமும் நடத்தல் ஏலாது, பிறரை நடப்பித்தலும் ஏலாது. உலகமும் உயிரும் பொய்ப்பொருள்களேயாம் என்று அவர்கள் கடைப்பிடியாய்க் கூறினும், தாம் உண்ணும் உணவையும் தாம் அணியும் திருநீறு சிவமணி காவியாடை முதலியவைகளையும் பொய்யென அகற்றியொழுகுதல் அவர்களால் ஒரு சிறிதும் ஏலாது. உயிர்களாகிய தாமே கடவுள், கடவுளெனப் பிறிதொன்றில்லையென வொருகாற் கடவுளை மறுத்தும், உயிர்களெல்லாம் பொய், அவ்வுயிர்களின் வேருய்க் கடவுளே மெய்யெனப் பிறிதொருகால் உயிர்களை மறுத்தும் பேசும் அம் மாயாவாதிகள் சிவபிரானை வழிபடுதலும் அவன் திருவடிக்குத் தொண்டுசெய்தலும் நீக்கமாட்டாராயிருக்கின்றனர்; இஃது ஏன் எனின், இவ்வாறு செய்யாவிட்டால் தம்மை உலகத்தார் ஒரு பொருட்டாக வையார் என்பதை அவர் நன்குணர்தலினுலேயாம் என்க. எல்லாம்வல்ல கடவுளிடத்தே பிரிவற நிற்கும் மாயை என்பதொன்று உண்டென்றும், அம்மாயையானது அக் கடவுளைக் கட்டுப்படுத்தி அதன் அறிவையும் ஆற்றலையும் இழப்பித்து, அது, தன்னையே இவ் வுலகமாகவும் உயிர்களாகவுங் காணும்படி செய்துவிட்டதென்றும், இங்ஙனங் கடவுளினும் வல்லதாக அவராற் சொல்லப்படும் அம் மாயையானது அறியாமையுருவாய் எவற்றையும் மறைத்திருத்தலின் யாண்டும் அறியாமையே உளதல்லது அறிவென்பதொன்று இலதென்றும் அவர் ஆரவாரவுரை நிகழ்த்துவரேனும், அறிவென்பது இன்றி எங்கும் அறியாமையே யுண்டென்னுந் தமது அக் கொள்கையானது அறிவையே அவாவி நிற்கும் மக்களின் மனவியற்கைக்கு முழுதும் மாருய் நின்று எவரானும் ஏற்றுக்கொள்ளப் படாமை கண்டு, தாமும் அறிவை நாடுவார்போன்று அறிவுநூற்கல்வி கற்றலுங் கற்பித்தலுஞ்செய்து போதருகின்றூர். இருவினைக்கீடான உடலெடுத்துப் பிறப்பிறப்புத் துன்பங்களிற் கிடந்துழலுஞ்

சிற்றுயிர்களும், இயல்பாகவே வினையின் நீங்கி எவ்வகைத் துன்பமும் இலதாய் அறிவாய் விளங்கும் முழுமுதற் கடவுளும் ஒரு பொருளேயாமென்றலும், எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுளை அறியாமையுருவான மாயையானது மறைத்து அதனியல்பைக் கெடுத்து அதனைச் சிற்றுயிர்க ளாக்கி உழல்வித்ததென்றலும் யாங்ஙனம் பொருந்து மெனின்; 'இத்தகைய கேள்விகள் கேட்டல் ஆகாது, இவையெல்லாம் அனுபவத்திலேதான் விளங்கும்' என்று தாம் எல்லா அனுபவமுங் கண்டார்போற் சொல்லிப் பிறரை ஏமாற்றும் இம் மாயாவாத வேதாந்திகளின் முன் னொடுபின் முற்றும் முரணும் வழுக்கொள்கைகளும், அவர் மேற்கொள்ளும் சைவசமய அடையாளங்களினாலேதாம் எங்கும் பரவிவருகின்றன வென்று கடைப்பிடிக்க.

இவ்வாறெல்லாம் மகாயான பௌத்த மாயாவாத மும், வேதாந்த மாயாவாதமும் சைவசமய அடையாளங் களைத் தழுவா நிற்ப, இவை தமக்கு முற்பட்ட சௌத்தி ராந்திக பௌத்த மாயாவாதமோ எவ்வகையினுஞ் சைவ சமயத்தோடு இணங்காதாய், அகத்தும் புறத்தும் அதனொடு முழுதும் மாறுபட்டு நிற்பதொன்றாயிற்று. அது கௌதம சாக்கியராற் கட்டப்பட்டதன் றென்பதூஉம், அவரையடுத்து அவர்க்குப்பின் வந்த மாணுக்கராற் கட்டப்பட்டதா மென்பதூஉம் மேலே விளக்கிக் காட்டினு மாதலிற், கௌதமர்க்குப் பின்னெழுந்த சௌத்திராந்திக மதமே சைவசமயத்திற்கு முழுதும் மாறாய் நிற்பதாகுமென உணர்ந்துகொள்க. மாணிக்கவாசகப பெருமான் அச் சௌத்திராந்திகக் கொள்கைகளை மறுத்தமுறை, சைவ சித்தாந்தக் கொள்கைகளை விளக்கும் சிறந்த பழைய நூல்களுள் ஒன்றாகிய **சிவஞானசித்தியார்** பரபக்கத்துள் மறுத்த முறையாகவேதான் இருத்தல்வேண்டுமென்பதை முன்னரே காட்டினம். இனி, அச் சிவஞானசித்தியார் பரபக்கத்துட் காட்டி மறுக்கப்பட்ட கொள்கைகளே பழைய ஈனயான பௌத்த நூல்களில் உளவென்பதனை ஈண்டு அடைவே வகுத்துக் காட்டுவாம்.

முற்கணத்திருந்தது பிற்கணத்து இல்லையாமெனவும், முன்முற் கணத்திருந்தது கெட்டுக் கெட்டு மாயப், பிற்பிற் கணத்துப் புதிது புதிது தோன்றுமேயன்றித் தொடர்பாக என்றுமுள்ள உயிர் என்பதொன்று இல்லையென்னுங் கொள்கை, **மிலிந்தபங்கம்**, நாற்பதாம் இயலில் **நாகசேனன்** என்னும் பௌத்த முனிவர் ஒருவர்க்கும் **மிலிந்தன்** என்னும் அரசற்கும் இடைநிகழ்ந்த வினவிடையுரையுள் நன்கு காணப்படுகின்றது.

இனிப், பௌத்தமத முதலாசிரியன் பிறவுயிர்களின் துன்பம் பொறுஞய் அவற்றைக் களைதல்வேண்டி மக்களும் விலங்குகளுமாகிய பல்வேறு பிறவிகளை எடுத்த கதைகள் **ஜாதககாதை** என்னும் நூலுள் ஒருங்கு தொகுத்துச் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றன.

இனிக், கௌதமசாக்கியர் பிறந்தஞான்று அவர்தம் அன்னையின் விலாப்புறத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு பிறக்க, அவர்தம் அன்னை ஏழாம் நாள் உயிர்துறந்தனரென்பது **அஸ்வகோஷா** என்பவர் எழுதிய **புத்த சரிதத்**திலும், ஜாதககாதை முகவுரையிலும் புகலப்பட்டிருக்கின்றது.

இனிக், கொடிஞ்சியுந் தட்டுந் தூணும் இருசும் உருளும் நுகமும் ஆகிய உறுப்புகள் ஒருங்குதொக்க தொகையே 'தேர்' எனப்படுவதல்லால் இவ் வுறுப்புகளின் வேருகத் 'தேர்' என்பதொரு முதல் இல்லாமைபோல, ஐவகைக் கந்தங்களும் ஒருங்குதொக்க தொகையே உடம்பும் உயிருமாவதன்றி அக் கந்தங்களின் வேருய் உடம்பென்றும் உயிரெனறும் நுவலப்படும் முதல்கள் இல்லையெனனுங் கொள்கை **மிலிந்தபங்கம்**, இருபத்தைந்தாம் இயலிலும், **விசுத்திமார்க்கம்**, பதினெட்டாம் இயலிலும் விரித்தோதப்பட்டிருக்கின்றது.

இனி, அவாவும புலனுணர்வும் மனனுணர்வும் ஏனையுணர்வுங் கெட்டு அடைவதே 'நிருவாணம்' என்பது **சம்யுக்தநிகாயத்தில்** இருபத்திரண்டாம் இயலிற் சொல்லப்

பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாறு நிருவாணத்தை அடையும் உயிரும் இல்பொருளாமென்பதே இப்பௌத்தர்தங் கொள்கையாதலின், இந் நிருவாணம் என்பது ஒன்று மில்லாத வெறும் பாழாகிய சூனியமே யல்லது பிறிதன் றென்பதூஉம் இதனால் அறியப்படும்.

இனி, ஒருவன் எடுத்த ஒரு பிறவியில் அவன்றன் உடம்பும் உயிரும் உணர்வுமாகிய எல்லாம் ஒருங்கே கெட்டொழிய, அவன் அப் பிறவியிற்செய்த வினைகள் மட்டும் அங்ஙனங் கெடாமல்நின்று அவற்கு வேறொரு பிறவியினைத் தரும் என்னும் பௌத்தர் கொள்கை **விசுத்திமார்க்கம்** பதினேழாவதியலிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்வாறு காட்டப்பட்ட மேற்கோள்கள் கொண்டு, சிவஞானசித்தியார் பரபக்கத்தில் எடுத்து மறுக்கப்பட்ட சௌத்திராந்திக பௌத்தர்தங் கொள்கைகள் எல்லாம் பழைய பௌத்தசமய நூல்களில் உள்ளனவேயாமென்பது நன்கு தெளியப்படும்.

கஎ. பௌத்தகுருவுக்கு விளக்கிக்காட்டிய உண்மைகள்

இனிப், பௌத்தகுரு, சைவசமய உண்மைகளை எடுத்துச் சொல்லும்படி மாணிக்கவாசகப் பெருமானைக் கேட்டபொழுது, அவர் எடுத்துக் கூறியனவாகத் **திருவாதவூரர் புராணங்** காட்டியிருக்குஞ் சைவசமயக் கொள்கைகள் அவை தம்மைக் கேட்கும் புறச்சமயத்தார் ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்க அளவைமுறையிற் காட்டப்படவில்லை. நுமது கடவுள் எத்தகையது? என்று புத்தகுரு வினைய தற்கு, 'எமது கடவுள் திருவாலநீழலமர்ந்து அறம் உரைப்பது, பொன்னம்பலத்தே திருக்கூத்தியற்றுவது. மேலே திருநீறணிந்திருப்பது, தனது ஒருகூற்றில் உமைப் பிராட்டியாரை வைத்திருப்பது, அதன் பெருமை நம்மாற்

சொலற்பாலதன்று' என்று மட்டும் விடைகூறினுல், அஃது அப் புத்தகுருவே யன்றி, ஏனை எச் சமயத்தவரும் ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்க வாய்ப்புடையதாகாது; அஃது அவர் எல்லாரும் நகுதற்கே இடந்தருவதாம். ஆகவே, எல்லா நுண்ணறிவும் ஒருங்கு வாய்க்கப்பெற்று அளவைநூன் முறைக்கு ஒரு வரம்பாயுள்ள அடிகள், அங்ஙனம் அப் புராணங் கூறுமாறு விடைகள் அளித்திருப்பாரென்று கொள்ளுதல் சிறிதும் பொருந்தாது. மற்றைச் சமயத் தவர் கொள்கைகளை மறுக்கும்போது மட்டும் அளவை நூன்முறை பிறழாது அறிவு நுட்பத்தோடு மறுத்துப் பேசித், தம்முடைய சமயக் கொள்கைகளைப் பிறர்க்கு எடுத்துக்காட்டு மிடத்தோ அவைதம்மைக் கேட்கும் புறச்சமயத்தார் அறிவு பற்றுமாறு பொருந்தப் பேசாது 'இவையெல்லாம் எம்முடைய வேதங்களில் நன்கு தெளி வுறுத்தப்பட் டிருக்கின்றன; இவைகளின் பெருமை எம்மால் எடுத்துச் சொல்லலாந் தன்மையதன்று' என்று மொழிதல் எத்துணைச் சிறிய அறிவினுர்க்கும் ஏற்பதன்று. இங்ஙனமே, ஒவ்வொரு சமயத்தாருங் கூறிடுவராயின், அவரெல்லாம் ஒரு முடிபுக்கு வருதலும் இயலாது, எந்தச் சமயத்தில் உண்மை உளதென்று காண்டலும் இயலாது.

அற்றேல், உலகத்திலுள்ள சமயத்தவர் ஒவ்வொரு வருந் தத்தங் கொள்கையே உண்மையானதென்று பகர்ந்து வழக்கிடக் காண்டலின், அவரெல்லாம் ஒரு முடிபுக்கு வருதல் யாங்ஙனங் கைகூடுமெனின்; எதன்கண் உண்மை உளது எனக் காணும வேட்கையுடையார்க் கன்றித், தாந்தாங் கொண்டதே உண்மை, ஏனைப் பிறர் கூறுவனவெல்லாம் வெறும் பொய்யெனக் கருதுந் தீய பற்று உடையார்க்கு ஒருகாலத்தும் உண்மை விளங்காது; இத்தகைய தீய பற்றுடையாரே உலகில் மிகப் பலராயி னும், ஒவ்வொரு சமயத்தும் உண்மை காணும வேட்கை யுடையார் சிற்சிலரேனும் இருப்பராகலின், அவர்கட்கு உண்மையை எடுத்துச் சொன்னுல் அவர்கள் அதனைக் கைப்பற்றுது விடார். அஃதொக்குமாயினும், ஒன்றி

னென்று ஒவ்வாக் கொள்கைகள் உடைய பல்வேறு வகைப் பட்ட சமயத்தவர்களும் அங்ஙனம் ஒரு முடிபுக்கு வருதல் யாங்ஙனமெனின்; உலகத்தில் உள்ள எல்லா மக்கட்கும் உடம்பாடான கொள்கைகள் பல எங்கும் உண்டாகலின், அவற்றின் உதவிகொண்டு முடிந்த உண்மைகளைத் தெரிதல் எவர்க்கும் இயல்வதேயாம். எதுபோலவெனிற் காட்டுதும்: ஒவ்வோர் உயிரும் தன்தன் உடம்பைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளும் வகையிலும், அப் பாதுகாப்புக்கு இன்றியமையாத உணவுப் பண்டங்களைத் தேடித் தன் றனக்கே வரைந்துவைத்துக் கொள்ளும் முயற்சியிலும் நிரம்பவுங் கருத்தாயிருக்கின்றது. 'உலகமும் உலகத்துப் பொருள்களும் பொய், உடம்பும பொய், உயிரும் பொய், ஆதலால் உடம்பைப் பாதுகாவாதே, உணவுப் பண்டங் களைத் தேடாதே, அப் பண்டங்களை உட்கொள்ளாதே' என்று மாயாவாதி ஒருவன் அறிவுகூறப் புகுவனாயின், அவனை 'அறிவு பிறழ்ந்துபோன மருளன்' என்று சொல்லிநக்கு, அவன் கூற்றை ஒரு பொருட்படுத்தாது எல்லாரும் ஏகுவரேயல்லாமல் அதனை அறிவுரை யென்று கற்றோர் முதற் கல்லாதார் ஈறுன எவருங் கொள்ளார்.

இவ்வாறு உலகத்திலுள்ள ஒவ்வோர் உயிருந் தன்னைத் தனித்தனி யுயிரென்றே கருதித் தன்றன் உயிர் நிலையைப் பாதுகாப்பதிற் பெரிதும் ஈடுபட்டு நிற்றலின், இப் பொதுக் கொள்கைக்கு முரணாக 'எல்லாம் ஓர் உயிரே' என்றேனும், 'உயிர் என்பதொன்றில்லை, கடவுள் ஒன்றுமே யுளது' என்றேனும், 'உலகத்திற் காணப்படுவன வெல் லாம் இல்லாத வெறும் பொய்' என்றேனும் மாயாவாதி கூறுவனாயின், அவனுரை மெய்யென எவரானுங் கைக் கொள்ளப்பட மாட்டாது. அல்லது, அவனுரையின் புரட்டில் மயங்கி அதனை உண்மையெனக் கொள்வார் சிலர் உளரேனும், அவர்தாமும் அக் கொள்கையின்படியே தமது உடம்பைப் பாதுகாவாதும், பசித்தபோது உண வெடாதும் நடந்துகாட்ட மாட்டுவாரல்லர். உலகத்தார் கடைப்பிடியாய்க் கைக்கொண்டொழுகும் பொதுக் கொள்

கைக்கு மாயாவாதியார் உரைக்கும் கொள்கை மாறுபட்டு அவர் தம்முள் எவராலும் கைக்கொள்ளப்படா தொழியச், சைவசித்தாந்தியார் கூறுங் கோட்பாடோ அப் பொதுக் கொள்கையோடு முழுதும் ஒத்து எல்லா மக்களாலுங் கைப்பற்றப்பட்டு வருகின்றது. ஒவ்வோர் உயிரும் அறியாமையோடு கூடியிருத்தலால், அவ்வறியாமை நீக்கத்தின் பொருட்டாகவே அவ்வவ்வுயிர்க்கு ஏற்ற உடம்புகள் மெய்யாகவே தரப்பட்டனவென்றும், அத்துணைச் சிறந்த உடம்புகளைப் பாதுகாத்து உயிரின் அறிவை வளர்த்தல் இன்றியமையாத தாமென்றும், ஒவ்வோருயிர்க்குமுள்ள இன்பதுன்பங்களும் அறிவறியாமைகளும் இறப்புப் பிறப்புக்களுந் தனித்தனியாய் நிகழக் காண்டலால் உயிர்கள் பலப்பலவே ஆகுமல்லது ஒன்றாகமாட்டாவென்றும் சைவ சித்தாந்திகள் கூறுங் கோட்பாடு உலகத்தார் எல்லாருங் கைக்கொண்டொழுகும் பொதுக் கொள்கைகளோடு முழுது மொத்திருத்தல் காண்க; இதுபற்றியன்றே,

"உடம்பார் அழியின் உயிரார் அழிவர்
திடம்பட மெய்ஞ்ஞானஞ் சேரவும் மாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்வளர்த் தேனே."

"உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென் றிருந்தேன்
உடம்பினுக் குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்
உடம்புளே உத்தமன் கோயில் கொண்டானென்
றுடம்பினை யான்இருந்து ஓம்புகின் றேனே."

என்று திருமூலநாயனாரும்,

"அற்றால் அளவறிந் துண்க அஃதுடம்பு
பெற்றான் நெடிதுய்க்கு மாறு."

என்று திருவள்ளுவ நாயனாரும் அருளிச்செய்வாராயினர் என்க. இங்ஙனமே மக்களெல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்த இன்னும் பல பொதுக் கோட்பாடுகளோடு ஒத்தும் ஒவ்வாதும் நிற்கும் முறையினை அமைதியோடும் ஆழ்ந்து நுனித்து ஆராய்ந்து பார்க்கும் முகத்தால் 'இச் சமயக்

கொள்கை உண்மை' எனவும் 'இது பொய் எனவும் பகுத்துணர்ந்து கோடல் இயல்வதேயாம். ஆகவே, மாணிக்கவாசகப் பெருமானும் தமது சைவசமய வுண்மையினைப், புத்தரும் மற்றைச் சமயத்தினரும குழுமிய ஒரு பேரவைக்களத்தில் எடுத்துக்காட்டி நிலைபெறுத்து கின்றுழி, மக்களெல்லார்க்கும் இயற்கையில் உரியனவான பொதுக் கோட்பாடுகளை அடிப்படையாய்க்கொண்டு, அவற்றின்மேல் வைத்தே அதனை விளக்கிக்காட்டினு ராதல் வேண்டும். என்னும் இவ்வுண்மையை நினைந்து பார்த்துத், திருவாதவூரர் புராணத்திற் காட்டப்படாத இதனை யாமே கூர்த்தறிந்து எழுதி, அங்ஙனம் எழுதிய சைவசமயக் கோட்பாடுகள் முற்றும் மாணிக்கவாசகப் பெருமான் தழீஇயினவேயாம் என்பதற்குச் சான்றுக அவர் அருளிச்செய்த 'திருவாசகம்', 'திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்' என்னும் இரு நூல்களிலிருந்து மேற்கோள் களும் உடனுக்குடன் எடுத்துக் காட்டலானேம். இவ் வளவோடு பௌத்தர்க்கும் மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்கும் இடைநிகழ்ந்த எதிர்முக வழக்கிற் கூறுதற்கு இயை புடையவைகளைக் கூறிமுடித்தாம். இனி, அதன்பின் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகள் சிலவும் இயம்பி அடிகள் வரலாற் றினை முடிப்பாம்.

கஅ. சிவவொளியில் மறைந்தமை

இனி, மாணிக்கவாசகப் பெருமான் பௌத்தரை வழக்கில் வென்று சைவசமயமே மெய்ச்சமயமென நாட்டிய பின், தமது இலைக்குடிலில் வைகியபடியாய் அகத்தே சிவபிரான் றிருவருளில் தமது அறிவைப் படிவித்திருப்ப தும், அதனைவிட்டுப் புறத்தே அறிவு திரும்பிய வழியும் சிவபிரான் றிருவுருவினைக் கண்குளிரக் கண்டு வணங்கித் திருவாசகச் செழுந்தமிழ்ப் பாடல்கள் ஓதுவதும் ஆக முழுதுஞ் சிவநினைவே உடையராய் இருப்பாரானர். அவ் வாறிருந்த நாட்களிலே 'திருப்படையாட்சி', 'திருப்படை

யெழுச்சி', 'அச்சோப்பத்து', 'யாத்திரைப்பத்து' முதலிய திருவாசகத் திருப்பதிகங்களை அருளிச்செய்தனரெனத் 'திருவாதவூரர் புராணம்' உரைக்கின்றது. இங்ஙனமிருக்கும் நாட்களில் ஒருநாள் ஒரு பெரியவர், அடிகளிருக்கும் இல்லக்குடிலை அணுகி அவர்முன் நின்றார். நின்ற அப் பெரியவரை அடிகள் நோக்கி 'இரும்!' எனக் கூற, அவரும் அங்ஙனே அமர்ந்தபின். 'நீவிர் எங்கிருந்து வருகின்றீர் ?' என்று அடிகள் வினவினார். அதற்கு அவர், 'யாம் பாண்டிநாட்டிலிருந்து வருகின்றேம்'என விடையளித்தார். தமக்கு இறைவன் குருவடிவிற் றோன்றி அருள்புரிந்த இடமாகலிற் பாண்டிநாடு என்னும் பெயரைக்கேட்ட அளவானே, அடிகள் பேரன்பால் மனங் கசியப்பெற்றாராய் அப் பெரியவர்பாற் பின்னும் அன்பு மீதூர்ந்து சிலசொற் சொல்லியபின், 'தேவரீர் இங்குவந் தருளியது எதன் பொருட்டு ?' என்று வினவினார். அதற்கு அவர், 'அடிகளே! நும்மைத் திருப்பெருந்துறையின்கண் ஆட்கொண்டருளிய சிவபிரான ஆணையாலே நும்மைக் காண்டற் பொருட்டே வந்தனம். தேவர்களாலுங் காண்டற்கேலாத பெருமானைக் குதிரைமேல் ஏற்றுவித்த நுமது பெருமையாலே பாண்டிநாடு வாழ்ந்தது. திருப்பெருந்துறைக்கு நீர் மீண்டும்போய் ஆண்டு ஐயனை வழிபட்டபின், திருக்கழுக்குன்றஞ் சென்று வணங்கி, அதன்பின் இப் பொன்னம்பலம் அடைந்து புத்தரை வழக்கில் வென்றீர் என்னுஞ் சொற்கேட்டுப் பாண்டிநாட்டவரெல்லாரும் பெருமகிழ்ச்சிகொண்டார். முழுமுதற் பெரும்பொருளாகிய சிவபிரான்மீது நீவிர் அன்பினாற் பாடின செந்தமிழ்ப்பாடல்கள் அத்துணையும ஓதுவீரானால் அவற்றை எழுதிக்கொண்டு பாராயணஞ்செய்வேம்' என்று சொல்லக்கேட்டு, அடிகளும் தாம் பாடியவைகளையெல்லாம் விளம்ப, அப் பெரியவர் அவற்றை முற்றும் விடாமல் ஏட்டிலே தெளிவுபெற எழுதிக்கொண்டார். இங்ஙனந் திருவாசகச் செந்தமிழ்ப் பாடல்கள் எழுதி முடிந்தபின், 'அம்பலத்தாடும் அம்மையப்பரைப் பாட்டுடைத் தலைவராக வைத்து ஒரு கோவையும் பாடியருளல் வேண்டும்' என்று அப்பெரியவர் கேட்பப்

பண்டைச் செந்தமிழ் அகப்பொருட்டுறை வளனெல்லாம் ஒருங்கு பொதிந்தூறத் 'திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார்' என்னும் அரும்பெறல் நூலையும் அடிகள் இயற்றிச் சொல்லியருளினார். அவ் வருந்தமிழ்க்கோவை நானூறு பாடல்களையும் ஏட்டில் தெளித்தெழுதிக் கொண்டபின்னர், அவ் வேட்டைச் செவ்வையாக எடுத்துக் கட்டிக்கொண்டு, அப் பெரியவர் மின்னொளிபோற் சடுதியில் மறைந்து போயினார். அங்ஙனம் அவர் மறைந்தமை கண்ட அடிகள் எழுந்தோடி அவரை இங்குமங்குந் தேடியுங் கண்டிலாமை யின், வந்த அப் பெரியவர் சிவபிரானே யெனத் தெரிந்து கண்ணீர் மாலைமாலையாய் ஒழுகக் குழைந்தழுது 'எங்கே, சென்றனை எம்பெருமானே!' என மண்மேற் செயலற்று வீழ்ந்து பேரின்ப வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்திக்கிடந்தார்.

ஈதிங்ஙனமாக, மற்றைநாட் காலையிற் கோயில் வழி பாடு ஆற்றுவார் பொன்னம்பலத் திருக்கதவந் தாழநீக்கித் திறந்த அளவிலே, அதன் வாயிற்படியின்மேல் ஓர் ஏட்டுச் சுவடி யிருக்கக்கண்டு, 'ஈது ஒரு பெரும்புதுமை! இச்சுவடி இங்கு வந்தமை தெய்வத்தான் நேர்ந்ததாகல் வேண்டும். இதனை இத்தில்லைநகரின் உள்ளார்க்கெல்லாம் அறிவித்து அவரெல்லாம் வந்துகண்ட பின்னரே, இதனையின்ன தென்று எல்லார் முன்னிலையிலும் எடுத்துப்பார்த்தல் வேண்டும்' என்று உறுதிசெய்து, அங்ஙனமே அவ்வூரி லுள்ளார்க்கெல்லாம் அவ்வியப்பினைத் தெரிவிக்க, அவ் வூரின்கண் இருந்த சான்றோரெல்லாம் அப்பொன்னம பலத்தே வந்துகூடி, அவ் வேட்டுச்சுவடி உள்ளே படியின் மீது வைக்கப்பட்டிருத்தலைக் கண்டு, 'எம்பெருமான் எழுந் தருளும் இம்மன்றின்கண் தேவரும் புகார்; அங்ஙனமாக வும் இச் சுவடி இதன்கண் வந்தது தெய்வத்தின் அரு ளாலே யாதல்வேண்டும்' என்று வியந்து, அதனை இன்ன தென எடுத்து அவிழத்துப்பார்த்தலே செயற்பாலதென எல்லாரும் ஒருமித்துக் கூறினார். கூற, ஒருவர் அவ்வாறே சென்று அச்சுவடிமேல் மலர்தூவி வணங்கி, அதனை யெடுத்துக்கொண்டு புறம்போந்து அவிழ்த்துநோக்க,

முதற்கண் "நமச்சிவாய வாஅழ்க" என்று தொடங்குங் கலிவெண்பாவி லிருந்து, ஈற்றில் "அம்மையெனக் கருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே" என்று முடியும் **திருவாசகச்** செழுந் தமிழ்மறை அறுநூற்றைம்பத்தாறு செய்யுட்களும, அவற்றின்பின் **திருச்சிற்றம்பலக் கோவை யார்** நானூறு செய்யுட்களும் எழுதப்பட்டு இருக்கவும், அக்கோவையாரின் முடிவிடத்தே, "இவை திருவாதவூரன் பாட, அழகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையான் எழுதியவை," என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கவுங் கண்டு, எல்லாரும் நெஞ்சம் நீராய்க்கரைந்து உடம்பெங்கும் மயிர்க்கூர்ச் செறிந்து குறு வியர் பொடிப்பக், கண்களில் நீர்வார அன்பால் இன்புற்றுப் 'பெருந்தவமுடைய மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருளிச் செய்த இத் தமிழ்மறையை யல்லாமல் வீட்டினை எய்து விக்கும் நூல் வேறொன்றுமில்லை' என்று புகன்றார்கள். புகன்று, இந் நூற்பொருளை அடிகளே திருவாய்மலர்ந் தருள அதனை எஞ்செவியான் மாந்துவேமாக என எல் லாரும் ஒருப்பட்டு, அடிகளுழைச் சென்றார்கள்.

சென்று, அடிகளின் திருவடிமிசை வீழ்ந்து இறைஞ் சித், தாங் கொணர்ந்த அத் திருமுறையினையும் அவர் திருமுன்பு வைத்து எல்லாம்வல்ல முதல்வன் செய்த திறமெல்லாம் இயம்பினார்கள். அச் சொற்கேட்ட அடிகள் 'என் புல்லிய பாடலையும் எம்பெருமான் இங்ஙனந் திருவுள முவந்து பாராட்டுதற்கு அடியேன் இயற்றிய தவம் யாது கொல்!' எனக் கூறி அகம்உருகி அழுதிட்டார். அப்போது அங்கு நின்ற சான்றோரெல்லாம் 'பெருமானே! சிவபெரு மான் தேவரீர்பால் இசைச்சுவை மிக்க இப்பேரன்பின் பாடலைக் கொண்டவாற்றினை அடியேங்கட்கு நவின்றருளல் வேண்டு'மென இரப்ப, இறைவன் ஒரு பெரியவர் வடிவிற் போந்து தம்பானின்றும் அவற்றைப் பெற்று எழுதிக் கொண்டு மறைந்த திறனெல்லாம் மொழிந்துருகினார். அவையெல்லாங் கேட்ட அச்சான்றோர் வியப்புங் களிப்பும் மிக்கெய்தித் 'தில்லையில் எம்பெருமானைச் செப்பிய இத் தமிழ் மாலையிற் பொதிந்த நல்ல அரும்பொருளை அடியேங்

கள் கேட்டு உய்யுமாறு தேவரீரே நலக்கவுரை நிகழ்த்தருளல் வேண்டு'மெனக் குறை நவின்றார்கள். அவ்வேண்டுகோளுக்கு அடிகளும் மகிழ்வுடன் இசைந்து 'பொன்னம்பலத்தின் எதிரே போயிருந்து அதன் பொருள் புகல்வேம்' எனப் பகர்ந்து கோயில் நோக்கிச் சென்றார்; அங்குக் குழுமிய சான்றோரும் அவர் பின்னே திருக்கோயிலுக்கு ஏகினர்.

ஏகி, எல்லாருமாய்ச் செம்பொனம்பலத்தே திரண்டு நிற்க, மாணிக்கவாசகப் பெருமான் 'இத் தமிழ்மாலைக்குப் பொருள் இவரே!' என அம்பலக் கூத்தனைச் சுட்டிக் காட்டியவாறே மன்றினுட் புக்கு ஆண்டெழுந்த சிவ அருட் பேரொளியிற் கலந்து மறைந்தருளினார். அவ் வருட்பெருங் காட்சியினைக் கண்டு ஆண்டுநின்ற பெருந்தவமுடையாரெல்லாம் கண்ணீருங் கம்பலையும் உடையராய்ச் சென்னிமேற் கைகூப்பித் தொழுது அன்பிற் றேக்கினார். அன்று தொட்டுத் தமிழ்நாட்டின்கண் உள்ளாரெல்லாரும் திருவாசகந், திருக்கோவையாராம் திருமறைத் தமிழ் ஓதியுய்யும் பெறற்கரும்பேறு பெற்றாரென்பது ஓம் சிவம்.

மறைத்திரு. மறைமலையடிகளார்

எழுதிய

மாணிக்கவாசகர் வரலாறு

முற்றும்.

ஓம்

மாணிக்கவாசகர் காலம்

க. வாசகன் என்னும் சொல் அடிகளையே உணர்த்தும்

இற்றைக்கு இருபத்திரண்டு ஆண்டுகட்குமுன், மாணிக்கவாசகப் பெருமானது காலவரையறையைப் பற்றிப் பிழைபட எழுதிவிட்டவர் தம் கொள்கைகளை யெல்லாம் தக்க சான்றுகளுடன் மறுத்து அப்பெருமான் நிலவிய காலம் கி. பி. மூன்றும் நூற்றாண்டாதலை வலி யுறுத்திக் காட்டி, அங்ஙனங் காட்டிய எமது கட்டுரையைக் கி. பி. 1902-இல் வெளிப்போந்த எமது **ஞானசாகர முதற் பதுமத்தின்** இதழ்களில் வெளியிட்டேம். பின்னர் அது தன்னையே ஆங்கிலம் உணர்ந்தாரும் அறிந்துகொள்ளல் வேண்டி ஆங்கிலத்தில் எழுதி, 1904-இல் வெளியான சென்னைக் கிறித்துவ கல்லூரிப் பத்திரிகையிலும் வெளி யிடுவித்தேம். அதற்குப்பின் திருக் கோபிநாதராவ் என்னும் ஆங்கிலம் வல்ல அறிஞர் ஒருவர், மாணிக்க வாசகப் பெருமான் காலத்தைப் பற்றிப் பிழைபாடானவை களை எழுதினாராகலின், அவரெழுதியவைகளை மறுத்து 1908 – இல் வெளியான எமது **ஞானசாகர நான்காம் பதுமத்தில்** மற்றொரு கட்டுரை எழுதி வெளியிட்டேம். அதற்குப்பின் இதுகாறும் வேறுஞ் சிலர் அடிகளது காலத்தைப் பிழைபட்ட கொள்கைகளால் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் கண்ணதாகக் கூறுகின்றனர். இங்ஙனங் கூறுவாருள் முன்நிற்பவர் 'தமிழ் ஆராய்ச்சிகள்'[1] என்னும்

1. Tamil Studies, 1914.

நூலை ஆங்கிலத்தில் இயற்றிய திரு. எம். சீநிவாச ஐயங்கார் அவர்களே யாவர். இவரைப் பின்பற்றியே 'தமிழ் வரலாறு' (1922) என்னும் நூலை எழுதினோருங் கூறிச் செல்வதால் இவ்விருவர் கூற்றுக்களையும ஆராய்ந்து மறுத்து, அடிகள் காலம் கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டே யாதலை மீண்டும் வலியுறுத்துவாம். இவ் வாராய்ச்சி அடிகளின் வரலாறு நிகழ்ந்த முறையே வைத்து ஆராயப் படும்.

மாணிக்கவாசகர் இந் நிலவுலகத்திற் பிறந்தருளு தற்கு முன்னர்ச் சிவபிரானுக்கு அணுக்கராய் அவர்பா லிருந்தனர் என்பதும், பின்னர் அவரது கட்டளையால் மக்கட் பிறவியில் வரலாயினர் என்பதும் அடிகள் தாம் அருளிச்செய்த திருவாசகத்தில் தாமே கூறியிருக்கின் றனர். அது,

"நீக்கி முன்எனைத் தன்னொடு நிலாவகை குரம்பை யிற் புகப்பெய்து" என அதிசயப்பத்து, ௮-ஆஞ் செய்யுளிற் போந்த அடியால் அறியப்படும். அதன்பொருள்: "முனனே சிவபிரானாகிய தன்னோடு அணுக்கமாய் நின்ற என்னைப் பின்னொருகால் அங்ஙனம் நில்லாதபடி தன்னினின்றும் நீக்கி இவ் வுடம்பாகிய குடிலினுட் புகுமாறு புகுத்தி" என்பதாம். எனவே, சிவபிரான்மாட்டு அணுக்கராயிருந்த அடியார் ஒருவரே அங்ஙனம் மாணிக்கவாசகராகப் பிறந் தருளினரென்பது தேற்றமாம். மேலுலகத்திற் சிவபிரான் மாட்டு அணுக்கராய் நிற்குந் தூய தொண்டர்கள் 'சிவ கணங்கள்' என்று வழங்கப்படுவர். அச் சிவகணங்களுள் தலைவராய் நிற்குஞ் சிலர்க்கு 'நந்திகள்' என்னும் பெயர் உண்மை,

"நந்தி யருள்பெற்ற நாதரை நாடிடில்
நந்திகள் நால்வர் சிவயோக மாமுனி
மன்றுதொழுத பதஞ்சலி வியாக்கிரர்
என்றுஇவர் என்னோடு எண்மரும் ஆமே."[1]

1. திருமந்திரம், ௭௭.

என்னுந் திருமந்திரத்தில் திருமூல நாயனார் நந்திகள் நால்வரென அருளிச்செய்தவாற்றால் நன்கு விளங்கும். அங்ஙனஞ் சிவகணங்களுள் தலைவராய் நின்ற நந்திகளுள் ஒருவரே மாணிக்கவாசகராக இந் நிலவுலகிற் பிறந்தருளி னர். அவ் வுண்மைகண்டே மாணிக்கவாசகர்க்குப் பின் வந்த திருநாவுக்கரசு நாயனார்,

"குராமலரோடு அராமதியஞ் சடைமேற் கொண்டார்
குடமுழ நந்தீசனை வாசகனாக் கொண்டார்."[1]

என்று அருளிச்செய்தனர். அற்றேல், நம்பியார் திருவிளை யாடல், திருவுத்தரகோசமங்கைப் புராணம், கடம்பவன புராணம் முதலிய நூல்கள் 'கணநாதர் ஒருவர் வந்து பிறந்தனர்' என்று கூறினவேயன்றி அக் கணநாதரை 'நந்தி' என்னும் பெயராற் கூறாமை யென்னையெனிற்; கணங்களுள் நாதராய்ச் சிறந்தோர் சிலர்க்கு 'நந்தி' எனும் பெயருண்மை திருமந்திரத்தால் அறியப்படுதலின், 'கண நாதர்' எனினும் 'நந்தி' எனினும் ஒன்றேயாம். அவ்வாறு யின், ஒரு புராணமாயினும், அவரை 'நந்தி' என்று விளந்து கூறிய தில்லையாலெனின்; புராணங்கள் எழுதி னோர் மிகுந்த ஆராய்ச்சி யுடையர் அல்லர்; முன்னுள்ள ஒரு புராணம் ஒன்றைச் சொன்னால் பின்வருவோர் அதனை ஆராய்ந்து பாராமல் அதனை அங்ஙனே சொல்லிவிடுவர். இறைவன் செம்படவர் உருவிற் சென்று பிடித்தது கெளிற்றுமீன் என்பது புலப்படத் திருவாதவூரடிகள்,

"கேவேடர் ஆகிக் கெளிறது படுத்து
மாவேட் டாகிய ஆகமம் வாங்கியும்."[2]

என்று கூறா நிற்க, நம்பியார் தமது திருவிளையாடலில் அதனைச் சுறவுமீன் எனக் கூறுவர் (உஅ, அ). பரஞ்சோதி முனிவரும் அதனை அங்ஙனமே சுறவென ஆராய்ந்து பாராமற் கூறுவர் (ருஎ, ௬). இவ்வாறு புராணவுரைகள் ஆய்ந்து பாராமற் கூறப்படுவனவும், ஒன்றோடொன்று

1. தனித்திருத்தாண்டகம், ௧௧.
2. கீர்த்தித்திருவகவல், ௧எ.

முரணாகக் கூறப்படுவனவும் பலப்பல; அவை தம்முட் சில 'மாணிக்கவாசகர் வரலாற்'றில் ஆண்டாண்டுக் காட்டியிருக்கின்றேம். ஆதலால், இப் புராணங்கட்கு முற்பட்டிருந்த திருநாவுக்கரசுகள் "குடமுழநந்தீசன்" எனக் கூறியது பிற்பட்ட இப் புராணங்களிற் புகன்ற படி இல்லாமை கண்டு அதற்கு வேறுபொருள் பண்ணுவேமெனப் புகுதல் பெரிதும் பிழைபாடுடைத்தாம். தாம் முன்னே சிவபிரான் பக்கல் அணுக்கராய் நின்ற வுண்மையினை, "நீக்கி முன்எனைத் தன்னொடு நிலாவகை குரம்பையிற் புகப்பெய்து" என்று அடிகள் தாமே கூறுமாற்றானும், பிற்போந்த அப் புராணவுரைகளும் அவரை அங்ஙனம் நின்ற ஒரு 'கணநாதர்' எனவே ஒருப்பட்டுக் கூறுதலானும், அங்ஙனம் இறைவன்பால் அணுக்கராய் நிற்றற்குரியார் 'நந்திகள்' எனப் பெயர்பெற்ற ஒருவரன்றிப் பலர் உண்மையானும், அவருள் ஒருவரே மாணிக்கவாசகராய்ப் பிறந்தனரென்பார், "குடமுழ நந்தீசனை வாசகனாக் கொண்டார்" என்று அரசுகள் அருளிச்செய்தனர். குடமுழா இயக்கும் நந்தி ஒருவரே உளர் என்பதற்கு எதிர்ப்பக்கத்தவர் மேற்கோள் காட்டாது இயைபில்லாதவற்றைப் புராணங்களினின்றும் விரித்தது பொருத்தமின்றாம். முன்னாசிரியரான மாணிக்கவாசகர், திருநாவுக்கரையர் முதலானோர் அருளிச்செய்த திருமொழிகட் கேற்பப் பின்வந்த புராணக்காரர் கூற்றுகட்கு உரைசெய்ய வேண்டுமே யல்லாமல், இப் பின்னோர் கூற்றுகட்கேற்ப முன்னோர் மொழிகளைத் திரித்துப் பொருள்செய்தல் ஆகாதென்க.

இனி, மேற்போந்த அப்பரது திருத்தாண்டகத்தில் 'மாணிக்கவாசகன்' என்று சொல்லப்படாமல் 'வாசகன்' என்று மட்டுஞ் சொல்லப்பட்டிருத்தலால், அஃது அவரைச் சுட்டுமாறு யாங்ஙனமெனின்; "மரையிதழ் புரையும் அஞ்செஞ் சீறடி" என்னுஞ் சொற்றொடரில் 'மரை' என்ற சொற்குப் பொருள் யாதென ஆராயுமிடத்துப், பின்வரும் இதழையும், அவ்விதழை யொக்கும் மகளிரின் மெல்லிய சிற்றடியையும் நோக்கி, அது 'தாமரை'

என்னுஞ் சொல்லின் முதற்குறையாய்த் தாமரை மலரை யுணர்த்துமே யல்லாமல், மானை யுணர்த்தா தென்று துணிகின்றும். இதுபோல், நந்தியே வந்து பிறத்தற்குரிய 'வாசகன்' யாவன் என்று ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்தும், மாணிக்கவாசகர் தமது பிறப்பைப் பற்றித், தாமே யருளிய குறிப்பானும், சிவகணநாதர் ஒருவரே அவ்வாறு மாணிக்கவாசகராய் வந்தனரெனப் புராணங்கள் நுவலுமாற்றானும், சிவகணங்கட்குத் தலைவராய் நிற்கும் நாதர்கள் நந்திகள் எனப் பெயர் பெறுதலை மேலே காட்டியவாற்றானும் 'மாணிக்கவாசகன்' என்னுஞ் சொல்லே முதற் குறைந்து 'வாசகன்' என நின்றதென்பது முடிக்கப்படும். என்னை? ஒரு சொல்லுக்குப் பொருள்செய்யுங்கால், முன்பின் உள்ள சொற்களோடு அஃது இயைந்து பொருள் தரும் வகையினையும், அச்சொல்வழங்கிய காலத்து அதற்குள்ள பொருள்களில் எப்பொருள் ஆண்டைக்குப் பொருந்துகின்றதென்பதனையும் நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்து, அதன்மேலும் ஆக்கியோன் கருத்தையும் ஒட்டி அதற்குப் பொருள் துணிதலே தொல்லாசிரியரும் பிறருங் கைக்கொண்ட முறையாகலின் என்க.

அற்றன்று, 'வாசக': என்னுஞ்சொல் வடமொழியாகலானும், அதற்குத் 'தூதுவன்' என்னும் பொருளும் உண்மை வடமொழி நிகண்டுகளில் அறியக்கிடத்தலானும், திருக்கைலாயத்தில் இறைவனைத் தொழவந்தவர்களை இன்னவரென்று இறைவற்குத் தெரிவித்துப் பின்னர் உள்ளே புகுத்துந் தூதுவர் கடமையும் மேற்கொண்டு அங்கே வாயில் காவலனாய் நிற்போன் நந்திதேவனாகலிற் 'குடமுழா இயக்கும் நந்தியந் தலைவனைத் தூதுவனாய்ப் பெற்றான்' என்பதே அச் சொற்றொடர்க்குப் பொருளாமாலெனின்; 'வாசகன்' என்னுஞ் சொல்வழக்கையும், அதனை வழங்கிய ஆசிரியன் கருத்தையும் ஆய்ந்துணராது, அகராதியில் ஒரு பொருளைக் கண்டவளவானே அதனைத் தமது கொள்கையை நாட்டுதற்கு உதவியாக வெடுத்துக்கொண்டு கைகொண்ட மட்டும்

எழுதிவிடுவது நுண்ணறிவினர் கழகத்தில் ஏருது. 'வாசகன்' என்னும் சொல்லுக்கு 'உரைவல்லான்' என்னும் பொருளே வடமொழிக் கண்ணும் பரவி வழங்குவதாகும்; 'தூதுவன்' என்னும்பொருள் எங்கோ அருகி வழங்குவது. சிவராமன் என்பார் எழுதிய வடமொழி யகாராதியிலும் 'உரைவல்லான்' என்னும் பொருளே அதற்கு முதற்பொருளாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது; 'தூதுவன்' என்னும் பொருள் அருகிய வழக்காய் இருத்தலின் அது நான்காவதாக இறுதியில் வைத்துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது, வடமொழிச் சொல்லாகிய 'வாசக:' என்பது தமிழில் வந்து 'வாசகன்' என வழங்குங்கால், அது வடமொழியிற் பெருகிய வழக்காய்க் குறிக்கும் 'சொல்வல்லான்' என்னும் பொருளையே தருவதன்றி, வடமொழிக்கண் யாண்டோ ஓரிடத்து அருகிய வழக்காய்க் குறிக்கும் 'தூதுவன்' என்னும் பொருளைத் தராது. 'வாசக:' என்னும் ஆண்பாற்சொல் 'மொழிவல்லான்' என்னும் பொருளையே முதன்மையாய்ச் சுட்டுவதேன் என்றால்; அது தோன்றிய 'வாசக' என்னும் உரிச்சொல்லும் அதன் முதனிலையும் 'சொல்' என்னும் பொருளையல்லாமல், 'தூது' என்னும் பொருளைத் தருவன அல்ல; அதனால், 'வாசகன்' என்னுஞ் சொல்லுக்கு 'மொழிவல்லான்' என்னும் பொருளே பெருகிய வழக்காய் வழங்கும் உரிமை இயற்பொருளாயிற்று; 'தூதுவன்' என்னும் பொருளோ அருகி வழங்கும் ஆகுபெயர்ப் பொருளாயிற்று.

ஒரு மொழியிற் பிறமொழிச் சொல் ஒன்று வந்து வழங்குங்கால், அப் பிறமொழியில் அது பெருகிய வழக்காய்ச் சுட்டிய பொருளையே தான் புகுந்த புதுமொழியினுங் குறிக்குமல்லது, தன்மொழியில் ஒரோவிடத்துத் தான் அருகிச் சுட்டிய பொருளை அப்புதுமொழியிற் குறியாது. இவ் வுண்மை, மொழியாராய்ச்சி வல்லார்க்கு நன்கு விளங்கிக்கிடந்த தொன்றும். வாசகம், வாசகன் என்னுஞ் சொற்கள் பழைய தமிழ் நூல்களிலெல்லாம் 'மொழி', 'மொழிவல்லான்' என்னும் பொருள்களிலேயே

வழங்கி வந்திருக்கின்றன. சிலப்பதிகாரம், பெருங்கதை முதலிய நூல்களையும், திவாகரம், பிங்கலந்தை, சூடாமணி நிகண்டு முதலியவைகளையும் நோக்குக. பிற்றை ஞான்றை நூல்களிலும் 'வாசகன்' என்னுஞ்சொல் 'தூதுவன்' என்னும் பொருளில் வருதலை யாம் அறிந்தவரையில் யாண்டுங் கண்டிலேம். ஈதிங்ஙனமாகத், திருநாவுக்கரையர் 'வாசகன்' என்னும் சொல்லைத் தூதுவன் என்னும் பொருளில் அருளிச்செய்தாராகல் வேண்டுமென ஒருமுறையுமின்றித் தமக்குத் தோன்றியவாறு பொருளுரைத்தல் போலியுரையுமாமென்க. தமக்கு முற்பட்டகாலத்து நூல்களிலாதல், அல்லது தங்காலத்து நூல்களிலாதல் 'வாசகன்'என்னுஞ் சொல் 'தூதுவன்' என்னும் பொருளில் வழங்கப்பட்டிருக்குமாயினன்றே, திருநாவுக்கரையர் தாமும் அதனை அப் பொருளில் வழங்கினரெனக் கோடல் பொருத்தமாம்.

தமக்கு முன்னும், தங்காலத்தும் அச் சொல் அப் பொருளில் வழங்காவிடினும், தாமே அதனைப் புதுவதாக அப் பொருளில் வழங்கினரெனக் கொள்ளாமோவெனின்; அங்ஙனம் அவரே அதனைப் புதுவதாக வழங்கினரெனின் அதற்குச் சான்று என்னை? தாம் அருளிச்செய்த திருப் பதிகங்களில் வேறெங்காயினும் அச் சொல்லை அவர் அப் பொருளில் வழங்கினரா? என வினவப்படுமாகலானும், அவ் வினவிற்கு விடைகூறுதல் ஏலாமையானும் அங்ஙனங் கொள்ளாமென்பது. எனவே, "குடமுழ நந்தீசனை வாசகனுக் கொண்டார்" என்னுஞ் சொற்றொடரிற்போந்த 'வாசகன்' என்னுஞ் சொல்லுக்குத் 'தூதுவன்' எனப் பொருளுரைத்தல் தமிழின்கண் ஒருவாற்றானும் பொருந்தாமையானும், 'மொழிவல்லான்' எனப் பொருளுரைத்தலே எவ்வாற்றானும்பொருந்துதலானும் மாணிக்கம்போற் சிறந்த மொழிவல்லாராகிய 'மாணிக்கவாசகரைக்' கூறுதலே திருநாவுக்கரசு நாயனார் கருத்தாமென்க. தூதுவன் என்றே கூறல்வேண்டினாராயின் அச் சொல்லையே வைத்துக் 'குடமுழ நந்தீசனைத் தூதுவனுக் கொண்டார்' என்றே ஓதியிருப்பர்; அதனாற் செய்யுளோசை சிதைதலு

மின்று; அதனாலும் அவர்க்கது கருத்தன்றென்பது தெளிக.

அரிய பெரிய பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைப் பெரிதும் ஆராய்ந்து பேருழைப்போடும் வெளியிட்டுத் தமிழ் உலகிற்குப் பெருநலம்புரிந்த நல்லிசைப்புலவர் திரு. சாமிநாதையரவர்கள், "குடமுழ நந்தீசனை வாசகனாக் கொண்டார்" என்பது மாணிக்கவாசகர் மேற்றாதலைத் தாம பதிப்பித்த பெரும்பற்றப் புலியூர்நம்பி திருவிளையாடற் புராண முகத்திற் றாம் எழுதிய ஆராய்ச்சிக்குறிப்பு ஒன்றிலும் (பக்கம் கூஎ) இனிது விளக்கிக்காட்டி யிருக்கின்றார்கள். இஃது இங்ஙனமாகவும், இக் கோட்பாட்டிற்கு மாறாய் நிற்கும் எதிர்ப்பக்கத்தவர் சாமிநாதையரவர்களைத் தமக்கும் ஒரு துணையாக் கொண்டது எற்றிற்கோ! வடமொழிக்கண் உள்ள 'மாணிக்கவாசகர் சரித்திர நூல்கள்' இரண்டிலும் நந்திதேவரே மாணிக்கவாசகராய்ப் பிறந்தருளினரென்று கூறப்பட்டதெனக் காட்டும் சாமிநாதையரவர்க ளுரையை மறுத்துக் கூறுவோர், பின்னர் அவரைத் தமக்குத் துணை கூட்டுவதும் ஒரு புதுமையே! யாம் மேற்காட்டியவாற்றால் 'நந்திதேவரே மாணிக்கவாசகராய் வந்தனர்' எனக்கூறும் வடமொழிப் புராணவுரையும், 'சிவகணநாதர் ஒருவரே மாணிக்கவாசகராய் வந்தனர்' எனக்கூறுந் தமிழ்ப் புராண வுரையுந் தம்முள் முரணுமை நன்கு விளங்கும். அது நிற்க.

உ. நான்காம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட தமிழ்வேந்தர் பெயர் கல்வெட்டில் காணப்பெறாது

இனி, மாணிக்கவாசகப் பெருமான் தாமியற்றிய திருச்சிற்றம்பலக்கோவையாரில், "வரகுணனாந், தென்னவன் ஏத்து சிற்றம்பலத்தான்" (கூ0சு) எனவும், "சிற்றம்பலம் புகழும், மயலோங் கிருங்களி யானை வரகுணன்" (கூஉஎ) எனவும் அருளிச்செய்தமையானே, அவர் வரகுண பாண்

டியன் காலத்திலாதல், அல்லது அவனுக்குச் சிறிது பின்னராதல் இருந்தவராகக் கொள்ளல்வேண்டும் என்றும்; கல்வெட்டுக்களாற் பெறப்படும் வரகுண பாண்டியர் இருவரில் கி. பி, அ௬௨-இற் பட்டம் எய்திய இரண்டாம் வரகுணன் காலத்தில் மாணிக்கவாசகர் இருந்தனரென ஒருவரும், அவ்வாறு அல்லாக்கால் அவனுக்குப் பிற்பட்ட பத்தாம் நூற்றாண்டில் இருந்தவராதல் வேண்டுமென மற்றொருவருங் கூறுதலின் அவரது காலம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து பத்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்குட்படுவதாம் என்றும் முடிவு கட்டுதலே பொருத்தமாமெனின்; அது பொருந்தாமை காட்டுதும்: வெறும் பெயர்களைக் கொண்டு உறுதிகட்டுதல் பிழைபாடாய் முடியும். இடைப்பட்டகாலத்துச் சேரசோழ பாண்டிய மன்னர்களாற் செதுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகளை ஆராய்ச்சி செய்வோர்கள், சிலகாலத்திற்குமுன் அகப்பட்ட கல்வெட்டுக்களை நோக்குகையில் 'வரகுணன்' எனப் பெயர்தாங்கிய பாண்டியன் ஒருவனைப் பற்றிய குறிப்புகளைக் கண்டார்கள். கண்டவுடன் அப்பெயர் பெற்ற பாண்டியன் ஒருவனே உளன் எனக் கருதிப் பிழையான வரலாற்றுக் குறிப்புகளை எழுதிவிட்டார்கள். பின்னர் அகப்பட்ட கல்வெட்டுக்களில் 'வரகுணன்' என்னும் அப் பெயர் தாங்கிய மற்றும் ஒரு பாண்டியனைப் பற்றிய குறிப்புக்க ளிருக்கக்கண்டு, தாம் முன்செய்த பிழையினைத் திருத்தி அவ்வரலாற்றுக் குறிப்புகளை வேறாக மீண்டும் எழுதினார்கள்.[1]

கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படும் சேரசோழ பாண்டியர்கள் எல்லாரும் கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்டவர்கள். இந் நான்காம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட அரசர்களால் செதுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுத் தமிழ் நாட்டில் ஒன்றாயினும் இதுகாறும் அகப்படவில்லை.[2] அவ் வரசர்

1. See Epigraphist's Report for the year 1906, July 2nd.

2. See 'The Beginnings of South Indian History' By Dr. S. Krishnaswami Aiyangar, p. 22.

களைப்பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புகள் பழைய செந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களினும், இடைக்காலத்தெழுந்த சில புராணங்களின் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. இடைக் காலத்துக் கல்வெட்டுகளை ஆக்குவித்த அரசரின் பெயரோடு ஒத்த பெயர்பூண்ட வேற்றரசர் பலர் பழைய காலத்தில் இருந்தனரென்பது நூற்களாற் புலப்படு கின்றது. கல்வெட்டுக்களை ஆக்கிய அரசருள்ளும் ஒரே பெயரைப் பூண்டோர் பலர். கி. பி. நாலாம் நூற்றுண் டிற்கு முற்பட்ட பழந்தமிழ் இலக்கியங்களாற் சுட்டப்படும் **கரிகாற்சோழன்** ஒருவன் உளன். இடைக்காலத்துக் கல் வெட்டுக்களாற் புலப்படுங் கரிகாற்சோழர் மூவர் உளர்; அம் மூவருள் ஒருவன் குலோத்துங்கன் என மற்றொரு பெயரும் பூண்டு கி. பி. கOஎO முதல் கககஅ வரையில் அரசுபுரிந்தவன்; மற்றொருவன், தன் மாமனை இராஜேந் திர சோழன் கி. பி. கOருரு முதல் கOசுO வரையில் அரசு புரிந்த காலத்தில் உறையூரில் அரசு செலுத்தினவன்; மற்று மூன்றும் கரிகாலன், ஆதித்தன் என வேறுமொரு பெயர்புனைந்து கி. பி. சுருO முதல் சுஅரு வரையில் அரசு புரிந்தவன். ஆகவே, பழைய தமிழ் இலக்கியங்களிற் காணப்பட்ட கரிகாலனோடு, இடைக்காலத்துக் கல்வெட் டுக்களாற் பெறப்பட்ட கரிகாற்சோழர் மூவருங்கூட அப் பெயர் பூண்டோர் நால்வராவர்.[1]

இனிக், கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படும் சோழ மன் னரிற் குலோத்துங்கன் எனப் பெயர்பூண்டோரும் மூவர் இருந்தனரென்பது[2] இதுகாறும் அறியப்பட்டதொன்றும். ஆகவே, கல்வெட்டுக்களாற் பெறப்பட்ட இரண்டு வரகுண பாண்டியர்க்குமுன், அப் பெயர் பூண்டோர் பிறர் இலர் எனக் கட்டுரைப்பது பெரிதும் பிழைபடுவதாகும். திரு விளையாடற் புராணங்களிற் சொல்லப்பட்ட 'வரகுண பாண்டியன்' கி.பி. நான்காம் நூற்றுண்டுக்கு முற்பட்டவ னுவன் என்பதூஉம், கி. பி. நான்காம் நூற்றுண்டிற்கு

1. Ancient India by Dr. S. Krishnaswmi Aiyangar, p. 361.
2. Ibid, pp. 112, 153, and 154.

முன்னெல்லாம் தமிழ்நாடு தமிழ் வேந்தரது ஆட்சிக்குள்ளிருக்கச் செந்தமிழ் மொழியானது மிகஉயர்ந்த நிலையையடைந்து அரசர்களாலும் அவர்களால் போற்றப்பட்ட தமிழ்ப்புலவராலும் அவர் ஆக்கிய அரியபெரிய நூல்களாலும் பேரொளி விரித்து விளங்கினமையின் அக்காலத்திருந்த வேந்தர்கள் தாம்செய்த அரிய செயல்கள் புலவர்களால் நூலிற் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்ட அளவே அமையுமெனக்கொண்டு கருங்கற்களில் அவைதம்மைச் செதுக்கிவையாராயினராதலால் அக் காலத்திருந்த வரகுணனையுள்ளிட்ட மன்னர்களின் கல்வெட்டுகள் காணப்படாவாயின வென்பதூஉம், அவ் வரகுணபாண்டியற்குப் பிற்பட்டகாலத்தே வடுகக் கருநாடர் தென்றமிழ் நாட்டிற் போந்து பாண்டிமண்டலத்தைக் கைக்கொண்டு தமிழ் நூல்களையும் சைவசமயத்தையும் அழித்துச் சமணமதத்தைப் பரப்பும் முயற்சி பெரிதுடையரானமையின் அவரை மூர்த்தி நாயனார் வென்று துரத்திச் செங்கோல் செலுத்திய காலந்தொட்டுப் பின்வந்த தமிழரசர்கள் தங்காலத்திற் றமிழ்மொழிப்பயிற்சி சுருங்குதல் கண்டும் வடநாட்டவர் அடுத்தடுத்துத் தமிழ்நாட்டின்மேற் படையெடுத்துப் புகுதல்கண்டும் ஆங்காங்குத் தாம் செய்த அரியசெயல்களைக் கருங்கற்களிற் பொறித்துவைப்பாராயினரென்பதூஉம், இதனாற்றான் கி. பி. நாலாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் மட்டுங் கல்வெட்டுக்கள் ஏராளமாகக் காணப்படுவவாயின வென்பதூஉம் தெரிந்துணரற்பாலனவாம்.

இனிப், பாண்டி நாட்டின்கட் படையெடுத்து வந்து, அப்போதிருந்த பாண்டிய மன்னனை வென்று, அவனது நாட்டைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு அதிற் சிறிதுகாலம் அரசுபுரிந்தவன் சமணமதந் தழுவிய வடுகக் கருநாடர் மன்னவனுமென்பதும், பின்னர் அவனைத் தொலைத்துப் பாண்டிநாட்டிற் செங்கோல் செலுத்தினவர் மூர்த்தி நாயனாராவ ரென்பதும்,

"துன்னு சேனையிற் றுளங்கிய ஒருகருநாட
மன்னன் அன்னநாள் வந்தருட் டென்னனை யோட்டிக்

கன்னி மண்டலங் கொண்டமண் கையர்கைவிழுந்து
முன்னரீடிய வைதிகமுறையையும் ஒழித்தான்.''

எனவும்,

"வன்சமண் இருள்விட்டேக வைதிகத் தீபம் ஏற்றி
இன்பர சாள்வல்லன்ன இயைந்தியா வரும்முன்சொன்ன
அன்புறு பகுதிமூன்றுஞ் செய்தருச் சித்தார்போற்றி
முன்பருள் சுரந்த சொக்க மூர்த்தியின் மூர்த்திவேந்தை.''

எனவும்,[1] நம்பியார் திருவிளையாடலும், அதனினும் பழைய பெரியபுராணமுங் கூறுமாற்றான் அறியப்படும். வடுகராவார்: தமிழ்நாட்டின் வடவெல்லையாகிய வேங்கடமலைக்கு வடபுறத்துள்ள நாடுகளில் உறைந்தவராவர்; இஃது அகநானூற்றிற் போந்த,

"வினைநவில் யானை விறற்போர்த் தொண்டையர்
இனமழை தவழும் ஏற்றரு நெடுங்கோட்டு
ஓங்கு வெள்ளருவி வேங்கடத் தும்பர்க்
கொய்குழை அதிரல் வைகுபுலர் அலரி
சுரியிரும் பித்தை சுரும்புபடச் சூடி
இகன்முனைத் தழீஇய ஏறுடைப் பெருநிரை
நனைமுதிர் நறவின் நாட்பலி கொடுக்கும்
வானிணப் புகவின் வடுகர் தேஎத்து.''[2]

என்னுந் தாயங்கண்ணனார் செய்யுளால் அறியப்படும். இங்ஙனம் வேங்கடமலைக்கு வடபாலுள்ள நாடுகளிலிருந்த வடுகரைச் சேர்ந்த மன்னன் ஒருவன் பாண்டி நாட்டின் மேற் படையெடுத்து வந்தபோது, அங்கே சமணசமயமானது மிகப் பரவியிருந்ததென்பது மேற்கூறிய புராணங்களால் நன்கு பெறப்படும். அவ்வாறு சமணசமயம் தமிழ்நாடெங்கும் மிகப் பரவிய காலம் திருநாவுக்கரசு நாயனார் இருந்த கி. பி. ஆறும் நூற்றாண்டிற்கு முன்னே கி. பி. நான்கு அல்லது ஐந்தாம் நூற்றாண்டு துவங்கி

1. நம்பியார் திருவிளையாடல், ருக, உ, கரு.
2. அகநானூறு, உகரு.

ஏழாம் நூற்றாண்டின் நடுவரையிலேயாம். திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையாரோடு வழக்கிட்டுத் தோற்றபின் சமணர்கள் தமது ஒளி சுருங்கித், தங் கொள்கைகளைப் பரப்ப வலியற்றவரானார்கள். வடுகக் கருநாடர் பாண்டி நாட்டுட் புகுந்தபோது, ஆண்டுச் சமணமதம் பரவியிருந்த தென்பதனால், அவர் அங்குப் புகுந்தகாலம் ஆறாம் நூற்றாண்டிலாதல் அதற்கு முற்பட்டாதல் இருத்தல் வேண்டுமென்பது சொல்லாமே யமையும். திருஞானசம் பந்தப் பெருமான் காலத்தவரான நின்றசீர் நெடுமாறர் என்னுங் கூன்பாண்டியன்மேற் பகைத்துவந்து, நெல் வேலியில் அவரொடு பொருது தோற்றவரும் சேய்மையி லுள்ள வடபுலத் தரசரேயாதல்,

“ஆயவரசு அளிப்பார்பால் அமர்வேண்டி வந்தேற்ற
சேயபுலத் தெவ்வர்எதிர் நெல்வேலிச் செருக்களத்துப்
பாயபடைக் கடல்முடுகும் பரிமாவின் பெருவெள்ளங்
காயுமதக் களிற்றின்நிரை பரப்பிஅமர் கடக்கின்றார்.”

எனவும்,

“இனையகடுஞ் சமர்விளைய இகல்உழந்த பறந்தலையிற்
பனைநெடுங்கை மதயானைப் பஞ்சவனார் படைக்குடைந்து
முனையழிந்த வடபுலத்து முதன்மன்னர் படைசரியப்
புனையுநறுந் தொடைவாகை பூழியர்வேம் புடன்புனைந்து.”

எனவும் பெரியபுராணங்[1] கூறுமாற்றால் தெளியப்படும். ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியில்வந்த வடபுல வடுகர் இங்ஙனம் நெடுமாறரால் தோல்விபெற்றுச் சென்றமை யானும், இந் நெடுமாறர்க்குப் பின் பத்தாம் நூற்றாண்டு வரையிற் பாண்டியர் பலர் அரசாண்டமை கல்வெட்டுக் களிற் காணப்படுதலானும்,[2] எட்டாம் நூற்றாண்டின்கண் இருந்தவராகப் பெறப்படும் சுந்தரமூர்த்திநாயனார்[3] தாம் அருளிச்செய்த ‘திருத்தொண்டத்தொகை’யில் மூர்த்தி

1. நின்றசீர் நெடுமாறநாயனார் புராணம், ௩, ௭.
2. Dr. Smith's Early History of India, p. 453.
3. Dr. Krishnaswami Aiyngar's Ancient India, p. 394.

நாயனாரையுங் கூறுதலின் அம் மூர்த்திநாயனார் வென்று துரத்திய வடுகக் கருநாடர் பாண்டியனது அரசை வெளவியது ஆறும் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டதாதல் திண்ணமேயாம். இனிச் சின்னமனூரில் அகப்பட்ட செப்புப் பட்டயங்களானும், வேள்விக்குடி நன்கொடைப் பட்டயத்தானும் நெல்வேலி வென்ற நெடுமாறர்க்கு முன்னே செழியன் சேந்தன், மாறவர்மன் அவனி சூளா மணி, கடுங்கோன் எனப் பாண்டியர் மூவர் அரசு புரிந் தமை தெளியப்படுகின்றது.[1] ஒவ்வோர் அரசரின் ஆட் சிக்கு முப்பது ஆண்டு விழுக்காடு வைத்துக் கணக்குப் பண்ணினால் இப் பாண்டியர் மூவரின் அரசுக்குத் தொண்ணூறாண்டுகள் செல்லும். செல்லவே, நெடுமா றர்க்கு ஒரு நூற்றாண்டு முற்பட்ட காலத்தேதான் வடுகக் கருநாடர் பாண்டி நாட்டுட் புகுந்து பாண்டியனது அரசை வெளவிச் சிலகாலம் அரசு புரிந்ததும், பின்னர் அவரை வென்று மூர்த்திநாயனார் செங்கோலோச்சியதும் ஆகல் வேண்டும்.

௩. திருமுகப்பாசுரம் கல்லாடத்திற் காணப்படுதல்

இனிச், சாக்கிய நாயனார், இடைக்காடர், காரைக்கால் அம்மையார் முதலான அடியார்களை எடுத்தோதியவாறு போல, அப்பர் திருஞானசம்பந்தர் சுந்தரர் முதலியோரை எடுத்தோதாத **கல்லாடம்** என்னும் அரிய செந்தமிழ் நூல் அம் மூவர்க்கும் முற்பட்டதாதல் துணியப்படுதலின், அஃது ஆறும் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலாதல் ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் ஈற்றிலாதல் இயற்றப்பட்டதாதல் வேண் டும். 'கல்லாடம்' ஐந்தாம் நூற்றாண்டின்கண் இருந்த தாயின், நச்சினார்க்கினியர் முதலான உரையாசிரியன்மார் தம்முரையுள் அதனை மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டாத

1. The Beginnings of S. Indian History by the same author p. 258.

தென்னையெனின்; உரையாசிரியன்மார் எல்லாரும் பண்டைச் சங்கத்தமிழ் இலக்கியங்களையும் 'தொல்காப்பிய இலக்கணத்'தையுமே சிறந்த மேற்கோளாய்க் கொண்டவர்கள்; தாம் எழுதும் உரையில் அந் நூல்களிலிருந்தே மேற்கோள் காட்டிச் செல்லுங் கடப்பாடுடையவர்கள்: திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்க்கு உரையெழுதிய பேராசிரியரும், சீவகசிந்தாமணிக்கு உரையெழுதிய நச்சினார்க்கினியருங்கூடத் தாம் எழுதிய 'தொல்காப்பிய உரை', 'கலித்தொகை யுரை', 'பத்துப்பாட் டுரை'களில் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார், சூளாமணி, சீவகசிந்தாமணி முதலிய இடைக்காலத்து நூல்களிலிருந்து அருகி ஒரோ விடத்தன்றி மேற்கோள்கள் மிகவெடுத்துக் காட்டிற்றிலர். திருச்சிற்றம்பலக்கோவையாரில் மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டுதற்கிசைந்த அகப்பொருட்டுறைகள் மலிந்துகிடந்தும், அவற்றைத் தொல்காப்பிய அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல் முதலியவற்றின் உரையில் எடுத்துக் காட்டாது, பண்டைச் சங்கத்தமிழ் இலக்கியங்களிலிருந்தே மேற்கோளகள் எடுத்துக்காட்டும் பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர் முதலான உரையாசிரியரின் உரை முறையை ஆய்ந்து பார்க்குங்கால், சங்கத்தமிழ் இலக்கியங்கட்குப் பிற்பட்ட காலத்தெழுந்த நூல்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டுதல் அவர்கள் கருத்தன்று என்பது தெற்றென விளங்கும்.

இவ் வுண்மையைக் கருதிப்பாராது, உரைகாரர் எவருங் 'கல்லாடத்'தினின்றும் மேற்கோள் எடாமை ஒன்றேகொண்டு அதனை அவ் வுரைகாரர்க்குப் பின்னெழுந்த நூலென்று அழிவழக்குப் பேசுவார்க்கு, அங்ஙனமே பதினோராம் நூற்றாண்டின் கண்ணதான பெரிய புராணத்தினின்றும் மேற்கோள் காட்டாமைபற்றி அதனையும் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்த நச்சினார்க்கினியர்க்குப் பிற்பட்டதென்று கூறல்வேண்டும்; கம்பராமாயணத்தினின்று மேற்கோள் காட்டாமைகொண்டு அதனையும் அவர்க்குப் பிற்பட்டதென்றே கூறல்வேண்டும்;

வீரசோழியத்தினின்றும் மேற்கோள் எடாமையின் அதனையும் அவர் காலத்திற்குப்பின் வந்ததெனக் கூறல் வேண்டும். மற்று இந் நூல்களெல்லாம் அடியார்க்கு நல்லார், நச்சினார்க்கினியர்க்கு முற்பட்டவை யென்பது காலவாராய்ச்சியில் நன்கு புலனாதலின், அவர் அவற்றை மேற்கோளாயெடாமை ஒன்றையே பற்றிக்கொண்டு அந் நூல்களை அவர் தமக்குப் பிற்பட்டவை என்று உரைத்தல் கூடுமோ? கூடாதன்றே; அதுபோலவே, உரைகாரரால் மேற்கோளாக எடுக்கப்படாமை ஒன்றையே ஏதுவாய்க் கொண்டு, 'கல்லாடம்' அவர் தமக்குப் பிற்பட்ட காலத்த தென்றல் வழுவுரையா மென்க. அதனை அவ்வாறுரைப் பதற்கு வேறுபல ஏதுக்களும் உளவாயினல்லது, அங்ஙன முரைத்தல் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாதென்க.

இனிச், சிவபிரான்மாட்டும் அவனடியார்மாட்டும் பேரன்பு உடையராகக் காணப்படுங் 'கல்லாட' நூலாசிரியர், காரைக்காலம்மையார், மூர்த்திநாயனார் முதலியோரைத் தம்மருமைச் செய்யுட்களிற் குறிப்பிட்டவாறு போலச், சிவபிரான் முழுமுதற்றன்மையை இத்தென்றமிழ் நாடெங்கும் நிறுவித் திகழ்ந்த அப்பர், திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரர் முதலாயினாரைத் தம் செய்யுட்களில் எங்குங்குறிப் பிடாமையின், அவர் மூவர்க்கும் முன்னிருந்தா ரென்பது ஒருதலை. ஈதென்னை! உரையாசிரியர் எவரும் மேற்கோளாக எடாததுகொண்டே கல்லாடநூலை அவர்க்குப்பின் வைத்தல் ஆகாதெனக் கூறும் நீவிரே, அப்பர் சம்பந்தர் சுந்தரரைக் குறிப்பிடாமை கொண்டே அந்நூலை அவர்க்கு முன்வைத்தல் வேண்டுமென வுரைத்தல் முன்னொடுபின் முரணுமன்றோவெனின்; அவ் வியல்பினை ஒரு சிறிது விளக்குதும்: **இன்மையேது**[1] எவ்விடத்து வலிவுடையது, எவ்விடத்து வலிவில்லது எனப் பகுத்தாராய்ந்து, வலி வுடையவிடத்து அதனை ஒரு பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு ஒரு முடிபுக்கு வருதல்வேண்டும். உரையாசிரியர்கள் பண்டைக்காலத்து இலக்கண இலக்கியங்களையே மேற்

1. Negative evidence.

கோளாகக்கொண்டு உரையெழுதுங் கடப்பாடு உடையர் என்பது, தமக்கு முற்பட்ட இடைக்காலத்திலக்கியங்கள் பலவற்றிலிருந்து மேற்கோள் எடாமையால் நன்கு பெறப் படுதலின், அவர்கள் கல்லாடத்தினின்று மேற்கோள் காட்டாமைபற்றி அதனை அவர்கட்குப் பின்னெழுந்த தென்றல் சாலாது; அதனால், இவ்விடத்து 'இன்மையேது' வலிவுகுன்றி நிற்கின்றது. மற்றுக், கல்லாடம் இயற்றிய ஆசிரியர் சிவபிரான்மாட்டும் அவனடியார் மாட்டும் பேரன் புடையரென்பது அவரருளிச்செய்த பாக்களால் நன்கு தெளியக்கிடத்தலின், அவர், அப்பர் சம்பந்தர் சுந்தரர் இயற்றிய அரும்பெருஞ் செயல்களை எடுத்து ஓதாமைக்கு ஓர் ஏது வேண்டுமன்றே; அவர் அங்ஙனம அவர்களை ஓதாதுவிட்டமைக்கு வேறோர் ஏது வேறு ஒருவாற்றானும் பெறப்படாமையின், ஈண்டு 'இன்மையேது' மிகவும் வலிவு பெற்று நின்று கல்லாட நூலாசிரியர் அப்பர் சம்பந்தர் சுந்தரர் என்னும் மூவர்க்கும் முற்பட்ட காலத்திருந்தா ராதலைப் பெறுவிக்கும்; இங்ஙனமாக 'இன்மையேது'வின் வலிவறிந்து முடிவுகாண வல்லார்க்கு யாங்கூறியது முன்னொடுபின் முரணுமை நன்குவிளங்கா நிற்குமென்க.

அஃதொக்குமாயினும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் காலத்தவரான சேரமான் பெருமாள் நாயனார்க்குப் பாணபத்திரர் வழியே சிவபிரான் 'திருமுகப்பாசுரம்' எழுதிவிட்ட வரலாறு ஒன்று கல்லாடநூலின் கரு-ஆம் செய்யுளிற் காணப்படுதலின், அதனைக், குறிப்பிட்ட அந் நூலாசிரியர் சுந்தரமூர்த்திகட்குப் பிற்பட்டவரென்பது பெறப்படுமென எதிர்ப்பக்கத்தவர் கூறினாரெனின்; அது பொருந்தாது; அமண் மதம் புகுந்து, இறைவன் தந்த வயிற்றுவலியால் அறிவு தேறிச் சைவசமயந் தழீஇச் "சொற்றுணை வேதியன்" என்னுந் திருப்பதிகம் ஓதித், தம்மை அமணர் கட்டி வீழ்த்திய கல்லையே புணையாகக்கொண்டு கடலைக் கடந்து கரையேறி, இறைவனருளாற் பல செயற்கருஞ் செயல்களெல்லாஞ் செய்து, திருக்கோயில்கடோறுஞ் சென்று செந்தமிழ் வளமும் அன்பின் பெருக்குந் துளும்புந்

திருப்பதிகங்கள் கட்டளையிட்டுத் திருவருளில் மறைந்த அப்பரையும், மூன்றும் ஆண்டு செல்கின்ற இளங் குழந்தையா யிருந்துழியே இறைவனையும் இறைவியையுங் கண்ணெதிரே கண்டு அவர் தந்த அருட்பாலை யுண்டு அருந்தமிழ்பாடிச், சமணர் இட்ட தீக்குத் தம்மையுந் தம்மடியரையுந் தப்புவித்துப், பாண்டியன் வெப்புநோய் தீர்த்தும், தீயில் இட்டெடுத்த பச்சேட்டானும் வைகை நீரின் எதிரேறிச் செல்லவிடுத்த திருப்பதிகவேட்டானும் முழுமுதற் கடவுளின் திருவருட்டுணையை உலகறிய நாட்டி யும் திகழ்ந்த திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரையும், எல்லாருங் காணத் திருமணப்பந்தலிலே இறைவனே ஓர் அந்தணவடிவிற் றோன்றி ஆவணங்காட்டி மணத்தைத் தடுத்து ஈர்த்துச் சென்று திருவெண்ணெய் நல்லூரில் தம்மை ஆட்கொண்டு மறையும் பெரும்பேற்றினைப் பெற்ற சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரையும் குறிப்பியாது, காரைக்கால் அம்மையாரையும் மூர்த்தியாரையும் பிட்டு வாணிச்சியை யும் திருவாதவூரர் பொருட்டு நிகழ்ந்த நரிபரித் திருவிளை யாடலையும், இவை போன்ற வேறு சில பழையவற்றை யும் மட்டும், சிவநேயம் சிவனடியார் நேயம் மிக்க கல்லாட நூலாசிரியர் குறிப்பிட்டது என்னையென்று அமைதி யோடு ஆராய்ந்து காணமாட்டுவார்க்கு, அக் கல்லாட நூலாசிரியர் சுட்டிய 'சேரலன்' சுந்தரமூர்த்திகள் காலத்த வன் அல்லன் என்னும் உண்மை உரம்பெற்று விளங்கித் தோன்றும்.

அற்றேற், பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பியார் திருவிளை யாடலும் பெரியபுராணமும் பாணபத்திரர் இறைவன் றந்த திருமுகங்கொண்டு சென்றது சேரமான் பெருமா ளிடத்தேயாமென்று கூறிய தென்னையெனின்; நம்பியார் திருவிளையாடல் அச் சேரமன்னனைச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் காலத்தவன் என்று யாண்டும் ஓதுகின்றிலது. அத் திருமுகப்பாசுரத்திலும் "செருமா உகைக்குஞ் சேரலன் காண்க" என்று சொல்லப்பட்டதே யன்றிச், 'சேரமான் பெருமாள்' என்றாவது, 'கழறிற்றறிவார்' என்று

வது சொல்லப்படவில்லை. திருமுகப்பாசுரத்துள் அவ்வாறு சொல்லப்படாவிடினும், அவ் வரலாற்றினைக் கூறும் திருவிளையாடல்[1] ஏழாஞ் செய்யுளில் "நிலத்துயிர் கழறுஞ் சொற்கள், அனைத்தையும் அறிந்திரங்கும் அன்புடைச் சேரமான்காண்" என்று நம்பியாரால் சொல்லப்படுதல் என்னை? சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தோழரான சேரமான் பெருமாளுக்கே 'கழறிற்றறிவார்' என்னும் பெயர் உரித்தாதல் "கார்கொண்ட கொடைக் கழறிற் றறிவார்க்கும் அடியேன்" என்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருத்தொண்டத் தொகையுள் அருளிச்செய்யுமாற்றாற் பெறப்படுகின்ற தாலெனின்; பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி தாங் கூறிய கடவுள் வாழ்த்தில் "மாலை, முடிகொள் சுந்தரர் தாள் போற்றி" என்று வணக்கங் கூறி யிருத்தலின், அவர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்க்குப் பிற்பட்ட காலத்தே இருந்தாரென்பது நன்கு பெறப்படும். அங்ஙனம் பிற்பட்ட காலத்திருந்த அவர், பாணபத்திரர் காலத்தவரான சேரமானை எடுத்துக் கூறுகின்றுழி, அவ்வரசனும் சுந்தரமூர்த்தி தோழரான சேரமான்பெருமாளும் ஒருவரே போலும் எனச் சிறிது மயங்கியே, திருத்தொண்டத் தொகையுட் போந்த 'கழறிற்றறிவார்' என்னும் பெயரை யெடுத்துக் "கழறுஞ் சொற்கள், அனைத்தையும் அறிந்திரங்கும்" என அங்ஙனம் விளைப்படுத்து ஓதினார். அவ்வாறு ஓதினும், தமக்கு முன்னிருந்த நூல்களில் அவ்விரண்டு சேரமன்னரையும் ஒருவராக்குதற்குப் போதிய சான்று காணாமையின் ஐயுற்றுத், திருத்தொண்டத் தொகையிற் போலக் 'கழறிற்றறிவார்' என்பதனை அம் மன்னர்க்குப் பெயராக உரையாது, "கழறுஞ்சொற்களை அனைத்தையும் அறிந்திரங்கும்" என அச் சொற்றொடரை விளைப்படுத்துச் 'சேரமான்' என்னும் பெயர்க்கு அடைமொழியாக்கினார். இவ்வாறு பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பியார் அச் சொற்றொடரைப் பெயராகவுரையாது, ஒரு பெயர்க்கு அடைமொழியாக்கிக் கூறுதலானும், பாணபத்திரர் காலத்

1. திருமுகங்கொடுத்த திருவிளையாடல்.

திருந்த சேரமான் சுந்தரமூர்த்திகட்குத் தோழராய் அவரோடு கைலாயத்திற்கு உடன்சென்ற சேரமான் பெருமாளேயாயின் அச் சிறப்பினை அவர் கூறாதுவிடா ராகலானும் இவ் அடைமொழித் தொடரின்கண் வந்த இரண்டு சொல்லொப்புமைபற்றி அவ் விரண்டு சேரமன்னரும் ஒருவரேயெனத் துணிதல் சிறிதும் பொருந்தாதென்க.

அற்றாயினும், முன்னர் எடுத்துக்காட்டிய கல்லாடச் செய்யுட்பகுதியிற் "பரிபுரக்கம்பலை இருசெவி யுண்ணுங், குடக்கோச் சேரன்" என அச் சேரமன்னற்கு அடைமொழியாய்ப்போந்த சொற்றொடரே, நாடோறும் இறைவற்கு வழிபாடாற்றுங் காலங்களிலெல்லாம் இறைவன் இயற்றுந் திருக்கூத்தினால் ஒலிக்கும் இறைவன் காற்சிலம்பொலியினைக் கேட்டவர் சேரமான்பெருமாளேயன்றி வேறு பிறர் அல்லர் என்பதனைக் காட்டும். இதற்குப், பெரிய புராணத்தின்கட் காணப்படும் அவர் வரலாறும் சான்றாயிருத்தலின், கல்லாடச் செய்யுளிற் குறிப்பிடப்பட்ட சேரமன்னர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் தோழரான சேரமான் பெருமாளே யாவரெனின் அதுவும் பொருந்தாது. பெரியபுராணத்தின்கட் கூறப்பட்ட வரலாறுகள் அதற்கு முற்பட்ட நூல்களிற் காணப்படாமையோடு அவற்றோடு மாறுகொண்டும் நிற்குமாயின் அவை கொள்ளற்பாலன அல்ல. சேரமான் பெருமாள் நாடோறுந் தாம் ஆற்றிய இறைவழிபாட்டு முடிவின்கண் இறைவனார் திருச்சிலம்பொலி கேட்டுவந்த துண்டாயின் அப் பெருஞ் சிறப்பினைப், பெரிய புராணத்திற்கு முற்பட்டு அதற்கு முதல் நூலாய் விளங்கிய 'நம்பியாண்டார் நம்பி திருவந்தாதி' கூறியிருத்தல்வேண்டும்; மற்று அதைப்பற்றிய குறிப்பினை அது சிறியதாயினுங் கூறக்கண்டிலம். அற்றன்று, சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அருளிச்செய்த 'திருத்தொண்டத் தொகைக்கு' வகையாக நம்பியாண்டார் நம்பி 'திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி' இயற்றியருளினாராகலிற், சுருக்கநூலாகிய அதன்கண் அது கூறப்படாமைபற்றி இழுக்கில்லை; அந் நூலின் விரிவாக இயற்றப்பட்ட 'பெரியபுராணத்'தின்கண் அவ்

வரலாறு காணப்படுதலே மரபாமாலெனின்; 'திருவந் தாதி' சுருக்க நூலாயினும், வழிபாட்டு முடிவின்கண் இறைவன் காற்சிலம்பொலியினைக் கேட்டலாகிய பெருஞ் சிறப்புச் சேரமான்பெருமாள் நாயனார்க்கு வாய்த்திருந்த தாயின் அதனைக் கூறாது விடாது: என்னை? சுருக்க நூல்களெல்லாம் இன்றியமையாச் சிறப்புக்களைக் கூறு தலும், அங்ஙனமல்லாதவற்றைக் கூறாது விடுதலுங் கைக்கொண்டு நடத்தலானும், விரிந்த நூல்கள் அச் சிறப்புக்களையும் அவற்றினுங் குறைந்த சிறப்புக்களையும் ஒருங்கு விளக்கிச் செல்லலானும் என்பது. இறைவன் திருச்சிலம்போசை கேட்குந் தனிப்பெருஞ் சிறப்பு ஏனைச் சிறவாதவற்றைப்போல் விடற்பாலதன்றாகலின், அது தன்னைத் 'திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி' சேரமான் பெருமாள் வரலாற்றில் எடுத்துரையாது விட்டமை பெரி துங் கருத்துறற்பாலதாம். அதனால், சேரமான்பெருமாள் நாயனார்க்கு முன்னிருந்தோரான சேரமன்னருள் ஒருவரே தாம் இயற்றும் வழிபாட்டு முடிவின்கண் இறைவன் காற்சிலம்பொலியினைக் கேட்டவராதல் வேண்டும். அது பற்றியே அக் குறிப்பு ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் கண்ணதாகிய 'கல்லாடத்'தின்கட் காணப்படுவதாயிற்று; இக்கல்லாடநூல் சுந்தரமூர்த்தி தோழரான சேரமான் பெருமாட்குப் பிற்பட்டதாயின், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்க்குச் சேரமான்பெருமாள் தோழராம் உரிமையினை உரையாது விடாது.

அற்றேற், பழைய சேரமன்னருள் அங்ஙனம் இறை வன் திருவடிச் சிலம்போசை கேட்டார் யாவர் எனவும், அது காட்டாக்கால் எமதுரை கொள்ளற்பாலதாமோ எனவும் எதிர்ப்பக்கத்தவர் ஒருவர் வினவினர். பழைய சேர சோழ பாண்டிய மன்னர்களின் வரலாறுகளை முறையாக வகுத்துக் கூறும் நூல்கள் உளவாயினன்றே அவ்வாறு வினா நிகழ்த்தலாம். எம் முன்னோரோ, வரலாற்று நூல் களின் அருமை தெரிந்து அவற்றை வரைந்துவைக்குங் கடப்பாடு உடையரல்லர். அதனாற் பண்டைக்காலத்திற் செங்கோல் ஓச்சிய அரசர்கள் வரலாறும், அவர் காலத்

திருந்த புலவர்கள் வரலாறும், அவரியற்றிய நூல்களின் வரலாறும், அவ்வக்காலத்து மக்களின் நடையுடை நாகரிக வரலாறும் பிறவும் முறையாக உணரப் பெறுகின்றிலேம். பண்டைநாளில் இயற்றப்பட்ட எண்ணிறந்த அருந்தமிழ் நூல்களில் இறந்தனபோக, எஞ்சியிருந்தனவற்றுள்ளும் அச்சியற்றி வெளிப்படுத்தப் பட்டனவற்றின்கணிருந்து அரிது முயன்று திரட்டப்படுங் குறிப்புக்கள் சில பலவற்றைக்கொண்டே பழைய வேந்தர், புலவர், நூல்கள், மக்கள், மக்களின் வழக்கவொழுக்கங்கள் முதலியவற்றைச் சிறிது சிறிதா அறியப் பெறுகின்றேம். இந் நிலைமையில், அங்ஙனம் இறைவன் திருவடிச் சிலம்பொலிகேட்ட பழைய சேரமன்னர் எவர் என வினுதலும், அவரை இன்னூர்தாம் எனக் காட்டாவிடின் எமதுரை கொள்ளற்பாலதன்றெ மொழிதலும் வெறும் போலியேயாம். இறைவனது திரு வடிச் சிலம்போசை கேட்ட சேரமன்னர் ஒருவரின் குறிப்புக் கல்லாடத்துக் காணப்படுதலின், அஃது எம்மாற் புதி தாகப் படைத்திட்டுக்கொண்டு சொல்லப்பட்டது அன் றென அவர் தெளியக்கடவர்.

இனிச், சேரமான் பெருமாளைத் தவிரச், சிவபிரான் மாட்டுப் பேரன்புடைய சேரமன்னர் வேறு உளரெனக் கூறுவாரைக் காணேம் என எதிர்ப்பக்கத்தவர் ஒருவர் தாம் சேர மன்னர் எல்லார் வரலாறுங் கூறக் கேட்டார் போல் நெகிழ்ந்துரையாடினர். முற்காலத்திருந்த சேர மன்னர்களும் அவர் வரலாறுகளும் பெருக அறியக்கூடா திருக்கும் இந் நிலையில் இவ்வாறுரை நிகழ்த்தல் பெரிய தோர் இழுக்காம். மேலும், சிலப்பதிகார நூலாசிரிய ரான இளங்கோவடிகளின் தமையனும், புகழோங்கிய வெற்றிவேந்தனும், கற்பின் கிழத்தியாகிய கண்ணகிக்குக் கோயில் எடுப்பித்தவனுமான **சேரன்செங்குட்டுவன்** சிவ பெருமான் திருவருளாற் றோன்றினவனென்பது நன்கு விளங்கச்,

"செஞ்சடை வானவன் அருளினில் விளங்க
வஞ்சித் தோன்றிய வானவ! கேளாய்,"

என்று சிலப்பதிகாரங்[1] கூறுமாற்றல், இவனைப் பெற்ற **சேரலாதன்** என்னுஞ் சேரமன்னன் சிவபிரான் றிருவடிக்கண் மெய்யன்புடையவனுதல் இனிது பெறப்படும். இனி, அவ்வாறு பிறந்தருளிய அச் செங்குட்டுவனும் சிவபிரானை யன்றி வேறெதனையும் வணங்காதவனென்பது, அவன் வடநாடு நோக்கிச் செல்லுங்கால் அவன் அப் பெருமானை வணங்கினமை கூறும்,

> "நிலவுக்கதிர் முடித்த நீளிருஞ் சென்னி
> உலகுபொதி யுருவத் துயர்ந்தோன் சேவடி
> மறஞ்சேர் வஞ்சி மாலையொடு புனைந்து
> இறைஞ்சாச் சென்னி இறைஞ்சி வலங்கொண்டு."

என்னும் அந் நூலின் அடிகளால்[2] தெற்றென விளங்கா நிற்கும். அதுவேயுமன்றி, ஆடகமாடத் தறிதுயில் அமர்ந்த திருமாலின் சேடத்தைச் சிலர் கொண்டுவந்து கொடுத்து வணங்கச், செங்குட்டுவன் அச் சேடத்தை ஏற்றுத், தன் முடி சிவபிரான் திருவடியைத் தாங்குவதொன்ருகலின் அதனை அதன்கண் அணிதல் ஆகாதெனக் கருதித், தன் றேள்கள்மேல் அணிந்தனன் என்பது தெள்ளிதிற் புலப்பட,

> "ஆடக மாடத் தறிதுயில் அமர்ந்தோன்
> சேடங் கொண்டு சிலர்நின்று ஏத்தத்
> தெண்ணீர் கரந்த செஞ்சடைக் கடவுள்
> வண்ணச் சேவடி மணிமுடி வைத்தலின்
> ஆங்கது வாங்கி அணிமணிப் புயத்துத்
> தாங்கினன்."

என்று அந்நூலே[2] கூறுதலுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று. ஆகவே, சேரமான் பெருமானைத் தவிர அவர்தம் முன்னோரில் எவருஞ் சிவபிரான்மாட்டுப் பேரன்புடைய ரல்லரெனக் கிளக்கும் எதிர்ப்பக்கத்தவர் கூற்றுப் பொருந்தாக்

---

1. கால்கோட்காதை, கஅ, கக.
2. கால்கோட்காதை, ருச-ருஎ.
3. கால்கோட்காதை, சுக-சுஎ.

கூற்றாய் ஒழிதல் காண்க. இதுகாறுங் கூறியவாற்றால், சுந்தரமூர்த்தி தோழரான சேரமான்பெருமாட்கு முன்னிருந்த சிவனடியாரான சேரமன்னர் மற்றொருவரே தாம் ஆற்றும் வழிபாட்டு முடிவிற் சிவபிரான் திருச்சிலம்பொலி கேட்டவராதல் வேண்டுமென்பதூஉம், சுந்தரமூர்த்திகளைக் குறிப்பிடாத 'கல்லாடம்'தான் குறிப்பிட்ட அச் சேரமன்னர் சேரமான்பெருமாள் அல்லரென்பதூஉம் நன்கு பெறப்படும்; பெறப்படவே, அக் கல்லாடநூல் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்க்குப் பிற்பட்டதாகாமல், அவர்க்கு முற்பட்டதாதலுந் தானே பெறப்படும். முற்பட்டதாகிய 'கல்லாடநூலிற்' காணப்பட்ட "பரிபுரக் கம்பலை யிருசெவி யுண்ணுங், குடக்கோச் சேரன்" என்னுங் குறிப்பினையே 'பெரியபுராணம்' சேரன் என்னும் பெயரொற்றுமை பற்றி மயங்கி அதனைப் பிழைபடத் திரித்தெடுத்துச் சுந்தரமூர்த்திகள் தோழரான சேரமான்பெருமாண்மேல் ஏற்றி யுரைப்பதாயிற்றென்று உணர்ந்துகொள்க.

௬. சிவனடியார் பலர் திருத்தொண்டத் தொகையிற் கூறப்படாமை

இனி, இறைவன் றந்த திருமுகப்பாசுரம் பெற்றுச் சென்ற பாணபத்திரர் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் காலத்திற்கும் முற்பட்டவராவரென்பதனை ஒரு சிறிது விளக்குவாம்: திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருவாலவாயில் அருளிச்செய்த "ஆலநீழல் உகந்த" என்னுந் திருவியமகப் பதிகத்தில் "நக்கமேகுவர்" என்னுஞ் செய்யுளில் "தாரம் உய்த்தது பாணற்கு அருளொடே" என்று பாணபத்திரர் பொருட்டு இறைவன் இசைபாடினமை அறிவுறுத்தருளினார். 'தாரம்' என்பது குரல் துத்தம் கைக்கிளை உழை இளி விளரி தாரம் என்னும் ஏழிசையுள் முதற்றோன்றும் இசையாகும். "இக் குரன்முதல் ஏழினும் முற்றோன்றியது தாரம்" என்றார் அடியார்க்கு நல்லாரும்.[1] இஃது அவ் வுரைகாரர் எடுத்துக்காட்டிய,

---

1. சிலப்பதிகாரம், வேனிற்காதை, ௩௨

" தாரத்துள் தோன்றும் உழையுழை உள்தோன்றும்
ஒருங் குரல்குரலின் உள்தோன்றிச்—சேரும் இளி
உட்டோன்றுந் துத்தத்துள் தோன்றும் விளரியுட்
கைக்கிளை தோன்றும் பிறப்பு.''

என்னும் பழம்பாட்டினாலும் நன்கறியப்படும். இத் 'தாரம்' என்னுஞ்சொல் ஆகுபெயராற் சாதாரிப் பண்ணினை உணர்த்தும் என்று யாங் கூறியதனை இடர்ப்படுபொருள் என்று கூறினாரும் உளர். அணுக்கப்பொருளில் வரும் ஆகுபெயர்க்கும், அகன்ற பொருளில்வரும் ஆகுபெயர்க்கும் வேறுபாடு காணும் இலக்கணவறிவு தமக்கு இல்லாமையின், அவர் யாம் உரைத்த பொருளை இடர்ப்படுபொருள் என்றார். அவர் இலக்கணவறிவு நிரம்பப் பெறாதவர் என்பதற்கு, அவரது 'தமிழ்வரலாற்'றில் அவர் தாமாக எழுதுவன இலக்கணப் பிழைகள் நிறைந்தன வாயிருத்தலே சான்றாம். அதுகிடக்க. ஒரு சினைப்பொருளின் பெயர் அதன் முதலுக்காகி வருதலும், ஒரு நிறத்தின் பெயர் அந் நிறத்தினையுடைய பொருட்கு ஆகிவருதலும் அணுக்கப் பொருளுடைய ஆகுபெயராம். என்னை? சினையும் அதன் முதலும், பண்பும் பண்பியும் ஒன்றைவிட்டொன்று பிரியாத தற்கிழமைப் பொருள்களா யிருத்தலின். மருக்கொழுந்து என்னும் ஒருறுப்பின் பெயர் அதனையுடைய முழுப்பூண்டிற்கும் பெயர் ஆகிவரும்; நீலம் என்னும் நிறத்தின் பெயர் அதனையுடைய நீலப் பூவுக்கும் பெயர் ஆகிவரும். இங்ஙனமே, ஏழிசையுள் ஒன்றாகிய 'தாரம்' என்பதன் பெயரும் அதனை ஓர் உறுப்பாகவுடைய 'சாதாரிப்பண்'ணாகிய முதலையு முணர்த்துதல் நெருங்கிய தொடர்புடைய ஆகுபெயர்ப் பொருளாகும்.

இனிக், கங்கையின்கண் வேடச்சேரி, கட்டில் கூப்பிட்டது என்றாற்போல்வனவற்றுட் 'கங்கை' என்பது கங்கைக் கரையினையும், 'கட்டில்' என்பது கட்டிலுள்ளாரையும் உணர்த்துதற்கண், இயற்பெயர்ப் பொருட்கும் ஆகுபெயர்ப் பொருட்கும் அத்துணை நெருக்கமின்மையின் அவை அகன்ற பொருட்கண் வந்த ஆகுபெயராயின.

அகன்ற பொருட்கண் வரும் ஆகுபெயரும், ஆக்கியோன் கருத்தை ஒட்டிப் பொருளுரைக்குங்கால் ஒரோவழி இன்றி யமையாது வேண்டப்படுவதே யாகும். இவ்வாறு ஆக்கி யோன் கருத்துக்கு மாறுகாமற் பொருளுரைக்கும்வழி வரும் ஆகுபெயர்ப் பொருளேயுங்கூட இடர்ப்படு பொரு ளென்று கூறி விடுபவர் தொல்லாசிரியர் நூலுரைகளிற் பயின்றறியாதவரே யாவரென்பதனை நிலைநிறுத்தும்.

இனித் தாரம் என்பதற்குச் சாதாரிப் பண்ணெனப் பொருள்கூறுதல் இடர்ப்படுபொருளேயா மென்று கொள் வார்க்குச், சாதாரியென்று சிறப்புப் பொருள் கூறுது, தாரமாகிய இசையென்றே பொருள் கொண்டு 'இறைவன் பாணபத்திரர் பொருட்டு அருளோடு இசையைப் பாடிச் செலுத்தினன்' என்று நேர்பொருளே கூறினும், அதுவும் இறைவன் இசைபாடினமையையே அறிவிக்கின்றதன்றோ? 'தாரம்' ஏழிசையுள் ஒன்றுகலின் அதற்குச் சாதாரி என்று பொருளுரைப்பினும், அன்றித் தாரமாகிய இசை யென்றே பொருளுரைப்பினும் அஃது இசையென்னும் பொருளிற் றீர்ந்து நில்லாமை காண்க. ஆகவே, அஃது இடர்ப்படு பொருளாதல் யாண்டையதென்க.

இனித் 'தாரம்' என்பதற்கு எவ்வகையான பொரு ளுரைத்தல் ஆக்கியோன் கருத்துக்கு இயைந்ததாமென்ப தனை ஆராய்ந்து காண்பாம். தாரம் என்னும்சொல் தமிழினும் உளது; வடமொழியினும் உளது. திருஞான சம்பந்தர்க்கு முற்பட்ட பழைய தனித்தமிழ் இலக்கியங் களில் எல்லாம் 'தாரம்' என்னுஞ் சொல்லுக்குப் 'பல பண்டம்' என்னும் பொருளும் 'ஏழிசையுள் உரத்த ஒலி' என்னும் பொருளுமே காணப்படுகின்றன. இவ்விரண்டு பொருளிற் 'பலபண்டம்' என்னும்பொருள் வடமொழியில் உள்ள 'தாரம்' என்னுஞ் சொல்லுக்குக் காணப்படாமை யின், அப் பொருளையுணர்த்தும்வழி, அது தனித்தமிழ்ச் சொல்லாதல் பெறுதும். இனி, ஏழிசையுள் உரத்த ஒலியை உணர்த்தும் 'தாரம்' என்னுஞ்சொல் வடமொழிக் கண் உளதாயினும், இசையின் இலக்கணங்க ளெல்லாந்

தமிழ் நூல்களி லிருந்தெடுத்தே வடமொழிக்கண் எழுதப் பட்டன வென்று வடமொழிக்கண் முதன் முதல் இயற்றப் பட்ட இசையிலக்கணநூல் கூறுதலின்,[1] ஏழிசையில் உரத்த ஒலியையுணர்த்தும் 'தாரம்' என்னுந் தமிழ்ச் சொல்லே வடமொழிக்கண்ணுஞ் சென்றதென்பது தெளி யப்படும்.[2] இனி, இச்சொல் உரத்த ஓசையை யுணர்த்து மிடத்தும் ஏழிசையுள் ஒன்றாகிய உரத்த ஓசையை யுணர்த்தி வருதலே பழைய தமிழ்நூல்களிற் காணப்படு கின்றதல்லாமல், உலகத்தில் நிகழும் ஏனை உரத்த ஒலி களை உணர்த்துதல் அவற்றிற் காண்கின்றிலம். அவ் வாறாகவும், எதிர்ப்பக்கத்தவர், 'இறைவன் இடைவெளி யில் உரத்த வோசையெழுப்பி நீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்க் குப் பொற்பலகை இடுவித்ததனை உணர்த்தாதோ?' என்று அச் சொல்லுக்கு இவ்வளவு பொருளும் வலிந்து கொண் டார். இசையுள் ஒன்றை உணர்த்தும் அச்சொல் சாதாரிப் பண்ணுக்கு ஆம் என்ற எம துரைப்பொருளை இடர்ப்படு பொருள் என்று குற்றங் கூறிய இவர், 'தாரம்' என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பழையநூல்களிற் காணப்படாத பொருள் களையெல்லாந் தமக்குத் தோன்றியவாறு புகுத்தித் தம் மனம்போனபடி யுரைக்கும் உரை தான் இடர்ப்பாடில்லாத உரைபோலும்! முதலில் இவர் இச் சொல்லுக்குப் 'பொது வான உரத்த ஓசை' என்று தாமாகவே ஒருபொருள் சொல்லிக்கொண்டார்; அதன்பின் அவ் வுரத்த ஓசை வான்வெளியில் இறைவன் எழுப்பினதென்றார்; எதன் பொருட்டு என்பார்க்கு, நீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்க்குப்

---

1. இற்றைக்கு ஆயிரத்து நானூறாண்டின் முன் வடமொழி யில் இசைநூல் இயற்றிய **பரதரும்**, அறுநூற்றெண்ப தாண்டின் முன் இசைநூல் இயற்றிய **சாரங்கதேவரும்** தமிழிசையி லிருந் தெடுத்தே வடமொழிக்கண் இசை வகுக்கப்பட்டதெனக் கூறினா ரென்பர் இவ்வாராய்ச்சிவல்ல விருதைச் சிவஞானயோகிகள்.

2. இசைத் தமிழிலிருந்தே எல்லா இசைவகைகளும் வட மொழிக்கட் சென்ற உண்மை ஆபிரகாம்பண்டிதர் மிகவிரிவாக இயற்றி வெளியிட்ட **கருணாமிர்தசாகரம்** என்னும் இசைத்தமிழ் நூலில் நன்கு விளக்கிக்காட்டப்பட் டிருக்கின்றது.

பொற்பலகை இடுவித்தற் பொருட்டு என்றுஞ் சொல்லிக் கொண்டார். "தாரம் உய்த்தது பாணற் கருளொடே" என்னுந் திருஞானசம்பந்தப் பெருமா னருளிய சொற் றொடரிற்போந்த 'தாரம் உய்த்தது' என்பதற்கு இவர் கூறும் இவ்வளவு பொருளும் வலிந்தபொருளோ, 'இசை யைப் பாடியது' என்னும் எமதுரை வலிந்தபொருளோ என்று ஒப்பிட்டுக் காணவல்ல சிறிதறிவுடையார்க்கும் எமதுரையே நேர்பொருளாதல் தெற்றென விளங்காநிற் கும். திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் ஏறியிருந்து பாடுதற்கு இருக்கையாக இறைவன் பலகை இடுவித்தனன் என்று திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் கூறல் வேண்டினாராயின், 'தட்டும் உய்த்தது பாணற் கருளொடே' என்று பாடித் தமது கருத்தை ஐயமற விளங்க வைத்திருப்பர். 'தட்டு' என்னுஞ்சொற் 'பலகை' எனப் பொருள்படுதல், பழைய திவாகரத்துள் "தட்டியம் பலகை தட்டுமா வட்டணை" எனப் போந்த சூத்திரத்தால் நன்கறியப்படும். 'தட்டு' என்னும் இச் சொல்லைவைத்துக் கூறுதலாற் செய்யு ளோசையுஞ் சிதையாது, மோனையுங் கெடாது. இங்ஙனம் எல்லாவாற்றானும் இசைந்து பலகை யெனும் பொருளை யும் தெளிவுபெறக் காட்டும் 'தட்டு' என்னுஞ் சொல்லை விடுத்து, இசையை யுணர்த்தும் 'தாரம்' என்னுஞ் சொல்லைவைத்துத் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் அருளிச் செய்தமையானே, இறைவன் பாணபத்திரர் பொருட்டு இசைபாடின அருட்டிறத்தைக் குறிப்பித்தலே அவர்தங் கருத்தாதல் தெள்ளிதிற் புலனும். பாணபத் திரர் பாடிய இசைக்கு உவந்து இறைவன் அவரது வறுமைதீரத் திருமுகப்பாசுரங் கொடுத்து அன்பனுகிய பழைய சேரமன்ன னொருவன்பால் விடுத்தருளிய குறிப் பினைத் திருக்கோளிலிப் பதிகத்தில் "நாணமுடை வேதியன்" என்னுஞ் செய்யுளிற் "பாணன் இசை பத் திமையாற் பாடுதலும் பரிந்தளித்தான்" என்று பிள்ளை யார் கூறுதலானும், "தார முய்த்தது பாணற் கரு ளொடே" என்புழி அவர் குறிப்பித்ததும் பாணபத்திர ரையே யாதல் பெறப்படும்.

இனித், திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் காலத்தும், அவர்க்கு முற்பட்ட காலத்தும் வழங்கிய பொருள்களில், 'தாரம்' என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள்காணாது, பொதுவான வல்லோசை என்று அதற்குத் தாம் வேண்டியவாறு பொருந்தாப் பொருளுரைத்து, மேலும் பலவற்றை வலிந்து வருவித்து ஆரவாரஞ்செய்த எதிர்ப்பக்கத்தவர் அவ்வளவில் அமையாது, தாரம் என்னும் அச் சொல்லுக்குத் தாம் அகராதியிற் கண்ட பொருள்களையெல்லாம் எடுத்துக்காட்டி, இங்ஙனம் பொருளுரைத்தல் ஆகாதோ? அங்ஙனம் பொருளுரைத்தல் ஆகாதோ? என்று வினா நிகழ்த்துகின்றார். இலக்கண இலக்கிய வரம்பில் நில்லாமலும், ஆக்கியோன் கருத்தை ஒட்டாமலும் எச் சொல்லுக்கு எப்பொருளைதான் கூறலாகாது! இஞ்ஞான்றைத் தமிழ்ப்புலவரிற் பலர் ஆக்கியோன் கருத்தை அளந்து பாராது, அவனியற்றிய செய்யுட்குப் பத்துஉரை கூறுவேம், பதினாறுரை கூறுவேம் என்று தந்திறமையை வியந்துகூறுவர்! இவ்வாறு வியந்துரைக்குந் தமிழ்ப் புலவர்க்கும், சரித்திரவுண்மையை ஆராய்ந்து காட்டுவேமெனப் புகுந்து அதற்கு மாறாகப் பொருந்தாவுரை கூறி ஆரவாரம்புரியும் இவர்க்கும் வேறுபாடென்னை? அது நிற்க. 'தாரம்' என்னும் சொல்லுக்கு 'எல்லை' எனவும் 'பிளவு' எனவும் பொருள் உண்டு என்கின்றார். வடமொழியில் தகரவெழுத்துக்குரிய நான்கு ஓசைகளில் மூன்றும் ஓசையில் நிற்குந் 'தார' என்னும் பெயர்ச்சொல்லுக்கே 'பிளவு' என்னும் பொருளும், நான்காம் ஓசையில் நிற்குந் 'தார' என்னும் பெயருரிச்சொல்லுக்கே 'எல்லை' என்னும் பொருளும் ஆரியத்தில் உளவாம். தமிழில் இது காறும் அகராதி எழுதினோர், மொழிநூல்,[1] வரலாற்றுநூல்[2] என்னும் இவற்றின் உணர்வு வாய்ப்பப்பெறாதவராகையால், இப்பொருளில் இச்சொல் தமிழ், மற்று இப்பொருளில் இஃது ஆரியம், இச்சொல் இன்ன காலத்து இப் பொருளில் வழங்கிற்று என்றெல்லாம் அவ்வச் சொற்

1. Philology. 2. Historical Science.

பொருளுண்மை ஆராய்ந்து காட்டும் அறிவாற்ற லுடைக்ரல்லர்; மற்றுத், தமிழினும் ஆரியத்தினுந் தாம் கண்ட கண்ட பொருள்களையெல்லாம் தாங் குறித்த சொற்களுயகுக்கூறி ஏட்டை நிரப்பிவிடும் நீரர். இங்ஙனமாகவே, 'தாரம்' என்னுஞ் சொல்லுக்கும் அகராதிக்காரர் பொருள்களை எழுதி நிரப்பியிருக்கின்றனர்; அதனுல் அவருரை கொள்ளற்பாற்றன்று. வடமொழியில் இருவேறு சொற்களாய் வழங்கிய 'தாரம்' என்பதற்கே 'எல்லே', 'பிளவு' என்னும் பொருள்கள் உளவாம். யாம் ஆராய்ந்து பார்த்த மட்டில் தமிழ்நூல்களில் இச்சொல் இப் பொருள்களில் வழங்குதலைக் கண்டிலம். பழைய நிகண்டு நூல்களாகிய **திவாகரம், பிங்கலந்தை, சூடாமணி** முதலியவற்றுள்ளும் இச்சொல்லுக்கு இப்பொருள்களைக் காண்கிலம். இம் மூன்றனுள் முற்பட்டதாகிய திவாகரநூலின் காலத்தே இச்சொல்லுக்கு நான்கு பொருள்களே வழங்கின; இதற்குத்,

> " தாரம் அரும்பண்டம் வெள்ளி அதன்ஒளி
> சேரும் ஏழ்நரம்பில் ஓர்நரம்புஞ் செப்பும் "

என்று அந் நூல் நுவலுமாற்ருல் விளங்கும். இந்நான்கு பொருள்களிலும் 'அரும்பண்டம்,' என்பதும், 'ஏழிசையுள் ஒன்று' என்பதுமே மிகப் பழைய தனித்தமிழ் நூல்களிற் காணப்படுதலின் அவற்றை முதலிலும் ஈற்றிலும் வைத்து, 'வெள்ளி', 'வெள்ளியினெளி' என்னும் வேறு இரண்டு பொருள்களும் வடமொழியிலிருந்து வந்தனவாகலின் அவற்றை இடையினும் வைத்து அஃது ஓதுதல் உற்றுநோக்கற்பாலது. மற்றுப், பிங்கலந்தை நூலின் காலத்திலோ இச் சொல்லுக்கு ஏழுபொருள்கள் வழங்கலாயினவென்பது,

> " வல்லிசைப் பெயரும் வாழ்க்கைத் துணைவியும்
> யாழின் நரம்பும் அரும்பண்டமும் வெண்டாதுந்
> தராவும் நாவுந் தாரம் என்ப."

என்று அந்நூல் கூறுமாற்ருல் விளங்கும். சூடாமணி நிகண்டும், " தாரம் வல்லிசை நாவெள்ளி தலைவி யோரிசை

கண்ணென்ப,'' எனக் 'கண்' என்னும் மற்றொரு புதுப் பொருளுஞ் சேர்த்துக் கூறுகின்றது. இந் நிகண்டு நூல்களினெல்லாங் காணப்படாத 'பிளவு', 'எல்லே' என்னும் வடமொழிப் பொருள்களைத், திவாகர காலத்தை யடுத்து வந்த பழந்தமிழ்ச் செல்வராகிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரது திருப்பாட்டிற் போந்த 'தாரம்' என்னுஞ் சொல்லுக்கு ஏற்றியுரைத்தல் பொருந்துமோ? இச் சொல்லுக்கு இவ் வேறுபொருள்களை ஏற்றுதல் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாமையால், இப் போலிப் பொருள்கள் பற்றி எதிர்ப்பக்கத்தவர் உரைத்த ஏனையவும் பொருந்தாப் போலிகளாய் ஒழிதல் காண்க.

இனி, இறைவன் பலகை இடுவித்தது பாணபத்திரர்க்கேயன்றித், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்க்கு அன்றென்பதூஉம் ஒரு சிறிது காட்டுதும். திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருக்கோளிலி என்னுந் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று கட்டளையிட்டருளிய திருப்பதிகத்துள், "நாணமுடை வேதியன்" என்னுஞ் செய்யுளிற் "பாணன்இசை பத்திமையாற் பாடுதலும் பரிந்தளித்தான்" எனக் குறிப்பித்தது இறைவன் பாணபத்திரர்க்குத் திருமுகங் கொடுத்ததையாதல், அவர் ஏறியிருந்து பாடுதற்குப் பலகை யிடுவித்ததையாதல், அல்லது ஒருங்கே அவ் விரண்டையுமாதல் வேண்டும். 'பாணன் அன்பினால் இசைபாடிய அளவிலே இரங்கிக்கொடுத்தான்' என்றதல்லாமற் கொடுத்தது இன்னதென்று கூறுமையாற், பாணபத்திரர்க்குத் திருமுகம் வழங்கியதும் பலகையிடுவித்ததுமாகிய இரண்டனையும் ஒருங்கு உய்த்துணர வைத்தலே பிள்ளையார்தந் திருவுளக்கருத்தாம். என்னை? 'பரிந்தளித்தான்' என்னும் வினைக்குச் செயப்படுபொருள் ஒன்றே கூறல் வேண்டினராயின் அதனைக் கிளந்து கூறியிருப்பராகலானும், இறைவன் பாணபத்திரர்க்குப் பரிந்தளித்தன ஒன்றுகாமல் திருமுகமும் பலகையுமாகிய இரண்டாயிருத்தலின் அவ்விரண்டையும் ஆண்டுப் பெற வைத்தற்பொருட்டே இரண்டிலொன்றைக் கூறுது

விட்டாராகலானும், 'சொல் இல்வழி இங்ஙனம் உய்த்துணர்தலே முறையா'மென்பது சேனாவரையர் முதலான பழைய உரைகாரர் கருத்தாகலானும் என்க.

பாணபத்திரர் நழையில் மிக நினைந்து தமது கையில் ஏந்திய யாழ் ஈரத்தால் இயக்குதற்கு ஆகாதவாறிருந்தும், தாம் சிவபிரான் றிருவடிக்கண் வைத்த அன்பு சிறிதும் மாருது இசைபாடுதல் கண்டு ஐயன் இரங்கி, நனையாமல் அவர் ஏறியிருந்து பாடுதற்குப் பலகையிடுவித்தானென்றே நம்பியார் திருவிளையாடலும் பிறவுங் கூறுநிற்கும். இஃதிவ்வாறிருப்பப், பெரிய புராணமோ, திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் திருவாலவாய் சென்று இறைவ னெதிரில் இசைபாட, இறைவன் அவரது யாழை வைத்தற்குப் பொற்பலகை இடுவித்தானென்று கூறுகின்றது. திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரோடு உடனிருந்த திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்க்கு இறைவன் பலகை இடுவித்தனனே, அன்றிப் பாணபத்திரர்க்குத்தாம் இறைவன் பலகை யிடுவித்தனனே என்பது ஆராயற்பாற்று. பெரிய புராணத்துட் கூறப்படும் வரலாறுகளுள் ஐயம் வந்துழி, அதனை அகற்றுதற்கு அதற்கு முந்திய முதனூலாகிய நம்பியாண்டார் நம்பி திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி கருவியாயிருந் துதவுகின்றது. இந்நூல், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் வரலாற்றினைப் பின்வருமாறு ஒரே செய்யுளாற் கூறுகின்றது :

"தனையொப் பரும்எருக் கத்தம் புலியூர்த்
 தகும்புகழோன்
நினையொப் பருந்திரு நீலகண் டப்பெரும்
 பாணனை நீள்,
சினையொப் பலர்பொழிற் சண்பையர் கோன்செந்
 தமிழொடிசை
புனையப் பரனருள் பெற்றவன் என்பர்இப்
 பூதலத்தே.''

இச்செய்யுள், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர், திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார் அருளிச் செய்த திருப்பதிகங்களை

இசையிலிட்டுப்பாடி இறைவனருளைப் பெற்றாரென்று மட்டுஞ் சொல்கின்றதே யல்லாமல், இறைவன் அவர்க்குப் பலகை யிடுவித்தானென்று ஒரு சிறிதாயினுங் கூறுகின்றிலது. அவர்க்குப் பலகையிட்டதுண்டாயின் அதனைப் புகலுதற்கு இச் செய்யுளில் இடம் மிகுதியுமிருக்கின்றது. 'தனையொப்பரும்,' 'தரும்புகழோன்,' 'நினையொப்பரும்,' 'சினையொப் பலர்பொழில்,' 'என்பர் இப்பூதலத்தே' முதலான அடைமொழித் தொடர்களை நீக்கிப், பலகை யிட்ட வரலாற்றை எளிதிற் கூறிவிடலாம். அங்ஙனம் ஒருவரலாறு அவர் பொருட்டு நிகழாமையானும், அவரது வரலாறெல்லாம் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரோடிருந்து இசைபாடியதொன்றே யாகலானும், அதனைச் சொல்லுதல் சில சொற்களால் ஆகின்றமையானும், அவ்வாறு அடைமொழிகளை அழகுற நிரப்பிப் பாட்டை முடித்தாரென்பது. இவ்வாறு 'திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி'யிற் காணப் படாத ஒருவரலாறு, அதற்குப் பின்வந்த பெரிய புராணத்துள் மட்டுங் காணப்படுமாயின் அது பெரிதும் ஆராய்ந்து நோக்கற்பாலதாம். மேலும், பெரிய புராணத்தின் மட்டுங் காணப்படும் அவ் வரலாற்றுக்கு மாறானதொன்று வேறொரு பழைய நூலிற் காணப்படுமாயின், அவ் விரண்டனையும் நன்காராய்ந்து எது கைக்கொள்ளற் பாலதோ அதனையே கொள்ளல் வேண்டும். ஆகையால், பாணபத்திரர்க்குப் பலகையிட்டதனையும், திருநீலகண்டர்க்குப் பலகையிட்டதனையும் ஒத்துநோக்குவாம் :

மதுரையிற் பாணபத்திரர் செல்வவளத்தாற் சிறந்து வாழ்தல்கண்டு, அவர்க்கு உறவினரான ஏனைப் பாணரெல்லாம் அவர்மேற் பொறாமைகொண்டு அவரை வெறுப்ப, அதுகண்ட இறைவன் பாணபத்திரர்க்குள்ள பேரன்பைப் புலப்படுத்துவான் வேண்டிப், பெருங் காற்றோடு கூடிய பெருமழையினைப் பெய்விக்க, அதற்குப் பின்வாங்காது நள்ளிருளினுங் காலாற் றடவிக்கொண்டு கோயிலிற் சென்று, இறைவனெதிரே வெள்ளத்தினும் நின்றபடியாய்ப் பாணபத்திரர் யாழினை இயக்கி இசைபாட, அது

கண்டு ஐயன் இரங்கி, அவர் ஏறியிருந்து பாடுதற்கு ஓர் உயர்ந்த பொற்பலகை இடுவிக்க, அவர் அதன்மேல் ஏறியிருந்து பாடினார். அவர்தம் உறவினரும் அவரது பேரன்பின் பெருக்கினையும், அவர்க்கு இறைவன் அருளிய திறத்தினையுங் கண்டு பொறாமை நீங்கினாரெனப் **பெரும்பற்றப் புலியூர்நம்பி** இயற்றிய பழைய திருவிளையாடற் புராணங் கூறுகிறகும்.

மற்றுப் **பெரிய புராணமோ,** திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் திருவாலவாய் சேர்ந்து, தாம் பாணர்குலத்திற் பிறந்தமை பற்றிக் கோயிலினுட் செல்லப்பெறாமல் வாயிலில் நின்றபடியே தமது யாழினை வீக்கிச், சிவபிரான் அடியார்க்குச் செய்த அருட்டிறங்களை யெல்லாம் விரித்துப் பண்களாக்கி, அவ் வியாழில் இட்டு உள்ளங் குழைந்து குழைந்து உருகிப் பாடினார். அவர்தம் அன்பின் பெருக்கை இறைவன் புலப்படுத்துதல் கருதி, அற்றைநாளிரவில் தம் தொண்டர்கட்குக் கனவிற் றோன்றி, "யாழ்ப்பாணரைக் கோயிலினுள்ளே புகுத்துக" என்று ஏவத், தொண்டரெல்லாரும் விழித்தெழுந்து, திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரின் பெருமையுணர்ந்து, மற்றைநாள் அவரைக் கோயிலினுள்ளே அழைத்துச் சென்று இறைவன் திருமுன்னர் விடுத்தனர். பாணரும் திருமுன்பிருந்து இறைவன் அருட்பாங்குகளை யாழிலிட்டு நெஞ்சம் நெக்குருகிப் பாடப், "பாணர்பாடும் அழகிய யாழ் நிலத்தின்மீதிருந்தால் ஈரந்தாக்கிக் கட்டு அழியும்; ஆதலால், அதனை வைத்தற்கு ஒரு பொற்பலகை இடுமின்!" என்று வான்வெளியில் ஓர் ஓசை எழத், தொண்டரெல்லாரும் அங்ஙனமே அதற்கொரு பொற்பலகை இட்டனரென்கின்றது.

இவ்விரண்டு வரலாறுகளுட், பாணபத்திரர்க்கு இறைவன் பொற்பலகை இடுவித்தமைக்கே பொருத்தமான ஏதுக்காணப்படுகின்றது. பாணபத்திரர்மேற் பொறாமை கொண்டு, அவர் இறைவன்மேல் வைத்த அன்பின் பெருக்கை அறியாமல் இகழ்ந்துவந்த மற்றைப் பாணர்களுக்கு அவரது அன்பின் மிகுதியைப் புலப்படுத்துதல்

வேண்டியே இறைவன் பெருங் காற்ருேடு கூடிய பெரு மழையைப் பெய்வித்தனன். பகற்பொழுதே யன்றி இராப் பொழுதினும் இறைவன் திருக்கோயிலின் எதிரே சென்று இசைபாடுதலை ஓர் அன்பின் கடப்பாடாய்க் கொண்டொழுகிய பாணபத்திரர் அம் மழையினை ஒரு பொருட் படுத்தாது, அம் மழைநா ளிரவினும் நனைந்தபடியாய் நின்றே இறைவன் எதிிற் பாடினார். அதுகண்டு இறை வன் இரங்கி, அவரும் அவரது யாழும் நனையா மைப் பொருட்டே, ஒருசிறு குடில்போல் மேலுங் கீழும் மறைப்பாகச் செய்யப்பட்ட பொன்னிறமான ஒரு பலகை இடுவித்தான்.

மற்றுத் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்க்கோ அத் தகைய பகைவர் இலர். இறைவன் இவரது அன்பைப் புலப்படுத்தும் பொருட்டுச் செய்ததெல்லாம், தம் தொண் டர்தங் கனவிற்ருேன்றி, "யாழ்ப்பாணரைக் கோயிலி னுள்ளே புகுத்துக!" என்று அருளிச்செய்த தொன்றே யாம். தொண்டரும் அவரைக் கோயிலின் உள்ளே அழைத்துச் சென்றுவிட, யாழ்ப்பாணர் தமது வழக்கம் போல் அங்கிருந்து இறைவன் புகழ்களை யாழிலிட்டுப் பாடினர். அப்போது மழை பெய்ததென்று ஏதுஞ் சொல்லப்படவில்லை. மேலும், யாழ்ப்பாணர் கோயிலி னுள்ளே யிருந்து பாடினமையால், மழை பெய்தாலும் அதனுல் அவர் இடர்ப்பட்டிரார். அங்ஙனமிருக்க, நிலத் தின் ஈரந்தாக்கி அவரது யாழ் கட்டுவிட்டுப் போமென்று இறைவன் பொற்பலகை இடுவித்தானென்பது யாங்ஙனம் பொருந்தும்? அற்றன்று, மழை பெய்யவில்லையாயினும், நிலத்தின்மேல் வைக்கப்பட்ட அவரது யாழ் அந் நிலத் தின் குளிர்ச்சி தாக்கிக் கட்டழியுமென்று அங்ஙனம் பொற்பலகை இடுவித்தான் என்னுமோவெனின்; என்னும்; நிலத்தின்கண் உள்ள குளிர்ச்சி யாழின்கட்டை யழிக்க வல்ல அத்துணை ஆற்றலுடையதன் ருகலானும், அங் ஙனம் அழிக்க வல்லதாயின் இஞ்ஞான்றும் நிலத்தின் மேல் வைத்து இயக்கப்படும் வீணையும் அதுபோலவே

அதனாற் கட்டழிக்கப்படுதல் வேண்டுமாகவும் அவ்வாறு நிகழக் காணாமையானும், நீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் இதற்கு முன்னெல்லாம் தமது யாழை நிலத்தின்மேல் வைத்துப் பாடி வந்திருக்க அப்போதெல்லாம் நிலத்தட்பத்தாற் கட்டுநெகிழாத அவ் யாழ் இப்போது மட்டும் அதனாற் கட்டுவிடுமெனக் கருதல் பொருந்தாமையானும், வெப்பத்தால் ஒன்றன்கட்டு நெகிழக் காண்டுமே யன்றித் தட்பத்தால் அது நெகிழக் காணாமையோடு அதற்கு மாறான கட்டின் இறுக்கமே நிகழக் காண்டலானும், நில ஈரம் படாமைப் பொருட்டுப் பலகை இடுவித்தான் என்னும் இவ் வரலாறு ஒரு சிறிதும் பொருந்தாப் பொய்யுரையா மெனவே புலனாகின்றது.

ஆகவே, திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்க்கு இறைவன் பொற்பலகை இடுவித்ததாகக் கூறும் 'பெரியபுராணச்' செய்யுட்கள இரண்டும், பாணபத்திரர்க்கு இறைவன் பொற்பலகை இட்டாற்போற் றிருநீலகண்ட யாழ்ப் பாணர்க்கும் இட்டான் எனக் கூறவிழைந்த எவராலோ மாற்றிச் சேர்த்துவிடப்பட்டனவா மல்லது, ஆராய்ச்சியில் வல்ல அருளாளரான ஆசிரியர் சேக்கிழாரால் செய்யப்பட் டனவல்ல வென்க. இதனாலன்றோ, நம்பியாண்டார் நம்பி அருளிச்செய்த 'திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி' திருநீல கண்ட யாழ்ப்பாணர் வரலாறு கூறுகின்றுழி, அவர்க்கு இறைவன் பொற்பலகை இடுவித்ததாக ஏதும் உரைக் கின்றிலது. பாணபத்திரர் கோயில்வாயிலின் புறத்தே இராப்பொழுதிற் பெருமழையினுங் காற்றினும் வருந்திய படியாய் அன்பின் மாறாது இசைபாடுதலைக் கண்டு இறை வன் இரங்கிப் பலகை யளித்ததனைப் "பரிந்தளித்தான்" என்பதோ, அவ்வாறு மழையினுங் காற்றினும் வருந்துத லின்றிக் கோயிலினுள்ளேயிருந்து இசைபாடிய திருநீல கண்ட யாழ்ப்பாணர்க்கு இறைவன் அருளியதைப் "பரிந் தளித்தான்" என்பதோ என்று தமிழறிவு சிறிதுடை யாரைக் கேட்பினும், அவர், "பரிந்து அளித்தல்" அல் லது 'இரங்கிக் கொடுத்தல்' என்னும் வினை, மழையினும்

இடியினுங் காற்றினும் இருளினும் அன்பின் மாறுது நின்று பாடிய பாணபத்திரர்க்குப் பலகையிட்டதனுக்கே பொருத்தமுடைத்தாமென அறிவுறுத்துவர்.

அதுவேயுமன்றிப், பாணபத்திரர் வறுமையால் மிக வருந்தினமை கண்டு இறைவன் அவர்க்கு இரங்கித் திருமுகங் கொடுத்துச் சேரமன்னன்பால் விடுத்தமையினையும் உட்கொண்டே திருஞானசம்பந்தப்பெருமான் "பாணனிசை பத்திமையாற் பாடுதலும் பரிந்தளித்தான்" என்று அருளிச்செய்தனராகலின், வறுமையான் அங்ஙனம் நலிவுருத திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்க்கு அருள்செய்ததனைப் "பரிந்தளித்தான்" எனக் கூறினரென்றல், சொற்களின் ஆற்றலறிந்து பொருள்கூற மாட்டாதார் கூற்றேயாமென்க. இன்னும் "தாரம் உய்த்தது பாணற் கருளொடே" எனவும், "பாணனிசை பத்திமையாற் பாடுதலும் பரிந்தளித்தான்" எனவும் பிள்ளையார் இருகாற் குறிப்பிட்டது பாணபத்திரரையேயாமென்பதற்கு, அவர் "வெய்யவன் பல்லுகுத்தது" என்னுந் திருவாலவாய்த் திருச்செய்யுளில் "ஆலவாய் அரன் கையது வீணையே" என்று அருளிச் செய்து, இறைவன் பாணபத்திரர் பொருட்டு யாழ்தாங்கிச் சாதாரியிசை பாடினதனைக் குறிப்பித்தமையே சான்றும். இறைவன் பாணபத்திரர்க்காக இசைபாடச் சென்றக்கால், யாழ்ஒன்று கொண்டு சென்றனென்பது, "பழையதோர் பொல்லம் பொத்திய பத்தர்யாழ்க் கோல்தோள், உழையதாக" என்னும் பரஞ்சோதி முனிவர் பாட்டானும்,[1] இசை பாடுங்கால் அவ் யாழை இயக்கியே பாடினனென்பது "குண்டுநீர் வறந்திட்டன்ன நெடுங்கொடிக் குறுங்காய்ப் பத்தர்த், தண்டுநீள் நிறத்த நல்யாழ் இடந் தழீஇத் தெறித்து" என்று மீண்டும் அவரே கூறினமையானும்[2] இனிது பெறப்படும்.

இங்ஙனமெல்லாம், இறைவன் பாணபத்திரர்க்குப் பொற்பலகை இடுவித்தமைக்கு ஏற்புடைய ஏதுக்கள் உளவாகத், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்க்குப் பலகை

1. விறகுவிற்றபடலம். கரு, 2. விறகுவிற்றபடலம், உஎ.

இடுவித்தமைக்கோ அத்தகைய ஏதுக்கள் இலவாதலை ஒப்பவைத்து நோக்கவல்லார்க்குப், பாணபத்திரர்க்குப் பலகையிட்ட வரலாறே பொருத்தமுடைத்தா மென்பதூஉம், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்க்குப் பலகையிட்டதாகச் சொல்லும் வரலாறு பொருத்தமின்றாய்ப் 'பாணர்' என்னும் பெயரொற்றுமைபற்றிப் பாணபத்திரர்க் குரியதனை அவர்க்குப் பின்னிருந்த நீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் மேல் ஏற்றிப் பிறரால் கற்பித்துச் சேர்க்கப்பட்டதா மென்பதூஉம் நன்கு விளங்கும். எனவே, "தாரமுய்த்தது பாணற் கருளொடே" எனவும், "பாணனிசை பத்திமை யாற் பாடுதலும் பரிந்தளித்தான்" எனவும், "ஆலவா யரன்கை யதுவீணையே" எனவுந் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளிச்செய்தவையெல்லாம், அவர்தங் காலத்திற்கு முன்னிருந்த பாணபத்திரர்பொருட்டு இறைவன் நிகழ்த்திய திருவிளையாடல்களையே குறிப்பனவாமல்லது, தங்காலத்துத் தம்மோடு உடனிருந்த திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்க்கு வேறுவகையாற் காட்டிய அருட்டிறங்களை அல்லவாமென்பது கடைப்பிடிக்க. இப் பாணபத்திரர், திருஞானசம்பந்தருக்கு முற்பட்டவ ராதலோடு, மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்கும் முற்பட்டவராவர்; அதனாலன்றே அடிகள் திருவாசகத்தில்,[1]

"இன்னிசை வீணையில் இசைந்தோன் காண்க!
அன்னதொன்று அவ்வயின் அறிந்தோன் காண்க!"

என்று அருளிச்செய்தனர்.

இனிப், பாணபத்திரர் பெரும்பாலும் 'பத்திரர்' எனவும், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் 'பாணர்' எனவும் வழங்கப்படுவரென எதிர்ப்பக்கத்தவர் கூறினர். இவர் தமது கூற்றுக்கு மேற்கோள் காட்டாமையின், அது பொய்யுரையாதல் தானே பெறப்படும். மற்றுக் கல்லாடத்தின்கண் "தென்றிசைப் பாணன் அடிமையான்"[2] எனவும், "அன்புருத்தரித்த இன்பிசைப் பாணன்"[3] எனவும், பாணபத்

1. திருவண்டப்பகுதி, ௫௫-௫௬. 2. கல்லாடம், ௪௪.
3. கல்லாடம், ௧௫.

திரரே அங்ஙனம் 'பாணன்' என்னுஞ் சொல்லால் வழங்கப்படுதல் காண்க.

இனி, அறுபத்துமூன்று நாயன்மாருள் ஒருவரான திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரைத் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் தமது பதிகத்துட் புகழ்ந்துபாடாது, பாணபத்திரரைப் பாடினரென்றல் யாங்ஙனம் பொருந்தும்? என்று அவ்வெதிர்ப்பக்கத்தவர் பொருந்தாப் போலிவினா ஒன்று நிகழ்த்தினர். நாயன்மார் அறுபத்துமூவர் என்னுந்தொகை, சுந்தரமூர்த்திகள் 'திருத்தொண்டத் தொகை' அருளிச்செய்தபின் னெழுந்ததே யல்லாமல், அவர்க்கு முற்பட்ட திருஞானசம்பந்தர் காலத்தது அன்றென்பதனை அவர் மறந்தார்போலும்! அற்றேல், சுந்தரமூர்த்திகள் 'பாணபத்திரரை' எடுத்து ஓதாமை யென்னை யெனின்; சைவசமயாசிரியர் மூவரும் பத்து அல்லது பதினொரு செய்யுட்கள் அடங்கிய பதிகங்களே அருளிச்செய்யுங் கடப்பாடுடையர்: அப்பர் அருளிய 'சித்தத்தொகைத் திருக்குறுந்தொகை'யைத் தவிர ஏனையவெல்லாம் பெரும்பாலும் பதினொரு செய்யுட்களுள் அடங்குவனவேயாம்; ஒருசிலவற்றில் மட்டும் பன்னிரண்டு செய்யுட்கள் உள்ளன. சுந்தரமூர்த்திகள் அருளிச்செய்த 'திருத்தொண்டத்தொகை'ப் பதிகம பதினொரு செய்யுட்களே யுடையது. இவற்றுட் பத்துச் செய்யுட்களுள் அடங்கும் அளவே தனியடியார்களைக் கூறிக், கூறாதுவிட்ட அடியார்களையெல்லாம் ஒருங்கு தொகுத்து அடக்குதற்குப் "பத்தராய்ப் பணிவார்க ளெல்லார்க்கும் அடியேன்" என்னுஞ் செய்யுளொன்றும் அவர் அருளிச்செய்தார். தனியடியாரைக் கூறும் பத்துச் செய்யுட்களில் அடங்காமையாலன்றே, நக்கீரர், இடைக்காடர், கபிலர், உருத்திரசன்மர், வரகுணபாண்டியர், கல்லாடர், ஔவையார் முதலான அடியார் பற்பலர் மொழியாது விடப்பட்டனர்.

சுந்தரமூர்த்திகள் தமக்கு முன்னிருந்த அடியார் எல்லாரையுந் தனித்தனியே கூறுவேமெனப் புகுந்து நூற்றுக் கணக்கான செய்யுட்கள் அருளிச்செய்திருந்தன

ராயின், 'அவர் ஏன் இந்த அடியாரைச் சொல்லவில்லை? அந்த அடியாரைச் சொல்லவில்லை?' என்று வினு நிகழ்த்தலாம். மற்று அவர் அருளிச்செய்யப் புகுந்த தனியடியார் செய்யுட்களெல்லாம் பத்தேயாகலான், இவற்றுள் ஏனைப் பலர் ஓதப்படாமை என்னையென விளுதல், பொருளுண்மையறியாக் குறைபாடாய் முடியுமென்க. இனித், "திரு வியமகத்தினுள்ளுந் திருநீலகண்டப் பாணர்க், கருளிய திறமும் போற்றி" எனப் பெரிய புராணத்திற் காணப்படுஞ் செய்யுள் இவ்வரலாற்றுண்மை யறியாத பின்னையோரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டதேயாம். இங்ஙனமே வரலாற்றுண்மைக்கு மாறுன செய்யுட்கள் பற்பல பின்னையோரால் எழுதிப் பெரியபுராணத்தின்கட் சேர்க்கப்பட்டமையும், அச் செய்யுட்கள் ஆசிரியர் சேக்கிழாராற் செய்யப்பட்டனவாதல் செல்லாமையும் **சேக்கிழாரும் பெரிய புராணமும்** என்னும் எமது ஆராய்ச்சியுரையில் தக்க சான்றுகளோடு விளக்கியிருக்கின்றேம். ஆகவே, பாணபத்திரரைச் சுந்தரமூர்த்திகள் 'திருத்தொண்டத்தொகை' யுள் எடுத்தோதாமையால், சுந்தரமூர்த்திகட்கு முன்னிருந்த திருஞானசம்பந்தப் பெருமானும் "தாரமுய்த்தது பாணற் கருளொடே," "பாணனிசை பத்திமையால் பாடுதலும் பரிந்தளித்தான்" என்பனவற்றுட் பாணபத்திரரைக் குறித்துச் சொல்லிரார் என வழக்குப்பேசுதல் ஆ! எவ்வளவு முறையுள்ளதா யிருக்கின்றது! முன்னுள்ளோரான திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் ஒருவரைக் குறியாது விட்டனராயின், பின்வந்தோரான சுந்தரமூர்த்திகளும் பிள்ளையாரைப் பின்பற்றி அவரைக் குறியாது விட்டனரெனப் புகலுதல் ஒருவாறு பொருந்தும். மற்றுப் பின்வந்தோரான சுந்தரமூர்த்திகள் சொல்லாது விட்டமையால், அவர்க்கு முன்னிருந்த திருஞானசம்பந்தரும் அவரைச் சொல்லாது விட்டனரென்பது யாங்ஙனம் பொருந்தும்? இன்னோரன்ன மயக்கவுரைகள் வழக்கு முறையாகாவென்றுணர்க. எனவே, மேற்காட்டிய சொற்றொடர்களிற் பிள்ளையார் குறிப்பிட்டது பாணபத்திரரையே யாதல் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெற்றென விளங்கா

நிற்கும். என் றிதுகாறும் விளக்கியவாற்றால், திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார் குறிப்பிட்ட பாணபத்திரர், சுந்தர மூர்த்திகள் தோழரான சேரமான்பெருமாள் நாயனார் காலத்தவராதல் செல்லாமை பெறப்பட்டது. இனிப், பாணபத்திரரைக் குறிப்பிட்ட கல்லாடனார், எல்லாம் ஓதாதுணர்ந்து பிள்ளைமைக்காலத்தே பேரருளாளராய் வயங்கிய திருஞானசம்பந்தப் பெருமானையும் அப்பரையுங் குறிப்பிடாமையால், அவர் இவ்விருவர்க்கு முன்னும் பாண பத்திரர்க்குப் பின்னும் இருந்தாராதலும் தானே பெறப் படும். பெறப்படவே, கி. பி. ஆறும் நூற்றாண்டின் பிற் பாதி முதலிருந்த அப்பர்க்குக், குறைந்தது ஐம்பதாண்டு கள் முற்பட்ட காலத்தேதான் ஆசிரியர் கல்லாடனார் 'கல்லாடம்' என்னும் அருந்தமிழ்நூலை ஆக்கினாராதல் வேண்டும். அதனாற் 'கல்லாடம்' கி. பி. ஐந்தாம் நூற் றாண்டின் ஈற்றிலாதல் ஆறும் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தி லாதல் இயற்றப்பட்டதொரு நூலாதல் தேற்றமாம்.

ரு. திருவாசகம் கல்லாடம் புத்த சமண காலங்களில் தோன்றினமை

இனிப், 'பா' வகையாலும் 'திருவாசகம்' 'கல்லாடம்' என்பன அப்பர் சம்பந்தர்க்கு முற்பட்ட காலத்தனவாதல் காட்டுதும். செந்தமிழ் மொழிக்குப் பழமையாக உரிய பாக்கள் அகவலும் வெண்பாவுங் கலியும் வஞ்சியுமென நான்கேயாம் (தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், அக, அஉ, அங, அச). இவற்றுள்ளும் அகவற்பாவே மிகச் சிறந்ததாம். அதனானன்றே 'அகநானூறு', 'புறநானூறு', 'நற்றிணை', 'குறுந்தொகை', 'ஐங்குறுநூறு', 'பதிற்றுப் பத்து', 'பத்துப்பாட்டு', 'சிலப்பதிகாரம்', 'மணிமேகலை', 'பெருங்கதை' முதலான பழைய நூல்களெல்லாம் பெரும் பான்மையும் அகவற்பாவினாலேயே ஆக்கப்படுவவாயின; அதனானன்றே **தொல்காப்பியத்தும்** அகவற்பாவே முன் வைத்துரைக்கப்பட்டது. கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின்

துவக்கம்முதல் தமிழ் நாட்டின்கண் தொகுதி தொகுதியாய் வந்து புகுந்த பௌத்தர் சமணரின் வழியே தமிழின்கண் வடமொழிக்கலப்பு நேர்வதாயிற்று. அக் கலப்பினால், அகவற்பாவில் நூலெழுதும் பழக்கம் வரவரக் குறையக், கலிப்பாவினின்று 'கட்டளைக் கலித்துறை' என்னும் ஒரு புதிய பாவும் அதிலிருந்து விருத்தமும், அகவற்பாவினின்று ஆசிரிய விருத்தங்கள் பலவுந் தமிழ்ப் புலவர்களால் உண்டாக்கப்பட்டன. 'கட்டளைக் கலித்துறை', 'கலிவிருத்தம்', 'ஆசிரிய விருத்தம்' முதலிய பாக்கள் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டிற்கு முற்பட்ட பழைய தமிழ் நூல்களுள் யாண்டுங் காணப்படாமை பெரிதுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாலதாகும். கட்டளைக் கலித்துறை முதலான இப் புதிய பாக்களின் இலக்கணங்களும் 'யாப்பருங்கலம்', 'யாப்பருங்கலக் காரிகை' முதலான இடைக்காலச் செய்யுளிலக்கணங்களிற் காணப்படுதல்போலத், 'தொல்காப்பியத்'தின்கட் காணப்படாமையும் பெரிதும் நினைவுகூரற்பாலதாம். இஃதொன்றே 'தொல்காப்பியம்' இவற்றிற்கெல்லாம் முற்பட்ட மிகப் பழைய நூலாதலைத் தெரிக்கும். அகவற்பாக்களாலும் கலிப்பாக்களாலும் ஆக்கப்பட்ட 'சிலப்பதிகாரம்' என்னும் உயர்ந்த அருந்தமிழ்நூலை ஆறு ஒன்பது பத்துப் பதினொன்று பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டுகளில் இயற்றப்பட்டதென்றும், 'தொல்காப்பியம்' நான்காம் நூற்றுண்டின்கண் இயற்றப்பட்டதென்றும், தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் எளிதாகக் கூறிஞரும் உளர். பழைய தமிழ்ச்செய்யுள் வழக்கும், சொல்வழக்கும், புலனெறிவழக்கும் ஆய்ந்துணர்ந்தனராயின் அவரெல்லாம் அங்ஙனம் பிழைபட உரையார்; அவை யுணரப் பெறுமையோடு, வடமொழி நூல்களின் தொன்மையை உயர்த்தித் தமிழ் நூல்களின் தொன்மையைக் குறைத்துவிடல் வேண்டுமென்னும் பேரவாவும் உடைய அவர் தமிழை இழித்தற்கு யாதுதான் சொல்லார்! அவர் திறம் நிற்க. இரண்டாம் நூற்றுண்டிற்குப் பின்னே துவங்கி இன்றுகாறும் இயற்றப்பட்டுவருந் தமிழ்ச் செய்யுள் நூல்களெல்லாம் ஆயிரத்திற்குத் தொள்ளா

யிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பது விழுக்காடு விருத்தப் பாக்களாலும், சிற்சில 'கட்டளைக் கலித்துறை'யாலும் இயற்றப்பட்டு வருதல் எல்லார்க்குந் தெரிந்ததொன்றும்; இவற்றினிடையிற் பிறந்தனவாயிற், 'சிலப்பதிகாரத்'துள் இப் பெற்றிப்பட்ட பாக்கள் ஒருசிறிதுங் காணப்படாமை யும், இப் பாக்களைப்பற்றிய இலக்கணங்களும் அங்ஙனமே 'தொல்காப்பியத்'துட் காணப்படாமையும் என்னையென்று நடுவுநின்று நோக்கவல்ல சான்றோர்க்குச் 'சிலப்பதிகார மும்', 'தொல்காப்பியமும்' கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்றொட்டே உள்ள நூல்களாதல் நன்குவிளங்கும்.

இனிக், கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டு துவங்கித் தமி ழின்கட் புதியனவாய்த் தோன்றிய கட்டளைக் கலித்துறை யும் அதன்வழியே பிறந்த விருத்தங்களும், அம் மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின் இயற்றப்பட்ட நூல்களில் மெல்ல மெல்லப் புகுந்து, ஒரு மூந்நூற்றாண்டுகள் வரையிற் பழைய அகவற்பா வெண்பா கலிப்பா என்பவற்றோடு போராடி, அவற்றை முழுதுந் துரத்திவிட மாட்டாமையிற் சிற்சில நூல்களில் அவற்றோடு உடனிருந்தும், தமிழ்ப்பற்று மிகவுடைய சிலரால் இயற்றப்பட்ட வேறுசில நூல்களிற் பழையபாக்களே முழுதும் இடம்பெற்று நிற்கத் தாம் மற்றுஞ் சிலவற்றிற் குடிபுகுந்தும் இவ்வாறெல்லாம் ஆறும் நூற்றாண்டு வரையில் அல்லற்பட்டுக், கடைப்படியாக ஆறும் நூற்றாண்டுமுதற் சைவசமயக் கிளர்ச்சியின் பேருதவிகொண்டு பழைய தமிழ்ப்பாக்களை முற்றும் ஒட்டிப், பின்னெழுந்த நூல்களிலெல்லாந் தாமாகவே யிருக்க இடம்பெற்றன. கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து ஆறும் நூற்றாண்டுவரையில் இயற்றப்பட்ட நூல்களிற், புதிய கட்டளைக் கலித்துறையும் விருத்தமும் பழைய தமிழ்ப்பாக்களாகிய அகவல் வெண்பா கலி என்பவற்றோடு விரவி, அவற்றோடு தாமும் இருக்க இடம்பெற்றது முதன் முதல் 'திருவாசகம்' ஒன்றிலேதான். 'திருவாசகம்' பழைய தமிழ்ச்செய்யுள் வழக்கையும், பண்டைச் சொற்பொருட் புலனெறி வழக்கையும் பெரும்பான்மையுந் தழுவி, இடை

யிடையே புதிது புகுந்த பாவகைகளையும், சொற்பொருள்களையும் ஏற்று நிற்கின்றது. மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருளிச்செய்த மற்ருெரு நூலாகிய 'திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்' பண்டைத் தமிழ்ப் புலனெறி வழக்கை முற்றுந் தழுவிப், பாவகையில் மட்டும் புதிதுபுகுந்த 'கட்டளைக் கலித்துறை'யால் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இனித், 'திருவாசகத்'திற் பழமையும் புதுமையும் ஒருங்கு விரவிநிற்றலைச் சிறிது காட்டுதும். திருவாசகத்தின் முதற்செய்யுள் பழந்தமிழ்ப் பாவாகிய 'கலிவெண்பா'வால் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றது; அதற்குப் பின்னுள்ள மூன்று செய்யுட்களும், 'பத்துப்பாட்டுக்'களிலுள்ள அகவற்பாக்களைப்போல் நீண்ட அகவற்பாக்களால் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முதற்கணுள்ள இந் நான்குபாக்களும் சொன்னடையிலும் பொருளமைப்பிலும் 'பத்துப்பாட்டு'களை ஒத்திருக்கின்றன. அவற்றுள் 'திருவண்டப்பகுதி'யிற் போந்த ஒரு பகுதியை ஈண்டெடுத்துக் காட்டுகின்ரும்:

"பரமா னந்தப் பழங்கட லதுவே
கருமா முகிலிற் ருேன்றித்
திருவார் பெருந்துறை வரையி லேறித்
திருத்தகு மின்ளுெளி திசைதிசை விரிய
ஐம்புலப் பந்தனை வாளர விரிய
வெந்துயர்க் கோடை மாத்தலை கரப்ப
நீடெழிற் ருேன்றி வாளொளி மிளிர
எந்தம் பிறவியிற் கோபம் மிகுத்து
முரசெறிந்து மாப்பெருங் கருணையின் முழங்கிப்
பூப்புரை யஞ்சலி காந்தள் காட்ட
எஞ்சா வின்னருள் நுண்டுளி கொள்ளச்
செஞ்சுடர் வெள்ளந் திசைதிசை தெவிட்ட, வரையுறக்
கேதக் குட்டங் கையற வோங்கி
இருமுச் சமயத் தொருபேய்த் தேரினை
நீர்நசை தரவரு நெடுங்கண் மான்கணந்
தவப்பெரு வாயிடைப் பருகித் தளர்வொடும்
அவப்பெருந் தாப நீங்கா தசைந்தன,

ஆயிடை வானப் பேரியாற் றகவயிற்
பாய்ந்தெழுந் தின்பப் பெருஞ்சுழி கொழித்துச்
சுழித்தெம் பந்தமாக் கரைபொரு தலைத்திடித்
தூழூழ் ஓங்கிய நங்கள்
இருவினை மாமரம் வேர்பறித் தெழுந்
துருவ வருணீர் ஓட்டா அருவரைச்
சந்தின் வான்சிறை கட்டி மட்டவிழ்
வெறிமலர்க் குளவாய் கோலி நிறையகின்
மாப்புகைக் கரைசேர் வண்டுடைக் குளத்தின்
மீக்கொள மேன்மேன் மகிழ்தலின் நோக்கி
அருச்சனை வயலுள் அன்புவித் திட்டுத்
தொண்ட வுழவர் ஆரத் தந்த
அண்டத் தரும்பெறன் மேகன் வாழ்க!"

கார்கால நிகழ்ச்சியினைக் கூறும் இத் திருவாசகச் செய்யுட் பகுதியை, அங்ஙனமே கார்கால நிகழ்ச்சியைக் கூறும் முல்லைப்பாட்டின் பகுதியோடு ஒப்பிட்டு நோக்குக: அப் பகுதி வருமாறு:-

"இடஞ்சிறந் துயரிய எழுநிலை மாடத்து
முடங்கிறைச் சொரிதரு மாத்திர ளருவி
இன்ப லிமிழிசை ஓர்ப்பனள் கிடந்தோள்
அஞ்செவி நிறைய ஆலின வென்றுபிறர்
வேண்டுபுலங் கவர்ந்த ஈண்டுபெருந் தானையொடு
விசயம் வெல்கொடி யுயரி வலனேர்பு
வயிரும் வளையும் ஆர்ப்ப அயிர
செறியிலைக் காயா அஞ்சனம் மலர
முறியிணர்க் கொன்றை நன்பொன் காலக்
கோடற் குவிமுகை அங்கை அவிழத்
தோடார் தோன்றி குருதி பூப்பக்
கான நந்திய செந்நிலப் பெருவழி
வானம் வாய்த்த வாங்குகதிர் வரகிற்
றிரிமருப் பிரலையொடு மடமான் உகள
எதிர்செல் வெண்மழை பொழியுந் திங்களின்
முதிர்காய் வள்ளியங் காடுபிறக் கொழியத்

துனைபரி துரக்குஞ் செலவினர்
வினைவிளங்கு நெடுந்தேர் பூண்ட மாவே.”

பத்துப்பாட்டுக்களில் ஒன்றான ‘முல்லைப்பாட்’டின் பகுதியாகிய இதற்கும், மேலெடுத்துக் காட்டிய திருவாசகச் செய்யுட் பகுதிக்கும் வேறுபாடு மிகுந்திலாமை தமிழ்ச் செய்யுள் வழக்கில் நன்கு பயின்றார்க்கெல்லாந் தெள்ளிதிற் புலனும். இவையிரண்டிற்குமுள்ள வேறுபாடெல்லாம் ‘திருவாசகத்’தில் வடசொற்கள் சிறிது கூடக் கலக்க இயற்கைப் பொருள்களோடு சைவசமயப் பொருள்கள் ஊடுருவி மிளிர்தலும், ‘முல்லைப்பாட்டுப்’ பகுதியில் வடசொற்கள் மிகச் சிலவாய்க் கலக்க இயற்கைப்பொரு ணிகழ்ச்சிகள் மட்டும் விளங்கித் தோன்றுதலுமே யாம்.

இத் திருவாசகப் பகுதி முப்பது வரிகளிலும் உள்ள நூற்றெழுபத்து மூன்று சொற்களில் நூற்றுஐம்பத்தாறு சொற்கள் செந்தமிழ்ச் சொற்கள், ஏனைப் பதினேழும் வட சொற்கள்; மற்று முல்லைப்பாட்டின் பகுதி பதினெட்டடிகளில் உள்ள நூறுசொற்களில் தொண்ணூற்றெட்டுச் செந்தமிழ்ச் சொற்கள், இரண்டு மட்டுமே வடசொற்கள். ஆகவே, திருவாசகத்தில் நூற்றுக்குப் பத்து விழுக்காடும், முல்லைப்பாட்டில் நூற்றுக்கு இரண்டு விழுக்காடும் வடசொற்கள் விரவியிருத்தல் இச் சிறு பகுதிகளைக் கொண்டு ஒருவாறு துணியப்படும். ஆனற், சமயப் பொருள் கலவாத திருவாசகப் பகுதிகள் சிலவற்றில் நூற்றுக்கு இரண்டு மூன்று வடசொற்களும், வேறு சிலவற்றில் முந்நூற்றுக்கு ஒரு வடசொல்லுங் காணப்படுகின்றன. ஆகவே, ‘திருவாசகம்’ முழுதும் உள்ள சொற்களை எண்ணிப் பார்க்க, முதன்மையாயுள்ளன இரண்டாயிரத்து எண்ணூற்றுப் பத்துச் சொற்களேயாம்; இவற்றுள் முந்நூற்று* எழுபத்துமூன்று வடசொற்கள். இவற்றை வகுத்துப் பார்த்தால் நூறுசொற்களில் தொண்ணூற்றிரண்டு அல்லது மூன்று தமிழ்ச் சொற்களும், மற்றைய எட்டு அல்லது ஏழு வடசொற்களுமாய் முடிகின்றன. முடியவே, திருவாசகத்தில் நூற்றுக்கு

ஏழு அல்லது எட்டு விழுக்காடு வடசொற்கள் வந்து விரவலாயின வென்பது புலப்படும்; மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருளிச்செய்த மற்றொரு நூலாகிய 'திருச்சிற்றம்பலக் கோவையா'ரிற் சமயப்பொருள் மிக விரவாமற் பெரும்பாலுந் தமிழின் அகப்பொருளே விரவிநிற்றலால் அதன் கண் நூற்றுக்கு ஐந்து விழுக்காடே வடசொற்கள் கலந்து காணப்படுகின்றன. 'மணிமேகலை,' 'சிலப்பதிகாரம்' இயற்றப்பட்ட இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னெழுந்த சங்கத்தமிழ் நூல்களுள்ளும் மிகப் பழைய பகுதிகளுள் ஐந்நூற்றுக்கு ஒன்றிரண்டு விழுக்காடும், அங்ஙனமல்லாத பிற்பகுதிகளுள் நூற்றுக்கு ஒன்றிரண்டு விழுக்காடும் வடசொற்கள் அரிதாய்க் காணப்பட, 'மணிமேகலை' காலத்தில் நூற்றுக்கு நாலைந்து விழுக்காடும்' அதற்குப்பின் ஆறும் நூற்றாண்டின் இறுதிவரையிற் றோன்றிய நூல்களில் நூற்றுக்கு ஆறு, ஏழு, எட்டு விழுக்காடும் வடசொற்கள் வரவர மிக்குக் கலந்து காணப்படுகின்றன.

'கல்லாடம்' என்னும் நூலிலும் நூற்றுக்கு ஆறு ஏழு விழுக்காடே வடசொற்கள் கலந்து காணப்படுதலால், அஃது ஏழாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே எழுந்த நூலாதல் தெற்றென விளங்கும். மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னெல்லாம் ஓங்கிவிளங்கிய புத்தசமயம் மூன்றாம் நூற்றாண்டி னீற்றிலிருந்து தன் ஒளிமழுங்கி யொடுங்க, அதற்குப் பின் தலைதூக்கிய சமணசமயமும் வடநாட்டிலிருந்து வந்ததொன்றாகையால் அதன்வழியே வடசொற்கள் பின்னும் பின்னும் மிகுதியாய்ப் புகுந்து தமிழிற் கலப்பனவாயின. ஆறும் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னெழுந்த அப்பர் சம்பந்தர் தேவாரங்களில் சமயப்பொருள் நுதலும் பாக்களில் நூற்றுக்கு இருபது விழுக்காடு வடசொற்கள் விரவிக் காணப்படுகின்றன; தமிழ்ப் பொருளே நுதலும் பாக்களில் வடசொற்கள் அவ்வளவில்லை, மிகக் குறைந்தேயுள்ளன; தேவாரப் பாட்டுகளை ஒருவாறு முழுதுங் கணக்கிட்டுப்பார்த்தால், நூற்றுக்குப் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு விழுக்காடு வடசொற்கள் கலந்துநிற்கக் காணலாம்.

இவ்வாறு இடைப்பட்ட காலத்தில் தமிழ்நாட்டிற் குடி புகுந்த புத்தசமண மதங்களோடு, தமிழ்நாட்டிற்கே பெரிதும் உரித்தாகிய சைவசமயமானது எதிர்த்துப் போராடுகின்றுழி, அப் புத்த சமணர் வழங்கிய வட சொற்கள் சொற்றொடர்களாகிய கருவிகளை அது தானும் எடுத்து வழங்கி, அப் புறச்சமயங்கள்மேல் திருப்பி ஏவி வெற்றிகண்டது. வெற்றிகண்டபின் அக் கருவிகளைப் புறந்தள்ளாது தன்னிலுந் தன் தமிழிலும் அவை இருந்து உயிர்வாழ இடமுந் தந்தது. இவ்வாறு இருக்கஇடம்பெற்ற வடசொற்களும் வடசொற்றொடர்களும் தாம்பெற்ற இடம் இனிதாயிருக்கக் கண்டு, தம்மினத்தைப் பின்னும் பின்னும் வருவித்துத் தமிழினும் சைவத்தினும் சைவத்தோடு தொடர்புடைய வைணவத்தினும் முதன்மையான இடங் களைக் கவர்ந்துகொண்டு தமிழை இழித்துவிடுதற்கும், இயலுமாயின் அதனை இல்லாமலே ஒழித்து விடுதற்கும் முனைந்து நிற்கின்றன.

பத்தாம் நூற்றாண்டிற்குப்பின் இஞ்ஞான்றை வரை யில் எழுந்த பற்பல தமிழ்நூல்களில் நூற்றுக்கு முப்பது, நாற்பது, ஐம்பது, அறுபது வரையில் வடசொற்கள் வந்து புகுந்து விட்டமையோடு, வடநூற் கதைகளும் ஏராளமாய் நுழைந்து நிலைபெற்று விட்டன. இஞ்ஞான்று சிலர் எழுதுந் தமிழ் உரை நூல்களில் நூற்றுக்கு எண்பது தொண்ணூறு விழுக்காடும் வடசொற்கள் மிகுந்து நிற்றலை எளிதிற் காணலாம். இங்ஙனமாகத், தமிழ்நூல்களில் வடசொற்கள் புகுந்திருக்கும் அளவினை மிகவும் விழிப்பாயிருந்து கணக்குப் பண்ணிப்பார்த்தால், அவ்வந்நூல்கள் இயற்றப்பட்ட காலத்தைப் பெரும்பா லும் பிழைபடாமல் வரையறுத்துக் காட்டலாம். அது நிற்க.

மேலே, திருவாசகத்தின் திருவண்டப்பகுதியி லிருந் தெடுத்த பாட்டின் பகுதியையும், பழைய சங்கச் செய்யு ளாகிய 'முல்லைப்பாட்டி' லிருந்தெடுத்த பகுதியையும் ஒப் பிட்டுக் காண்புழி, அவை சொல்நோக்கு சொற்பொருள்

நோக்குகளிற் பெரும்பாலும் ஒற்றுமைகொண்டு நிற்றலும் வடசொற் கலப்பில்மட்டுஞ் சிறுபான்மை வேற்றுமையுற்று நிற்றலுந் தெற்றென விளங்காநிற்கும். எனவே, பழைய செந்தமிழ் வழக்கே மிக முனைத்துநிற்க, அதன்கண் வடமொழி வழக்குச் சிறிது புகுந்த காலத்திலேதான் 'திருவாசகம்' இயற்றப்பட்டதென்பதூஉம், அது தமிழோடு வடமொழி வழக்கையுஞ் சிறிது தழுவியதாமென்பதூஉம் பெறப்படும்.

இனித், 'திருவாசகத்தின்' முதல் நான்கு பாட்டுகள் பழந்தமிழ்ப் பாவால் ஆக்கப்பட்டிருப்ப, அந் நான்கின்பிற், புதிது புகுந்த 'கட்டளைக் கலித்துறை' யால் ஆக்கப்பட்ட பத்துச் செய்யுட்களும் அவற்றின்பிற் பழைய 'தரவு கொச்சகக் கலிப்பா'வால் ஆக்கப்பட்ட பத்துச் செய்யுட்களுங் காணப்படுகின்றன. இவைகளின்பின் அறுபது விருத்தப் பாக்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றின்பிற் கலிப்பாவிலிருந்து தோன்றிய 'கலிநிலைத்துறை'யிற் பத்துச் செய்யுட்கள் இருக்கின்றன. இங்ஙனமே இடையிடையே விருத்தப் பாக்களும், கட்டளைக் கலித்துறைகளுமாகிய புதிய பாவினங்களோடு, பண்டைச் செந்தமிழ்ப் பாக்களாகிய 'தரவு கொச்சகக்கலிப்பா,' 'கலித்தாழிசை' முதலியனவும் விராய்க்கிடக்கின்றன. தொடக்கத்திலுள்ள நான்கு நீண்ட பாட்டுக்களையும் நந்நான்கடியாகப் பகுத்தலால், அவை நூற்றறுபத்திரண்டு செய்யுட்களுக்கு ஒப்பாகும். இவையல்லாத ஏனை விருத்தப்பாக்கள் முந்நூற்றிருபத்தாறு. 'கட்டளைக் கலித்துறை' புதிய பாவேயாயினும், வெண்பாவிற்குரிய 'இயற்சீர் வெண்டளை' 'வெண்சீர் வெண்டளை'களும், கலிப்பாவிற்குரிய 'துள்ளலோசை'யும் பெற்றுவருதலின் அவை தமிழ்ப்பாக்களோடு சேர்த்து எண்ணப்பட்டன. 'கலிநிலைத்துறை'யும் கலிப்பாவினோசைபற்றி அவ்வாறு அவற்றோடு சேர்க்கப்பட்டன. 'கலித்தாழிசை' பழைய தமிழ்ப்பாவே யல்லது புதிது புகுந்தது அன்று. இஃது இவ்வாறாகவும் 'தமிழ் வரலாறு' எழுதினவர், சங்ககாலத்துச் சான்றோர் செய்யுட்களில்

'தாழிசை' இல்லையெனப் பிழைபடக் கூறினர். கலித்தொகை என்னுஞ் சங்கநூலில் 'தாழிசை' வருதலை இவர் உணர்ந்திலர். அதுவேயுமன்றிக், கடைச்சங்க இலக்கியங்கட்கு முற்பட்டதாகிய தொல்காப்பியம் செய்யுளியலில் வண்ணகவொத்தாழிசைக்கு இலக்கணங்கூறும்,

"வண்ணகந் தானே,
தரவே தாழிசை யெண்ணே வாரமென்
றந்நால் வகையிற் றோன்று மென்ப."[1]

என்னுஞ் சூத்திரத்தையும்,

"ஒத்து மூன்றாகும் ஒத்தா ழிசையே."[2]

என்னும் ஒத்தாழிசை இலக்கணச் சூத்திரத்தையும், கொச்சகவொரு போகுக்கு இலக்கணங்கூறும்,

"தரவின் றாகித் தாழிசை பெற்றும்"[3] என்னுஞ் சூத்திரத்தையும் அறிந்திருந்தனராயின் இங்ஙனம் வழுப்படவுரையார். செந்தமிழ் மொழிக்கு ஒரு நந்தாமணி விளக்காய்த் திகழும் தொல்காப்பியம் செவ்வனே அறியாதார் தாமும் தமிழ் வரலாறு எழுதப் புகுதல் இரங்கற்பாலதொன்றும். அதுநிற்க. இனி, முதல்நின்ற நான்கு நீண்ட பாட்டுக்களும் நூற்றறுபத்திரண்டு செய்யுட்களுக்கு ஈடாய் நிற்றலால், இவற்றோடு வெண்பா கலிப்பா கலித்துறை முதலியவற்றைக் கூட்டத் தமிழ்ப்பாக்கள் நானூற்றெண்பத்தெட்டும், முற்றும் புதியவாய விருத்தப்பாக்கள் முந்நூற்று முப்பதும், ஆக எண்ணூற்றுப் பதினெட்டுச் செய்யுட்கள் திருவாசகத்தின்கண் உள்ளன; இவை தம்முள் ஒன்றரைப் பங்கு செந்தமிழ்ப்பாக்களும், ஒருபங்கு புதிய விருத்தப்பாக்களுமாக இந் நூலின்கண் விரவிக் கிடத்தல் தமிழுணர்ந்தார்க்குச் செவ்விதிற் புலனும்.

கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட செந்தமிழ்நூல்க ளெல்லாம் பண்டைத் தமிழ்ப் பாக்களாலும்

1. தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், ௧௪௦.
2. தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், ௧௪௨.
3. தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், ௧௪௯.

பாவினங்களாலுமே ஆக்கப்பட்டிருப்பக், கி. பி. ஆறும் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்ட தமிழ் நூல்களெல்லாம் புதிது புகுந்த விருத்தப்பாக்களாலேயே ஆக்கப்பட்டிருப்பத், ‘திருவாசகமோ’ ஒன்றரைப்பங்கு பண்டைத் தமிழ்ப்பா பாவினங்களாலும், ஒருபங்கு புதிதுதோன்றிய விருத்தப் பாக்களாலும் ஆக்கப்பட் டிருத்தலை நுனித்துக் காணவல் லார்க்குப், பண்டைத்தமிழ் வழக்குச் சிறிதுசிறிது வீழ்ந்து, புதிய கலவை வழக்கு மெல்லமெல்லத் தோன்றும் ஒரு காலத்தே திருவாசகநூல் இயற்றப்பட்டதாதல் நன்கு விளங்கும். இத் திருவாசகத்தைப்போற் பழைய வழக்கும் புதிய வழக்கும் ஒருங்கு விரவிய பிறிதொரு தமிழ்நூலைக் காண்டல் அரிது. அங்ஙனம் விரவிய வழக்கினுள்ளும் பழைய வழக்கையே அது பெரிதுஞ் சார்ந்து நிற்கக் காண்டலிற், புதிய வழக்குக்குத் தோற்றுவாய் காட்டும் ‘சிலப்பதிகாரத்’தின் காலத்தை நெருங்க அடுத்தே ‘திருவாசகம்,’ ‘திருக்கோவையார்’ என்னும் நூல்கள் தோன்றியவாதல் தெளியப்படும். அற்றேல், ‘நந்திக் கலம் பகம்,’ ‘காசிக் கலம்பகம்’ முதலிய பிற்காலத்து நூல்க ளுள்ளும் பழையவும் புதியவுமாய எல்லாத் தமிழ்ப் பாவினங்களுங் கலந்து காணப்படுதல் என்னையெனின்; அவையும், ‘மும்மணிக்கோவை,’ ‘நான்மணிமாலை’ போல் வனவுமெல்லாம் தமிழ்ப்பா பாவினங்களைக் காட்டுதற் பொருட்டுப் புலவர்களாற் செயற்கையாகச் செய்யப் பட்டனவே யல்லாமல், அவ்வக்கால வழக்கொடு பொருந்தி இயற்கையாக இயற்றப்பட்ட ‘திருவாசகம்,’ ‘திருக் கோவையா’ ரைப் போல்வன அல்லவாம். பட்டினத்தடிகள் அருளிச்செய்த ‘கோயில் நான்மணிமாலை,’ ‘திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை’ முதலியனவும் அன்பினாற் பாடப்பட் டனவேனும், அவை, வெண்பா கலித்துறை விருத்தம் அகவல் என்னும் நால்வகைப் பாவானும், அகவல் வெண்பா கலித்துறை என்னும் மூவகைப் பாவானுமே முறையே ஆக்கப்படுதல் வேண்டுமென்னும் செயற்கை முறைபற்றி வந்தவாறு போலல்லாமல், திருவாசகத் தின்கட் பழையவும் புதியவுமாகிய பாக்கள் பலவும் கால

இயற்கையின் வழியே ஒருங்கு விராய்க் கிடத்தல் உற்று நோக்கற் பாலதாம். அதுகிடக்க.

இனிக், 'கல்லாடமோ' திருவாசகத்திற்குப் பின்னெழுந்த நூலாயினும், பண்டைத் தமிழ் வழக்கு முழுதும் வீழ்ந்தொழியாத காலத்ததாகலின், பழைய தமிழ்ப் பாவாகிய அகவலினாலேயே அது முற்றும் யாக்கப்படுவதாயிற்று. மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருளிய 'திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்' பழைய அகப்பொருள் வழக்கையே தழுவி இயற்றப்பட்டதாயினும், பழைய தமிழ்நூல்களிற் காணப்படாத 'கட்டளைக் கலித்துறை' என்னும் புதியதோர் யாப்பினால் இயற்றப்பட்டிருத்தலின் இது கொள்ளற்பாலதாமோ என அதன்மேற் குற்றங்கூறக் கருதினார் ஒரு புலவர்க்கு, அவர்கொண்ட கருத்தினை மாற்றுதற்பொருட்டுக் **கல்லாடனார்** என்னும் நல்லிசைப் புலவர் அத் திருக்கோவையார் நானூறு செய்யுட்களில் ஒரு நூறுசெய்யுட்களை யெடுத்து, அவற்றின்கட் சொல்லப்பட்ட அகப்பொருள்களைப் பண்டையோர் பாடியபடியாகவே, தமது காலத்தும் வீழாது வழங்கிய அகவற்பாவாற் பாடிக்காட்டினாரென ஆன்றோர் கூறுப. இக்கதை எவ்வாறாயினும், கல்லாடநூல் பழைய தமிழ்வழக்கு முற்றும் வீழ்ந்துபோகாத ஒருகாலத்தே இயற்றப்பட்டதாதலும், ஆறாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டுத் தோன்றிய நூல்களில் ஏதும் கல்லாடத்தைப்போல் முழுவதும் அகவற்பாவினால் அகப்பொருண்மேற் செய்யப்படாமையே இதற்கொரு பெருஞ் சான்றாதலும் தெளியவல்லார்க்கு இக்கதை முற்றும் பொய்யாகாமை புலனாம். அற்றேல், 'ஞானாமிர்தம்,' 'சங்கற்பநிராகரணம்' என்னும் நூல்களிரண்டும் முற்றும் அகவற் பாவால் யாக்கப்பட்டிருத்தல் என்னையெனின்; அவையிரண்டுஞ் சமயப்பொருள் பற்றி இயற்றப்பட்டனவே யல்லாமற், 'கல்லாடம்' போற் பழைய தமிழ்ப் பொருண்மேல் இயற்றப்படாமையானும், கல்லாடத்தைப் பார்க்கினும் இவ்விரண்டினும் வடசொற்களும் சொற்றொடர்களும் மிகுதியாய்க் கலந்திருத்தலானும், பழைய

செந்தமிழ்ச் சொற் பொருணயங்கள் கல்லாடத்திற் காணப் படுதல்போல் இவ்விரு நூல்களினுங் காணப்படாமை யானும், கல்லாடத்தில் அகவற்பாவின் அமைப்புப் பழைய அகவற்பாவினமைப்பை யொத்திருக்க மற்று இவ்விரு நூல்களிலுள்ள அப்பாவின் அமைப்புப் பெரிதும் வேறு பட்டுப் புதிய முறைபற்றி வந்திருத்தலானும், இவை, பழந் தமிழ் வழக்கே பற்றிவந்த கல்லாடத்தைச் சிறிதும் ஒவ் வாமற் புதுத் தமிழ் வழக்கின்கட்படுவனவா மென்றே துணியப்படும். இவ் வுண்மை, இம் மூன்று நூல்களினும் உள்ள செய்யுட்கள் சிலவற்றைச் சங்கச் செய்யுட்களோடு ஒப்பிட்டு நோக்குதலால் இனிது விளங்குமாதலிற், சுருக் கத்தின்பொருட்டு முதலிற் குறுந்தொகையிலிருந்து ஒரு செய்யுளை இங்கெடுத்துக் காட்டுதும் :

" கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ,
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்
நறியவும் உளவோநீ அறியும் பூவே."[1]

இதனோடு, இப்பொருளே பற்றிவந்த,

" அருடரும் கேள்வி அமையத் தேக்கப்
பற்பல ஆசான் பாங்குசெல் பவர்போல்
மூன்றுவகை யடுத்த தேன்றரு கொழுமலர்
கொழுதிப் பாடுங் குணச்சுரும் பினங்காள்!
உளத்துவே றடக்கி முகமன் கூறுது
வேட்கையின் நீயிர்வீழ் நாட்பூ வினத்துட்,
காருடற் பிறையெயிற் றரக்கனைக் கொன்று
வச்சிரத் தடக்கை வரைப்பகை சுமந்த
பழவுடற் காட்டுந் தீராப் பெரும்பழி
பனிமலை பயந்த மாதுடன் தீர்த்தருள்
பெம்மான் வாழும் பெருநகர்க் கூடல்
ஒப்புறு பொற்றொடிச் சிற்றிடை மடந்தைதன்

1. குறுந்தொகை, உ.

கொலையின ருள்ளமுங் குறைகொள இருண்டு
நான நீவி நாண்மலர் மிலைந்து
கூடி யுண்ணுங் குணத்தினர் கிளைபோல்
நீடிச் செறிந்து நெய்த்துடல் குளிர்ந்த
கருங் குழற் பெருமணம்போல
ஒருங்கு முண்டோ பேசுவி ரெமக்கே.”[1]

என்னுங் கல்லாடச் செய்யுளையும், இதனோடு,

“காரியங் காசினி யாதி ஏரியல்
ஈசன் கத்தா இவற்கிது போகம்
ஆதல் செல்லா தகன்றுயர் கருமந்
தானே நுகர்தல் செல்லா தானு
தென்னை செய்த தென்னின் அன்றே
கொன்னே செய்யான் தன்னேர் இல்லோன்
பாரிசேட மதனிற் பரனுக்
கோரியல் பரன்பசு என்றறி இனிதே.”[2]

என்னும் ஞானாமிர்தச் செய்யுளையும், அதனோடு,

“உரைதரு பிரமம் ஒன்றெனும் உரைக்கண்
வருபிர மாணம் மறையெனில் அருமறை
ஒன்றென்ற தன்றி இருபொரு ளுரைத்தல்
நன்றன் றபேத நாடிய பொருளேற்
பேதமும் அபேதமும் ஓதல் வேண்டா,
பேத மெனினும் அபேத மெனினும்
பேதா பேத மெனினும் அமையுநின்
ஐயமில் உரையிற் பையவந் துளதாந்
திகழ்பிர மாண இகழ்வும்உண் டன்றிப்
பெத்தம் பேதம் முத்தி அபேதமேல்
அவநத் திதமாம் அவையிரு திறனும்.”

என்றற் றொடக்கத்துச் சங்கற்பநிராகரணச் செய்யுளையும்[3] ஒப்பிட்டு நோக்குக. இந் நான்கு செய்யுட்களிலுங் குறுந்

1. கல்லாடம், ௩உஎ. 2. ஞானமிர்தம், ௫.
3. மாயாவாதி சங்கற்ப நிராகரணம்.

தொகைச் செய்யுளுங் கல்லாடச் செய்யுளுஞ் செந்தமிழ்ச் சொற்பொருள் வழக்கிற் பெரும்பான்மை யொத்துச் சிறுபான்மை வேறுபட்டு நிற்றலும், ஏனை ஞானமிர்தச் செய்யுளுஞ் சங்கற்பநிராகரணச் செய்யுளும் அவ் விரண்டோடு சிறுபான்மை யொத்துப் பெரும்பான்மை வேறுபட்டு நிற்றலுந் தெற்றென விளங்காநிற்கும். இங்ஙனமாயினும், 'ஞானமிர்த'ச் செய்யுட்களிற் பெரும்பாலன சமயப்பொருள் பெரிது நுதலா இடங்களிற் பழைய சங்கத்தமிழ்ச் சொற்பொருணயங்கள் செறிந்து மிளிரக் காண்டலின், அது கல்லாட காலத்தை யடுத்துச் சிவாகம ஞானபாதக் குறியீடுகள் தமிழின்கண் விரவத்தொடங்கிய காலத்தே, அஃதாவது, ஆறும் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இயற்றப் பட்டதோர் அரிய நூலாதல் தெளியப்படும். திருமூல நாயனார் அருளிச்செய்த 'திருமந்திரம்' என்னும் சைவசித்தாந்தத் தனிப்பெரு ஞானநூலும் இவ்வாறும் நூற்றாண்டின் இடையே, 'ஞானமிர்தத்'திற்குச் சிறிது முன்னே தோன்றிய தொன்றாகும்; இதன் வரலாற்றினைப் பின்னே விளக்குதும். மற்றுச் 'சங்கற்பநிராகரணமோ,'

"ஏழுஞ் சிருநூ றெடுத்த ஆயிரம்
வாழுநற் சகனம் மருவா நிற்ப."

என்று அதன் பாயிரங் கூறுமாற்றால் இற்றைக்கு அறுநூற்றுப் பதினோராண்டுகளுக்குமுன் இயற்றப்பட்டமை நன்கு பெறப்படும்.[1]

அற்றேல், 'மணிமேகலை' என்னுந் தமிழ்ப்பெருங் காப்பியத்திற் 'சமயக்கணக்கர் தந்திறங் கேட்ட காதை' யிலும், 'பவத்திற மறுகெனப் பாவை நோற்ற காதை' யிலும் வடசொற்களுஞ் சொற்றொடர்களும் நிரம்பி யிருத்தல் காணப்படுதலின், அதுபற்றி அந்நூலையும் ஆறும் நூற்றாண்டின்கண் எழுந்ததெனக் கூறல் வேண்டு மெனின்; அற்றன்று, வடசொற்கலப்பு என்ற துணையானே

1. See also Dr. G. U. Pope's English Translation of the Tiruvachakam, Notes, p. LXXV.

அதனை ஆறாம் நூற்றாண்டின்கட் பட்டதென் றுரைத்தல் அமையாது. 'மணிமேகலை'யில் எவ்வகையான வடசொற்கள் கலந்தன? 'திருமந்திரம்', 'ஞானாமிர்தம்' என்பவற்றில் எவ்வகையான வடசொற்கள் கலந்தன? என்று ஆராய்ந்து பார்த்துப் பின்னர் ஒரு முடிபுக்கு வருதல் வேண்டும். மணிமேகலையுட் கலந்த வடசொற்கள் புத்த மதத் தொடர்புடையனவாகும். புத்தமதம் வடமொழி மிக்கு வழங்கிய வடநாட்டிற் பிறந்து பின்னர் இத் தென்றமிழ் நாட்டிற் புகுந்தமையால், அம் மதத்தோடு தொடர்புடைய சொற்களுஞ் சொற்றொடர்களுமே அப் புத்த சமயப் பொருள்நுதலும் மணிமேகலையின் அவ்விரு காதைகளிலும் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. இவ்வளவே யல்லாமற் சைவசமயத் தொடர்புடைய வடசொற்கள் சொற்றொடர்கள் அதன்கட் காணப்படுகின்றில. இனிப் புத்த மதம் மூன்றாம் நூற்றாண்டின் ஈற்றிலிருந்து தன்னொளி மழுங்கி யொடுங்கிப்போக, அதற்குப்பின் சமணசமயந் தலை நிமிர்ந்துலவ லாயிற்று. இதுவும் வடநாட்டிலிருந்தே வந்த தொன்றாகையால் நான்காம் நூற்றாண்டுமுதல் இதனோடு தொடர்புடைய சொற்களுஞ் சொற்றொடர்களுந் தமிழில் வந்து கலப்பவாயின. இங்ஙனம் வந்த சமணமதக் குறியீடுகளைப் **பெருங்கதை, சூளாமணி, சிந்தாமணி** முதலிய நூல்களுட் காண்க. இனி, ஆறாம் நூற்றாண்டிலிருந்து சைவ சமயமானது சமணமதத்தோடு போராடவேண்டி வந்தமையால், அச் சமணமதச் சொற்கள் குறியீடுகளையுந் தானெடுத்து வழங்கியதோடு, அக்காலத்தே வடநாட்டிலிருந்து போந்து தமிழ்நாட்டிற் குடியேறிய சைவசமயக் குருக்கண்மார் வழங்கிய சைவசமயக் குறியீடுகள் சொற்கள் கொள்கைகள் முதலியவற்றையுந் தான் தழுவி வழங்கலாற்று.

இக் காலமுதல் எழுந்த **திருமந்திரம், ஞானாமிர்தம், மூவர்தேவாரம், பெரியபுராணம், சிவஞானபோதம், சிவஞான சித்தியார்** முதலான சைவசமய நூல்களிலெல்லாங் காணப்படும் வடசொற்களுங் குறியீடுகளும் இம்முறையால் வந்து

வழங்கினவேயாம். மற்று, இச் சமணமத புத்தமத காலங்களுக்கு முற்பட்ட நாட்களிலோ இத் தென்றமிழ் நாட்டிற் சைவசமயக் கொள்கைகளே ஏனையெல்லாவற்றினும் மேம்பட்டு விளங்கின வென்பதற்கு, 'மணிமேகலை', 'சிலப்பதிகாரம்', 'மதுரைக் காஞ்சி', 'புறநானூறு' முதலியவற்றின்கண் முக்கட்பிரானாகிய சிவபெருமானே முழுமுதற் கடவுளாக ஏனை யெல்லாக்கடவுளர்க்கும் முன்வைத்துரைக்கப் படுதலே சான்றாம்.[1] ஆனற், பண்டைத்தமிழர் கைக்கொண்டொழுகிய சைவக் கொள்கைகள் எல்லார்க்கும் பொதுவானவாய் நாடோறும் வழக்கத்திலுள்ள தனித் தமிழ்ச் சொற்களால் ஆக்கப்பட்டு எல்லாரானும் எளிதில் உணரக்கிடந்தன; அதனால், அவை இன்னார்க்குத்தாம் உரியவை இன்னார்க்கு உரியவல்ல என்று பிரித்துக் காணப்படாமல் எல்லார்க்கும் பொதுவாய் இருந்தன.

முக்கண்ணன், கடவுள், பிறவா யாக்கைப்பெரியோன், மன்னுயிர், பல்லுயிர், மனமாசு, ஊழ், வினை, அறம், மறம், இன்பதுன்பம், ஒளியுலகம், இருளுலகம், நிலையாயாக்கை, நிலையாவுலகம், இல்லறந், துறவறம், அன்பு, அருள், கட்டு, வீடு, பிரிவில் நிலை, இரண்டறக் கலத்தல், திருவடித் தொண்டு, கோயில்வழிபாடு முதலான தனித்தமிழ்ச் சொற்களையும் அச் சொற்களாற் றெடுத்த கொள்கைகளையும் வழங்கியவரையில் இவை இன்னமதமென்று எவர்க்குந் தெரியாவாயிருந்தன; எல்லாரும் அவற்றை நாடோறும் கைக்கொண் டொழுகுதலால் அவற்றை அவர் வேருக நினைத்தலுஞ் செய்திலர். மற்று, இவைதம்மையே புதிது வந்தவடசொற்களால் வழங்கப்புகுந்த அளவானே எல்லா மதப் பிரிவுகளும், மதப்போராட்டங்களுங்கிளைக்கத் தலைப் பட்டுத் தமிழ்மக்களை எண்ணிறந்த பிரிவுகளாகப் பிரித்து ஒற்றுமை குலைத்து, அவர்களைப் பெருந் துன்பத்திற்கு ஆளாக்கிவிட்டன. அவரவர் தத்தங் கொள்கைகளை

1. See for an impartial treatment of this subject in Dr. S. Krishnaswami Aiyangar's recent work: 'Some Contributions of South India to Indian Culture' pp. 54-56 and 215-216.

உயர்த்துதற் பொருட்டு மிக அருவருக்கத்தக்க பொய்க் கதைகளை, எல்லார்க்குந் தெரியாத வடமொழியில் எளிதாக வரைந்து வைத்துச் சாதிச் சண்டை சமயச் சண்டைகளை இத் தமிழ்நாடெங்குங் கிளப்பிவிட்டனர். இத்தகைய பிரிவுகளும் மதவேற்றுமைகளும் பொய்க் கதைகளும் பழைய தனித்தமிழ் நூல்களிற் காணப்படாமை கற்றறிவுடையார் பெரிதுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாலர்.

பழைய தனித்தமிழில் இயற்றப்பட் டிருப்பதனாலேயே **திருக்குறள்** என்னும் அரியபெரிய நூல் எல்லாச் சாதியினர்க்கும் எல்லாச் சமயத்தினர்க்கும் பொதுவாய், எல்லாரானும் பொன்னேபோற் போற்றித் தழுவப் படும் ஒப்புயர்வற்ற நூலாய்த் துலங்குகின்றது. இவ் வொருநூலை மட்டும் எல்லாருங் கருத்தாய்க் கற்று அதன்படி ஒழுகுவராயின், அவர் எல்லாரும் பேரறிஞராய் மனஞ்சொற்செயல்கள் தூயராய் அன்பினாலும் அருளினாலும் அளவளாவி, ஒருவருக்கொருவர் பயன்பட்டு, முடிவில் இறைவன் றிருவடிப் பேற்றினையும் எய்தி ஈறிலா இன்பத்தில் வைகுவர். ஆனால், அத்தகைய தனித்தமிழ் மாட்சி திரும்பவும் முன்போல் ஒளியுடன் விளங்கிப் பயன்படுநாள் எந்நாளோ அறிகிலம்! இருந்தவாற்றால், தனித்தமிழ் வழங்கிய காலந்தொட்டு, அதற்குப் பின் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்வந்த காலவேறுபாடுகளை, அவ்வக்காலங்களிற் பிறந்த நூல்களிற் காணப்படும் அடையாளங்களைக்கொண்டு இனிது தெளியப்பெறுகின்றேம்.

நிலநூலார்[1] நிலத்தினைத் துருவி அதன் கீழுள்ள பற்பல படைகளையும், அவ்வப் படைகளிற் புதைந்துகிடக்கும் பற்பல் பொருள்களையும் ஆராய்ந்துபார்த்து, அவ்வப் படைகள் உண்டான காலத்தையும், அவற்றில் உலவிய உயிர்கள், அவ்வுயிர்கள் வழங்கிய பண்டங்கள், அப் பண்டங்களிலிருந்த மரஞ்செடி கொடிகள் முதலியவற்றையுமெல்லாம் வழுவாமல் விளக்கிக் காட்டுதல்போலத், தமிழ்

1. Geologists.

நூலாராய்ச்சி செய்வோரும், தனித்தமிழ் உண்டானது முதல் இதுவரையிற் போந்த காலத்தையுந் துருவிப்பார்ப்பராயின், அது பலபடைகளாய்ப் பிரிந்திருக்கவும், அப் படைகளிற் புதைந்துகிடக்குந் தமிழ் நூல்கள் அவ்வக் காலப் படையின் இயல்பையும், அஞ்ஞான்று உலவிய மக்களியல்பையும் தெற்றெனக் காட்டவுங் காண்பர்கள்.

எமதாராய்ச்சிக்கு விளங்கிய அளவு, அக்காலத்தைத் **தனித்தமிழ்காலம், புத்தகாலம், சமணகாலம், சைவ வைணவ காலம், பார்ப்பனகாலம், ஆங்கில்காலம்** என ஆறு கூறுக வகுக்கின்றும். பாரதப்போர்[1] நிகழ்ந்தபோது உடனிருந்த முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் காலந்தொட்டுக் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டுவரையிற் சென்ற காலத்தைத் தனித்தமிழ் காலமெனவும், கி. பி. முதல்நூற்றாண்டு முதல் நான்காம் நூற்றாண்டுவரையிற் சென்ற காலத்தைப் புத்தகால மெனவும், நான்காம் நூற்றாண்டுமுதல் ஏழாம் நூற்றாண்டு வரையிற் சென்ற காலத்தைச் சமணகாலமெனவும், ஏழாம் நூற்றாண்டுமுதற் பதினொன்காம் நூற்றாண்டு வரையிற் சென்ற காலத்தைச் சைவ வைணவகால மெனவும், பதினொன்காம் நூற்றாண்டுமுதற் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு வரையிற் சென்றகாலத்தைப் பார்ப்பன காலமெனவும், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுமுதல் இதுகாறுஞ்சென்ற காலத்தை ஆங்கிலகாலமெனவுங் கூறுதல் இழுக்காமை, இவ் வறுவகைக் காலங்களிற் றோன்றிய நூல்களை நன்காராயும் முகத்தாற் றெளியலாம். இவற்றுட், புத்தகாலத்துத் தோன்றிய சமயநூல்களில் அப் புத்தசமயச் சொற்கள், குறியீடுகள், கொள்கைகளே முனைத்துநிற்கக் காண்டுமல்லது, ஏனைச் சமண சைவச்சொற்கள் குறியீடுகள் கொள்கைகள் முனைத்துநிற்கக் காணுமையின், அக் காலத்துப் பிறந்த 'மணிமேகலை'யை அதில் வடசொற்கள் காணப்படும் அவ்வளவே பற்றிச் சமணகாலத்தின்கட்

---

1. பாரதப்போர் கி. மு. மூவாயிரத்தில் நிகழ்ந்ததென்று ஒரு சாராரும், கி. மு. ஆயிரத்தில் நிகழ்ந்ததென்று மற்றொரு சாராரும் வழக்காடா நிற்பர்.

படுவதாகிய ஆறும் நூற்றாண்டிற் சேர்த்தல் ஒருவாற்றானும் ஒவ்வாது.

அற்றேற், சைவ வைணவ காலத்திற் சேர்க்கற்பாலனவாகிய 'திருவாசகம்', 'திருமந்திரம்', 'ஞானமிர்தம்' முதலியனவற்றைப் புத்தகால சமணகாலங்களிற் சேர்த்ததென்னையென்றாற், சைவ வைணவ சமயங்கள் புதிது தோன்றியனவல்ல; அவை தமிழ் மக்கட்கே முற்றும் உரியனவாய்த் தனித்தமிழ்காலந் தொட்டு இற்றைநாள் வரையும் அவியாது பொலிவனவேயாயினும், இடையிடையே புகுந்த புத்தசமணப் பெருங்காற்றுகளால் அலைப்புண்டு, பின்னர் அவ்வக் காலங்களிற் றோன்றிய மாணிக்கவாசகர், திருஞானசம்பந்தர் முதலான அருட்டிருவாளரால் வகுக்கப்பட்ட அருளரண்களுள் நிலைபெற்றுச் சுடர்ந்து ஒளிர்கின்றன. அவ்வக்கால வகுப்புகளில் முனைத்துக் கிளர்ச்சியாய் நின்ற கொள்கைகள் பற்றிப் புத்த காலம் சமணகாலம் என்றதல்லது, அக் காலங்களிற் சைவ வைணவங்கள் இருந்திலவென்பது கருத்தன்று. எல்லாக்கால வகுப்புகளினூடும் இவ்விரு சமயங்களும் நிலைபெற்று வருதல் நுனித்தறிவார்க்கு விளங்காதிராது. அல்லதூஉம், அவ்வக்காலத்துப் புகுந்த வடசொல் லாராய்ச்சியானும், பிறசான்றுகளானும், 'திருவாசகம்', 'திருமந்திரம்', 'கல்லாடம்' முதலிய நூல்கள் புத்தசமண காலங்களிற் பிறந்தன என்றும்.

௬. திருக்கோவையாரின் செய்யுட்பொருள் பழந்தமிழ் நூல்களோடு ஒத்தல்

இனித், 'தேவாரத்'தில் விருத்தங்கள் மட்டும் உள்ளன; 'திருவாசகந்' 'திருக்கோவை'யாரில் அவ் விருத்தங்களோடு துறைகளும் உள்ளன; வரவரப் பாவினங்கள் பெருகுதல் இயல்பாதலால், அங்ஙனம் அவை பெருகிய காலத்திலேதான் திருவாசகந் திருக்கோவையார் என்பன இயற்றப்பட்டவாதல் வேண்டுமென எதிர்ப்பக்கத்தவர் கூறினாராலெனின்: அவர் தேவாரப் பாக்களின் இலக்

கணம் ஆராயாது விளம்பினமையின் அவருரை கொள்ளற் பாற்றன்று. திருவாசகந் திருக்கோவையாரில் உள்ள 'கட்டளைக் கலித்துறைப்' பாக்கள் போல்வன எத்தனையோ தேவாரத்தின்கண் உள்ளன. முதலில், மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருளிச்செய்த 'திருக்கோவை'யாரிலிருந்து ஒரு கட்டளைக் கலித்துறைச் செய்யுளை ஈண்டெடுத்துக் காட்டுகின்றாம் :

"அணியும் அமிழ்தும்என் ஆவியும் ஆயவன் தில்லைச்சிந்தா
மணியும்ப ரார்அறி யாமறை யோனடி வாழ்த்தலரிற்
பிணியும் அதற்கு மருந்தும் பிறழப் பிறழுமின்னும்
பணியும் புரைமருங் குற்பெருந் தோளி படைக்கண்களே."

இது முதலில் 'அணி' என்னும் நிரையசையால் தொடங்கி யிருத்தலின் ஒவ்வோரடியிலும் ஒற்றுத் தள்ளிப் பதினே ழெழுத்திருக்கின்றன; ஒவ்வோரடியும் ஐந்துசீர்களை உடைத்தாய் இயற்சீர் வெண்டளையும் வெண்சீர் வெண் டளையும் பிழைபடாமல் வந்திருக்கின்றன. நேரசையை முதலாகவுடைய செய்யுளாயின் ஒவ்வோரடியிலும் ஒற்றுத் தள்ளிப் பதினாறெழுத்தே இருத்தல்வேண்டும்; இதுவே 'கட்டளைக் கலித்துறைக்'கு இலக்கணமாதல்,

"அடியடி தோறும் ஐஞ்சீ ராகி
முதற்சீர் நான்கும் வெண்டளை பிழையாக்
கடையொரு சீரும் விளங்கா யாகி
நேர்பதி னாறே நிரைபதி னேழென்
றோதினர் கலித்துறை ஓரடிக் கெழுத்தே."[1]

என்பதனால் அறியப்படும். இவ்விலக்கணத்தோடு ஒத்து வருந் தேவாரச் செய்யுட்கள் வருமாறு:—

"நெருப்புறு வெள்விடை மேனியர்
ஏறுவர் நெற்றியின்கண்,
மருப்புறு வன்கண்ணர் தாதையைக்
காட்டுவர் மாமுருகன்

---

1. யாப்பருங்கலக்காரிகை முதற் செய்யுளுரையில் மேற் கோள்.

விருப்புறு பாம்புக்கு மெய்த்தந்தை
  யார்விறன் மாதவர்வாழ்
பொருப்புறு மாளிகைத் தென்புற
  வத்தணி புண்ணியரே,'' (சம்பந்தர் - பிரமபுரம்)

"குனித்த புருவமுங் கொவ்வைச் செவ்வாயிற்
  குமிண்சிரிப்பும்,
பனித்த சடையும் பவளம்போன் மேனியிற்
  பால்வெண்ணீறும்
இனித்த முடைய எடுத்தபொற் பாதமுங்
  காணப்பெற்றால்,
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவ தேயிந்த
  மாநிலத்தே,''

"ஒன்றி யிருந்து நினைமின்கள் உந்தமக்
  கூனமில்லைக்
கன்றிய காலனைக் காலாற் கடிந்தான்
  அடியவர்க்காய்ச்,
சென்று தொழுமின்கள் தில்லையுட் சிற்றம்
  பலத்துநட்டம்,
என்றுவந் தாயென்னும் எம்பெரு மான்றன்
  றிருக்குறிப்பே.'' (அப்பர் - கோயில்)

இம்மூன்று தேவாரச் செய்யுட்களில் முதலிரண்டும் நிரையசையால் தொடங்கியிருத்தலின் அடிகடோறும் ஒற்றுத்தள்ளிப் பதினேழெழுத்துக்களும், மூன்றாஞ் செய்யுள் நேரசையால் தொடங்கியிருத்தலின் அடிகடோறும் ஒற்றுத் தள்ளிப் பதினாறெழுத்துக்களும் உடையவாய், இயற்சீர் வெண்டளையும் வெண்சீர் வெண்டளையும் பிழையாமல் வந்து தூய கட்டளைக் கலித்துறைகளா யிருத்தல் காண்க. இவ்வாறு கட்டளைக் கலித்துறை யிலக்கணம் வழுவாமல்வருஞ் செய்யுட்கள் தேவாரத்தின்கண் எவ்வளவோ உள்ளன! அற்றேல், இவை 'திருவிருத்தம்' என்னும் பெயராற் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் என்னையெனிற், கட்டளைக் கலித்துறையினின்றே விருத்தப்பாக்கள் பிறந்தனவென்று மேலே யாங் கூறியதற்குச் சான்றாக, அக் காலத்திற்

கட்டளைக்கலித்துறைகளும் விருத்தமெனவழங்கினவே யன்றிக், கட்டளைக் கலித்துறை இலக்கணத்திற் பிறழா இவை ஏனை விருத்தப்பாக்களின் வேறுமென்றே துணிக. இங்ஙனமாகத் தேவாரத்துட் கட்டளைக் கலித்துறைப் பாவால் வந்த செய்யுட்கள் மிகமலிந்து கிடப்பவும், அவை தம்மை ஆராய்ந்துணர மாட்டாதார் தாமும் 'தமிழ் வரலாறு, எழுதப்புகுதல் நகையாடற் பாலதேயாம் என்க. தேவாரத்துள் துறையில்லையெனக் கூறவந்தார் கோள் புரைபடுதலின், அதுகொண்டு மாணிக்கவாசகப் பெருமான், ஏனை மூவர்க்கும் பின் என்னும் அவரது கோளும் புரையாதல் காண்க.

இனித், 'திருவாசகத்' தின்கட் காணப்படும் திருவம்மானை, திருவுந்தியார், திருப்பொன்னூசல், திருச்சாழல் போல்வனவெல்லாம் பண்டைக்காலத்தன வல்லவென்றும், இவை பிற்காலத்துப் பெருகினவேயா மென்றுங் கொள்ளல் வேண்டும் எனக் கூறிய எதிர்ப்பக்கத்தவர் தம் கூற்றுக்குச் சான்று ஏதுங் காட்டாமையின் அஃது ஒரு பொருட்டாகக் கருதற்பாலதன்றெனினும், அவர் பண்டை நூற்பயிற்சி யில்லாமையின் இங்ஙனம் உரை நிகழ்த்தினு ரென்பது ஈண்டுக் காட்டற்பாற்று. திருவம்மானை,' 'திருவுந்தியார்' முதலாயின இயற்றமிழோடு இசைத் தமிழுங் கலந்த பாக்களாகும்; இவ்வாறு இசைத் தமிழோடு கலந்து பாடப்படுவன **வரிப்பாட்டு** எனப் படுதலும், அது பல்வகைப் பாகுபாடுகள் உடைத்தாய் நடைபெறுதலும் 'சிலப்பதிகாரத்'தும் அதன் உரையிலுங் காண்க.[1] அம்மானை வரி, ஊசல்வரி என்பன திருவாசகத்தில் உள்ளவாறே சிலப்பதிகாரத்தினுங் காணப் படுதலை அவ்விரண்டி னுள்ளுமிருந்து ஒவ்வொரு செய்யுள் எடுத்துக் காட்டித் தெளிவிப்பாம்:

"பெற்றி பிறர்க்கரிய பெம்மான் **பெருந்துறையான்**
கொற்றக் குதிரையின்மேல் வந்தருளித் தன்னடியார்
குற்றங்கள் நீக்கிக் குணங்கொண்டு கோதாட்டிச்

1. கானல்வரி, க.

சுற்றிய சுற்றத் தொடர்வறுப்பான் தொல்புகழே
பற்றிப் பாசத்தைப் பற்றறநாம் பற்றுவான்
பற்றியபே ரானந்தம் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்."

என்னும் திருவாசகத் திருவம்மானைப்பாட்டை (உ௦),

"வீங்குநீர் வேலி யுலகாண்டு விண்ணவர்கோன்
ஓங்கரணங் காத்த உரவோன்யார் அம்மானை
ஓங்கரணங் காத்த உரவோ னுளிவிசும்பிற்
றூங்கெயில் மூன்றெறிந்த சோழன்காண் அம்மானை
சோழன் புகார்நகரம் பாடேலோர் அம்மானை."[1]

என்னுஞ் சிலப்பதிகார அம்மானை வரியோடு ஒப்பிட்டு நோக்குக.

"கோல வரைக்குடுமி வந்து குவலயத்துச்
சால அமுதுண்டு தாழ்கடலின் மீதெழுந்து
ஞாலம் மிகப்பரிமேற் கொண்டு நமையாண்டான்
சீலந் திகழுந் திருவுத்தர கோசமங்கை
மாலுக் கரியானை வாயார நாம்பாடிப்
பூலித் தகங்குழைந்து பொன்னூச லாடாமோ."

என்னும் திருவாசகத் திருப்பொன்னூசற் பாட்டை (அ),

"ஓரைவர் ஈரைம் பதின்மர் உடன்றெழுந்த
போரிற் பெருஞ்சோறு போற்றாது தானளித்த
சேரன் பொறையன் மலையன் றிறம்பாடிக்
கார்செய் குழலாட ஆடாமோ ஊசல்
கடம்பெறிந்த வாபாடி ஆடாமோ ஊசல்."[2]

என்னுஞ் சிலப்பதிகார ஊசல் வரியோடு ஒப்பிட்டு நோக்குக.

இவைபோன்ற வரிப்பாட்டுகள், தமிழுந் தமிழ் மக்களுஞ் மிகச் சிறந்திருந்த பண்டைக்காலத்திலேதான் மலிந்து விளங்கினவே யல்லாமல், ஆரியக்கலப்பால் தமிழுந் தமிழ்மக்களுங் கிளர்ச்சி குன்றிப்போய பிற் காலத்தே பெருகினவல்ல. இத்தகைய வரிப்பாட்டுகளைப்

---

1. வாழ்த்துகாதை. 2. வாழ்த்துகாதை.

பின்றைக்காலத்து நூல்களிற் காண்டலும் அரிது. உண்மை யிவ்வாறிருப்பவும், இதனைத் திரித்து முழுதும் பிறழக்கூறிய 'தமிழ்வரலாறு' உடையார் திறம எத்துணைச் சிறந்தது! இவர், சிலப்பதிகாரத்தை ஒருமுறை யாயினும் முற்றும் பார்த்திருப்பராயின் இங்ஙனம் பிழைபட உரையார். வரிப்பாட்டுகளும், அவற்றோடு கூடிய பல்வரிக் கூத்துகளும் பண்டைக்காலத்திற் பெரிதும் மலிந்திருந்தன வென்பது உரைகாரர் அடியார்க்கு நல்லார் எடுத்துக்காட்டிய "சிந்துப் பிழுக்கையுடன்" என்னும் நீண்ட கலிவெண்பாட்டால்[1] நன்கு துணியப்படும். இந் நீண்ட செய்யுளின் எடுத்துக் கூறப்பட்ட பல்வரிக் கூத்து கள் பலவற்றுள், திருவாசகத்தின்கட் காணப்படும் அம்மனை, வண்டு (திருக்கோத்தும்பி), தோள்வீச்சு (திருத்தோணோக்கம்), சாழல், உந்தி, அவலிடி (திருப்பொற் சுண்ணம்), கொய்யு முள்ளிப்பூ (திருப்பூவல்லி), படுபள்ளி (திருப்பள்ளியெழுச்சி) முதலியனவெல்லாங் கூறப்பட் டிருத்தல் காண்க. இவ்வாறெல்லாம் பண்டைத் தமிழர்க்கே யுரிய இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் முறைகளை யொட்டிப் பாடப்பட்ட தமிழ்நூல்கள் பின்றைக் கால இலக்கியங்களுள் யாண்டுங்காணப்படாமையானும், அவற்றோடு-ஒட்டிய 'சிலப்பதிகாரம்,' 'கலித்தொகை,' 'பரிபாடல்' முதலிய நூல்களெல்லாம் கி-பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே இயற்றப்பட்டனவாதல் தெளியப்படுகின்றமை யானும் அப் பழைய இசை நாடகவழக்குப் பற்றிவந்த 'திருவாசகமும்,' சிலப்பதிகாரத்தை யடுத்துத் தோன்றிய நூலாதல் திண்ணமாமென்க. இங்ஙனமாகத் திருவாசகத்தின் பழமையை நாட்டுதற்குரிய வரிப்பாட்டு வகைகளையே, அதன் புதுமையை நாட்டுதற்கேற்ற கருவிகளாக எடுத்துரைத்த 'தமிழ் வரலாறு' உடையார் அறிவின் பிறழ்ச்சி பெரிது! பெரிது!

இனிப், பாட்டியலிற் சொல்லப்படும் நூல்வகைகளுட் பெரும்பாலன தேவாரகாலத்திற்குப்பின் எழுந்தனவேயா

1. அரங்கேற்றுகாதையுரை மேற்கோள்.

மென்றும், அதனால் அந் நூல்வகைகளுள் ஒன்றாகிய 'கோவை' யின்பாற் படுந் 'திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்' தேவாரகாலத்திற்குப் பிற்பட்டதேயா மென்றும் 'தமிழ் வரலாறு' உடையார் வரைந்ததனைச் சிறிது ஆராய்வாம். பல்வேறு நூல் யாப்புகளைச் சொல்லும் வச்சணந்திமாலை யின் உரைகாரர், அவ்வச்சணந்திமாலை இந்திரகாளியம் என்னும் நூலுக்கு வழிநூலாகச் செய்யப்பட்டதென் றுரைத்தார். ஆகவே, வச்சணந்திமாலையிற் காணப்படும் நூல்வகைகளிற் பல 'இந்திரகாளியம்' என்னும் நூலிற் சொல்லப்பட்டவைகளேயாதல் பெறப்படும். 'பன்னிரு பாட்டியலிற்' காணப்படுஞ் சூத்திரங்களிற் பல இந்திர காளியத்தினின்றும் எடுக்கப்பட்டவைகளென்று குறிக்கப் பட்டிருத்தலானும்; அச் சூத்திரப்பொருள்கள் வச்சணந்தி மாலை நூற்பொருளையே ஒத்திருத்தலானும்; இவ் விந்திர காளியத்தைப் பழையதோரிசைத்தமிழ் நூலாகக்கொண்டு அடியார்க்கு நல்லார்[1] அதனைத் தமதுரையில் மேற் கோளாக எடுத்தாளுதலானும்; இவைகளிற் சொல்லப் பட்ட உலா, அந்தாதி, மும்மணிக்கோவை என்பன எட்டாம் நூற்றாண்டின்கண் இருந்த சேரமான் பெருமாள் நாயனாரா லும், இரட்டைமணிமாலை, அற்புதத்திருவந்தாதி முதலியன நான்காம் நூற்றாண்டிலிருந்த காரைக்கா லம்மையாராலும், கைலைபாதி காளத்திபாதி யந்தாதி, திருவலஞ்சுழி மும்மணிக் கோவை, திருவெழுகூற் றிருக்கை, திருமுருகாற்றுப்படை, திருக் கண்ணப்பதேவர் திருமறம் முதலிய நூல்வகைகள் கி-மு முதல் நூற்றாண்டின்கண்ணும், ஐந்தாம் நூற்றாண் டின்கண்ணும் இருந்த வேறு நக்கீரராலும் அருளிச் செய்யப்பட் டிருத்தலானும் இந் நூல்வகைகளெல்லாம் தேவாரகாலத்திற்குப் பின்னுண்டாயின வென்றல் தமிழ் நூலாராய்ச்சி நன்கு வாயாதார் கூற்றாம்.

இனித், தசாங்கம், பிள்ளைத்தமிழ் முதலிய வகைகளும் பழைய திவாகர நிகண்டிற்[2] சொல்லப்பட் டிருத்தலின்

1. சிலப்பதிகார உரைப்பாயிரம்.
2. திவாகரம், பல்பொருட் கூட்டத் தொருபெயர்த்தொகுதி.

அவையும் பழைய காலத்தனவேயாம். இன்னும் இத் திறத்த நூல்வகைகளெல்லாம் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் வகுத்துரைத்த எண்வகை வனப்பினுட் படுதலும்,[1] உரைகாரரான பேராசிரியர் கார், களவழி, காப்பியம், அந்தாதி, கலம்பகம் என்பவற்றையெல்லாம் அவ்வனப்பினுட் கொணர்ந்து அடக்குதலுங் கண்டுகொள்க. இன்னுந், 'திருக்கோவையா'ரிற் காணப்படுஞ் செய்யுட் பொருள்களோடு ஒத்த அகப்பொருள்கள் 'அகநானூறு,' 'நற்றிணை,' 'குறுந்தொகை' முதலியவற்றில் அமைந் திருக்கின்றன. பொருள்வகையில் இச் சங்கத்தமிழ் நூல்களுக்கும் 'திருக்கோவையா'ருக்கும் ஏதொரு வேற்றுமையுங் காணேம். இனி, அளவினாலும் அவற்றிற்கும் இதற்கும் வேறுபாடு காண்கின்றிலம். என்னை? பிற்காலத்தெழுந்த 'தஞ்சைவாணன் கோவை' முதலாயின நானூறுக்கு மேற்பட்ட செய்யுட்களான் மிக்கு முடிந்தவாறுபோல் இல்லாமல், 'திருக்கோவையா'ரின்கண் உள்ளவை 'அகநானூறு,' 'நற்றிணை,' 'குறுந்தொகை'யிற்போல நானூறு செய்யுட்களாலேயே முடிந்திருக்கின்றனவாகலின் என்க. புறப்பொருள் பற்றிவந்த 'புறநானூறும்,' அறம் பொருள் இன்பங்களைக்கூறும் 'நாலடியார்,' 'பழமொழி' என்பனவும் நானூறு செய்யுட்களால் ஆக்கப்பட் டிருத்தலும் உற்று நோக்கற் பாலதாம். இவ்வாறு சங்கத்தமிழ் நூல்களிற் சிறந்தன பல, நானூறு நானூறு செய்யுட்களினால் ஆக்கப் பட்டிருத்தல்போலவே, திருக்கோவையாரும் நானூறு செய்யுட்களால் ஆக்கப்பட்டிருத்தலை ஆராயுங்கால், திருவாதவூரடிகள் சங்கத்தமிழ் காலத்தை அடுத்து வந்தமைபற்றியே அந் நூல்களிற் சிறந்த பலவற்றின் செய்யுள் அளவினைத் தாமும் தழீஇயினார் என்க. மற்று, மேற்காட்டிய சங்கத் தமிழ் நூல்கட்கும், 'திருக்கோவையா'ருக்கும் வந்த வேறுபாடெல்லாம், அச் சங்கத்தமிழ் நூல்களுள் யாண்டுங் காணப்படாத 'கட்டளைக் கலித்துறை'யென்னும் பாவினால் இஃது ஆக்கப்பட் டிருத்தலேயாம். இக் கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பு மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்

---

1. தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், உ௩௬-உ௪௩.

புதிது புகுந்ததொன்றாயினும், அது பண்டைத் தமிழ்ப் பாக்களுக்கு முற்றும் வேறுபட்டதன்று. அது பழைய கலிப்பாவினின்று பிறந்த தொன்றும். கலிப்பா பெரும் பாலும் நான்கு சீராலாகிய அடிகளால் ஆக்கப்படுவதே யாயினும், ஒரோவழி ஐந்துசீரானும், ஐந்திற்குமேல் ஆறு ஏழுசீர் அடிகளானும் அஃது ஆக்கப்பட்டு வருதலும் பண்டைச் செய்யுள் வழக்கின்கண் உண்டு: இஃது ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர்,

"அளவடி மிகுதி உளப்படத் தோன்றி
இருநெடி லடியுங் கலியிற் குரிய"[1]

என்று ஓதுமாற்ருல் அறியப்படும். எனவே, ஐஞ்சீரடியான் வந்த கலிப்பாவே வரவர வெண்டளையும் எழுத்து வரையறையும் உடைத்தாய், மாணிக்கவாசகப் பெருமான் காலம்முதற் 'கட்டளைக் கலித்துறை' என்னும் பெயர் கொண்டு வழங்கலாயிற்று.

அஃதொக்குமாயினும், 'கட்டளைக் கலித்துறை' ஆரும் நூற்ருண்டின் இறுதியிலிருந்து திருநாவுக்கரசு நாயனர், திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் காலம் முதற் கொண்டுதான் 'தேவாரத்'திற் பயின்று வரலாயிற்றென்று கூறுதலாற் படும் இழுக்கென்னை யெனின்; தேவாரத்தில் முற்றும் புதுத் தமிழ்ப்பாக்களே காணப்படுகின்றன. திருஞானசம்பந்தர் அருளிச்செய்த 'திருவெழுகூற்றிருக்கை' என்னும் ஓர் அகவலைத் தவிர, வேறு அகவல், வெண்பா, கலி, வஞ்சி என்னுந் தூய பழந்தமிழ்ப் பாக்களைத் தேவாரத்தில் ஒரு சிறிதுங் காண்டல் இயலாது. ஆகவே, தேவார காலத்தில் தூய பழந்தமிழ்ப்பாக்கள் முற்றும வழக்கு வீழ்ந்துபோக, அவற்றினின்று பையப்பையத் தோன்றி வளர்ந்துவந்த புதுத் தமிழ்ப்பாக்களே முற்றும் நிலை பெற்றுப் பெருகி வழங்கலாயினமை ஐயமின்றித் தெளியப் படும்.

---

1. தொல். செய்யுளியல், ௬௬.

மற்று, மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட பழந் தமிழ் நூல்களிலெல்லாம் மேற்குறித்த தூய தமிழ்ப்பாக்களே காணப்படுமல்லாமற், 'கட்டளைக் கலித்துறை' 'விருத்தம்' முதலிய புதுத் தமிழ்ப்பாக்கள் மருந்துக்கும் அகப்படா. அங்ஙனம் அவை ஆண்டு மருந்துக்கும் அகப்படாவாயினும், பழைய தமிழ்ப்பாக்களாகிய கலி ஆசிரியம் முதலியவற்றினின்றே அவை பிறந்தமை மேற்காட்டினமாகலின், அவை இரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து இடையே நானூறாண்டுகள் கழித்து ஏழாம் நூற்றாண்டில் திடுமெனத் தோன்றித் 'தேவாரத்'தில் முழுதும் நிலைபெற்றுப், பழைய தமிழ்ப்பாக்களை ஒட்டித், தமிழகத்தைத் தாம் முற்றுங் கவர்ந்துகொண்டனவென்றல், ஓர் அரசியின் அகட்டினின்று கதுமெனப் பிறந்த ஒரு பச்சிளங்குழவி, உடனே தன் அன்னையைத் தொலைத்துவிட்டுத் தானே முடிகவித்துத் தன் அரசின்கண் உள்ள எல்லாத்தொழில்களையும் தானே மேற்கொண்டு நடத்தலாயிற்றென்று கூறுதற்கே ஒப்பாம்.

ஒரு பிள்ளை கருக்கொண்டு முதிர்ந்து பிறத்தற்கும், பிறந்து உடம்பும் உணர்வும் வளர்ந்து முற்றுதற்கும், முற்றியபின் அறிவாற்றல்களுடைத்தாய்த் தன்னை ஈன்றார் நடாத்திப்போந்த அரசியல் முறைகளைப் பையப்பைய ஏற்று, அவர் தம்மை ஓய்ந்திருக்கவிட்டுத் தானே அம்முறைகளை முழுதும் நடத்துதற்குமெல்லாம் மெல்லமெல்ல நீண்டகாலஞ் செல்லல் வேண்டுமன்றே. அப் பிள்ளை பிறந்து வளர்ந்து முற்றுங்காலம் வரையில் அதனை ஈன்றோரும் உடனிருக்கக் காண்டுமன்றே. இங்ஙனமே, கலித்துறை விருத்தம் என்னும் மகவுகளும் பழைய தமிழ்ப்பாக்களாகிய அன்னையரின் அகட்டினின்றுந் தோன்றி வளருங்காலத்து அவ்வன்னையரோடு உடனுறைந்து வளர்ந்து முற்றி ஏழாம் நூற்றாண்டில் நிலைபெறுதற்குங் காலம் வேண்டுமன்றோ. அதனால், கலித்துறை விருத்தம் முதலான புதுப்பாக்கள் ஏழாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திற் கதுமெனத் தோன்றிப், பழைய பாக்களை முற்றும்

அகற்றித் தாமாகவே நிலைபெற்றன வென்றல் சிறிதும் அடாத உரையாமென்க.

ஆதலால், மூன்றும் நூற்றாண்டு துவங்கி ஏழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரையிற் சென்ற நானூறு ஆண்டுகளில், இப் புதுப்பாக்கள் பழைய பாக்களினின்றும் பிறந்து, பின்னர் அவற்றோடு உடனிருந்தே வளர்ந்து, அதன்பிற் றேவார காலத்தில் நிலைபெற்றனவாதல் வேண்டும். இவ்வாறு இவை வளர்ந்து வந்தமுறை 'திருவாசகம்' ஒன்றிலன்றி, வேறெந்த நூல்களினுங் காணப் படமாட்டாது. திருவாசகத்திற் பழந்தமிழ்ப் பாக்களே முனைந்து நிற்கப், புதுத் தமிழ்ப்பாக்களாகிய கட்டளைக் கலித்துறையும் விருத்தமும், தம் அன்னையரின் ஊடே ஊடே மருங்கில் விளையாடும் மகாரையொப்ப, அவற்றினிடையிடையே தோன்றுகின்றன. இவ்வாறு திருவாசக காலத்திற் றோன்றிய இவை, பின்னர் மெல்ல மெல்ல வளர்ந்து தலையெடுத்துப் பழந்தமிழ்ப் பாக்களை வழக்கு வீழ்த்தித், தேவார காலத்தில் தாமே முற்றும் நிலைபெறலானமையால், இவை இத் தேவாரகாலத்திலேதான் கதுமெனத் தோன்றினவென்றல் சிறிதும் ஏலா வுரையாமென்க.

இனிக், கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு ஆறும் நூற்றாண்டுகளிற் பழைய தமிழ்ப்பா வழக்கு முற்றும் வீழ்ந்திலாமை மேற்காட்டினமாதலின், இக் காலங்களிற் பண்டைச் செந்தமிழ் நெறியே முற்றுந் தழீஇயெழுந்த 'கல்லாடம்', 'பெருங்கதை' என்பனவும், இவை தம்மையடுத்துத்தோன்றிய'ஞானமிர்தமும்' முழுவதூஉம் அகவற் பாவினாலேயே யாக்கபபட்டு விளங்குவவாயின. அற்றேல், இம் மூன்று நூல்களையும் 'திருவாசக' காலத்தோடொப்ப மூன்றும் நூற்றாண்டின்கட் படுத்து ஓதாமையென்னையெனின்; இவை, சமண சைவ காலங்களிற் றோன்றி, அச் சமயங்களின் வழிப் புகுந்த வடசொற்களுங் குறியீடுகளும் உடைமையின் புத்தகாலத்திற் பிறந்த திருவாசகத்தோடு உடன்வைத்து எண்ணுதல் ஆகாதென்க. இதனை

முன்னேயும் விளக்கினும். அற்றேற், கல்லாடம் உரையாசிரியர்களால் மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டப்படவில்லை என்பது ஒன்றேகொண்டு அதன் ஆசிரியரை ஒருவர் பதின்மூன்றும் நூற்றுண்டிற்குப் பின்வந்தவர் எனக் கூறினாராலெனின்;[1] அவர் நன்காராயாது கூறினமையின் அவருரை கொள்ளற்பாற்றன்று. சிவபிரான்மாட்டும் அவனடியார்மாட்டும் பேரன்புடையரெனக் 'கல்லாடம்' என்னும் நூல்கொண்டே துணியப்படும். அதன் ஆசிரியர் **கல்லாடனர்** அருளிச்செய்த 'திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம்' என்னுந் திருப்பாட்டுங் கல்லாடத்தைப் போலவே அகவற்பாவினு லமைக்கப்பட்டு நம்பியாண்டார் நம்பி கோத்த பதினோராந் திருமுறைக்கட் காணப்படுதலானும், நம்பியாண்டார் நம்பி கி. பி. பதினோராம் நூற்றுண்டின் துவக்கத்திலிருந்தாரென்பது கல்வெட்டுகளாற் றுணியப் படுதலானும்[2] இக் கல்லாடனர் காலம் பதினோராம் நூற்றுண்டிற்கு முற்செல்வதாமல்லது, அதற்குப்பின் பதின்மூன்றும் நூற்றுண்டிலாதல் அதற்கும் பின்னுமாதல் செல்வதாகாது.

இனி, உரையாசிரியர் எவருங் 'கல்லாடத்'தை மேற்கோளாக எடுத்திலர் என்பதும் உண்மையன்று. ஏனெனில், 'திருமுருகாற்றுப்படை'க்கு நச்சினர்க்கினியர் எழுதிய உரையேயன்றிப் பரிமேலழகர் எழுதிய ஓர் உரையும் உண்டு. அஃது,

"அரிமே லழகுறூஉம் அன்பமை நெஞ்சப்
பரிமே லழகன் பகர்ந்தான்—விரிவுரைமூ
தக்கீரிஞ் ஞான்று தனிமுருகாற் றுப்படையாம்
நக்கீர னல்ல கவிக்கு."

என்னும் அதன் உரைச்சிறப்புப் பாயிரத்தால் இனிதுணரப்படும். இன்னும், "மொய்ம்பிற் சுடர்விடு வண்புகழ் நிறைந்து வசிந்து வாங்கி நிமிர்தோள்"[3] என்னுந்

1. செந்தமிழ், 15-ஆம் தொகுதி.
2. See Mr. M. Srinivasa Aiyangar's Tamil Studies, p. 293.
3. திருமுருகாற்றுப்படை, ௧0௫-௧0௬

'திருமுருகாற்றுப்படை' அடியுரையில் "'இனி மொய்ம் பினை யுடைத்தாய் ஒளிவிட்டு நிறைந்து வளையவேண்டு மிடம் வளைந்து நிமிரவேண்டு மிடம் நிமிருந் தோள்' என்றும் உரைப்பர்" என நச்சினார்க்கினியர் காட்டி யிருக்கும் வேறுரை அவ்வடிக்குப் பரிமேலழகர் எழுதிய வுரையாகவே இருத்தலின், திருமுருகாற்றுப்படைக்குப் பரிமேலழகர் எழுதிய உரை நச்சினார்க்கினியர் காலத்திற் கும் முற்பட்டதாதல் துணியப்படும். மேலும், திருக்குறள் உரையில் [1]"திருவுடை மன்னரைக் காணில் திருமாலைக் கண்டேனே என்னும்" என்னுந் திருவாய்மொழியை எடுத்துக் காட்டி "என்று பெரியாரும் பணித்தார்" என்று கூறுமாறு போலவே, "தொண்டகச் சிறுபறை குரவை அயர"[2] என்பதன் உரையிலும், "குரவை ஆய்ச்சியரோடு கோத்ததும்"[3] என்னுந் திருவாய் மொழியை எடுத்துக் காட்டி "எனப் பெரியாரும் பணித்தமையானும் அறிக" என்று உரையெழுதியிருத்தலை நோக்கின், திருமுருகாற் றுப்படைக்குள்ள இப் பழையவுரை பரிமேலழகர் இயற்றி யதாதல் நன்கு துணியப்படுவதாகும்.

இங்ஙனமாக, நச்சினார்க்கினியர் உரைக்கும் முற்பட்ட தாகிய 'திருமுருகாற்றுப்படை பரிமேலழகருரையின்' இரண்டிடங்களிற் கல்லாடத்தினின்று மேற்கோள்கள் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஒன்று: "ஓடாப் பூட்கைப் பிணி முகம் வாழ்த்தி"[4] என்பதன் உரையில், "பொடித்து அரும் பாத" என்னுங் கல்லாடச் செய்யுளில் (௬) உள்ள "பிணி முக மஞ்ஞை செருமுகத் தேந்திய" என்னும் அடி மேற் கோளாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது; மற்றொன்று: "நெடும் பெருஞ் சிமயத்து நீலப் பைஞ்சுனை, ஐவருள் ஒருவன் அங்கை ஏற்ப, அறுவர் பயந்த ஆறமர் செல்வ"[5] என்

1. திருக்குறள், ௫௬-ஆம் அதிகார முகவுரை.
2. திருமுருகாற்றுப்படை, ௧௯௭.
3. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி, ௬. ௪: ௧.
4. திருமுருகாற்றுப் படை, உ௪௭.
5. திருமுருகாற்றுப்படை, உ௫௩-உ௫௫.

பதன் உரையிற் கல்லாடத்தின் ௨-வது செய்யுளில் உள்ள "இமயம்பூத்த சுனைமாண் டெட்டி" என்னும் அடி மேற் கோளாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆகவே, உரையாசிரியரெவருங் 'கல்லாடத்'தினின்று மேற்கோள் காட்டவில்லை என்பாருரை ஆராய்ச்சியுணர் வில்லாதார் போலியுரையாய் முடிதலின், அது கொள்ளற் பாற்றன்றென மறுக்க. மறுக்கவே, கல்லாடம் இயற்றிய ஆசிரியர் கல்லாடனார் உரைகாரர் பரிமேலழகியார் காலத் திற்கு முற்பட்டவராதலோடு, தம்மால் அருளிச் செய்யப் பட்ட 'திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம்' என்னும் அகவற் செய்யுளைப் பதினோராந் திருமுறையிற் கோத்த நம்பி யாண்டார் நம்பி காலத்திற்கும் முற்பட்டிருந்தாராதல் தானே பெறப்படும் என்க. எனவே, கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டதாகக் கல்லாடத்தின் காலந் துணியப்பட்டமையின், இனி, அஃது அதற்கும் முற்பட்டு எக்காலத்தில் இயற்றப்பட்டதென்று வினவுவார்க்கு விடை ஆறும் நூற்றாண்டின் துவக்கமாமென்பது முன்னரே நன்கு விளக்கப்பட்டது. என்றிதுகாறும் ஆராய்ந்துரைத்தவாற்றால், 'திருவாசகம்,' 'கல்லாடம்' என்பன பாவகையாலும் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட நூல்களாதல் தெற்றென விளங்காநிற்கும். இவ்வாறு நூல்களின் சொல்லாராய்ச்சியாலும், பா ஆராய்ச்சியாலும் அந் நூல்களின் கால வரையறை துணி யப்படுமென ஆங்கில அறிஞரும் இம்முறையைப் பெரிதுந் தழுவுப.[1] அதுகிடக்க.

இதுகாறுங் கூறிய 'கல்லாடநூற்' காலவரையறை யானது, பழந்தமிழ் நூல்களும் புதுத்தமிழ் நூல்களுந் தோன்றிய கால எல்லைகள் புலனாகாமல் ஒருங்கு விராய்க் கிடந்த சிக்கினைப் பிரித்து அவ்வவற்றின் கால வெல்லை களை வரையறுத்தற்கும், அவ்வந் நூல்களின் சொற் பொருட் பெற்றி தெளிந்து உண்மை காண்டற்கும் பெரிய

1. See Studies in Shakespeare by Swinburne, Dowden Furnivall and others.

தோர் உதவியாய் நிற்றலின், அதனை இத்துணை விரித்து விளக்கல் இன்றியமையாததாயிற்று. இக் கல்லாடநூலின் பாவகைபற்றி யெழுந்த ஆராய்ச்சியில், இக் கட்டுரைப் பொருளான 'திருவாசகம்,' 'திருக்கோவையார்' என்பவற்றின் பாமுறையும் ஆய்ந்து உரைத்தற்கு இடங்கிடைத்தமையின், "ஒன்றின முடித்தல் தன்னினம் முடித்தல்" என்னும் உத்திபற்றி அவற்றையும் உடன்வைத்து விளக்கலாயினேம்.

எ. வடநாட்டிற் கல்வெட்டுகள் உண்டானமைக்கு ஏது

இனி, மாணிக்கவாசகப் பெருமானாற் குறிப்பிடப்பட்ட வரகுணபாண்டியன், கல்லாடத்திற் குறிக்கப்பட்டபடி[1] கருநடர் வேந்தன் மதுரையை வெளவிப் பாண்டியனரசைக் கைப்பற்றுதற்குமுன் (அஃதாவது ஐந்தாவது நூற்றாண்டிற்குமுன்) கல்வெட்டுகள் இத்தமிழ்நாட்டில் உண்டாகாத காலத்தில் இருந்தோனுவனென்பதூஉம், திருவிளையாடற் புராணங்கள் இரண்டிலுஞ் சொல்லப்பட்டோன் இவனேயல்லாமல் இடைக்காலத்துக் கல்வெட்டுக்களாற் பெறப்பட்ட வரகுண பாண்டியர் இருவரில் ஒருவன் அல்லனென்பதூஉம் விளக்கப்புகுவாம். போர்க்களத்திற் புறங்கொடாது பொருது வீழ்ந்த மறவர்க்கு மட்டும், அவர்தம் பெயரும் பெருமையும் எழுதிக் கல் நடுதல் முற்காலத்து உள்ள வழக்கென்பது,

> "காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்
> சீர்த்தகு மரபிற் பெரும்படை வாழ்த்தல் என்று
> இருமூன்று வகையிற் கல்லொடு புணர"

என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர் ஓதுமாற்றனும்,[2] அகநானூற்றில் நோய்பாடியார்,

1. கல்லாடம், ௫௭.
2. தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல், ௫.

"நல்லமர்க் கடந்த நாணுடை மறவர்
பெயரும் பீடும் எழுதி யதர்தொறும்
பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்."[1]

என்றுரைக்குமாற்றானும் நன்கு விளங்கும். இவ்வாறு இறந்துபட்ட மறவர்க்குத் தவிர, அரசர்கள் தம்பெயரும் பீடும் எழுதித் தமக்குங் கல்நாட்டின ரென்பது பழைய தமிழ்நூல்களில் யாம் ஆராய்ந்த பகுதிகளில் யாண்டுங் கண்டிலேம். ஒரு சாரார், பழைய தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் காணப்படாமை கொண்டு, முன்னாளிலிருந்த தமிழர்க்கு எழுத்து எழுதுதல் தெரியாதென்றும், வடக்கிருந்த பல்லவ அரசர்கள் தமிழ்நாட்டினுட் புகுந்தபிறகுதான் தமிழர் எழுதக் கற்றுரென்றுங் கூறுநிற்பர். தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரத் தொடக்கத்தில் தமிழெழுத்துக்களின் வடிவ வேறுபாடுகள் சொல்லப்பட்டிருத்தலானும், இவ்வாராய்ச்சிவல்ல ரிஸ்டேவிட்ஸ் என்னும் ஆங்கில அறிஞர் "இதுகாறும் பெற்ற சான்றுகளெல்லாம் இந்திய எழுத்துக்கள ஆரியரால் வந்தன அல்ல என்றும், அவை தமிழ வியாபாரிகளால் இந்தியாவினுட் கொணர்ந்து உய்க்கப்பட்டன என்றும் காட்டுகின்றன."[2] எனக் கூறுதலானும், மேற்காட்டிய பழைய அகநானூற்றுச் செய்யுள் கல்லிற் பெயரும் பீடும் எழுதும் பண்டைத் தமிழர் வழக்கத்தைத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுதலானும் பழைய தமிழர்க்கு எழுத்து எழுதத் தெரியாதென்பாருரை பொருந்தாவுரையாமென்க. இதன் விரிவைப் 'பண்டைக் காலத் தமிழர் ஆரியர்' என்னும் எமது நூலிற் காட்டியிருக்கின்றேம், ஆண்டுக் கண்டுகொள்க.

இமயமலை வரையிற் சென்று தமது வென்றிக் கொடியை நாட்டிய 'இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்,'

1. அகநானூறு, ௬௭.

2. "All the present available evidence tends to show that the Indian alphabet is not Aryan at all; that it was introduced into India by Dravidian merchants"-Buddhist India by Prof. Rhys Davids, p. 119.

'கரிகாற்சோழன்,' 'சேரன் செங்குட்டுவன்' என்னும் வேந்தரின் வரலாறுகளைப் பதிற்றுப்பத்து, பத்துப்பாட்டு, புறநானூறு, சிலப்பதிகாரம் முதலான பழந்தமிழ் நூல்களால் உணரப் பெறுகின்றனமே யல்லாமல், அவராற் செதுக்கி வைக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகளை இதுகாறுங் காண்கிலேம். தலையாலங்கானத்து மாற்றரசர் எழுவரைப் பொருது தொலைத்த நெடுஞ்செழியனுலாவது, ஆரியரை வென்று துரத்திய நெடுஞ்செழியனுலாவது, ஆக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகளையுங் காணேம். சிவபெருமானுக்கும் திருமாலுக்குந் தமிழ்நாடெங்கும் பற்பல திருக்கோயில்கள் கட்டுவித்தவனென்று தேவாரத்தானுந் திருவாய்மொழியானுந் துணியப்படும் 'சோழன் கோச்செங்கண்ணனைப்' பற்றியும் பழைய நூல்களால் ஏதும் அறிகின்றனமே யல்லாமல், அவன் வெட்டுவித்த கற்பட்டயம் ஒன்றுயினுங் காணேம்.

இவ்வாறு நான்காம் நூற்றுண்டிற்கு முற்பட்டிருந்த மாப்பேர் அரசர்களின் கல்வெட்டுகள் அறவே காணப் படாமை என்னையென்று ஆராயும்வழி, அதற்கு இரண்டு ஏதுக்கள் புலனுகின்றன. முதலாவது: அஞ்ஞான்றிருந்த சேரசோழ பாண்டியர் என்னுந் தமிழ்வேந்தர் மூவரும் தமக்குள் இடையிடையே போராடி நிற்பினும், பிற நாட்டரசர்க்கு இடங்கொடாத ஒற்றுமையும் அதனுற் பெருகிய பேராற்றலும் நெடுங்காலம் வாய்க்கப்பெற்றிருந்தனர் என்பதேயாம். தமது அரசு வேற்றரசரால் வௌவப்பட்டு நிலைகுலைந்தழியும் எனக் கனவினும் அவர் நினைந்திலர். அதனுற், பல மாறுதல்கட்கிடையிலும் நிலைத்து நிற்க வல்ல கற்பட்டயங்களை வெட்டுவித்திலர். இரண்டாவது: பண்டைக்காலந் தொட்டே தமிழ்வேந்தர் மூவரும் செந்தமிழ்ப் பயிற்சியைப் பெரிதும் வளரச்செய்து, இங்ஙனங் கொடை கொடுத்தலும் இயலுமோவெனக் கேட்டார் ஐயுற்று வியக்குமாறு தமிழ் கற்ருர்க்கு மிகப் பெரிய பொருளுதவி செய்து தமிழையுந் தமிழரையும் நிரம்பவுஞ் செழிப்புறப் பெருக்கிக், குடிகள் உவக்குமாறு செங்கோல் செலுத்திவந்தமையேயாம். இதனுற் கற்ருர் தொகையும்,

அவரியற்றிய அளவிலா நூல்களும் 'பதிற்றுப்பத்து' முதலியவற்றைப்போல் அவ்வேந்தர்தம் பெயரும் பீடும் உரைத்து அவற்றை மங்காமற் றுலங்கவைத்தமை. யாலும் அவர் கல்வெட்டுகள் ஆக்கிவைக்குங் கருத்தே இலராயினர்.

சேரசோழ பாண்டியரென்னுந் தமிழ்வேந்தர் மூவரும் பண்டை நாளிற் பேராற்ற லுடையராய் விளங்கி, ஏனைநாட் டரசரால் வெல்லப்படாமலும், அவர்க்குக் கீழடங்கி வாழா மலும தனியரசு நடாத்திவந்தன ரென்பதற்குத், தமிழ் நாடொழிய இந்தியாவிலுள்ள ஏனை யெல்லா நாடுகளையும் வென்று தன் வெண்கொற்றக்குடை நீழற்கீழ் வைத்துச் செங்கோல் செலுத்திய மன்னர் மன்னனுன பௌத்த அசோகன் தான் கற்பாறைகளில் வெட்டுவித்த பதினன்கு கல்வெட்டுகளில் இரண்டாவது கல்வெட்டிலும் பதின் மூன்ருவது கல்வெட்டிலும் சேரசோழ பாண்டியர்களைக் குறிப்பிட்டு, அவர்கள் தமது அரசியல் நாட்டின் எல்லைக்கு எதிரே தெற்கின்கண் உள்ளவராகக் கூறியிருக்கின் றமையே[1] சான்ருதல் காண்க. இவ் வசோகமன்னன் கிறித்து பிறப்பதற்குமுன் உ௬௯-ஆம் ஆண்டில் அரசு கட்டில் ஏறினவனுதலால்,[2] கி-மு மூன்ரும் நூற்ருண்டி லேயே தமிழ் வேந்தர் மூவரும் புகழோங்கிய தனியரசு நடாத்தினமை இனிது விளங்காநிற்கின்றது. தமிழ்நாடு தவிர இந்தியநாடு முழுமையும் செங்கோல் ஓச்சிய அசோக அரசனுக்கும் அடங்காமல், இத் தமிழ்வேந்தர் தனியரசு நடத்திய திறத்தையும் அரசியற் சிறப்பையும் ஆழ்ந்து நோக்குங்கால், தொன்றுதொட்டு இவர்களின் முனனோர் கள் எத்தனை நூற்ருண்டுகளாக அரசியன் முறையினும், படைத்திறத்தினும், செல்வவளத்தினும் பெருகி வந்திருக்க வேண்டுமென்பது புலனும். ஒரு சிறுபகுதி தவிர இந்திய நாடு முழுதும் ஒருங்காண்ட ஒருபேர் அரசனுக்கும் உட் படாமற், றனியரசு நடத்தத்தக்க ஆற்றலும் அறிவும்

1. See Dr. Vincent A. Smith's Asoka, pp. 160 and 186.
2. Ibid, p. 73.

செல்வமும், அச் சிறு பகுதியிலிருந்த அரசர்க்குத் திடு மென வந்துவிடமாட்டா. அவை வருதற்குமுற் பல நூற் றூண்டுகள் கழிந்திருக்க வேண்டுமென்பது திண்ணம்.

பெருஞ்சோற்று உதியஞ் சேரலாதன் என்னுந் தமிழ் மன்னன் பாண்டவர் படைக்கும் துரியோதனன் படைக்கும் பதினெட்டு நாள் வரையிற் பெருஞ்சோறு வழங்கிய மெய் வரலாற்றினையும் இதனோடு அடுக்கவைத்து ஆராய்வோ மாயின், கி-மு. ஆயிரத்தைந்நூறு ஆண்டுகட்கு முன்னரே (வைத்தியா, எம். ஏ., என்பவரின் கணக்குப்படி கி-மு. மூவாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே) தமிழ்வேந்தருந் தமிழும் தமிழரும் மிக உயர்ந்த நாகரிகவாழ்க்கையி லிருந் தமை தெளியப்படும். இவ் வுண்மைகளை நடுநிலை திறம் பாது நின்று காணவல்ல அறிஞர்க்கு, 'இறையனாரகப் பொரு ளுரை' முகத்தே சொல்லப்பட்ட தமிழ்வரலாறு தமிழரசர் வரலாறுகள் பெரும்பான்மையும் உண்மை யாதல் புலப்படும். அது நிற்க.

இங்ஙனம் பண்டைத் தமிழரசரின் ஆட்சிக்கீழ் அமைதியுற்றிருந்த பழைய தமிழ்நாட்டின்கட் பழைய கல்வெட்டுகள் காணப்படாமைக்கு ஏது, அதன்கண் அந் நாளில் தமிழ்நூல்கள் மிகுந்திருந்தமையும், அழிவுக்கு இடமான மாறுதல்கள் நிகழாமையுமேயாம். மற்று வட நாட்டிலோ, ஆரியர் வந்து நுழையத் தொடங்கிய காலந் தொட்டு, ஆசியா ஐரோப்பாவிலிருந்த கொடிய பல்வகை மக்கட் பிரிவினரும் ஒருவர்பின் னொருவராய்ப் புகுந்து சூறையாடியும், உயிர்க்கொலை புரிந்தும், மாதரைக் கற் பழித்தும், நாடுநகர் வளங்களைக் கொளுத்தியும், திருக் கோயில்களைத் தகர்த்தும் பெருந்தீங்கு இழைத்துப், பெரிய மாறுதல்களை உண்டாக்கி வந்தமையால், ஆரியர்க்கு முற்றொட்டே வடநாடெங்கு குடியேறியிருந்த பண்டைத் தமிழ்மக்கள் தமது தமிழ்மொழிப் பயிற்சியைப் பையப் பையக் கைவிட்டு, அவ் வக்காலத்துப் புதிது புகுந்த ஆரியம் பாரசிகம் சித்தியம் கிரேக்கு ஊணம் முதலான பல்வேறு மொழிகளைக் கைக்கொண்டு, தம் பின்னோர்

நினைவு கூர்தற் பொருட்டுத் தாந்தாஞ் செய்த செயல்களை அவ்வக்காலத்து மிக்கு வழங்கிய அயல்மொழிகளிலேயே கற்களிற் செதுக்கிவைப்பாராயினர்.[1]

இங்ஙனமே, ஐரோப்பாவிலும் ஆசியாவின் பல பிரிவுகளிலுங் கல்வெட்டுகள் தோன்றினமைக்கு ஏது, அந் நாடுகளிற் பண்டைநாளிலிருந்த மக்கட் பிரிவினர் பலருங் கொடுந் தன்மையுங் கொடுஞ் செயலும் உடையராய் ஒருவரை யொருவர் அலைத்து, நெருப்பினுஞ் செந்நீரினும் அந் நாடுகளை மூழ்குவித்துப் பெருங் குழப்பங்களை உண்டாக்கி வந்தமையேயாம். எனவே, அயலவர் கலப்பினாலும் அவரால் நேர்ந்த அல்லல்களாலும் வடநாட்டின்கட் கல்வெட்டுகள் அமைத்து வைக்கும் வழக்கம் ஏற்பட்டுப், பின்னர் அங்கிருந்து தெற்கு நோக்கிப் போந்து ஒருநானூறு ஆண்டுகள் வரையில் அரசு செலுத்திய தமிழரில் ஒரு பிரிவினரான ஆந்திரர் என்னும் வடுகரால் அவ்வழக்கம் தக்கணத்திற் பரவி, அதன்பின் அவ்வாந்திரர் வழிவந்த பல்லவர் தமிழ்நாட்டின்கட் போந்து நிலைபெற்ற காலமுதல் அஃது இங்கும் பரவலாயிற்று. இதனாலன்றே பல்லவர் புகுதற்குமுன் அமைக்கப்பட்ட கல்வெட்டு ஒன்றாயினும் இத் தென்றமிழ் நாட்டில் இதுவரையில் வெளிவந்திலது. இதனாலன்றே மாணிக்கவாசகராற் குறிப்பிடப்பட்ட வரகுணபாண்டியன் வரலாற்றைப்பற்றிய கல்வெட்டு ஒன்றும் இதுகாறும் அகப்பட்டிலது. ஆகவே பல்லவராட்சிக்கு முற்பட்ட வரலாறுகளை ஆய்ந்துரைத்தற்குப் பழைய தமிழ்நூல்களே பெரிதும் பயன்படுவனவென்பது உணரல்வேண்டும். பல்லவராட்சிக் காலத்தில் உண்டான கல்வெட்டுகளைக்கொண்டு வரலாறுகள் வரையுமிடத்தும், அவ்வக் காலங்களில் உண்டான நூல்களின் உதவி கொண்டு, அவற்றை நன்காராய்ந்து வரையவேண்டுமேயல்லாமல், நூற்பொருள்களோடு ஒவ்வாமல் முரணும் கல்வெட்டுகளையே கருவியாகக்கொண்டு ஒரு வரலாற்றினை

---

1. For an almost correct view of this state of affairs in ancient North India, see Prof. E. J. Rapson's Ancient India, pp. 28-35.

வரைந்து முடிவுகட்டுவது பிழைபடுதற்கு ஏதுவாம். இவ் வுண்மை, கால வரலாற்றுத்துறையில் தேர்ச்சிபெற்று விளங்கும் திருவாளர் கிருஷ்ணசுவாமி ஐயங்கார் அவர்க ளாலும் தாம் இயற்றிய 'தென்னிந்திய வரலாற்றுத் துவக்கம்'[1] என்னும் ஆங்கிலநூலில் நன்கெடுத்துக் காட் டப்பட் டிருக்கின்றது.

இனித், தமிழ்நாட்டின் வடவெல்லையாகிய வேங்கடத் திற்கு அப்பாலிருந்த வடுகநாட்டிலிருந்து வந்தவர்களை யெல்லாம் தமிழர் 'வடுகக் கருநாடர்', எனவே வழங்கினர். 'கல்லாடம்', 'பெரியபுராணம்'' 'நம்பியார் திருவிளையாடல்' முதலியவற்றிற், பாண்டி நாட்டில் வந்து பாண்டிய னரசைக் கைப்பற்றிக் கொண்டவராகச் சொல்லப்படும் வடுகக் கருநாடர் என்போர் முதனமுதல் வடக்கிருந்து தென்றமிழ் நாட்டிற் புகுந்த பல்லவ அரசரேயாதல் வேண்டும். இப் பல்லவ அரசர்க்கு உறவினரான ஆந்திர வடுகர் கி. மு. எரு-ஆம ஆண்டிலிருந்து கி. பி. உகஅ-ஆம் ஆண்டுவரையில் தககண நாட்டிற் சிறக்க அரசு புரிந்து வந்தனர்.[2]

இத் தக்கண நாடென்பது, மிகப் பழைய காலத்தில், வடக்கே நருமதையாற்றங் கரையையும், தெற்கே கிருஷ்ணை யாற்றங் கரையையும், மேற்குங கிழக்கும் மேல்கடல் கீழ் கடற்கரைகளையும் எல்லைகளாக உடைய ஒரு பெரிய நிலப் பரப்பாகும் ; இது, மேல்பால் மகாராட்டிர தேயத்தையும், கிழக்கே தெலுஙகாணத்தையும், கோதாவரி யாற்றங் கரையினொடுக இருமருங்கு முளள 'தண்டகாரணியம்' என் னுங் காட்டையும உளளடக்கியதாகும். 'குமரிநாடு' கடல் கொண்டகாலத்து, அப் பெருநாட்டி லுறைந்த தமிழ் மக்களின் பல்பெரும் பிரிவினரான **பிராகுவியர்,**[3] **ஆந்திரர், கோடர், தோடர், கோண்டர், நாகர், துளுவர், கருநடர்,**

---

1. The Beginnings of S. Indian History, pp. 193, 194, 264.

2. Dr. R. G. Bhandarkar's Early History of Dekkan, pp. 26-28

3. Brahuis.

மலையாளர், வேளாளர் முதலாயினார் வடக்கும் வடகிழக்கும் வடமேற்குமுள்ள பல்வேறு நாடுகட்கும் பிரிந்துபோய்க் குடியேறுவாராயினர்; அப்போது, இவ் விந்திய நாட்டின் மேல்கரை வழியே வடக்கே சென்றோருள் முற்பட்டவரான 'பிராகுவியர்' வடமேற்கே பெலுசித்தானம் வரையிற் சென்று அங்கே குடியேறினர்; அவர்க்குப்பின் 'ஆந்திரர்' கீழ்கரை வழியே சென்று கங்கையாற்றங் கரையை யடுத்த வடநாடுகளிலும், நருமதை கோதாவரி கிருஷ்ணை முதலான ஆறுகளையடுத்த தக்கணநாட்டின் பகுதிகளி லுந் தங்கினர்; அவர்க்குப்பின் அவரையடுத்துச் சென்ற 'கோடர்', 'தோடர்', 'கோண்டர்', 'நாகர்' என்போர் முறையே நீலகிரியிலும், நாகபுரியின் வடபால் உள்ள மலை களிலும், தக்கணத்திலுள்ள காடுகளிலும் குடியேறினர்; 'துளுவர்', 'கருநடர்', எருமைநாட்டில் (மைசூரில்) போய்ப் பரவினர்; 'மலையாளர்' கீழ்கரை யோரமாயுள்ள நாடு களிற் குடிபுகுந்தனர்; 'வேளாளர்' மலையாளத்தின் கிழக்கே குமரிமுதல் வேங்கடம் ஈறுயுள்ள நாடுகளிற் சென்று நிலைபெற்றனர்.

பல்பெரும் பிரிவினரான இத்தமிழ் மக்களுள் அஞ் ஞான்று நாகரிகத்திற் குறைந்தோரான 'பிராகுவியர்' தமிழ்நிலங் கடல்வாய்ப்படுதல் கண்டவுடன் அஞ்சித் தம் மோடு எடுத்துச் செல்லவேண்டும் பண்டமும் பிறவும் இல்லாமையின் அவர் எல்லாரினும் முற்பட்டு நெடிது சென்றார்; 'வேளாளர்' ஏனையெல்லாரினும் பார்க்க நாகரிகத்திற் சிறந்திருந்தமையின் கடல்கோளைத் தடுத்து நிற்கக் கூடுமளவும் நின்று, பின்னர் அங்ஙனம் நிற்க இய லாத எல்லை கண்டவுடன் தாமிருந்த பழைய நிலத்தை விட்டு மெல்லமெல்லப் பெயர்ந்து நீளச் செல்லாமல் இத் தென்னிந்திய நாட்டின்கண் தங்கி இதனைப் பலவாற் றானும் வளம்படுத்தலாயினர். இங்ஙனஞ்சென்று ஆங் காங்கு குடியேறிய பண்டைத் தமிழ் மக்கள் பல்லோருள் தக்கணத்திற் சென்று வைகிய 'நாகர்' என்னும் வகுப் பினரே பிற்காலத்தில் நாகரிகத்திற் சிறந்தபின் 'பல்லவர்' என வழங்கப்பட்டார். 'பல்லவர்' என்னும் இச்சொல்

யாங்ஙனம் வந்ததெனின், 'வேளாளர்' என்னுந் தமிழ்ச் சொல் கல்வியறிவில்லாரால் 'வெள்ளாளர்' என வழங்கப் படுதல் காண்டலின், அதுவே வடக்கேபின்னுஞ் சிதைந்து 'பல்லவர்' என ஆயிற்றென்று உய்த்துணரல் வேண்டும். தக்கணத்திற் பல்லவரோடு ஒருங்கு உறைந்து, பின்னர் அவர்க்குப் பெரும்பகைவராய் மாறிய 'சாளுக்கியர்' பழைய 'திவாகர நிகண்டில்' வேள்புல அரசர் என்று கூறப்படுதலை உற்று நோக்குமிடத்து, ஆந்திரர் சாளுக்கியர் பல்லவர் முதலியோர் பழைய வேளாளரினின்று பிரிந்தவராவ ரென்பதூஉம், அங்ஙனம வேளாளராதல் பற்றியே அவ ரெல்லாம் ஒருங்குறைந்த 'தக்கணதேயம்' அக்காலத்தில் 'வேள்புலம்' எனப் பெயர்பெற்ற தென்பதூஉம் உய்த் துணரற் பாலனவாம்.

நாகபட்டினத்துச் சோழன் ஒருவன் நாகநாட்டின் கட் சென்று நாககன்னியொருத்தியை மணந்து பெற்ற பிள்ளையைத் தொண்டை (ஆதொண்டை)க் கொடிகட்டி அவள் கடல்வழியே விடுப்ப, அங்ஙனம் வந்த பிள்ளைக்குத் தனது நாட்டின வடபகுதியைப் பகுத்துக்கொடுத்து அர சேறறிவைக்க அவன் அரசாண்ட நாடு 'தொண்டைநாடு' என்னும் பெயர்த்தாயிற்று என்று உரைகாரர் நச்சினார்க் கினியர், "திரைதரு மரபின் உரவோன் உம்பல்" என்னும் **பெரும்பாணாற்றுப்படை** யடிக்கு (௩௧) வரைந்திருக்கும் உரையும்,

"வென்வேற் கிள்ளிக்கு நாகநா டாள்வோன்
தன்மகள் பீலிவளை தான்பயந்த
புனிற்றிளங் குழவியை," (உ௪, ௩-௫)

என **மணிமேகலை** கூறும் பகுதியும் கரிகாற்சோழன் மரபில் வந்தோனை கிள்ளிவளவனுக்கும், நாகநா டெனப்பட்ட தக்கணத்திலிருந்த பழைய நாகமன்னன் ஒருவனுக்கும் உண்டான தொடர்பையும், அத் தொடர்பி லிருந் துண்டான மன்னன் ஆகிய இளந்திரையன் காலந் தொட்டுச் சோழநாடு தென்பாலும் வடபாலும் என இரு கூறுகப் பிரிந்து, வடபாலுள்ளது தொண்டை நாடெனவும்

தென்பால் உள்ளது பழைய சோழநாடெனவும் வழங்கலானமையுங் காட்டா நிற்கின்றன.

கிள்ளிவளவன் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இருந்தவனாக, அவனை 'நாகபட்டினத்துச் சோழன்' என்று நச்சினார்க்கினியர் வரைந்ததென்னையெனின்; நாகநாட்டிலிருந்த பீலிவளை தான் ஈன்ற புதல்வனை மரக்கலத்தில் ஒரு கம்பளச்செட்டியிடம் ஒப்புவித்து விடுப்ப, அம் மரக்கலங் காவிரிப்பூம் பட்டினக்கரைக்கு அணித்தாக வருகையில் ஏதோ பிழை நேர்ந்து முழுகி, அப்பிள்ளை காணுமற்போக, அஃதுணர்ந்த கிள்ளிவளவன் பெரிதும் ஆற்றுனாகித் தன் மகனைத் தேடும் முயற்சியில் இந்திரனுக்கு விழவெடுத்தலை மறந்துவிடவே, அத் தெய்வங்கொண்ட சீற்றத்தாற் கடல் பொங்கிக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை அழித்ததென மணிமேகலை கூறுதலின்,[1] அவ்வரசன் அழிந்துபட்ட தன் நகருக்குக் கரைவழியே அருகில் உள்ளதாகிய நாகபட்டினத்தில் வந்து வைகிப், பின் அங்கே அரசு செலுத்தினானாதல்வேண்டும். அதுபற்றியே நச்சினார்க்கினியர் அவனை நாகபட்டினத்துச் சோழன் என்றார். இவ்வாருகச் சோழநாட்டின் வடபாலைக் கிள்ளிவளவன் மகன் தொண்டைமான் இளந்திரையன் அரசாளப் புகுந்த காலந்தொட்டு அது தொண்டை நாடென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. இவனுடைய ஆட்சியின் வழிவந்த தொண்டையர் 'பல்லவரே' என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரவுரையில் எடுத்துக் காட்டிய,

"முலைபொழி தீம்பால் மண்சேறு படுப்ப
மலர்தலை யுலகம் ஓம்பும் என்ப,
பாசிலைத் தொண்டைப் பல்லவன் ஆணையின்
வெட்சித் தாயத்து வில்லே ருழவர்
பொருந்தா வடுகர் முனைச்சுரங்
கடந்து கொண்ட பல்லா நிரையே."[2]

என்னும் பழம் பாட்டே சான்றுதல் காண்க.

---

1. உ௫-வது காதை, ௧௭௬-௨0௪.
2. அகத்திணையியல், ௫௪.

அ. கடைச்சங்கம் இல்லையாய்ப் போன காலம்

இனிப், பழைய சங்கத்தமிழ் இலக்கியங்களிற் சொல்லப்பட்ட இவ் வரலாறு பழைய கல்வெட்டுகளாலும் நிலைபெறுத்தப்படுதலை ஒரு சிறிது காட்டுவாம். தொண்டை நாட்டின் தலைநகரான காஞ்சியில் இளவரசனாய் அரசு புரிந்த **சிவஸ்கந்தவர்மன்** என்பான், 'ஆந்திரபதம்' எனப் படும் வடுக நாட்டிலுள்ள 'விரிப்பரை' என்னும் ஊரை நன்கொடையாக வழங்கியதைக் குறிப்பிட்டுக், கிருஷ்ணையாற்றங் கரையை யடுத்துள்ள **தன்னகடம்** அல்லது **அமராவதிநகர்க்**கண்ணிருந்த தன் காவலாளர்க்கு ஒரு கட்டளை விடுத்தனன். இங்ஙனம் அவன் விடுத்த கட்டளையானது பொறிக்கப்பட்ட பட்டயங்கள் குண்டூர்க்கூற்றத்தின்கண் உள்ள 'மயிடவோலு' என்னும் ஊரில் அகப்பட்டன. அப் பட்டயங்களை ஆராய்ந்து பார்க்க, அக் கட்டளை பிறப்பித்த சிவஸ்கந்தவர்மன் காஞ்சி நகரத்தில் அரசாண்டவன் என்றும், பல்லவர் குடியையும் பாரத்துவாச கோத்திரத்தையுஞ் சேர்ந்தவனென்றும் அவைகளில் வரையப்பட்டிருந்தன. இவன்றன் காவலாளர் அமராவதியில் இருந்தனரென்பதனால், இவன் அரசு செலுத்திய தொண்டைநாட்டின் எல்லை, வடக்கே கிருஷ்ணையாறு ஓடும் வடுகநாடு வரையில் இருந்தமை நன்கு பெறப்படும்.

தெலுங்காணத்தை (வடுகநாட்டை) அரசாண்ட ஆந்திரபிருத்திய அரசரில் மிகச் சிறந்தவனாகிய இரண்டாம் **புளுமாயி** என்னும் மன்னவன் புதல்வனான **சிவஸ்கந்தன்** என்பான் கி. பி. கஎஎ-ஆம் ஆண்டுமுதல் கஅச-ஆம் ஆண்டு வரையில் அரசாண்டனன்.[1] இப்போது திரும்ப ஆராய்ந்து கணக்குச் செய்யப்பட்டபடி இலங்கையில் அரசாண்ட **முதற்கயவாகுவின்** காலம் கி. பி. கஎக முதல் க௯௩ வரையிலென்று துணியப்பட் டிருத்தலால்,[2]

---

1. E. Jouveau-Dubreuil's 'The Pallavas' ch. I.
2. Geiger's Mahavamsa, introduction, p. XXXVIII.

அக் கயவாகுவின் காலத்தவனான சேரன் செங்குட்டுவனும், அவனுக்கு உறவினனான நாகபட்டினத்துச் சோழன் கிள்ளிவளவனும் வடுகநாட்டில் அரசாண்ட சிவஸ்கந்தன் காலத்தவரென்பது சொல்லாமே யமையும். அமையவே, கிளளிவளவன் நாகநாட்டிற் சென்று மணந்து கொண்டது சிவஸ்கந்தன் மகளையேயாதல் வேண்டும். அம் மகள் வயிற்றிற் பிறந்தமைபற்றியே தொண்டைமான் இளந்திரையன், தன் தாயைப்பெற்ற பாட்டன் பெயராகிய 'சிவஸ்கந்தன்' என்பதனோடு 'வர்மன்' என்பதுஞ் சேர்த்துச் 'சிவஸ்கந்தவர்மன்' எனப் பெயர் சூட்டப் பட்டானெனக. இலங்கைப் பௌத்த அரசரின் வரலாறு கூறும் 'மகாவம்ஸத்' தானும், மயிடவோலுப் பட்டயங் களானும் தனித்தனியே ஒரு காலத்தவராகத் துணியப் பட்ட முதற் கயவாகு, சேரன் செங்குட்டுவன், கிள்ளி வளவன், ஆந்திர சிவஸ்கந்தன் என்பவர்களெல்லாம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியி லிருந்தவர்க ளென்பது ஐயுறவின்றித் தெளியப்படுதலாற, கிள்ளி வளவன் மகனும் ஆரிய சிவஸ்கந்தன் பேரனும்ஆன தொண்டைமான் சிவஸ்கந்தவர்மன் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இளவரசனாய்க் காஞ்சிமா நகரைத் தலைநகராய்க்கொண்டு தெற்கே பாலாறுமுதல் வடக்கே கிருஷ்ணையாறு வரையில் விரிந்துபரந்த நாட்டை அரசாண்டன னென்பதூஉம் மலைவின்றிப் பெறப்படும். இவன் அரசாளத் துவங்கிய காலந்தொட்டு இப் பெரு நிலப்பரப்பு **தொண்டைநாடு** என்று பெயர்பெற லாயிற்று. இத் தொண்டைமான் கடல்வழியே வந்தவனாதலின் 'திரையன்' எனவும் பெயர்பெற்றான். இவன் வழியில் வந்த பல்லவர்கள் 'பல்லவதிரையர்' என வழங்கப்பட்டனர்.[1]

அற்றேற், பீலிவளையின் மகனை இத் தொண்டை மான் இளந்திரையன் வந்த மரக்கலம் முழுகிப்போனதென 'மணிமேகலை' சொல்லியதே யல்லாமல், அவன் அதனோடு

---

1. The late Mr. V. Kanakasabhai Pillai's 'The Tamils Eighteen Hundred years Ago,' p. 48.

கடலில் மூழ்கி இறந்துபோகாமல் தப்பினானென்றேனும், அவனை அவன் றந்தை கிள்ளிவளவன் தேடிக்கொணர்ந் தானென்றேனும் அது கூறிற்றிலதாலெனின்; அற்றன்று, அஃது,

"ஆங்கப் புதல்வன் வரூஉ மல்லது
பூங்கொடி வாராள் புலம்பல் இதுகேள்."[1]

என்று ஒரு சாரணன் கிள்ளி வளவனுக்குக் கூறியதாகக் காட்டுதல் கொண்டு, அச் சோழமன்னன் கடல்கோட்பட்ட தனது காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைவிட்டு, நாகபட்டினத் தைத் தனது தலைநகராக்கிக்கொண்ட பொழுது, பல தீவுகளிலுந் தேடி எதன்கணிருந்தோ அம் மகனைக் கண்டு கொணர்ந்து அவனுக்குத் தன்னரசிற் பாதி கொடுத்தா னுதல் வேண்டுமென்பது உய்த்துணரப்படும்; இதற்கு நச்சினார்க்கினியர் பெரும்பாணாற்றுப்படையிற் கூறிய வரலாற்றுரையும் சான்று பகருமென்க.

இவ்வாறு வடக்கேயுள்ள வடுகரில் ஒரு சாராரான பல்லவர்க்கும் தெற்கேயுள்ள சோழர்க்கும் தொடர் புண்டாகி, அத் தொடர்பினாற் றோன்றிய ஓர் அரசன் இரு மரபினர்க்கும் பொதுவாய்க் காஞ்சிமாநகரிற் செங்கோல் செலுத்தப் புக்க காலந்தொட்டு, வடுகநாட்டிலிருந்த வடுகர் இத் தமிழ்நாட்டில் ஏதொரு தடையு மின்றி வருதற்கு இடம் பெற்றனர். இதற்குமுன் இத் தமிழ்நாட் டின்கண் வருதற்பொருட்டு வடுகமன்னர் எவ்வளவோ முயன்று பார்த்தும், அஞ்ஞான்றெல்லாஞ் சோழவேந் தர்கள் பேராற்றலுடையராய் விளங்கினமையின் அவர் களால் அஃது இயலாதாயிற்று. இன்னொருகால் வடுக மன்னர் தமிழ்நாட்டின்மேற் படையெடுத்து வந்தபோது **சோழன் இளஞ்சேட் சென்னி** அவர்களை வென்று துரத்தின னென்பது,

"தென் பரதவர் மிடல் சாய
வட வடுகர் வாளோட்டிய

1. மணிமேகலை, உச, சுo-சுக.

தொடையமை கண்ணித் திருந்துவேற் றடக்கைக்
கடுமா கடைஇய விடுபரி வடிம்பின்
நற்றேர்க் கள்ளின் சோழன்.''[1]

என்னும் புறப்பாட்டான் நன்கறியப்படும். இச்செய்தி,

''விளங்குபுகழ் நிறுத்த இளம்பெருஞ் சென்னி
குடிக்கட ளுகலிற் குறைவினை முடிமார்
செம்புறழ் புரிசைப் பாழி நூறி
வம்ப வடுகர் பைந்தலை சவட்டி.''[2]

என்று அகப்பாட்டினுள்ளுங் கூறப்படுதலின் இதனை யையுறுதற்கு இடஞ் சிறிதும் இன்றாதல் காண்க. இன்னும் பௌத்த அசோக மன்னன் காலத்து **மோரியர்** தமிழ்நாட்டின்மேற் படையெடுத்து வந்தும், சேரசோழ பாண்டியர்களை வெல்லமாட்டாதவர்களாய்த் திரும்பி விட்டமையும் பிறவுமாகிய இவ்வுண்மைகளெல்லாம் வரலாற்றுநூற் புலமையினரான திருவாளர் கிருஷ்ண சுவாமி ஐயங்கார் அவர்களால் தாம் எழுதிய ஆங்கில நூல்களில் நன்கெடுத்துக் காட்டப்பட் டிருக்கின்றன.[3] சோழவேந்தர்களின் ஆட்சி வடுகநாடு வரையிற் பரவி யிருந்தமையாலும், அக்காலத்துச் சோழர்கள் பேராற்ற லுடையவர்களா யிருந்தமையாலும், முதலில் அவர்களை வென்று கொண்டு தமிழ்நாட்டினுட் புகுவது வடஆரியர்க் கும் வடுகர்க்கும் முற்றும் ஏலாததாயிருந்தது. பின்னர் இளந்திரையன் காலந்தொட்டோ வடுகர் தமிழ்நாட்டிற் றொகுதி தொகுதியாய் வந்து சேரலாயினர்.

காவிரிப்பூம்பட்டினம் கடல்வாய்ப்பட்டபின் சோழ மன்னர் ஆற்றலும் வரவரச் சுருங்கலாயிற்று. நன்கு ஆராய்ந்து பாராது கோவலனை நடுவின்றிக் கொல்வித் ததனோ, கற்பிற் சிறந்த அவன்றன் மனைவி கண்ணகி கொண்ட பெருஞ்சீற்றத்தாற் பாண்டிய மன்னனும் உயிர்

---

1. புறநானூறு, ௩௭௮. 2. அகநானூறு, ௩௭௫.

3. Specially see 'The Beginnings of South Indian History' ch. II

துறந்தான். இவனுக்குப்பின் வந்த வெற்றிவேற் செழியன், கோவலனைக் கொல்வித்தமைக்கு ஏதுவாயிருந்தவன் ஒரு பொற்கொல்லன் என்பதுபற்றிப் பொற்கொல்லர் அனைவர்மேலும் பெருஞ்சினங்கொண்டு அவர்களுள் ஆயிரவரைக் கொன்று கண்ணகியின் ஆவிக்குப் பலி கொடுத்தானென்று சிலப்பதிகாரங் கூறுகிற்கின்றது.[1] இவன் காலத்திற் பாண்டிநாட்டில் மழையில்லையாகி வற் கடந்தோன்றி மன்னுயிர்கள் மடிந்தன. இப்பாண்டியனும் இறந்துபட, இவனுக்குப்பின் உக்கிரப்பெருவழுதி பட்டத் திற்கு வந்தானாதல்வேண்டும். இவ்வுக்கிரப் பெருவழுதி யோடு கடைச்சங்கம் முடிவுபெற்றதென்று 'இறையனாரகப் பொருள்' முகவுரை கூறுகின்றது. வெற்றிவேற் செழியன் ஆட்சிக்கு இருபது ஆண்டும், உக்கிரப்பெருவழுதியின் ஆட்சிக்கு இருபது ஆண்டும் வைத்து, இலங்கைக் கய வாகுமன்னன் ஆட்சிக்காலத்தின் இடையதாகிய கி. பி. கஅ0-ஆம் ஆண்டிலிருந்து கணக்குச்செய்ய உக்கிரப் பெருவழுதியுங் கடைச்சங்கமும் இல்லையாய்ப்போன காலம் கி. பி. உஉ0-ஆம் ஆண்டென்று முடிவுகட்டப்படும். உக்கிரப் பெருவழுதிக்குப்பின் வந்த பாண்டியர் இன்னா ரென்று தெரிந்து தொடர்புபடுத்துதற்குத் தக்கசான்று சிறிதுயுங் கண்டிலேம்.

ஆயினும், நம்பியார் திருவிளையாடல் கூறுவது கொண்டு இவற்குப்பின் வந்தோன் கல்வெட்டுகளுக்கு முற்பட்ட வரகுணபாண்டியனா யிருக்கலாமென்று உய்த் துணர்தல் இழுக்காது. நம்பியார் திருவிளையாடலிற் சொல்லப்பட்ட வரகுணபாண்டியன் சிவபிரான் திருவடிக் கட் பேரன்பு பூண்டவன். இவன் ஒருகால் ஊர்காவலர் பிடித்துக்கொணர்ந்த கள்வன் ஒருவன் உடம்பெங்குந் திருநீறு அணிந்திருக்கக் கண்டு 'இவர் சிவனடியார், இவரை விடுதலைசெய்ம்மின்!' என விடுவித்துவிட்டான்; பின்னர் ஒருகால் ஓடும் நரிகள் ஊளையிட்ட ஒலி சிவபிரான் பெயரைக் கூவுவதுபோல் தன்செவியிற்பட அவை

1. சிலப்பதிகாரம், உரைபெறுகட்டுரை, க.

குளிரால் வருந்தாமைப்பொருட்டு அவற்றின்மேற்போர்வைகளை வீசினன்; மற்றொருகால், குளத்திலுள்ள தவளைகள் அரற்றிய ஓசைகேட்டு அவை சிவபிரானைப் பாடினவெனக் கருதி அவற்றிற்குப் பரிசிலாகப் பொற்காசுகளை எறிந்தனன்; வேறொருகால், ஒருவன் திருக்கோயிலில் இருந்த எள்ளைத் தின்னக்கண்டு அவனைப் பிடித்து, 'ஏன் இங்ஙனஞ் செய்கின்றாய்?' என்று வினவ, அவன் 'திரும்பவும் பிறவியெடுத்து இத் திருக்கோயிற் றொண்டு செய்தற்கு' என்று விடைகூற, 'அற்றேல் எனக்கும் இத்தகைய பிறவி வருக!' என்று அக் கள்வன் வாயிலுள்ள எள்ளை இடித்தெடுத்து அவ் வெச்சிலைத் தானும் நுகர்ந்தனன்; பின்னும் ஒருகால் திருவிடைமருதூர்க்கோயிலின் சுற்றில் ஒருபுறத்துத் தனியே கிடந்த ஒரு மண்டையோட்டைக் கண்டு கீழ்விழுந்து வணங்கி 'உம்மைப்போல எமது இத் தலையும் இவ்விடத்தே கிடத்தல்வேண்டும்' என்று கூறி அடுத்தடுத்து இரந்து கேட்டனன்; மற்றும் ஒருகால் திருக்கோயிலின் முற்றத்தே கிடந்த நாயின் மலத்தைக் கண்டு 'இஃது இங்கே கிடக்கப்பெற்றதே!' எனக் கொண்டாடி அதனைத் தானேயெடுத்து அப்புறப்படுத்தினன்; இன்னும் ஒருகால் காம்பினின்றும் உதிர்ந்த வேப்பங் கனிகளைக் கண்டு அவையெல்லாஞ் சிவலிங்க வடிவினவாயிருத்தல்பற்றி அவற்றிற்குப் பட்டாடைகளை மேலே வெயில் மறைப்பாகக் கட்டினன்; கடைசியாகச், சொல்லளவில் அடங்கா அழகுடையளாய் இருந்த தன் மனைவியைப் பார்த்துப் 'பெரிதும் விரும்பத்தக்க இவள் சிவபிரானுக்கே உரிமையாகத்தக்காள்' என நினைந்து, அவ் வம்மையை அங்ஙனமே அன்போடும் சிவபிரானுக்கே அளித்துவிட்டனன். என்று இப் பாண்டியனுடைய பேரன்பின்றிறங்களை, நம்பியாண்டார் நம்பிக்கு முன்னிருந்த பட்டினத்தடிகள் தாம் அருளிச்செய்த 'திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை'யில் விரித்துரைத்தாற்போலவே, நம்பியார் திருவிளையாடலுங் கூறுகின்றது.

இருந்தவாற்றால், இப் பாண்டிய மன்னன் செயலெல்லாம், கிறுக்குப்பிடித்தவர் செயல்களை யொப்பனவாய்

உலகத்தார்க்குக் காணப்படுகின்றன. இவ்வியல்பினனான இம் மன்னன் அரசாளுதற்கும் இசைந்தவன் அல்லன்; ஏனை அரசரோடு போர்புரிதற்கும் முன்நிற்பவன் அல்லன். இவன் அரசாளுதற்கு இசையாதவன என்பது இவனைப் பற்றிய இரண்டு நிகழ்ச்சிகளால் நன்கு தெளியப்படும். ஒன்று: காடுகளிலுள்ள மறவிலங்குகள் மிகப் பெருகிப் பயிர்களை அழிப்ப, உழவர் இட்ட முறையீட்டிற்காக ஒரு கால் வேட்டம் ஆடக் காட்டிற்குச்சென்ற இம் மன்னன் பகலெல்லாம் காடுகளில் உலாவி இரவிற் றிரும்புங்கால், வழியிடையே கிடந்த ஒரு பார்ப்பனன், தான் அறியாமலே தன் குதிரைக் குளப்படிகளால் மிதிபட்டு இறந்ததனை அடுத்தநாள் விடியற்காலையிற் கேட்டு, அத் தீவினை நீங்க மறையோர் ஓதிய கழுவாய் பலவுஞ் சிறக்கச்செய்தும், தான் மன அமைதிபெறானாய், அத் தீவினை ஓர் உருவு கொண்டு தன் பக்கல்நின்று தன்னை வருத்துவதாகவே நம்பி நீளத் துன்புற்றுவந்தனன் என்பது. மற்றொன்று: இப் பாண்டியன் அரசாள்வதிற் கருத்தில்லாதவனாய்த் தன்படைகளையுந் திறம்படவைத்திலனென்பது தெரிந்து இவனது அரசினைக் கைப்பற்றுதற்குச் சோழமன்னன் ஒருவன் இவன்மேற் படையெடுத்து மதுரையை அணுகத், தான் அவனோடு போர் இயற்ற இசையாமையால் திருவால வாய்ப் பெருமானிடஞ்சென்று தன்குறையை யறிவிப்ப, இறைவன் இவன் பேரன்பிற்குகந்து 'தூங்கியிராது அச் சோழனை எதிர்த்து ஓட்டுக!' என்று ஏவியபின், இவன் கடவுட்டுணைகொண்டு அவனொடு பொருது அவனைத் துரத்தினன் என்பது.

இவ்வாறு ஒரு பார்ப்பனனது இறுதிக்குத் தான் ஓர் ஏதுவாயிருந்ததும், எதிர்த்துவந்த சோழனொடு தான் போர்புரியுங்கால் தன் படையிலுள்ள மறவரும் பகைவன் படையிலுள்ள மறவரும் மடிந்துபட அதற்குத் தான் அரசனாயிருந்தமையே ஓர் ஏதுவானதும் நினைந்துநினைந்து இறைவன்மாட்டு அன்பின் முதிர்ந்த இம் மன்னவன் ஆற்றானாயினன் என்று கொள்வதே பொருத்தமாம். ஏனெனிற், சோழனொடு போர்புரிந்தபின் இவன் அரச

வாழ்க்கையைத் துறந்து, சிவபிரான் திருக்கோயில்கடோறும் வணங்கிச் செல்கையில், திருவிடைமருதூர்த் திருக்கோயிலினுட் புகுதலும், இவனை உருவுகொண்டு வருத்திய பழிதொலையப், பின்னர் இவன் திருக்கைலாயத்தை இறைவனருளாற் கண்டு வணங்கி இவ் வுலகவாழ்வு நீத்தமையாலென்க இவன் அரசுபூண்ட சிறிது காலத்திலெல்லாம், அதன்பால் உவர்ப்புத்தோன்றி, அவ் வரசுரிமையைத் தன் மகனுக்கோ அல்லது தன்னுடன் பிறந்தானொருவனுக்கோ கொடுத்துத், தான் திருக்கோயில் வழிபாட்டிற் சென்றுறுதல் வேண்டும்.

இவ் வரகுண பாண்டியனுக்குப்பின் வந்த மற்றொரு பாண்டிய மன்னனிடத்தேதான் மாணிக்கவாசகப் பெருமான் முதலில் அமைச்சரா யிருந்தாராகல்வேண்டும். மற்றுத் 'தமிழ்வரலாறு' உடையாரோ, மேற்கூறிய வரகுணபாண்டியனிடத்திற்றான் திருவாதவூரடிகள் அமைச்சராயிருந்தனர் போலும என்கின்றார். மேற்காட்டிய வாற்றால் வரகுணபாண்டியன் சிவபிரான்மாட்டு எல்லையற்றதோர் அன்புடைய னென்பது தெற்றெனவிளங்குதலால், மாணிக்கவாசகர் தாம் குதிரை வாங்குதற்கு எடுத்துச்சென்ற பொருளைச் சிவத்தொண்டிற் செலவழித்தமை பற்றி அவனுயிற் சிறிதும் வெகுண்டிரான்; அவரை அதற்காகப் பலவாறு துன்புறுத்தியுமிரான்; அவரது பேரன்பின் றிறத்தைக்கண்டு தன்னரசுரிமைச் செல்வமெல்லாம் அவரது திருவடிக்கே வைத்திருப்பான். மற்று, அவரை அமைச்சராக்கொண்ட பாண்டியனோ அவர் சிவத்தொண்டிற் செலவிட்ட பொருளையெல்லாந் தரும்படி அவரைச் சிறையிலிட்டுத் தொடர்பாகப் பெரிதுந் துன்புறுத்தினவன்; ஆதலால், திருவாதவூரடிகள் அமைச்சராயிருந்தது, வரகுண பாண்டியனிடத் தன்றி அவற்குப் பின் அரசுக்கு வந்த மற்றொரு பாண்டியனிடத்தேயா மென்பது ஒரு தலை.

அவ்வாறாயினும், மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அமைச்சுரிமையைக் கைவிட்டுத் தில்லையில் வந்து வைகித்

'திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்' அருளிச்செய்தகாலத்து, அவ் வரகுணபாண்டியனும் அவர்க்கு முன்னமே தில்லைக் கண் வந்துவைகி அம்பலக்கூத்தனை வணங்கியபடியாய் இருந்தனனென்பது புலனாகா நிற்கின்றது. என்னை யெனின், தமது திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரில் "வர குணனுந், தென்னவன் ஏத்து சிற்றம்பலத்தான்" (௩0சு-வது செய்யுள்) எனவும், "சிற்றம்பலம் புகழும், மயலோங் கிருங்களியானை வரகுணன்" (௩உஎ-வது செய்யுள்) எனவும் இரண்டிடத்தில் 'ஏத்து,' 'புகழும்' என அடிகள் நிகழ் காலவினைச் சொற்களாற் கூறுதலினென்க. தம்மோடு உடனிருந்தமையாலன்றே, அவ் வரகுணதேவரின் பேரன் பைக் கண்டு வியந்து அடிகளும் அவரை அங்ஙனம் பாராட்டி அருளிச் செய்வாராயினர். தாம் அமைச்சரா யிருந்தபோது நரிகளைப் பரியாக்கி ஒரு பேரெழிற் பரிமேல் வந்த சிவபெருமானைத் தம் அரசனாகிய பாண்டியனுந் தெரிந்திலன் என்பது புலப்பட,

> "ஈண்டியமாயா இருள்கெட எப்பொருளும் விளங்கத்
> தூண்டியசோதியை மீனவனுஞ் சொல்லவல்லன் அல்லன்."[1]

என்று அடிகளே அருளிச்செய்திருத்தலின், இவர் அமைச் சரா யிருந்தபோது அரசாண்டவன் வரகுண பாண்டியன் அல்லனென்பது திண்ணமாம். வரகுண பாண்டியனாயிற் பரிமேல்வந்த இறைவனைத் தெரியாதிரான். இதனை 'மாணிக்கவாசகர் வரலாற்'றினுள்ளும் எடுத்துக்காட்டி னும்,[2] அதுநிற்க.

இனி, மாணிக்கவாசகரானும், நம்பியார் திருவிளை யாடலானுங் கூறப்பட்ட வரகுண பாண்டியன், கி-பி நான்காம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறபட்ட கல்வெட்டுகளிற் குறிப்பிடப்படும் வரகுணபாண்டியர் இருவரிற் சேர்ந்தவன் அல்லனென்பதை விளக்குவாம். கல்வெட்டுகளாற் சுட்டப் பட்ட அவ் விருவரில் முற்பட்டவனான வரகுணபாண்டியன்

---

1. திருவாசகம், திருப்பாண்டிப்பதிகம், சு.
2 பக்கம், சச-சரு.

ஓயாமற் படையெடுத்துச் சென்று வேற்றரசர் நாடுகளைக் கவர்ந்து கொண்டு அவர்கட்குப் பெருந் துன்பத்தை விளைத்தவன்; தன் காலத்திற் சோழ நாட்டையும், தொண்டை நாட்டின் தென்பகுதிகளா யிருந்த தஞ்சை திருச்சிராப்பள்ளி மாகாணங்களையும் தன் மதுரை நாட்டோடு சேர்த்துக் கொண்டவன்; கி. பி. எஎ௬ முதல் அ௯௦ வரையில் தொண்டை மண்டலத்தை அரசாண்ட 'தண்டி வர்மன்' என்னும் பல்லவ அரசன் காலத்தில் இவ் வரகுண பாண்டியன் காவிரியாற்றங் கரையில் வந்து அவ்வரசன் ஆட்சிக் கீழ் இருந்த தொண்டைநாட்டின் தென்பாதியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான்; இவனுக்கு 'மாறன் சடையன்' என்னும் பெயரும் உண்டு.[1] இவன் சிவபிரானிடத்தும் அவனடியாரிடத்தும் அன்புள்ளவன் என்பதற்கு ஏதொரு குறிப்பும் இவன் காலத்துக் கல்வெட்டுகளில் அகப்படவில்லை. அதனால், திருவாதவூரடிகளாலும், நம்பியார் திருவிளையாடலாலுஞ் சுட்டப்பட்ட வரகுண பாண்டியன் இவனல்லன் என்பது தெற்றென விளங்கும்.

இனி, இம்மாறன் சடையன் என்னும் வரகுண பாண்டியனுக்குப் பேரனாகக் கொள்ளப்படும் மற்றொரு வரகுண பாண்டியன் பட்டத்துக்கு வந்தகாலம் கி. பி. அ௬உ-க்கும் அ௬௯-க்கும் இடையிலாகும்; இவன் காலத்திற் றொண்டை மண்டலத்தை ஆண்ட அரசன் அபராஜித பல்லவனாவன்.[2] இவ் இரண்டாம் வரகுணனும் எந்நேரமும் பகைமேற் சென்று போர்புரிதலையே தொழிலாக் கொண்டவன். இவன் இத் தன்மையனாதலை, இவன் காலத்திற் செதுக்கப்பட்டதும் திருச்சிராப்பள்ளி மலையின் மேலைக்குகையிற் கண்டெடுக்கப்பட்டதுமான ஒரு கல்வெட்டுப் பட்டயமுஞ் சான்று பகர்கின்றது.[3] அஃதெங்ஙனமாயினும் ஆகுக. இவன் பாட்டனான வரகுணன் சோழன்

1. M. Jouveau-Dubreuil's Pallavas, p. 77

2. Ibid p. 82, and also see vatteluthu inscription found at Aivarmalai in the Madura Dist. (No. 705 of 1905).

3. See Epigraphist's Report for 1904-1905, para 22.

நாட்டைக் கைப்பற்றிக் கொண்டமையால், இவனை எதிர்ப்பவர் சோழநாட்டில் எவருமே இலர். ஆகவே, இவ் வரகுணன் தொண்டை நாட்டைக் கைப்பற்றுதற்காகவும், அதற்கும் மேற்கே கங்கா பல்லவர் ஆண்ட நாடுகளைக் கைப்பற்றுதற்காகவும் அடுத்தடுத்துப் படைமேற் கொண்டு சென்றனனென்பது கல்வெட்டுகளின் ஆராய்ச்சியால் நன்கு புலனாகின்றது.

கி. பி. அ௩௪ முதல் அ௬௨ வரையிற் சென்ற காலத்துட் பாண்டியன் ஒருவன் இலங்கைமேற் படையெடுத்து வந்தனனென்று இலங்கைப் பௌத்த வமிசாவளியாகிய 'மகாவமிசம்' கூறுமதுவும்,[1] இவ் வரகுண பாண்டியன் காலத்ததாகப் புலப்படுதலால், இவன் தொண்டையர் கங்கையர் நாட்டளவில் அமைதிபெறாது, இலங்கைமேலும் படைமேற் கொண்டு சென்றமை அறியப்படும். ஆகவே, இவனுக்குந் திருவிளையாடல்களிற் சொல்லப்பட்ட வரகுண பாண்டியனுக்கும் ஏதோரொற்றுமையுங் காணப்படவில்லை. மேலும், நம்பியார் கூறிய வரகுணன் சிவபிரான் திருவடிக்கண் அன்புடையனாய் மதுரைமா நகரிலேயே அமைந்திருக்க, ஒரு சோழ மன்னன் அவன்மேற் படையெடுத்து மதுரையை நெருங்கினானென்று திருவிளையாடல் கூறுகின்றது.

சோழமன்னர் அங்ஙனம் வலிவுடையராய் விளங்கிய காலம், வடுகக்கருநாடர் அல்லது பல்லவர் வலிமையுடையராய் இத் தமிழ்நாட்டிற் புகுந்து நிலைபெறுதற்கு முன்னரேயாம்; அஃதாவது, கி.பி. நாலாம நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டாதல் வேண்டும். மற்று, ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்தவனான இவ் வரகுண பாண்டியன் காலத்திலோ சோழமன்னர் எவரும் வலியுடையராயும் இருந்திலர், இவனை எதிர்த்தும் வந்திலர். இவன் காலத்துச் சோழமன்னர் இவனுக்கு நண்பராக இருந்தமையால், இவன் அவரோடு ஒருங்கு சேர்ந்துகொண்டு மேலைக் கங்கா பிருதிவி யரசர்களை எதிர்த்தனனென்று ௯௬௨-ஆம்

1. Wijesimha's translation, ch. L.

ஆண்டில் வெளியான ௩௩௪-வது இலக்கக் கல்வெட்டு ஒன்றும் புகல்கின்றது. ஆகவே, முதலிற் போர் புரியும் வேட்கையின்றி யிருந்து, பின்னர்ச் சிவபிரான் திருவருட் டுணைகொண்டு சென்று, வலிய வந்தெதிர்த்த சோழ மன்னனைப் புறங்கண்ட வரகுண பாண்டியன், சோழ மன்னர் வலிமையின் மிக்கவராய் நிலவிய மூன்றும் நூற் ருண்டில் இருந்தவனு மென்பதூஉம், மற்றுக் கல்வெட்டு களால் நுவலப்படும் இவ் விரண்டாம் வரகுண பாண்டியன் சோழமன்னர் வலிசுருங்கி யிருப்பப் பல்லவ அரசர் வலி மிகுந் தோங்கிய காலத்தின் இறுதிக் கண்ணதான ஒன்ப தாம் நூற்ருண்டின் பிற்பாதியிலிருந்தவனு மென்பதூஉம் பாகுபடுத் துணர்தல் வேண்டும். மேலும், இவன் பாட்ட னை வரகுணபாண்டியன் தன் காலத்திலேயே சோழநாட் டைக் கைப்பற்றி அதனைத் தனது அரசின்கீழ் அடக்கி வைத்தன னென்பது முன்னரே காட்டினமாதலின், அவன்றன் பேரனை இவ் வரகுணன் காலத்திற் சோழ மன்னர் இவனுக்கு அடங்கியிருந்தன ரென்பது சொல் லாமே யமையும்.

இனித், திருவிளையாடலிற் சொல்லப்பட்ட வரகுண பாண்டியன் தன்னை வந்தெதிர்த்த சோழனொடு போர் புரியச் சென்றக்கால் தனது திருமேனி யெங்குந் திருநீ றணிந்து சென்று போர்க்களத்தே நின்றனனாக அவன் மேற் பகைவன் ஏவிய கணைகள், இறைவனது அருள் நடுவில் வைகிய அவனுக்கு ஏதுஞ் செய்யமாட்டாமல் அவன்றன் அடிகளிலே வந்து வீழ்ந்தன வென்று நம்பி யாண்டார் நம்பி அருளிச்செய்த,

> "பொடியேர் தருமே னியனாகிப் பூசல் புகஅடிக்கே
> கடிசேர் கணைகுளிப் பக்கண்டு கோயிற் கருவியில்லா
> வடியே படஅமை யுங்கணை யென்ற வரகுணன்றன்
> முடியே தருகழல் அம்பலத் தாடிதன் மொய்கழற்கே."

என்னுங் 'கோயிற் றிருப்பண்ணியர் விருத்தத்தை' எடுத் துக்காட்டிய 'தமிழ்வரலாறுடையார்' பின்னர்த் தாங் கூறிய இதனை மறந்து, போர்புரிதலிற் கருத்தில்லா

மெய்யன்பனான பழைய வரகுண பாண்டியனையும், போர் வெறியே கொண்டலைந்த பின்னை வரகுண பாண்டியனையும் ஒன்றுபடுத்திய வழுவுரை அறிவுமிக்க சான்றோர் கண்டு இரங்கற்பால தொன்றாயிற்று.

இனித், திருவிளையாடலிற் சொல்லப்படும் வரகுணன், தன்மேற் படையெடுத்துவந்த சோழமன்னனை இறைவனருளால் வெற்றிகண்டபிற் சிவபிரான் றிருவடிக்கண் மேலுமேலும் மிக்கெழுந்த பேரன்பின் வழியனாய்த் திருவிடைமருதூரிற் றிருக்கோயிற் றொண்டுபுரிந்து சிலகாலம் வைகியும், அதன்பிற் றில்லைச் சிற்றம்பலத்தே கடவுளை வணங்கிச் சிலகாலமிருந்தும், அதன்பிற் றன் மதுரைமாநகர் சென்று சிவபிரான் அடியார்பொருட்டு நிகழ்த்திய அருட் செயல்களை விரித்தோதும் அருள் நூல்களையே ஆராய்ந்திருந்தும் அன்பிற் பெருகிச் சிவவுலக மெய்தினானென்று நம்பியார் திருவிளையாடல் கூறாநிற்கும்.[1] இதனாற், சோழனைத் துரத்தியபின் இவ் வரகுணபாண்டியன் தன் னரசாட்சியைத் தன் மகன்மேலேற்றித், தான் தவநெறி சார்ந்தமை தேற்றமாம். இவ் வரகுணபாண்டியனுக்கு மகன் ஒருவன் இருந்து அரசு செலுத்தினானென்பது, நம்பியார் 'விடைக்குறி யம்பெய்த திருவிளையாடல்' முதற்செய்யுளிலேயே கூறியிருக்கின்றார்.

கோவலனைக் கொல்வித்த பிறகு பாண்டியர் அரசின் வலி வரவரக் குறைந்துபோயிற் றென்பதற்கு, வெற்றிவேற் செழியன் காலத்திற் 'பாண்டியனொடு மழைவறங் கூர்ந்து வெப்பு நோயுங் குருவுந்தொடர' வருந்திற்றென ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள் அருளிச் செய்தமையும், வரகுண பாண்டியன் றன்னை எதிர்த்து மேல்வந்த சோழனொடு போர்புரிதற்கு அஞ்சி இறைவன்றுணையை வேண்டினானென நம்பியார் கூறினமையுமே உறுஞ் சான்றாம். அதுவேயுமன்றி, வாதவூரடிகள் பாண்டிய மன்னன்பால் அமைச்சராய் வந்தமர்ந்த காலத்து, அவ

1. வரகுணனுக்குச் சிவலோகங் காட்டின திருவிளையாடல், நக-வது செய்யுள்.

னிடத்துள்ள குதிரைப்படைக ளெல்லாம் பெரும்பாலும் அழிந்துபட்டதனுனே மீண்டும் அவற்றை வலிபெறுத்தும் பொருட்டுக் குதிரைகொள்ள அடிகள்பாற் பெரும்பொருள் நல்கி அப் பாண்டியமன்னன் அவரை விடுத்தனன் என்பதனுல், அடிகள் அமைச்சராய் இருந்துழிப் பாண்டியன் படைவலி சுருங்கியிருந்தமை நன்கறியப்படும். அடிகள் தாம் எடுத்துச்சென்ற பொருளுக்குக் குதிரைகள் வாங்கி வராமல், அப் பொருட்டிரளை யெல்லாம் சிவனடியார்க்கும் அற்றூர்க்கும் அலந்தார்க்கும் நல்கிச் செலவு செய்துவிட்டமையாலும், அடிகள் பொருட்டு இறைவன் நரிகளைப் பரிகளாக்கிக் கொணர்ந்து விட்டுப்போக, அப்பரிகள் முன்னை நரிகளாய் உருமாறி எஞ்சிநின்ற பழைய குதிரைகளையுங் கிழித்துக் கொன்றுவிட்டு ஓடிபோயினமையாலும் வரகுணன் மைந்தன் பின்னும் படைவலி சுருங்கி இறைவன்றன் றிருவருளையே துணையாக நாடிநிற்க வேண்டியவனுன். இவ்வாறு வரகுணபாண்டியன் மைந்தன் தனது படைவலி சுருங்கியிருத்தல் கண்டு, முன்னர் இவன் தந்தைக்குத் தோற்று ஓடிப்போன சோழன் இப்போது தனக்குக் கருநாடரைத் துணையாகக் கூட்டிக்கொண்டு மீண்டும் மதுரைமேற் படையெடுத்து வந்தனனென்பது நம்பியார்,

> "நம்புற வாழ்வோன் றன்மேல்
> நவையிலா அறிவான் மிக்க
> செம்பியன் ஒருவன் பேசித்
> தெறுங்கரு நாடர்க் கூட்டி
> வெம்பெரும் படையி னேடும்
> வினைசெய்வான் அடைந்தான் நாளும்
> உம்பர்சூழ் மதுரை மூதூர்
> ஓசனை யென்ன ஆங்கு."[1]

என்று கூறுதலால் இனிதறியப்படும். வரகுணபாண்டியன் மேற் படையெடுத்துவந்த சோழனே மீண்டும அவன் மைந்தன்மேற் படையெடுத்து வந்தனன் என்பதற்கு,

1. நம்பியார் திருவிளையாடல், சக, உ.

அங்ஙனம் வந்த சோழன் தன் படையிலுள்ள கரி பரி காலாள் எல்லாம், இளைத்துப்போன பாண்டியன் படையிலிருந்து ஒருவன் ஏவிய வாளியால் துணிக்கப்பட்டுக் கணக்கின்றி வீழ்தலைக் கண்டு,

"துப்பமர் மெய்யன் ஒப்பிலா அறஞ்சேர்
சொக்கநா யகன்பெருஞ் செய்தி
செப்பிடிற் பத்த ரளவினிற் காம
தேனுவென் றியாவரும் அறைவர்
மெய்ப்பட இவனும் அவனைமுன் னிட்டே
வென்றனன் மற்றியார் வெல்வார்
தப்பிலை இவன்றன் தந்தையன் தனக்கும்
உதவினன் தாரணி வியப்ப."

என்று இவற்கும் இவன் றந்தை வரகுணற்கும் இறைவன் உதவிபுரிந்ததனை எடுத்துக்காட்டினமையாற் றுணியப் படும். தம்மேல் எதிர்த்துவந்த சோழமன்னன் ஒருவன் காலத்திலேயே வரகுணனும் அவன்றன் மகனும் அரசாண்டமை மேற்காட்டியவாற்றால் நன்கு புலனாதலின், சிவபிரான் றிருவடிக்கண் மெய்யன்புடையனாகிய வரகுணன் நீண்டகாலம் அரசுபுரிந்திலன என்பதும் இது கொண்டு தெற்றெனத் துணியபபடும். துணியப்படவே, வரகுணனிடத்தன்றி, அவன்றன் மகன் அரசுக்குவந்த பின்னரே திருவாதவூரடிகள் அவ்விளைஞனிடத்து அமைச்சராய் அமர்ந்தாராகல் வேண்டும் என்பதூஉம் உய்த்துணரப்படும.

முற்பகுதியி லெல்லாம் அடிகளின் அருமைபெருமையும் பேரன்பும உணராது அவரை மிகவுந் துன்புறுத்திய அவ்விளம பாண்டியன், இறைவனே ஒரு கொற்றாளாய் வந்து பிட்டுக்கு மண்சுமந்து தன கைப்பிரம்பால் அடியுமுண்டு மறைந்ததனைத் தான் நேரேயிருந்து கண்டபின், அவ்விறைவனபால் அன்புமீதூரப் பெற்றுத், தன்படைகளை வலுப்படுத்தும் முயற்சியுங் கைவிட்டு இறைவனது அருளையே சார்ந்துநின்றானாதல்வேண்டும். அங்ஙனம் அவன் படை வலிவின்றி யிருந்தமை கண்டே, அவன்

றந்தையை முன்வந்தெதிர்த்த சோழன் இப்போது கருநாடரைத் துணைகூட்டிக்கொண்டு மீண்டும் அவனை வந்து எதிர்த்தானாதல் வேண்டும். இரண்டாம்முறை இச் சோழன் கருநாடரைத் துணைகூட்டிவந்தா னென்றமையால், வடுகக் கருநாடர்க்கும் சோழமன்னர்க்கும் அக் காலத்தே உறவுண்டானமையும் அவ் வுறவு முதன் முதல் நாகபட்டினத்துச் சோழனால் உண்டாகிப் பின்னர் அவன் மகன் தொண்டைமான் இளந்திரையன் வழியே பெருகினமையும் ஐயுறவின்றித் தெளியற்பாலனவாம். பழைய சங்கத்தமிழ் இலக்கியங்களாற் புலனான இவ் வுண்மைகளும், பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பியார் இயற்றிய திருவிளையாடற்புராண வுரைப்பொருள்களும் தம்மில் ஒத்துநிற்கக் காண்டலின், பழைய நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுதற்கண் நம்பியார் திருவிளையாடல் பெரும்பாலும் வரலாற்றுமுறை வழுவாது நின்று உண்மை உரை கூறுதலும், பிற்காலத்திற் பரஞ்சோதியார் ஆக்கிய திருவிளையாடல் பழைய செய்திகளை நன்காராயாது தனக்குத் தோனறியவாறெல்லாம் பொய்யும் புளுகும் விரவப் புனைந்துகட்டிச் சொல்லுதலும் பாகுபடுத்துணர்தல்வேண்டும். வரலாற்று முறையிற் பிழைபடாது செல்லும் நம்பியார் திருவிளையாடலுரை பழைய கால நிகழ்ச்சிகளின் உண்மையுணர்தற்கு ஓர் இன்றியமையாக் கருவியாதலுங் கடைப்பிடித் துணர்தல் வேண்டும். அது கிடக்க.

இனி, வரகுண பாண்டியனைப்போல், அவன் மகனும் இறைவன் அருளுதவி கொண்டே தன்மேலும் எதிர்த்து வந்த சோழனையும் அவனுக்குத் துணைவந்த கருநாடரையும் வென்றனன் என்பதனால் இப் பாண்டியர் இருவர் காலத்தும் அவர்தம் படைவலி மிகக் குறைந்துபோனமை ஐயமின்றித் தெளியப்படும். இங்ஙனம் இவர் காலத்திலேயே பாண்டியரது படையாற்றல் சிறுகிவிட்டமையின், இவ் விருவர்க்கும் பின்வந்த பாண்டியன் காலத்தில் அது பின்னுஞ் சிறுத்துப்போயிருக்க வேண்டுமென்று சொல்லுதலே வேண்டா. இதற்கு அறிகுறியாக நம்பியார் கூறுவது பெரிதுங் கருத்திற் பதிக்கற் பாற்று. அவர், வரகுண

பாண்டியன்றன் மகன்பொருட்டு இறைவன் நிகழ்த்திய அருள் விளையாட்டையும், அதனையடுத்து அப் பாண்டிய இளைஞன் காலத்து நிகழ்ந்த 'உலவாக் கோட்டைவைத்த திருவிளையாடலை'யுங் கூறி முடித்தபின், 'மூர்த்தியார்க்கு அரசளித்த திருவிளையாடலைப்' பாடத் துவங்குகின்றுழித்,

> "துன்னு சேனையிற் றுளங்கிய ஒருகரு நாட
> மன்னன் அன்னநாள் வந்துஅருட் டென்னனை யோட்டிக்
> கன்னி மண்டலங் கொண்டுஅமண் கையர்கை விழுந்து
> முன்ன நீடிய வைதிக முறையையும் ஒழித்தான்."

என்னும் உ-ஆஞ் செய்யுளால் வரகுணபாண்டியன்றன் மகனுக்குப்பின் அரசுக்குவந்த பாண்டியமன்னன் காலத்தில் வடுகக் கருநாடர் மீண்டும் படையெடுத்துவந்து அப் பாண்டியனை வென்று துரத்தி அவனது அரசைக் கைப் பற்றிக்கொண்டமை தெரித்தார். மூர்த்தியார்க்கு அரசளித்த இத் திருவிளையாடற்கு முன் வரகுண பாண்டியன் றன்மகன் அரசும், அதற்குமுன் வரகுணபாண்டியன் அரசுங்கூறி, அவ் விரண்டு அரசுக்கும் பிற்பட, இப் பாண்டியனரசை வைத்து அவர் தொடர்புபடுத்துக் கூறுதலை ஆழ்ந்து காண்பார்க்கு, இம் மூர்த்தியார் திருவிளையாடலின் முகத்துச் சொல்லப்பட்ட பாண்டியன் வரகுணபாண்டியன் மைந்தற்குப்பின் வந்தோனுதல் இனிது விளங்கும்.

வரகுணனுக்குச் சிவலோகங் காட்டின திருவிளையாடன்முதல் மூர்த்தியார்க்கு அரசளித்த திருவிளையாடல் ஈறுன நான்கும், வரகுணபாண்டியன் முதலாக அரசர் மூவர் காலத்திலும் நிகழ்ந்தமை தொன்றுதொட்டு வரும் வரலாற்றுன் அறிந்தமையா லன்றே, அந் நான்கினையும் நம்பியார் ஒன்றன்பின் ஒன்றுக அடைவுபடுத்தி வைத்து ஓதினுர். இவ்வாறே இவர் நூன்முழுதும் அவ்வப் பாண்டியர் அரசுகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றுக அடைவுபட வைத்தோதச் சான்றுகள் காணுமையின், அவை தம்மை ஆண்டாண்டு முன்னது பின்னும் பின்னது முன்னுமாக வைத்

துரைத்தாராயினும், ஈண்டு வரகுணபாண்டியனது அர சுக்குப்பின் நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுதற்கண் மட்டும் இம் மூன்று திருவிளையாடல்களும் தொன்றுதொட்டுவந்த வரலாற்று முறையினவாய்க் காணப்படுதலின், அவை தம்மை ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் ஒருங்குவைத் தோதினு ரென்க. ஆகவே, வரகுணபாண்டியனை எதிர்த்துத் தோல்வியுற்ற சோழமன்னனே, பின்னர்த் தனக்கு வடுகக் கருநாடரைத் துணைகூட்டிவந்து அவன்றன் மகனோ டெதிர்த்துத் தோற்றுச் சென்றபிற், சிலகாலங்கழித்து அச் சோழமன்னர் வலியுஞ் சுருங்கிவிட, அவ் வடுகக் கருநாடர் மன்னன் ஒருவன் தானே வலியனாய்ப் போந்து மேலை வரகுணபாண்டியனுக்குப் பேரனாய்க் கருதத்தக்க பாண்டியனை வென்று ஓட்டி அவனது அரசைக் கவர்ந்து கொண்டானென்பது புலப்படாநிற்கும். இவ்வாறு பழைய நாளிற் பாண்டிநாட்டை வடுகக் கருநாடர் கைப்பற்றிக் கொண்டு அதன்கட் சிறிதுகாலம் அரசு புரிந்தது ஒரே முறைதான என்பது கல்வெட்டுகளாற் புலப்படுதலானும், நின்றசீர் நெடுமாற நாயனாரென்னும் பாண்டிய அரசர் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியில் அரசு புரிந்தவ ராகலின் அவர்க்குமுன் மதுரையை யாண்ட 'செழியன் சேந்தன்', 'மாறவர்மன் அவநி சூளாமணி', 'கடுங்கோன்' என்னும் பாண்டியர் மூவர்க்குந் தொண்ணூறாண்டு வைப்பக் கடுங்கோனுக்குமுன்னரே பாண்டிநாட்டைக் கைக் கொண்ட களப்பிரரது ஆட்சி ஆறும் நூற்றாண்டின் முற் பாதியிலோ இன்னும் அதற்கு முன்னரோ செல்லவேண்டு மாதலானும் அவ்வடுகக் கருநாடர் மதுரையைக் கைப் பற்றியது கி. பி. மூன்றும் நூற்றாண்டிற்கும் ஆறும் நூற் றாண்டின் முற்பாதிக்கும் இடையிலாதல்வேண்டும். மற்று அக் காலந்தான் யாதோவெனின், மேலே விரிவாக ஆராய்ந்துகாட்டிய முடிபாற் 'கல்லாடம்' என்னும் நூலின் காலம் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் ஈறு, அல்லது ஆறும் நூற்றாண்டின் துவக்கம் என்பது பெறப்பட்டமையின்,[1] அந்நாலிற்,

1. இந்நூல் கஎஅ, உ௩அ-ஆம் பக்கங்கள்.

"படைநான்கு உடன்று பஞ்சவற் றுரந்து
மதுரை வௌவிய கருநடர் வேந்தன்
அருகர்ச் சார்ந்து நின்று அருட்பணி யடைப்ப,"[1]

என்று குறிக்கப்பட்ட கருநடர் ஆட்சி ஆறும் நூற்றுண்டிற்கு முற்பட்டதாதல் தேறப்படும். அற்றாயின், அவரது ஆட்சி ஆறும் நூற்றுண்டிற்குமுன் எப்போது துவங்கிற்றெனின்; வரகுணபாண்டியன்றன் மைந்தனோடு வந்து போர்புரிந்த சோழமன்னற்கு வடுகக் கருநாடர் துணையாகப் போந்து தோற்றுப்போனமையும், அதன்பின் வரகுணபாண்டியற்குப் பேரனுகக்கொள்ளத்தக்க பாண்டியன் காலத்திற் கருநடர்வேந்தன் தானே போந்து அவனது அரசுரிமையினை வௌவினமையும் மேற்காட்டினமாகலின், உக்கிரப் பெருவழுதிக்குப்பின் வந்தவனாக மேற்காட்டிய ஆராய்ச்சியாற் பெறப்படும் வரகுண பாண்டியனுக்கு ஓர் இருபஃதாண்டும், அவன் மைந்தற்கு ஓர் இருபஃதாண்டும், அவன்றன் பேரற்கு ஓர் இருபஃதாண்டுமாகக் கூட்டிப் பெற்ற அறுபஃதாண்டுகளை, உக்கிரப் பெருவழுதியின் இறுதிக்காலமாகிய கி. பி. ௨௨0-ஆம் ஆண்டொடு கூட்டிக் கணக்குச் செய்யக் கி. பி. ௨௮0-ஆம் ஆண்டில், அஃதாவது கி. பி. மூன்றும் நூற்றுண்டின் இறுதியில் வடுகக் கருநாடர் மன்னன் பாண்டிவேந்தனது அரசைக் கைப்பற்றினுதல் வேண்டுமெனக் கொள்க.

அதுவேயுமன்றி, அங்ஙனம் வந்த கருநடர்மன்னன் சமண் மதந் தழுவிச் சிவபிரான் றிருக்கோயிற் பணிகளை அடைப்பித்துவிட்டானென்று மேற்காட்டிய கல்லாடச் செய்யுள் நுவலுதலின், அஞ்ஞான்று சமண்மதந் தலைநிமிர்ந்து நிற்கப் புகுந்தமையும் விளங்கும். அஞ்ஞான்று தான் சமணங் கிளர்ச்சிபெற்று எழுந்ததென்றமையால், அதற்குமுன் கிளர்ச்சிபெற்று நிலவிய புத்தமதம் அப்போதுதான் அக் கிளர்ச்சி குன்றி ஒடுங்கிவிட்டமையும் விளங்கா நிற்கும். இவ்வாறு, பௌத்தமதம் ஒளி குன்றி மங்குதற்கும், சமண்மதம் ஒளிதுன்றிப் பொங்கு

1. கல்லாடம், ருஎ.

தற்கும் உரியகாலம் கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டே யாம். தில்லையம்பலத்தே மாணிக்கவாசகப் பெருமானொடு வழக்காடித் தோற்றபின் பௌத்தமதம் முற்றுந் தன் கிளர்ச்சி குன்றிப்போயிற்று; அதற்குப் பின்னர்த்தான் சமணமதம் நிலவத் துவங்கிற்று. வடுகக் கருநாடர் தமிழ் நாட்டிற் புகுமுன்னும் சமணமதம் இங்குளதாயினும், அவர் இங்குவந்த பின்னரேதான் அது பெரிதுங் கிளர்ச்சிபெற்று ஓங்கலாயிற்று. வடக்கே தக்கணநாட்டிலிருந்த வடுகர் பௌத்த சமணமதங்களையே பெரிதுந் தழுவினவர்.[1] வடமேற்கே எருமை நாட்டை (மைசூரை) ஆண்ட கங்கை அரசர்களும் சமணமதந் தழுவினவர்களே யாவர்.[2] இங்ஙனமாக வடக்கும் வடமேற்குமுள்ள வடுகக் கருநாடர் பெரும்பாலுஞ் சமணமதத்தினரா யிருந்தமையால், அவர் தமிழ்நாட்டிற் புகுந்தபின் அதனை மிகவும் வளர்த்து ஓங்கச் செய்வாராயினர். தக்கணத்தினும், தென்றமிழ் நாட்டினும் சமணமதம் கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டு முதலே யிருந்ததாகலின், தன்னை வளர்ப்பவரான வடுகக் கருநாடர் வந்தபின் கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டு துவங்கி அது பெருக்கமுறுவதாயிற்று என்க. அஃதொக்கும், மேலே காட்டிய அரசரின் ஆட்சிக்காலத்தைக் கணக்கிடுகின்றுழி, ஒருகால் ஒவ்வொருவர்க்கு முப்பது ஆண்டு விழுக்காடும், பிறிதொருகால் இருபதாண்டு விழுக்காடும் வைத்துக் கணக்கிட்ட தென்னையெனின்; தமது ஆட்சிக்காலத்தில் வறுமையும் நோயுந் துன்பமும் தோல்வியும் நிகழப்பெற்ற அரசரது ஆட்சி ஒவ்வொன்றுக்கு இருபது ஆண்டும், வறுமையும் நோயுந் துன்பமுந் தோல்வியும இல்லாத அரசரது ஆட்சி ஒவ்வொன்றுக்கு முப்பது ஆண்டுங் கூறுதல் பொருத்தமே யாம்; என்னை? துன்பமுங் கவலையும் உடையார்க்கு ஆண்டு குறுகுதலும, அவை இல்லார்க்கு அது நீளுதலும் எல்லார்க்கும் உடன்பாடாகலின் என்க. அதுகிடக்க.

---

1. Ancient India by Dr. S. Krishnaswami Aiyangar, p. 34.
2. Dr. V. Smith's Ancient India, p. 199.

இனி, மேற்காட்டியவாறு கி. பி. மூன்றும் நூற்றுண்டில் தென்னுடு புகுந்து பாண்டியனது அரசை வௌவிய வடுகக் கருநாடரில் ஒரு சாராரே அக் காலத்திற் 'களப்பிரர்' எனப் பெயர் பெற்றமையாற் போலும், வேள்விக்குடிப் பட்டயத்தின் தமிழ்ப் பகுதியில் அவர் அப்பெயராற் குறிப்பிடப்படுவாராயினர். இப்போது 'பாதாமி' என வழங்கும் பழைய 'வாதாவி' நகரைச் சிறுத்தொண்ட நாயனுராகிய தன் படைத்தலைவரைக்கொண்டு துகளாக்கி, அதன்கண் அரசாண்ட பேரரசனுன இரண்டாம் புலிகேசனை வெற்றிகண்ட முதலாம் **நரசிங்கவர்மவேந்தனல்** தோல்வியுற்ருேருட் களப்பிரரையும் ஒருவராகக் கூறுகின்றன கூரத்துப் பட்டயங்கள்.[1] சாளுக்கியர் போராடி வந்த அரசர்களுட் களப்பிரரும் ஒருவரெனக் கேந்தூர்ப் பட்டயங்கள் புகலுகின்றன.[2]

மேற்சொன்ன இரண்டாம் புலிகேசனுக்குப் பேரனும், கி. பி. சுஅ0-ஆம் ஆண்டிற் பட்டத்திற்கு வந்தவனுமான 'விநயாதித்தியன்' தான் அரசுக்கு வந்தபின், பதினேராம் ஆண்டிற்கும் பதினன்காம் ஆண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்திற், றனக்கு நண்பராக்கிக் கொண்ட அரசர்களுட் 'களம்பிரர்' அல்லது 'களப்பிரரும்' ஒருவராகச் சொல்லப் படுகின்றுர்.[3] இனி, இவ் விநயாதித்தியனுக்குப் பேரனை, 'இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியன்' கி. பி. எங்ங-ஆம் ஆண்டிற் பட்டத்திற்கு வந்தவுடன் பல்லவ அரசர்க்குத் தலைநகராகிய 'காஞ்சி'மேற் படையெடுத்து வந்து, அப்போது அதன்கண் அரசாண்ட 'நந்திப் போத்தவர்மனை' வென்று அவனுடைய செல்வங்களையெல்லாங் கவர்ந்தனனென்றும், அதன்பிற் சேரசோழ பாண்டியர்களையும் களப்பிரரையும் எதிர்த்து அவருடைய வலிமையைக் குறைத்தனன் என்றுந் தக்கணநாட்டு வரலாறு கூறுகின்றது.[4]

---

1. M. Jouveau-Dubreuil's Pallavas, p. 41.
2. Ibid, p. 44.
3. Dr. R. G. Bhandarkar's Early History of the Dekkan, p. 43.
4. Ibid, 44.

ஆக, ஆறும் நூற்றுண்டிற்கு முன்னரே 'களப்பிரர்' என்னும் வடுகக்கருநாடர் தமிழ்நாட்டிற் புகுந்து நிலைபெற்றுத், தமிழ் அரசருள் ஒருவராகக் கருதப்பட்டமை இவற்றால் நன்கு விளங்காநிற்கும். தமிழ்நாட்டிற்குப் புறத்தேயிருந்து வந்த இக் களப்பிரர் இதன்கண் நிலைபெற்றுத் தமிழரசர்களுள் ஒருவராகக் கருதப்படுதற்கு இரண்டு மூன்று நூற்றுண்டுகளாவது சென்றிருக்க வேண்டுமாதலால், இவர்கள் மூன்றும் நூற்றுண்டின் இறுதியில் இங்கு வந்தாரென்பது சாலப் பொருத்தமேயாம் என்க.

இனி, ஆறும் நூற்றுண்டிற்கு முன்னரே தமிழ்நாட்டில் நிலைபெற்ற இக் களப்பிரரைத், 'தமிழ்வரலாறு' உடையார் ஏதொரு சான்றுங் காட்டாமற், கலபூரியர் அல்லது கலசூரியர் என்பாரோடு ஒன்றுபடுத்திக், கலபூரியர் என்னுஞ் சொல்லே களப்பிரர் எனச் சிதைந்ததென்று தமக்குத் தோன்றியவாறே கூறினர். கலபூரியரே களப்பிரராவர் என்பதற்குச் சான்று என்னை? ஏதொரு தொடர்புங் காட்டாமற் றமக்குத் தோன்றியவாறு எழுதுதல்தான் ஆராய்ச்சியின் வந்த வரலாறுபோலும்! மேற்சொல்லிய 'விநயாதித் திய'னுல் அடக்கிக் கீழ்ப்படுத்தப்பட்ட மன்னர்களுட் 'களப்பிரரே' யன்றி, 'ஹைஹயரும்' ஒருவராகச் சொல்லப்படுகின்றனர்; இந்த ஹைஹயரே 'கலசூரியர்' ஆவரென வடமொழி ஆங்கிலமொழி முதலியவற்றில் மாப்பெரும் புலவராய் வயங்கிய **இராமகிருஷ்ண கோபால பண்டாரகர்** கூறினர்.[1]

களப்பிரரும், கலசூரியரும் ஒருவரேயானுல் அவரை இருவேறு மன்னராக ஓதுதல் வேண்டா. மற்று, விநயாதித்தியன் வெட்டுவித்த கல்வெட்டு ஒன்றில் அவ்விருவரும் இருவேறு வகையினராகவே ஓதப்படுதலால், இஃதறியாது களப்பிரரையுங் கலசூரியரையும் ஒருவரேயென்ற 'தமிழ்வரலாறு' உடையார் கூற்றுப் போலியேயாம் என்க. மேலும், கலசூரியர் என்போர் வடக்கே யமுனை யாற்றினையும் தெற்கே நருமதை யாற்றினையும் எல்லைகளாக உடைய

1. Early History of the Dekkan, p. 70.

சேதிநாட்டின் ஒரு பகுதியை அரசாண்ட ஓர் இனத்தார் ஆவர்[1] இவ்வினத்தைச் சேர்ந்த ஒருபிரிவினரே நைசாம் மாகாணத்தில் உள்ள கல்யாண நகரில் அரசுபுரிந்தனர். இவ் வினத்தவனை விச்சல மன்னன் கி. பி. ௧௧௬௨-ஆம் ஆண்டிலிருந்து ௧௧௬௭-ஆம் ஆண்டுவரையிற் கல்யாண நகரில் அரசாண்டனன்.[2] இங்ஙனம் வடநாட்டளவில் ஒடுங்கிப்போன கலசூரியர் தென்னாட்டில் வந்தனரென்ப தற்கும், அவரே களப்பிரர், அல்லது ஆந்திரவடுகர், அல்லது நாகர், பல்லவர் என்பதற்கும் ஏதொரு சான்றும் இதுகாறுங் கிடைத்திலாமையின் 'தமிழ்வரலாறு' உடையார் கூற்று ஒரு சிறிதும் ஏற்றுக்கோடற் பாலது அன்று என மறுக்க.

இனித், தொண்டைமான் இளந்திரையன் தெற்கே யிருந்த சோழமன்னற்கும், வடுகநாட்டிலிருந்த ஒரு நாக மன்னன் புதல்விக்கும் புதல்வனாய்ப் பிறந்து தெற்கே பாலாறு முதல் வடக்கே கிருஷ்ணையாறு வரையும் விரிந்த தொண்டை நாட்டை ஆளப் புகுந்த நாள் முதல், வடுகக் கருநாடர் தொகுதி தொகுதியாய்த் தமிழ்நாட்டின்கண் வந்து குடியேறப்பெற்றாராயினும், கி. பி. ஆறும் நூற்றாண்டு முதல் வடுக நாட்டை யாண்ட சாளுக்கிய அரசர்க்கும், தொண்டை நாட்டின் தலைநகரான காஞ்சியில் அரசு புரிந்த பல்லவ வேந்தர்க்கும் ஓயாப் போர் நிகழ்ந்துவந்தமையால், அதுமுதல் வடுகக் கருநாடர் தமிழ்நாட்டிற்கு வருதலும் ஓய்ந்தது. ஆகவே, கல்வெட்டுகளிற் காணப்படும் வரகுண பாண்டியர் இருவர் காலத்தும் வடுகக் கருநாடர் தமிழ் நாட்டிற்குள் வந்ததுமில்லை, வந்து அப் பாண்டியரோடு போர்புரிந்ததுமில்லை; அவர் வந்ததெல்லாம் கல்வெட்டு கள் உண்டாதற்கு முற்பட்ட காலத்திலேயா மென் பதூஉம், அங்ஙனம் வந்து அவர் எதிர்த்தது பழைய வரகுண பாண்டியன் மகனையும் பேரனையுமேயா மென் பதூஉம் பகுத்தறியற் பாலன. கல்வெட்டுகளிற் காணப்

---

1. Dr. V. Smith's The Early Hisory of India, p. 390.
2. Ibid, p. 432.

படும் இரண்டாம் வரகுணனே தன் காலத்தே தொண்டை நாட்டை அரசாண்ட 'அபராஜித பல்லவனை'யும், அவனுக்குத் துணையாய் வந்த மேலைக் கங்கா அரசனை முதலாம் பிருதிவிபதியையும் எதிர்த்தவன் என்பதனை மேலெடுத்துக் காட்டினும்.[1] அங்ஙனம் அவன் அவ்விருவரை எதிர்த்ததும் அவர், தனது மதுரைநாட்டின்மேற் படையெடுத்து வந்தமையாலன்று; இவனே அவர்களுடைய நாடுகளைக் கைப்பற்றுதற் பொருட்டு அவர்மேல் வலியச்சென்றவன் ஆவன். கல்வெட்டுகளுக்கு முற்பட்ட பழைய வரகுண பாண்டியன் அங்ஙனம் வலிந்து எவர்மேலும் போர்க்குச் சென்றவன் அல்லன்; வலிய வந்தெதிர்த்த சோழனையும் இறைவனருட்டுணையால் வென்று ஓட்டினவன். மற்றுக், கல்வெட்டுகளிற் காணப்படும் இரண்டாம் வரகுணனே வலியப் படையெடுத்துச் சென்று, அபராஜித பல்லவ வேந்தனோடும் அவற்குத் துணையாய்வந்த மேலைக் கங்கா பிருதிவிபதியோடும் கும்பகோணத்திற்கு அருகிலுள்ள திருப்புறம்பயம் என்னும் இடத்திற் போர்புரிந்து, அவரால் தோல்விபெற்றுச் சென்றவன். உண்மை இங்ஙனமிருக்கத், 'தமிழ்வரலாறு' உடையார் மூன்றும் நூற்றாண்டிலிருந்த பழைய வரகுணனையும், ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலிருந்த வரகுணனையும் ஒன்றுபடுத்துதற்கு முனைந்த தமது கருத்து நிறைவேறுதற் பொருட்டுத், திருப்புறம்பயத்திற் போர்புரிந்த இந்த வரகுணபாண்டியன் அபராஜிதனைக் கொன்று வெற்றிபெற்றான் என்று ஒரு முழுப் பொய்யுரையுங் கட்டி, உண்மையைத் திரித்துச் சொன்னார். தாம் பிழையாகப் பிடித்த தொன்றனை நாட்டிவிட வேண்டினாற் பொய்யும் புளுகும் மேன்மேற் சொல்லநேரும் என்பதற்குத் 'தமிழ் வரலாறு' உடையார் ஓர் எடுத்துக் காட்டாயினார் கண்டீர்! பழைய வரகுணன் தன்னை வந்தெதிர்த்த சோழமன்னனை வென்று துரத்தினன் என்று திருவிளையாடற்புராணங் கூறுதலிற், கல்வெட்டுகளிற் காணப்படும் இரண்டாம் வரகுணனும் அங்ஙனமே வெற்றிபெற்றானென்று காட்டினாலல்லாமல், அவ்விருவரை

1. இந்நூல் ௨௫௭-ஆம் பக்கம்.

யும் ஒருவராக்குதற்கு முனைந்த தமது கருத்து நிரம்பாதெனக் கண்டே 'தமிழ்வரலாறு' உடையார், பிற்பட்ட வரகுணனும் வெற்றிபெற்றானென்று தாமாகவே ஒரு பொய்யைப் படைத்து மொழிந்தார். இப் பிற்கால வரகுணன் வெற்றிபெற்றானென்னும் அவர் கூற்றுப் பொய்யாதலை விளக்கிக்காட்டுதும் :

மேலைக்கங்கா அரசனான இரண்டாம் பிருதிவிபதி வெட்டுவித்த உதயேந்திரப் பட்டயங்கள அவன் பாட்டனை முதலாம் பிருதிவிபதியின் போர்த்திறங்களை நுவலுகின்றன ; அப் பட்டயங்களின் செய்யுட்களுள் ஒன்று அறிவாளர் ஹூல்ஷ் துரையவர்களால் திருத்தி வெளியிடப்பட்டபடி பின்வருமாறு காணப்படுகின்றது :

"ய : ஸ்ரீ புறம்பிய-மஹாஹவ மூர்த்நி தீர : பாண்ட்யேச்வரம் வரகுணம் ஸஹஸா விஜித்ய-க்ருத்வ-ஆர்த்தயுக்தம் - அபராஜித-ஸாப்தம் - ஆத்மப்ராண-வ்யயேந ஸுஹ்ரிதஸ்-த்ரிதிவாஞ்-ஜகாம."

இதற்கு அவர் ஆங்கிலத்தில்[1] எழுதியதன் தமிழ்மொழி பெயர்ப்புத் "திருப்புறம்பயத்தில் நடந்த பெரிய போர்க்குத் தலைவனாய் நின்று, படையாற் **பாண்டியவேந்தன் வரகுணனைத் தோல்வி அடைவித்து**, அதனால் தன்நண்பன் பட்டப்பெயராகிய அபராஜிதன் (அஃதாவது வெல்லப்படாதவன்) என்பதைப் பொருளுடையதாக்கி இந்த வீரன் தன் உயிரைக் கொடுத்து வானுலகு புகுந்தான்" என்பதேயாகும். இதனால், மேலைக்கங்கா அரசனான முதலாம் பிருதிவிபதி தன் நண்பனான அபராஜித மன்னனுக்குத் துணைவனாய்ச் சென்று, திருப்புறம்பயத்தில் நடந்த பெரும் போரில் வரகுணபாண்டியனைத் தோற்றோடச் செய்து,

---

1. "Having defeated by force the Pandya lord Varaguna at the head of the great battle of Sri Purambiya, and having (thus) made (his) friend's title Aparajita, (i. e. the unconquered) significant, this hero entered heaven by sacrificing his own life." South Indian Inscriptions, Vol. II, p. 384, verse 18.

தான் அப் போரிற்பட்ட படுகாயத்தால் இறந்துபட்டா னென்பது நன்கு புலனாகின்றதன்றோ? இங்ஙனம் அபரா ஜித மன்னனோடும் அவனுக்குத் துணைவந்த முதலாம் பிரு திவிபதியோடும் போர்புரிந்து அவர்க்குத் தோற்றுப்போன வரகுணபாண்டியனை அப் போரில் வெற்றியடைந்தவன் என்று நெஞ்சந் துணிந்து பொய்யுரை கூறிய 'தமிழ் வர லாறு' உடையார் கூற்றுச் சாலஅழகிது! இவ்வாற்றாற் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற் போரிற்றோற்ற இவ் வர குணபாண்டியனும், மூன்றாம் நூற்றாண்டில் தன்மேல் வந் தெதிர்த்த சோழ மன்னனை இறைவனருளால் வென்ற வரகுணபாண்டியனும் வேறு வேறு ஆவரல்லது ஒருவ ராகாமை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளங்குதல் காண்க. வெறும் பெயரொப்புமைபற்றிப், பழைய சங்க நாட் புலவராகிய 'பொய்கையா'ரையும், அவர்க்கு நெடு நாட் பின்னிருந்த 'பொய்கையாழ்வா'ரையும் ஒன்றுபடுத்து தல் ஆகாதெனக் கூறிப் பிறரை மறுக்கும் 'தமிழ்வரலாறு' உடையார், இம் மறுப்பு மாணிக்கவாசகர் காலத்திருந்த வரகுணனையும் பிற்காலத்திருந்த வரகுணனையும் வெறும் பெயரொப்புமை பற்றி ஒன்று படுத்த முனைந்த தம்மையுஞ் சாருமென அறியாத தென்னையோ! பிறரை மறுக்குங் கால் ஒருவாறாகவும், தாம் ஒன்றை யெழுதுங்காற் பிறி தொருவாறாகவும் முறையிகந்து செய்தல் நடுவு நிலைமை யாகாதென் றுணர்க.

அற்றேற், பழைய வரகுணபாண்டியனைப் போலவே பிற்காலத்தவனான இரண்டாம் வரகுணனும் சிவபிரான் மாட்டு அன்புடையனென்பது அவன் வெட்டுவித்த அம்பா சமுத்திரக் கல்வெட்டினாற் புலப்படுதலின், அதுபற்றி அவ் விருவரையும் ஒருவரென்றலாற் போதரும் இழுக்கென்னை யெனிற்; பழைய வரகுணபாண்டியன்றன் அன்பின் செயல்களை மேலே விரிவாக எடுத்துக்காட்டினாம்: அச் செயல்களுள் ஒன்றாயினும் அம்பாசமுத்திரக் கல்வெட்டிற் குறிக்கப்படவில்லை. இக் கல்வெட்டிற் குரிய வரகுணன் தொண்டை நாட்டிற் பெண்ணையாற்றங் கரைமேலுள்ள

அரசுரிறபோய்ப் பாசறையிலிருந்தபோது முள்ளிநாட்டைச் சேர்ந்த இளங்கோக் குடியிலுள்ள திருப்போத்துடையா ராகிய சிவபிரானுக்கு நான்கு காலமும் வழிபாடு நடப்பித் தற்பொருட்டு அவ்வூர் மன்றத்தார் கையில் இருநூற்றுத் தொண்ணூறு காசுகொடுத்து, அக் காசுக்கு வரும் வட்டி யைக்கொண்டு அவ் வழிபாடு நடப்பிக்கும் வகைகளை அக் கல்வெட்டிற் பொறிக்கச்செய்திருக்கின்றனன்.[1] இவ்வளவே யல்லாமல், அக் கல்வெட்டினால் அறியற்பாலது வேறேது மில்லை.

அக் காலத்திருந்த தமிழ்வேந்தர்கள் இங்ஙனஞ் சிவ பிரான் திருக்கோயில் வழிபாட்டிற்காகப் பொருள் நல்கு தலும், இறையிலியாக நிலங்கள் விடுதலும் வழக்கம். சிவ பிரான் திருக்கோயிலுக்கேயன்றித், திருமால் கோயிற்கும், பௌத்தர் சமணர் பாழிகட்கும் இங்ஙனங் கொடைகொடுத் திருக்கின்றார்கள். அவ்வத் தெய்வங்களின் பழைய கோயில்களைப் புதுக்கியும், கோயில் இல்லாதவற்றிற்குப் புதுக்கோயில்கள் எடுப்பித்தும் வந்திருக்கின்றார்கள். அறு பத்துமூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவரான கோச்செங்கட் சோழர் திருமாலுக்கும் பல.கோயில்கள் எடுப்பித்தமையே யாங்கூறும் இவ் வுண்மைக்குச் சான்றாம். ஆகவே, சிவபிரான் திருக்கோயிலொன்றில் நாள்வழிபாடு செவ்வை யாய் நடக்குமாறு பொருள்தந்து உதவினமை ஒன்றே கொண்டு பிற்காலத்திருந்த இவ் வரகுணபாண்டியனைச் சிவபிரான்மாட்டு அளவிறந்த அன்புடையனெனக் கொண்டு, இவனே மாணிக்கவாசகர் காலத்தவன் என்றல் பெரியதொரு பிழைபாடாய் முடியும். அல்லது, இவனும் சிறந்த சிவனடியா னென்றே கொள்ளினும், இவனையும் பழைய வரகுண பாண்டியனையும் ஒன்றுபடுத்துதற்கு ஏதொரு தொடர்புங் கண்டிலம். தன் அன்பின் மிகுதியாற் பழைய வரகுணன் செய்த செயல்களில் ஒன்றாயினும் இவ் வரகுணன் செய்த செயல்களுட் காணப்பட்டாலல்லாமல் இவ்விருவரையும் ஒருவராகக் கருதுதல் முற்றுந் தவறு

1. See Epigraphica Indica, vol. IX., part 2.

மென்க. எனவே, பழைய வரகுணன் இவ் வரகுணனின் வேறுதல் தேற்றமாம் என்பது. பழைய வரகுணனைப் போல் இவன் அத்துணைப் பெரிய அன்பினன் என்பது அறிதற்கு வாயில்கள் இல்லையாயினும், இவனும் சிவபிரான்மாட்டு அன்புடையனாயிருக்கலாம்; அதுபற்றி இருவரும் ஒருவராதல் யாங்ஙனம்? சிவபிரானிடத்து அன்புடையன் என்பது ஒரு சிறிது தெரிந்த வளவானே இவன் பழைய வரகுணனே யாவன் என்று கோடற்குச் சான்றுகள் யாவை? சான்றுகள் ஒருசிறிதுங் காணப் படாமையால் அங்ஙனங் கோடல் ஆகாதென்க. மாணிக்க வாசகர் காலத்து வரகுணன் பழைய காலத்தவன் ஆயின், 'வரகுணன்' என்னும் வடசொற்பெயர் தாங்கியிருத்தல் என்னை? பண்டைச் சேரசோழ பாண்டியர்களெல்லாரும் தூய தனித்தமிழ்ச் சொற்களால் ஆய பெயர்களல்லவோ புனைந்தவரெனின்; அற்றன்று, முதல் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டவர்களே தூய தமிழ்ப்பெயர் புனைந்தோர் ஆவர்.

'சிலப்பதிகாரம்' 'மணிமேகலை' எழுதப்பட்ட இரண்டாம் நூற்றாண்டிலும், அதற்குமுன் நூற்றாண்டிலும் மெல்லிய தமிழ் ஓசையோடு ஒத்த சிற்சில வடசொற்கள் தமிழின்கண் வந்து கலப்பவாயின. அங்ஙனம் வந்து கலந்தவற்றுள் 'வரம்,' 'குணம்' என்பனவும் சேர்ந்தனவாம். 'சிலப்பதிகாரத்'தின் ஒரு பிரிவாகிய 'வரந்தரு காதை' என்பதன் பெயர் முதலில் 'வரம்' என்னுஞ் சொல்லும், "இறைவன் குரவன் இயல்குணன் எங்கோன்" (நாடுகாண்காதை, ௧௮௪) என்பதிற் 'குணன்' என்னுஞ் சொல்லும் வந்திருத்தல் காண்க. கடைச்சங்கத்தின் இறுதியில் இருந்த 'உக்கிரப்பெருவழுதி' என்னும் பாண்டியன் பெயரின் முதலில் 'உக்கிரம்' என்னும் வடசொல் வந்திருத்தலும் அறியற்பாற்று. 'அரிமர்த்தனன்,' 'பராக்ரமன்,' 'ஜடிலவர்மன்' என்பனபோல் வல்லோசை மிக்கு நிற்கும் வடசொற் பெயர்களே இரண்டு, மூன்று, நான்காம் நூற்றாண்டுகள் வரையில் தமிழில் வந்து வழங்காதனவாகும். வடக்கிருந்துவந்த வடுகக்கருநாடரது ஆட்சிக்குப்

பின்னர்த் தான் வல்லோசை மிக்க வடசொற்களுந் தமிழில் வரலாயின. இனித், தமிழ்ப் புராணங்கள் கற்றாரிற் சிலர், பழைய வரகுண பாண்டியன் சிவபிரான்போற் பேரன்புடையனாகலாற், சம்பா அரிசியால் ஆக்கிய உணவை அவ்விறைவற்குப் படைத்து, அப் பெருமாற்குத் தகுதி யான அவ்வரிசி யுணவைத் தானும் உண்டல் பழுதெனக் கருதித், தான் வரகினால் ஆக்கிய உணவை உட்கொண்டு வந்தமைபற்றியே 'வரகுணன்' எனப் பெயர்பெறலானான் என்று கூறக்கேட்டேம். அஃது உண்மையாயின் 'வர குணன்' என்னும் பெயர் 'வரகுஉணன்' எனப் பிரிந்து தூய தமிழ்ச்சொற்களாய் 'வரகை உணவாகக் கொள் பவன்' என்று பொருள்பயக்கும் என்க. எனவே, இச் சொற்பெயரை ஒரு கருவியாகக்கொண்டு 'வரகுணனைப்' பிற்காலத்தவனாக்க முயல்வார் கருத்து நிரம்பாதென் றறிக. மேலாராய்ந்தவாற்றால் மாணிக்கவாசகர் காலத் திருந்தவனும், அவராற் குறிப்பிடப்பட்ட சிவபிரான் திருத் தொண்டனுமான வரகுண பாண்டியன், வடுகக் கருநாடர் மன்னன் மதுரையை வந்து கைப்பற்றுதற்குமுன், அஃதா வது நான்காம் நூற்றாண்டிற்குமுன், இருந்தோனாவன் என்பதூஉம், எனவே மாணிக்கவாசகப் பெருமானும் அந் நான்காம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டவராவர் என்ப தூஉம் இனிது பெறப்பட்டன வென்க.

கூ. திருப்பெருந்துறை மிழலைக் கூற்றத்திலுள்ளது

இனி, அடிகளின் வரலாற்றுவழியே சென்று எதிர்ப் பக்கத்தவர் கூறும் ஏனைய மறுப்புக்களையும் ஆராய்வாம். திருவாரூர்த் திருப்பதிகத்தில் திருநாவுக்கரசு அடிகள் "நரியைக் குதிரைசெய்வானும்" என்று அருளிச் செய் திருப்பது மாணிக்கவாசகர் பொருட்டு இறைவன் நரிகளைப் பரிகளாக்கிய திருவிளையாடலையே வெள்ளிடைமலைபோல் விளக்குவதாகவும், மாணிக்கவாசகரை ஏனை மூவர்க்கும் பிற்பட்டவராக்குதற்கு முனைந்துநிற்போர் அஃது அவர்

பொருட்டு நிகழ்ந்தது அன்றெனை அதனை யடியோடு புரட்டப்பார்க்கின்றார்கள். சான்றுகள் இல்லாதவற்றை யெல்லாம் 'இஃது அப்படியிருக்கலாம், இப்படியிருக்கலாம்' என்று வெற்றெண்ணங்கொள்ளும் இவர்கள், மாணிக்க வாசகப் பெருமான் தம்பொருட்டு இஃது நிகழ்த்தப்பட்ட தாகத் தாமே 'திருவாசகத்'திற் பல இடங்களில் அருளிச் செய்திருக்கவும், அவர் காலந்தொட்டு இதுகாறும் வந் திருக்கும் வரலாற்று நூல்களும் தொன்றுதொட்டுத் தமிழ்நாட்டார் வழங்கிவரும் வழக்குரைகளும் எல்லாம் அஃது அவர் பொருட்டே நிகழ்த்தப்பட்ட தாகுமென ஒரேமுகமாய்க் கூறுநிற்பவும், இவை யெல்லாவற்றிற்கும் முரணாக ஏதொரு சான்றுமின்றி முழுப்புரட்டாக, 'நரியைக் குதிரை செய்வான்' என்றது மாணிக்கவாசகர் பொருட்டு நிகழ்த்தியதனை யன்று, அஃது எல்லாம்வல்ல இறைவனை தாற்றலைக் குறிப்பிக்க எழுந்தது ஒன்றும் என எதிர்ப் பக்கத்தவர் அழிவழக்குப் பேசுவாராயினர்.

எல்லாம் வல்ல இறைவன் செயலைக் காட்டுதற்கு 'நரியைக் குதிரை செய்வானும்' என்னும் ஒன்றனைக் குறிப் பிட்டு ஓதவேண்டியதென்னை? அணுவை மலையாகவும் மலையை அணுவாகவும் கல்லைக் கயிறாகவும் கயிற்றைக் கல்லாகவும் ஆக்கவல்லான் என்று கூறலாகாதோ? பேராற்றலைப்பற்றிப் பேசுங்காற் சிறுமகாருங்கூட இங்ஙன மன்றோ பேசக் காண்கின்றோம்? இவ்வாறு இறைவனது ஆற்றலை உலகத்தார் வழங்கும் பொதுமுறையில் வைத் துரையாது, 'நரியைக் குதிரை செய்வானும்' என்று சிறப்பு முறையில் வைத்தோதிய தென்னை? என்று ஆழ்ந்தாராய வல்லார்க்குத் திருநாவுக்கரசுகள் ஏனைச் சமயத்தார் போலக் கடவுளை மனமொழிகளுக் கெட்டாதவன், குணங்கள் இல்லாதவன், இன்னனென் றறியப்படாதவன் என்றுமட்டுங் கூறுங் கொள்கையினர் அல்லர்; அன்ப ரல்லார்க்கு இறைவன் அங்ஙனம் எட்டா நிலைமையனாயி னும், அன்பராயினார்க்கு அவன் மிகவும் அணியனாய் நின்று அருள்செய்தலையே தனக்கு இயற்கையாக வுடை

யவன் என்று அவனது அருள்நிலையினையும், அவ்வருள் நிலையிற் படிந்து அவனுக்கு அணுக்கராய் நிற்கும் அன்பர் நிலையினையும் அறிவுறுக்கும் சைவக் கொள்கையினர்; ஆதலால், அவர் ஏனையோர்போலக் கடவுளை எட்டா நிலைமைக்கண் வைத்து ஓதாது, அவன் தன் அருட்பெருந் தகைமையால் தன் அன்பரையும், ஒரோவொரு காற் பெருந் தீவினையாளரையுங் கூடத், தடுத்தாண்டு அவர்க்குத் தன அருளை வழங்கிய இவ்வுலகத்து உண்மை நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துச் சொல்லிச்சொல்லி, அன்பினால், அகங் குழைந்து அவ்வடியவர்களைப்போல் தமக்கும் அவ்வருட் பேறு கிடைக்கவேண்டுமெனப் பாடுங் குறிப்பே யுடையர். அக்குறிப்பினால், மாணிக்கவாசகர் பொருட்டு இறைவன் எளியனாய் வந்து நரி பரியாக்கியதனையும், தாயைப்புணர்ந்த ஒரு பெருந் தீவினையாளனுக்கும் அத் தீவினை யொழித்தமையினையும், பதஞ்சலி புலிக்கான் முனிவர்கட்கு உலகுயிர்களை இயக்குந் தனது இயக்கமாகிய திருக்கூத்தைக் காட்டினமையும், திருநாளைப்போவார் என்னும் நந்தனார் பொருட்டு விதையிடாமலே வயல்களில் நெற்பயிர் விளைவித்தமையும் ஆகிய அருட்டிறங்களை அவர் எடுத்தோதினார்.

பொதுவாக இறைவனுடைய அளவிலாற்றல்களைச் சொல்லுதலால் எவர்க்கும் அன்புண்டாகாது; அவன் தன்னடியவர் பொருட்டு எளியனாய் வந்து எவராலுஞ் செய்தற்கு ஆகாதவற்றைச் செய்த சிறப்பியல்புகளைக் கேட்ட வளவானே எவர்க்குந் தம்மை மீறியே உள்ளம் நெக்கு நெக்குருகி அன்பு மேலெழும். ஆகவே, பேரன்பின் துறையில் அமிழ்ந்திருந்த திருநாவுக்கரையர் முதலான அருட்செல்வர்க்கு, இறைவன் இங்ஙனஞ் சிறப்பாகத் தன்னடியவர்பாற் செய்த சிறப்பியல்புகளை நினைந்துநினைந்து அவை தம்மை ஓதி ஓதி அன்பால் உருகுதலே கருத்தாமல்லது, பிறி தெவ்வாற்றானும் உணரப்படாத இறைவன் பொது வியல்புகளைச் சொல்லுதலிற் கருத்து இல்லையாகுமென்க. உலக வழக்கினுள்ளும் நல்லாரொருவரைப் பிரிந்த

அவர் நண்பர், அந் நல்லவர் ஆங்காங்கு ஏழை எளியவர்க்கும் ஏனையோர்க்குஞ் செய்த அவ்வந் நற்செயல்களை எடுத்துச் சொல்லிச் சொல்லி அன்பினால் ஆற்றாது அழுதல் காண்டுமன்றே. இவ்வாறு சிறப்பியல்புபற்றி நிகழும் அன்புரைகளே தேவார திருவாசகங்களினும், ஏனையன்பர்கள் அருளிச்செய்த திருப்பாட்டுகளினும் நிரம்பியிருத்தல் காணப்படும். படவே, "நரியைக் குதிரைசெய்வானும்" என்று திருநாவுக்கரசு அடிகள் அருளிச்செய்தது மாணிக்கவாசகர் பொருட்டு இறைவன் நரிகளைக் குதிரைகளாக்கிக் கொணர்ந்த சிறப்பியல்பினையே உணர்த்துவதாகுமென்று கடைப்பிடிக்க. ஒரு செய்யுளுக்காதல், அச் செய்யுளிலுள்ள ஒரு சொற்றொடருக்காதல் உரை செய்யுமிடத்து ஆக்கியோன் கருத்தறிந்து அதற்கு உரையுரைக்க வேண்டுமே யல்லாமல், தமக்கு வேண்டியவாறெல்லாம் உரை கூறுவது பொருத்தமில் போலியா மென்பது 'தமிழ் வரலாறு' உடையாரும் அவரோடு ஒத்தாரும் உணரக் கடவராக!

அற்றேல், 'நரியைக் குதிரைசெய்தல்' முதலாக மேற் கூறிய திருவிளையாடல்கள் இன்னார்பொருட்டு நிகழ்ந்தன வென்று கூறாமையால், அவை இறைவன் பொதுவியல்புகளையே உணர்த்துமென்று 'தமிழ்வரலாறு' உடையார் உரைத்தாராலெனின்; திருநாவுக்கரசுகள் அத் திருவிளையாடல்களை வரன்முறையே முற்றுங் கூறுவேமென்று புகுந்து, இடையே அஃது இன்னார் பொருட்டு நிகழ்ந்ததெனக் கூறாது விட்டிருப்பினன்றோ அவ்வாறு தடை நிகழ்த்துதல் ஆம். மற்று, அவர் இறைவனை வழுத்துதற் பொருட்டுத் தனித்தனியே அருளிச்செய்த பாடல்களில் அங்ஙனம் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் எல்லாங் காணப்புகுதலினும் பெரியதொரு பிழைபாடு பிறிதில்லை. அல்லதூஉம், நரியைக் குதிரையாக்கிய திருவிளையாடலும் பிறவும் இன்னார்பொருட்டு நிகழ்ந்தனவென்பது தமிழ்நாட்டிலுள்ளார் எல்லாரும் நன்குணர்ந்ததே யாகையால், அவை இன்னார் பொருட்டு இயற்றப்பட்டன வென்று வேண்டா

கூறாது, அவை இறைவன் அருண்மேலவாதல் ஒன்றையே கருதிப் பாடினாரென்க. எனவே, இன்னார் பொருட்டென்று பெயர் கூறினுங் கூறாதுவிடினும் அவை அவ்வவ்வடியாரைச் சுட்டாதுபோதல் இல்லையென்பது. பட்டினத்தடிகளும், தம் மகவையரிந்து உணவூட்டிய சிறுத்தொண்டரும், மனையாள் கூறிய ஆணையினால் இளமைக்காலத்தே துய்க்கும் இன்பத்தைவிட்ட திருநீலகண்டரும், கண்ணை இடந்து அப்பிய கண்ணப்பரும் நிகழ்த்திய அரிய அன்பின் செயல்களைமட்டுங் குறிப்பிட்டு,

"வாளால் மகவரிந் தூட்டவல்
  லேன்அல்லன் மாதுசொன்ன
சூளால் இளமை துறக்கவல்
  லேன்அல்லன் தொண்டுசெய்து
நாளாறிற் கண்இடந் தப்பவல்
  லேன்அல்லன் நான்இனிச்சென்
றாளாவ தெப்படி யோதிருக்
  காளத்தி அப்பனுக்கே."

என்று அச் செயல்களைச் செய்த அடியார் பெயர்களைக் கூறாது அருளினமையுங் காண்க. இங்ஙனமே, அடிகளும் "மண்பான் மதுரையிற் பிட்டமுது செய்தருளி" என்றும், "பிட்டு நேர்பட மண்சுமந்த பெருந்துறைப் பெரும்பித்தனே" என்றும் பிட்டுத்தந்த முதியோளைக் குறியாது அருளிச்செய்தலும் உற்றுணரற்பாற்று. ஆதலால், 'தமிழ் வரலாறு' உடையார் நிகழ்த்திய தடை போலியேயாகும். இனி, மாணிக்கவாசகர் "விச்சதின்றியே விளைவு செய்குவாய்" என்று அருளியதும் நந்தனார் பொருட்டு நிகழ்ந்ததையே குறிப்பது; அதனால், நந்தனார், வாதவூரடிகட்கும் முற்பட்டவராதல் பெறப்படும். அதுநிற்க.

இனிக் "கழுமலம் அதனிற் காட்சி கொடுத்தும்" என்று அடிகள் அருளியது ஏன் திருஞானசம்பந்தப் பெருமாற்கெதிரில் இறைவன் தோன்றியதை யுணர்த்தியதாகக் கொள்ளுதல் கூடாது? எனத் 'தமிழ்வரலாறுடை

யார்' வினவுகின்றார். திருஞானசம்பந்தர் ஒருவர்க்கன்றி வேறெவர்க்கும் காட்சி தந்திலன் இறைவன் என்பது பெறப்படுமாயினன்றே அவ்வாறு பொருள்கோடல் பொருந்தும்? அடியவரெதிரே தோன்றிக் காட்சிதருதல் ஒரு காலத் தொருவர்பொருட்டன்றிப், பலகாலத்தும் அடியார் பலர் பொருட்டும் நிகழ்வதொன்றாகலின் அதற்கவ்வாறு பொருளகோடல் பொருந்தாதென மறுக்க. உரோமச முனிவர்க்குத் திருக்கழுமலத்திற் சிவபிரான் காட்சி தந்த தனைக் குறிப்பிட்டுத் திருஞானசம்பந்தப்பெருமானே திருப் பிரமபுரப் பதிகங்களுள் 'வழிமொழித் திருவிராகப்பதிகத் தில்', "ஒழுகலரிது" என்னும் இறுதிச் செய்யுளில்,

> "முழுதுடலில் எழுமயிர்கள் தழுவுமுனி
> குழுவினொடு கெழுவுசிவனைத்
> தொழுதுஉலகில் இழுகுமலம் அழியும்வகை
> கழுவும்உரை கழுமலநகர்."

என்று அருளிச்செய்திருத்தலின், அவர்க்குமுற்பட்ட வாதவூரர் அருளிச்செய்திருப்பதும் அவ்வுரோமச முனிவர்க்குக் காட்சி தந்ததனையேயாமென் றுணர்ந்துகொள்க. 'முழுது உடலில் எழும் மயிர்கள் தழுவும் முனி' என்றது உடம்பெங்கும் உரோமம் உடைய உரோமச முனிவரையேயாம். இவ்வுரோமச முனிவரைப்போல் இன்னும் எத்தனையோ அடியவர்க்கும் இறைவன் அக் கழுமலத்திற் காட்சிதந் திருக்கலாமாகலின், காட்சி கொடுத்தலாகிய பொது நிகழ்ச்சியைத் திருஞானசம்பந்தர் ஒருவர் பொருட்டாக மட்டும் நிகழ்ந்ததாகவைத் துரைகூறுதல் குற்றமா மென்க. மற்று, 'நரியைக் குதிரை யாக்கியதோ' அங்ஙனம் பொதுநிகழ்ச்சியாகாமல், மாணிக்கவாசகர் ஒருவர் பொருட்டே நிகழ்ந்ததொன்றாகையால் அதனைப் பொது வாக வைத்து உரை கூறுதலுங் குற்றமா மென்க. இங்ஙனமே "செந்நாவர்பரசும்", "பண்சுமந்தபாடல்" என்னுஞ் செய்யுட் பொருள்களும் பொதுநிகழ்ச்சியா யிருத்தலின் இவற்றையும் ஒவ்வொருவர்மேல் வைத்து உரையுரைக்க முயலல் ஏலாதென்க. இவ்வாறு பொதுப்பட

நிற்பவற்றிற்குச் சிறப்பாகவும், சிறப்பாக நிற்பவற்றிற்குப் பொதுவாகவும் தலைதடுமாற்றமாக உரையுரைப்பார் செயலே நகையாடற் பாலதாமன்றி, ஆன்றோர் தொன்று தொட்டுத் திருவாதவூரடிகள் பொருட்டு நிகழ்ந்ததாக வழங்கிவரும் நரிபரியான திருவிளையாடலை அவ்வடிகள் பாலதாக வைத்துரைத்தல் நகையாடற் பாலதன்றெனத் 'தமிழ் வரலாறுடையார்' உணரக்கடவராக.

இனி, ஆழ்ந்ததொரு நீர்நிலையில் அகப்பட்டு ஏதொரு பற்றுக்கோடுங் காணாது உள்ளமிழ்ந்துவோன் தத்தளித்துத் தன்னருகே மிதந்ததொரு சிறு துரும்பை விரைந்து கைப்பற்றினாற்போல, 'நரியைக் குதிரை' செய்தானும் என்று இறந்தகாலத்தில் ஓதாது 'செய்வானும்' என்று எதிர்காலச் சொல்லால் அப்பர் அருளிச்செய்தமையானே, அஃது அவர் காலத்திற்கு முன்னே நடந்ததென்று கொள்ளுதற்கிடமில்லையெனத் 'தமிழ்வரலாறு' உடையார் கூறினர். நரியைக் குதிரை செய்தல் அப்பர்க்கு முன்னே நடந்ததில்லையாயின் தமக்குப் பிற்காலத்தே நடக்கப்போவதனை முன்னறிந்து அப்பர் அருளிச்செய்தனரா? பின் நடக்கப்போவதனை முன்னறிந்து அப்பர் அருளிச்செய்தாரென வரலாற்று நூற்புலவர் எவரேனும் ஒப்புவரா? "புன்சடை, பின்தயங்க வாடுவாய்" என்று திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளிய திருவாலவாய்த் தேவாரத்திற் போந்த .'ஆடுவாய்' என்னுஞ் சொல்லுக்கும் 'இனிமேல் ஆடுவாய்' என்பது பொருளாகுமா? தமக்கு நெடுங்காலத்திற்கு முன்னரே பதஞ்சலி முனிவர் பொருட்டு இறைவன் வெள்ளியம்பலத்தில் திருக்கூத்து இயற்றினதனையன்றே[1] திருஞானசம்பந்தர் அங்ஙனம் "புன்சடை, பின்தயங்க ஆடுவாய்" என்று எதிர்காலச் சொல்லின் வைத்து ஓதினர். இவ்வாறு இறந்தகாலத்தில் நிகழ்ந்ததொன்றனை எதிர்காலத்தின் வைத்து ஓதுதலும், எதிர்காலத்தின் நிகழற்பால தொன்றனை இறந்தகாலத்தின் வைத்து ஓதுதலும் பண்டைத் தமிழ்வழக்கின்கண் உண்மை,

---

1. நம்பியார் திருவிளையாடல், பதஞ்சலிக்கு நடஞ் செய்தது.

"இறப்பே எதிர்வே ஆயிரு காலமுஞ்
சிறப்பத் தோன்றும் மயங்குமொழிக் கிளவி."[1]

என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறினமை கொண்டு அறியப்படும்; இச் சூத்திரத்திற்கு உரைவகுத்த சேனாவரையரும் நச்சினார்க்கினியரும், "இவர் பண்டு இப்பொழிலகத்து விளையாடுவர்; நாளை அவன் வாளொடு வெகுண்டு வந்தான், பின் நீ என்செய்குவை," என இதற்கு மேற்கோளுங் காட்டினார். இங்ஙனமே திருவாதவூரடிகள் அருளிச்செய்த திருக்கோவையாருள்ளும், "அருந்தும் விடம் அணியாம் மணிகண்டன்",[2] "தக்கன் வேள்விமிக்க, எரியார் எழில் அழிக்கும் எழில் அம்பலத்தோன்"[3] எனவும், அருந்திய, அழித்த என இறந்தகாலச் சொற்களின் ஓதற்பாலன 'அருந்தும்', 'அழிக்கும்' என எதிர்காலச் சொற்களின் வைத்து ஓதப்பட்டிருத்தல் காண்க. "அக்கும் ஆமையும் பூண்டு அனல் ஏந்தி இல், புக்குப் பல்பலி தேரும் புராணனை"[4] என்று அப்பரும், தேர்ந்த என்று கூறற்பாலதனைத் 'தேரும்' என்று எதிர்காலச் சொல்லின் வைத்துக் கூறுதல் காண்க. இங்ஙனமே "நரியைக் குதிரை செய்வானும்" என்றற்றொடக்கத்தனவும் இறந்த காலத்து நிகழ்ந்தவற்றை எதிர்காலச் சொற்களின் வைத்து ஓதினவாகலின், இவ்வுண்மை தேராது அவையெல்லாம் அப்பர்க்குமுன் நிகழ்ந்தனவாகாவென்றுரைத்த 'தமிழ் வரலாறு' உடையார் கூற்றுப் பெரியதோர் இழுக்காதல் உணர்ந்து கொள்க.

இனி, நரியைக் குதிரைசெய்ததாகிய திருவிளையாடல் மாணிக்கவாசகர் பொருட்டே இயற்றப்பட்டமை தொன்றுதொட்டுவரும் வரலாறுகளாற் றுணியப்படுவதுடன், அடிகள் தாமே 'திருவாசகத்'தின்கண் அருளிச்செய்

1. தொல்காப்பியம், சொல், சேனாவரையம், ௨௪௧.
2. திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார், ௨௭௨.
3. அந்நூலே, ௩௪0.
4. தேவாரம், பொது, சித்தத்தொகைத் திருக்குறுந்தொகை, ௧௪.

திருக்கும் அருளுரைகளானும் நன்கு தெளியப்படும்: அவை தம்மை 'மாணிக்கவாசகர் வரலாறு' ௯௯-ஆம் பக்கம் முதல் ௯௬-ஆம் பக்கம் ஈறாக எடுத்துக்காட்டி விளக்கியிருக்கின்றேம், ஆண்டும் காண்க. மேலும், "சிற்றம்பலம் புகழும், மயலோங்கிருங்களி யானை வரகுணன்" என்று அடிகள் திருக்கோவையாரில் அருளிச்செய்திருக்குஞ் சொற்றொடரிற் 'புகழும்' என நிகழ்காலச்சொல் வந்திருத்தலானே அடிகள் வரகுணன் காலத்தவர் என்பது பெறப்படும் என்று கூறிய 'தமிழ் வரலாறு' உடையார் பின்னர்,

> "நரியைக் குதிரைப் பரியாக்கி
> ஞாலமெல்லாம் நிகழ்வித்துப்
> பெரிய தென்னன் மதுரையெல்லாம்
> பிச்சது ஏற்றும் பெருந்துறையான்."

என்று அடிகள் அருளிச்செய்தவிடத்தும் அங்ஙனமே 'ஏற்றும்' என நிகழ்காலச்சொல் வந்திருத்தல் கொண்டு, நரிபரியாக்கியதும் மாணிக்கவாசகர் பொருட்டுச் செய்யப் பட்டு, அவர் காலத்திலேயே மதுரைமாநகரின்கண் நிகழ்ந் தமை பெறப்படுமென உரையாமல், அஃது அவர்காலத்து நிகழ்ந்தது அன்றெனத் தாங் கூறியதற்கே முன்னொடுபின் முரணாக நடுநிலைதிறம்பி அழிவழக்குப் பேசியது நன்றாமா? மாணிக்கவாசகர் வரலாற்றை முன்னும் பின்னுந் தொடர்பு படுத்தி அதற்கிடையில் இன்றியமையாக் கொளுவுபோல் நிற்கும் 'நரிபரியானசெய்தி', அவர்பொருட்டு நடந்தது அன்றாயின், அடிகளது வரலாறே இல்லையாம். "மாணிக்க வாசகரென ஒருவர் இருந்திலர், 'திருவாசகந் திருக்கோவை யார்' எனபனவும் அவர் செய்தனவல்ல. இவையெல் லாம் பிற்காலத்தில் எவரோ கட்டிவிட்டனர்," என உண் மையாராய்ச்சிக்குக் கட்டுப்படாமல், "உலகவழக்கும் நூல் வழக்குமெல்லாம் முழுப்பொய்" எனத் தாம் வேண்டியபடி யெல்லாம் எளிதிற் கூறிப் போவார்க்காயின், 'நரிபரி யானது மாணிக்கவாசகர் பொருட்டு நிகழ்ந்தது அன்று' எனக் கூறுதலும் அமையும். ஏனை நூல்வழக்கிற்கும் ஆன்றோர் வழக்கிற்குங் கட்டுப்பட்டு நின்று உண்மை

யாராய்ச்சி செய்வார்க்காயின் அங்ஙனம் உரைப்ப தொரு சிறிதும் அமையாதென்க. இந் 'நரிபரியாக்கிய திருவிளையாடல்,' ஆறும் நூற்றாண்டின் துவக்கத்த தென்று முன்னரே காட்டப்பட்ட கல்லாடம், கச-வது செய்யுளின் கண்,

"வெடிவாற் பைங்கட் குறுநரி யினத்தினை
ஏழிடந் தோன்றி இனன்நூற் றியைந்து
வீதி போகிய வால்உளைப் புரவி
ஆக்கிய விஞ்சைப் பிறைமுடி யந்தணன்."

என்று சொல்லப்பட் டிருத்தலானும், அங்ஙனமே 'பிட்டுக்கு மண் சுமந்த திருவிளையாடல்' அதன் சகூ-ஆம் செய்யுளில்,

"உரகன்வாய் கீண்ட மாதவன் போல
மண்ணகழ்ந் தெடுத்து வருபுனல் வைகைக்
கூலஞ் சுமக்கக் கொற்றாள் ஆகி
நரைத்தலை முதியோள் இடித்தடு கூலிகொண்
டடைப்பது போல உடைப்பது நோக்கிக்
கோமகன் அடிக்க அவனடி வாங்கி
எவ்வுயிர் எவ்வுல கெத்துறைக்கெல்லாம்
அவ்வடி கொடுத்த அருள்நிறை நாயகன்."

என்று குறிக்கப்பட் டிருத்தலானும் அவை யிரண்டும் ஆறும் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளாதல் பெறப்படும். படவே, அவை நிகழ்ந்தபோ துடனிருந்த மாணிக்க வாசகரும் ஆறும் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டவராதல் தேற்றமாம் என்க.

இனி, அப்பர் அருளிச்செய்த திருப்பூவணத்தேவாரம் முழுவதூஉம் சிவபெருமான் திருவுருவச் சிறப்புக்களையே எடுத்துக் கூறுதலால், அதன் ஒன்பதாஞ் செய்யுளிற் போந்த "மணியார் வைகைத் திருக்கோட்டில் நின்றதோர் திறமுந் தோன்றும்," என்னுஞ் சொற்றொடரும் வைகைக் கரையின்மேல் இறைவன் ஒரு கொற்றாளாய்ப் பிட்டுக்கு மண்சுமந்து நின்ற கோலத்தினையே அறிவுறுத்துமெனச்

சிறிது தமிழறிவுடையாரும் அறிவர். ஈதிங்ஙனமாகவுந், 'தமிழ்வரலாறு' உடையார் அஃது அத் திருவுருவினை உணர்த்தவில்லை, சோமசுந்தரக் கடவுள் வைகைக்கரையில் திருக்கோயில் கொண்டு எழுந்தருளி யிருப்பதனையே உணர்த்துகின்ற தென்கின்றார்.

மதுரைத் திருக்கோயிலுள் இறைவன் எழுந்தருளி யிருப்பதனைச் சுட்டுங் குறிப்பு இப் பாட்டினுட் சிறிதும் இல்லாமையும், இப் பாட்டும் இதன் முன்பின்னுள்ள பாட்டுக்களும் இறைவன் திருவுருவவகைகளையே விரித்துச் சொல்லுதலும் இத் திருப்பதிகத்தைப் பயில்வார் எவர்க்கும் நன்கு விளங்குமாகலின், 'தமிழ்வரலாறு' உடையார் கொண்ட பொருள் போலிப் புரைப்பொருளாதலை யாங் கூறல்வேண்டா.

"வடியேறு திரிசூலந் தோன்றுந் தோன்றும்
வளர்சடைமேல் இளமதியந் தோன்றுந் தோன்றும்
கடியேறு கமழ்கொன்றைக் கண்ணி தோன்றுங்
காதில்வெண் குழைதோடு கலந்து தோன்றும்
இடியேறு களிற்றுரிவைப் போர்வை தோன்றும்
எழில்திகழுந் திருமுடியும் இலங்கித் தோன்றும்
பொடியேறு திருமேனி பொலிந்து தோன்றும்
பொழில்திகழும் பூவணத்தெம் புனித னார்க்கே."

என்னும் அப் பதிகத்தின் முதற்செய்யுளேபோல் அதன் ஏனையெல்லாச் செய்யுட்களும் இறைவன் அடியார் பொருட்டு ஆங்காங்குக் கொண்ட கோலங்களையே விரித்துரைத்தல் காண்க. "வைகைத் திருக்கோட்டில் நின்ற தோர் திறம்" என்பதும், "வைகையாற்றின் தூயகரையின் மேற் பாண்டியன்முன் ஒரு கூடையில் மண்சுமந்து நின்ற கூறுபாடுந் தோன்றும்" என்று நேரே பொருள்படுதலும், 'நின்ற' 'திறம்' என்னுஞ் சொற்களின் ஆற்றலும் ஆக்கியோன் கருத்துமெல்லாம் இப் பொருளுக்கே இடந்தருதலும் வெள்ளிடை மலைபோல் விளக்கமாம். ஆதலால், திருநாவுக்கரசுகள் இச் செய்யுளிற் குறிப்பிட்டது தமது காலத்திற்கு முன்னும், மாணிக்கவாசகர் காலத்தின் கண்ணும்

நிகழ்ந்த பிட்டுக்கு மண்சுமந்த திருவிளையாடலையாமென்று கடைப்பிடிக்க.

இனி, ஒரு சாரார் மலையாளத்தின் மேல் கடற்கரையிற் 'பெருந்துறை' என்னும் ஒரு கடற்றுறைப் பட்டினம் உண்டென்றும், திருவாதவூரடிகள் அமைச்சராய் இருந்துழி அங்கேதான் குதிரைகொள்ளச் சென்றாரென்றும் உரையாநிற்பர். அது பொருந்தாது. தமிழ்நாட்டின் தென் பகுதியிற் றிருப்பெருந்துறை யுளதென்பது நன்குபுலப்பட, அடிகளே "தென்பாலைத் திருப்பெருந்துறை யுறையுஞ் சிவபெருமான்"[1] என்றும், "தென் பெருந்துறையாய்"[2] என்றும், "தென் பெருந்துறை நாயகன்"[3] என்றும், "தென் பெருந்துறைச் சேவகன்"[4] என்றும், பலவிடங்களினும் அருளிச்செய்திருத்தலின், அதனை மேல்கரைக்கண் உள்ளதென்று கோடல் யாங்ஙனமென மறுக்க. அல்லதூஉம், திருப்பெருந்துறையும் அதனை யடுத்துள்ள ஊர்களும் பண்டைநாளில் 'மிழலைக் கூற்றத்'தில் இருந்தனவாகக் கொள்ளப்பட்டமை, "மிழலைநாட்டு நரியெல்லாம் அழைத்துத் தெருட்டி" என்று பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி திருவிளையாடல் (௨௮-௧௧) கூறுமாற்றால் நன்குணரப்படும். அங்ஙனம் மிழலைநாட்டிலுள்ள நரிகளையே பரிகளாக்குதற்கு இறைவன் கொண்ட ஏதுவால், நரிக்குடி எனப் பெயர் பெற்றதோர் ஊரும் அதன்கண் இன்றும் உளதென்று நம்பியார் கூறினர். இம் மிழலைக் கூற்றம் நெய்தல் நிலத்துள்ளதென்பதும், இது 'வேள் எவ்வி' என்னும் வேளாளர் தலைவன் ஆட்சியிலிருந்ததென்பதும்,

"நெல்லரியும் இருந்தொழுவர்
செஞ்ஞாயிற்று வெயின்முனையின்
தென்கடற் றிரைமிசைப் பாயுந்து."

என்னும் புறப்பாட்டினால் (௨௪) அறியப்படும். நெய்தல் நிலமாவது கடலுங் கடல்சார்ந்த இடமுமேயாகலான்,

1. திருவேசறவு, ௭. 2. கோயிற்றிருப்பதிகம், ௨.
3. சென்னிப்பத்து, ௧. 4. சென்னிப்பத்து, ௨.

மிழலைக் கூற்றமும் அதன் கண்ணதான திருப்பெருந்துறையும் கி. மு. முதல் நூற்றாண்டின் இறுதியிலிருந்த 'வேள்எவ்வி'யின் காலத்தும், அவனை யடுத்து இரண்டு நூற்றாண்டுகட்குப் பின்வந்த அடிகள் காலத்தும் கடற்கரையைச் சார்ந்திருந்தமை தெற்றென விளங்காநிற்கும். அடிகளிருந்த காலத்திற்குப் பின் இப்போது ஆயிரத்து அறுநூறு ஆண்டுகள் கழிந்தமையின், முன்னே திருப்பெருந்துறைக்கு அருகிலிருந்த கடல் இப்போது சிறிதேறக் குறையப் பதினன்கு கல் விலகிப் போய்விட்டது. இதனாலும் அடிகள் காலம் மிகப் பழையதாதல் தெளியப்படும். திருப்பெருந்துறையை உள்ளடக்கிய இம் மிழலைக்கூற்றம் சோழநாட்டின் றென்பகுதியா யுள்ளதென்று 'கனகசபைப் பிள்ளை' யவர்களும் தாம் இயற்றிய 'பதினெண் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட தமிழர்' என்னும் ஆங்கில நூலிற்[1] கூறினார். தஞ்சைக் கல்வெட்டு ஒன்றிலும், திருப்பூவணத்துச் செப்புப் பட்டயத்திலும் இம் மிழலைக்கூற்றங் குறிப்பிடப்பட்டுளதெனவும், 'திருப்பெருந்துறை,' 'துஞ்சலூர்,' 'தண்டலை' என்னும் ஊர்கள் இக் கூற்றத்தைச் சேர்ந்தவையாமெனவுங் கல்வெட்டுகளின் ஆராய்ச்சிக்காரராயிருந்த வெங்கையரவர்களும் புறநானூற்றுப் பதிப்புக் குறிப்பொன்றில் எழுதியிருக்கின்றார். இறைவன் எழுநூறு நரிகளைக் குதிரைகளாக உருமாற்றிய ஏதுவினால் 'எழுநூற்று மங்கலம்' எனப் பெயரியதோர் ஊரும் திருப்பெருந்துறைக்கு இரண்டு நாழிகை வழிக்கு அப்பால் உளதென்று திருவாளர் சாமிநாதையரவர்களும் குறிப்பெழுதியிருக்கின்றார்கள்.[2] ஆகவே, மாணிக்கவாசகர் குதிரை கொள்ளச் சென்ற கடற்றுறைப்பட்டினம், சோழநாட்டின் தென்பகுதிக் கண்ணதான மிழலைக் கூற்றத்திற் சேர்ந்த திருப்பெருந்துறையேயா மென்பது தெளிந்து கொள்க. மேலும், மாணிக்கவாசகர் சேரநாட்டில் உள்ள பெருந்துறைக்குச் சென்றாரென்பதற்கு அவரைப் பற்றிய எந்த

---

1. The Tamils Eighteen hundred years Ago, p. 83.
2. நம்பியார் திருவிளையாடற் பதிப்பு, சுஙூ-ஆம் பக்கம்.

நூலுள்ளும் எங்கும் ஏதொரு சான்றுங் காணப்படாமையின், அங்ஙனங் கூறுவாருரை கொள்ளற்பாலதன்றென விடுக்க.

௧௦. பௌத்தமதம் தமிழ்நாட்டில் தலையெடுத்ததும் ஒடுங்கியதும்

இனி, மாணிக்கவாசகப் பெருமான் தில்லைமா நகரிற் சென்று பொன்னம்பலக் கூத்தனை வணங்கியபடியாய்த் தவஞ் செய்து கொண்டிருந்த நாட்களிற் சிவபிரான் திருத்தொண்டர் ஒருவர் இலங்கைத் தீவுக்குச் சென்றமையும், அங்கே அவரை எதிர்ப்பட்ட புத்தர்களின் குரு ஒருவர் சைவ சமயம் பரவுதலைப் பொறாராய்த் தம் இலங்கை மன்னனுடன் தில்லைக்குப் போந்து மாணிக்கவாசகப் பெருமானொடு வழக்கிட்டமையும், வழக்கிடுதற் பொருட்டுக் கூட்டப்பட்ட அப்பேரவைக்களத்திற் சோழவேந்தன் தலைவனாய்விளங்கி வீற்றிருந்தமையும், இலங்கை மன்னன் அச்சோழனுக்குக் கீழ் அடங்கினவனாதலின் திறை கொணர்ந்து வைத்து அவ் வேந்தனை வணங்கினமையும் மேலே "மாணிக்கவாசகர் வரலாற்றிற்"[1] கடவுண்மா முனிவர் அருளிச்செய்த திருவாதவூரடிகள் புராணத்தில் உள்ளவாறே யெடுத்து விளக்கிக் காட்டியிருக்கின்றேம். தமிழ்மொழி பேசுந் தொண்டர் ஒருவர் அந் நாளில் இலங்கைக்குச் சென்று அங்குள்ள புத்தர்க்குப் 'பொன்னம்பலத்'தின் பெருமையை எடுத்துச் சொன்னார் என்பதனால், அக் காலத்தில் இலங்கையின் வடபகுதிகளில் தமிழ்மொழி வழங்கினமை அறியப்படும். இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே, அஃதாவது, கி. மு. ௧௭௭-ஆம் ஆண்டுமுதல் ௧௫௫-ஆம் ஆண்டுவரையில் **சேனன், குத்திகன்** எனப் பெயரிய தமிழரசர் இருவர் ஒருவர்பின் ஒருவராய் இலங்கையின் தலைநகராகிய **அநுராதபுரத்**திற் செங்கோல் செலுத்தினரெனவும், கி. மு. ௧௪௫ முதல்

1. 75-ஆம் பக்கம் முதல் 80-ஆம் பக்கம் வரையில்.

௧௦௧ வரையில் ஏளாரன் என்னும் தமிழ்மன்னன் தான் பௌத்தமதத்தைத் தழுவாதவனு யிருந்தும், எல்லார்க்கும் பொதுவான செங்கோலரசினை எல்லாரும் உவக்கும்படி மிகவுஞ் செவ்வையாக நடாத்தினனெனவும், இவன் சோழநாட்டிலிருந்து வந்தவனெனவும், பின்னர்க் கி. மு. ௯௯ முதல் ௨௯ வரையில் 'புலகத்தன்,' 'பாகியன்,' 'பனைய மாவன்,' 'பிளையமாவன்,' 'தாடிகன்' எனப் பெயரிய தமிழ் மன்னர் ஐவர் அரசாண்டனரெனவும் இலங்கைப்பௌத்த அரசர் வரலாறுகூறும் மகாவம்ஸம் புகலாநிற்கும்.[1]

இங்ஙனங் கிறித்து பிறப்பதற்கு முன் நூற்றாண்டுகளிலே யன்றி, அவர் பிறந்த பின் நூற்றாண்டுகளிலும் தமிழரசர் பலர் இலங்கை அநுராதபுரத்தில் ஆட்சி செலுத்தினர். கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் ஈற்றிலிருந்து இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் வரையில் தமிழ்மன்னர் அறுவர் அரசாண்டனரெனத் திருவாளர் அருணாசலம் அவர்கள் தாம் எழுதிய 'இலங்கை வரலாற்றின் குறிப்புகள்'[2] என்ற நூலிற் காட்டியிருக்கின்றார்கள். திரும்பவுங் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிலிருந்து எட்டு அல்லது ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வரையிலுந் தமிழரது ஆட்சி ஓங்கியிருந்த தென்றும், அதனாற் பௌத்த மன்னர்கள் தமது பழைய தலைநகராகிய அநுராதபுரத்தைத் தமிழரசர்க்கு ஒப்படைத்துவிட்டுத் தாம் 'புலத்திய நகரம்' என்பதன் சிதைவாகச் சிங்கள மொழியில் வழங்கும் 'பொலன்னறுவா' என்பதனைப் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் தமக்குத் தலைநகராக ஆக்கிக்கொண்டார்க ளென்றும் அவர்களே அந்நூலில் நன்கெடுத்துச் சொல்லினர்.[3] ஆகவே, தமிழும், தமிழரசர்களும், தமிழ்மக்களும், அவர் தம் வழக்க வொழுக்கங்களும்,

1. Prof. Geiger's Mahavamsa, ch. XXI & XXXIII; See also Prof. Rhys Davids' Buddhism, pp. 233, 234; and his Buddhist India, p. 311.

2. Sir P. Arunachalam's Sketches of Ceylon History, Kings' list, 2.

3. Ibid, p. 33.

அவர்தம் சமயக்கொள்கைகளும் இரண்டாயிர ஆண்டுகட்கு முற்றொட்டே இலங்கைத் தீவின் வடபகுதிகளிற் பரவத் தொடங்கி இற்றைநாள் வரையுந் தொடர்ந்து வந்திருத்தல் நன்கறியக்கிடத்தலின், மாணிக்கவாசகர் காலத்தில் தமிழ் மொழி அங்கே பரவியிருந்தமை தேற்றமாம் என்க. அதனால், அங்கே சென்ற சிவத்தொண்டர் பொன்னம பலத்தின் விழுப்பங்களைத் தமிழ்மொழியில் எடுத்துச் சொன்னாரென்பது பொருத்தமேயாதல் தெளிக.

இனி, அடிகள் மூன்றாம் நூற்றாண்டின்கண் இருந்தவ ராயின், அக்காலத்திற் றென்னாடெங்கணும் பரவியிருந்தவ ராகச் 'சிலப்பதிகாரம்,' 'மணிமேகலை' என்னும் இருபெருங் காப்பியங்களானுந் துணியப்படும் பௌத்தசமயக் குர வர்கள் அடிகளோடு வழக்கிட்டிருத்தல் வேண்டுமன்றோ! அங்ஙனம் பக்கத் திருந்த பௌத்தர்கள் வழக்கிடாமல், இலங்கையிலுள்ள பௌத்தர்கள் மட்டுமே தில்லைக்குப் போந்து அவரொடு வழக்கிட்டாரென்பது என்னையெனிற்; பௌத்தமத முதலாசிரியராகிய கௌதமசாக்கியர் அரு ளறத்தின் சிறப்பையும் பயனையுமே அறிவுறுத்த வந்தவ ரென்பதூஉம், அவர் அறிவுறுத்தவைகளெல்லாம் சைவ சமயக் கோட்பாடுகளோடு முழுதொத்தனவேயா மென்ப தூஉம் 'மாணிக்கவாசகர் வரலாறு' கககூ-ஆம் பக்கம் முதல் கஉரு-ஆம பக்கம் வரையில் நன்கு விளக்கிக் காட்டி யிருக்கின்றேம். அவர்க்குப் பின்வந்த அவர்தம் மாணாக்கர் களே அவ் வாசிரியர் கூறாத 'சூனியவாதம்' ஆகிய இல் வழக்குப் பேசிப் பற்பல பொருந்தாக் கொள்கைகளைக் கட்டிவிட்டமையும், அங்ஙனங் கட்டிவிட்டோருள் முற்பட்ட வராகிய **சௌத்திராந்திக பௌத்தரின்** மாயாவாதக் கொள் கைகளும் கௌதமர் பாளி மொழியில் அறிவுறுத்திய அற வுரைகளும் பொருந்த **ஈனயான பௌத்தம்** இலங்கைத்தீவின் மட்டுமே பண்டுதொட்டுப் போற்றி வைக்கப்பட்டமையும், உலகவழக்கோடு ஒவ்வாத மாயாவாத பௌத்தத்தை மக்க ளிடையே பரவச்செய்தல் இயலாதது கண்டு கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் **நாகார்ச்சுனர்** என்னும் பௌத்தகுரு ஒருவர்

சைவசமயத்தின் ஓர் உட்பிரிவாகிய **சாத்தமத** மந்திரக் கிரியைகளையுங் கோட்பாடுகளையும் எடுத்துச் சேர்த்துத் திருத்திப் புதுக்கிய **மகாயான பௌத்தமே** பின்னர் இமயத்தின் வடக்கே தொட்டுத் தெற்கே குமரியீறாகப் பரவலாயினமையும் அடிகளது வரலாற்றில் க௩௫-ஆம் பக்கம் முதல் க௫௦-ஆம் பக்கம் வரையில் விளக்கிக்காட்டி யிருக்கின்றோம்.

அவ்வாறு காட்டியதுகொண்டு, அடிகள் காலத்தில் இவ்விந்தியநாடு முழுதும்—எனவே அதன் பகுதியாகிய இத் தமிழ்நாடு முழுதும், பரவியிருந்தது ‘மகாயான பௌத்தமே’ யல்லாமல், ‘ஈனயானபௌத்தம்’ அன்றாதல் பெறப்படும். ஈனயானம் இலங்கையின் மட்டுந்தான் வழங்கிய தொன்றாகும். சைவ சாத்தமதங்களின் கோட்பாடுகளைத் தழுவித் திருத்திய ‘மகாயான பௌத்தமே’ இவ் விந்திய நாடெங்கும் பரவியிருந்ததென்பது, வடமொழியில் மிக வல்லுநராய் விளங்கிய **வித்தியா பூஷணம்** அவர்கள் எழுதிய ‘இந்தியநாட்டு வரலாறு’[1] என்னும் நூலிலும் நன்கெடுத்துக் காட்டப்பட் டிருக்கின்றது. மாணிக்க வாசகர் காலத்திற்கு ஒரு நூற்றாண்டு முற்பட்டதாகிய ‘மணிமேகலை’யை ஆராய்ந்து நோக்கினால், அப்பொழுது தமிழ்நாட்டிற் பரவியிருந்தது ‘மகாயான பௌத்தமே’ யாதலும் நன்குபுலனாம். இம் மகாயானம் சைவசமயக் கொள்கைகளோடும், வழிபாட்டு முறைகளோடும் பெரி தொத்து நின்றமையால், அதற்கும சைவசமயத்திற்கும் ஏதொரு பகைமையும் நேர்ந்திலது. இங்கிருந்த மக்கள் சிவபிரான் கோயில்கட்குஞ் சென்றனர், பௌத்த சைத்தியங்கட்குஞ் சென்றனர். சிவபிரான் றிருக்கோயில்களைப் போலவே ஆங்காங்குப் புத்தராலயங்களும் அமைக்கப் பட்டிருந்தன. புத்தராலயங்களிற் சிவபிரான் றிருவுருவங்களும் அம்மையின் றிருவுருவங்களும் வைத்து ஒருங்கு வணங்கப்பட்டது.

1. History of India by S. C. Vidyabhushana and M. Prothero, pp. 186-188.

வடக்கே காசிக்கு அருகிலுள்ள சாரநாதத்தில் அழிந்துபட்ட பௌத்தப் பள்ளியிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட புத்த ருருவங்களோடுகூட, உடனெடுக்கப்பட்ட சிவபிரான் றிருவுருவம் நந்தி அம்மை முதலியனவும் வைக்கப்பட் டிருத்தலை இன்றும் நேரே சென்று காணலாம். கி. பி. ௫௫-முதல் எ௮-வரையில் வடமேற் கிந்தியாவை அரசாண்ட இரண்டாங் 'கத்பிசிஸ்' என்னும் மன்னன்[1] சிவபிரா னிடத்து மிக்க அன்புடையனுதலால் தான் வழங்குவித்த பொற்காசுகளிற் சிவபிரான் றிருவுருவமும் நந்தியும் பொறித்து விடுத்தனன்.[2] அவற்குப்பின் அரசுக்குவந்த 'கானிஷ்க' மன்னன் பௌத்த சமயத்தைத் தழுவினவனு யிருந்தும் அப் பொற்காசுகளைச் சிதையாமல் அவற்றை அவ்வாறே தானும் வழங்குவித்தனன்; சைவசமயத்தைத் தழுவிய மகாயான பௌத்தமே அப் பெரிய பௌத்த வேந்தன் காலத்திற் பரவியிருந்தமை இதனுல் நன்குணரப் படும்.

கி. பி. ௬0௬-ஆம் ஆண்டில் அரசுக்கு வந்து வட நாட்டை யாண்ட 'ஹர்ஷ' வேந்தனுங்கூட மகாயான பௌத்தத்தைத் தழுவிச் சிவபிரானிடத்தும் அன்புடைய னுய் விளங்கினுன்.[3] இவ் 'ஹர்ஷ' வேந்தன் குடும்பத் தினரும், இவற்கு முன்னேருங்கூடச் சிவபிரானிடத்தும் புத்தரிடத்தும் அன்பராய்த் திகழ்ந்தனர். இங்ஙனமே, தென்னுட்டிலிருந்த அக்காலத்தரசர்களும் புலவரும் பிறரும் சைவசமயத்தையும் அதனேடொத்த மகாயான பௌத்தத்தையுந் தழுவியிருந்தன ரென்பதற்குச், சேரன் செங்குட்டுவன் என்னும் மாப்பெருவேந்தன் தான் சிவ பிரானிடத்தே அன்புடையனுயிருந்தும் தனது தலைநக ராகிய வஞ்சியிற் பெரிய பௌத்தப் பள்ளிகள் இருக்க இடந் தந்தமையும், அவன் றம்பியும் 'சிலப்பதிகார' ஆசிரி

1. Dr. V. Smith's Early History of India, p. 255.
2. The Imperial Gazetteer of India-The Indian Empire, Vol. II, p. 139.
3. Ibid, p. 296.

யருமாகிய **இளங்கோவடிகளும்**, அவ்விருவர்க்கும் நண்பரான 'மணிமேகலை' ஆசிரியர் கூலவாணிகன் **சாத்தனாரும்** பௌத்த சமயத்தைத் தழுவி நின்றமையும், அங்ஙனமாயினும் அவ்விருவரும் சிவபிரானைச் சொல்லும் இடங்களிலெல்லாம் அவரை உயர்த்துச் சொல்லுதலும் சான்றாமென்க. இவ்வாறு தமிழ்நாட்டினுள் எங்கணும் மகாயான பௌத்தமே பரவியிருந்ததனால் அதற்குரிய பௌத்த குரவர்க்கும் சைவசமயாசிரியரான மாணிக்கவாசகர்க்கும் ஏதும் வழக்கு நேர்ந்திலதென்பது. மற்று, இலங்கையிலிருந்த பௌத்தமோ சூனியவாதங் கடைப்பிடிக்கும் 'ஈனயான பௌத்தமே' யாகலின், அதற்குரிய பௌத்த குரவரே சைவசமயத்திற்கு முற்றும் மாறாய் நிற்கலானார்; அதனாற்றான், அவர் இலங்கையினின்றுந் தில்லைக்குப் போந்து அடிகளோடு வழக்கிட்டனரென் றுணர்ந்து கொள்க.

இனிச், சைவசமயத்தைத் தழுவிய 'மகாயான பௌத்தம்' கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் மெல்லமெல்ல இலங்கையினுள்ளும் நுழையலாயிற் றென்பதற்கு, கி. பி. உ௬௯-முதல் உ௮௫-வரையில் இலங்கையில் அரசாண்ட 'ஓகாரிகதிஸ்ஸன்' தனது சமயக் கொள்கைக்கு மாறான 'வேதுல்யமதத்'தை அடக்கித், தனது மதத்தினையே விளங்கச் செய்தனனென்று 'மகாவம்ஸம்' கூறுதலே[1] சான்றாம். இவ் 'வேதுல்யமதம்' என்பது சிலகால் 'வைதுல்யம்' என வழங்கப்படுமெனவும், அதனைக் கூறுஞ் சூத்திரங்கள் வடக்கேயுள்ள 'மகாயான பௌத்தத்'தைச் சேர்ந்தவா மெனவும் அதனை நன்காய்ந்தோர் கூறுநிற்பர்.

இனிக், கி. பி. ௯௦உ-முதல் ௯௧௫-வரையில் இலங்கையை யாண்ட 'கோடாபயன்' அல்லது 'மேகவண்ணாபயன்' காலத்தில் அபயகிரி விகாரத்திலிருந்த அறுபது புத்தகுருமார் (பிக்ஷுக்கள்) வேதுல்யமதத்தைத் தழுவினரென்றும், அதனால் அவ்வரசன் அவர்களை இலங்கையினின்றுந் துரத்தவே அவ்வறுபதுபேரும் சோழநாட்டுக்கு

1. See Prof. Geiger's Mahavamsa, p. 259.

ஏக, அங்கிருந்த 'சங்கமித்தன்' என்னும் புத்தகுரு ஒருவர் அவ் வறுபதுபேருள் ஒருவரைத் துணையாகப் பற்றிக் கொண்டு இலங்கைக்குச்சென்று'தூபராமத்'திற்கூடிய ஒரு பேரவையில் அப்போதிருந்த இலங்கைப் பௌத்த குருக்களின் தலைவரோடு வழக்கிட்டு அவரை வென்றனரென்றும், அதுமுதல் அவ்வரசன், வழக்கில் வென்ற சங்கமித்தன் என்னுங் குரவர்பால் அன்புமீதூரப் பெற்றனனென்றும் 'மகாவம்ஸமே' கூறுநிற்கின்றது.[1] மாணிக்கவாசகர்க்கும் இலங்கைப் பௌத்தர்க்கும் நடந்த வழக்கு 'மகாவம்ஸத்'தின்கண் வெளிப்படையாகக் கூறப்படாவிடினும், இவ் வரலாறுகளை உற்றுநோக்குங்கால் அத்தகையதொன்று 'ஒகாரிகதிஸ்ஸன்' என்னும் இலங்கையரசன் காலத்திற்கு முன்னர் நடந்தமை உண்மையென்பது புலப்படும். அவ் வழக்கில் தோல்வியுற்றுச் சைவசமயந் தழுவிய பௌத்தர்களே, அவ்வரசன் காலத்தில் 'வேதுல்யமதத்தவ'ராகக் கொள்ளப்படுவாராயினர். 'கோடாபயன்' அல்லது 'மேகவண்ணுபயன்' என்னும் இலங்கை மன்னன் காலத்திலும், இவ்வேதுல்யமதத்தின் குருவாகச் சோழநாட்டினின்றும் போந்த ஒருவரே தூபராமத்திற்கூடிய பேரவையிற் பௌத்த குருமார்களின் தலைவரை வென்றவராகச் சொல்லப்படுதலால், இங்ஙனம் வெற்றிகொண்ட 'சங்கமித்தன்' என்னும் வேதுல்யமத குருவே, மாணிக்கவாசகப் பெருமானோடு வழக்கிட்டுத் தோற்றுச் சைவசமயந் தழீஇப் பின்னர் இலங்கைக்குப் போந்து, சைவசமயக் கோட்பாடு உடையதாகிய தமது 'வேதுல்யமதத்'தை அங்கு நாட்டினாராதல்வேண்டும்.

சங்கமித்தன் என்னும் இவ் வேதுல்யமத குருவைப் பற்றி 'மகாவம்ஸம்' கூறுவனவெல்லாம ஆராயுங்கால், அவர் சைவசமயத்தினராதலை நன்கு வலியுறுத்தும். மேகவண்ணுபயனுக்கு முப்பத்தேழு ஆண்டு முற்பட்ட 'ஒகாரிகதிஸ்ஸன்' காலத்திலேயே இவ் வேதுல்யமதம் இலங்கையிற் புகுந்தமை மேலே காட்டப்பட்டமையால்,

1. Ibid, pp. 264-265.

கி. பி. உ௫௦-ஆம் ஆண்டிற்கும் உ௬௦-ஆம் ஆண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில், அஃதாவது சிவபிரான் அடியவனை வரகுணபாண்டியன்றன் மகன் அரசுபுரிந்த காலத்திலேதான் மாணிக்கவாசகப்பெருமானுக்கும் இலங்கைப் பௌத்தர்கட்கும் வழக்கு நடந்ததாகல் வேண்டுமென்பது பெறப்படும். இனி, 'மகாவம்ஸம்' உரைக்கும் வரலாறுகளை நன்காய்ந்து பாராதார், தூபராமப் பேரவைக்களத்தில் வென்றிபெற்ற 'சங்கமித்தனை'யே மாணிக்கவாசகராகக் கூறுநிற்பர். மாணிக்கவாசகர் தில்லைத்திருக்கோயிலிற் கூடிய அவைக்களத்தே பௌத்தரை வென்றாரென்று திருவாதவூரர்புராணம் நுவலுகின்றதேயல்லாமல், அவர் இலங்கைக்குச் சென்று ஆண்டு அவர்களை வென்றாரென்று நுவல்கின்றிலது. அதனால், இலங்கையிற் பௌத்தரை வென்றவர் மாணிக்கவாசகர் அல்லர், அவராற் சைவசமயந் தழீஇ அவர்க்கு மாணக்கராம் உரிமை பெற்ற 'சங்கமித்தரே' யாவரென்பது பகுத்துணர்ந்து கொள்க.

இனி, இவ்வாறு சோழநாட்டினின்றும் இலங்கையுட் புகுந்த வேதுல்யமதத்தைப் பற்றியும், அதற்கும் இலங்கைப் பௌத்தர்க்கும நடந்த வழக்கைப்பற்றியும், 'மகாவம்ஸம்' புகலும் செய்திகளெல்லாம் கி. பி. மூன்றும் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியிலும் நான்காம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலும் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளைக் குறிப்பனவாய் இருக்கின்றனவேயல்லாமற், கல்வெட்டுகளிற் காணப்படும் வரகுணபாண்டியர் இருவர் காலத்திலும் நிகழ்ந்தவைகளைக் குறிப்பனவாயில்லை. கி. பி. ௩௫௦-ஆம் ஆண்டிற்குப்பின் பௌத்தமதம் இந்தியா இலங்கையென்னும் இரண்டிடங்களிலும் வரவரக் கிளர்ச்சி குன்றிப் போய்விட்டது; அதனைக் கைக்கொண் டொழுகுவோர் தொகையும் வரவரச் சுருங்கிப்போய்விட்டது. மேலும், ஒன்பதாம் நூற்றாண்டினரான வரகுண பாண்டியர் காலத்திற் சோழமன்னர் வலிகுன்றி ஒளிமழுங்கியிருந்தமை மேலே (உ௫அ-ஆம் பக்கத்திற்) காட்டினமாகலின், அக் காலத்திருந்த

சோழனுக்கு இலங்கை மன்னன்கீழ் அடங்கிக் கடமை செலுத்தினவன் ஆதல் செல்லாது.

அதுவேயுமன்றி, ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியி லிருந்த இரண்டாம் வரகுணபாண்டியன் இலங்கையின் மேலும் படையெடுத்துச்சென்றானென்பது முன்னே (உ௫அ-ஆம் பக்கத்திற்) காட்டினமாதலின், அக்காலத்தில் மாணிக்கவாசகர்க்கும் இலங்கைப் பௌத்தர்க்கும் தில்லை யில் வழக்கு நடந்திருத்தலும் ஆகாது, அதன்பொருட்டுக் கூட்டப்பட்ட அவைக்களத்திற் சோழமன்னன் தலைவனாய் வீற்றிருக்க அவனுக்கு அப்போது இலங்கை மன்னன் கடமை கொணர்ந்து வைத்து வணங்கினானென்றலும் ஆகாது. இவ் விரண்டாம் வரகுணன் இலங்கைமேற் படையெடுத்துச்சென்று, கி. பி. அ௩௯ முதல் அ௫௫ வரை யில் அரசாண்ட சிங்கள அரசன் முதலாஞ் 'சேனனை' முறி யடித்து, அவனது தலைநகராகிய அநுராதபுரத்தையும் அழித்தனனாகையால்,[1] அப்போது இலங்கைப் பௌத்தர் களும் அவர்களின் அரசனும் மாணிக்கவாசகரோடு வழக் கிடுதற்பொருட்டுத் தில்லைக்கு வந்தாரென்றல் ஒரு சிறி தும் ஆகாமை காண்க. எனவே, சோழவேந்தர் இலங்கை மன்னரைத் தங்கீழ் அடக்கிப் பொலிந்ததும, இந்தியா இலங்கையிற் பௌத்தசமயம் ஓங்கிக் கிளர்ச்சிபெற்றிருந்த தும், திருவிளையாடலிற் சொல்லப்பட்ட சிவனடியானை வரகுணபாண்டியன் தனது பாண்டிநாட் டளவில் அமைதியுற்றிருந்தது மெல்லாம் கி. பி. நான்காம் நூற் றாண்டிற்கு முன்னரே யாதலையால், மாணிக்கவாசகர்க்கும் இலங்கைப் பௌத்தர்க்குந் தில்லையிற் சோழவேந்தன் அவைத் தலைமையில் நடைபெற்ற வழக்கு கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதிக் கண்ணதாதல் ஐயுறவின்றித் துணியப்படுமென்க.

அதுவேயுமன்றி, அடிகள் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் இருந்தவராயின், அக்காலத்திற் சோழர்கள் வலியொடுங் கிப் பல்லவ வேந்தர்கள் வலிமிகுந்திருந்தமையின்,

1. The Indian Empire, vol. II, p. 331.

அப் பல்லவர்களை ஒரு சிறிதாயினுங் குறிப்பிடாதிரார். மற்று அவர் அவர்களை ஒரு சிறிதாயினுங் கூறுது,

"தென்னவன் சேரலன் சோழன் சீர்ப்புயங்கன் வரக் கூவாய்"[1] என்று சேர சோழ பாண்டியர் மூவரையே தமது திருவாசகத்திற் குறிப்பிட்டு அருளிச்செய்திருக் கின்றார். அவர் பல்லவர் ஆட்சிக்காலத் திருந்தனராயின், அங்ஙனமிருந்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் "பல்லவர்க்குத் திறைகொடா மன்னவரை மறுக்கஞ்செய்யும்" என அவர் களைக் குறிப்பிட்டு அருளிச்செய்தவாறுபோறு ருமும் எங் காயினும் அருளிச்செய்திருப்பர். அவ்வாறின்றிச் சேர சோழ பாண்டியரென்னும் மூவரையே அவர் குறிப்பிட் டிருத்தலின், அவர் இத் தமிழ்நாட்டில் அம் மூவேந்தரது ஆட்சியைத் தவிரப் பிறிது ஏதுங் கலவாதகாலத்து, அஃதாவது நான்காம் நூற்றுண்டிற்குமுன், இருந்தவரென் பது தெற்றென விளங்காநிற்கும்.

இனி, 'மணிமேகலை' என்னும் அரும்பெருந் தமிழ்க் காப்பியம் இயற்றப்பட்ட இரண்டாம் நூற்றுண்டில் அறு வகைப்பட்ட சமயக்கோட்பாடுகளும் ஆங்காங்கு இருந்தன வாயினும், அவற்றுட் 'புத்தசமயமே' ஏனை யெல்லாவற்றி னும் மிக்கிருந்தமை அந் நூலால் நன்கறியக்கிடக்கின்றது. அதற்கு ஒரு நூற்றுண்டு கழிந்துவந்த மாணிக்கவாசகர் காலத்தும் அங்ஙனமே அறுவகைச் சமயங்களும் ஆங்காங் கிருப்பினும், அவற்றுட் 'புத்தசமயமே' ஏனையெல்லாவற்றி னும் மிக்குநின்றமை,

"புத்தன் முதலாய புல்லறிவிற் பல்சமயந்
தத்தம் மதங்களில் தட்டுளுப்புப் பட்டுநிற்க."[2]

என்று அடிகளே புத்தசமயத்தை முதற்கண் வைத்து அதன் பெயரை எடுத்தோதுமாற்றுல் இனிது விளங்கும். மற்று அவர், புத்தசமயம் ஒடுங்கிச் சமணசமயம் மிக்கு ஓங்கிய பின்நூற்றுண்டுகளில் இருந்தனராயின், அங்ஙன

1. குயிற்பத்து, எ.
2. திருத்தோணோக்கம், சு.

மிருந்த திருஞானசம்பந்தர் அப்பர் சுந்தரர் என்னும் மூவருந் தாம் அருளிச்செய்த திருப்பதிகங்களுள் அச்சமண் மதத்தவரையுங் குறிப்பிட்டவாறுபோற், றாமுங் குறிப்பிட்டிருப்பர். அவ்வாறவர் தாம் அருளிச்செய்த 'திருவாசகம்,' 'திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்' என்னும் நூல்களில் ஓரிடத்தாயினும் சமண்மதத்தைக் குறிப்பிட்டுரையாமை யானும், அவர் குறிப்பிட்டுக் கூறியதெல்லாம் 'புத்த சமயம்' ஒன்றேயாகலானும், அவர் சமண்சமயம் மேலோங்கி நிலவியகாலத் திருந்தவர் அல்லரென்பதூஉம், அதற்குமுற் புத்தசமயம் கிளர்ந்து நின்ற காலத்திருந்து அதனை ஒடுக்கியவராவ ரென்பதூஉந் தெளியப்படும்.

இப் புத்தசமயத்தையே அடிகள் 'மிண்டியமாயா வாதம்' என்றும் அருளிச்செய்தனர். அடிகள் காலத்தில் 'மாயாவாதம்' என்னுஞ் சொற் 'புத்தசமயத்'தையே உணர்த்திய தென்பது, 'வாமன்சிவராம்' என்பவர் எழுதிய 'வடமொழி யகராதி'யிலுங் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.[1] முதலிற் புத்தசமயத்திற்கும் பெயராய் வழங்கிய 'மாயா வாதம்' என்னுஞ் சொல், அப் புத்தசமயம் ஒடுங்கி, அதனோ டொப்பதாகிய ஏகான்மவாதம் தலையெடுத்துப் பரவத் துவங்கியபின் அதற்கும் பெயராய் வழங்கலாயிற்று. தமக்கு முற்றொட்டேயிருந்த இவ் 'வேகான்மவாத மாயா வாதத்தைச்' சைவத்துறவி வேடம் புனைந்துகொண்டு சங்கராசாரியர் இவ் விந்தியநாடெங்கணும் பரப்பியபின், அச்சொல் முதலிற் றான் உணர்த்திய புத்தசமயப் பொருளை யிழந்து, ஏகான்மவாதப் பொருளைப் பெறுவதாயிற்று. ஆகவே, இக் காலத்தில் இயற்றப்பட்ட சூடாமணிநிகண்டில் 'மாயாவாதம்' என்னுஞ்சொல் ஏகான்மவாதத்தின் மேற்றாய்க் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் பற்றி ஈண்டைக்காவ தோர் இழுக்கில்லை. அதனால், அடிகள் சங்கராசாரியர்க்குப் பிற்பட்டவராதலுஞ் செல்லாது. அடிகள் காலத்து

1. " மாயாவாத : The doctrine of illusion, (a term applied to Buddhism)."—The Practical Sanscrit-English Dictionary by Vaman Shivram Apte, M.A., 1890.

வழங்கிய மாயாவாதமும், சங்கரர் காலத்து வழங்கிய மாயா வாதமும் வெவ்வேறாதல் கண்டுகொள்க.

இனி, ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட தமிழ் நூல்களில் எங்கும் 'மாயாவாதம்' என்னுஞ் சொல்லாதல், அதன் கொள்கையாதல் காணப்படுகின்றிலது எனத் 'தமிழ் வரலாறு' உடையார் கூறினர். ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் இருந்தவராக இப்போது வரலாற்றுநூற் புலவரெல்லாராலுங் கொள்ளப்படுஞ் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தாம் அருளிச்செய்த 'திருத்தொண்டத் தொகை'யில் "நம்பிரான் திருமூலன் அடியார்க்கும் அடியேன்" என்று குறிப்பிட்டிருத்தலின், திருமூலநாயனாரும் அவர் அருளிச்செய்த 'திருமந்திரம் மூவாயிரமும்' ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டதாதல் தெள்ளிதிற் றுணியப்படும். இன்னும், 'திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருவாவடுதுறையிற் றிருக்கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவபிரானை வணங்கச்சென்றக்கால், அக்கோயிலின் பலிபீடத்தருகே தமிழ்மணங் கமழக் கண்டு, அதனை அங்கு உடன்நின்றார்க்கு அறிவிப்ப, அவரிற் சிலர் அப் பலிபீடத்தை அகற்றிப் பார்த்தலும, அதனடியிற் புதைத்துவைக்கப்பட் டிருந்தது புலனாக அதனை எடுத்துப் பிரித்து நோக்கியவழி அது திருமூலநாயனார் அருளிச்செய்த திருமந்திரமாயிருத்த லுணர்ந்து, அவர் அதன் அருமைபெருமைகளை விரித்துரைத்துப், பின்னர் அதனை இத் தமிழ்நா டெங்கணும் பரவச் செய்தனர்' என்னும் ஒரு வரலாறு தொன்றுதொட்டு வழங்கிவருகின்றது; இவ் வரலாறு 'தேவாரத்திருமுறை'யில் திருவாவடுதுறைத் திருஞானசம்பந்தர் திருப்பதிகத்தின் கீழேயும் நெடுங்காலமாக வரையப்பட்டு வருகின்றது. திருமூலநாயனார் திருவாவடுதுறையி லெழுந்தருளியிருந்து 'திருமந்திரம் மூவாயிரஞ் செய்யுட்கள்' அருளிச் செய்தமை சேக்கிழார் அடிகள் அருளிச்செய்த 'திருத்தொண்டர் புராணம்' என்னும் பெரிய புராணத்தால் நன்கு விளங்குவதோடு, திருமூலநாயனாரே 'திருமந்திரத்'திற்,

"சேர்ந்திருந் தேன்சிவ மங்கைதன் பங்கனைச்
சேர்ந்திருந் தேன்சிவன் ஆவடு தண்டுறை
சேர்ந்திருந் தேன்சிவ போதியின் நீழலிற்
சேர்ந்திருந் தேன்சிவன் நாமங்கள் ஓதியே,"[1]

எனவும்,

"மூலன் உரைசெய்த மூவாயிரந் தமிழ்
மூலன் உரைசெய்த முந்நூறு மந்திரம்
மூலன் உரைசெய்த மூன்றும் ஒன்றுமே,"[2]

எனவும் ஓதுமாற்றானுந் தெளியப்படும். ஆகவே, தாம் சிவபிரான் திருவடிநீழல் எய்துகின்றுழித், திருமூலநாயனார் தாம் இயற்றியருளிய 'திருமந்திர நூலினை' ஏட்டுச் சுவடியை ஆண்டுள்ள திருக்கோயிற் பலிபீடத்தினடியில் ஒருசிறு செப்புப்பேழையிற் புதைத்துவைத்துச் சென்றமை உண்மையேயாதல் வேண்டுமென்க. இவ் வுண்மை வரலாறுகொண்டு, திருமூலநாயனாரும் அவரியற்றியருளிய 'திருமந்திர'மும் ஏழாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திற்கு முற்பட்டே இருந்தமை தெற்றெனை விளங்கா நிற்கும். எனவே, 'திருமந்திர' நூலின் காலம் ஆறும் நூற்றாண்டின் இடைக்கண்ணதாகக் கோடலே பொருத்தமாதல் காண்க. இங்ஙனம் தேவாரத்திற்கும் முற்பட்டதாகிய திருமந்திரத்தில் "ஐயைந்து மாயாவாதிக்கே"[3] என மாயாவாதப் பெயரும் அதனால் உணர்த்தப்படுங் கொள்கையும் ஒருங்கு கூறப்பட்டிருத்தலின், ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழ்நூல்களில் எங்கும் மாயாவாதம் என்னும் பெயராதல் கொள்கையாதல் காணப்படவில்லை யென்னுந் 'தமிழ்வரலாறு' உடையார் கூற்று முழுப்பொய்யாதல் காண்க. தமது காலத்திற்கு முன்னரேயிருந்த மாயாவாதந் தமது நோக்கத்திற்கு இசைந்ததாயிருந்தமை கண்டே சங்கராசாரியர் அதனைப் பெரிதுமுயன்று எங்கும் பரவச் செய்தனர். அதுகிடக்க.

1. திருமந்திரம், ௧௭௦.
2. திருமந்திரம், சிறப்புப் பாயிரம். ௩௦௪௬.
3. திருமந்திரம், ௨௧௩௯.

இனிச் சங்கராசாரியாரால் பரப்பப்பட்ட மாயாவாத வேதாந்தக் கொள்கைகள் இவையென்பதை 'மாணிக்க வாசகர் வரலாறு' ௩௫௪-ஆம் பக்கம் முதல் ௩௫௯-ஆம் பக்கம்வரையிலும், சைவசமயக் கோட்பாடுகள் இவை யென்பதை அதில் ௩௬௨-ஆம் பக்கம் முதல் ௪௦௫-ஆம் பக்கம் வரையிலும் விளக்கிக்காட்டி யிருக்கின்றேம். அங்ஙனம் எடுத்துக்காட்டிய சைவசமயக் கோட்பாடுகள் எல்லாவற்றிற்கும் மேற்கோள்களும் ஆண்டே உடனெடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றேம். அவ் விருவேறு கோட்பாடு களையும் ஒப்பிட்டு நோக்குவார்க்கு, மாணிக்கவாசகர் தெளிந்த சைவசித்தாந்தச்செல்வரே யாவரல்லது, எல்லா வாற்றானும் பொருந்தாதாய்ப் புரைப்பட்டு நிற்கும் மாயா வாத வேதாந்தக் கொள்கை ஒரு தினையளவும் உடைய ரல்லரென்பது ஐயுறவின்றிப் பட்டப்பகற்போல் விளங்கிக் கிடக்கும். இவ்வாறு விளங்கிக் கிடப்பவும் இவ் வுண்மை யினை ஒரு சிறிதாயினுந் தெளித்துணரமாட்டாத 'தமிழ் வரலாறு' உடையார், ஏகான்மவாத வாடை மாணிக்க வாசகர் மாட்டும் வீசியதாகத் தமக்குத் தோன்றியவாறே கூறினர். அதற்கவர்கொண்ட சான்று என்னையெனின்; தேவாரம் அருளிச்செய்த அப்பர் சம்பந்தர் முதலான ஆசிரியர் தாம் சிவமானதாக யாண்டும் உரையாதிருக்க, அடிகளோ "சிவமாக்கி எனை ஆண்ட" எனக் கூறியது ஒன்றும். அப்பர், "தற்பரமாய்ச் சதாசிவமாய்த் தானும் யானும் ஆகின்ற தன்மையனை" (பொது, மறுமாற்றத் திருத்தாண்டகம், ௭-ஆம் செய்யுளில்) என்று அருளிச் செய்ததனையும், சம்பந்தர், "அப்பரிசிற் பதியான அணி கொள் ஞானசம்பந்தன்" என "உருவார்ந்த" என்னுந் திருப்பிரமபுரப்பதிகம் ௧௧-ஆஞ் செய்யுளில் அருளிச்செய்த தனையும் அவர் அறிந்திலர்போலும்!

மேலுஞ், 'சிவம் ஆதல்' என்னுஞ் சொற்றொடரைக் கண்ட துணையானே அது மாயாவாதப் பொருளை யுணர்த்து மென்றல், அதுபற்றி யெழும் மாயாவாதக் கோட்பாட்டிற்கும் சைவசித்தாந்தக் கோட்பாட்டிற்கும் உள்ள வேறுபாட்டினைப் பகுத்துணரமாட்டாதார் கூற்றும்.

அழுக்குப்போக மினுக்கிய ஒரு செம்பின் கட்டிக்கும், இயற்கையிலேயே அழுக்கின்றி மின்னும் ஒரு செம்பொற் கட்டிக்கும் உள்ள இயற்கை வேறுபாட்டினை யறியாமற் புறத்தே அவையிரண்டும் ஒரே நிறத்தினவாய்த் தோன்றுதல் ஒன்றேபற்றி அவை யிரண்டும் ஒன்றே யென்பார் கூற்றுக்கும், மேற்காட்டிய சொற்றொடரின் புறத்துப் பொருளேபற்றி மாயாவாதத்தையும் சைவசித்தாந்தத்தையும் ஒன்றென்பார் கூற்றுக்கும் யாம் சிறிதும் வேற்றுமை காண்கின்றிலம். இனிச், 'சிவம் ஆதல்' என்பதற்கு மாயாவாதிகள், சிவம் என, உயிர் என இரண்டு தனி முதல்கள் இல; சிவம் ஒன்றேயுளது; இச் சிவம் தன்னகத்திருந்து எழுந்ததொரு மாயையின் வலியாற் பற்றப்பட்டு உயிர்களும் உலகமுமாய்த் தோன்றுநிற்கின்றது; இவ்வாறு தோன்றுமிது வெறுந் தோற்றமேயல்லது உண்மை அன்று; பொய்யாம் இதனை மெய்யாக் கருதுங்காறும் அறியாமை உளதாம்; அவ்வறியாமை யுளதாங்காறும் உயிர்தானும் உளதாம்; இவையெல்லாம் இல்லாத வெறும்பாழ், இவையெல்லாமாகத் தோன்றும் யானே உண்மையில் என்றும் உளதாகிய சிவம் எனக் கருதி அவ்வாறு நிற்றலே உயிர் சிவமாவதாகு மென்று இவ்வாறு உரைப்ப. உரைப்பவே, பொய்யாகிய மாயையாற் கட்டுப்பட்டு வெறுந் தோற்றமாய் நிற்பதூஉஞ் சிவமே, அத் தோற்றத்தினை வெறும் பொய்யென நினைந்த வழி நிற்பதூஉஞ் சிவமே; அச்சிவத்தைத்தவிர வேறேதொரு பொருளும் இல்லையென்பதே மாயாவாதிகளின் முடிந்த கோட்பாடாதல் விளங்கும். அடிகள் திருப்பாட்டிற் "சிவம்ஆக்கி" என்றிருத்தலால், மாயாவாதிகள் கூறும் இக் கோட்பாட்டிற் சிவம் என்னும் பெயரை யாம் வைத்து அதனை வரைந்தாம்; மற்று மாயாவாதிகளோ சிவம் என்று சொல்லார், 'பிரமம்' என்றே சொல்வர். மாயையாற் பற்றப்படாததே சிவம்எனச் சைவசித்தாந்திகள் ஒருமுகமாய் வற்புறுத்துரைத்தலின், மாயையாற் கட்டுறுத்தப்படும் தமது பிரமத்திற்குச் 'சிவம்' என்னும் பெயரை அவர் வழங்காமை நன்றேயாம். அதுகிடக்க.

கக. வீடுபேற்றின் கண்ணும் உயிர்கள் உளவாதல்

இனிச், சைவசித்தாந்திகள் 'சிவம் ஆதல்' என்னும் அச் சொற்றொடர்க்குக் கூறும் பொருள் யாதோவெனிற் கூறுதும்: மலம், மாயை, வினை என்னும் மூன்றும் எக் காலத்தும் இல்லாத வெறும் பொய்ப்பொருள்களாயின், என்றும் உள்ள சிவம் அவற்றாற் பற்றப்படுவ தென்றேனும் அல்ல தவற்றாற் பற்றப்படாத தென்றேனும் உரைக்கும் உரைக்குப் பொருள் சிறிதும் இல்லை. 'ஆமை மயிரிற் றிரித்த கயிற்றால் அவ் ஆன்கன்றைக் கட்டிவைத்தான் அல்லது வைத்திலன்' என்னுஞ் சொற்றொடரை ஒருவன் சொல்லியவழி அதற்குப் பொருள் காணப்புகுவாரைப் போல், உண்மையில் இல்லாத மும்மலங்களாற் சிவம் கட்டுப்பட்டதெனவாதல் அல்லது இல்லதெனவாதல் கூறுவாருரையும் நகையாடற் பாலதேயா மாகலின், இறைவன் மும்மலங்களாற் பற்றப்பட்டானென்று உரைப்பினும், அல்லதவற்றாற் பற்றப்படானென்று உரைப்பினும் அவை மூன்றும் என்றுமுள்ள பொருள்களென்றே கொள்ளல்வேண்டும். தூய பசும்பொன் எக்காலத்துங் களிம்பினாற் பற்றப்படாதவாறுபோல, இயற்கையே விளங்கிய அறிவினால் எல்லா ஆற்றலும் உடையதாகிய சிவமும் மும்மலங்களாற் பற்றப்படாததாகும்.

மேலும், சிவம் எக்காலத்தும் ஒரு பெற்றித்தாய் விளங்கும் பேரறிவுப் பொருளாகலின், அஃதொருகாலத்து மாயையாற் கவரப்பட்டு அறியாமை யுடையதாயிற் றென்றலும், பின்னர் அவ்வறியாமை நீங்கித் தன் நிலையில் நிற்கு மென்றலும் ஒவ்வா. ஒவ்வாவாகவே, என்றும் ஒரு தன்மைத் தாய் நிற்குஞ் சிவத்தைச் 'சிவம் ஆதல்' என்று ஆக்கச் சொற் கொடுத்துக் கூறுதலும் ஒவ்வாதாம். மற்று, ஒரு காற் சிவம் ஆகாவாயிருந்து பின்னரொருகாற் சிவமாக நிலைமாறுவனவற்றையே அவ்வாறு 'சிவமாதல்' என்னுஞ்

சொற்றொடர்கொண்டு வழங்குதல் ஏற்புடைத்து. அங்ஙனம் முன்னர் ஒருகாற் சிவமாகாமலிருந்து பின்னரொருகாற் சிவமாவன யாவையென்றால், அவைதாம் நம் கண்ணெதிரே காணப்படும் பலதிறப்பட்ட உயிர்களாதல் வேண்டுமென்க. இவ் வுயிர்களெல்லாம் மலம் மாயை வினையென்னும் மும்மலங்களாற் பிணிக்கப்பட் டிருத்தலையும் நம்மெதிரே காண்கின்றோம். எல்லா உயிர்களும் அறியாமை யுடையனவாய் இருக்கின்றன; இவ்வாறிருப்பது மலத்தின் செயல். எல்லா உயிர்களும் மாயையால் ஆக்கப்பட்ட உடம்புகளும் அவ்வுடம்புகளில் மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியென்னும் உணர்வு நிகழ்ச்சிக்கு வாயிலான அறிவுப் பொறிகளும், உணர்ந்தபின் தொழில்புரியும் நா கை கால் குறி குதம் முதலான தொழிற்பொறிகளும், உடம்பினுள் நின்று இவற்றை இயக்கும் மனம நினைவு அறிவு நான் என்னும் அகக்கருவிகளும உடையனவாய் அவற்றின் உதவியால் அறியாமை சிறிது சிறிதா நீங்கி அறிவு விளங்கப்பெற்று வருகின்றன ; இவ்வாறு அறிவு விளங்குதற்கு உதவிசெய்வது மாயையின் செயல்.

இங்ஙனம் மலம் மாயை யென்னும் இரண்டின் அகமாய்நின்று உயிர்கள் வினைசெய்யுங்கால் நல்வினையுந் தீவினையும் என இருவகைவினைகள் தோன்றும் ; அடுத் தடுத்துச் செய்யும் இவ்வினைகளால் உண்டாம் பழக் கத்தை உயிர்களின் அறிவிற்பதித்தல் வினையின்செயல். இனி, மலத்தால் அறியாமையும், மாயை வினைகளால் அவ் வறியாமை நீங்கி அறிவுவிளங்குதலும் உயிர்கண்மாட்டு இடையறாது நிகழ்தலை நாம் நேரே காண்கின்றனமாகலின், மலம் ஒன்றுமே செம்பிற் களிம்புபோல உயிர்களோடு இயற்கையாய்ப் பொருந்திநின்று அதன் விழைவு அறிவு செயல்களைத் தொன்றுதொட்டு மறைத்துநிற்பதா மென்பதூஉம், ஏனை மாயையும் வினையும் அம்மல நீக்கத்திற்கும் அறிவுவிளக்கத்திற்கும் உதவியாய் இடையொருகாலத்து உயிர்கட்கு வந்து வாய்த்தனவாமென்பதூஉம், மலநீக்கத் திற்கு உதவிசெய்யும் இவ்விரண்டும் அம்மலத்தோடு

உடன்நின்று அதன் சார்பால் தாமும் ஒரோவொருகால் உயிர்கட்கு மயக்கத்தை வருவித்தலின் அதுபற்றி இவையும் மலமென வழக்கப்படுவவாயின வென்பதூஉம் நன்கு கருத்திற் பதித்தல்வேண்டும்.

இனி, அறியாமையைச் செய்யும் மலத்தின் வலியையொடுக்கி, உயிர்கட்கு அறிவைத் தோற்றுவித்தற் பொருட்டே, எல்லாம்வல்ல சிவம் மாயையிற் றிரட்டிய பல்வேறு உடம்புகளையும் அவையிருத்தற்குப் பல்வேறு உலகங்களையும், அவை நுகர்தற்குப் பல்வேறு பண்டங்களையும் ஆக்கிக் கொடுத்திருக்கின்றது. உயிர்கள் வேண்டாதிருக்கையிலும் இவ்வாறெல்லாம் செயற்கரும் பேருதவிகளை அவ்வுயிர்கட்கு ஆற்றிவரும் இன்பவுருவான சிவத்தின் திருவருள் நோக்கம் என்னையென்றால், அறிவு விளங்கப்பெற்றபின் அவை அம் மும்மலப் பற்றுவிட்டுச் சிவத்தோடு இரண்டறக்கலந்து தாமும் சிவமாய் நிலைபெயராப் பேரின்பவுருவாய் இருக்கவேண்டுமென்பதேயாம். மாயை வினைகளின் உதவியாற் சிறிது சிறிதாக அறியாமை தேய்ந்து அம் முறையே அறிவு விளங்கப் பெற்றபின், எல்லா உயிர்களும் பேரின்பநிலையமாய் விளங்குஞ் சிவத்தைத் தலைக்கூடுதலிலேயே தமது கருத்தை நாட்டி, உலகத்திலும் உலகத்துப் பொருள்களிலும் தம்மைச் சூழ்ந்துள்ளாரிலும் தம்முடம்பிலுந் தம்மிலுஞ் செல்லும் உணர்வை மடித்துத் திருப்பித்; தமது உணர்வுக்கு உணர்வாய் நிற்கும் சிவத்திலே படிவித்துச் சிவமாயே அமர்ந்திருக்கும். இங்ஙனம் உயிர்கள் மலத்தினின்றும் நீங்கச் சிவத்தைத் தலைக்கூடிச் சிவமாதலையே, சைவசித்தாந்தம் 'சிவமாதல்' என்னுஞ் சொற்றொடர்க்குப் பொருளாக அறிவுறுத்தா நிற்கும். எனவே, மலம் மாயை என்பனவும், அவற்றோடு உடனாய் நிற்கும் பல்வேறு உயிர்களும், இவை யெல்லாவற்றையும் ஊடுருவிக்கொண்டே இவற்றாற் பற்றப்படாது நிற்கும் சிவமும் என்றும் எக்காலத்துமுள்ள உள்பொருள்களே யாமென்பதூஉம், இவை தம்முள் உயிர்கள் மலமாயையின் பற்றுவிட்டுச் சிவத்தைத்

தலைக்கூடுதல் என்பது முன்னின்ற நிலையினின்றும் பெயர்ந்து பின்னொரு பெயராநிலையைப் பெற்றுப் பேரின்ப வுருவாய் நிற்கும் அத்துணையே யல்லது அவ்வுயிர்கள் தம் முதல் கெட்டு இல்லாத வெறும் பாழாய்ப்போதல் அன்றென்பதூஉம் சைவசித்தாந்தத்தின் முடிந்தகோட்பாடுக ளாமென்று தெளிந்துகொள்க.

இனி எண்டெடுத்துக் காட்டிய இவ்விருவகைக் கோட்பாடுகளுள் மாணிக்கவாசகர் மாயாவாதக் கோட் பாடு உடையரோ, அன்றிச் சைவசித்தாந்தக் கோட்பாடு உடையரோ என்பது ஆராயற்பாற்று. மாயாவாதிகள் பிரமத்தைத் தவிர வேறேதொரு பொருளும் இல்லையென் பர்; சைவசித்தாந்திகள் சிவமும் உயிர்களும் உயிர்களைப் பொதிந்த மும்மலங்களும் எக்காலத்தும் உண்டென்பர். சைவசித்தாந்த முதலாசிரியரான திருமூலர்,

"பதிபசு பாசம் எனப்பகர் மூன்றிற்
பதியினைப் போற்பசு பாசம் அநாதி
பதியினைச் சென்றணு காபசு பாசம்
பதியணு கிற்பசு பாசம்நில் லாவே."[1]

எனவும், அவர்க்குப்பின் சந்தான குரவரில் முதல்வரான ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவர்,

"நெல்லிற் குமியும் நிகழ்செம்பினிற் களிம்புஞ்
சொல்லிற் புதிதன்று தொன்மையே—வல்லி
மலகர்மம் அன்றுளவாம் வள்ளலாற் பொன்வாள்
அலர்சோகஞ் செய்கமலத் தாம்."[2]

எனவும்,

"ஒன்றென்ற தொன்றேகாண் ஒன்றே பதிபசுவாம்
ஒன்றென்ற நீபாசத் தோடுளைகாண்."[3]

எனவும் அருளிச்செய்தமை காண்க. இவற்றிற்கு இசை யவே திருவாதவூரடிகளும்,

---

1. திருமந்திரம், கரு௯. 2. சிவஞானபோதம், உ, உ, ச.
3. சிவஞானபோதம், உ, க, உ.

"வினையிலே கிடந்தேனைப் புகுந்து நின்று
போதுநான் வினைக்கேடன் என்பாய் போல
இனையன்நான் என்றுன்னை அறிவித் தென்னை
ஆட்கொண்டுஎம் பிரான்ஆனாய்க்கு."[1]

என்று அருளிச்செய்தார். மலத்தின் இயல்பு அம் மலத்தையுடைய உயிர்கள் செய்யும் வினையாலன்றி அறியப்படாமையின், தொல்லாசிரியரெல்லாரும் 'மலத்திலே கிடத்தலை' வினையிலே கிடத்தலாகவே பெரும்பான்மையும் உரையாநிற்பர். உயிர்கள் தொன்றுதொட்டு வினையிலே கிடக்கும் உண்மையை ஈண்டு அடிகள் தம்மேலேற்றி "வினையிலே கிடந்தேனை" என்றார். இயற்கையிலேயே சிவபிரான் மலத்தினாலும் அதன் வழிவரும் வினையினாலும் பற்றப்படாமலிருந்து, ஏனை உயிர்களின் மலவினையைக் கெடுத்தலின் அவனை "வினைக்கேடன்" என்றார். சிவபிரானது முழுமுதற் றன்மையை அறியமாட்டாது, அறியாமையிற் கிடக்குஞ் சிற்றுயிர்கட்கு, அவனே அவை தமக்கு அறிவித்தாலன்றி அவை அவன்றன் முதன்மைத் தன்மையை உணரமாட்டாவென்பது தெரிப்பார் "'இனையன் நான்' என்று உன்னை அறிவித்து" என்றார். அங்ஙனம் அவன் அறிவிக்க அறிந்தவழிச், சிவபிரான் எல்லா அறிவும் எல்லா இன்பமும் ஒருங்குடையனாய், எல்லா உலகங்களையும் எல்லா உயிர்களையுந் தனக்கு உடைமையும் அடிமையுமாக உடைய ஆண்டவனாதலும், ஏனைச் சிற்றுயிர்களெல்லாம் அவனருளால் அறிவுவிளங்கி அவனைத் தலைக்கூடி அவனது பேரின்பத்திற்படிந்து அவனுக்கு அடிமைகளாதலுந் தெளிப்பார் "என்னை ஆட்கொண்டு எம்பிரான் ஆனாய்க்கு" என்று கூறினார். இங்ஙனமே, செந்தமிழ்த் தொல்லாணை நல்லாசிரியரான **தொல்காப்பியனாரும்,**

"வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்
முனைவன் கண்டது முதல்நூல் ஆகும்."[2]

---

1. திருவாசகம், திருச்சதகம், உஉ.
2. தொல்காப்பியம், மரபியல், ௯௪.

என்று இறைவனியல்பு மலவினையின் இயற்கையே நீங்கி விளங்கும் அறிவினதாதலும், மலவினையிற் கட்டுண்டு அறியாமையிற் கிடக்கும் ஏனைச் சிற்றுயிர்கட்கு அறிவு கொளுத்துவான் வேண்டி அவன் முதல்நூல் அருளிச் செய்தலும் நன்கு தெருட்டினமை காண்க. மெய்கண்ட தேவரும்,

> "அறிவிக்க அன்றி அறியா உளங்கள்
> செறியுமாம் முன்பின் குறைகள்."[1]

என்று இறைவனியல்பும் ஏனைச் சிற்றுயிரி னியல்பும் நன்குணரவைத்தாரென்க. அகத்தே உயிர்களின் அறிவை மறைக்கும் மலமும், புறத்தே அவ் வுயிர்களின் கட்புலனை மறைக்கும் இருளும் ஒன்றேயாகலின், மலத்தை 'இருள்' எனவும், அஃது அறியாமையைச் செய்தலின் 'அஞ்ஞானம்' எனவும், அம் மலம் சிவத்தைத் தலைக்கூட வொட்டாது உயிர்களைக் கயிறுபோற் கட்டி நிற்றலின் அதனைப் 'பாசம்' எனவும், கலக்கத்தை உயிர்கண்மாட்டு வருவித்தலின் 'மலம்' எனவும், அதனால் உயிர்கள்பால் நிகழும் வினைகள் கொடியவாயிருத்தலிற் 'கடியவினை' எனவும், அது தொன்றுதொட்டு உயிர்களைப் பற்றியிருத்தலிற் 'பழமலம்' எனவும், அஃதெல்லாத் துன்பத்திற்கும் முதலாயிருத்தலிற் 'பாசவேர்' எனவும் அடிகள் ஆண்டாண்டு ஓதுதலை, "வல்வினையேன் றன்னை மறைந்திட மூடிய மாய இருளை," (சிவபுராணம் ௫௦, ௫௧), "என்னுடையிருளை ஏறத்துரந்தும்" (கீர்த்தித்திருவகவல், ௬), "அவன் வாங்கியஎன், பாசத்திற் காரென்று அவன் தில்லையின் ஒளிபோன்று" (திருக்கோவையார், ௧௦௯), "அஞ்ஞானந் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே" (சிவபுராணம் ௪௦), "பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே" (சிவபுராணம், ௬௪), "பாசத்தனையறுத்து ஆண்டுகொண் டோன்" (திருக்கோவையார், ௧௧௫), "கடலின்திரை யதுபோல்வரு கலக்கம்மல மறுத்துஎன், உடலும்எனது உயிரும்புகுந்து ஒழியா

---

1. சிவஞானபோதம், அ, உ, உ.

வண்ணம் நிறைந்தான்" (உயிருண்ணிப்பத்து, ௬), "கழிவில் கருணையைக் காட்டிக் கடியவினையகற்றிப், பழமலம் பற்றறுத்து ஆண்டவன்" (திருப்பாண்டிப்பதிகம், ௮), "பாசவேர் அறுக்கும் பழம்பொருள் தன்னை" (பிடித்த பத்து, ௭) என்றற் றொடக்கத்துத் திருவாசகம் திருக்கோவையார் அருளுரைகளிற் கண்டுகொள்க. உயிர்களைப் பொதிந்த இம் மலத்தினியல்பைக் கூறுகின்றுழி, அடிகள் உடனே சிவத்தினியல்பையும் "நல்லறிவு," "என் உடலும் எனது உயிரும் புகுந்து ஒழியாவண்ணம் நிறைந்தான்," "கழிவுஇல் கருணை," "பழம்பொருள்," "அவன் தில்லையின் ஒளி" என்றற் றொடக்கத்து அடைமொழிகளால் இனிது விளங்கவைத்தமையும் பெரிதுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாலதாகும். இவ்வாற்றாற் பழம்பொருளாகிய சிவம் எஞ்ஞான்றும் நல்லறிவினதாதலும், மலந்தீர்ந்த உயிர் தன்முதல் கெட்டுப்போகாமல் நிற்க அதன் உடம்பிலும் உயிரிலும் அச்சிவம் புலப்பட்டுத் தோன்றி அதன்கட் பிரிவின்றி நிறைந்து விளங்குதலும், அஃது எஞ்ஞான்றும நீங்காத அருளுடையதாய் உயிர்களின் மலத் துன்பத்தை நீக்கி அவற்றிற்குத் தன் பேரின்பத்தை வழங்குங் குறிப்புடைத்தாதலும், அஃது அன்பர்க்கு அருள்செய்தற்பொருட்டு நிறைந்து நிற்குந் தில்லையாகிய அறிவு வெளி (சித்அம்பரம்) ஒளிவடிவிற் றுதலும் அடிகள் நன்கு தெருட்டியருளினர். இவ்வாறு காட்டியவற்றுள், உயிருஞ் சிவமும் தனித்தனி முதல்களாதலும், உயிர் மும்மலப்பற் றுடையனவாய்த் தொன்றுதொட் டிருப்பச் சிவம் இயற்கையே விளங்கிய தூயஅறிவும் அருளும் உடைத்தாய் யாண்டும் நிறைந்துநிற்றலும், அஃது உயிர்களை மும்மலப் பற்றினின்றும் விடுவித்து அவை தம்முள் முனைத்து விளங்கி அவை தம்மைத் தனது சிவவுருவாக்குதலும் நன்கு பெறப்பட்டமையால் மாணிக்கவாசகப் பெருமான் தெள்ளத் தெளிந்த சைவசித்தாந்தச் சான்றோரே யாதல் ஐயுறவின்றித் துணியப்படும். மும்மலப் பிணிப்பினின்றும் விடுவிக்கப்பட்ட தூய உயிர்கள்பாற் சிவம் முனைத்துத் தோன்றி அவை தம்மைத் தன்னுள் அடக்கித் தன்னையே

காட்டி நிற்குமென்பது சைவசமய ஆசிரியர் ஏனையோர்க்கும் உடம்பாடாம்; அது,

"சுத்தச் சிவனுரை தானதிற் ரோயாமன்
முத்தர் பதப்பொருண் முத்திவித் தாம்மூலம்
அத்தகை ஆன்மா அரனை அடைந்துஅற்றற்
சுத்த சிவம்ஆவ ரேசுத்த சைவரே."
(திருமந்திரம், ௧௪௧௪)

"அனாதி சீவன்ஐம் மலம்அற்றுஅப் பாலாய்
அனாதி யடக்கித் தனைக்கண்டு அரனாய்த்
தனாதி மலங்கெடத் தத்துவா தீதம்
வினாவுநீர் பாலாதல் வேதாந்தத் துண்மையே."
(திருமந்திரம், ௨௩௪௨)

"உயிரைப் பரனை உயர்சிவன் றன்னை
அயர்வற் றறிதொந் தத்தசி யதனாற்
செயலற் றறிவாகி யுஞ்சென் றடங்கி
அயர்வற்ற வேதாந்த சித்தாந்த மாமே."
(திருமந்திரம், ௨௩௪௩)

என்று திருமூலநாயனாரும்,

"எம்பிரான் என்ற தேகொண் டென்னுளே புகுந்து நின்றிங்கு
எம்பிரான் ஆட்ட ஆடி என்னுளே உழிதர் வேனை
எம்பிரான் என்னைப் பின்னைத் தன்னுளே கரக்கு மென்றால்
எம்பிரான் என்னின் அல்லால் என்செய்கேன் ஏழை யேனே."
(தேவாரம், பொது)

என்று திருநாவுக்கரசு நாயனாரும்,

"திகழ்ந்தமெய்ப் பரம்பொருள், சேர்வார் தாமே தானாகச் செயுமவன் உறையுமிடம்" (திருப்பிரமபுரம், பந்தத்தால், ௭) என்று திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரும்,

"நான்அவன்என்று எண்ணினர்க்கு நாடும்உளம் உண்டாதல்
தான்எனஒன்று இன்றியே தான்அதுவாய்—நான்என ஒன்று
இல்லென்று தானே எனும்அவரைத் தன்அடிவைத்து
இல்லென்று தானும் இறை." (சிவஞானபோதம், ௧௦, ௧, ௧)

என்று ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவ நாயனாரும் ஓதிய வாற்றால் நன்குதெளியப்படும். திருமூலர் 'வேதாந்தம்' என்றது உபநிடதங்களை. தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார்,

"பற்றுக பற்றுஅற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு."

"இருள்நீங்கி இன்பம் பயக்கும் மருள்நீங்கி
மாசுஅறு காட்சி யவர்க்கு."

"சார்புஉணர்ந்து சார்புகெட ஒழுகின் மற்றழித்துச்
சார்தரா சார்தரு நோய்."

என்று அருளிச் செய்தனவும் இக் கருத்தேபற்றி வந்தன. சிவத்தின் திருவடியைச் சேர்தல் என்பதூஉம் அவன் றிருவருளிற் படிதலேயன்றிப் பிறிதன்று. அடிகளும்,

"தென்னன் பெருந்துறையான்,
காட்டா தனவெல்லாங் காட்டிச் சிவங்காட்டித்
தாட்டா மரைகாட்டித் தன்கருணைத் தேன்காட்டி."

(திருவம்மானை, சு)

என்று அருளிச்செய்ததூஉம் காண்க. இறைவனது திருவுருவம் பருப்பொருளால் ஆக்கப்படாமல், மிக நுண்ணிய அவன்றன் அருளால் ஆவதாம். ஆகவே, அவன்றன் றிருவடி ஏனை மக்கள் தேவர்க்கு மாயையிற் றிரட்டப்பட்ட அடிகள்போல் ஓர் இடத்தைப்பற்றி நிற்பன அல்ல; அவை யெல்லையில்லாத பரப்பையெல்லாம் ஊடுருவிக் கொண்டு எல்லா உயிர்கண்மாட்டும் நிறைந்திருப்பனவாம். ஆகையால், யாண்டும் நிறைந்துநிற்கும் சிவத்தோடு, தூய உயிர்கள் கலந்து நிற்குமென்று உரைப்பினும், அல்லதவன் திருவடியை அவை சார்ந்துநிற்குமென்று உரைப்பினும் இரண்டும் ஒன்றேயாம்; வேறுபாடு சிறிதுமில்லை. இக் கருத்துப்பற்றியே ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவர்,

"பண்ணையும் ஓசையும் போலப் பழமதுவும்
எண்ணுஞ் சுவையும்போல் எங்குமாம் அண்ணல்தாள்."[1]

1. சிவஞானபோதம், உ, க, ந.

என்றதூஉம், தெய்வத் திருவள்ளுவர்,

"மலர்மிசை ஏகினான் மாணடி சேர்ந்தார்."[1]

என்றதூஉம், சங்கப்புலவரான நக்கீரனார்,

"சேவடி படருஞ் செம்மல் உள்ளமொடு
நலம்புரி கொள்கைப் புலம்பிரிந் துறையுஞ்
செலவு."[2]

என்றதூஉம் என்க. இந் நுண்பொருளுண்மை தேற்றுஞ் சைவசித்தாந்தம் உணராதார், தாம் பருப்பொருளிற் பயின்ற பயிற்சியேபற்றி இறைவன் றிருவடியைச் சேர்தல் என்பது உயிர்கள் அவனோ டொன்றுகாமல் வேறுவேறாய் நிற்குந் துவிதமாமென்றும், சிவமாதல் என்பது அவை முதல்கெட்டுச் சிவமாயிருக்கும் அத்துவிதமாமென்றும், அப்பர் திருஞானசம்பந்தர் சுந்தரரெல்லாந் துவித முத்தியையே யோதுவரென்றும், மாணிக்கவாசகரோ மாயாவாத அத்துவித முத்தியையே கூறுவரென்றும் தமக்கு வேண்டியவாறெல்லாம் உரைப்பர்; இவர் இவ்வாறன்றி மற்றென்செய்வர்! சிவம் ஒன்றுயே ஒழியாமலும், சிவத்தின் வேறாய்த் தனித்து நில்லாமலும் பாலோடு அளாயநீர் தன் முதல்கெடாமல் அப் பாலின் தன்மையாய் அதனுடன் பிரிவறக் கலந்துநிற்றல்போல், தூய்தான உயிரும் தன் முதல் கெடாமல் அச் சிவத்தோடு இரண்டறக் கலந்து நிற்றலையே 'அத்துவிதமுத்தி' என்று சைவ சித்தாந்த நூல்கள் புகலாநிற்கும். இஃது,

"ஒன்றும் இரண்டும் இலதுமாய் ஒன்றாக
நின்று சமய நிராகாரம் நீங்கியே
நின்று பராபரை நேயத்தைப் பாதத்தாற்
சென்று சிவமாதல் சித்தாந்த சித்தியே."[3]

என்று தெய்வத் திருமூலர் அருளிச்செய்தமையால் நன்குணரப்படும். சிவம் ஒன்றே உளதாயின் 'ஏகம்'

---

1. திருக்குறள், ௩.
2. திருமுருகாற்றுப்படை, ௬௨-௬௪.
3. திருமந்திரம், ௧௪௧௧.

என்று கூறுதல் அமையும், சிவமும் உயிரும் தனித்தனி வேருய்நிற்பின் 'துவிதம்' என்று கூறுதலமையும்; அங்ஙனம் ஒன்ருயும் இரண்டாயும் நில்லாமற் பிரிவறக் கலந்து நிற்றலால் அவ் விரண்டற்ற நிலையை உணர்த்துதற் பொருட்டே வடமொழிச் சான்ருேர்கள் 'அத்துவிதம்' என்னுஞ் சொல்லை ஆக்கி அதனை "ஏகம் ஏவருத்ரோ நத்விதீயாய தஸ்தே"[1] என எசுர்வேதத்தும், "சாந்தம் சிவம் அத்வைதம் சதுர்த்தம் ஆத்மா"[2] என மாண்டூக்கிய உபநிடதத்தும், உருத்திர சிவப்பெயர்களோடு தலைப் பெய்து உரைப்பாராயினர். பழைய வடநூல்களுட்போந்த இவ் அத்துவிதச் சொற்குப் பொருள் தேறமாட்டாது, அஃது 'ஏகம்' என்றே பொருள்படுமென ஒருசாராரும், 'துவிதம்' என்றே பொருள்படுமென மற்றையொரு சாராருமாகச் சங்கராசாரியாரை யுள்ளிட்ட உரைகாரரெல்லாம் அதற்குப் பொருந்தாப் பொருள்கூறி இழுக்கினுர். மற்றுச் 'சிவஞானபோதம்' அருளிச்செய்த ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவ நாயனுர் ஒருவரே, 'ஒன்றும் இரண்டும் ஆகா இரண்டற்ற தன்மை' என அதற்கு மெய்ப்பொருளுரைத்தார். இவ்வாறு அவர் அச்சொல்லின் மெய்ப் பொருள் கண்டமைபற்றியே,

"பொய்கண்டார் காணுப் புனிதமெனும் அத்துவித
மெய்கண்ட நாதன்அருள் மேவுநாள் எந்நாளோ."

என்று பிற்காலத்துச் சான்ருேரான தாயுமானச்செல்வரும் அவரை 'அத்துவித மெய்கண்டான்' என்று வழுத்தினர். இவ்வாறு ஒன்றும் இரண்டுமாகாமற், சிவத்தொடு இரண்டறக் கலந்த தூய உயிர்கள் சிவவுருவாய் நிற்கும் வீடுபேற்றின் நிலையே, 'சிவமாதல்' என்னுஞ் சொற்றொடரால் அறிவுறுக்கப்படுஞ் சைவசித்தாந்த முடிபொருளாகலின், அம் முடிபு தேற்றிச் "சிவமாக்கி எனையாண்ட" எனக் கூறிய மாணிக்கவாசகப்பெருமானை, மாயாவாதவாடை வீசப்பெற்ருரெனக் கூவிய 'தமிழ்வரலாறுடையார்' கூற்று

---

1. எசுர், ௧, அ ௬.
2. மாண்டூக்கிய உபநிஷத், எ.

உண்மையறியாமையின் உள்ளீடு இல்லா வெறும்பதடியே யாம் என்க.

அற்றேற், பிரமம் ஒன்றே உலகுயிர்களெனப் பல வாய்த் தோன்றுநின்ற தென்னும் மாயாவாத வேதாந்தக் கோட்பாட்டிற்கு இசையவே மாணிக்கவாசகரும்,

> "நிலன்நீர் நெருப்புயிர்நீள் விசும்பு நிலாப்பகலோன்
> புலனாய மைந்தனோடு எண்வகையாய்ப் புணர்ந்துநின்றான்
> உலகே ழெனத்திசை பத்தெனத்தான் ஒருவனுமே
> பலவாகி நின்றவா தோணோக்கம் ஆடாமோ."

என்று கூறினாராலெனின்; அற்றன்று, இறைவன் எல்லாப் பொருள்களிலும் பிரிவின்றிக் கலந்து நிறைந்து நிற்கும் இயல்புபற்றி, அவன் ஒருவனுமே பலவாகி நின்றானெனக் கிளந்ததல்லாமல், அவனையன்றி வேறேதொரு பொருளும் இல்லாதிருக்க, அவன் ஒருவனே பலபொருளுமாய்க் காணப்படுகின்றான் என்னுங் கொள்கைபற்றியன்று. ஒன்றே பலபொருளிலுங் கலந்து நிற்கும் முறை பற்றி அவ்வாறு அடிகள் ஓதினாரென்பதற்கு, அவர் "எண்வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்றான்" என்று மேலே கிளந்துரைத்ததே சான்றாம். "புணர்ந்து நிற்றல்" என்பது 'கூடிநிற்றல்' என்னும் பொருளைப் பயக்குமேயல்லாமல், ஒன்று மற்றொன்றாய்க் காணப்படுதல் அல்லது திரிவு படுதல் என்னும் பொருளைப் பயவாது. ஓர் உடம்பினுட் கலந்து நிற்கும் உயிர் அவ்வுடம்பின் ஐம்பொறிகளினும் ஐம்புல உணர்வு தோற்றுவித்தல் பற்றிப் பலவாய்க் காணப்படினும், உண்மையில் அஃது அவற்றின் வேறாய்த் தான் ஒன்றேயாதல் போல, இறைவனும், உலகத்துப் பொருள்கள் எல்லாவற்றினும் விரவிநின்று அவ் வவற்றி னூடே தன்னியக்கத்தைத் தோற்றுவித்தல்பற்றி அவை பலவாய்க் காணப்படினும், உண்மையில் அவன் வேறாய்த் தான் ஒருவனேயாவன் என்று கடைப்பிடிக்க. இவ் வுண்மை சிவஞானபோத உ-ஆம் சூத்திரம், முதலதிகரணத்தின்கண் ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவரால் நன்கு

விளக்கப்பட்டது. சிவம் எல்லாப்பொருளுள்ளுங் கலந்து நிற்குமெனக் கொள்ளுதலே அடிகளது கோட்பாடென்பதற்கு,

"நள்ளுங் கீழுளும் மேலுளும் யாவுளும்
எள்ளும் எண்ணெயும் போல்நின்ற எந்தையே."
(திருச்சதகம், ௬௬)

என்று அவர் தெளித்துரைத்தமையே சான்றாம். எள்ளும் அதனுட்கலந்து நிற்கும் எண்ணெயும் பொருட்டன்மையால் வேறாயுங் கலப்பினால் ஒன்றாயும் நிற்றல்போல, உலகுயிர்களும் சிவமும் தன்மையால் வேறாயும் கலப்பினால் ஒன்றாயும் நிற்குமெனக் கூறியவதனால், அடிகள் சைவ சித்தாந்தத் தெளிபொருளாளராதல் நன்கு துணியப்படும். பிரமமே பழுதையிற் பாம்புபோல் உலகுயிராய்க் காணப்படுகின்றதென விவர்த்தவாதங் கூறும் மாயாவாதிக்கும், பிரமமே பால்தயிரானாற்போல் உலகுயிர்களாய்த் திரிந்ததெனப் பரிணமவாதங் கூறும் ஏகான்மவாதிக்கும் எள்ளிலெண்ணெயை உவமங் கூறுதல் ஒருவாற்றானும் ஏலாதென்க. மேலும், எல்லாப் பொருள்களுமாய் இறைவன் உளன் என்று தாம் புகன்றவளவானே அவன் ஒருவனே அங்ஙனம் பலவாயினான், அவனையன்றி வேறேதொரு பொருளும் இல்லையெனச் சிற்றறிவினார் மயங்கிக் கொண்டுவிடுதலுங் கூடுமெனக் கருதியேபோலும் அடிகளே,

"நிரந்த ஆகாயம் நீர் நிலம் தீ காலாய்
அவை அல்லையாய்." (கோயிற்றிருப்பதிகம், ௬)

என்றும்,

"பெண்ணாகி ஆணாய் அலியாய்ப் பிறங்குஒளிசேர்
விண்ணாகி மண்ணாகி இத்தனையும் வேறாகி."
(திருவெம்பாவை, ௧௮)

என்றும்,

"பித்தனே எல்லா உயிருமாய்த் தழைத்துப்
பிழைத்துஅவை அல்லையாய் நிற்கும்
எத்தனே," (பிடித்தபத்து, ௮)

என்றுந் தெளித்துரைத்துக், கலப்பினால் எல்லாப்பொருள்களும் எல்லாவுயிர்களுமாய் நிற்கும் முதல்வன் தன்மையால் அவற்றின் வேறுதலை நன்கறியவைத்தார். இவ்வாறெல்லாம் அடிகள் அருளிச்செய்ததுபோலவே திருநாவுக்கரசு நாயனாரும்,

"இருநிலனாய்த் தீயாகி நீரு மாகி
இயமான னாய்எறியுங் காற்று மாகி
அருநிலைய திங்களாய் ஞாயி றாகி
ஆகாச மாய்அட்ட மூர்த்தி யாகிப்
பெருநலமுங் குற்றமும் பெண்ணும் ஆணும்
பிறருருவுந் தம்முருவுந் தாமே யாகி
நெருநலையாய் இன்றாகி நாளை யாகி
நிமிர்புன் சடையடிகள் நின்ற வாறே."

(நின்ற திருத்தாண்டகம், ௧)

என எல்லாம் கலப்பினாற் சிவமாய் நிற்றலையுணர்த்திய பின், தன்மையால் அவன் அவையெல்லாவற்றினும் வேறுதலைத் தெரித்து,

"விரிகதிர் ஞாயிறல்லர் மதியல்லர் வேத
விதியல்லர் விண்ணு நிலனுந்
திரிதரு வாயுவல்லர் செறுதீயு மல்லர்
தெளிநீரு மல்லர் தெரியில்
அரிதரு கண்ணியாளை யொருபாக மாக
அருள்கா ரணத்தின் வருவார்
எரியர வாரமார்பர் இமையாரு மல்லர்
இமைப்பாரு மல்லர் இவரே."

(பொது, சிவனெனுமோசை, ௨)

என்று தெளித்தருளிச் செய்தமையுங் காண்க.

அற்றேல், உயிர் அணுஅணுவாய்க் கெட்டு இறுதியில் இல்லையாய்ப்போம் என்பது புலப்பட அடிகள், "சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றாந் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே" என்றருளிச் செய்தன

ராலெனின்; இதுவும் அடிகளின் திருவுளக்கருத்தை ஆராய்ந்து பாராமையோடு அச் சொற்றொடர்ப்பொருளின் ஆழத்தையும் உணர்ந்துபாராக் குறையால் நேர்ந்த பிழை பாடாம். இச் சொற்றொடருள்ள செய்யுள் முழுதும் ஈண் டெடுத்துக் காட்டி அதன் பொருளை ஆராய்வாம்:

"இன்றெனக்கு அருளி இருள்கடிந்து உள்ளத்து
எழுகின்ற ஞாயிறே போன்று
நின்றநின் தன்மை நினைப்புஅற நினைந்தேன்
நீஅலாற் பிறிதுமற்று இன்மை
சென்றுசென்று அணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந்து ஒன்றும்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
ஒன்றுநீ அல்லை அன்றிஒன்று இல்லை
யார்உன்னை அறியகிற் பாரே.''

(கோயிற்றிருப்பதிகம், எ)

என்னும் இச் செய்யுள் முதலடிக்கண்நின்ற உவமையாகிய 'ஞாயிற்றின் எழுச்சி' இச் செய்யுட்கண் உள்ள நுண் பொருளை விளக்குதற் கருவியாய் நிற்றலின் முதற்கண் அஃது ஆராயற்பாற்று. கதிரவன் கீழ்பாற் றோன்று மறைநிலா இரவில் எங்குந் திணிந்தஇருள் பரம்பி நிற்கின் றது. அவ்விருளில் மக்கள் விழித்திருப்பினுந், தம்மையுங் காணமாட்டுவார் அல்லர், தமக்குப் புறம்பாயுள்ள ஏதொரு பொருளையுங் கூடக் காணமாட்டுவார் அல்லர்; மற்று ஞாயிற்றினொளி அளவுபடா விளக்கத்தோடுங் கீழ்பால் எழுந்த துணையானே முன்னே பரவி இருந்த பேரிருள் கட்புலனாகாதாய் மறைந்துபோக மக்களுங் கண்ணறிவு துலங்கி எல்லாப் பொருளையுங் காணப்பெறுகின்றனர். எனினும், பகலவன் கீழ்பால் நின்று மேலெழுந்து வானில் தலைக்கு நேரே உச்சியில் வருங்காறும் மக்களெல்லாருந் தமக்குப் பக்கத்தே தமது நிழலையுங் காண்கின்றனர்; அப்போது அவர்களுடம்பின் எப்பக்கத்தும் ஞாயிற்றின் ஒளி படுவதில்லை; அவ்வொளி ஒருபக்கத்தே மட்டும் பட மற்றொருபக்கம் நிழலுடையதாகவே யிருக்கின்றது; ஆயி

னும், கதிரவன் கிழக்கே தோன்றுங்கால் மிகநீண்டு காணப்படும் மக்களுடம்பின் நிழலானது, அவன் மேன் மேல் எழஎழத் தானும் வரவரத் தேய்ந்து தேய்ந்து சிறுத்துக்கொண்டே போகின்றது. பின்னர்த் தலைக்கு நேரே வான் உச்சியில் அவன் வந்த துணையானே, அவனது பேரொளி மக்கள் உடம்பெங்கும் பட்டுமிளிர அவரது உடம்பின் நிழல் ஒருசிறிதும் இல்லையாய் ஒழி கின்றது.

இவ்வளவுங் கதிரவன் உச்சிப்போதில் வருந்துணையும் நிகழும் நிகழ்ச்சியாம். இந் நிகழ்ச்சியை இனி இவ்வுல கத்தில் இவ்வுடம்போடு கூடியிருக்கும்போதே இறைவன் திருவருட்பேற்றை எய்தி, விரைவில் அவனோடு இரண் டறக் கலக்கப் போகுந் தூயஉயிரின்கண் நிகழும் நிகழ்ச்சி யோடு பொருத்திப் பார்த்தல் வேண்டும். இவ்வுலகத்தில் உள்ளஞான்றே தூயதான உயிரின்முன் இறைவன் சொல் லொணா அருளொளியோடு தோன்றுதலும், இதற்குமுன் அவ்வுயிரின் அறிவுக்கண்ணைப் பொதிந்திருந்த ஆணவ மலவல்லிருள் பெரும்பான்மையும் மறைந்துபோக அவ்வரு ளொளியின் உதவியால் அவ்வுயிர் தன்னையும் தன்னிறை வனையும் ஏனையெல்லாப் பொருள் நிகழ்ச்சிகளையுங் காண வல்லதாகின்றது. அங்ஙனமாயினுந் தான் உடம்போடு கூடி நிற்றலால், அவ்விறைவனொளி மேலெழுந்து தன்னுயிரில் முழுதுந் தோயுங்காறுந், தன்னுடம்பாகிய மாயாமலத்தை யும் அதன் வாயிலாகவரும் இருவினையாகிய நிழலையுந் தன்னொரு பக்கத்தே காணுநிற்கும். மற்று இறைவனொளி மேன்மேல் எழ எழ இருவினையாகிய நிழலும் அணுவணு வாய்த் தேய்ந்துகொண்டே வருமாகலின், பின்னர் அவ் வொளி அவ்வுயிரின் நேர் உச்சியில் வந்த துணையானே அவ்வினை நிழல் முற்றும் அற்றுப்போக, இறைவனது அருளொளி அவ்வுயிரின் எம்மருங்கும் பட்டு மிளிரா நிற்கும்.

இவ்வியல்பினைப் பின்னும் ஓர் எடுத்துக் காட்டானும் விளக்குவாம். தூயதொரு பளிங்குக் கண்ணாடியை ஒரு

மாளிகையின் மேன்முற்றத்தின் நடுவே வைத்து அதனைச் சூழச் சிவப்பு மஞ்சள் நீலம் முதலான பலநிறங்களுடைய மலர்களை வைத்திடுக ஒளியில்லாத இராக்காலத்தே அவை இங்ஙனம் வைக்கப்பட்டாற், பளிங்கின் விளக்கமும் அதனைச் சூழ்ந்துள்ள மலர்களின் நிறமும் சிறிதும் புலனுகா. மற்றுக் கதிரவன் கீழ்பால் எழுந்தவளவானே இருள் மறைந்து போகாநிற்கும்; போகவே, பளிங்கின் விளக்கமும் அதனைச் சூழ்ந்துள்ள மலர்களின் வடிவும் நிறமும் அவை அதன்கட் டோன்றும் எதிர்த் தோற்றமும் எல்லாம் ஒருங்கே காணப்படும். இன்னுங் கதிரவன் கீழ்பாலிருந்து வானுச்சியிற் சிறிது சிறிதா ஏறுந்துணையும் அப் பளிங்கி னுட் டோன்றும் மலர்களின் வடிவும் நிறமும் சிறிது சிறிதாக் குறைந்துகொண்டே வந்து, கடைப்படியாகக் கதிரவன் அப்பளிங்குக்கு நேர் உச்சியிற் சேர்ந்த துணையானே, அவை முற்றுந் தோன்ருவாய் ஒழிய, அப்பளிங்கு முழுதுங் கதிரவன் ஒளிவடிவாயே காணப்படும். பல்வகை வடிவும் நிறமும் உடைய அம் மலர்கள் அப்போது அப்பளிங்கின் மருங்கேயிருந்தும், அவற்றின் அவ்வடிவும் நிறமும் அதன்கட் சிறிதுந் தோன்ரு; அப்பளிங்கின் இடமெல் லாம் முழுதும் பகலவனொளியாற் கவரப்பட்டபடியாகவே இருக்கும். இந்நிலையிற் கதிரவனும், கதிரவனொளியால் முழுதுங் கவரப்பட்ட பளிங்கும், அப்பளிங்கின் பக்கத்தே பல்வேறுவகைப்பட்ட மலர்களும் உள்ளனவேயல்லாமல், அவற்றுள் ஒன்ருயினும் இல்லாதொழிந்ததின்று. காலைப் பொழுதிற் பளிங்கினுட் பகலவனொளியோடு விரவித் தோன்றிய அம் மலர்களின் வடிவும் நிறமும், உச்சிப்பொழு தில் அதன்கட் காணப்படாவாய்ப் போகப் பகலவன் ஒளியே அதன்கண் முழுதுமாய்த் தோன்றும் அத் துணையே வேறுபாடல்லது, முன்னும் பின்னும் அப் பொருள்கள் சிறிதும் இல்லையாய் ஒழிந்தில. இந் நிகழ்ச்சி யோடு ஒப்பவே இறைவனது அருட்பேற்றின் நின்ருர் நிலையும் உள்ளதென அறிதல் வேண்டும். இறைவனரு ளாற் பற்றப்பட்டார்க்கு ஆணவஇருள் ஒழிந்ததாயினும், அவ்வருள் விளக்கம் முறுகி அவர்மாட்டு முனைக்குங்

காறும், உடம்பும் அது வாயிலாக வரும் இருவினைகளும் அவர்க்கு உளவாம். அங்ஙனம் அவை உளவாயினும், பகலவன் வானுச்சியில் ஏறுந்தோறும் பளிங்கினுள் விளங்கித் தோன்றும் மலர்களின் வடிவும் நிறமும் அம்முறையே அணுஅணுவாய்க் குறைந்துகொண்டு வந்து, அவன் நேர் உச்சியில் வந்தவளவானே அவை முற்றும் அதன்கட் காணப்படுதல் இல்லையாய் ஒழிதல்போல, இறைவனதருள் விளக்கம் முதிருந்தோறும் முதிருந்தோறும் அவ்விளக்கம் மிகப் பெறுவார்க்குள்ள மாயை வினைகளின் பற்றும் அம் முறையே அணுஅணுவாய்த் தேய்ந்து, பின் அவ் விளக்கம் அவருயிரை முழுதுமாய்க் கவர்ந்து அதனைத் தன் வடிவாக்கிய துணையானே அப் பற்றும் அவர்பால் முற்றும் இல்லையாய் ஒழியும். இவ்வாறு அணுஅணுவாய்த் தேய்ந் தொழிவது மாயை வினைகளின் பற்றேயல்லாமற் பிறிதன் றென்பது மேற்காட்டிய உவமையானும் நன்குவிளங்கும். அங்ஙனம் அருட்பேறு ஒன்றே யுடையராய் அடியார் நிற்கும் அவ் வீட்டுநிலையிற் கடவுளும் உண்டு, அவனருளைத் தலைக் கூடி நிற்கும் அடியாரின் உயிரும் உண்டு, அவரைப் பற்றுத லொழிந்துநிற்கும் மல மாயை வினைகளும் உண்டு; முன்னெல்லாம் உயிரைப் பற்றிநின்ற அம் மும்மலப் பிணிப்புவிட்டு உயிர் முதலவன் அருள் வடிவாய்த், தன்கண் அவ்வருளே முனைத்து நிற்கத் தான் அதன்கட் பிரிவற நின்று பேரின்பம் நுகர்ந்திருக்கும் அத்துணையே அதன் முன்னிலைக்கும் பின்னிலைக்கும் உள்ள வேறுபாடாமல்லது பிறிதில்லை யென்பது அறிந்துகொள்க. அருளாற் பற்றப் பட்டு முன்னரே ஆணவமலங் கெடப்பெற்றார்க்குப், பின்னர் அணுஅணுவாய்த் தேய்ந்து கெடுவது அவ் வாணவச் செயலை இன்னுந் தம்முட் சிறிது கொண்டு நிற்கும் மாயை வினைகளின் பற்றேயாதலும், அப்பற்று அறவிடுதற்பொருட்டே உயிர் தான்வேறு இறைவன் வேறென இரண்டாய் முனைத்துக் காணாது அவ்விறை வனருளோடு ஒற்றித்து நின்று அதுவாய்க் காணுதலும் ஆகிய வீடுபேற்றின்கண் நிகழும் இந் நுண்ணிய இயல்பு களை ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவநாயனார்,

"அவனே தானே யாகிய அந்நெறி
ஏக ஞகி இறைபணி நிற்க
மலமாயை தன்ஞேடு வல்வினை யின்றே."[1]

என்னுஞ் சூத்திரத்திற் குரைத்த பொழிப்பானும், ஆண்டு

"நாமல்ல இந்திரியம் நம்வழியின் அல்லவழி
நாமல்ல நாமும் அரனுடைமை-ஆமென்னின்
எத்தனுவின் நின்றும் இறைபணியார்க் கில்லைவினை
முற்செய்வினையுந் தருவான் முன்."

என்றும்,

"இங்குளி வாங்குங் கலம்போல ஞானிபான்
முன்செய் வினைமாயை மூண்டிடினும்—பின்செய்வினை
மாயையுட னில்லாது மற்றவன்ருன் மெய்ப்பொருளே
ஆயவதனுல் உணரும் அச்சு."

என்றும் அருளிய திருவெண்பாக்களானும் அறிந்து கொள்க. இவ்வாறு இறைவனருள்வழி யொன்றிலேயே யுறைத்து நிற்பார்க்குத், தமக்குப் புறத்தேயுள்ள புறப் பொருளுணர்வும், தம்மோடு உடனுய் நிற்குந் தமது உடம் பைப் பற்றிய வுணர்வும், தமக்கு அகக்கருவிகளாய் நிற்கும் மனம் முதலியவற்றைப் பற்றிய வுணர்வும், இறுதியிற் ருன் ஒருபொருள் எனத் தன்னைப்பற்றிய வுணர்வும் நிகழா மல் ஒருங்கே கெட்டொழிய வேண்டுதலின், மலமாயை வினைகளின் பற்று ஒழிகின்றுழியே அவற்ருேடு உடனுய் நிகழும் இவ்வுணர்வுகளும அணுவணுவாய் ஒழியுமென்பது பெற்ரும். இவ் வியல்பு, அடிகளே

"வான்கெட்டு மாருதம் மாய்ந்தழல்நீர் மண்கெடினும்
தான்கெட்ட லின்றிச் சலிப்பறியாத் தன்மையனுக்கு
ஊன்கெட் டுயிர்கெட் டுணர்வுகெட்டென் னுள்ளமும்போய்
நான்கெட்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ."[2]

---

1. சிவஞானபோதம், ௧0-ஆம் சூத்திரம்.
2. திருவாசகம், திருத்தெள்ளேணம், ௧௮.

என்று அருளிச்செய்த வாற்றானும் தெளிப்படும். முடிந்த வீட்டு நிலைக்கண் நிகழும் இம் முடிந்த நிகழ்ச்சியை அறிவுறுத்துதற்கன்றே தெய்வத் திருமூலரும்,

"தானும் அழிந்து தனமும் அழிந்துநீடு
ஊனும் அழிந்து உயிரும் அழிந்துடன்
வானும் அழிந்து மனமும் அழிந்தபின்
நானும் அழிந்தமை நான்அறி யேனே."[1]

என இதனை முடிந்த முடிபாய் வைத்து இறுதிக்கண்ணதான ஒன்பதாந் தந்திரத்தில் ஓதினார். இங்ஙனமெல்லாம் புறப்பொருள் அகப்பொருள்களிற் சென்றவுணர்வு அற்றுத் தூய்தான உயிர் இறைவனைத் தலைக்கூடுதலை இறைவனடியைத் தலைக்கூடுதலாகவே வைத்து அதற்கடுத்த

"இருளும் வெளியும் இரண்டையும் மாற்றிப்
பொருளிற் பொருளாய்ப் பொருந்தஉள் ளாகி
அருளால் அழித்திடும் அத்தன் அடிக்கே
உருளாத கன்மனம் உற்றுநின் றேனே."[2]

என்னுஞ் செய்யுளுள்ளும் நன்கு விளக்கியருளினார். இறைவனோடு இரண்டறக் கலக்கும் இம் முடிந்த வீடு பேற்றினை இறைவன் திருவடிப்பேறாகவே சைவசித்தாந்தத் தொல்லாசிரியரான திருமூலரும் சைவசமயாசிரியருங் கூறாநிற்க, இதனை ஒரு சிறிதாயினும் நுணுகியுணரமாட்டாத 'தமிழ் வரலாறு' உடையார் திருவடிப்பேறன்றே சைவசமயாசிரியர் வேண்டியதாமென்றும், சிவமாதலாகிய பேறு மாயாவாதம் பற்றியெழுந்ததொன்றாகலின் அதனைத் தம்மேல் ஏற்றிச் சொல்லிக்கொண்ட மாணிக்கவாசகர் ஏகான்மவாதவாடை வீசப்பெற்றாரென்றுந் தமக்குத் தோன்றியவா றெல்லாங் கூறி இழுக்குற்றார்.

தூய்தானவுயிர் இறைவனோடு இரண்டறக் கலந்தவழி, இதற்குமுன் தன்மாட்டு நிகழ்ந்த புறப்பொருளுணர்வு அகப்பொருளுணர்வு முற்றும் அவிந்துவிட,

1. திருமந்திரம், ௨௯௧௧. 2. திருமந்திரம், ௨௯௧௨.

இறைவனதுணர்வு ஒன்றுமே தன்னகத்துத் தலையெடுத்துநிற்கத் தன்னுணர்வு அதனுள் அடங்கி அதன் வடிவாய் உரைவரம்பிகந்த பேரின்பப் பெருக்கிற் படிந்து வயங்கா நிற்கும். அங்ஙனம் நிற்குங்கால், தூய்தான அவ்வுயிர் தன்முதல் ஒரு சிறிதுங் கெடாமலே இருக்கும். இவ்வுண்மை தெரித்தற்கே,

"முத்திதனில் மூன்று முதலும் மொழியக்கேள்
சுத்தஅநு போகத்தைத் துய்த்தல்அணு—மெத்தவே
இன்பங் கொடுத்தலிறை யித்தைவிளை வித்தல்மலம்
அன்புடனே கண்டுகொள்அப் பா."[1]

என்று அருட்செல்வரான மனவாசகங்கடந்தாரும் அருளிச்செய்வாராயினர். புறப்பொருள் அகப்பொருள்களோடு ஒருங்கியைந்து அவற்றின்வழித் தோன்றும் உணர்வில் உறைத்து நிற்குங்கால், உயிர் அங்ஙனம் உணருந் தன்னையும் தனக்குள் நிற்குந் தலைவனையும் உணரமாட்டாதாய் அப் புறப்பொருள் அகப்பொருளுணர்வாயே நிற்றல்போல, அதுதான் இறைவனருளிற் றோய்ந்து அவ்வருளுணர்வாயே நிற்குங்காலும் அவ்வருளுணர்வாய் நிற்குந் தன்னையுணராதாய்த் தன்னை ஊடுருவி நிற்கும் முதல்வனுணர்வாயே நிற்குமென்க. உலகின்வழிப் பதிந்த உணர்வொடு நிற்கும் உயிர்க்குச் சிவம் விளங்காது; சிவத்தின் வழிப் பதிந்த உணர்வோடு நிற்குந் தூயஉயிர்க்கு உலகந் தோன்றாது; இங்ஙனம் இருதிறப்பட்டு நிற்கும் உயிரின் நிலை,

"மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தின் மறைந்தது மாமத யானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம்
பரத்தின் மறைந்தது பார்முதற் பூதமே."[2]

என்று ஆசிரியர் திருமூலநாயனார் ஓதினமைகொண்டு தெற்றென அறியப்படும். இன்னும், இதனை நாடோறும் எல்லார்க்கும் நிகழும் நிகழ்ச்சியொன்றானும் விளக்கிக்

---

1. உண்மை விளக்கம், ௫௧. 2. திருமந்திரம், ௨௨௫௧.

காட்டுதும். நறுமணங்கமழுந் தித்திப்பான தேனை ஒரு வன் நன்கு சுவைத்துப் பருகுகின்றுழி, அவனது உணர் வெல்லாம் அதன் இன்சுவையில் ஒன்றுபட்டு அச் சுவை வடிவாய் நிற்றலைக் காண்கின்றேம் அல்லேமோ? அந் நிலையில் அவன் அச் சுவையுணர்வு ஒன்றையே நிற்பதன்றி, அதனைச் சுவைக்குந் தன்னையாவது, ஏனைப் பிறபொருள் களையாவது, முழுமுதற் கடவுளையாவது பிரித்துணர மாட்டுவான் அல்லன்; அச் சுவையுணர்வு ஒன்றையே நிற்றல்பற்றி உயிராகிய தானும் இல்லாது ஒழிந்தலன்; அந் நிலையில் தான் ஒருவன் உளனாய் இருந்தும் தன்கட் பிறந்த அச் சுவையின்பத்திற் படிந்து, அவ்வின்பவுரு வாயே நிற்பனாயினன்; இச் சிற்றின்ப நிகழ்ச்சிக்கண்ணும், அவனுக்கு அந்நேரத்திற்கு முன்னிருந்த மற்றைப்பொருள் உணர்வுகண்மட்டும் அணுஅணுவாய்த் தேய்ந்து காணப் படாமற் போயினவேயல்லாமல், அவ் வின்பத்தை நுகரும் அவன் அணுஅணுவாய்த் தேய்ந்து இல்லாத வெறும் பாழாய்ப்போயினானல்லன்; எல்லாரிடத்தும் நேரே காணப் படும் இந் நிகழ்ச்சியோடு ஒப்பவே, பெயராப்பேரின்ப முதல்வனோடு தூய்தான உயிர் ஒன்றுகூடிய வழியும் தான் அவ்வின்பவுருவாய் ஏனையெல்லா வுணர்வுகளையும் அறவே விட்டு அருளுணர்வாய் நிற்குமல்லாமல், தன் முதல்கெட்டு இல்லாத வெறும் பாழாய்ப்போகாதென்றும் அறிந்து கொள்க.

அல்லதூஉம், எம் அறிவால் அறியப்படும் எவ்வகைப் பொருளும் இல்லாத வெறும் பாழாய் ஒழிதல் எஞ்ஞான் றும் இல்லை. அறிவில்லாத பருப்பொருள்கள் அணுவணு வாய்ப் பிரிந்து ஐம்புலனுக்குந் தெரியாமல் மறைதலும், பெயர்த்தும் அவ்வணுக்கள் ஒன்றோடொன்று ஒட்டிப் பல்வேறு உருக்களாக ஐம்புலன்களுக்குத் தோன்றுதலும் ஆகிய இருவேறு நிலைகளை மாறிமாறி எய்தும் அத் துணையே யல்லாமல் அவைகளும் இல்லாத வெறும் பொய்ப்பொருள்களாய் ஒழிதல் எஞ்ஞான்றும் இல்லை. அறிவில்லாத பருப்பொருள்களே பாழாய் ஒழிதல் ஏலா

தாயின், அறிவுருவின தாய் இடத்தானுங் காலத்தானும் வரையறுக்கப்படாத தாம் உயிர் இல்லாத வெறும் பாழாய் ஒழிதல் யாங்ஙனம்? இற்றை ஞான்றை இயற்கைப்பொரு ணூலாரும் ஏதொரு பொருளும் என்றும் இல்லா வெறும் பொய்யாய்ப்போதல் எக்காலத்தும் இல்லையென்று கட்டுரைத்து விளக்குவர்.

ஆகவே, "இன்றுஎனக்கு அருளி இருள்கடிந்து உள்ளத்து எழுகின்ற ஞாயிறே போன்று நின்றநின் தன்மை" என்பது 'நின் திருவருளைப் பெறுந் தகுதிவாய்ந்த இக் காலத்து எனக்கு நின்அருளை வழங்கி, அங்ஙனம் அதனை வழங்குகின்றுழியே என்னைப் பொதிந்த ஆணவ இருளையுந் துரந்து பளிங்கினுள் நிழலைச் சிறிது சிறிதாக குறைத்துப் பின் அதனை இல்லையாக்கி வான்மேல் எழாநின்ற ஞாயிற்றை யொப்ப, என் னுள்ளத்தின்கண் விளங்கித் தோன்றாநின்ற நின் இயல்பினை' எனவும், "நினைப்புஅற நினைந்தேன்" என்பது 'என்னுள்ளும் புறம்புமாகிய எல்லா இடங்களிலும் நிறைந்துநிற்கும் நின்னை, இதற்குமுன் னெல்லாம் புறத்தே நிற்குமவனாக மட்டுங்கருதி முன்னிலைப் படுத்து என்னின் வேறாய் வைத்து யான் நினைந்துவந்தது போலில்லாமல், அங்ஙனம் வேறாய்க்காணும் நினைப்பு முற்றும் ஒழிய, என்னுள் நீயும் நின்னுள் யானுமாய் நிற்கும் அப் பிரிவில்லா நிலையின் இயல்பினை நின் திருவருளாற் கண்டு கொண்ட இக் காலத்தே நின்னருள் வழிநின்ற உணர்வினேனாய் நின்னை நினைப்பேனாயினேன்; அங்ஙனம் நினைந்த வளவானே' எனவும், "நீஅலால் பிறிதுமற்று இன்மை சென்றுசென்று அணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந்து ஒன்றுஆம் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே" என்பது, 'உரைப்பரும் விளக்கத்தினையாய்த் தோன்றி என்னை நின் வண்ணமாக்கிய உன்னையல்லாமல், மாயை வினைகளுள் வேறு ஏதும் இல்லாதாய், அதுதானும் அது தன்னைப் பற்றியவுணர்வும் அணுஅணுவாய்க் கழிந்து கழிந்து தேய்ந்து தேய்ந்து போக, எஞ்சி நிற்பது நின்னுணர்வு ஒன்றேயாம், திருப்பெருந்துறையில் விளங்கி யெழுந்

தருளிய சிவபெருமானே' எனவும், "ஒன்றும்நீ அல்லை அன்றிஒன்று இல்லை யார்உன்னை அறியகிற் பாரே" என்பது 'நின்திருவருட் பரப்பில் அடங்கிக்கிடக்கும் மும் மலங்களும் உயிர்களும் என்னும் இவற்றின் இயல்பு அறி யாமையுஞ் சிற்றறிவுமா யிருத்தலின் என்றும் நுண்ணிய அறிவுப் பேரொளியாய் வயங்கும் நீ அவை அவ்வாறு நின் னுள்ளிருத்தல் பற்றி அவற்றுள் ஏதும் ஆவாய் அல்லை, எல்லாவற்றிற்குங் களைகணாய் நிற்கும் நின்னையல்லாமல் அவற்றுள் ஏதுந் தாமாகவே தனித்துநிற்க வல்லதாத லும் எஞ்ஞான்றும் இல்லை, மும்மலக் கட்டில் நிற்கின்ற எல்லையில் நின்னைத் தம்மின்வேறாய் வைத்து முன்னிலைப் படுத்துக் காண்பார்க்கு அவர் காணும் அக் காட்சியினுள் ளாகவே நீ மறைந்திருத்தலின் அவர் நின்னைக் காண்டல் இயலாது, இனி அம் மும்மலக் கட்டின் நீங்கி நின் திருவடிப் பேறெய்தி நின்னருள்வழி நின்று பேரின்பந் திளைத்து நின்னுணர்வினராய் நிற்பார்க்கும் அந் நிலையில் நீவேறு தாம்வேறாய் நின்று காண்டலும் இயலாது, இங்ஙனம் இவ் விருவகை நிலைகளின் நிற்பவரன்றிப் பிறர் இன்மையின், இந் நிலையிலுள்ளார் எவர்தாம் நின்னை அறியமாட்டுவார்!' எனவும் பொருள்படுதல் காண்க.

இவற்றுட் 'சிவவுணர்வாய் நிற்றல்' என்பது மலம் மாயை வினை உயிர்கள் என்பவற்றுள் ஒன்றனிடத்தும் ஒரு தினைத்துணையும் நினைவுசெல்லாமற் றன்னையும் நினை யாமற், சிவம் ஒன்றையே நினைந்தபடியாய் நிற்றல். உயிர் எப்பொருளை நினைந்தாலும் அப் பொருளின் இயல்பினைத் தான்பெற்று அவ்வுருவாய் நிற்குந் தன்மைத்தாகலின், அது சிவத்தை நினைந்து அந்நினைவு ஒன்றிலேயே உறைத்து நிற்க நிற்க, அது சிவத்தினியல்பைப் பெற்று அவ்வுருவாய் நிற்பதாகின்றது. இஃது இவ்வாறு சார்ந்த தன் வண்ணமாம் இயல்புடைத்தாதல் பற்றியே ஆசிரியர் திருவள்ளுவநாயனார் உயிரினியல்பை நீரினியல்போடு ஒப் பிட்டு,

"நிலத்தியல்பால் நீர்திரிந் தற்றாகும் மாந்தர்க்
இனத்தியல்ப தாகும் அறிவு."[1]

என்றும், தாயுமான அடிகள் அதனைப் பளிங்கினியல்
போடு ஒப்பிட்டு,

"யாதொன்று பற்றின்அதன் இயல்பாய் நின்று
பந்தமறும் பளிங்கனைய சித்து நீயுன்
பக்குவங்கண் டறிவிக்கும் பான்மையேம் யாம்."[2]

என்றும் அருளிச் செய்வாராயினர்கள். இவ் வுண்மை யினையே தெய்வத் திருமூலரும் "திருவடிஞானஞ் சிவம் ஆக்குவிக்கும்"[3] என்று தேற்றியருளினர். இங்ஙனம் இறைவனியல்பைத் தன்னியல்பாகக் கருதினாலன்றி உயிர் தன்னைப் பொதிந்த மலக்கட்டு அறப் பெறாது. சிற்றினத் தாரோடு சேர்ந்து அவர்க்குரிய களவு கட்குடி சூது முத லான தீவினைகளிற் பயின்றான் ஒருவன் அவருள் ஒருவ னாகத் தன்னைக் கருதி அவர்க்குரிய இயல்பே தனக்குரிய இயல்பாகப் பிறழ நினைந்திருக்குங்காறும், அவன் அத் தீவினைகளினின்றும் அவற்றால்வருந் துன்பங்களினின்றும் ஒருசிறிதும் விடுபடான். மற்று அவன தான் படுந்துன்பங் களின் முதல் தான் சேர்ந்த தீயோரின் சேர்க்கையால் வந்த தென்றும், அவரியல்பின் வழியே தன்னியல்பினைச் செல விடுத்தது குற்றமாமென்றும் உணர்ந்து, அவரின் வேறாகத் தன்னைக் கருதி, அம்மட்டில் அமையாது நல்லார் குழுவிற் சேர்ந்து இனி அவர் தமக்குள்ள சிறந்த இயல்பே தனக்கும் உரியதாகற் பாலதெனக் கடைப்பிடித்து, அவ் விழுமிய இயல்பிற் றன் கருத்தை நிறுத்தி அவ் வண்ண மாய் நின்றக்கால், அவனை முன்னே பற்றிய தீவினைகளும் அவற்றாற் றான்பட்ட துன்பங்களும் அவனை முற்றும் விட்டுப்போக, அவன் பின்னர்த் தான்சேர்ந்த நல்லா ரியல்பே தன்னியல்பாய்க் கொண்டு அதனால்வரும் நல்லின்

1. திருக்குறள், ௪௫௨.
2. ஆகாரபுவனம் சிதம்பரரகசியம், க௮.
3. திருமந்திரம், க௫௭௨.

பத்திற் படிந்திருத்தல் காண்டுமன்றே! அது போலவே, உயிர் தான் கட்டுண்டிருந்த ஆணவம் மாயை வினை என்னும் மும்மலப் பிணிப்பு அற்று நீங்கும் பொருட்டு, அவற்றினியல்போடு ஒன்றுபட்டு நில்லாது, சிவத்தினியல்போடு ஒருமித்து அதுவே தானாய் நிற்கும்நிலையில் இடையறாது பழகுதலே செயற்பாற்று; இவ் விடையறாப் பழக்கம் ஏறியபின் உயிரைப் பற்றிய மலத்தினியல்பு விட்டுப்போக உயிர் சிவத்தினியல்பாய் நிற்கும்; மலம் அறுதற்பொருட்டுச் செயற்பாலதாகிய இப் பழக்கத்தினையே ஆசிரியர் திருமூல நாயனாரும்,

"தானவ னாகுஞ் சமாதி கைகூடினால்
ஆன மலம்அறும் அப்பசுத் தன்மைபோம்."[1]

என்று நன்கருளிச் செய்தனர். இனி, இங்ஙனஞ் சிவத்தினியல்பைத் தன்னியல்பாய்க் காணுங் காட்சியையே வடமொழி உபநிடதமறை 'சோகம்பாவனை' எனவும், சித்தாந்த மாமறையாகிய ஆகமநூல் 'சிவோகம்பாவனை' எனவுங் கூறுமென்பது தெரிப்பார், அவரே,

"மன்னிய சோகமாம் மாமறை யாளர்தம்
சென்னிய தான சிவோகமாம் ஈதென்ன
அன்னது சித்தாந்த மாமறை யாய்பொருள்
துன்னிய ஆகமநூ லெனத் தோன்றுமே."[2]

எனவும் அருளிச் செய்தார். இவ்வுண்மை முடிபை எவரும் விளக்கமாய்த் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டே மிகத் தெளிவான தமிழில்,

"யாதொன்று பாவிக்க நான், அதுவாத லால்உன்னை
நானென்று பாவிக்கின் அத்துவித மார்க்கம்உறலாம்
ஏதுபா வித்திடினும் அதுவாகி வந்துஅருள்செய்
எந்தைநீ குறையும்உண்டோ."[3]

என்று தாயுமான அடிகளும் அருளிச் செய்தனர். உயிர் இவ்வாறு சிவமாந் தன்மையைப் பெறுதலுக்கு ஆசிரியர்

---

1. திருமந்திரம், ௨௨அக. 2. அதுவே, ௨௯௬௪.
3. எங்கு நிறைகின்ற பொருள், ௯.

மெய்கண்ட தேவநாயனார் ‘கருடத்தியானம்’ பண்ணி அரவின்நஞ்சு தீர்ப்பானை உவமையாகவு மெடுத்துக் காட்டிக்,

“கண்டதை அன்றன் றெனவிட்டுக் கண்டசத்தாய்
அண்டனை ஆன்மாவில் ஆய்ந்துணரப்—பண்டணைந்த
ஊனத்தைத் தான்விடுமா றுத்தமனின் ஒண்கருட
சானத்திற் றீர்விடம்போற் றான்.”[1]

என்று அவ்வியல்பைத் தெற்றென விளக்கினமை காண்க. புறத்தே காணப்படும் எருவையின் (கருடனின்) வடிவோடு ஒத்ததொரு மந்திர உருவினை மனத்தாற் கற்பித்துக் கொண்டு, அவ்வுருவிலேயே தன் கருத்தினை நாட்டி அதனை அவ்வண்ணமாக்கிப் பயின்ற மந்திரகாரன், பின் அரவு தீண்டப்பட்டான் ஒருவனை அம்மந்திரவுருவில் நின்று நோக்கிய வளவானே அவற்கேறிய நஞ்சு நீங்கிப் பிழைத் தெழுதல்போல, மும்மலமாகிய நஞ்சு ஏறிய உயிர் அம் மலப்பகையாகிய சிவத்தினியல்பை நினைந்து அதிற் றன் கருத்தை நிறுத்தி அவ்வண்ணமாய் நின்றவள வானே, அங்ஙனம் முனைத்த சிவத்தினியல்பிற்குமுன் மலத்தினியல்பு நிற்கமாட்டாதாய் வலிமடங்கி யொழிய உயிர் சிவமாயே நிற்குமென்பது தெளிவுறுத்தப்பட்டதா யிற்று. உயிர் தன்னால் நினைக்கப்பட்ட பொருளினியல் பைப்பெற்று அவ் வண்ணமாய் நிற்குமாற்றை இஞ் ஞான்றை **மனநூலாரும்**[2] நாடோறும் நிகழும் உண்மை நிகழ்ச்சிகள் எண்ணிறந்தவற்றை எடுத்துக்காட்டி நன்கு விளக்குவர்.

இவ்வாறெல்லாம் முன்னர் மலங்களோ டொருங்கு சேர்ந்து அம்மலத்தினியல்பைப்பெற்று நின்றதூஉம், பின்னர்ச் சிவத்தோடொன்றுகூடி அச் சிவத்தினியல் பைப் பெற்றுச் சிவமாய் நிற்பதூஉம் உயிரேயல்லாமல்,

---

1. சிவஞானபோதம். ௯. ௨ - ௩.

2. Psychologists such as Myers, W. James, T. J. Hudson, etc.

இயல்பாகவே மலங்களின் நீங்கிநின்று மலத்தாற் பற்றப் பட்ட உயிர்களை முத்தொழிற்கட் படுத்துப் புனிதமாக்கி வருஞ் சிவம் அன்றாகலான், முழுமுதற் சிவமே மலங்களாற் பற்றப்பட்டு உயிராயிற் றென்பா ருரையும், உயிர் மலங்களிற் நீர்ந்தவழி அம் முழுமுதற் சிவமேயாமல்லது உயிரென்று ஒரு தனிமுதல் இல்லையென்பாருரையும் உண்மைக்கு மாறான பொய்ம்மையுரைகளாமென் றொழிக. இன்னும் இதனை விரிப்பிற் பெருகுமாதலின், இவ்வுண்மையின் பரப் பெல்லாம் எமது 'சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி'யிற் கண்டு கொள்க.

மேலும், தம்மைப் பிணித்த பசுத்தன்மை பாசத் தன்மைகளை அறுத்து இறைவன் தனது திருவடிக் கண்ணே தம்மைப் பிணிப்பித்துக்கொண்ட வாற்றினையும், அவ்வாறு செய்த அதுவே தம்மைச் சிவமாக்கியாண் டமை யாதலையுந் தெளித்து அடிகளே,

"பத்திமையும் பரிசும்இலாப் பசுபாசம் அறுத்தருளிப்
பித்தன்இவன் எனஎன்னை ஆக்குவித்துப் பேராமே
சித்தமெனுந் திண்கயிற்றால் திருப்பாதங் கட்டுவித்த
வித்தகனார் விளையாடல் விளங்குதில்லை கண்டேனே."[1]

எனவும்,

"சித்தமலம் அறுவித்துச்
சிவமாக்கி எனை ஆண்ட
அத்தன்எனக்கு அருளியவாறு
ஆர்பெறுவார் அச்சோவே."[2]

எனவும் அருளிச்செய்தமை காண்க. அங்ஙனம் உயிர் சிவமாக்கப்பட்ட வழியும், அஃது இறைவனைப் போலப் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் மறைத்தல் அருளல் என்னுந் தொழில்களைச் செய்யமாட்டாதாய், இறைவ னது திருவடிப் பேரின்பத்திற் றிளைத்தபடியாய் ஆண்டவ னுக்கு அடிமையாகவே நிற்கப்பெறு மென்னும் உண்மை,

1. திருவாசகம், கண்டபத்து, எ.
2. அச்சோப்பதிகம், க.

"சிவம் ஆக்கி" என்றதனோடு அமையாது "எனை ஆண்ட" என மேலும் இருசொற் றலைப்பெய்து, ஆண்டும் அவற்குத் தாம் அடிமைத் திறம்பேணிக்கிடக்கு மியல் பினை அடிகள் அருளிச் செய்தவாற்றால் நன்கு புலப்படும். இது சைவசித்தாந்தக் கொள்கையேயாதல், **சிவஞானபோத** முதனூலாசிரியராகிய **மெய்கண்டதேவநாயனார்,**

> "ஒன்றலா, ஈறே முதல்அதனின் ஈறலா ஒன்றுபல
> வாறே தொழும்பாகும் அங்கு."[1]

என்றும்,

> "அவைஅவன் அன்றில்லைப் பொன்ஒளிபோல் ஈசன்
> அவைஉடைமை ஆளாம்நாம் அங்கு."[2]

என்றும் இருகால்ஓதி முடிந்தவீடுபேற்றின்கண்ணும் உயிர் சிவத்திற்கு அடிமையேயாமியல்பினை வற்புறுத்தியவாறு பற்றி உணர்ந்துகொள்க. வீடுபெறெய்திய உயிர் திருவரு ளின்ப நுகர்ச்சி யொன்றற்கே உரித்தாமல்லது, அஃது ஆண்டு இறைவற்குரிய ஐந்தொழிலுஞ் செய்யமாட்டாமை ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவ நாயனார்க்கு முதன்மாணாக்க ரான அருணந்தி சிவனார்,

> "செம்பிரத குளிகையினாற் களிம்பற்றுப் பொன்னாய்ச்
> செம்பொனுடன் சேரும்மலஞ் சிதைந்தாற் சீவன்
> நம்பனுடன் கூடுமெனிற் பொன்போல் அல்லன்
> நற்குளிகை போலஅரன் நணுகும்மலம் போக்கி
> அம்பொன்அடிக் கீழ்வைப்பன் அருங்களங்கம் அறுக்கும்
> அக்குளிகை தானும்பொன் ஆகா தாகும்
> உம்பர்பிரான் உற்பத்தி யாதிகளுக் குரியன்
> உயிர்தானுஞ் சிவானுபவம் ஒன்றினுக்கும் உரித்தே."[3]

என்று அருளிச்செய்தமையாற் றுணியப்படும் என்க.

ஈண்டுக் காட்டியவாற்றால், 'சிவமாதல்,' 'சிவமாக் குதல்,' 'அணு அணுவாய்த்தேய்ந் தொன்றுதல்,' 'பேத

---

1. சிவஞானபோதம், க, ௩-க.
2. " உ, ச. 3. சிவஞானசித்தியார், கக. உ-௩.

மின்மை,’ ‘அத்துவிதம்’ என்னுஞ் சொற்றொடர்களைக் கேட்டதுணையானே அவற்றின் உண்மைப்பொருளை ஆராய்ந்து பாராமலும், அவை தம்மை வழங்கிய ஆக்கியோன் கருத்து இதுவென ஓராமலும், அவை தமக்கு மெய்ப்பொருளுரைத்த தொல்லாணை நல்லாசிரியர்களாகிய தெய்வத்திருமூலர், மெய்கண்டதேவர் என்னுஞ் சான்றோர் திருமொழிகளை ஒரு பொருட்படுத்தாமலும், மாயாவாத வழியொன்றையே மெய்யெனத் தேறிய தமது மயக்கவறிவு கொண்டு இச் சொற்றொடர்களுக்கு மாயாவாதப்பொருளை யேற்றி, அவ்வாற்றால் மாணிக்கவாசகப்பெருமானை மாயாவாதி ஆக்க முயன்ற ‘தமிழ்வரலாறுடையார்’ செயல் அறிஞராற் பெரிதும் அருவருத்தொதுக்கற்பாலதாமென விடுக்க. என்று ஈண்டுக்காட்டிய பொருளே “இன்றெனக் கருளி” என்னுந் திருப்பாட்டுக்கு மெய்ப்பொருளாம்; இஃதிப்பொருட்டாதல் பற்றியன்றே சைவசித்தாந்த சந்தானாசிரியரான உமாபதிசிவனார் தமது சங்கற்பநிராகரணத்தில் “இரண்டாம் பயனெனுந் திருவருள் தெளியிற், ‘சென்று சென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றும்,’ என்றிறை யியற்கை யியம்புதல் தகுமே” என் றிச் செய்யுளையே எடுத்தோதி யருளிச்செய்தார். தாம் எழுதிய ‘தமிழ்வரலாறு’ என்னும் புத்தகத்தில் அதன் ஆக்கியோர் எழுத்துப்பிழை சொற்பிழை சொற்றொடர்ப்பிழை பொருட்பிழை முதலியன பொதுள எழுதியமட்டில் அமையாது, தாம் திருவாசகத்திலிருந்து எடுத்துக் காட்டியதொரு மேற்கோளினையும் “தந்ததென்றன்னைக் கொண்ட துன்றன்னை” எனப் பிழைபட எழுதினார். இம் மேற்கோள “தந்ததுன் றன்னைக் கொண்ட தென்றன்னை”[1] என்று இருத்தல் வேண்டுமென்பதை அறியார்போலும்! அது நிற்க.

1. திருவாசகம், கோயிற்றிருப்பதிகம், ௧௦.

௧௨. சமணர்கள் தமிழ் ஆகமங்களை அழித்தமை

இனி, ஆகமங்களிற் சொல்லப்படும் ஆணவம் மாயை வினை யென்னும் மும்மலங்களும், 'இருவினையொப்பும்' தேவாரங்களிற் காணப்படாமையால், ஆகமநூல்கள் பரவு தற்குமுன் தேவாரங்கள் பாடப்பட்டனவாமென்றும், 'மும்மலம்,' 'இருவினையொப்பு' என்னும் இவற்றைப் பற்றிய குறிப்புகள் திருவாசகத்தின்கட் காணப்படுதலின் ஆகமம் சிறிது பரவத்தொடங்கிய காலத்தேதான் திருவாசகம் பாடப்பட்டதாதல் வேண்டுமென்றும், ஆகமம் பரவியபின் அதிற் சொல்லப்பட்ட 'தீக்ஷை'யை ஆசிரியன்பாற் பெறுதல் அடியார்க்கு இன்றியமையாததாயிற் றென்றும், அவ்வாறு 'தீக்ஷை' பெற்றவர் திருவாதவூரடிகள் ஒருவரே யன்றி ஏனை நாயன்மார் அது பெற்றவரல்லரென்றும், அதனால் அடிகள் ஏனை மூவர்க்கும் பிற்பட்டவராகலா மென்றும் 'தமிழ்வரலாறுடையார்' தமது கொள்கை யினைக் கூறினர்; இங்ஙனங் கூறுகின்றுழித் தாம் உரைப் பவற்றிற் றமக்கே துணிவு பிறவாதவாறுபோல் நெகிழ்ந் துரையாடியும் போனர். ஆயினும், இவர் காட்டிய இவ் வேதுக்கள் பொருந்தாமை காட்டுதும் :

சைவ சமயாசிரியராகிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனர் தாமருளிச் செய்த 'திருத்தொண்டத்தொகை'யில் திருமூல நாயனுரைக் குறிப்பிட் டிருத்தல் கொண்டும், திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனர் திருவாவடுதுறைக்கு எழுந் தருளிய காலத்து ஆண்டுத் திருக்கோயிலிற் புதைத்து வைக்கப்பட் டிருந்த 'திருமந்திர' நூலினை வெளிப்படுத்தி அந் நூலின் அருமையும் அதனை ஆக்கிய திருமூலநாயனு ரின் பெருமையும் அங்குள்ளார்க்கு எடுத்துரைத்து அந் நூலினை வழங்கவைத்தாரெனத் தொன்றுதொட்டு வரா நின்ற வரலாறு கொண்டும், 'திருமந்திரம்' ஆறும் நூற் ருண்டின் இடையில் இயற்றப்பட்டதொன்ருதலை மேலே

விளக்கிக்காட்டினும். காட்டவே, தேவாரங்கள் பாடப்படுதற்கு முற்றொட்டே 'திருமந்திரம்,' உண்மை பெற்றாம். தேவாரப்பாட்டுக்களில் 'மும்மலங்கள்,' 'இருவினையொப்பு' என்பவற்றைப் பற்றிய குறிப்புகள் வெளிப்படையாய்க் காணப்படாவிடினும், தேவாரத்திற்கு முந்திய திருமந்திரத்தில் அவை விளக்கமாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன வல்லவோ? "மும்மலம் வாட்டுகை மாட்டாதார்" எனவும்,[1]

" ஆணவம் மாயையுங் கன்மமும் ஆம்மலம்
காணும் முளைக்குத் தவிடுமி ஆன்மாவும்
தாணுவை ஒவ்வாமல் தண்டுலமாய் நிற்கும்
பேணுவாய் மற்று பாசம் பிரித்தே "[2]

எனவும் ஆசிரியர் திருமூலர் பலவிடத்துங் கிளந்தோதுதலின், திருமூலர்க்கு முன்னரே மும்மல இயல்புகளும் அவற்றின் பெயர்களும் வழங்கினமை நன்கு பெறப்படுதலின், தேவாரத்தில் அவை காணப்படாமை பற்றித் தேவாரத்திற்குப் பின் அவை வழங்கத் துவங்கின வென்றல் ஆராய்ச்சியுணர்வில்லார் கூற்றாம்.

இன்னும், திருமூலநாயனார்,

" அநாதி பசுவியாத்தி யாகும் இவனை
அநாதியில் வந்த மலம்ஐந்தால் ஆட்டி "[2]

என்று மலம் ஐந்தாதலுங்கூறி, அவ் வைம்மலம் ஆவன:

" ஆணவம் ஆகும் அதீதமேல், மாயையும்
பூணுந் துரியஞ், சுழுத்திபொய்க் காமியம்,
பேணுங் கனவும் மாமாயை, திரோதாயி
காணு நனவின் மலக்கலப் பாகுமே."[4]

என்பதனால் இவையேயா மென்பதூஉந் தெளியவைத்தார். இவரைப் போலவே அடிகளும் பலவிடங்களில்,

---

1. திருமந்திரம், ௪௭௯.
2. அதுவே, ௨௧௫௧.
3. அதுவே, ௨௧௯௭.
4. அதுவே, ௨௨௨0.

"மூலமாகிய மும்மலம் அறுக்கும்."
(கீர்த்தித்திருவகவல், ௧௧௧)

எனவும்,

"மும்மலங்கள் பாயுங், கழுக்கடை.." (திருத்தசாங்கம், ௪)

எனவும்,

"மயக்கமாயதோர் மும்மலப் பழவல்வினை."
(திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம், ௭)

எனவும்,

"உள்ளமல மூன்றும் மாய." (பண்டாய நான்மறை, ௨)

எனவும்,

"மும்மை மலம் அறுவித்து." (அச்சோப்பதிகம், ௧)

எனவும் மும்மலங்களை ஓதியதோடு,

"மலங்கள் ஐந்தாற் சுழல்வன்
தயிரிற் பொருமத் துறவே." (நீத்தல் விண்ணப்பம், ௨௧)

என மலங்கள் ஐந்தாதலும் ஒருவயின் அருளிச்செய்தார். எனவே, ஆணவம் மாயை வினை என்னும் மும்மலங்களில், இடைநின்ற மாயையை இரண்டாகக்கொண்டு ஒன்றைத் 'தூய்மாயை,' மற்றொன்றைத் 'தூவாமாயை' என வழங்குதலும், உயிர்கள் இம்மைப் பிறவியில் இன்பதுன்பங்களை நுகருங்கால், உம்மைப் பிறவியிற் செய்தனவும் அம்மைப் பிறவியிற் செயக்கடவனவுமாய வினைகளையும் வினைப் பயன்களையும் அவை தெரிந்து இடையறுத் துன்பத்தின் மூழ்காவாறு, ஆணவமலம் நீங்கும்பதம் வருந்துணையும் அதனோடு உடனாய்நின்று அவ்வுயிர்களின் அறிவுக்கு அவை தோன்றாமல் மறைத்து உதவிவரும் இறைவனருளை அங்ஙனம் மறைக்கு மியல்புபற்றி 'மலம்' என ஒரோவழி வழங்குதலும அடிகட்கு உடம்பாடாதல் பெற்றாம். பெறவே, மாயையைச் 'சுத்தமாயை,' 'அசுத்தமாயை' எனவும், ஆணவத்தோடுடனாய் நின்று வினை வினைப்பயன்களைத் தோன்றாமல் மறைக்கும் அருளைத் 'திரோதானம்' எனவும் கொண்டு, இவைதம்மை 'ஆணவம்,' 'கன்மம்'

என்னும் இரண்டொடு கூட்டி 'மலம்ஐந்து' என்று கொள்ளும் சைவசித்தாந்தக் கோட்பாடு ஒன்றே திருவாத வூரடிகள் கோட்பாடாகுமல்லாமல், அவ்வாறு ஐந்து மலங்களின் உண்மை கொள்ளா ஏனைச் சமயங்களுள் வேறேதும் அடிகளது கோட்பாடு ஆகாமையும் நன்கு பெறும். ஆகையால், அடிகளை மாயாவாதியாக்க முயலுந் 'தமிழ்வரலாறுடையார்' கருத்து ஒருசிறிதும் நிரம்பாதென விடுக்க.

இனித், தேவார காலத்திற்குமுன் ஆகமங்கள் பரவி வழங்கினவல்ல வென்ற கூற்றை ஆராய்வாம். தேவாரத் தில் ஆகமத்தைப் பற்றிய குறிபபுச் சிறுபான்மையுண் டென்று உடன்பட்டவர், அச் சிறுபான்மைபற்றி அதன் வழக்கமும் அஞ்ஞான்று சிறுபானமைத்தாதல் வேண்டு மென்று கருதுகின்றார். தேவாரத்தில் ஆகமக்குறிப்புக் காணப்படுதலால் தேவாரகாலத்திற்கு முன்னரே ஆகமம் உண்டென்பது பெறும். திருவிற்கோலத் திருப்பதிகத்தில் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் "தொகுத்தவன் அருமறை அங்கம் ஆகமம், வகுத்தவன்" என்று அருளிச்செய்திருத் தலே அதற்குச் சான்றும். இவ்வுண்மை பெறப்பட்டபின், தேவார காலத்திற்குமுன் ஆகமங்கள் பரவிவழங்கிய துண்டோ இல்லையோ என ஆராய்ந் துறுதிப்படுத்தல் வேண்டின், தேவாரத்தில் அதுபற்றிக் காணப்படுஞ் சிறு பான்மைக் குறிப்பு ஒன்றே கொண்டு அம் முடிபுக்கு வராமல், வேறு பழைய நூல்களிற் காணப்படுங் குறிப்பு களையுஞ் சான்றாகக் கொண்டே அம்முடிபினைக் காட்டல் வேண்டும். தேவாரத்திற்கு முற்பட்டுக் கி. பி. ஆறும் நூற் றாண்டின் இடையில் இயற்றப்பட்டதென மேலே காட்டப் பட்ட திருமந்திர நூலின் இடையே ஐந்தாந்தந்திரத்தில்,

"ஆகமம் ஒன்பான் அதிலான நாலேழு,
மோகமில் நாலேழும் முப்பேத முற்றுடன்
வேகமில் வேதாந்த சித்தாந்த மெய்ம்மையொன்
றாக முடிந்த அருஞ்சுத்த சைவமே."[1]

---

1. திருமந்திரம், ௭௪.

என்று போந்த திருப்பாட்டால், முதலில் ஒன்பது வகையாய்த் தோன்றிய ஆகமங்களிலிருந்து பின்னர் இருபத்தெட் டாகமங்கள் பிறந்து வழங்கினவென்பது பெறப்படுகின்றது. திருமூலநாயனர் காலத்தில் இருபத்தெட்டாகமங்கள் வழங்கினவாயின் அவை தம்மைச் சிறுபான்மை வழக்கம் எனக் கூறுதல் யாங்ஙனம் பொருந்தும்? ஆகமம் எனப்பெயரிய நூல் ஒன்றே இருந்ததாயின் அதனைச் சிறுபான்மை வழங்கியதெனக் கூறல் ஒருவாறு பொருந்தினும் பொருந்தும். முதலில் ஒன்பது வகையாயும், பின்னர் இருபத்தெட்டாயும் விரிந்து வழங்கிய சிவாகமங்களைச் சிறுபான்மை வழக்கமுடையன வென்றல் பொருந்துமோ கூறுமின்! திருமந்திர நூலைச் செவ்வனே கற்றறியாதாரே ஆகம வழக்கத்தை நன்குணராமற் றமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் பிழைபடக்கூறு நீரராவர். எனவே, அடிகள்,

"மன்னு மாமலை மகேந்திரம் அதனிற்
சொன்ன ஆகமந் தோற்றுவித் தருளியும்."

(கீர்த்தித்திருவகவல், ௯, ௧0)

என்றும்,

"மற்றவை தம்மை மகேந்திரத் திருந்து
உற்றஐம் முகங்க ளாற்பணித் தருளியும்."

(கீர்த்தித்திருவகவல், ௧௯, ௨0)

என்றும் பலவிடங்களில் அருளிச்செய்திருத்தல் கொண்டு ஆகம வழக்கம் மிகுந்திருந்த காலத்தில் அவர் இருந்தாரென்பது பெறப்படுமேயன்றி, அதனால் அவர் தேவார காலத்திற்குப் பிற்பட்டிருந்தாரென்பது எட்டுணையும் பெறப்படாதென்க.

அற்றேல், திருவாசகத்தில் ஆகமங்கள் பலவிடத்துங் குறிப்பிடப்படுதல்போ லல்லாமல் தேவாரத்தில் அருகியாண்டோ சில விடங்களில் அவை குறிப்பிடப்படுதல் என்னையெனின்; மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்கு முற்காலத்தே, கடவுளும் உயிரும் இல்லாத வெறும்பாழெனக் கூறும் 'ஈனயான பௌத்தம்' சான்றோர்க்கும் உலகத்

தார்க்கும் இசையாமையின் ஒடுங்கிப்போக, அறிஞர் பலர்க்கும் ஒப்ப முடியுமாறு சைவசமயக் கோட்பாடுகளைத் தழுவி வகுத்த 'மகாயான பௌத்தமே' யாண்டும் பரவி வழங்கலாயிற்று; அக் காலத்தேதான் 'பௌத்தாகமங்களைப்' போன்ற சைவாகமங்கள் எழுதப்பட்டுப் பௌத்த சமயக் கோட்பாடுகளை மறுத்துச் சைவசமய உண்மைகளை அளவை நூன்முறையால் தொடர்புபடுத்து விளக்குவவாயின; அக்காலத்திற்குமுற் சைவசமய உண்மைகள்மட்டும் வழங்கினவே யல்லாமல், அவ்வுண்மைகளைத் தடைவிடைகளான் விளக்கி அளவைநூன்முறை வழுவாது விரித்து ஆராய்ந்து காட்டும் நூல்கள் தமிழிலாயினும் வடமொழியிலாயினும் சிறிதும் இருந்தில. ஏனென்றால், உலகத்தாரும் அறிவுடையாரும் கைக்கொண்டொழுகும் உண்மைகளை, அவற்றிற்கு மாறாய்ச் சிலர் தோன்றி அவற்றை மறுத்தாலன்றி, அவ்வுண்மைகளை வழக்குநெறி வழுவாது விடைகளால் விரித்து விளக்கவேண்டுங் கடன் வேண்டப்படாமையால் என்க.

கடவுளுண்டு, உயிருண்டு, உயிரைப்பற்றிய மலம் உண்டு, உயிரெடுக்கும் பிறவிகள் உண்டு, அப் பிறவிகள் உலவும் உலகம் உண்டு, மலத்திற் றீர்ந்த உயிர் கடவுளைச் சார்ந்து இன்பநுகர்தலுண்டு என்னும் உண்மைகள் எல்லா மக்களிடத்தும் இயற்கையே காணப்படுங் கோட்பாடுகளாகும்; இவைகளை மறுப்பார் இல்லாத காலங்களில் தோன்றிய நூல்களில் இவ்வுண்மைகள் மட்டுங் காணக்கிடக்குமேயல்லாமல் இவற்றைப்பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் காணப்படா. இம் முறைமைக்கு இசையவே, பௌத்த காலத்திற்கு முற்பட்ட வடநூல் தமிழ்நூல்களில் இக் கோட்பாடுகளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் காணப்படுகின்றில. பௌத்தசமயந் தோன்றிக், கடவுள் உயிர் மலம் முதலான மெய்ப்பொருள்களை இல்லாத வெறும் பாழ்என மறுக்கப் புகுந்தபின்னரே, அது கூறும் மறுப்புரைகளை ஆராய்ந்து அவற்றின் உண்மையை நாட்டும் நூல்கள் வடமொழி தென்மொழிகளில் உண்டாயின. பௌத்த

காலத்திற்கு முற்றோன்றிய வடநூல்கள் 'இருக்கு' 'எசுர்', 'சாமம்' முதலான மந்திரப்பகுதிகளும் அவற்றின்கட் சொல்லிய வேள்விமுறைகளை விரிக்கும் 'சதபதம்', 'தைத்திரீயம்' முதலான பிராமணங்களும்' 'ஈச', 'கேந' முதலான உபநிடதங்களும் பிற சிலவுமாம்; ஏனை நூல்களெல்லாம் பெரும்பாலும் பௌத்தகாலந் தொட்டே விரிந்தனவாகும்.

இனி, வடநாட்டிற் பிறந்த பௌத்த சமண மதங்கள் அந் நாட்டிற் பெரிதும் பரவினாற்போல், அவை தோன்றிய பின் நெடுங்காலம் வரையில் தென்னாட்டிற் பரவாமையானும், அவை அங்ஙனம் தென்னாட்டிற் பரவத் துவங்கியதும் கிறித்து பிறந்த முதல் நூற்றாண்டு துவங்கி ஏழாம் நூற்றாண்டுவரையி லாகலானும் அப் பௌத்த சமண மறுப்புரைகளை எதிர்த்துக் கடவுளுண்மையை நாட்டப் புகுந்த 'ஆகமம்', 'திருவாசகம்', 'திருமந்திரம்', 'ஞானாமிர்தம்', 'தேவாரம்', 'சிவஞானபோதம்' முதலான தமிழ் நூல்களெல்லாம் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டிற்குப்பின் அடுத்தடுத்துத் தோன்றுவ வாயினவென்க. கிறித்து பிறப்பதற்கு முற்றோன்றிய தமிழ் நூல்களெல்லாம் இயல் இசை நாடகங்களைப் பற்றிய 'தொல்காப்பியம்', 'முறுவல்', 'சயந்தம்', 'களரியாவிரை', 'பரிபாடல்' முதலியனவும், அறம் பொருள் இன்பங்களை விளக்கும் 'நாலடியார்', 'திருக்குறள்', 'அகநானூறு', 'புறநானூறு', 'கலித்தொகை' முதலியனவுமேயாம். கடவுள் உயிர் உலகம் என்னும் முபபொருளைப்பற்றிய உண்மைகள் ஆராய்ச்சி வகையால் மிக விரிக்கப்படாமல் உண்மைகளாகவே வைத்துப் பண்டைத் தமிழ் நூல்களிற் சொல்லப்பட்டமையால், ஆசிரியர் திருமூலர் அவைகளைக் குறித்துச் சொல்லுங்கால்,

"அங்கிமி காமைவைத் தான்உடல் வைத்தான்
எங்குமி காமைவைத் தான்உலகு ஏழையும்,
தங்கிமி காமைவைத் தான்தமிழ்ச் சாத்திரம்
பொங்கிமி காமைவைத் தான்பொரு ளானுமே."[1] (கஎ)

1. திருமந்திரம், க௦௦.

என்று அருளிச்செய்தார். தமிழ் நூல்களும் அவற்றின் பொருள்களும், சில்வாழ்நாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினரான மக்கள் உணர்ந்து மெய்ப்பயன் பெறுதற்குத் தக்க அளவு வைத்து அறிவின் எல்லை கடவாமல் அழகுற அமைக்கப் பட்டன என்பது இத் திருப்பாட்டினால் நன்கு விளங்கு கின்றது; நெருப்பானது உலகிற் பயன்படத்தக்கவளவு ஏனை நான்கு பொருளோடு அடக்கிவைத்து அமைக்கப் பட்டிருத்தல் போலவும், காய்ச்சப்படும் பால் பொங்கி வழிந்து போமாயின் எவர்க்கும் பயன்படாது போமாத லால் அஃது அவ்வாறு ஆகாமைப்பொருட்டுக் கைவல் ஆயர் அதனைக் குழிசியின் உள்ளடக்கிக் காய்ச்சிப் பயன் படுத்துதல் போலவும், தமிழ்நூல்களும் அவற்றின் பொருள்களும் அமைக்கப்பட்டிருந்தனவென்று திருமூல நாயனார் உவமை யெடுத்துக் காட்டி விளக்கியவதனால், அம் முப்பொருளுண்மைகளை விரித்த வடமொழி நூல்கள் பயன்படத்தக்க வகையாய் அமைக்கப்படாமல், தன் னெல்லைகடந்த தீயும் பொங்கி வழிந்துபோன பாலும்போல் அளவின்றி விரிந்து தம்மையுணர்வார்க்குப் பெருந்தடுமாற் றத்தை விளைத்துப் பயன்படாவாயின வென்னும் உண்மை யையும் அறியவைத்தார்.

இனி, இங்ஙனம் பயன்படும் வகையாய் ஆக்கப்பட்ட தமிழ் ஆகமநூல்கள், பௌத்தமதம் தமிழ் நாட்டிற் பரவிய கி. பி. முதல் நூற்றாண்டு துவங்கி இயற்றப்பட்டமையா லன்றே அவற்றின் மொழிபெயர்ப்பாய் இஞ்ஞான்று உலாவும் 'பௌட்கரம்' முதலிய ஆகமநூல்களில் பௌத்த மத மாயாவாதக் கொள்கைகள் எடுத்து மறுக்கப்படு கின்றன.[1] இங்ஙனம் சிவாகமங்கள் பௌத்தமத காலத்தில் தோன்றி மிக்கு வழங்கினமையால், அக்காலத்திருந்த திருவாதவூரடிகள் அவைதம்மைத் தாம் அருளிய 'திரு வாசகத்'தில் அடுத்தடுத்துக் குறிப்பிடுவாராயினர். அப் பௌத்த காலத்திற்குப் பின் சமணமதம் தலையெடுத்து அக்காலத்திருந்த தமிழ்ச்சிவாகமங்களை நெருப்பிட்டுக்

1. பௌட்கராகமம், ௬, எ. உ,௨; ௫; ௩, ௧௧, உ0; ௪, எஎ; ௬, எ௫.

கொளுத்தி அழித்துவிட்டமையின், சமணகாலத்தில் அவை வழங்காதொழிந்தன. திருநாவுக்கரசு நாயனாரைக் கடலில் வீழ்த்தியும், நீற்றறையிலிடுவித்தும் பலகொடுந் தொழில்களாற் கொல்ல முயன்ற சமணர்கள் 'சிவாகம நூல்களை' வாளாவிடுவார்களோ? திருஞானசம்பந்தப் பெருமானைப் பல்லாயிரம் அடியார்களோடு வைத்துத் தீயிட்டுக் கொளுத்திய அச் சமணர்கள் 'சிவாகம நூல்களை'க் கொளுத்தாமல் விட்டிருப்பார்களோ? சமணர்களைப்போல் பௌத்தர்கள் சைவசமயத்திற்கு அத்துணைக் கொடும் பகைவர்கள் அல்லர்; அதனால் அவர்களது காலத்திற் சைவசமய நூல்களுக்கு அத்துணை இடர் நேர்ந்திலது. பௌத்தர்களும் சைவர்களும் ஒருமித்து வாழ்ந்தமை 'மணிமேகலை', 'சிலப்பதிகாரம்' என்னும் பழைய செந்தமிழ்க் காப்பியங்களால் நன்கு புலனாகின்றது. சமணர்களோ அவர்போல் அல்லர்; சைவசமயத்தை வேரோடு அழிக்கக் கங்கணம் கட்டிநின்றவர்; இவர்களது கொடுமைக்கு அஞ்சியே 'திருமந்திரம்' என்னுந் தமிழ்ச் சிவாகமநூல் உலகில் வழங்காமல் திருவாவடுதுறைக் கோயிற் பலிபீடத்தின்கீழ்ப் புதைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. தேவார திருவாசகங்கள் தில்லைச்சிற்றம்பலத் தறையிலே பூட்டி வைக்கப்பட்டன; அங்ஙனம் அவர்க்கஞ்சிப் பூட்டிவைக்கப்பட்ட அவைகளிற் பெரும்பகுதியைக் கறையான் தின்று அழித்தது! இப்போது அவைகளில் எஞ்சி நிற்பது மிகச் சிறுபகுதியேயாகும். 'ஞானமிர்தம்' என்னுந் தமிழாகமம் அஞ்ஞான்றிருந்த சைவமடங்களிற் பெரிதும் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டமையாலன்றோ அஃது இஞ்ஞான்று யாம் காணக்கிடைத்தது. இங்ஙனமாகச், சைவசமய உண்மைகளை விரித்துரைக்கும் சிவாகமநூல்கள் சமணகாலத்திற் பெரும்பாலும் அழிந்துபட்டுப் போனமையின், அவற்றின் பயிற்சியும அருகிப்போக, அக்காலத்திருந்த சைவசமயாசிரியர்களான திருநாவுக்கரையர், திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரமூர்த்திகள் தாம் அருளிச்செய்த தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் ஆகமங்களைப்பற்றி அடுத்தடுத்துக் கூறிற்றிலர். உண்மை இவ்வாறிருக்க, இதனை

யுணராத 'தமிழ்வரலாறுடையார்', தேவாரத்தில் அவை அடுத்தடுத்துக் குறிக்கப்படாமை ஒன்றேகொண்டு, அவை தேவாரகாலத்திற்குப் பின்னர்த்தான் மிக்கெழுந்து பரவின வென்று பிழைபட வரைந்தார்; 'திருமந்திரம்', 'ஞானாமிர்தம்' என்னுந் தமிழ் ஆகமநூல்களைக் கற்றறிந்தனராயின் இவ்வாறெல்லாம் வரைந்து இழுக்குறார். அது நிற்க.

அஃதொக்கும், ஆகமங்கள் தமிழ்மொழியில் இயற்றப்பட்டிருந்தனவென்றால் என்னை? 'காமிகம்' முதலான அவையெல்லாம் வடமொழியிலன்றோ எழுதப்பட் டிருத்தலைக் காண்கின்றேமெனின்; அவ்வியல்பினையும் விளக்கிக் காட்டுதும்: இஞ்ஞான்றுள்ள 'காமிகம்' முதலிய ஆகமங்கள் வடமொழியில் எழுதப்பட்டிருத்தல் கொண்டு அவை பண்டைக்காலத்தன வென்றல் பொருந்தாது. இருக்கு எசுர் முதலிய வேதங்கள், பிராமணங்கள், பழைய உபநிடதங்கள் முதலியன எழுதப்பட்டிருக்கும் வடமொழியும், புராணங்கள் ஆகமங்கள் எழுதப்பட் டிருக்கும் வடமொழியும் வேறுவே றுவனவாகும்; முன்னையது 'ஆரியமொழி'யென்றும், பின்னையது 'சமஸ்கிருத மொழி' யென்றுங் கூறப்படும்; இவ்விரண்டின அமைதிகளும இலக்கணங்களும் வெவ்வேறாகும்; இவற்றுள் முன்னையதாகிய 'ஆரியமொழி' மிகப்பழைய காலத்தது, பின்னையதாகிய 'சமஸ்கிருதமொழி' அதற்குப் பன்னெடுங்காலம் பிற்பட்டது; பின்னையதாகிய சமஸ்கிருத மொழியிலும் பின்னும் பிற்பட்ட உரைநடைகள் பலவுண்டு; 'காமிகம்' முதலிய ஆகமங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கும் சமஸ்கிருதமொழி பிற்காலத்துச் சொற்களும் குறியீடுகளும் இலக்கண முடிபுகளுங்கொண்ட உரைநடையால் அமைந்திருத்தலானும், இவ்வுரைநடை பழைய ஆரியமொழி நூல்களுள் யாண்டுங் காணப்படாமையானும் இந்நூல்கள மிகவும் பிற்பட்ட காலத்தே இயற்றப்பட்டன வென்பது திண்ணமாம்.

அல்லதூஉஞ், சிறிதேறக்குறைய இருநூறுண்டுகட்கு முன்னிருந்த சிவாக்கிர யோகிகளும், அவர்க்குப் பின்வந்த

சிவஞான யோகிகளும் தம்முரைகளுட் குறித்து வைத்ததை நம்பி, ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவ நாயனார் அருளிச் செய்த 'சிவஞானபோதம்' என்னுஞ் சைவசித்தாந்தத் தமிழ் முதல் நூலை, இரௌரவாகமத்தின் இறுதியின் உள்ள தாகத் தமிழ்ப்புலவர் சிலராற் பிழைபட எண்ணிக்கொள் ளப்பட்ட வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தின் மொழி பெயர்ப்பென்று கூறுவாருஞ் சிலர் உளர். மெய்கண்ட தேவர் தாம் அருளிச்செய்த சிவஞானபோதத்தை வட மொழிச் சிவஞானபோதத்தின் மொழிபெயர்ப்பென்று யாண்டுங் கூறிற்றிலர்; மெய்கண்டதேவர்க்கு முதன் மாணாக்கரும், ஆகமநூலுணர்ச்சியின் மிக்கவரும், சிவ ஞானபோதத்தின் வழிநூலாகிய 'சிவஞானசித்தி' என்னும் அரும் பெருநூலை ஆக்கியவரும் ஆகிய அருணந்தி சிவனாரும் தம் ஆசிரியர் அருளிச்செய்த அச் 'சிவஞானபோதநூல்' வடமொழியினின்றும் மொழிபெயர்த்துச் செய்யப்பட்ட தென யாண்டும் ஓதிற்றிலர். அவர்க்குப்பின் சார்பு நூலாகிய 'சிவப்பிரகாசமும்', ஏனை ஏழு சைவசித்தாந்த நூல்களும் அருளிச்செய்த உமாபதிசிவனாராதல் அதனை மொழிபெயர்ப்பு நூலென்று கூறினரோவெனின், அவரும் அங்ஙனம் எங்குங் கூறிற்றிலர்.

மெய்கண்டதேவர் சிவஞானபோதம் அருளிச்செய் தது இற்றைக்கு அறுநூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னராகும். அவர் காலத்திலாதல், அவர்க்கு முற்பட்ட காலத்திலாதல் வடமொழியில் 'சிவஞானபோதம்' என்ப தொரு நூல் இருந்ததென்பதற்கு ஏதொரு சான்றுங் காண்கிலேம். மெய்கண்டதேவர் காலத்திற்கு நானூறாண்டு பிற்பட்டிருந்த சிவாக்கிரயோகிகள் முதலாகத்தான் வட மொழிச் சிவாஞானபோதத்தின் பெயர் கூறுவாரைக் காண்கின்றேம். எனவே, சிவாக்கிரயோகிகள் காலத்தோ அல்லது அதற்குச் சிறிது முந்தியோதான் வடமொழிச் சிவஞானபோதம், மெய்கண்டதேவர் அருளிய 'தமிழ்ச் சிவஞான போதத்'தினின்றும் மொழிபெயர்த்து வட மொழியிற் செய்யப்பட்டதா மென்பது நன்கு பெறப்படும்.

வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தின் பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்து இறுதியில், "ஏவம் வித்யாச் சிவஜ்ஞாநபோதே சைவார்த்த நிர்ணயம்" எனப் போந்த குறிப்பானது 'இங்ஙனமாகச் சிவஞானபோதம் என்னும் நூலிற் சைவப் பொருள் உறுதிப்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றது' என்று பொருள் தந்து நிற்றல்கொண்டு, வடமொழியில் அதனை மொழிபெயர்த்துச் செய்தவர் உண்மையை மறையாமல் தாம் மொழிபெயர்த்து உரைத்த சைவசித்தாந்தப் பொருள் முன்னரே சிவஞானபோதத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதெனத் தெளிவுறக் கூறினமையே யாங்கூறும் உண்மைக்குச் சான்றாம்.

தமிழைப் பார்த்து வடமொழியில் மொழிபெயர்த்தவரே உண்மையை ஒளியாமற் சொல்லியிருக்க, உண்மை யாராய்ச்சிக்குக் கட்டுப்படாமல், "யாம பிடித்த முயலுக்கு மூன்றேகால்" என அழிவழக்குப் பேசுவாரை யொப்பப் பார்ப்பனர் சிலரும் அவர் வழிப்பட்ட தமிழ்ப் புலவர் சிலரும் தாங்கூறுவதற்குப் பழைய சான்றுகள் காட்டாது போதலோடு அமையாது, "ஏவம் வித்யாச் சிவஜ்ஞான போதே" என மேற்காட்டிய குறிப்புக்கு 'இங்ஙனமாக இந்தச் சிவஞானபோதத்தில்' என்று அக் குறிப்பில் இல்லாத 'இந்த' எனும் ஒருசொல்லை வருவித்து, 'ஈண்டுச் சிவஞானபோதம் என்றது பன்னிரண்டு சூத்திரங்களிற் கூறிய இந்த வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தையே' எனப் பொருந்தாப்பொருளும் உரைத்தார்.

வடமொழியில் அதனை ஆக்கினோர் தாம் ஆக்கிய அதனையே 'இந்தச் சிவஞானபோதம்' என்று கூறல் வேண்டினாராயின 'இந்த' என்னும் பொருளைத் தருவதாகிய 'ஏதஸ்மிந்' என்னும் வடசொல்லை அதனோடு கூட்டி, 'ஏதஸ்மிந் சிவஜ்ஞானபோதே' என்று சொல்லி யிருப்பர்; மற்று, அவர் அச்சொல்லைக் கூட்டாது வாளாது 'சிவஞானபோதம் என்னும் நூலில்' என்று பொருள்படும் 'சிவஞானபோதே' என்னுஞ்சொல்லைமட்டுங் கூறிச்சென்றாராகலின், அங்ஙனம் ஆக்கியோன் கருத்துக்கு மாறாக

'இந்தச் சிவஞானபோதம்' என்று பொருள் உரைப்பாரது போலியுரைப் பொய்ம்மையைச் சான்றோர் கண்டு நகுவராக லின் அவரது கருத்து நிரம்புமாறில்லையென்க. எனவே, வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தின் இறுதிச் சூத்திரத்திற் போந்த இக் குறிப்பு ஒன்றுமே, அஃது ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவர் அருளிச்செய்த தமிழ்ச் சிவஞான போதத்தினின்று பிற்காலத்தவரால் மொழிபெயர்த்துச் செய்யப்பட்டதென்பதனை நாட்டுதற்குப் போதிய சான்றாம்.

அதுவேயுமன்றி, மெய்கண்ட தேவர்க்குப் பன்னெடுங் காலம் பின்னிருந்த கடவுண்மாமுனிவர் தாம் இயற்றிய திருவாதவூரடிகள் புராணத்திற், சிவபிரான் மாணிக்க வாசகரை அடிமை கொள்ளும் பொருட்டுத் திருப்பெருந் துறையிற் குருந்தமரம் ஒன்றன நீழலிற் குருவடிவு தாங்கி அமர்ந்திருந்த காலையில் தமது கையொன்றிற் 'சிவஞான போதம்' என்னும் நூலை ஏந்தியிருந்தாரென்று கூறினாற் போல, மெய்கண்ட தேவர்க்கு முன்னிருந்த பெரும்பற்றப் புலியூர் நமபியார் தாம இயற்றிய திருவிளையாடற் புராணத் தில் அங்ஙனமே திருவாதவூரடிகட்குச் சிவபெருமான் குரு வடிவுகொண்டு மெய்ப்பொருளை அறிவுறுத்த எழுந்தருளி யிருந்தமை கூறுகின்றுழி அவர் கையிற் சிவஞானபோதம் இருந்ததென்று உரையாமையால், அப் பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி காலத்திற் சிவஞானபோதம் என்பதொரு நூல் இருந்ததில்லை யென்பதூஉம், ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவர் அருளிச் செய்த பின்னர்த்தான அந்நூல் ஒன்று முதலிற் றமிழிலும், அதன்பின் அதன் மொழிபெயர்ப்பாய் ஒன்று வடமொழியிலும் உளவாயின வென்பதூஉம் இனிது விளங்குகின்றனவல்லவோ?

தமிழ்ச் சிவஞானபோத நூலில் வடசொற்கள் சில காணப்படுதல்பற்றி அதனை வடநூல் மொழிபெயர்ப்பு என்று கூறத் துணிந்தாரும் உளர். தூய பண்டைத் தமிழ் வழங்கிய காலத்திற் றோன்றிய தனித்தமிழ் நூல்க ளாகிய 'சிலப்பதிகாரம்,' 'மணிமேகலை' என்பவற்றிலும் அங்ஙனமே வடசொற்கள் சில காணப்படுதல் பற்றியும்,

'திருவாசகம்,' 'திருக்கோவையார்,' 'திருமந்திரம்,' 'ஞானாமிர்தம்,' 'தேவாரம்' என்பவற்றிலும் அங்ஙனமே சில வடசொற்கள் காணப்படுதல் பற்றியும் அவையெல்லாம் வடநூல் மொழிபெயர்ப் பென்று கூறுதல் கூடுமோ? உண்மையாராய்ச்சி இதுதான் என்றுணரமாட்டாதார் தாம்கொண்ட கொள்கையை எங்ஙனமாயினும் நிலைநிறுத்தக் கருதி எதுதான் சொல்லத் துணியார்! தமிழ்ச் சிவஞானபோதத்தின் காலம், வடமொழிச் சிவஞானபோதத்திற்கு எத்தனையோ நூற்றாண்டுகள் முற்பட்டதாயிருந்தும், 'என் பேரனுக்கு என் முப்பாட்டன் மகன்' என்பார் கூற்றோடொப்ப, ஒரு பார்ப்பனர் 'இரௌரவாகமத்தின் ஒருசிறிய ஏட்டை மொழிபெயர்த்த மெய்கண்டதேவர்' என்று மெய்கண்டதேவரை ஆங்கில மொழியில் இகழ்ந்தெழுதியது அவ்வாறெழுதிய தமக்கே இகழ்ச்சியாய் முடிந்ததை அறிந்திலர். ஆங்கிலம் உணர்ந்தாரிற் பெரும்பாலார் தமிழ்நூல் உண்மைகளை ஓர் அணுத்துணையும் உணராதவராகலின் அவர் இடையே எவரும் ஏதும் சொல்லலாம். அதுநிற்க. ஈண்டுக் கூறியவாற்றாற் 'சிவஞானபோதம்' என்னும் ஒப்புயர்வற்ற ஆகமநூலும் முதலில் தமிழிற் செய்யப்பட்டதே யல்லாமல் வடமொழியிற் செய்யப்பட்டதல்லாமை நன்கு விளங்கும்.

மேலும், சிவஞானபோதத்தின் கருத்துப்பொருள் அறிவிக்கும் 'சூர்ணிகைக்கொத்தை' திருவெண்ணெய் நல்லூர்த் திருக்கோயிலில் இருக்கும் பொல்லாப் பிள்ளையார் அருளிச்செய்து, அதனை மெய்கண்டதேவர்க்கு வழங்கினார் என்று ஆராய்ச்சியில்லாச் சைவ நூற்புலவர்கள் கூறிவருகின்றனர்; ஆனால், இதனை ஆராய்ந்து பார்த்த ஒரு புலவரோ அச் சூர்ணிகைக் கொத்துச் சுவாமிநாத தேசிகர் என்பவரால் இயற்றப்பட்டதென அஃதெழுதிய ஏட்டுச் சுவடிகளின் ஈற்றில் குறிக்கப்பட்டிருத்தலை எடுத்துக்காட்டினார்.[1] இங்ஙனமே உண்மையல்லாப் பொய்க்

1. 1923-ஆண்டில், கொழும்பில் வெளிவந்த 'மெய்கண்டான்' இதழ் 2, பக்கம் 57.

கதைகளை ஆராய்ந்துபாராமல் உண்மையென நம்பி அவற்றை விடாப்பிடியாய்த் தழுவி நடப்பாரே இத் தமிழ் நாடெங்குங் காணப்படுகின்றனர். இத்தகையோர், பிற் காலத்துக் கோயிற் குருக்கண்மாரால் வடமொழியில் மொழிபெயர்த்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் 'காமிகம்' முதலான ஆகமநூல்களைச் சிவபெருமான் அருளிச்செய்தனவென்று புகலுதல் ஒருவியப்பன்று.

அல்லதூஉம், இஞ்ஞான்று வழங்கும் வடமொழி ஆகமங்களிற் பெரியதுஞ் சிறந்ததுமான 'காமிகாகமத்தின்' நான்காம் படலம், ௨௮௭, ௨௮௮, ௨௮௯-ஆம் சுலோகங்களிற், சிவபெருமானுக்கு வழிபாடு ஆற்றுங்கால் தமிழ்வேதங்கள் ஓதுதல்வேண்டும் என்பது குறிக்கப்பட் டிருத்தலின், தமிழ் வேதங்களாகிய தேவார திருவாசகம் அருளிச் செய்த திருஞானசம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர், மாணிக்க வாசகர் என்னும் நால்வர்க்கும் பிற்பட்ட காலத்தேதான் அக் காமிகாகமம் இயற்றப்பட்டமை தெள்ளிதிற் புலனும்.

இன்னும், சிவபெருமானுக்குத் திருவிழாச் செய்யப் படுங்கால் ஏழாம் நாளிலே, திருஞானசம்பந்தர்க்குத் தோற் றுச் சமணர்கள் கழுவில் ஏறின செய்தி கொண்டாடப் படுதல் வேண்டுமென்று உத்தரகாரணுகமங் கூறுகின்றது.[1] அதனுல் அவ்வாகமம் திருஞானசம்பந்தர் காலத்திற்கு மிகவும் பிற்பட்டு எழுந்ததாதல் நன்கு துணியப்படும். இன்னும், இவ் வடமொழி ஆகமங்களில் தேவாரப்பதிகங் கள் ஓதும் தமிழ் இசைப்பெயர்களுங் காணப்படுகின்றன. இவ்வாற்ருற் 'காமிகம்,' 'காரணம்' முதலான வடமொழி யாகமங்கள் கி பி. ஒன்பதாம் நூற்ருண்டிற்குப் பின் தமிழ் நாட்டின்கண் இருந்த கோயிற் குருக்கண்மாரால் எழுதப் பட்டவைகளாதல் இனிது பெறப்படும்.

இனித், திருமூலராற் குறிப்பிடப்பட்ட ஆகமங்களோ கி. பி. ஆரும் நூற்ருண்டிற்கு முன்னரே இயற்றப்பட்டன

1 See Mr. Gopinatha Rao's Hindu Iconography, Vol. I, Part I, P. 55.

வாதல் வேண்டும்; ஆகையால், அவர் மொழிந்த ஆகம நூல்களும், இப்போது வடமொழியிற் காணப்படும் ஆகம நூல்களும் ஒன்றேயாகாமை எவர்க்கும் வெள்ளிடை மலை போல் விளங்கும். திருமூலராற் குறிக்கப்பட்ட ஆகம நூல்கள் வேதாந்த சித்தாந்த உண்மையை ஒன்றாக முடித்துக்காட்டுந் தூய சைவசமய ஞானம் ஒன்றையே விளக்கு மென்பது,

"ஆகமம் ஒன்பான் அதிலான நாலேழு
மோகமில் நாலேழும் முப்பேதம் உற்றுடன்
வேகமில் வேதாந்த சித்தாந்த மெய்ம்மையொன்
றாக முடிந்த அருஞ்சுத்த சைவமே." (திருமந்திரம், ௭௪)

என்று அவர் அருளிச்செய்யுமாற்றால் நன்குவிளங்கும். மாணிக்கவாசகப் பெருமானும் ஆகமநூ லுணர்ச்சி யொன்றால் மட்டும் சிவபெருமான்றன் உண்மைத் தன் மையை எளிதில் அறியலாகுமென்பது புலப்பட,

"ஆகம மாகிநின்று அண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க."
(சிவபுராணம், ௪)

என்று கூறியருளினமை காண்க. மற்றுப் பிற்காலத்து வடமொழியில் எழுதப்பட்டு வழங்குங் 'காமிகம்,' 'காரணம்' முதலான ஆகம நூல்களோ சிவபிரான் திருக்கோயில்கள் அமைக்கும் முறைகளையும், அவற்கு வழிபாடு ஆற்றும் வகைகளையும், திருவிழாச்செய்யுந் திறங்களையும், இன்னும் இவை போல்வன பிறவற்றையும் விரித்துரைப்பக் காண்டு மன்றி, அவை வேதாந்த சித்தாந்த மெய்ப்பொரு ளாராய்ச்சிகளை எடுத்துரைக்கக் காண்கிலம்; இவை தமிழிலிருந்த பழைய சிற்பநூல்களின் (கற்றச்சு நூல் களின்) மொழிபெயர்ப்பே யல்லாமற் பிறஅல்ல. வேதாந்த சித்தாந்த மெய்ப்பொருள் விரிக்கும் 'பௌட்கரம்' முதலான உயர்ந்த அறிவுப் பெருநூல்களை 'ஆகமம்' என்று வழங் காமல், அவைதம்மை 'உபாகமம்' என்று வழங்குதல் என்னை? என்று உற்று நோக்குங்காற், சிற்பநூல்களாகிய வடமொழிக் காமிகம், காரணம் முதலியன தோன்றிய

பின், 'பௌட்கரம்' முதலியவை பழைய தமிழாகமநூல்களி னின்று மொழிபெயர்த்துச் செய்யப்பட்டமை தெற்றென விளங்காநிற்கும். திருமூலர் கூறும் பழைய ஆகமநூல்கள் தூய மெய்ப்பொருளாராய்ச்சி நூல்களாதலும், இஞ்ஞான்றுலவுங் 'காமிகம்,' 'காரணம்' முதலானவை சிறபநூல்க ளாதலுந் தேர்ந்துணர வல்லார்க்குத், திருமூலர் கூறிய பழைய ஆகமங்களும், இஞ்ஞான்றுலவும் புதிய ஆகமங் களும் வெவ்வேறியல்பினவாமென்பது நன்கு புலனும்.

அதுவேயுமன்றி, வடமொழியிலுள்ள நால் வேதங்கள், பதினெண் புராணங்கள், தருமநூல்கள்[1] முதலியவற்றை யெடுத்துக்கூறிய திவாகரநூல் அங்ஙனமே ஆகமங்களை எடுத்துக் கூறாமை, அந்நூல் தோன்றியகாலத்தில் ஆக மங்கள் வடமொழியில் எழுதப்படவில்லை யென்பதைத் தெளிவுறக்காட்டும். திருமூலர் இருந்த ஆறும்நூற்றாண் டிற்கு மிகப் பின்னே பத்தாம் நூற்றாண்டில் திவாகர நிகண்டு இயற்றப்பட்டதாகல் வேண்டும். இக்காலவளவு பிறகு மாற்றிக் கீழ்க்கொணரப்பட்டது. திவாகரமுனிவர் தாம் ஆக்கிய அத் திவாகரநிகண்டின் துவக்கத்தில் முதன் முதற் சிவபிரான் திருப்பெயர்களையும் அதன்பின் திருமால் முதலான தெய்வத்தின் பெயர்களையும் அமைத்துரைக்கக் காண்டலின், அவர் சைவ சமயத்தவராதல் துணியப்படும். அத்துணைச் சிறந்த சைவராகிய அவர் தமது காலத்தில் வடமொழிச் சிவாகமங்கள் வழங்கினவாயின் அவற்றை எடுத்துரையாது விடார். அற்றாயினும், 'ஆகமம்' எனப் பெயரியநூல் திவாகரமுனிவர் காலத்தில் இருந்ததென்ப தற்கு,

"ஆகமம் பனுவல் ஆரிடஞ் சமயம்
சூத்திரம் ஐந்தும் நூலினைத் துலக்கும்."[2]

என்று அவர் கூறுதலே சான்றாமாகலின், அக்காலத்தில் ஆகமப்பெயரால் வழங்கிய மெய்யறிவுநூல்கள் தமிழி லேயே இருந்தனவென்பது தேற்றமாம்.

---

1. திவாகரம், பல்பொருட்கூட்டத்தொரு பெயர்த்தொகுதி.
2. திவாகரம், ஒலிபற்றிய பெயர்த்தொகுதி.

அற்றேற், காமிகம், காரணம், வீரம், சிந்தம், வாதுளம், யாமளம், காலோத்தரம், சுப்பிரம், மகுடம் முதலிய ஒன்பது ஆகமங்களைத் திருமூலர் எடுத்தோதுதல் என்னையெனின்; இஞ்ஞான்று வழங்கும் இருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்களுட்சேராத 'யாமளம்' 'காலோத்தரம்' என்னும் இரண்டையுஞ் சேர்த்துக் கூறுதலின், இவ்வொன்பது ஆகமப்பெயர்களை மொழிந்த "பெற்றநல் லாகமம்" என்னுந் திருமந்திரப்பாயிரச் செய்யுள்[1] திருமூலர் செய்ததாகாது. ஆசிரியர் திருமூலநாயனார் திருமந்திரம் மூவாயிரஞ் செய் யுட்களே அருளிச்செய்தன ரென்பது "முன்னியவப் பொருண்மாலைத் தமிழ் மூவாயிரஞ் சாத்தி"[2] என்று சேக் கிழார் அருளிச்செய்தவாற்றால் அறியக் கிடக்கின்றது. இப்போதுள்ள திருமந்திரத்திலோ நாற்பத்தேழு செய் யுட்கள் மூவாயிரத்திற்குமேல் மிகுதியாய்க் காணப்படு கின்றன. மேலும், திருமந்திரத்தின் முதற்செய்யுள் "ஒன்றவன் றானே" எனத் தொடங்குவதேயாமென்பது இனிது புலப்படச் சேக்கிழார் "ஏனவெயி றணிந்தாரை 'ஒன்றவன்றான்' எனவெடுத்து"[3] என்று கூறுமாற்றாற் பெறப்படுகின்றது. மற்று, இஞ்ஞான்றைத் திருமந்திரத் திலோ, "ஒன்றவன் றானே" எனனுஞ் செய்யுளுக்குமுன் "போற்றிசைத் தின்னுயிர் மன்னும் புனிதனை" என்னுஞ் செய்யுளும், அதற்குமுன் யானை முகக்கடவுள் காப்பாகிய "ஐந்துகரத்தனை" என்னுஞ் செய்யுளுங் காணப்படுகின்றன. திருமூலர் திருமந்திரத்திலும், அவர்க்கு முற்பட்ட மாணிக்க வாசகர் திருவாசகந் திருக்கோவையாரிலும், அவர்க்கு முற் பட்ட சங்கத்தமிழ் நூல்களிலும் யானைமுகக் கடவுளாகிய பிள்ளையாரைப் பற்றிய குறிப்பாதல், வணக்கமாதல் எங்கும் எட்டுணையுங் காணப்படாமையின், அந் நூல்கள் தோன் றிய காலங்களிற் பிள்ளையார் வணக்கம் இத் தமிழ்நாட் டின்கண் உண்டாகவில்லையென்பது தெளியப்படும். அப்பர்

---

1. திருமந்திரம், ௭௩.
2. திருமூலநாயனார்புராணம், ௨௭.
3. ஷை ௨௬.

திருஞானசம்பந்தர் அருளிய தேவாரங்களிற் பிள்ளையாரைப்பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுதலின்,[1] கி. பி. ஆரும் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்தே யானைமுகக்கடவுள் வழிபாடு இத் தென்றமிழ்நாட்டின்கண் உளதாயிற் றென்று துணிக. இக்குறிபபு ஒன்றுமே மாணிக்கவாசகப் பெருமான் ஏனை மூவர்க்கும் முந்தியோராதலை நாட்டு தற்குப் போதிய சானரும். திருமந்திர நூலுள் யாண்டுங் காணப்படாத யானைமுகக்கடவுள் வழிபாடு அதன் முதலில் வைக்கப்பட் டிருத்தலானும், "ஐந்து கரத்தனை" என்னும் அச்செய்யுளை முதற்செய்யுள் என்று சேக்கிழார் கூருமையானும் அவை யிரண்டும் பிற்காலத்தவரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டனவா மென்பது துணியப்படும். பாயிரத்துட் 'குருமடவரலாறு' விளமபுஞ் செய்யுட்கள் "மூலன்....சுந்தர ஆகமச் சொன்மொழிந்தானே" எனத் திருமூலரைப் படர்க்கையிடத்து வைத்துரைத்தலின், அவ் விரண்டும் பிறராற் செய்யப்பட்டமை திண்ணமாம். இங் ஙனமே திருமந்திரப் பாயிரத்தின் இடையிடையே பிறராற் சேர்க்கப்பட்ட செய்யுட்களே, திருமூலர் அருளிச்செய்த மூவாயிரம் பாட்டுகளுக்குமேல் நாற்பத்தேழாயின. இப் பாயிரத்துள் 'வேதச்சிறப்பு', 'ஆகமச்சிறப்புக்'களைக் கிளக்கும் பல செய்யுட்களும் பிற்காலத்தவரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டனவாய் முன்னெடுபின் முரணுற்றுக்கிடத் தலின், "பெற்றநல் லாகமங் காரணம் காமிகம்" என இஞ் ஞான்றை ஆகமப்பெயர்களை எடுத்துரைக்கும் அச் செய்யுள் திருமூலர் செய்ததன்றெனக் கடைப்பிடிக்க.

இவ்வாறே நூல்களின் பாயிரத்துட் பிறர் தாமெழு தியவற்றைச் சேர்த்துவிடுந் தீயவழக்கத்தைப் பெரிய புராணம் என்னுந் 'திருத்தொண்டர்புராண ஆராய்ச்சி' யுள்ளும் எடுத்துக்காட்டி யிருக்கின்றேம். 'இறையனுரகப் பொருள்' உரைப்பாயிரத்திலும் நூலினிடையிடையே எடுத் துக் காட்டுகளிலும் இங்ஙனமே பின்னுள்ளார் சிலர் எழுதிச்

1. திருப்புறம்பயத் திருத்தாண்டகம், ௧0. திருவலிவலத் திருவிராகப் பதிகம், ௫.

சேர்த்த உரைப்பகுதிகளையும் கலித்துறைப்பாட்டுக்களை யும் பிரித்தறியும் அறிவு மதுகை யில்லாதார் சிலர், அந் நூலுரை முழுதும் ஆசிரியர் நக்கீரனார் இயற்றியதன்று என எளிதிற் கூறிவிட்டனர். சொற்பொருள் நுட்ப விழுப்பம் வாய்ந்த அத்தகையதோர் அரிய விரிவுரையின் பான்மை, இளம்பூரணர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், அடியார்க்கு நல்லார், பரிமேலழகியார், நச்சினார்க்கினியர் என்னுஞ் சிறந்த உரைகாரருரையுள்ளும் யாண்டுங் காணப் படாமையின், அவ் விறையனாரகப்பொரு ளுரை தெய்வப் புலமை நக்கீரனாரே இயற்றியதாதல் நுண்மாணுழை புல முடைய தமிழ்ச் சான்றோர்க் கெல்லாம விளங்கா தொழி யாது. பாயிரத்துட் சில பகுதிகளும், உரையி னிடை யிடையே விரவிய சில சொற்றொடர்களும் எடுத்துக் காட்டாக வந்துள்ள கட்டளைக் கலித்துறைப் பாட்டுக் களும் ஒழித்து, ஒழிந்த உரைப்பகுதிகள் முற்றும் ஆசிரியர் நக்கீரனார் செந்தமிழ் உரைவளந் துறும எழுதிய பழைய அருந்தமிழுரையே யாமெனபதூஉம், அதன்கண் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ள சங்கத்தமிழ்ப் பாட்டுகள், தொல்காப்பியச் சூத்திரங்கள், திருக்குறள் வெண்பாக்கள் முதலாயினவெல்லாம் அவர் எடுத்துக் காட்டியனவேயா மென்பதூஉம் இற்றைக்கு இருபத்தேழு ஆண்டுகட்கு முன்னரே யாம் வெளியிட்ட ஞானசாகர முதற்பதுமத்தின் ௯, ௰-இதழ்களில் 'இறையனாரகப்பொருளுரை வரலாறு' என்பதன்கண் நன்கு விளக்கிக்காட்டியிருக்கின்றேம். அது நிற்க.

இனி, ஆசிரியர் திருமூல நாயனார் தாமருளிச்செய்த 'திருமந்திர' நூலை ஆகமம் என்றே கூறி, அதனைத் தாம் சிவபிரான் றிருவருளால் இயற்றினதனை,

"நந்தி யிணையடி நான்தலை மேற் கொண்டு
புந்தியி னுள்ளே புகப்பெய்து போற்றிசெய்து
அந்தி மதிபுனை அரன்அடி நாடொறுஞ்
சிந்தைசெய்து ஆகமஞ் செப்பலுற் றேனே."

என்று தாமே நன்கெடுத்துரைத்தார். உரைப்பவே, பண்டைக்காலத் திருந்த தமிழ்ஆகம நூல்களெல்லாம் திருமந்திரத்தைப்போல் மெய்ப்பொருள் உண்மையினையே (தத்துவ ஞானத்தையே) கிளக்குமென்பதும் பெற்றும். இஃதிவ்வாருகவும் திருமந்திர நூற்பதிப்புக்கு 'முகவுரை' எழுதிய ஒரு பார்ப்பனர்[1] ஏதொரு சான்றுங் காட்டாமல் 'திருமந்திரம்' வடமொழி யாகமங்களினின்று மொழி பெயர்த்துச் செய்யப்பட்டதாமென்றும், 'திருமந்திரமாலை' என்னும் பெயரிலுள்ள 'மந்திரம்', 'மாலை' என்னுஞ் சொற்கள் வடசொற்களே யாமென்றும், ஆசிரியர் சேக்கிழார் அருளிச்செய்த பெரியபுராணம் என்னுந் 'திருத்தொண்டர் புராணம்', வடமொழியிலுள்ள 'உபமந்யு பக்தவிலாசம்', 'அகத்யபக்தவிலாசம்' என்னும் நூல்களைப் பார்த்துச் செய்யப்பட்டதாமென்றுந் தமக்கு வேண்டியவாறெல்லாங் கூறி மகிழ்ந்தார். வரலாற்றுமுறை வழுவாமல் தக்க சான்றுகள்கொண்டு தமிழாசிரியர்கள் பெரிதும் உழைப்பெடுத்து எழுதும் தமிழ் ஆரியநூல் வரலாறுகளைப் பிசகென்று முன்பின் ஆய்ந்து பாராமல் உடனே கூறிவிடும் இவர்கள், 'ஆரிய நூல்களே எல்லாச் சிறப்பும் வாய்ந்த முதல்நூல்கள, தமிழ் நூல்கள் அச் சிறப்பில்லா மொழி பெயர்ப்பு நூல்கள்' என்று ஒரு சிறிதும் ஆராய்ந்து பாராது உரைப்பதை எண்ணுங்கால், தாமும் தம்மவரும் இம் மண்ணுலகத் தேவர்களாதலால் தாம் ஏது சொல்லினும் அது மெய்ம்மொழியே யாகல்வேண்டுமெனவும்; தம்மவர் அல்லாத ஏனையோரெல்லாம் தமக்கு முன்னேரென்று தம்மாற் கருதப்பட்ட பழைய ஆரியரால் 'தாசர்கள்', 'பிசாசுகள்' என்று இகழ்ந்து பேசப்பட்டவர்களாதலால் அவர்கள் தமிழ்நூல்களைப்பற்றி மெய்யே கூறினும் அது பொய்யேயாகல் வேண்டுமெனவும் பிழைபட எண்ணுதற்கு ஏதுவாய் நின்ற இவர்களின் தீயசெருக்கே இவரையும் இவர்தம் இனத்தவர்களையும் இங்ஙனமெல்லாம் நடுநிலை திறம்பிக் கூவுமாறு ஏவுகின்றதென்க.

---

1. மாவை வே. விசுவநாதப் பிள்ளை பதிப்பித்த 'திருமந்திரப்' புத்தகத்திற் காண்க.

சமணர்கள் தமிழ் ஆகமங்களை அழித்தமை கூடுமோ

இனித், தமிழ்நூல் வடநூல்களின் உண்மைவரலாற்றினை உள்ளவாறு உணரல் வேண்டின், அவைதோன்றிய காலம், இடம், அவற்றை ஆக்கிய ஆசிரியர் வரலாறு, அந்நூல் இயற்றியதற்குள்ள ஏது, அவற்றின் வழி, அந்நூல்களால் நுவலப்படும் பொருள் என்பவைகளை நன்கு ஆராய்ந்து உரைத்தல் வேண்டும். பொருளால் ஒத்த இரண்டு நூல்களில் எது முந்தியது? எது பிந்தியது? என்று ஆராய்ந்துபார்த்து, அதன் பின்னும் இடவேற்றுமை முதலியனவும் ஒப்பிட்டு நோக்கித், தக்கசான்றுகள் மேலும் இருந்தால்மட்டும் அவ் விரண்டனுட் பிந்தியநூல் முந்திய நூலிலிருந் தெடுத்து இயற்றப்பட்டதென்றல் ஒக்கும். 'திருமந்திரம்' வடமொழியாகமங்களினின்று மெடுத்துத் தமிழிற் செய்யப்பட்டதென அப்பார்ப்பனர் கூறல்வேண்டினாராயின், திருமந்திரத்திற்குமுன் வடமொழியிலிருந்த ஆகமங்கள் இவ்விவையென்று தக்கசான்றுகள்கொண்டு முதலில் அவர் காட்டுதல்வேண்டும்; அதன் பின், அவ் வாகமங்களின் இவ்விப்பகுதியிலிருந்து திருமந்திரத்தின்கண் உள்ள இவ்விப்பகுதி மொழிபெயர்த்துச் செய்யப்பட்டனவென்று உறுதிப்படுத்தல் வேண்டும்; இவற்றுள் ஒன்றுதானுங் காட்டாமல் வாளா 'திருமந்திரம்' ஆகமங்களினின்றும் மொழிபெயர்த்துச் செய்யப்பட்டதென்றலும், ஆகமங்கள முதன்முதற் காசுமீரத்திற் கைலைத்தாழ் வரையின்கண் ஆக்கப்பட்டனவென்றலும், அவ்விடத்தின்கண் முதற்றோன்றிய 'பிரத்தியபிஞ்ஞா தரிசனமே' சைவசித்தாந்தத்திற்குத் தாயகமாம் என்றலும், சிறுமகார் ஒருவரையொருவர் எள்ளி எதிர்கூறும் வெற்றுரையோ டொக்குமெனவே விடுக்கற்பாலன.

சிவாகமங்கள் முதன்முதற் காசுமீரத்தில் இயற்றப் பட்டன வென்பதற்கு இப் பார்ப்பனர் காட்டிய சான்று எத்தனை? "தத்துவ ஞானம் உரைத்தது தாழ்வரை" (திருமந்திரம், கஙச) என்று திருமூலர் உரைத்ததே சான்றுமெனின்; அவர் 'தத்துவஞானம்' என்று உரைத்தாரே யல்லாமல், ஆகமஞானம் என்று உரைத்திலர்.

அற்றன்று, தத்துவஞானம் உரைத்த வடநூல்களையே ஈண்டு ‘ஆகமம்’ என்று கொண்டாரெனின் ; அற்றேல், தத்துவஞானம் பொதிந்த உபநிடதங்களை ஆகமம் என்று வழங்காமை என்னை ? மேலும், ‘சுவேதாசுவதரம்’ முதலிய உபநிடதங்கள் முனிவர்களால் ஆக்கபபட்டன வென்றற்கு, அவற்றுட்சில அவற்றை ஆக்கிய அல்லது கேட்ட முனிவர்களின் பெயர் பூண்டு நிற்றலும், அவ்வுபநிடதப் பொருளைச் சொல்லும் ஆசிரியர் “இங்ஙனமே அறிஞர் சொல்லக் கேட்டேம்” என்னும் பொருளைப் பயக்கும் “இதிசுச்ருமதீராணும்”[1] என்னுஞ் சொற்றொடரை இடைக்கிடையே கிளந்து செல்லுதலுமே சான்றும். ஆகவே, உபநிடதங்களை இறைவன் அருளிச்செய்தா னெனறலும் சாலாது. இவ்வாறு, உபநிடதங்களை ஆகமங்களெனப் புகலுதலும், அவற்றை இறைவன் மொழிந்தானென வாய்ப்பறையறைதலும் ஏலாமையின், ‘தத்துவஞானம்’ என்று திருமூலர் அருளிச்செய்தது ‘பதி பசு பாசங்களைப் பற்றிய மெய்யுணர்வு’ எனவே பொதுமையிற் பொருள் பயந்து நிற்குமென்க.

அற்றேல், திருமூலநாயனரே “வேதமோடு ஆகமம் மெய்யாம் இறைவன் நூல்” (திருமந்திரம், உ௩௫௮) என்று மொழிந்த கருத்து என்னையெனின்; அவர் வேதம் என்றன, பலகோடி சிறுதெய்வ வணக்கங்களையும், கட்குடியும் உயிர்க்கொலையும் மலிந்த வெறியாட்டு வேள்விகளையும் விரித்துப் பண்டை ஆரியக்குருக்கண்மார் செய்த பாட்டுகளே பெரும்பான்மையும் நிறைந்த இருக்கு, எசுர், சாமம் முதலியவைகள் அல்ல. மலந்தீர்தற்பொட்டு உயிர் தன்னை அதுவாகக் கருதும் ‘சோகம்பாவனை’யை வற்புறுத்துரைக்கும் பழைய உபநிடதங்களைப்போல் அஞ்ஞான்றிருந்த அறிவு. நூல்களையே ‘வேதம்’ என்றும், கடவுளைப் பொதுமையில் வைத்து ‘அது’ வென எண்ணின், அவ்வெண்ணம் கடவுளைச் சிறப்பாக நினைத்தற்கு இடந்தர மாட்டாமையின் அது பயன்படாதாயொழிதல் கண்டு,

1. ஈசாவாசியோபநிடதம், ௧௦, ௧௩.

பிற்காலத்துச் சான்றோர் அதனைச் 'சிவம்' எனச் சிறப்பாக வைத்துப் பயிலும் முறையினை விரித்த அறிவுப்பெரு நூல்களையே 'ஆகமம்' என்றும் கொள்ளுதலே திருமூல நாயனாரது திருவுளக்கிடையாமென்பது,

"மன்னிய சோகமாம் மாமறை யாளர்தம்
சென்னிய தான சிவோகமாம் ஈதென்ன
அன்னது சித்தாந்த மாமறை ஆய்பொருள்
துன்னிய ஆகம நூலெனத் தோற்றுமே."

(திருமந்திரம், உகூசு ச)

என்று அவர் அருளிச்செய்தவாற்றால் நன்கு புலனும். இங்ஙனஞ் சோகம்பாவனையைக் கூறும வேதநூலும், சிவோகம்பாவனையைக் கூறும ஆகமநூலும முறையே வடமொழியாகிய ஆரியத்தினும் தென்மொழியாகிய தமிழினும் அக்காலத்தில் ஒருங்கிருந்தவென்னு முண்மை ஆசிரியர் திருமூலரே,

"மாரியுங் கோடையும் வார்பனி தூங்கநின்று
ஏரியும் நின்றங் கிளைக்கின்ற காலத்தே
ஆரிய முந்தமி ழும்உட னேசொலிக்
காரிகையார்க்குங் கருணைசெய் தானே."

(திருமந்திரம், எரு)

என்று அருளிச்செய்தவாற்றாற் பெறப்படும். இருக்கு, எசுர், சாமம் முதலானவற்றில் அங்ஙனம் 'சோகம்பாவனை' அறிவுறுத்தும் பகுதிகள் காணப்படாமையின், அதனை யறிவுறுத்தும் வேதமென அவராற் கொள்ளபபட்டவை அவ் இருக்கு முதலியன ஆகாமையுந் தானே தெளியப் படும். அஙஙனமே, 'சிவோகம்பாவனை'யை வலியுறுத்தும் பகுதிகள 'காமிகம்', 'காரணம்' முதலான இஞ்ஞான்றை வடமொழி யாகமங்களிற் காணப்படாமையின், அதனை வலியுறுத்தும் ஆகமமென அவராற் கொள்ளப்பட்டன. அக் 'காமிகம்' முதலியன ஆகாமையும் இனிது விளங்கற் பாற்று. அற்றேல், "யான் முன்னர் மனுவாயிருந்தேன், கதிரவனுயிருந்தேன் : யான் கக்ஷீவான் என்னும் முனிவனு

யிருக்கின்றேன், யான் விப்பிரனாயிருக்கின்றேன்; ஆர்ஜுனியின் புதல்வனாகிய குத்சனுக்கு யான் ஆண்டவன்; அறிஞனான உசனாவும் யானே; என்னைப் பார்மின்கள்!" என்னும் இருக்குவேதப் பதிகத்தின் முதற்பகுதி[1] 'சோகம் பாவனை' கூறுவதாய் முடியாதோவெனின்; அப்பதிகத்தின் மூன்றாஞ் செய்யுளில் "யான் சோமபானத்தைப் பருகிய வெறியாற் சம்பரனுடைய கோட்டைகளைத் தகர்த்தேன்" என்று இந்திரனே சொல்லக் காண்டலின், அவன் அக் கட்குடிமயக்கத்தால் "யான் முன்னர் மநுவாயிருந்தேன், கதிரவனாயிருந்தேன்" என்றற்றொடக்கத்துரைகளைப் பிதற்றினனாகலின், இந்திரன் பிதற்றிய அம் மயக்கவுரையைச் 'சோகம்பாவனை'யின் மேற்றாக வைத்துரைத்தல் ஒருவாற்றானும் பொருந்தாதெனமறுக்க. இருக்கு முதலிய வேதங்கள் பொருந்தாப் புல்லுரை நிறைந்த கூளமேயாகுமென்று பண்டைக் காலத்துச் சான்றோர்கள் கூறினர் என்பதை அவ் வேதங்கட்கு 'நிருத்தம்' எழுதிய 'யாஸ்காசாரியாரே' குறித்திருக்கின்றனர்.[2] அவ்வாறிருக்கச், சிவபிரான் ஒருவனையே முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்ட ஆசிரியர் திருமூலர், சிறுதெய்வ வணக்கப் பதிகங்களே பெரும்பான்மையும் நிறைந்த இவ் இருக்கு முதலியவற்றை 'இறைவன்நூல்' என்று கூறத்துணிவரோ?

அற்றேல், 'அஃது இந்த உயிர்' (சோயமாத்மா)[3] என்னும் மாண்டூக்கிய உபநிடதமும், 'அது நீ ஆகின்றனை' (தத்துவமசி)[4] என்னுஞ் சாந்தோக்கிய உபநிடதமும், 'யான் கடவுளாகின்றேன் (அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி)[5] என்னும் பிருகதாரணியக உபநிடதமும் 'சோகம்பாவனை'யினையே வெளிப்படையாய் உணர்த்தக் காண்டலின், அவ்வுபநிடதங்களையே 'இறைவன்நூல்' என்று ஆசிரியர் கொண்டார்

1. இருக்குவேதம், ௪, ௨௬, ௧-௨.
2. நிருத்தம், ௧, ௧௫, ௧௬.
3. மாண்டூக்கியம், ௮. 4. சாந்தோக்கியம், ௬, ௮, ௭.
5. பிருகதாரணியகம், ௧, ௪, ௧0.

என்னுமோ வெனின்; என்னும், சாந்தோக்கிய உபநிடதம், ஐந்தாம் பிரபாடகம் பதினொன்று முதல் இருபத்துநான்கு வரையிலுள்ள பகுதிகளிற், கல்வியறிவுமிக்க பார்ப்பனக் குருமார் ஐவர் உத்தாலக ஆருணி என்பவரைத் தலைவ ராகக் கொண்டு சென்று, மெய்யுணர்வின்மிக்க வேந்த னான அசுவபதிகைகேயனை யடைந்து அவன்பால் உண் மைப்பொருள் தெளிந்தமையும்; பிருகதாரணியக உபநிட தம் இரண்டாம் அத்தியாயம் முதலாம் பிராமணத்தில் வேதநூல்வல்ல கார்க்கிய பாலாகி என்னும பார்ப்பனக் குரவன் காசி மன்னனான அஜாதசத்துருவை யடைந்து, அவனுக்கு முழுமுதற்பொருளியல்பினை அறிவுறுத்துவே னெனப் புகுந்து பிழைபாடான பன்னிரண்டுரைகளைக்கூற, அவற்றைக் கேட்ட அம்மன்னன் அவற்கு அவன் கூறிய வற்றிலுள்ள பிழைகளை யெடுத்துக்காட்ட, அப் பார்ப் பனன் தன் அறிவின் சிறுமையுணர்ந்து அவ்வரசற்கு மாணக்கனுகி அவனால் மெய்ப்பொருள் அறிவுறுக்கப்பட்ட மையும் வெளிப்படையாகச் சொல்லப்பட்டிருத்தலின் மக்களால் ஆக்கப்பட்ட அவ்வுபநிடதங்களைக் கடவுள் ஆக்கினனென்றல் ஒவ்வாது. இனி, வருணன் என்னும் முனிவன் மண்டூக (தவளை) வடிவில் நின்று மொழிந்தமை யின் ‘மாண்டூக்கியம்’ எனனும் பெயர்த்தாயிற்றென்று மாதவாசாரியார் உரையெழுதி யிருப்பதைக் கொண்டு, மாண்டூக்கிய உபநிடதமும் இறைவன் மொழிந்ததன் றென்பது பெறும். பெறவே, இவ்வுபநிடதநூல்களை மெய் யான இறைவன் நூல் என்று கோடலுந் திருமூலர்க்குக் கருத்தன்று என்பது பெறும்.

அற்றாயினும், சிவபிரான் முதன்முதல் நந்திபெம் பெருமானுக்குச் ‘சோகம்பாவனை’யைச் சுருக்கமாய் வைத்து அருளிச்செய்த வேதநூற் பொருளும், பின்னர்ச் ‘சிவோகம் பாவனை’யை விரிவாய் வைத்து அருளிச்செய்த ஆகமநூற் பொருளும் ஆசிரியர் மாணக்கர் முறையில் வழி வழியே இறங்கிப், பின்னுள்ளோர் ஆக்கிய உபநிடதங்களிலும் பொன்னேபோற் பொதிந்து வைக்கப்பட்டமையின், அப்

பொருள்பற்றி உபநிடதங்களை வேதமெனக் கொண்டு அவற்றையும் முகமனாக இறைவன்நூல் என்று திருவாதவூரடிகள், திருமூலநாயனார் என்னும் இவரையுள்ளிட்டுவந்த சைவ சமயாசிரியன்மாரெல்லாம் உரைப்பாராயினாரெனின், அஃது இழுக்காது; இத்துணையே யன்றி, இவை இறைவனே மொழிந்த உண்மை முதல்நூல்கள் அல்லவென்று கடைப்பிடிக்க.'

இங்ஙனமே, 'வேதாங்கங்கள்' எனப்படும் சிட்சை, சந்தசு, வியாகரணம், நிருத்தம், கல்பம், சோதிடம் என்னும் ஆறனையும் சிவபிரான் அருளிச்செய்தன னென்று தேவார திருவாசகங்களுள் அடுத்தடுத்து ஓதப்படுதலும் முகமனுரையேயாம். வேதநூல்களிற் போந்த பதிகங்களை ஓது முறையும் எழுத்துக்களைத் திருத்தமாய்க் கூறு முறையுங் காட்டுவதே 'சிட்சை' யாகும். சிட்சைக்குரிய இலக்கணங்களை விரிக்கும் நூல்கள் 'பிராதிசாக்கியங்கள்' எனப்படும். இவை ஒவ்வொரு வேதத்திற்குந் தனித் தனியே உள்ளன. இருக்குவேத பிராதிசாக்கியங்களை இயற்றினவர் ஆசுவலாயனர்க்குக் குருவான சௌனகரே யாவர். இனிச், 'சந்தசு' வென்பது வேதத்திற் போந்த செய்யுட்களின் இலக்கணங் கூறுவது. இச் செய்யுளிலக்கணம் இருக்குவேத பிராதி சாக்கியத்தின் இறுதியிலுள்ள மூன்று படலங்களிலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பிங்கலரால் இயற்றப்பட்ட செய்யுளிலக்கண நூலும் தனியேயுண்டு; ஆயினும், இது மேற்காட்டிய பிராதிசாக்கியத்திற்குப் பிற்பட்டதேயாகும். இனி, 'வியாகரணம்' என்பது சொல்லிலக்கணங் கூறுவது. இவ்விலக்கணங் கூறும் நூல்கள் 'பாணினீயத்'திற்கு முன்னரே பற்பல உளவாயினும், பாணினிமுனிவர் இயற்றிய இலக்கண நூலே பிற்காலத்தவராற் பெரிதும் பாராட்டப்படுகின்றது. இனி, 'நிருத்தம்' என்பது வேதத்திற் போந்த சொற்களுக்குப் பொருள் அறிவிக்கும் நிகண்டுநூ லாகும். இத்தகைய நூல்களும் பழைய காலத்திற் பற்பல உளவாயினும், யாஸ்காசாரியாராற் செய்யப்பட்டதே 'நிருத்தம்' என

வழங்கிவருகின்றது. இனிக், 'கல்பம்' என்பது வேள்விச் சடங்குகள் ஆற்றும் முறையினை வகுத்துக் கூறுவது. இக் கல்பத்தின் முதன்மையாவனவும் விரிந்த பகுதியாவனவும் 'சிரௌத சூத்திரங்களே' யாகும். இவையும் ஒவ்வொரு வேதத்திற்குந் தனித்தனியே யுண்டு. இருக்குவேதத்திற்கு உரியவை 'சாங்காயன சிரௌத சூத்திரமும்,' 'ஆசுவலாயன சிரௌத சூத்திரமும்' என இரண்டாம்; இவை முறையே சாங்காயனராலும் ஆசுவலாயனராலும் இயற்றப் பட்டனவாகும். இனிச், 'சோதிடம்' என்பது வேள்விகள் ஆற்றுதற்கு இசைந்த கோள்நிலை காலநிலைகளை வகுத்துக் கூறுவது. பழைய வேதகாலத்தில் எழுதப்பட்ட சோதிட நூல் ஒன்றும் இப்போது அகப்படவில்லை. இவ்வாறு எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பு வேள்விச் சடங்கு கோள் நிலை முதலியவற்றை ஆராய்ந்து அறிவுடையோர் ஆக்கிய கருவிநூல்களையெல்லாம் இறைவனே ஆக்கினனென்றல் முகமனுரையே யல்லாமற் பிறிதன்றென்பது சிறிதறிவுடையார்க்கும் விளங்கற்பாலதேயாம். "அணியும் அமிழ்தும் என் ஆவியும் ஆயவன் தில்லைச் சிந்தா,மணி உம்பரார் அறியா மறையோன்" என்னுந் திருக்கோவையார் செய்யுளிற் போல, உலகத்தில் நம்மால் அறியப்பட்ட உயர்ந்த பொருள்களை அன்பின் மிகுதியாற் கடவுளாகவும் கடவுளுக்கு உவமையாகவும் எடுத்துச் சொல்லுதலோடொப்ப, உலகத்தின்கண் அரியபெரிய நூல்களாகப் பாராட்டப் படுவனவற்றையெல்லாம் கடவுளே அருளிச் செய்தானென்றல் ஒருமுகமனேயாம். அற்றன்று, தூய உள்ளத்தினர் பால் முனைத்து நின்று அவரறிவினை இறைவன் விளக்கி நின்று அவர்க்கு எல்லா உண்மைகளையும் புலப்படச் செய்தலின், அங்ஙனம் இறைவனருள்வழிநின்ற ஆசிரியர் அருளிச் செய்வனவற்றையெல்லாம் இறைவனருளிச் செய்தானென்றலே முறையாமாலெனின்; அவ்வாறுரைப்பின், அவ் வாசிரியன்மாராகிய உயிர்கள் எல்லாம் அறிவுடையன என்பது போய் அறிவற்ற இயந்திரங்களே (பொறிகளே) யாமெனவும், அறிவற்ற அவை செய்யும் நல்வினை தீவினைகளுக்கு அவை யுரியவல்லவாமெனவும்,

இவ் வுலகத்தைப் படைத்தல் காத்தல் முதலாக இறைவன் செய்யுந் தொழில்களெல்லாம் எவர்பொருட்டு எதற்காகச் செய்யப்படுகின்றன வென்னும் வினுவுக்கு அங்ஙனம் கொள்வார் விடைகூறுதல் ஆகாமையின் அத் தொழில்களெல்லாம் வெறும் பயனற்றனவேயா மெனவும், தமதறிவுகொண்டு இறைவனை அறிவாரும் அறிவிப்பாரும் இல்லையாய் முடிதலின் இக் கோட்பாட்டின்படி எல்லாம் வெறும் பாழேயாய் முடியுமெனவும் உணர்ந்துகொள்க. அல்லதூஉம், இறைவனருள்வழி நின்முரிற் சிறுமகவா யிருந்த காலத்திலேயே எல்லாம் ஓதாதுணர்ந்தவரான திருஞானசம்பந்தப் பெருமானினும் மிக்கார் பிறரில்லை; அவரிடத்து இறைவன் முனைத்துவிளங்கி நின்றனுகலின் அவர் அருளிச்செய்த தேவாரப் பதிகங்களையெல்லாம் இறைவனே யருளிச்செய்தா னென்னல் வேண்டும். ஆனல், அவற்றை அங்ஙனம் வழங்குவாரைக் கண்டிலம். இறை வனை நேரேகண்டு அவனருளை முற்றும் பெற்றுநின்ற திரு ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருப்பாட்டுக்களையே இறைவ னருளின வென்றல் அமையாதாயின், திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரோடு ஒத்தவரென்ருவது அல்லதவர்க்கு மேற் பட்டவரென்ருவது கொள்ளுதற்கு ஒரு சிறிதும் இடம் பெருத வேதநூற் புலவர்களும் வேதாங்கநூற் புலவர் களும் இயற்றிய இருக்கு, சிட்சை முதலான நூல்களை இறைவனே அருளிச் செய்தா னென்றல் யாங்ஙனம் பொருந்தும்? வடமொழியிலுள்ள இவ்வாரிய நூல்களை விடத், தமிழ்மொழியிலுள்ள ‘திருக்குறள்’ எத்தனையோ நூருயிர மடங்கு உயர்ந்ததென இவ் வுலகின்கண் உள்ள எல்லாரும் ஒத்துரைப்பர். அத் தன்மைத்தாகிய தெய்வத் திருக்குறளையே தமிழ்ச் சான்ருேர் இறைவனருளிச்செய்த நூலென்று உரையாமல், திருவள்ளுவஞர் அருளிச்செய்த தென்றே உண்மையாக வழங்கி வருகின்றனர். ஆரியப் பார்ப்பனரோ தமக்கு உயர்வுதேடும் பொருட்டும், தமது உயர்வுக்கு இன்றியமையாத் துணையென்று தம்மாற் பிழை யாகக் கருதப்பட்ட இருக்கு சிட்சை முதலான சிற்றறிவு நூல்களுக்கு உயர்வுதேடும் பொருட்டும் அவை கடவுளே

அருளிச் செய்தனவென்று ஒரு சாராரும், அற்றன்று வேதங்கள் கடவுளாலும் ஆக்கப்படாமல் என்றும் ‘சுயம்பு வாகவே’ (தானாகவே) உளவென்று மற்றொரு சாராருமாக ஒரு பெரும பொய்யுரையினைக் கட்டி, அப பொய்யுரைக் கட்டை விடாப்பிடியாய் வழங்கிவரலாயினார். அவ்வாரிய நூல்களை நேரே பயின்றறிவார்க்கு அந் நூல்கள் சிற்றறி வுடைய மக்களால் இயற்றப்பட்டன வென்னும் உண்மை புலப்பட்டுவிடுமாகையால், அவற்றைத் தம்மவரல்லாத பிறர் பயிலுதல் ஆகாதெனவும், அன்றி எவரேனும் பிறர் அவற்றைப் பயில்வராயின் அவர் நாவை இரு கூறாகப் பிளத்தல் வேண்டுமெனவும், எவரேனும் பிறர் அவற்றைக் கேட்பராயின் அவர் செவியிற் காய்ச்சி யுருகிய ஈயத்தைச் சொரிதல் வேண்டுமெனவும் பல வகையான கொடுங் கட்டளைகளையுந் தாம் எழுதிய ‘மநு’ முதலான மிருதி நூல்களில் வரைந்துவைப்பா ராயினார். இங்ஙனமே, இவ் வாரியப் பார்ப்பனர் தம்மினத்தவரல்லாத பிறரை ஏமாற் றுதற் பொருட்டும், அவரைப் பாழாக்குதற் பொருட்டும் சூழ்ச்சிசெய்து இதிகாசங்கள் மிருதிகள் புராணங்கள் முதலானவற்றிற் கட்டிவைத்த பொய்ப்புரட்டுகளுக்கு ஓர் அளவேயில்லை.

௧௩. கட்குடிப்பாட்டும் சூதாட்டப்பாட்டும் இருக்கு வேதத்தில் காணப்படல்

இத்துணைப் பெரும பொய்யரும் புரட்டருமான ஆரியப்பார்ப்பனரை ‘மெய்யர்’ என்றும, எஞ்ஞான்றும் மெய்யே கூறுவாரான பழைய தமிழ்மக்களைப் ‘பொய்யர்’ என்றும் தம்மை ஆரியப்பார்ப்பன இனத்திற் சேர்த்துக் கொண்ட சீநிவாச ஐயங்கார் என்பவர் தாம் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய ‘தமிழாராய்ச்சிகள்’,[1] என்னும் புத்தகத்தில் நெஞ்சம் அஞ்சாமல் ஒருபேர் இகழ்ச்சிப் புரட்டுரையினை

1. See his remarks in the foot-note in p. 194 of ‘Tamil Studies.’

வரைந்துவைத்து ஒழிந்தார்! அதுவேயுமன்றி 'அறநூல்களே' பழைய தமிழ்நூல்களில் மிகுந்திருத்தலால், தமிழர்கள் அறவொழுக்கம் இல்லாதவர்களென்பதும் பெறப்படும் என்று அவ்வையங்கார் கூறினர்.[1] உண்மையை யுள்ளவாறே கூறும் பழைய சங்கத்தமிழ் நூல்களையும், பொய்யும் புரட்டும் அளவின்றி நிறைந்த வடநூல்களையும் ஒரு சிறிது ஒப்பிட்டு நோக்குவார்க்கும் எவர் பொய்யர் எவர் மெய்யர் என்பது எளிதில் விளங்காநிற்கும். பழைய தமிழ்நூல்களிற் பொய்க்கதைகள் மருந்துக்கும் அகப்படா. இடைப்பட்ட காலத்தி லிருந்து தமிழில் வந்த புராணகதைகளெல்லாம் வடநூல்களிலிருந்து மொழிபெயர்த்துச் செய்யப்பட்டனவே யல்லாமல் அவை தமிழுக்கு உரியனவல்ல. அக்காலத்துத் தமிழர்களில் உயர்குடிப் பிறப்பினருங், "கொடுமேழி நசையுழவரும்"[2] ஆகிய வேளாளர் "நடுவுநின்ற நன்னெஞ்சினராய்," "வடுவஞ்சி வாய்மொழிந்து"[3] வாழ்ந்தனரெனப் பட்டினப்பாலை என்னும் பழைய அருந்தமிழ்ப்பாட்டில் அதனை ஆக்கிய அந்தணராகிய உருத்திரங்கண்ணனாரே கூறியிருக்க, இவற்றுக்கெல்லாம் முற்றும் மாறாக ஏதொரு சான்றுமின்றி மெய்யராகிய தமிழரைப் பொய்யரெனவும், பொய் கூறுதற்கு அஞ்சா வடமொழிப் பார்ப்பனரை மெய்யரெனவுங் கூறிய சீநிவாச ஐயங்காரது பிறழ்ச்சிப் பொய்யுரை நடுநிலையாளரால் அருவருத் தொதுக்கற்பாலதாமென்க.

இனி, ஒழுக்கநூல்கள் தமிழின்கண் மிகுந்திருத்தல் கொண்டு அக் காலத்துத் தமிழர்கள் ஒழுக்க மில்லாதவர்கள் என்ற அவ்வையங்காருரையும் புரைபடு பொய்யுரையாதல் ஒரு சிறிது காட்டுவாம். மேற்காட்டிய 'பட்டினப்பாலைச்' செய்யுளானும், 'புறநானூறு' முதலிய தொகை நூல்களானும் அக்காலத்திருந்த தமிழ்மக்களும்,

---

1. Ibid, pp. 193, 194.
2. பட்டினபபாலை, ௨0௫.
3. பட்டினப்பாலை, ௨0௭, ௨0௮.

சான்றோரும், அரசர்களும், மாதரும் எல்லாம் அன்பு அருள் ஈகை அறங்களிற் சிறந்து, கொலை களவு பொய் கட்குடி காமம் என்னும் பெருங்குற்றங்களைத் தவிர்ந்து, நடுநிலையிலுங் கற்பினும் மேம்பட்டு விளங்கின ரென்பது தெற்றெனப் புலப்படும். அவ்வியல்பினை விரிப்பிற் பெருகு மாதலின், ஈண்டு ஒரு செய்யுளைக் காட்டும் முகத்தான் அதனைச் சுருங்க விளக்குவாம். கோப்பெருஞ்சோழன் என்னும் அரசன் கேள்வி வாயிலாகத் தான் அன்பு பாராட்டிவந்த பிசிராந்தையாரைப் பன்னெடுங்காலஞ் சென்று காணநேர்ந்தக்கால், அவரது இளமைத் தோற் றத்தைக் கண்டு வியந்து, "கேட்குங்காலம் பலவாலோ, நரை நுமக்கு இல்லையாலோ" என்று வினவியவழி, அப் புலவர்,

"யாண்டுபல வாக நரைஇல ஆகுதல்
யாங்கா கியரென வினவுதி ராயின்,
மாண்டஎன் மனைவியொடு மக்களும் நிரம்பினர்,
யான்கண் டனையர்என் இளையரும், வேந்தனும்
அல்லவை செய்யான் காக்கும், அதன்றலை
ஆன்று அவிந்து அடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர்யான் வாழும் ஊரே."[1]

என்னுஞ் செய்யுளை விடையாகக் கூறினர். இதன்கண் தம் மனைவி கற்பிற் சிறந்துவிளங்கத் தம் புதல்வர் அறிவான் மிக்கிருந்தமையானும், தமக்கு ஏவல் செய் வோருந் தங் கருத்துப்படி உண்மையாய் ஒழுகி வந்தமை யானும், தமது நாட்டின் அரசனும் தீயவற்றைச் செய்யா னாய் முறைப்படி செங்கோல் செலுத்தினமையானும், அதற்குமேல் தமதூரின்கட் சான்றோர் பலர் நல்லியல்புகள் அமைந்து, தாழ்மையும், கல்வி கேள்விகளின் மிகுந்து அடங்கிய அடக்கமும் உடையராய் நிறைந்திருந்தமையா னுந் தாம் கவலையுந் துன்பமும் எய்தாமல் உயர்ந்த இன்பத்திலேயே நாட்கழித்தமையின் தமக்கு முதுமை

1. புறநானூறு, ககக.

வந்ிலது என்றார். எனவே, அக்காலத்துத் தமிழ்மக்கள் அன்பு அருள் அறிவு ஒழுக்கம் என்னும் வகைகளில் மிக மேம்பட் டிருந்தமை நன்கு பெறப்படும்.

அற்றேல், ஒழுக்கத்தில் உயர்ந்தோராய் விளங்கிய அவரிடையே ஒழுக்கமுறைகளை அறிவுறுத்தும் திருக் குறள்', 'நாலடியார்' முதலான நூல்கள் பலப்பல தோன் றியவாறெனனையெனின்; தமிழின்கண் உள்ள ஒழுக்க நூல்களெல்லாம் பௌத்தசமயக் காலத்திற்குப் பின், பௌத்தரும் ஆரியரும் தமிழ்நாட்டின்கண் வந்து குடி யேறப்புகுந்த காலந்தொட்டு உண்டாயினவாகும். பௌத்த சமய காலத்திற்கு முற்பட்ட தமிழ்நூல்களெல்லாம் அகப்பொருள் புறப்பொருள்களைச் சுவைமுதிரப் பாடும் பாடல்கள் வாய்ந்தனவாயிருக்கின்றன; 'பரிபாடல்', 'கலித் தொகை', 'அகநானூறு', 'புறநானூறு' முதலியவற்றின் கட் காணப்படும் பழம்பாடல்களே அதற்குச் சான்றாம். மற்றுப், பௌத்தரும் ஆரியரும் தென்னாடுபோந்து குடி யேறினகாலம் முதலாக, அவர்க்குரிய தீய இயல்புகளையும் ஒழுக்கங்களையும் தமிழ்மக்களிற் பலருந் தழுவி நடக்கப் புகுந்தமையின், அவர் தம்மைச் சீர்திருத்தி மீட்டுந் தம் வழிப்படுத்தல் வேண்டியே தமிழ்ச் சான்றோர்கள் அங் ஙனம் ஒழுக்கநூல்களைப் பெருக்கி எழுதலாயினாரென்க. இவ் வுண்மையினைத் 'திருக்குறள்' ஒன்றைக்கொண்டே விளக்கிக்காட்டுவாம். ஏனைத்தமிழ் ஒழுக்கநூற் பொருள்க ளெல்லாம் 'திருக்குறளில்' அடங்குதலின் அவற்றை எடுத் திலம். ஆயினும், சைவசமய நூல்களில் முற்பட்டதாகிய 'திருமந்திரநூற்' பொருளும், பழைய தமிழ்ச்சான்றோர் கொள்கையோடு ஒத்ததென்பதற்கு அதன்கணிருந்துஞ் சிற்சில மேற்கோள் காட்டுதும்.

பௌத்தசமயத்தின் பழைய பெரும்பிரிவினரான ஈனயானர்கள் பிறவியை அஞ்சி அதனை யொழித்தல் வேண்டினராயினும், முழுமுதற் கடவுளை நம்பாமையின் அவர்கொண்ட கொள்கை தவறென அறிவித்தற் பொருட்டே,

"பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவனடி சேரா தார்."

என்று தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவர் அருளிச்செய்தார். திருமூலரும்,

"வானப் பெருங்கொண்டல் மாலயன் வானவர்
ஊனப்பிறவி ஒழிக்கும் ஒருவனை." (உக)

என்று அருளிச்செய்தார். ஆரியருள் மீமாஞ்சகரும் உயிர்களைக் கொன்று வேட்கும்வேள்வி யொன்றனே வீடுபேறு கைகூடும், இதன்பொருட்டு இறைவன் எற்றுக்கு, இறைவன் ஒருவன் இலன் என்றலே உண்மையாம் எனக் கூறினாராகலின், அவரது தீய கோட்பாட்டை மறுத்தற்பொருட்டே திருவள்ளுவர்,

"அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர்செகுத்து உண்ணாமை நன்று."

எனவுங்,

"கற்றதனால் ஆய பயன்என்கொல் வால்அறிவன்
நற்றாள் தொழாஅ ரெனின்."

எனவும் அருளிச்செய்தார். இதனோடொப்பவே திருமூலரும்,

"ஓமத்துள் அங்கியின் உள்உளன் எம்இறை." (உஉஉ)

என்றும்,

"கொல்லிடு குத்தென்று கூறிய மாக்களை." (கஃஅ)

என்றும அருளினார். பௌத்தர், பிறராற் கொல்லப்பட்ட தன் ஊனைத் தினலாமென்றுசொல்லி அதனை அயின்று வந்தமையானும, ஆரியப்பார்ப்பனரும் வேள்வி வேட்கின்றேம் என்று கூறிக்கொண்டு எண்ணிறந்த உயிர்களைக் கொன்று அவற்றின் ஊனை விழுங்கி வந்தமையானும் அவ் விருவர்தங் கொடுஞ்செயல்களையும் ஒழித்தல் வேண்டியே திருவள்ளுவர்,

"தினற்பொருட்டாற் கொல்லாது உலகெனின் யாரும்
விலைப்பொருட்டால் ஊன்தருவார் இல்."

என்றும்,

"செயிரிற் றலைப்பிரிந்த காட்சியார் உண்ணார்
உயிரிற் றலைப்பிரிந்த ஊன்."

என்றும் வற்புறுத்தருளினார். திருமூலரும்,

"பொல்லாப் புலாலை நுகரும் புலையரை." (உ௪உ)

என்று புலாலுண்பார் அனைவரையும் ஒருங்கே அருவருத்துப் பெரிதும் இகழ்ந்துரைத்தமை காண்க. இருக்கு வேதத்தைச் சேர்ந்த 'ஆசுவலாயன சூத்திரத்'திலும், 'சாங்காயனசூத்திரத்'திலும, வாஜபேயம், ராஜசூயம், அசுவமேதம், புருஷமேதம், சர்வமேதம் என ஐவகை வேள்விகள் வேட்குமாறு சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; சாங்காயனர் இவ் வேள்வி வேட்கு முறைகளை மிகநுணுக்க மாக விரித்துரைக்கின்றார். கிருஷ்ண யஜுர்வேத தைத்திரீய சம்ஹிதையின் நாலாங்காண்டம் ஆறும் பிரபாடகத்திற் குதிரையைக் கொனறு வேட்கும் அசுவமேதஇயல் வகுத்துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது ; தைத்திரீய பிராமணத்திலோ (௩, ௪) சௌத்திராமணீ வேள்வியும், ஆண்மகனைக் கொன்று வேட்கும் வேள்வியுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. சதபதபிராமணம் (எ, ரு, உ), ஆண்மகன், குதிரை, எருது, செம்மறி, வெள்ளாடு முதலான ஐவகை யுயிர்களின் தலைகளை வெட்டிச், செங்கற் பலிபீடத்தின் அடியிற் புதைக்குஞ் சட்டியில் இடுகவென்று கட்டளையிடுகின்றது; ஒருகால் நூற்றுத்தொண்ணூற்றைந்து ஆண் மக்களை வெட்டி வேள்விவேட்ட குறிப்பும் அந்தச் சதபத பிராமணத்திலேயே காணப்படுகின்றது (௧௩, ௬, உ). குதிரையைக் கொன்று வேட்கும்வேள்வி இருக்குவேத முதன் மண்டிலத்தின் நூற்றறுபத்திரண்டாம் பதிகத்திற் றெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருத்தலால், ஆரியர் உயிர்க்கொலை புரிந்து அவற்றின் ஊனைத் தின்றுவந்தமை மறுக்கப் படாத உண்மையேயாம். இன்னும் இதனை விரிப்பிற்

பெருகும். இவ் வாரியரது சேர்க்கையாற் றமிழ அரசர்களும் செல்வர்களும் இத்தகைய உயிர்க்கொலை வேள்விகளை மிகுதியாய்ச் செய்யத்தலைப்படவே, உயிர்க்கொலை எங்கும் பெருகக்கண்டு வருந்தி அதனைத் தடைசெய்தற் பொருட்டே, 'திருக்குறள்' 'நாலடியார்' முதலான அறநூல்கள் மிக்கெழுந்தன.

இனி, ஆரியப்பார்ப்பனர்கள தாம் தேவரினும் உயர்ந்தோரென்றும, தமது உதவியினாலேயே தேவர்கள வானுலகத்தில் இருக்க இடம் பெற்றார்களென்றும்;[1] வேள்வியாற்றுதலாலாவது பிறரிடம் இரந்து பொருள் பெறுதலாலாவது பார்ப்பனன் குற்றம் எய்தமாட்டான், வேதம் ஓதினும் ஓதாவிடினும் பார்ப்பனன் இகழப்படுவான் அல்லன், கற்றவனாயினுங் கல்லாதவனாயினும் பார்ப்பனன் சிறந்த தெய்வமேயாவான் என்றும்[2] எழுதி வடமொழி மகாபாரதத்தினுள் நுழைத்து வைத்தார்கள். அதுமட்டுமோ, ஒரு பெண்ணுக்குப் பத்துப்பேர் கணவர்கள் இருந்தாலும், ஒரு பார்ப்பனன் சென்று அவளது கையைப் பிடித்தால் அப் பார்ப்பனனே அவளுக்குக் கணவனாவன், ஒரு ராஜந்யனும் ஒரு வைசியனுங்கூட அவளுக்குக் கணவன் ஆகார் என்றெழுதி அதனை 'அதர்வவேதம்' ரு-ஆங் காண்டத்திற் சேர்த்திருப்பதோடு, தம் மனைவியரை எவரேனுங் கைப்பற்றினால் அவர்க்கு அளவிறந்த துன்பங்கள் வரும் எனவும் அச்சுறுத்தி அதன்கண் வரைந்துவைத்திருக்கின்றனர். ஆரியப்பார்ப்பனர் தமிழ்நாட்டிற் குடியேறித் தம்மைத்தாமே வறிதே உயர்த்திப் பேசிக்கொண்டு தமிழரை ஏமாற்றித் தமிழ்க்குடி மாதர்களின் கற்பை அழிக்க முயன்றமைகண்டே தமிழ்ச் சான்றோர்கள்,

" பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்."

என்றும்,

---

1. அநுசாசன பர்வம், உ௧௬0 முதல்.
2. வனபர்வம், ௧௩௪௩௬.

“அந்தணர் என்போர் அறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்குஞ்
செந்தண்மை பூண்டு ஒழுகலான்.”

என்றும்,

“மறப்பினும் ஓத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான்
பிறப்பொழுக்கங் குன்றக் கெடும்.”

என்றும்,

“ஆவிற்கு நீரென்று இரப்பினும் நாவிற்கு
இரவின் இளிவந்தது இல்.”

என்றும்,

“மேற்பிறந்தா ராயினுங் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்துங்
கற்றார் அனைத்திலர் பாடு.”

என்றும்,

“விலங்கொடு மக்கள் அனையர் இலங்குநூல்
கற்றாரோடு ஏனை யவர்.”

என்றும்,

“எனைத்துணைய ராயினும் என்னாந் தினைத்துணையுந்
தேரான் பிறன்இல் புகல்.”

என்றும்,

“தன்னுயிர்க்கு இன்னாமை தான்அறிவான் என்கொலோ
மன்னுயிர்க்கு இன்னா செயல்.”

என்றும் அறிவுறுத்தி அப் பார்ப்பனரையும், அவர்தம் பொய்ம்மாய வலையிற்சிக்கிய தமிழரையும் அறிவு தெருட்டுவாராயினர். இச்செய்யுட்களில்: மக்கள் எல்லாரும் நரை திரை மூப்புப் பிணி சாக்காடும், அறியாமை கவலை துன்பம் முதலியனவும், மல நீர்க்கழிவுகள் முடைநாற்றம் முதலான வாலாமையும் இயற்கையே வாய்ந்த ஊனுடம்பின் பிறப்பினராய் இருத்தலின் அவர் எல்லாரும் பிறப்பளவில் ஒரு தன்மையரே யன்றி ஒருவர் மற்றொருவரின் உயர்ந்தோ

ராதல் செல்லாதென்பதூஉம், 'அந்தணர்' எனப்படுவோர் அறவொழுக்கத்தின் வழுவாது ஒழுகி எல்லா உயிர்க ளிடத்தும் அருளுடையரேயாவ ரல்லது அறனும் அருளும் இல்லாதார் அப் பெயர்க்குரியரல்ல ரென்பதூஉம், நல் லொழுக்கம் இல்லாதவன் ஒரு காலத்தும் பார்ப்பன னுகமாட்டா னென்பதூஉம், பிறர்பாற் சென்று அவர் பொருளை இரந்துபெறுவது இழிவேயாமல்லது உயர்வாகா தெனபதூஉம், கல்லாத பார்ப்பனர் தம்மை உயர்ந்த குலத்திற ரென்று தாமே சொல்லிக்கொண்டாலும் அவர் கல்வி யறிவுடைய கீழ்க்குலத்தாரினுங் கடைப்பட்டவரே யாவரென்பதூஉம், கல்வியில்லாதவர் மிருகங்களை (விலங்கு களை) ஒப்பர், கல்வியுள்ளவரே மக்களாவ ரென்பதூஉம், தம்மை யுயர்ந்தோர் என்னும் பார்ப்பனர் பிறன்மனை யாளைச் சென்று கைப்பற்றிஞல் அவர் இழிந்தாரேயாவ ரென்பதூஉம், தம் மனையாளைப் பிறர் கைப்பற்றுதல் பெருந்தீங்கென் றுணர்ந்த பார்ப்பனர் பிறர் மனையாளைத் தாஞ்சென்று கைப்பற்றுதலும் பெருந்தீங்கென்று உணரா ராமை குற்றமேயாமெனபதூஉம் நன்கெடுத்து அறிவுறுக் கப்பட்டமை காண்க. சைவ சித்தாந்த முதலாசிரியரான திருமூலரும் மேற்காட்டிய திருவள்ளுவனா கருத்தோடு ஒப்பவே,

> "சத்தியம் இன்றித் தனிஞானந் தானின்றி
> ஒத்த விடயம்விட்டு ஓரும் உணர்வின்றிப்
> பத்தியும் இன்றிப் பரன்உண்மை இன்றிப்
> பித்தேறும் மூடர் பிராமணர் தாம்அன்றே." (அக)

எனவும்,

> "அந்தண்மை பூண்ட அருமறை யந்தத்துச்
> சிந்தைசெய் அந்தணர்." (அ௯)

எனவும்,

> "நூலுஞ் சிகையும் நுவலிற் பிரமமோ." (அ0)

எனவும்,

"வேதாந்தங் கேட்க விரும்பிய வேதியர்
வேதாந்தங் கேட்டுந்தம் வேட்கை ஒழிந்திலர்." (௭௧)

எனவும்,

"மூடங் கெடாதோர் சிகைநூன் முதற்கொள்ளில்
வாடும் புவியும் பெருவாழ்வும்." (௧௮)

எனவும்,

"ஞானமிலாதார் சடைசிகை நூல்நண்ணி
ஞானிகள்போல நடிக்கின்றவர் தம்மை." (௧௧)

எனவும்,

"பேர்கொண்ட பார்ப்பான் பிரான்றனை அர்ச்சித்தாற்
போர்கொண்ட வேந்தர்க்குப் பொல்லா வியாதியாம்." (௫0௨)

எனவும்,

"ஆறிடும் வேள்வி அருமறை நூலவர்
கூறிடும் அந்தணர் கோடிபேர் உண்பதில்
நீறிடுந் தொண்டர் நினைவின் பயன்நிலை
பேறெனில் ஓர்பிடி பேறது வாகுமே." (௧௮௬௧)

எனவும், அருளிச்செய்தமை காண்க.

இனி, ஆரியப் பார்ப்பனர் சோமப்பூண்டின் சாற்றினாற் சமைத்த கள்ளை மிகுதியாய்ப் பருகி வெறித்திருந்தன ரென்பதும், சூதாட்டத்தில் நிரம்ப இறங்கிப் பலவகையான அல்லலுக்கு இரையாயின ரென்பதும் இருக்கு வேதத்திற் றெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.[1] சோமச்சாற்றின் ஆக்கிய கள் மிக்க வெறியினைத் தருவ தென்பது அதனைப் பருகிய ஒருவன் அவ்வெறியிற் பாடிய இருக்குவேதப் பாட்டு ஒன்றால் நன்கு புலனாகின்றது. அப் பாட்டின் ஒரு பகுதியை இங்கே மொழி பெயர்த்துக் காட்டுவாம்:

1. "The leading vices of the Aryan race have always been drinking and gambling. The Rig-Veda bears ample witness to both."-Vedic India by Zenaide A. Ragozin, p. 375.

" இதுதான் எனது தீர்மானம், ஓர் ஆவினை வென்று கைக்கொளளல்வேண்டும், ஒரு குதிரையை வென்று கைக்கொள்ளல்வேண்டும்; யான் சோமச் சாற்றைப் பருகி யிருக்கின்றேன் அல்லேனே ?

கடும் புயற்காற்றைப் போல, யான் பருகியிருக்குங் கள் என்னை உயரத் தூக்கிச்செல்கின்றது; யான் சோமச்சாற்றைப் பருகியிருக்கின்றேன் அல்லேனே ?

விரைந்து பறக்குங் குதிரைகள் ஒரு தேரை இழுத்துச் செல்வதுபோல, யான் பருகியிருக்குஞ் சாறு எனனை மேலே சுமந்து செல்கின்றது; யான் சோமச் சாற்றைப் பருகியிருக்கின்றேன் அல்லேனே ?

* * * * *

வானுலகும் மண்ணுலகுங் கூட என் ஒருபாதிக்கு ஈடாகமாட்டா; யான் சோமச் சாற்றைப் பருகியிருக்கின்றேனல்லேனே ?

* * * * *

ஆ ! இவ்வகன்ற மண்ணுலகைப் பெயர்த்தெடுத்து இங்கேயாவது அங்கேயாவது வைப்பேன்; யான் சோமச் சாற்றைப் பருகியிருக்கின்றே னல்லேனே " (௧0-வது மண்டிலம், ௧௧௯) என்று இதனை இங்ஙனமே இன்னும் நீளமாக அவ்வெறியன் பாடிக்கொண்டு செல்கின்றான்.

இவ்வாறே சூதாட்டத்திற் கைதேர்ந்த ஒருவன் பாடிய ஒருபாட்டின் ஒரு பகுதியையும் அவ் விருக்கு வேதத்தினின்றே மொழிபெயர்த்து வரைவாம் :

" வளிமண்டிலம் வரையில் உயர்ந்தோங்கிய மரங்களிற் காய்த்த இச் சூதுகாய்கள் பலகைமேல் உருள்கையில் எனக்கு மிகுந்த களிப்பைத் தருகின்றன.

மூஜவான் மலையில் வளரும் சோமப்பூண்டின் மிகுந்த கள்ளைவிட, என்றும் உறங்காத இச் சூதுகாய் என்மனத்திற்கு மிக்க இன்பத்தைத் தருகின்றது.

* * * * *

முடிவாக மிஞ்சிய ஒருசிறு முனையையுடைய இச் சூது காயின பொருட்டு என் மனைவியையும யான் நீக்கி விட்டேன்.

என் மனைவியும் என்னை அகலவைத்து ஒழுகுகின்றாள் ; அவளின் தாய் என்மேற் பகை பாராட்டுகின்றாள்; அல்லற்பட்ட இவனுக்கு ஆறுதல் சொல்வார் எவருங் காணப்படவில்லை.

விலையுயர்ந்த ஒரு குதிரை வலிவுகுன்றி மூத்தாற் போல், இந்தச் சூதனுக்கும் ஏதோர் ஊதியமுங் காண கிலேன்.

தன் செல்வமெல்லாம் சூதுகாய் என்னும விரைந்த குதிரையாற் கவரப்பட்டவன்றன் மனைவியை ஆடவர் பிறர் தழுவுகின்றார்." (கo-ஆம் மண்டிலம், கூச) என்று நெடுகப் பிதற்றிக் கொண்டு பின்னும் பின்னுஞ் சூதாட்டத்திலேயே தனக்கு விழைவு செல்லுதலைக் கூறிச்செல்கின்றான். இத்தகைய சூதாட்டப் பாட்டுகள், கட்குடிப் பாட்டுகள், வேள்வியில் உயிர்களைக் கொல்லும் பூசாரிப் பாட்டுகள், தமிழர்மேற் போரிடுமுன் இந்திரனை வேண்டிப் பாடிய பாட்டுகள் போல்வனவே மிகுதியும் நிரம்பிய இருக்கு முதலான ஆரிய நூல்கள்தாம் சிவபெருமான் அருளிச் செய்தனவாம்! இங்ஙனங் கூறும் ஆராய்ச்சியுணர்வில்லாத் தமிழ்ப்புலவர் சிலரின் புல்லியவுரை நகையாடி விடுக்கற்பாலதாமன்றி மற்றெனை ! கட்குடியும், சூதாட்டமும் மிக்க ஆரியர் தமிழ்நாடு புகப்புகத் தமிழரில் மேல்வகுப்பினரும் அவ்விரண்டையுங் கைக்கொள்ளத் துவங்கினமை கண்டு நடுக்குற்றே தமிழ்ச் சான்றோர்கள்,

"உண்ணற்க கள்ளை உணில்உண்க சான்றோரான்
எண்ணப் படவேண்டா தார்."

எனவும்,

"ஈன்றாள் முகத்தேயும் இன்னுதால் என்மற்றுச்
சான்றோர் முகத்துக் களி."

எனவும்,

"பொருள்கெடுத்துப் பொய்மேற் கொளீஇ அருள்கெடுத்து
அல்லல் உழப்பிக்குஞ் சூது."

எனவும் அறிவுறுத்தி அவரைக் காப்பாராயினர்; இச்செய்யுட்களின் பொருள் கள்ளை உண்ணல் ஆகாது, அறிவின் மிக்கோரால் அஃது உண்பவர் இகழ்ந்து ஒதுக்கப்படுவர் என்பதும், தன் மகன் கள்ளுண்பனாயின் எங்கே கள்ளுண்டவெறியால் அவன் தன்னைப் பெண்டாள வருவனோவென்று அவன் தாயும் அவனைக் கண்டு நடுங்குவளாயின் சான்றோர் அவனைக் கண்டு அருவருத்தல் சொல்லல் வேண்டுமோ என்பதும், சூதாட்டமானது தன்னைக் கைப்பற்றினவனுக்கு உள்ள செல்வமெல்லாங் கெடுத்து அவனைப் பொய்பேசச் சொல்லி மற்ற உயிர்களிடத்து அவனுக்கு இரக்கம் இல்லாமற் செய்து அவனைத் துன்பத்தில் அலைக்கும் என்பதுமேயாம். ஆசிரியர் திருமூலரும்,

"மயங்குந் தியங்குங் கள் வாய்மை அழிக்கும்
இயங்கு மடவார்தம் இன்பமே எய்தி
முயங்கும்." (திருமந்திரம், ௩௧௭)

என அருளிச்செய்தமை காண்க.

மேற்செய்யுட்களிற் கள்ளுண்டவர் காமம் மிக்கு வரைதுறையின்றி ஒழுகுவர் என்று ஆன்றோர் மொழிந்ததற்கு இணங்கவே, ஆரியமாந்தரும் அவராற் றெய்வமாகக் கொள்ளப்பட்டோரும் செய்த காமப் புன்செயல்கள் அவரெழுதிவைத்த நூல்களிலேயே காணப்படுகின்றன. பிரஜாபதி காமங் காழ்ப்பேறித் தன் புதல்வியைப் புணர்ந்து, பின்னர்த் தான்செய்த அத் தீவினையை நினைந்து மிக வருந்தினமை 'சதபதபிராமணம்' (௧, ௭, ௪), 'ஐதரேய பிராமணம்' (௩, ௩௩), 'மத்ஸ்யபுராணம், (௩, ௩௨-௪௯) முதலிய நூல்களில் வெளிப்படையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்திரன் அங்ஙனமே வெறிகொண்டு கௌதமமுனிவரின் மனைவியான அகலியைப் புணர்ந்தமை இராமாயண உத்தரகாண்டத்தில் (௩௦, ௧௯-௩௧) குறிக்

கப்பட்டிருக்கின்றது. விவஸ்வான் புதல்வரான யமனும் யமியும் தமையனுந் தங்கையுமா யிருந்தும், யமி தன் தமையனைப் புணர முயன்றமை இருக்குவேதத்திலேயே (௧0, ௧0) நன்கெடுத்துச் சொல்லப்பட்டது. தமிழ்ப்பெருந் தெய்வமாகிய சிவபிரான் காமனை எரித்தோன் என்பது எச் சமயத்தவரும் உணர்ந்தோர் உண்மையாகலின், அவனை வழிபடுந் தமிழருங் காமத்தாற் பற்றப்பட்டவர் அல்லர் எனபது தானே விளங்கும். அற்றேற், காம வுணர்ச்சியின்றி ஆணும் பெண்ணுமாய் மருவி வாழும் உலகவாழ்க்கை நடவாமையின், தமிழர் அஃது உடையர் அல்லர் என்றல் யாங்ஙனம் பொருந்துமெனின்; அற்றன்று, காமம் என்பது உயர்ந்த அறிவையும் மறைத்து இழிந்தவற்றின்மேல் விழைவுசெல்லுமாறு ஒருவனை ஏவி, அது தீர்ந்த அளவானே அவனால் அருவருக்கப்படுவது; தமிழரில் உயர்ந்தோர் இத்தகைய காமப்பிணியாற் பற்றப் பட்டவர் அல்லர்; மற்று, எல்லாவாற்றானும் உயர்ந்த ஓர் ஆண்மகனும், எல்லாவாற்றானும் உயர்ந்த ஒரு பெண் மகளும தம்முள ஒருவரையொருவர் இன்றியமையாராய், ஓராவிற்கு இருகோடு தோற்றினாற்போல உடம்பால் இருவராய்க் காணப்படினும் அன்பு ஊடுருவிய உயிரால் ஒருவரேயாய்ப் பேரன்பின வழியராய்ப் பேரறிவு பூண்டு வழுவாதொழுகுங் காதற் கற்பொழுக்கத்தில் நிலைபெற்றோ ராவர்; இக் காதலன்பின் இயல்பு 'தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்'தினும், 'இறையனாரகப்பொருளுரை'யி னும், 'திருக்குறள் இன்பத்துப்பாலி'னும், 'திருச்சிற்றம் பலக் கோவையா'ரினும் நன்கு விளக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க. இக் காதற் கற்பொழுக்கத்தின் உண்மை இலக் கியங்களாய்ப் பெருங்கோப்பெண்டு; ஆதிமந்தி, கண்ணகி, மாதவி, மங்கையர்க்கரசியார், காரைக்காலம்மையார், பரவை நாச்சியார், சங்கிலி நாச்சியார் முதலான தெய்வத் தமிழ் மாதரும் அவர்தங் கொழுநருந் திகழ்ந்தமை காண்க. ஆதலாற், காமப்பிணியால் நிலைகுலையும் உலக வாழ்க்கை, காதலன்பினால் மட்டுமே சீர்திருந்தி நடை பெறுவதாகலின், இப் பெற்றியதான காதலன்புடைய

தமிழர்க்கே உலகவாழ்க்கை செவ்விதின் நடைபெறுவதா மென்று உணர்ந்துகொள்க.

மேலெடுத்துக் காட்டிய வரலாற்றில் நான்முகக் கடவுள் (பிரமதேவன்) தன் புதல்வியைப் புணர்ந்தபின் காம மயக்கந் தெளிந்து, காமத்தெய்வமாகிய மதனவேளைச் சினந்து, "சிவபிரான் நின் உடம்பைச் சாம்பராக விரைவில் எரிப்பர்," என்று வைததனையும் மேற்சொல்லிய மச்ச புராண உரையிற் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால், ஆரியர் காதலன்பின் இயல்பு இன்னதென்றறியாது குடித்துவெறித்துச் சிற்றின்பமென்னும் இழிந்தகாமத்தின் வழியராய் ஒழுகினராகலின் அவரோடு கூடிய தமிழரும் அவர் போற் கெடாமைப் பொருட்டே திருவள்ளுவனார்,

"சிற்றின்பம் வெஃகி அறன்அல்ல செய்யாரே
மற்றின்பம் வேண்டு பவர்."

என்று அருளினார். திருமூலரும்,

"காமமுங் கள்ளுங் கலதிகட் கேயாகும்" (௩௧௩)

என்றும்,

"மயங்குந் தியங்குங் கள் வாய்மை யழிக்கும்
இயங்கும் மடவார்தம் இன்பமே யெய்தி
முயங்கும்." (௩௧௭)

என்றும் அருளிச்செய்தமை காண்க.

மேலும், ஆரியமாதர்கள கற்பொழுக்கமின்றிக் காம இன்பத்தில் மிக்குநின்றா ரென்பதூஉம் பழைய ஆரிய நூல்களால் இனிது புலனாகின்றது. நிதான சூத்திரம் (௩, ௮), "பெண்மக்கள் தமது நடையில் ஒழுங்கில்லாதவர்களா யிருக்கின்றார்கள். மக்களையுந் தேவரையுஞ் சான்றாகக்கொண்டு, யான் எவர்க்குப் புதல்வனென்று உறுதி கூறுகின்றேனோ அவர்க்கே யான் புதல்வனாவேன்; யான் எவரை என் பிள்ளைகளென்று குறிப்பிடுகின்றேனோ அவரும் அங்ஙனமே ஆகுக." என்று சொல்வது கொண்

டும், வருணப்பிரகாசம் என்னும் வேள்வியை வேட்கும் குரவன் றன் மனைவி பலரைக் கூடியிருக்கவேண்டுமெனக் கருதி, அவளை அவன் வேள்விக் களத்திற்குக் கொண்டு வருகையில் "நீ எவ்வெவரோடு கூடியிருந்தனை?" எனக் கேட்டு அவள் வாய்மொழி வினவுதலைச் சதபதபிராமணங் (உ, ரு, உ, உ0) கூறுதல் கொண்டும் பண்டை ஆரியப் பார்ப்பன மாதரின் காம வொழுக்கம் இனைத்தென்பது துணியப்படுகின்ற தன்றோ? இத் தன்மையரான ஆரிய மாதர் தென்றமிழ் நாட்டிற் குடிபுகுந் திருந்தமையின், அவரைப்போற் றமிழ்மாதருங் கற்பின் வழுவாமைப் பொருட்டே திருவள்ளுவ நாயனார்,

"பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னுந்
திண்மை யுண்டாகப் பெறின்."

எனவும்,

"தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை."

எனவும்,

"தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்."

எனவுங் கற்பொழுக்கத்தின் மேம்பாட்டை உயர்த்தெடுத் துரைப்பாராயினர்.

மேலும், தங் கணவனாற் புதல்வர்ப்பேறு வாயாத ஒரு மாது தன் கணவனது கட்டளைப்படி வேறு ஆடவரை மருவிப் புதல்வர்ப் பெறுமாறும், கைம்பெண்ணைக்கூடிப் புதல்வர்ப் பெறுமாறும் மனுமிருதி, ஒன்பதாம் இயலில், ருகூ, ௬0, ௬௧-ஆம் செய்யுட்கள் வகுத்துரைத்தலின், அஞ்ஞான்றை ஆரியப்பார்ப்பனரே தம் மனைவியரும் மகளிரும் பிறரை மருவுதற்கு இடந் தந்தனரென்பது பெறப்படும். ஆரிய மாந்தர், தம் இனத்தவரின் தொகை குறையாமல் மேன்மேற் பெருகுதலையே பெரிதுங் கருதிவந்தன ரல்லாமல், தம்மனோர் ஒழுக்கத்திற் சிறந்து விளங்கல்

வேண்டுமென்பதை முதன்மையாய்க் கொண்டிலர். தாமும் தம் இனத்தவரும் மட்டுமே செல்வத்தினும் ஏனை நலங் களினும் மிக்குயர்ந்து வாழல்வேண்டும், ஏனையோரெல் லாம் மிடிப்பட்டு இறந்தொழிதல் வேண்டுமென்பதே அவர்கள் இந்திரன் மித்திரன் வருணன் முதலிய தேவர் களை வேண்டிப் பாடிய பாட்டுக்களில் யாண்டுங் காணக் கிடக்கின்றது; இதற்குச் சான்றாக இருக்குவேத முதன் மண்டிலத்திலேயே யுள்ள இருபத்தொன்பதாம் பதிகத் தைப் பார்த்துக்கொள்க. உலகின்கண் உள்ள மக்கள் எல்லாரும் எல்லா நலங்களினும் உயர்ந்து தழைத்தல் வேண்டுமென்னும் அருளிரக்கமாதல், இம்மை மறுமை யிரண்டினும் தூய வுள்ளத்தினராய் இறைவன் திருவடிப் பேரின்பத்தைப் பெறல்வேண்டுமென்னும் உயர்ந்த நோக்க மாதல் ஆரியர்க்குச் சிறிதும் இருந்தில. தாம் வணங்கிய தேவர்க்குத் தாம் ஒன்றுகொடுத்தால், அத்தேவருந் தமக்கொன்று கொடுத்தல் வேண்டும் என அவரோடு வாணிகம் புரிவதே அவ் வாரியரது வழிபாட்டு முறை யாகும். இதற்கு ஏற்பவே, தைத்திரிய சம்ஹிதையில் (க, அ, ச, க),

"ஓ பங்கிட்டு உண்டோய், நின்வயிறு நிரம்பியபின் உதோ பறந்துசெல்! நன்றாய் வயிறு நிறைந்தபின் திரும் பவும் எம்பாற் பறந்துவா! ஓ இந்திரனே, விலைதீர்த்துக் கொண்ட வாணிகத்திற்போல, ஆற்றலையும் வலிமை யையும் நாம் மாற்றிக்கொள்வோம்! எனக்கு ஒன்றுகொடு, யானும் உனக்கு ஒன்று தருவேன்; எனக்கு ஒன்று கொண்டுவா, யானும் உனக்கு ஒன்று கொண்டு வருவேன்." என்று கூறுதலும், இதனோடு ஒப்பவே பகவற்கீதை (௩, கக-கரு) யும்,

"வேள்வியாற்றுதலால் தேவர்களைச் செழிக்கச்செய், அதனாற் றேவர்களும் நின்னைச் செழிக்கச் செய்வர்." என்று கூறுதலும் எமது கூற்றை வலியுறுத்துவனவாம்.[1]

---

1. "In the grossest sense, sacrifice is a mere bargain. Man needs things which the god possesses, such as rain, light,

இங்ஙனமெல்லாம் உயர்ந்த நோக்கம் எட்டுணையும் இல்லாத ஆரியப்பார்ப்பனர் தம்மினத்தவரை யன்றி, ஏனை மக்களையும் அவர்தம் நலங்களையும் சிறிதுங் கருதிப் பாராதவரா யிருந்தமையின், அவர் தம்மனோர் தொகையைப் பெருக்கிக்கொள்வதொன்றின் மட்டுமே நாட்டம் வைத்துத், தம் மாதரின் கற்பொழுக்கத்தையும் ஒரு பொருட்டாக நினையாராயினர். அதனால், அவர் புதல்வர்ப் பேற்றை முதல் நிலையிலும், மாதரின் கற்பொழுக்கத்தை அதற்குப்பின் இரண்டாம் நிலையிலும் வைப்பர்; மற்றுத் தமிழ்மக்களோ மாதரின் கற்பொழுக்கத்தை முதற்கண்ணும், புதல்வர்ப்பேற்றை அதற்குப்பின் இரண்டாம் நிலைமைக் கண்ணும் வைப்பர். இதற்குச் சான்றாக, ஆசிரியர் திருவள்ளுவ நாயனார் 'வாழ்க்கைத் துணைநலத்தை' முன்னும் 'புதல்வரைப் பெறுதலைப்' பின்னுமாக வைத்துரைத்தமை காண்க.

இனி, ஒருவற்கு மனைவியாய் வாழ்க்கைப்பட்டாள், அங்ஙனம் வாழ்க்கைப்படுதற்கு முற்றொட்டே அவன்பாற் காதல் என்னும் பேரன்பு கொள்ளப்பெறின் அன்றி, அவள் அவற்கு உயிர்போற் சிறந்த உண்மை மனையாளாய்க் கற்பொழுக்கத்தின் நிலைபெறுதல் ஏலாமையின், கணவனும் மனைவியும் ஆதற்கு முன்னரே கொடுப்பாரும் அடுப்பாரும் இன்றி அவர் ஒருவரையொருவர் தலைப்பட்டுக் காதலாற் புணர்க்கப்படும் "அன்பின் ஐந்திணையொழுக்கத்தையே" பண்டைத் தமிழர் வேண்டினர். இவ்விழுமிய தமிழ்முறையைத் தெரித்தற்கன்றோ ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் 'இன்பத்துப்பாலில்' ஒரு தலைமகன் தன் இயல்புககு ஒத்த ஒரு தலைமகளைத் தனியே தலைப்பட்டுக் காதலாற் கூடுங் 'களவியலை' முன்வைத்து, அங்ஙனங் கூடிய அவ் விருவரும் பின்னர் இருமுது குரவரும் எதிர்

---

warmth, and health, while the god is hungry and seeks offerings from man: there is giving and receiving on both sides. Foot note 2: The idea of the purely spiritual life of the gods, in particular that they neither eat nor drink is foreign to the Hymns."-A. Barth's The Religions of India, pp. 35-36.

நின்று வதுவையாற்ற வதுவையயர்ந்து இல்லறம் நடாத்துங், 'கற்பியலே' அதன்பின் வைத்து ஓதியதூஉமன்றி, அன்பு இல்வழிக் கணவனும் மனைவியுமாம் இல்வாழ்க்கை சிறிதும் வேண்டப்படாதென்பார்,

> "அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை,
> பண்பும் பயனும் அது."

எனவும்,

> "அன்புஅகத்து இல்லா உயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கண்
> வற்றல் மரம்தளிர்த் தற்று."

எனவும் வற்புறுத்து அருளியதூஉமென்க. மற்று ஆரியரோ, கணவனும் மனைவியுமாய்ப் புணர்க்கப்படும் இருவர் தம்முள அன்புடையரோ இலரோ என ஆராய்ந்து பாராது, பொருள் குறித்தும் புதல்வர்ப்பேறு குறித்தும் காமங் காழ்ப்பேறக் கண்டும் அவர் தம்மை ஏலாவகையாய்ப் பிணைத்துவிடுவர்; அப் பிணிப்பின்கட்பட்ட அவர் ஒழுக்கம் பிழைத்துக் கற்பின் வழீஇயினும் அதனை அவர் ஒரு பொருட்டாக எண்ணார். இப்பெற்றியரான ஆரியர் தமிழ்நாடு புகுந்து தமது பொருந்தாப் புல்லியவாழ்க்கையை நிலைநாட்டவே, இச் செழுந்தமிழ்நாட்டின்கண்ணும் பொய்யும் வழுவும் பொங்கித் தோன்றின; தமிழர்க்குட் பண்டுதொட்டுவந்த காதல் ஐந்திணை யொழுக்கம் விடுபட்டுத், தம்முள் ஒருவரையொருவர் அறியாமலும் காதலியாமலும் இருந்தே பெற்றோரானும் உற்றோரானும் ஏலாவகையாய்ப் பிணைக்கப்படும ஏலா மணவினை பிற்றைஞான்றைத் தமிழர்க்குட் பரவி நிலைபெறலாயிற்று; இவ்வேலா முறை நிலைபெறத் துவங்கிய காலந்தொட்டு ஈண்டைத் தமிழ்மாதர்க்குங் கற்பொழுக்கம் நிலைபெறல் அரிதாயிற்று. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் காலத்திலேயே ஆரியப்பார்ப்பனர் தமிழ்நாட்டின்கட் புகுந்து நிலைபெற்றுத், தம்முடைய வழக்க வொழுக்கங்களைப் பரப்பியதனாற் பொய்யும் வழுவுந் தோன்றித் தமிழர் தம் ஒழுக்கமுறைகளைச் சிதைப்பவாயின; இஃது அவர் கூறிய,

"பொய்யும் வழுவுந் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப."[1]

என்னுஞ் சூத்திரத்தால் நன்குணரப்படும். என்றிதுகாறுங் கூறிய இப் பகுதியாற், கிறித்து பிறப்பதற்கு ஒரு நூற்றுண்டு முன்னே தொட்டுத் தோன்றிய தமிழ் ஒழுக்க நூல்களெல்லாம், இந் நாட்டின்கட் புகுந்து குடியேறிய ஆரியப் பார்ப்பனர்பாற் காணப்பட்ட நாத்திகக் கொள்கையினையும், வேள்விக்கொலை, ஊனுணவு, பிறன்மனை நயத்தல், சாதிச்செருக்கு, இரத்தற்றொழில், அருளிரக்கமின்மை, பொய்புனைதல், பேரவா, கட்குடி, சூது, வரையிறந்த காமம், காதற் கற்பொழுக்கமின்மை முதலான கொடுந் தீயவொழுக்கங்களையுங் கடிந்து, அவற்றின் வழியராகாமற் றமிழ்மக்களைக் காத்துக்கொள்ளும் பொருட்டு இயற்றப்பட்டனவே யல்லாமல், நல்லொழுக்க வகைகளிற் சிறந்துநின்ற தமிழ்மக்களைச் சீர்திருத்துதற் பொருட்டு அவை இயற்றப்பட்டனவல்ல வென்பதூஉம், அவ் வொழுக்க நூல்கள மிருந்திருத்தல்கொண்டு பண்டைத் தமிழ்மக்களை ஒழுக்கமில்லாதவர்க ளென்று கூறிய சீநிவாச ஐயங்காருரை உண்மையைப் புரட்டும் போலிப் பொய்யுரையா மென்பதூஉந் தெளிந்துகொள்ளப்படும்.

௧௬. மந்திரம் என்னும் சொல் தூய தமிழ்ச்சொல்

இங்ஙனமே ஆரியப்புரட்டைத் தழுவின பார்ப்பனர் ஒருவர் ஏதொரு சான்றுங் காட்டாமல், 'திருமந்திரம்' வடமொழி யாகமத்தினின்றும் மொழிபெயர்த் துரைக்கப் பட்ட தென்று ஒரு பொயயுரை கூறினாராயின், அவர் கூற்றை ஆராய்ந்த மேன்மக்கள் அதற்கு ஏதொரு சான்றுங் காணாமையின் அதனை வெறும் போலிப் பொய்க் கூற்றெனவே அகற்றுநிற்பர் என்க. திருமந்திரம் முதன் முதற் றமிழிலேயே ஆசிரியர் திருமூல நாயனாரால் இயற்றப்

1. தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம், ௧௪௫.

பட்டதா மென்பதனை மேலே விளக்கிக்காட்டினும். மேலும், "தமிழ் மண்டலம் ஐந்தும் தாவிய ஞானம்"[1] என்று திருமூலரே அருளிச்செய்தலின், அவர் காலத்தில் ஐவகையாய்ப் பகுக்கப்பட்டு விரிந்துகிடந்த தமிழ்நாடு முழுதும ஞான (அறிவு) நூலாராய்ச்சியே விரிந்துகிடந்தமை பெறப்படுதலானும், "சதாசிவந் தத்துவம் முத்தமிழ் வேதம்" (திருமந்திரம்-கசகூ) என்று அவர் அருளிச்செய்யுமாற்றுற், படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழிலைச் செய்யுந் தேவர்க்கும் மேல் வைகி அவர்க்கெல்லாந் தலைவராய் நிற்கும் சதாசிவ நாயனார் தம் தூய மாயாவுலகங்களிலும் இயல் இசை நாடகமென்னும் முப்பகுப்பாய் விளங்கும் அருந்தமிழ் மொழிக்கண் இறைவன் அவர்பால் நின்றும அருளிய தமிழ்வேதமே வழங்குதல் பெறப்படுதலானும், தமிழ்மக்கள் உலவுந் தமிழ் நாடுகளினும் தேவர்களுலவும் மேன்மேலுலகங்களிலும் தமிழ்வேதங்களுந் தமிழ் ஆகமங்களுமே வழங்கினமை தெற்றெனத் துணியப்படும். தேவர்க்கும் எட்டா நிலைக்கண் தமிழ்வேத ஆகமங்கள் வழங்குதல் கண்டே திருநாவுக்கரசு நாயனாரும் "அமரர் காணு மறைவைத்தார்"[2] என்று அவை தம்மைக் கருத்துட்கொண்டு அருளிச்செய்தார். தெற்கின்கண்ணதாகிய பொதியமலைதொட்டு, வடக்கின்கண்ணதாகிய கைலைமலை (நொடித்தான்மலை) காறுந் தமிழ்த் தெய்வமாகிய சிவபிரான் வழிபாடே பரவியிருந்தமை திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் அருளிச் செய்த "கயிலையும் பொதியிலும் இடமென உடையார்"[3] என்னுந் திருமொழியானுந் துணியக்கிடத்தலானும், அஞ்ஞான்றிருந்த சிவபிரான் றிருத்தொண்டர்க ளெல்லாரும் சிவபிரானைப் பாடியதூஉம், சிவபிரான்றன் முதன்மைத் தன்மைகளை ஆராய்ந்து விளக்கி வரைந்து வைத்ததூஉம, தமிழ்மொழிக்கண் அல்லாமல் வடமொழிக்கண் இன்மையானும், அன்றி அத்தகைய

---

1. திருமந்திரம், கசுகக.
2. திருநல்லூர்த் திருத்தாண்டகம், கூ.
3. திருக்கழுமலப் பதிகம், "அயிலுறுபடையினர்" என்னுஞ் செய்யுள்

நூல்கள் வடமொழிக்கண் உளவேல் அவை இவ்விவை யென்று உண்மைச் சான்றுகளோடு காலவரையறை செய்து எவரும். இதுகாறுங் காட்டாமையானும், பழைய உபநிடதங்கள், பாரதம், இராமாயணம் முதலான இதிகாசங்கள், மற்சபுராணம் முதலான இரண்டு மூன்று பழைய புராணங்கள் முதலிய வடநூல்களில் அருகி ஒரோவிடங்களிற் சிவபிரானைப் பற்றிக் காணப்படுங் குறிப்புகள், 'திருமந்திரம்' 'ஞானாமிர்தம்' முதலியவற்றுட் காணப்படும் விரிந்த நுண்ணிய மெய்யுரைகட்குத் தினைத்தனையும் ஈடாகாமையானும், அச் சிறு குறிப்புகடாமும் ஆரியரா லன்றி ஆரியர்க்கு அறிவுகொளுத்தும் பொருட்டுத் தமிழ் மேன்மக்களாற் சுருக்கமாகக் குறித்துவைக்கப் பட்டவை யாகலானும், வடநூல்களிற் சிவபிரான் முழுமுதற் றன்மைகளும் முப்பொரு ளாராய்ச்சிகளுமே விரிந்து விளங்கிக் கிடந்தனவாயின் அவற்றைப் பயில்வாரெல்லாம் சிவநேயம் மிக்கவர்களா யிருத்தல் வேண்டுமாக மற்று அவரெல்லாம் சிவத்துக்கும் சைவத்துக்கும் முற்றும் மாறாய் நிற்றலைக் காண்டுமாகலானும், தமிழ்நூல்களைச் சிறிதளவு பயின்றாரும் சிவநேயம் மிக்கு அறிவுநூலாராய்ச்சியிற் றலைப்படுதல் நாளுங் கண்டாமாகலானும், இஞ்ஞான்று வழங்கும் ஆகமங்களிற் சொல்லப்பட்ட முறைப்படி கட்டப்பெற்று நடைபெறும் பெரியபெரிய சிவபிரான் திருக்கோயில்களெல்லாம் தமிழ்நாட்டிலன்றி வடநாட்டின்கண் இல்லாமை எவருந் தெளியவறிந்ததொன்றாகலானும், சிவபிரானையும் அவற்கு வழிபாடாற்று முறைகளையும், கடவுள் உலகம் உயிர் என்னும் முப்பொரு ளாராய்ச்சிகளையும் வகுத்துரைக்குந் 'திருமந்திரம்' போன்ற பழைய தமிழ் ஆகமங்கள் தனித்தமிழ் நூல்களேயாமல்லது, அவை வடமொழியினின்றும் மொழிபெயர்த்துச் செய்தனவல்லவென்பதூஉம், அங்ஙனம் மொழிபெயர்த்துச் செய்தற்கு அவற்றினும் முற்பட்ட வடநூல்கள் சிறிதும் இருந்திலவென்பதூஉம் கடைப்பிடித் துணர்ந்துகொள்க.

இனி, 'மந்திரம்' என்னுஞ் சொல் தமிழ்ச்சொல் லென்றுதல் வடசொல்லென்றுதல் உறுதிப்படுத்தல்

எளிதில் முடிவதன்று. இஞ்ஞான்று வெளிவந்துள்ள பழைய தனித்தமிழ் நூல்களிலெல்லாம் பழையதாகிய தொல்காப்பியத்தின்கண்ணே,

> " நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த
> மறைமொழி தானே மந்திர மென்ப."[1]

என்று கூறப்படுதலின் 'மந்திரம்' என்னுஞ்சொல் மிகப் பழைய காலந்தொட்டே தமிழ்மொழியில் வழங்கினமை பெறப்படும். 'மந்திரம' என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் பிறர் செவிக்குப் புலப்படாமல் மறைத்துச் சொல்லுதலே யாமென்பதும் இச் சூத்திரத்தால் நன்குணரக் கிடக்கின்றது. ஆகவே, 'மந்திரம்,' 'மறைமொழி' யென்பன ஒரு பொருட்கிளவிகளாதல் பெறற்கும். மெய்ப்பொருளுணர்ச்சி பெறுதற்குத் தகுதியில்லாதார் செவிக்கட் சென்று படாவாறு, ஆசிரியன் தகுதியுடைய மாணுக்கர்க்கு மட்டும் செவியறிவுறுத்தும் அரிய மெய்ப்பொருளுரையினையே 'மந்திரம்' என வழங்குதல் தமிழ்நூல் வழக்கு. மற்று இச் சொல் இப்பொருளிற் பழைய ஆரிய நூல்களில் வழங்குதலை அவற்றுள் யாண்டுங் கண்டிலம். பிற்றை ஞான்றை வடநூல்களில் இச்சொல் இப்பொருளில் வழங்குவது உண்டாலெனின்; அது, தமிழ்நூற்பொருள் பற்றிய வழக்கும் வடமொழிக்கட் கலந்தபின் உண்டாயதாகலின், அது வினுவன்றென மறுக்க. பழைய ஆரிய நூல்களிற் காணப்படும 'மந்திரம்' என்னுஞ்சொல் தேவரை வேண்டிப் பாடிய பாட்டுக்கள்மேற்றாய் வருதலின்[2] மறைமொழியெனப் பொருள் பயக்கும் 'மந்திரம்' என்னுந் தமிழ்ச்சொல்லும், வேண்டுகோளுரை யெனப் பொருள் பயக்கும் 'மந்திரம்' என்னும் வடசொல்லும் வேறுவேருதல் பெறப்படும்; இப்பொருள் வேற்றுமை அறியாதார் வெறும் வடிவொப்புமையே பற்றி இவ்இருவேறு சொற்களையும் ஒரு சொல்லெனக் கொண்டு பெரியதொரு குழறு

---

1. தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், ௧௭௬.

2. See T. Goldstucker's Panini, p. 52, Panini office publication.

படை செய்தார். மேலும், தமிழர்க்கு மிகப் பழைய நூலாகிய 'தொல்காப்பியத்'தின்கண்ணே இம் மந்திரம் என்னுஞ்சொற் காணப்படுதல்போல, ஆரியர்க்கு மிகப் பழைய நூலாகிய 'இருக்குவேதப்' பாட்டுகளிலாதல், ஏனை 'எசுர்,' 'சாம' வேதப் பாட்டுகளிலாதல், இச்சொல் வழங்குதலைக் கண்டிலம்; மிகவும் பிற்பட்டகாலத்தில் தொகுத்துச் சேர்க்கப்பட்டதாகிய 'அதர்வவேதத்'தில் மட்டும் ஓர் இடத்தே[1] 'மந்திரம்' என்னுஞ்சொல் வேண்டு கோளுரை என்னும் பொருளில் வந்திருக்கின்றது. மிகப் பழையதாகிய 'தொல்காப்பியத்'தில் 'மறைமொழி' என் னும் பொருளிற் காணப்படும் 'மந்திரம்' என்னுஞ்சொல், அங்ஙனமே மிகப் பழைய ஆரியநூல்களில் எங்கும் அப் பொருளில் வழங்கக் காணாமையின், அது தனித்தமிழ்ச் சொல்லேயாதல் தேற்றமாமென்க. எனவே, மறைந்த அரும்பொருள்களை யுணர்த்தும் 'திருமந்திர' நூலுக்குப் பொருந்தும் பெயராய் அமைந்த மந்திரம் என்னுஞ் சொல் லுந் தூய செந்தமிழ்ச் சொல்லேயாதல் அறிக.

இனிப், பூந்தொடையலுக்குப் பெயராகிய 'மாலை' என்னுஞ்சொல் வடமொழியிற் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண் டின் துவக்கத்திற் 'சுபந்து' என்பவரால் இயற்றப்பட்ட 'வாசவதத்தா' என்னுங் காவியத்தின்கண்ணே முதன் முதற் காணப்படுவதாகச், செந்தமிழ் மொழியிலோ அது கி. பி. முதல் நூற்றாண்டிலும் அதற்கு முன்னும் இயற்றப் பட்ட சங்கநூல்களில் மிக்கு வழங்குகின்றது.[2] காலத் தால் மிகவும் முற்பட்டதாகிய 'மாலை' என்னுந் தமிழ்ச் சொல்லைக், காலத்தால் மிகவும் பிற்பட்டனவாகிய வட நூல்கள் கடன்வாங்கி யிருக்கவேண்டுமே யல்லாற், பழைய தமிழ்நூல்கள் அவற்றினின்றும் அதனை யெடுத்தல் ஏலாமை யுணர்க. அதனால், 'திருமந்திரமாலை' என்னும் பெயரிலுள்ள சொற்கள் முற்றுந் தூய செந்தமிழ்ச் சொற்க

---

1. அதர்வேதம், கக, ருசு, ௫.

2. "குயில்வாய் அன்ன கூர்முகையதிரல், பயிலாது அல்கிய பல்காழ் மாலை."-புறநானூறு, உசுக.

ளாதல் பெறப்படுதலால், இவ் வுண்மையினை ஆராயாது இப்பெயரை யொருகருவியாகக் கொண்டு அந்நூலை வட நூலின் மொழிபெயர்ப்பென்று நாட்டப் புகுந்த பார்ப்பனரின் உரை உள்ளீடில்லாப் புரையே யாதல் காண்க.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால், திருமூல நாயனார் காலத்திற்கும் அவர்க்கு முற்பட்ட திருவாதவூரடிகள காலத்திற்கும் முன்னரே மெய்யுணர்வு பரவிய இத் தமிழ் மண்டிலத்தும், தேவர்களுலகிற்கும் மேலதாகிய சதாசிவ மண்டிலத்துந் தமிழ் ஆகமங்களும் தமிழ் வேதங்களும் வழங்கினமை தெற்றெனப் பெறப்படுதலால், அவை தம்மைக் குறிப்பிடுந் திருவாதவூரடிகளும் திருமூலரும், அவற்றின் மொழிபெயர்ப்பாயும் சிறப நூல்களாயும் அவற்றின் பெயர்புனைந்து ஆரியர்களால் வகுக்கப்பட்டனவாயும் இஞ்ஞான்றுலவும் வடமொழி யாகமங்களையும் வேதங்களையுங் குறிப்பிட்டார் அல்லரென்பதூஉம், திருவாதவூரடிகளாற் குறிப்பிடப் பட்டவை கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்ட வடமொழியாகமங்கள் அல்லாமையால் அவர் அவ் வொன்பதாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டவராதல் செல்லா தென்பதூஉந் தெளியக் கிடந்தவாறுணர்க. கிருத ஊழிக் கண்ணே வேதம் ஒன்றே யிருந்ததென்றும், அதனை யுணர மாட்டா மாந்தர் பொருட்டே பின்னர் பற்பல வேதங்கள் இயற்றப்பட்டன வென்றும் அநுமான் தன் றம்பியாகிய வீமனுக்கு அறிவுறுத்தினமை மாபாரதம் வனபர்வத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.[1] இப் பாரதவுரைக்கு இணங்கவே, பாகவதபுராணமும், "முன் நாளில் ஒரே ஒரு வேதந்தான் இருந்தது, எல்லா மொழிகட்கும் முதலதான பிரணவம் (ஓம் என்பது) ஒன்றுதான் இருந்தது"[2] என்று உரைத்தலும் நினைவுகூரற்பாற்று. இவ் விரண்டு நூல்களானும் நுவலப்பட்டது இஞ்ஞான்றுலவும் வேதங்கள் அல்லாமையும், அது தூய மெய்யுணர்வினையே பயப்பதாதலும், ஓம் என்னும் மந்திரத்தின் வரிவடிவும் பொருள் வடிவும் தமிழ்மொழி ஒன்றற்கே உரியவாதலின் அதனை

1. ௧௧௨௫௭ - ௧௧௨௫௫. 2. ௯, - ௧௪, ௪௮.

யறிவுறுக்கும் வேதமும் பழைய தனித்தமிழ் வேதமேயாத லும் எமது உரையின் வாய்மையைக் காட்டும் அடையாளங்களா மென்க.

இனி, இஞ்ஞான்றுலவும் வடமொழியாகமங்களின் மட்டுமே 'தீக்ஷை' என்பது சொல்லப்பட்டிருத்தலின், இவ்வாகமங்களுக்குப் பிற்பட்ட காலத்தேதான் அடியார்க்குத் தீக்ஷைப்பேறு இன்றியமையாததாயிற்று; ஆகவே, ஆசிரியன்பால் தீக்ஷைபெற்ற மாணிக்கவாசகர் இவ்வாகமங்கள் பரவிய ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டவராதல் வேண்டுமெனக் கிளந்த 'தமிழ்வரலாறுடையார்' கூற்றை ஆராய்வாம்: 'தீக்ஷை' என்னுஞ் சொல்லும், தீக்ஷையோடு தவமும் பெற்றுச் செல்லும் பிரமஞானிகளினிடமும் "யத்ர ப்ரஹ்ம விதோயாந்தி தீக்ஷயா தபஸா ஸக" என்னும் அதர்வ வேத வுரையின்கட்[1] சொல்லப்பட்டிருத்தலின் தவஞ்செய்து பிறவி யறுப்பார் தீக்ஷையும் பெறுதல் பண்டைக் காலத்திலேயே யுண்டென்பது பெற்றாம். மேலும், உபமந்யு முனிவர் கண்ணபிரானுக்குச் சிவதீக்ஷை செய்தமையும் பாரதம் அநுசாசனி பருவத்துப் பதினன்காம் அத்தியாயத்திற் சொல்லப்பட்டிருத்தலின், இஞ்ஞான்றை வடமொழிச் சிவாகமங்கள் எழுதப்படுதற்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னரே ஆசிரியன் தகுதியுள்ள மாணுக்கனுக்குத் தீக்ஷைசெய்து ஆட்கொள்ளும் முறையுமுண்டென்பது தெளியப்படும். இவை யெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்க்கும் அறிவுமதுகை யின்றித், தீக்ஷை ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்புதான் எழுந்ததெனவும், அதனைப்பெற்ற மாணிக்கவாசகர் அவ்வாற்றால் அந் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர்த்தான் இருந்தவராவரெனவுந் துணிந்து எளிதாகக் கூறுதலில் 'தமிழ் வரலாறுடையார்' அன்றி மற்று எவர்வல்லார்? யாம் மேற்காட்டியவாற்றால் 'தீக்ஷை' செய்தல் பண்டைநாளிலேயே இருந்தமை நன்கு விளங்குதலின், கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் இருந்த மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்கு அது செய்யப்பட்டமை பொருத்தமேயா மென்க.

---

1. ௧௧, ௪௫, ௮.

ஈண்டுக் காட்டிய உபமந்யு முனிவர் இற்றைக்கு மூவாயிர ஆண்டுகட்குமுன் னிருந்த கண்ணபிரான் காலத் தவரென்பது இனிது புலனாதலின், இற்றைக்கு ஆயிரத்து ஒரு நூறு ஆண்டுகளுக்குமுன் இருந்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் வரலாற்றையும், அவரால் வழுத்தப்பட்ட ஏனை நாயன்மார் வரலாறுகளையும் விரித்து வடமொழியில் 'உபமந்யு பக்த விலாசம்' என்பதொருநூல் இயற்றினா ரென்றல் முழுப் பார்ப்பனப் புரட்டேயாம். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்க்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகள் முன்னிருந்தவரும், "பாலனுக்குப் பாற்கடல் அன்றீந்தான தன்னை" என்று (திருவாரூர் அரநெறி) அப்பராற் குறிப்பிக்கப்பட்டவரும் ஆன உபமந்யு முனிவர் அந் நாயனார் வரலாற்றினையும் ஏனை நாயன்மார் வரலாறுகளையும் விரித்து ஒருநூல் இயற்றினா ரென்றலினும் ஒரு பெரும் புரட்டும் பொய்யும் வேறுண்டோ?

இன்னும், இருக்கு வேதத்திற் பல பதிகங்களை இயற் றினவரும், பாரத இராமாயண நிகழ்ச்சிகளில் தொடர் புற்று நின்றவரும் ஆன அகத்தியர் ஒருவரோ பலரோவென் பது விளங்கிற்றிலதேனும் அவர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்க்கு ஆயிர ஆண்டுகளுக்காவது முற்பட்டவராதல் வேண்டு மென்பது மட்டும் அந் நூல்களால் விளங்காநிற்கும். அவ் வாறு அவர்க்கு மிக முற்பட்ட அகத்தியர் தமக்குப் பன் னெடுங்காலம் பிற்பட்ட சுந்தரமூர்த்திநாயனார் வரலாற்றி னையும் ஏனை நாயன்மார் வரலாறுகளையும் விரித்து 'அகத் திய பக்த விலாசம்' என்றொரு நூலியற்றினா ரென்றலும் ஒரு முழுப்புரட்டேயாம். ஆசிரியர் சேக்கிழாரால் அருளிச் செய்யப்பட்ட 'திருத்தொண்டர் புராணத்தின்' அருமை பெருமையினைக் கண்டு வயிறெரிந்த பார்ப்பனர், அதனைத் தனித்தமிழ் நூல் என்று கொள்ளுதற்கு மனம் பொறாமல் வடமொழியிலிருந்து மொழிபெயர்த்துச் செய்ததெனப் பிறர் அதனை மயங்கிக்கொள்ளும்பொருட்டு, அத் தமிழ் நூலைப் பார்த்து வடமொழியிற் பலவழுக்கள் மலிய எழுதி வைத்து, அங்ஙனம் எழுதிவைத்த அவற்றுக்கு 'உபமந்யு

பக்தவிலாசம்', 'அகத்திய பக்தவிலாசம்' எனப் பொய்ப் பெயர்கள் கட்டிவிட்டுப், பின்னர் அவற்றைப் பார்த்துச் சேக்கிழார் பெரியபுராணம் பாடினாரென ஒரு பெரும் பொய்க்கதையும் வழங்கலாயினர்.

இனி, ஆரிய முறையைத் தழுவின பார்ப்பனர் இவ்வளவின் அமையாது, அகத்தியனார் தென்னாடு போந்து தமிழ்க்கு இலக்கணஞ் செய்த பின்னரே தமிழ் சீர்திருத்த முற்று நடைபெறலாயிற்றெனவும்,இவர்பாற் றமிழுணர்ந்த தொல்காப்பியனார் யமதக்கினி முனிவரின் மகனாராவரென வும், ஆகவே ஆரிய பார்ப்பன முனிவராகிய தொல்காப் பியனார் செய்த 'தொல்காப்பியமே' தமிழுக்குச் சிறந்த இலக்கணமாய்த் திகழ்கின்றதெனவும், இவ்வாற்றால் தமிழர்க்குவந்த வாழ்வெல்லாம் ஆரியரால் வந்தனவேயா மெனவும் கூறித் தருக்கா நிற்பர். உண்மையிலே தமிழர்க்கு வந்த சிறப்பெல்லாம் ஆரியராலே வந்தனவாயின் அதனை ஒப்புதலில் இழுக்கொன்றுமில்லை. ஆனால், இவையெல் லாம் பார்ப்பனர் கட்டிவைத்த பொய்க்கதைகளேயல்லா மல் மெய்யாவன அல்ல. தமக்கும், தம்மினத்தார்க்கும், தமக்கே உரியதென்று கொண்ட வடமொழிக்கும், உயர்வு தேடும்பொருட்டுப் பார்ப்பனர் கட்டிய இக் கதைகளெல் லாம் அவர் இத் தென்றமிழ் நாட்டில் வந்து நிலைபெற்ற பிற்காலத்தே எழுந்தனவாகும். கி. பி. ஐந்தாம் நூற் றாண்டிற்குப் பின்வந்த நூல்களிலும் உரைகளிலும் புராணங்களிலும் மட்டுமே அகத்தியனார் தொல்காப்பிய னாரைப் பற்றி மேற்காட்டிய கதைகள் காணப்படு கின்றன.

'மணிமேகலை'யில் அகத்தியனாரைப் பற்றிய குறிப் புக் காணப்படினும், அவர் தமிழ்க்கு இலக்கணஞ்செய்தா ரென்றாவது, அவர் மாணாக்கர் தொல்காப்பியனாரென்றா வது அதன்கண் ஏதுஞ் சொல்லப்பட்டிலது. 'இறையனா ரகப்பொருளுரைப் பாயிரத்'தில் அகத்தியனாராற் செய்யப் பட்டது அகத்தியம், அவர் இருந்தது தலைச்சங்கம் என் பது கூறப்பட்டதாலோவெனின் ; அவ்வுரைப் பாயிரத்தி

லுள்ள இன்னோரன்னவெல்லாம் நக்கீரனார் உரைத்தன வல்ல வென்றும், அவை புராணக்கதைகள் மிக்கெழுந்த பிற்காலத்தே யிருந்தவரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டனவா மென்றும் இவ் ஆராய்ச்சிவல்லா ரெல்லாம் உரைப்பக் காண்டலானும், அவ் வுரைப்பாயிரத்திற்கண்ட அவற்றுக் கெல்லாம் பழைய நூற்சான்றுகள் சிறிதுமின்மையானும் அவை உண்மையென்று கொள்ளற்பாலன அல்ல.

அற்றேற் 'புறப்பொருள் வெண்பாமாலைப்' பாயிரத் தில் அகத்தியனார் தொல்காப்பியனாரைப் பற்றிய இக் குறிப்புகள் காணப்படுதல் என்னையெனின்; 'புறப்பொருள் வெண்பாமாலை' கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட நூல் அன்றாகலின், புராணகாலத்து வந்த அந் நூற் பாயிரத்தில் அவை காணப்படுதல் ஒரு வியப்பன்று. அஃது கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டதன்று என்பது எற்றாற் பெறுதுமெனின் ;-ஐந்தாம் நூற்றாண் டிற்கு முற்பட்ட 'திருவாசகம்', 'மணிமேகலை', 'சிலப்பதி காரம்', 'அகநானூறு', 'புறநானூறு', 'கலித்தொகை' முதலான பழைய நூல்களிற் சிறிதுங் காணப்படாத யானைமுகக் கடவுள் வாழ்த்தும், நாமகள் வாழ்த்தும் 'புறப்பொருள் வெண்பாமாலை'யிற் காணப்படுதல்கொண்டு பெறுதுமென்க.

அற்றேல், அகத்தியனார் மாணாக்கர் பன்னிருவரென வும், அப் பன்னிருவரும் ஒருங்குகூடிச்செய்த நூலே 'பன்னிருபடல'மாம் எனவும், அப் பன்னிருபடலத்தின் வழித்தாகவே 'புறப்பொருள் வெண்பாமாலை' இயற்றப் பட்டதெனவும் அவ்வெண்பாமாலைப் பாயிரமாகிய "மன்னிய சிறப்பின்" என்னுஞ் செய்யுள் நுவலுதல் என்னை யெனின் ; அது பொருந்தாமை காட்டுதும்: 'பன்னிரு படலம்' என்னும் புறத்திணை நூல் ஆசிரியர் தொல் காப்பியனாரை உள்ளிட்ட அகத்தியர் மாணாக்கர் பன்னிருவ ரால் இயற்றப்பட்டதுண்மையாயின், அதன்கட் கூறப் பட்ட புறத்திணை யிலக்கணம் 'தொல்காப்பியத்'தின்கட் கூறப்பட்ட புறத்திணை யிலக்கணத்தொடு பெரிதும் ஒத்தல்

வேண்டும்; மற்று அஃது அவ்வாறின்றி அதனொடு மாறு படுதலானும், அப் பன்னிருபடலத்துள் தொல்காப்பியனு ராற் செய்யப்பட்டதாகச் சொல்லப்படும் 'வெட்சிப்படலப்' பொருள் தொல்காப்பிய வெட்சித்திணைப் பொருளுக்கு முரண்பட்டு நிற்றலானும் அவ் வெட்சிப்படலம் தொல் காப்பியனுர் செய்ததன்றென்பதும், அதன்கணுள்ள ஏனைப் படலங்களும் அகத்தியர் மாணுக்கராற் செய்யப் பட்டன அல்லவென்பதும் நன்கு பெறப்படும். இதுபற்றி யன்றே முதலுரைகாரரான இளம்பூரண அடிகள் "பன்னிருபடலத்துள் வெட்சிப்படலம் தொல்காப்பியர் கூறினுரென்றல் பொருந்ாது."[1] எனவும், "பன்னிரு படலத்துள் கரந்தைக்கண் புண்ணொடு வருதல் முதலாக வேறுபடச் சில துறை கூறினாராகலின், புண்படுதல் மாற்ருேர் செய்த மறத்துறையாகலின், அஃது இவர்க்கு மாருகக் கூறலும் மயங்கக் கூறலுமாம். ஏனையவும் இவ்வாறு மயங்கக் கூறலுங் குன்றக்கூறலு மிகைபடக் கூறலும் ஆயவாறு எடுத்துக்காட்டின் பெருகுமாதலின், உய்த்துணர்ந்து கண்டுகொள்க"[2] எனவும் ஓதுவாராயினர். இவ்வாறுரைத்த இளம்பூரண அடிகளின் கருத்தோடு ஒட்டியே, அவர்க்குப்பின் தொல்காப்பியத்திற்கு உரை வகுத்த நச்சினார்க்கினியருங் கூறக் காண்டலின், 'பன் னிருபடலம்' அகத்தியர் மாணுக்கர் பன்னிருவருஞ் சேர்ந்து செய்ததா மென்றல் வெறுங் கட்டுக்கதையே யாம் என்க. இக்கதையை மெய்யென நம்பி அதனை யெடுத்துக் கூறிய பிற்காலத்து நூலாகிய 'புறப்பொருள் வெண்பாமாலைப்' பாயிரவுரை அதனுல் உண்மையன்றென மறுக்க.

எனவே, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர் அகத்தியர் மாணுக்கரென்றலும் வெறுங் கட்டேயாம். தொல்காப்பி யனுர் அகத்தியனுர்க்கு மாணுக்கராய் அவர்செய்த 'அகத் தியத்தின்' வழிநூல் செய்தது உண்மையாயின், தொல் காப்பியப் பாயிரச்செய்யுளாகிய "வடவேங்கடந் தென்குமரி

---

1. தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல், ௨-ஆஞ் சூத்திரவுரை.
2. தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல், ௫-ஆஞ் சூத்திரவுரை.

யாயிடை" என்பது அவ் வுண்மையினை எடுத்துக் கூறு மன்றோ? மற்றஃது அங்ஙனம் உரையாமல் "முந்துநூல் கண்டு" என வாளா மொழிதலின், அகத்தியம் தொல் காப்பியனார்க்கு முன் இருந்தது அன்றென்பது பெற்றாம். தமக்கு முன்னிருந்த தமிழ்நூல்கள் பலவற்றையும் நன்காராய்ந்து தொல்காப்பியனார் நூல் செய்தமைபற்றியே "முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணி" என அது கூறுவ தாயிற் றென்க. மேலும், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரதல் தாமியற்றிய இலக்கணப் பெருநூலுள் யாண்டேனும் அகத்தியனாரைக் குறிப்பிட்டனரோ வென்றால் அதுவு மின்று; அவர் தமக்கு முன்னிருந்த ஆசிரியரைச் சுட்டும் இடங்களிலெல்லாம் "என்மனார் புலவர்" என்று பொதுப் படவே ஓதினார். செந்தமிழ்ப்பண்டைப் பேராசிரியராய் வயங்கிய ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரை வடமொழி வல்லார் ஒருவர்க்கு மாணாக்கராக்கிவிட வேண்டுமென்று விழைந்த பிற்காலத்து ஆரியப் பார்ப்பனரே அவரை அகத்தியனார் மாணாக்கரெனவும், யமதக்கினி மகனாரெனவும் ஒரு புரட்டுக்கதை கட்டிவிட்டார். இவற்றுக்கெல்லாம் தினைத்தனைச் சான்றேனுங் கி. பி. நான்காம் நூற்றாண் டிற்கு முற்பட்ட பழந்தமிழ் நூல்களிற் காணப்படாமை யால், மேற்காட்டிய கதைகள் வெறும் பார்ப்பனக் கட்டே யாதல் தேற்றமாம். அற்றேல், இளம்பூரணர், அடியார்க்கு நல்லார், நச்சினார்க்கினியார் முதலான உரைகாரரெல்லாம் இக் கதையினை யெடுத்தாளுதல் என்னையெனின்; அவ ரெல்லாம் 'புறப்பொருள் வெண்பாமாலை' தோன்றிய கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டவராய், ஆரியப் பார்ப்பனர் கட்டிய கதைச்சிக்கலிற் சிக்குண்டோ ராகலின், அவரெடுத்தாளுதல்பற்றி அக் கதைகள் மெய்யென நம்பற்பாலன அல்லவென்க. 'புறநானூறு,' 'அகநானூறு' 'கலித்தொகை,' 'பரிபாடல்' முதலான செந்தமிழ்த் தொகை நூல்களிற் போந்த மிகப் பழைய பாட்டுகளில் அகத்திய னாரைப் பற்றிய குறிப்பு ஒரு சிறிதுங் காணப்படாமை கொண்டு, அப் பாட்டுகள் இயற்றப்பட்ட காலங்களில் அகத்தியர் என்பார் ஒருவர் இங்கு இருந்திலர் என்பது

தெளியப்படும். படவே, அகத்தியர் என்பார் ஒருவர் வடக்கிருந்து வந்து தமிழ்க்கு முதலிலக்கணம் செய்தாரென்று பின்னுள்ளோர் கட்டிவைத்த கதையும் பொய்யே யாதல் தெளியப்படும். அகத்தியர் 'அகத்தியம்' எனப் பெயரிய நூல் செய்தது உண்மையாயின், அதனோடு ஒருகாலத்த தென்று பின்னுள்ளோராற் சொல்லப்படும் 'தொல்காப்பியம்' இன்றுகாறும் வழங்காநிற்பவும், அவ் வகத்தியத்தின் ஒரு பகுதிதானும் காணக்கிடையாமை என்னை யெனக் கூறி மறுக்க. அற்றேல், உரையாசிரியர்கள் ஆங்காங்குத் தம்முரையுட் சிலவற்றை அகத்தியச் சூத்திரம் என்று காட்டுதலும், 'சிற்றகத்தியம்,' 'பேரகத்தியம்' என்னும் பெயராற் சில சூத்திரங்கள் உலவுதலுங் காண்டுமாலெனின்; வடசொற்களும் பிறவொன்றை யெளிய தமிழ்ச்சொற்களும் கொண்டு ஆக்கப்பட்டுத் திட்ப நுட்பம் இன்றி உலவும் இப் போலிச்சூத்திரங்களைத், தனித்தமிழ் வளனுந் திட்பநுட்பச் செறிவும் வாய்ந்து திகழும் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களோடு ஒப்பிட்டு நோக்குந் தமிழறிஞர் எவர்தாம் அவை தொல்காப்பிய காலத்தில் உண்டான அகத்தியச் சூத்திரங்களாமெனக் கூற ஒருப்படுவர்? அப் போலிச் சூத்திரங்கள் பின்னையோராற் கட்டப்பட்டு அகத்தியர் பெயர் புனைந்து விடப்பட்டனவாதல் தமிழிலக்கணம் வல்லார் நன்குணர்வரென மறுக்க.

அற்றாயினும், அகத்தியர் எனப் பெயரிய வடநாட்டு முனிவர் ஒருவர் தென்றமிழ்நாடு போந்து தமிழாராய்ந்திருந்தார் என்று ஓர் ஆயிரத்து எண்ணூறு ஆண்டுகளாக வழங்கிவரும் பழைய வரலாறு பொய்யாமோவெனின்; அது பொய்யாகாது; இருக்குவேதத்திற் பல பதிகங்களை இயற்றிய அகத்தியர் மிகப் பழைய காலத்தே இருந்தவர்; அவர் தெற்கேயுள்ள தமிழ்நாடு புகுந்தவர் அல்லர்; தமிழறிந்தவரும் அல்லர். மற்று அவர்க்குப் பன்னெடுங்காலம் பின்னிருந்த மற்றோர் அகத்தியரே இத் தமிழ்நாடு புகுந்தவராகக் காணப்படுகின்றனர். கி. மு. முதல் நூற்றாண்டிற் கடைச்சங்கத் தலைமைப் புலவராய்

வயங்கிய ஆசிரியர் நக்கீரனார், மகளிர் கூந்தற்கு இயற்கை மணம் இல்லையென மறுத்தாரெனவும், அதற்கு இயற்கை மணம் உண்டென்பதை அவர்க்கு அறிவித்தற்பொருட்டு, வடக்கிருந்து மலையமலையில் வந்திருந்த அகத்தியர் என்பார் அவர்பால் வருவிக்கப்பட்டு அவர்க்கு அவ்வுண்மையினை அறிவுறுத்தினாரெனவும் ஒரு வரலாறு பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி, தாம் இயற்றிய 'திருவிளையாடற் புராணத்'திற் பாடியிருக்கின்றார்.[1] இதுகொண்டு உள்ளதை உள்ளவாறே எடுத்துரைக்கும் தூய தமிழ்ச் செய்யுள் வழக்கோடு, உள்ளதற்கு மாறுவதும் இல்லாதவற்றை யெடுத்துரைப்பதுமாகிய வடமொழிச் செய்யுள் வழக்கும் தமிழ்மொழிக்கண் வந்து கலந்தமையும், அங்ஙனம் அதுவந்து கலத்தற்கு ஏதுவாய்நின்ற அகத்தியர் என்னும் வடநாட்டு முனிவரின் வருகையும் எல்லாம் ஆசிரியர் நக்கீரனார் காலத்தில் நிகழ்ந்தனவாதல் நன்கு பெறப்படும். படவே, நக்கீரனார் காலத்தவராகிய அகத்தியரே தமிழ்நாடு புகுந்தவரல்லாமல், அவர்க்குமுன் அப்பெயர் புனைந்தார் பிறர் ஒருவர் ஈண்டு வந்தமைக்கு ஏதொரு சான்றும் மிகப் பழைய தமிழ்ச் செய்யுட்களில் எட்டுணையுங் காணப்படாமையின், நக்கீரனார்க்கு மூவாயிரத்து நானூறு ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியனாரை அகத்தியனார் மாணாக்கரென்றல் பெரியதொரு புரட்டுரையேயா மென்க. அற்றன்று, அகத்தியர் என்னும் முனிவர் தாம் இருக்கும் உடலத்திலேயே இறப்பின்றி எத்தனையோ நூறாயிரம் ஆண்டு உயிரோடு இருப்பவராகலின், நக்கீரனார்க்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டு முன்னிருந்த அகத்தியரே நக்கீரனார் காலத்தும் இருந்தாரெனக் கொள்ளாமோவெனிற்; கொள்ளாம். நூறாண்டிற்கு மேல் இரு நூறாண்டிற்குள்ளாக உயிர்வாழ்வார் சிலர் தம்மையே அருகி ஒரோவிடத்துக் காண்கின்றாமன்றி, இருநூறாண்டிற்குமேல் உயிரோடிருந்தாரை யாண்டுங் காணாமையானும், மிகப் பழையதாகிய 'ஈசாவாசியோபநிடதம்' மக்கள் வாழ்நாளை நூறாண்டின் அளவாகவே

1. ௧௮, குறுமுனிக்குத் தமிழுரைத்த திருவிளையாடல்.

வைத்து வரையறுத்துக் கூறுதலானும்,[1] எங்கும் நிகழும் உண்மை நிகழ்ச்சிக்கு மாறாக அங்ஙனம் அகத்தியரென்பாரைப் பன்னூறாயிரம் ஆண்டு ஒருடலத்திலேயே உயிர் வாழ்வாராக உரைப்பது வரலாற்று நூலாரின் உண்மையாராய்ச்சிக்கு ஒரு சிறிதும் இசையாதென விடுக்க. ஆகவே, இருக்குவேத காலத்து அகத்தியரும் நக்கீரனார் காலத்து அகத்தியரும் வேறு வேறாவர் என்பதூஉம், நக்கீரனார் காலத்து அகத்தியரே தமிழ்நாடு புகுந்தவராவரென்பதூஉம் துணிபொருளாமென்க.

அற்றேல், இராமன் என்னும் வடநாட்டு மன்னன் ஒருவன், இலங்கையில் அரசுபுரிந்த இராவணன் என்னும் அரசன்மேற் படையெடுத்துவந்த ஞான்று, அகத்தியர் இருந்த பாழிக்குச் சென்று அவரால் வரவேற்கப்பட்டானென வடமொழி வான்மீகி இராமாயணம் புகலாநிற்கின்றது. அதனால், அகத்தியர் இராமன் காலத்தவரென்பது புலனாதலின், அவர் தென்னாட்டின்கட் புகுந்தது நக்கீரனார் காலத்துக்குப் பன்னூறாண்டின் முன்னரேயாதல்வேண்டும்; ஆகலான், அவரை நக்கீரனார் காலத்தவராக ஓதுங் கதை பொய்யாகவே கொள்ளற்பாலதெனின்; அற்றன்று; இராமாயணத்தின்கட் சொல்லப்பட்ட கதையை உண்மையென்று நம்பத் தலைப்பட்டமையால் வந்த குழறுபடைகட்கு ஓர் அளவேயில்லை. அக்கதை உண்மையாக நடந்ததன்று. உலக இயற்கையிற் காணப்படும் நிகழ்ச்சிகள் சில, வல்லோன் ஒருவனால் ஒரு கதையாக ஆக்கப்பட்டன. இருக்குவேதத்திற் சீதையென்னும் அணங்கு வயல் நிலங்களுக்குத் தெய்வமாகவும் உழவுசாலாகவும் சொல்லப்படுகின்றாள்; மழைக் கடவுளாகிய இந்திரன் அச் சீதைக்குக் கணவனாகவும் ஆண்டே சொல்லப்படுகின்றான்.[2] இதற்கு ஏற்பவே, வான்மீகியார், தமது இராமாயணத்தும் சீதை நிலத்தின்கண் உழவுசாலினின்றும் பிறந்தாள் எனவும், மறித்தும் முடிவுநாளில்

1. ஈசாவாசியம், ௨.
2. இருக்குவேதம். ௪, ௫௭.

நிலத்தின்கண்ணே மறைந்து போயினளெனவும் புகன்றார்.[1] 'ராம்' என்னுஞ்சொல் இந்திரனுக்குரிய ஒரு பெயராகவே இருக்குவேதத்திற் பல பதிகங்களினுங் காணப்படுகின்றது.[2] ஆகவே, மழைக் கடவுளுக்கும் நிலமகளுக்கும் உள்ள இயற்கை இயைபே, பின் வந்த புலவோரால் இராமனுக்கும் சீதைக்கும் இடைநிகழ்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சியாக வைத்து 'இராமாயணம்' என்னும் ஒரு கதையாகக் கட்டப்பட்டது; இஃது "இல்லோன் தலைவனாக இல்லது புணர்க்கும் நாடகவழக்குப்" பற்றி வந்ததென்பதனை அறியாதார் இது தன்னை மெய்யாக நம்பி அதனாற் பெரிதும் இடர்ப்படுவாராயினர். இஃது இல்லது புணர்க்கும் நாடகவழக்குப் பற்றி வந்ததென்பதனை நன்காராய்ந் துணர்ந்த புலவோரெல்லாம் 'இராமாயணத்'தை ஒரு வரலாற்று நூலெனக் கொண்டிலர்.[3] கிறித்து பிறப்பதற்கு ருஅ௦ ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே எழுதிவைக்கப்பட்ட புத்தசமய நூலாகிய 'ஜாதககாதைகளுள்' ஒன்றாகிய 'தசரத ஜாதகம்' என்பது இராமன் கதையைக் கூறுகின்றது. தசரதன் என்னும் அரசன் தன் இரண்டாம் மனைவிக்கு அஞ்சித், தன் முதன் மனைவியின் மக்களாகிய இராமன், இலக்குமணன், சீதை என்னும் மூவரையும் தான் இறக்கும் பன்னிரண்டு ஆண்டு அளவும், தனது நகரத்தைவிட்டுச் சென்று வேறொரு நகரத்திலேனும் அன்றியொரு காட்டிலேனும் மறைந்திருந்து, தான் இறந்தவுடன் திரும்பிவந்து தனது அரசியலைக் கைக்கொள்கவென ஏவினா னெனவும், அங்ஙனமே அம் மூவரும் இமயமலைச்சாரலிற் சென்று வைகிப் பன்னீரியாண்டு கழிந்தபின் தம் நகரத்திற்குத் திரும்பிவந்தன ரெனவும், திரும்பிவந்த அம் மூவருள்

1. வான்மீகி இராமாயணம், க, சுசு; எ, கஎ.

2. இருக்குவேதம், க, க௦; க, ருக; க, ருஉ.

3. See, for instance, Prof. A. Weber's The History of Indian Literature, p. 192; Prof. A. A. Macdonell's A History of Sanscrit Literature, p. 312; Dr. A. Barth's Religions of India, pp 176-177; and Dr. V. A. Smith's The Oxford History of India, p. 30.

மூத்தோனாகிய இராமன் சீதையை மணந்து கொண்டு செங்கோல் ஓச்சினனெனவும் அத் தசரத ஜாதகம் புகலா நிற்கின்றது. இதன்கட் சீதையை இராமனோடு உடன் பிறந்த தங்கையாகவும், பின்னர் அவளையே அவன் மணந்து கொண்டதாகவும் சொல்லுங் கதையை உற்று நோக்குமிடத்து, இஃது உண்மையாக நடந்ததன்றென்ப தூஉம், வானும் நிலனும் படைப்புக் காலத்தே மாயை என்னும் ஒரு முதற்பொருளினின்றே தோன்றுதல்பற்றி அவ்வானின் தெய்வமாகிய இராமனென்னும் இந்திரனும் நில அணங்காகிய சீதையும் உடன்பிறந்தவரென்று ஓதப் படுவாராயின ரென்பதூஉம், பின்னர் அவ்வானினின்று பொழியும் மழையும் அம் மழையை ஏற்கும் மருதநிலமும் கணவனும் மனைவியும் இயைதல்போலுதலின் இராமனுஞ் சீதையும் மணந்து கொண்டாரென அவ்வாறு அதன்கட் கூறப்படுவாராயின ரென்பதூஉம் நன்கு விளங்கா நிற்கும். இவ்வளவே அத் 'தசரத ஜாதகத்'திற் சொல்லப்பட்ட தல்லாமல், இராமன் தெற்கு நோக்கிச் சென்றானெனவாதல், அவன்றன் மனைவியாகிய சீதையை இராவணன் எடுத்துப் போயினானெனவாதல், குரங்குகளைப் படைதிரட்டிக் கொண்டு இலங்கை ஏகி இராவணனோடு பொருது அவனை மடித்துச் சீதையை மீட்டு வந்தானென வாதல் அதன் கண் ஏதுஞ் சொல்லப்படவில்லை. அதன்கட் காணப் படாத இவையெல்லாம அத் தசரத ஜாதகத்திற்குப் பின்னெழுந்த வான்மீகி இராமாயணத்தின்கட் புதியவாய்ச் சேர்க்கப்பட்டன வாதல் வேண்டுமென்பது இதனால் நன்கு புலனாகின்றதன்றோ?

அங்ஙனமாயின், 'வான்மீகி இராமாயணம்' என்பது 'தசரத ஜாதகத்'திற்குப் பின் உண்டானதொன்றென்று கோடற்கு மேற்கோள் என்னையெனின்; பௌத்த வேந்தனாகிய அசோகனது கால்வழி ஒடுங்கியபின் கி. மு. கஅ௩- இற் சுங்கமரபினை நிலைநாட்டிய 'புஷ்பமித்திரன்' (புஷ்யமித் திரன்) பௌத்த மதத்திற்குப் பெரும் பகைவனாய்த் தோன்றிப் பார்ப்பன வேள்வி மதத்தைப் பெரிதும் பரவச்

செய்த காலத்திலேதான் பௌத்த மதம் மிகவும் இகழ்ந்து பேசப்படுவதாயிற்று.[1] இவ்வாறு பௌத்தமதத்தை இழித்துரைக்கும் உரை 'வான்மீகி இராமாயணத்'தின் இடையே,[2] காணப்படுதலின், இது பௌத்தமதம் ஒடுங்கிய புஷ்பமித்திரன் காலத்தில் இயற்றப்பட்ட தென்னும் உண்மை இனிது புலனும். மேலும், அப் புஷ்பமித்திரன் காலத்தில் இருந்த 'பதஞ்சலி முனிவர்' பாணினி முனிவரது வியாகரணத்திற்கு வகுத்த பேருரையின் குறிப்பு, அவ் வான்மீகி இராமாயண உத்தர காண்டத்தின் ௫௬-வது சருக்கத்தின்கட் காணப்படுதல் கொண்டும்,[3] இவ் விராமாயணம் எழுதப்பட்ட காலம் அப் பதஞ்சலிமுனிவ ருரைக்கும் பிற்பட்டதென்பது துணியப்படும். ஆகவே, தசரத ஜாதகத்திற்கு இருநூருண்டு பிற்பட்டுத் தோன்றிய வான்மீகி இராமாயணம், அத் தசரத காதையிற் காணப்படாத கதைகளைப் புதியவாகப் படைத்திட்டுக்கொண்டு பார்ப்பன மதத்தைத் தென்னுட்டிற் பரப்ப முயன்றமை தெள்ளிதின் விளங்கும். இராமன் தன் தந்தையின் ஏவலால் இமய மலைச்சாரலிற்சென்று வைகினனென்று தசரத காதை கூருநிற்க, இராமாயணமோ அவன் விந்தமலைக்குத் தெற்கே 'தண்டகாரணியத்தில்' வந்து சேர்ந்தான் என்றது இதனுற், பண்டைப் பார்ப்பனர் தமது கொள்கையைத் தெற்கே கொணர்ந்தமை பெறப்படுமேயல்லாமல், இராமன் தெற்கே போந்தமை பெறப்படமாட்டாது. இனி, இலங்கை வேந்தனுகிய இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து சென்றதும், இராமன் குரங்கினங்களைப் படை கூட்டிச் சென்று இராவணனெடு பொருது அவனைக் கொன்று அவளை மீட்டு வந்ததும் தசரத ஜாதகத்திற் காணப்படாதிருக்கப், பின்வந்த இராமாயணத்திலோ இவையெல்லாம் புதியவாய்ச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதனுல், இவையெல்லாங் கற்போர்க்கு இன்பம் பயத்தல்

---

1. The Cambridge History of India, Vol. I, p. 223; see also Dr. V. A. Smith's The Oxford History of India, p. 118.

2. ௨, ௧0௬.

3. The Riddles of the Ramayana by C. V. Vaidya, p. 22.

வேண்டிக் காப்பியப்புலவன் தன் கருத்தாற் படைத்திட்டுக்கொண்ட வெறுங்கதையேயல்லாமல் உண்மையாய் நிகழ்ந்தன அல்லவென்பது தெற்றென விளங்கா நிற்கும்.

இதனாலன்றே கி. பி. முதல் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட பழந்தமிழ்ப் பாட்டுக்களில் எங்கும் இராமனைப் பற்றியாதல், இராவணனைப் பற்றியாதல் ஏதொரு குறிப்புங் காணப்படவில்லை. தமிழகத்தின் கண்ணதாகிய இலங்கையில் இராவணன் எனப் பெயரிய பெருவேந்தன் இருந்தது உண்மையாயின், அவனுக்கும் இராமனுக்கும் பெரும் போர் நிகழ்ந்தமை மெய்யாயின் எத்தனையோ சேர சோழ பாண்டியர்களையும் ஏனையோரையுந் தம்முடைய பாட்டுக்களிற் குறிப்பிட்ட பண்டை நல்லிசைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் அவ் விருவரையும் அவர் தமக்குள் நடந்த போரையுங் குறியாது விடுவரோ? 'புறநானூற்'றில் 'ஊன்பொதிபசுங்குடையார்' என்னும் புலவர் ஒருவர் மட்டுமே இராமாயண கதையைத் தமது பாட்டொன்றிற் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். அதனால், இவர் இராமாயண கதை தமிழ்நாட்டில் வந்து பரவத் துவங்கிய கி. மு. முதல் நூற்றாண்டில் இருந்தவராதல் வேண்டும். இராமாயண கதை தமிழ் நாட்டில் வந்து பரவியும், அது மாபாரத கதையைப்போலத் தமிழ்ப்புலவர் உள்ளத்தைக் கவர்ந்திலது; ஏனெனில் உள்ளதை உள்ளவாறே எடுத்துரைக்கும் உண்மைச் செந்தமிழ்ச்செய்யுள் வழக்கிற் பழகிய பழந்தமிழ்ப் புலவர்க்கு, இல்லதைப் புனைந்துகூறும் இராமாயணம் சிறிதும் ஒவ்வாதாயிற்று. மற்று, மாபாரதக் கதையோ பெரும்பான்மையும் உண்மையாய் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியினைக் கூறுவதாகலின், அது தலைச்சங்க காலத்திருந்த 'முரஞ்சியூர்முடிநாகராயர்' முதற் பிற் காலத்திருந்த புலவர் ஈறாகத் தமிழ்நாட்டறிஞராற் பெரிதுங் கொண்டாடப்படுவ தாயிற்று. கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்த பெருந்தேவனார் ஒருவரும ,ஒன்பதாம் நூறறாண்டிலிருந்த பெருந்தேவனார் மற்றொருவரும் பழைய நாளிலேயே மாபாரதக் கதையைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பாடினர்.இராமாயணமோ கி. பி. பன்னிரண்

டாம் நூற்றுண்டிற் கம்பர் மொழிபெயர்த்துப் பாடும் வரையில், தமிழ்ப்புலவர் எவராலும் பாராட்டி மொழி பெயர்க்கப்படாமை பெரிதுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று.

அல்லதூஉம், பாரதக்கதை நிகழ்ச்சியில் தொடர்புற்று நிற்குங் கண்ணபிரான் திருமாலின் வடிவமாகக் கருதித் தமிழ்நாட்டிற் பழமைதொட்டு வழங்கப்பட்டு வந்தாற்போல, இராமன் வணங்கப்படாமையை உற்று ஆராயுங்காலும் கண்ணனைப்போல் இராமன் உண்மையாயிருந்தவனல்லன் என்பது விளங்கா நிற்கும். 'புறநானூறு', 'அகநானூறு' முதலான தொகை நூல்களிற் காணப்படும் பழைய பாட்டுக்களின் மட்டுமே யன்றித், திருமாலுக்கென்றே பாடப்பட்ட பண்டைத் தமிழ்ப்பாக்களும் அடங்கிய 'பரிபாடலி'லுங் கண்ணபிரான் வணக்கமே யல்லாமல், இராமனைப் பற்றிய குறிப்பு ஒரு சிறிதாயினுங் காணப்படவில்லை. ஆதலால், இராம இராவணப்போர் தென்னாட்டின்கண் உண்மையாக நடந்ததன்றென்பதூஉம், பரிபாடற் பாட்டுகள் இயற்றப்பட்ட காலத்தில் இராமாயண கதை தென்னாட்டிற்கு வரவில்லையென்பதூஉம் நன்கு பெறப்படும். கி. பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டிற் 'சிலப்பதிகாரம்', 'மணிமேகலை' என்னுந் தனித்தமிழ்க் காப்பியங்கள் இயற்றப்பட்ட காலத்திலேயுங்கூடக் கண்ணபிரானுக்குக் கோயில்கள் இருந்தமை புலனாகின்றதன்றி, இராமனுக்குக் கோயில்கள் இருந்தமை புலனாகவில்லை. கி. பி. மூன்றும் நூற்றுண்டில் இயற்றப்பட்ட 'திருவாசகந்,' 'திருக்கோவையாரி'லுங் கண்ணபிரான் பெயர் மட்டும் ஆங்காங்குக் காணப்படுவதல்லாமல், இராமன் பெயர் ஓரிடத்தாயினுங் காணப்படவில்லை. இவைகொண்டு கி. பி. மூன்றும் நூற்றுண்டுவரையில் தென்னாட்டவரால் இராமன் ஒரு தெய்வமாகக் கருதி வணங்கப்படவில்லை யென்பது தானே போதரும். வைணவ சமயத்திற்குரிய பன்னீராழ்வார்களில் முதல்வரான 'பொய்கையாழ்வார்' காலத்திலுங்கூட இராமனது வணக்கம் மிகுந்து பரவாமையாற்போலும், அவர் தமது 'திருவந்தாதி'யிற் கண்ணன்,

வாமனன், வராகன், நரசிங்கன் முதலான திருமால் வடிவங்களையே எங்கும் மிகுத்துப் பாடி, "மலையாற் குடைகவித்து," "அடைந்த அருவினையோடு" என்னும் இரண்டு செய்யுட்களில் மட்டும் இராமனை அருகி வழிபட்டுப் பாடியிருக்கின்றார்! இதனாற், பொய்கையாழ்வாரது காலத்திலேதான் இராமாயண கதையும், அதன்வழியே இராமனது வணக்கமும் இத் தென்றமிழ் நாட்டிற் பரவத் துவங்கினமை பெறப்படும். அற்றேற், 'சிலப்பதிகாரம்,' ஆய்ச்சியர் குரவையிலும் வேறு சில இடங்களிலும் இராமன் கதை சொல்லப்பட்டவா றென்னையெனின்; இராமாயண கதை ஆண்டுச் சொல்லப்பட்டதே யல்லாமல், அவ்விடங்களிலும் இராமன் பெயர் காணப்படாமையும், அக் கதைக் குரியோன் மாயோனாகவே கூறப்பட்டமையும், அம் மாயோன் வழிபாடுதானும் ஆயர் தமக்குள் வழங்கினமையும் உற்றுநோக்குங்கால் உண்மையில் இல்லாத இராமனைத் தெய்வமாகக் கோடல் பழைய தமிழ்மக்கட்கு உடம்பாடன்மைபெற்றாம். ஊன்பொதி பசுங்குடையார் தமது பாட்டுள் இராமன் பெயர் குறித்தோதினரேனும், அவனை அவர் ஒரு தெய்வமாக விதந்தோதாமையும் நினைவிற் பதிக்கற்பாலதாகும். எனவே, இராமாயணம் இத் தமிழ் நாட்டின்கண் மிக்குப் பரவத்துவங்கிய காலமும் இராமனும் மாயோன் வடிவமாகக் கருதப்பட்டு வணங்கப்படலான காலமுங் கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுவரையிற் காணப் படாமையாற், சமண்மதம் ஒடுங்கிய ஏழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதிக்குப் பின்னர்த்தான், அவ்விரண்டும் மேலோங்கலாயின வென்பது பெறற்பாலதாகும். இம் முறையால் நோக்கும்வழிப் பொய்கை யாழ்வாரது காலமும் ஏழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதிக்கண்ணதாதலும் தானே பெறப்படும்.

மேற்காட்டியவாற்றாற் கி. மு. முதல் நூற்றாண்டின் கண் இயற்றப்பட்ட வான்மீகி இராமாயணத்திற் போந்த இராமன கதை உண்மையாக நடந்ததல்லாமையால், அகத்தியர் இராமன் காலத்தவரென்றலும் உண்மையன்

றெனஓர்க. மேலும் வான்மீகி இராமாயணம் அகத்தியர் இருப்பினை நிகழ்காலத்தின்கண் வைத்து உரைப்பதோடு, ஒன்றற்கொன்று பெரிதுஞ் சேய்த்தாகவுள்ள அகத்தியர் இருப்பிடங்கள் பலவற்றை எடுத்தோதுதலின் 'அகத்தியப்' பெயர்பூண்ட முனிவரர் பலர் இவ்விந்திய நாடெங் கணும் இலங்கையினும் அக்காலத்திருந்தனர் என்பது பெறற்கும். ஓர் அகத்தியர் வடக்கே கோசலநாட்டின்கண் ஓடும் வேதசுருதி யாற்றங்கரையை யடுத்த ஓர் இடத்தில் இருப்பவராகச் சொல்லப்படுகின்றார்,[1] மற்றோர் அகத்தியர் விந்திய மலைக்குத் தெற்கே சேய்மைக்கண் உள்ள கோதாவரி யாற்றங்கரையை யடுத்ததோர் இடத்தில் இருப்பவராகச் சொல்லப்படுகின்றார்.[2] பின்னும் ஓர் அகத்தியர் மலையமலைமேல் இருப்பவராகச் சொல்லப்படுகின்றார்.[3] இன்னும் ஓர் அகத்தியர் இலங்கைத்தீவின் தெற்கே குஞ்சரமலையி லிருப்பவராகச் சொல்லப்படுகின்றார்.[4] எனவே, அகத்தியப் பெயர்கொண்ட முனிவரர் பலர் கி. மு. முதல் நூற்றாண்டில் இவ் விந்தியநாட்டினும், இலங்கையினும் இருந்தமை வான்மீகி இராமாயணத்தைக் கொண்டே துணியப்படுதலின், அப்பலருள் தமிழ்நாட்டின் றெற்கே மலையமலைக்கண் வந்து வைகிய அகத்தியரே நக்கீரனார்க்கு வடநூற்பொருள் அறிவுறுத்தினவராதல் வேண்டுமென்று தெளிக. கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண் டின்கண் எழுதப்பட்ட 'சிலப்பதிகாரம்,' 'மணிமேகலை' யினுதல், அவற்றிற்கு முற்பட்ட தனிச் செந்தமிழ்த்தொகை நூல்களினுதல், அகத்தியர் தமிழ்க்கு இலக்கணஞ் செய் தாரென்பது ஒரு சிறிதுங் காணப்படாமையின், அவர் அவ்வாறு தமிழில் ஏதும் நூல் யாத்ததில்லை யென்பது தெளியப்படும். உண்மை இவ்வாறிருக்கப் பிற்றைஞான்று வடமொழியிற் புராண கதைகளைத் தம் மனங்கொண்ட வாறு படைத்தெழுதிய பார்ப்பனரே, அகத்தியர் வடக்

1. வான்மீகி இராமாயணம், உ, ௪௧.
2. அதே நூல், ௩, ௧௩. 3. அதே நூல், ௪, ௪௧.
4. அதே நூல், ௪, ௪௧.

இருந்து வந்து தமிழ்க்கு இலக்கணஞ் செய்து தமிழை வளம்படுத்தித், தொல்காப்பியர் முதலான மாணுக்கர் பன்னிருவர்க்கு அதனைச் செவியறிவுறுத்தினுர் என்று ஒரு பெரும் பொய்க்கதை கட்டிவிட்டார். கி. பி. நான்காம் நூற்றுண்டிற்குப் பின்வந்த நூலாசிரியர் உரையாசிரியர் எல்லாரும் அப் பொய்க்கதையினை மெய்யென நம்பி, அதனைத் தம் நூலுள்ளும் உரையுள்ளும் தழீஇ எழுதினுர்; ஆகவே, பின் வந்தோர் கூறும் நூலுரைகொண்டு அக் கதை நம்பற்பாலதன்றென விடுக்க.

அற்றேற், கி. மு. ௩௮0-ஆம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட 'அகத்திய ஜாதகத்'தில் 'அகத்தியர்' என்பார் ஒருவர் வடக்கிருந்து தென் கடலில் உள்ள 'காரைத்தீவில்'[1] வந்து தவம்புரிந்தமை நுவலப்படுதலின், அவ் வகத்தியரே தமிழ்க்கு இலக்கணஞ் செய்தாரென்று கொள்ளாமோ வெனிற்; கொள்ளாமன்றே, என்னை ? அகத்திய ஜாதகத்திற் சொல்லப்பட்ட அகத்தியர் என்பார் புத்த சமயக் கொள்கையைத் தழுவினவராய்த், தாம் பிறந்த குடியின் செல்வவாழ்க்கையில் வெறுப்புற்றுத், துறவுபூண்டு, தென் கடற் கண்ணதாகிய காரைத்தீவில் வந்து தனியிருந்து நோற்றமை ஒன்றே ஆண்டுக் குறிக்கப்பட்டதன்றி, அவர் மலையமலைக்கண் வந்து வைகித் தமிழ்க்கு இலக்கணஞ் செய்தாரென்பது ஓர் எட்டுணையுங் கூறப்படாமையின் என்பது. என்று இத்துணையுங் கூறியவாற்ருல், அகத்தியப் பெயர் பூண்டார் பலரில் ஒருவர் கி. மு. முதல் நூற்றுண்டில் இத் தென்னுடு போந்து இங்குள்ளார் சிலர்க்கு வடநூற்பொருளை அறிவுறுத்தினுர் என்னும் அத்துணையே உண்மையாவதாமன்றி, அவர் கிறித்து பிறப்பதற்குப் பன்னூற்றுண்டுகட்கு முன்னரே தமிழ்நாடு புகுந்து தமிழ்க்கு முதல் இலக்கணஞ் செய்தாரென்பதும், அவர் தொல்காப்பியனுர் முதலான பன்னிருவர்க்கு அதனை யறிவுறுத்தினு ரென்பதும், அவர் இராமன் காலத்தவ ரென்பதும், தொல்காப்பியனுர் யமதக்கினி மகனுரென்ப

1. இத் தீவு யாழ்ப்பாணத்துக்கு அருகேயுள்ளது.

தும் உண்மையாகா வென்க. இவையெல்லாம் பிற்காலத்தெழுந்த பார்ப்பனப் புராணப பொய்யுரையாமென்றே கடைப்பிடிக்க. கி. மு. முதல் நூற்றாண்டில் நக்கீரனாரோடு ஒருங்கிருந்த அகத்தியர், கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் வரலாற்றையும், அவரால் வழுத்தப்பட்ட ஏனை நாயன்மார் வரலாறுகளையும் விரித்து 'அகத்திய பக்தவிலாசம்' என ஒருநூல் வடமொழியில் இயற்றினாரென்றலும், அதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து ஆசிரியர் சேக்கிழார் 'திருத்தொண்டர் புராணம்' பாடினாரென்றலும அங்ஙனமே முழுப் புரட்டுரையாதல் காண்க. சேக்கிழார் அருளிச் செய்த இந் நூலையே எவரோ ஒரு பார்ப்பனர் வடமொழியில் மொழிபெயர்த்து வைத்து அதற்கு 'அகத்திய பக்தவிலாசம்' எனப் புனைவு பெயர் கட்டிவிட்டார் என்க.

இனித், 'திருமந்திர நூன்' முகவுரைகாரர், காசுமீரத்தின்கட் டோன்றிய 'பிரத்திய பிஞ்ஞாதரிசனமே' சைவ சித்தாந்தத்திற்குப் பிறப்பிடமாம என்றதும் பொருந்தாமை காட்டுவாம்: காசுமீரத்திற் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியிலிருந்த 'வசுகுப்தர்' என்பவராற் கண்டெடுக்கப் பட்ட 'சிவசூத்திரங்க'ளுக்கு அவர் உரை எழுதின காலந் தொட்டுப் 'பிரத்திய பிஞ்ஞை' என்னும சைவக்கொள்கை, காசுமீரத்திற் பரவத் துவங்கி, அவர் வழியில் வந்த 'அபிநவ குப்தர்,' 'க்ஷேமராஜர்' என்பவர்கள் காலம் வரையில், அஃதாவது, கி. பி. பதினோராம் நூற்றாண்டு வரையில் அந்நாட்டில் திகழ்ந்ததொன்றும்.[1] இப் பிரத்திய பிஞ்ஞா தரிசனத்திற்கு முதல்நூலாகிய 'சிவசூத்திரங்கள்,' சிவாகமங்களாகிய சைவ தந்திரங்களினின்று தோன்றினவாமென்றும், இச் சைவதந்திரக் கொள்கைகள் தென்னாட்டிலே வளர்ந்து ஓர் ஒழுங்கான கோட்பாடாகக் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டுகளிலே முறைப்படுத்தப்பட்டனவென்றும், சைவ தந்திரமானது வடக்கே சென்று கூர்ச்சர

1. See 'The Siva-Sutra-Vimarsini of Ksemaraja' translated into English by Mr. P. T. Srinivasa Iyengar, p. 7.

நாட்டில் 'இலகுலீசபாசுபதம்' ஆகவும், காசுமீரத்திற் 'பிரத்திய பிஞ்ஞா தரிசனம்' ஆகவும் வழங்கலாயிற்றென்றும் இவற்றை நன்காய்ந்த திருவாளர் சீநிவாச ஐயங்காரவர்கள் இனிது விளக்கிக்காட்டி யிருக்கின்றார்கள்.[1] இவ்வாறு சிவாகமங்களும் அவற்றின் கோட்பாடுகளும் இத்தென்றமிழ் நாட்டிற் பிறந்து வளர்ந்து உருப்பெற்றுச் சைவ சித்தாந்தத் தனி முதல்களாயிருப்பவும், இவையே வடக்கே சென்று 'பிரத்திய பிஞ்ஞா தரிசனத்தைக்' காசுமீரத்தில் தோற்றுவித்தனவா யிருப்பவும், இவ் வுண்மையை அடியோடு புரட்டி வடநாட்டுப் 'பிரத்திய பிஞ்ஞையே' தமிழ்நாட்டுச் சைவ சித்தாந்தத்திற்குத் தாயகமாயிற்றென்று திருமந்திரப் பதிப்பின் முகவுரையில் எழுதிய பார்ப்பனர் தமது கொள்கையை நாட்ட வேறு யாதுதான் சொல்லார்! காசுமீரத்தில் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியிற் றுவங்கிய பிரத்திய பிஞ்ஞையானது, அதற்கு முன்னரே கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாடெங்கணும் பரவியிருந்ததும், 'திருமந்திர நூற்' களஞ்சியத்தில் மிகுதியாகச் சேர்த்து வைக்கப்பட்டதுமாகிய 'சைவ சித்தாந்தத்'திற்குத் தாயகமாமென்றல் 'என் முப்பாட்டனைப் பெற்றவன் யான்' என்பானுரையோடொப்ப வைத்து எள்ளி நகையாடற் பாலதாமென விடுக்க. இவ்வாற்றாற், பழைய சிவாகமங்கள் என் றோதப்பட்டனவெல்லாம் 'திருமந்திர நூலை' யொப்பத் தமிழ்நாட்டில் தமிழ் மொழியிலேயே ஆக்கப்பட் டிருந்தனவேயா மென்பதூஉம், திருவாதவூரடிகளாலுந் திருமூலநாயனாராலுங் குறிப்பிடப்பட்ட ஆகமங்களெனபன கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னிருந்த தமிழாகமங்களேயல்லாமற் பண்டைத் தமிழ்த் தச்சுநூல்களின் மொழிபெயர்ப்பாய் இஞ்

1. "It (the Siva Tantra) developed into an organized system of beliefs and practices in South India in the earlier centuries of the Christian era, ***. The Siva Tantra travelled North and became the the Lakulisa Pasupata of Gujerat and the Pratyabhijna of Kasmir"-Siva-Sutra-Vimarsini, English translation by Mr. P. T. Srinivasa Iyengar, p. 19.

ஞான்று உலவும் 'காமிகம்,' 'காரணம்' முதலான வடநூல்கள் ஆகா வென்பதூஉம், இவ் வாகமங்களுக்கு உபாகமங்களாய்ப் பின்னர்ச் சேர்க்கப்பட் டிருக்கும் 'பௌட்கரம்,' 'மிருகேந்திரம்' முதலான வடநூல்களே பண்டைத் தமிழ்ச் சிவாகமங்களினின்றும் மொழிபெயர்த்த அறிவுப் பெருநூல்களாம் சிவாகமங்கள் ஆகுமல்லது ஏனைக் 'காமிகம்' முதலாயின அச் சிவாகமங்கள் ஆதல் செல்லாதென்பதூஉம் உணர்ந்துகொள்க. இங்ஙனமாகத் திருவாதவூரடிகளாற் குறிப்பிடப்பட்ட 'ஆகமங்கள்' கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டிற்குப் பின் மொழிபெயர்த்துச் செய்யப்பட்ட 'காமிகம்' முதலிய வடநூல்கள் அல்லாமையால், இவ் வுண்மையை ஆராய்ந்து பாராமல், ஆகமம் என்றதே பற்றி இவை தம்மையே அடிகள் குறித்தார் எனப் பிறழக்கொண்டு, அவ்வாற்றால் அடிகளது காலத்தைக் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டிற்கு பின்னதாக்கப் பெரிது முயன்ற 'தமிழ் வரலாறு' உடையாரது முயற்சி வெறும் பாழாய் முடிந்தமை காண்க.

அஃதொக்குமாயினும், 'காமிகம்' முதலியன திருக்கோயில்கள் கட்டுவிக்கும் முறைகளை வகுத்தல்பற்றி அவை தமிழிலிருந்த பண்டைத் தச்சு (சிற்ப) நூல்களினின்றும் மொழிபெயர்த்துச் செய்தனவாமென்று மேலே கூறியதென்னை ? தமிழில் தச்சு நூல்கள் உண்மைக்கு மேற்கோள் கண்டிலமாலெனின் ; அறியாது வினவினாய் ; கி. பி. ஆறும் நூற்றுண்டின் இடையிலிருந்த 'வராகமிகிரர்' தாமெழுதிய 'பிருகத்சம்ஹிதை'யில் 'நக்நஜித்' என்னுந் திராவிடரால் எழுதப்பட்ட 'சிற்பசாஸ்திரம்' ஒன்றைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லுதல் கொண்டு,[1] கி. பி. ஆறும் நூற்றுண்டிற்கு முன்னமே 'தச்சுநூல்கள்' இத்தெனறமிழ் நாட்டின்கண் இருந்தமை நன்கு புலப்படும். அதனால், திருக்கோயில் அமைக்கும் வகைகளை விரித்துரைக்கும் 'காமிகம்' முதலிய நூல்கள், பழையகாலத் திருந்த தமிழ்த்தச்சு

1. Hindu Iconography' by Mr. T. A. Gopinatha Rao, Vol. I, part I, pp. 58, 59.

நூல்களின் மொழிபெயர்ப்பாதல் ஒரு தலையாமென்க. 'காமிகம்' முதலியவற்றிற் காட்டிய முறைப்படி அமைக்கப்பட்ட பழைய சிவபிரான் திருக்கோயில்கள் இத் தென்றமிழ் நாட்டிலன்றி, வடநாட்டின்கண் எங்குங் காணப்படாமையின், இவ்வமைப்பினை வகுக்குங் கற்றச்சு நூல்கள் தமிழ்நாட்டிற்கே உரியனவாமென்று கடைப்பிடிக்க,

---

இரு பகுதிகளுக்குப்
விலை ரூ. 18-00.